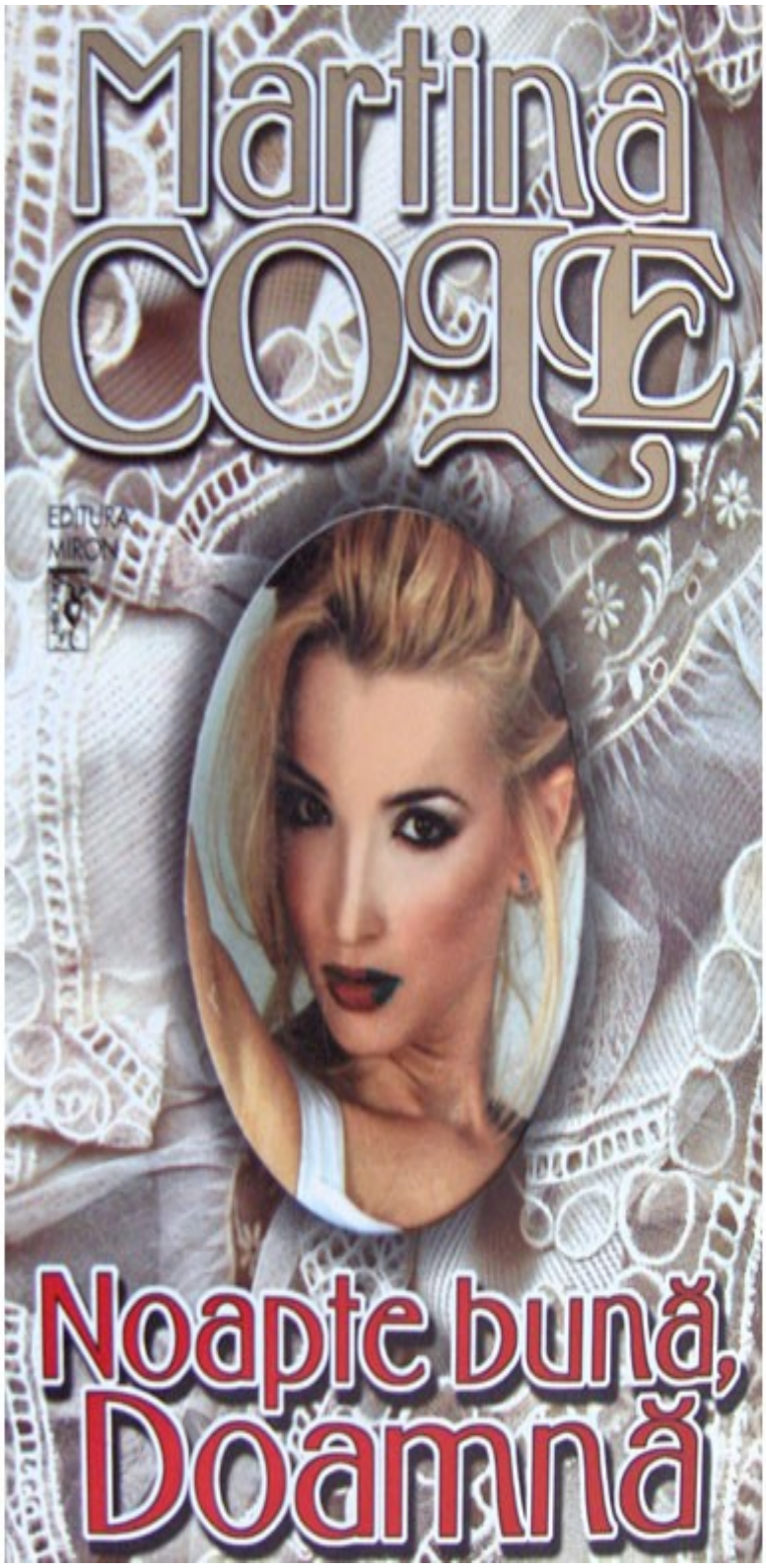
Martina
COLE
EDITURA
MIRON
Noapte bună,
Doamnă

Martina Cole

Noapte bună, doamnă

Traducere de Alexandra Petra

Good Night, Lady by Martina Cole

„Un talent extraordinar... ” Romantic Times „Uluitoare... ”
Beverly Hills

„O poveste de dragoste superbă... Personaje complexe... ”
Rendezvous

„O autoare cu un talent de-a dreptul incredibil... Ştie exact ce anume îşi

doresc cititorii şi îndrăzneşte să-i surprindă, să-i uluiască... ”

Affaire de Coeur

CARTEA ÎNTÎI

PROLOG
1989

Femeia din pat era îngrozitor de bătrînă. Faţa ei, care mai păstra încă urmele unei frumuseţi trecute, era brăzdată de riduri. Pudra groasă, cu care îşi dăduse pe obraji, se crăpase şi se înmuiase datorită căldurii din cameră. Linia roşie a gurii ei era strîmbă şi îngropată în piele, scoţînd în evidenţă fălcile lăsate.

Însă două lucruri erau cît se poate de vii: ochii, verzi şi strălucitori, în ciuda corneei îngălbenite, şi părul. Podoaba roşcată părea că trosneşte pe capul stafidit, căzîndu-i pe umerii osoşi într-o revărsare de unde electrice.

Splendoarea părului şi ochii arătau observatorului întîmplător că fusese o frumuseţe, o efigie din alte timpuri, din altă epocă. Vorbeau despre o vreme cînd fusese o femeie după care toţi întorceau capul. Acum le privea amuzată, pe sub pleoapele grele, pe cele două tinere asistente medicale, care-i aranjau camera.

Ştia că era bătrînă şi accepta acest fapt. Moartea nu era decît o altă mare aventură, nu se îndoia de acest lucru. Era una din prerogativele bătrîneţii să pregăteşti pentru întîlnirea cu Creatorul tău. Ei bine, avea cîte ceva să-i spună, cînd va veni vremea.

— A fost frumoasă în tinereţe, nu-i aşa?

Asistenta blondă luă o fotografie, pusă într-o ramă grea de argint. Înfăţişa o femeie frumoasă, cu ochi mari, înfăşurată în blănuri de vulpe, cu o pălărie clopot pe cap.

Buzele ei rujate formau un arc perfect de Cupidon. Semăna cu o stea de cinema.

— Da, superbă. Uite ce păr bogat se revarsă de sub pălăria aceea.

Fata cu păr cenuşiu părea invidioasă. Ce n-ar da să aibă părul bătrînei, chiar şi aşa cum era acum, brăzdat cu fire cărunte.

— Ai citit despre ea? Săptămînă trecută, în News of the World? A dus o viaţă agitată, nu glumă! Toate scandalurile acelea din anii ’50! Politicieni, lume bună, chiar şi capete încoronate!

Fata coborî glasul, ca şi cînd şi-ar fi amintit că bătrînă era în cameră.

— Nu trebuie să vorbiţi în şoaptă, dragele mele, n-am murit încă!

Fetele tresăriră cînd îi auziră glasul calm, dar surprinzător de puternic. Pînă să deschidă gura, păruse atît de fragilă şi vulnerabilă!

— Aveam şaptesprezece ani în poza aceea. Arătam grozav şi toţi bărbaţii alergau după mine!

Una din asistente se aşează pe pat.

— Este adevărat ce se spune despre dumneavoastră?

Femeia micuţă rîse şi o apucă o criză de tuse.

— Hai să spunem că există un sîmbure de adevăr.

Cele două asistente se uitară una la alta.

— Este adevărat că Jonathan La Billire a debutat în filme deocheate?

Briony se ridică în pat, încruntîndu-se.

— Ştiţi, a primit titlul de Cavaler, dar Jonny a avut întotdeauna o slăbiciune pentru mine. Am cunoscut mulţi bărbaţi, dar am învăţat un singur lucru: să nu deschid niciodată gura despre nimeni şi nimic, dacă n-am de profitat. Este o regulă pe care o aplic de aproape nouăzeci de ani! Sînt lucruri pe care le voi duce pînă în mormînt şi sînt oameni care de-abia aşteaptă să mor, odată cu secretele mele!

Rîse din nou, apoi îşi aprinse o ţigară şi trase adînc fumul în plămîni.

— Aţi avut, cu siguranţă, o viaţă picantă, doamnă Briony!

— Ce-aţi zice de-o tărie, fetelor? În dulap, este o sticlă de brandy. Vreau un pahar mare.

Asistenta blondă se duse să toarne băutura. Bătrîna oftă. Locul acesta

o costa mai mult de o mie de lire sterline pe săptămînă, dar merita pînă la ultimul bănuţ. Însă o mie de lire era o sumă însemnată chiar şi în vremurile astea.

O mie de lire sterline, pentru o persoană din copilăria ei, reprezenta o mică avere, însă banii erau o necesitate a vieţii; fără ei, eşti vulnerabil. Sorbi din băutură, simţind cum îi arde gîtul.

— Iată unul din avantajele bogăţiei - poţi să bei pînă mori şi nu-i pasă nimănui.

Asistentele zîmbiră.

— Ştiaţi că fac un film despre mine? Despre mine şi surorile mele. Sora mea, Kerry, era cîntăreaţă. Ea era cea mai tînără. Am fost cinci în total, dar n-am rămas decît eu. Kerry era cea mai talentată şi, ca majoritatea celor talentaţi, şi-a folosit harul ca să se distrugă.

I se împăienjeniseră ochii, ca şi cînd ar fi văzut-o din nou pe sora ei.

— Dar nu vor pomeni de biata Rosalee, am avut grijă de asta, şi nici de Eileen a mea. Ştiaţi că am crescut copiii lui Eileen? Apoi era Bernadette. Cel mai dulce copil din lume, dacă n-o supărai cu ceva! Sînt singura în viaţă din cele cinci şi nu mai am mult pînă la o sută de ani!

Căzu din nou pe gînduri, pierdută în lumea ei. O lume care se întindea pe mulţi ani şi i se părea din ce în ce mai reală, pe măsură ce zilele treceau.

CAPITOLUL 1

Molly Cavanagh tremura sub pătură. Era atît de frig! Simţea umezeala pămîntului sub saltea ori de cîte ori se mişca.

Îşi schimbă uşor poziţia, să se uite la copiii înghesuiţi în jurul focului aproape stins. Cea mare, Eileen, se întoarse cu faţa la mama ei şi ridică întrebător din sprîncene.

Molly clătină din cap; mai avea pînă să nască. Era destul timp s-o cheme pe doamna Briggs cînd va veni momentul.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut, mamă?

Molly întinse o mînă murdară spre Eileen, care veni alături de mama ei.

— Du-te la Donnell's şi adu nişte cărbuni. Am cîţiva penny în buzunarul de la fustă. Fata se întoarse şi Molly o apucă de mînă. Şi fii cu ochii pe Brendan Donnelly. Ai grijă să cîntărească bine. Ultima oară mi-a dat numai praf.

În timp ce vorbea, îi ieşeau aburi din gură.

— Da, mama.

Eileen apucă un şal şi, luînd cîţiva penny din buzunar, ieşi din camera aflată la subsol. Alte patru fete o urmăriră din priviri. Kerry, cea mai mică, se ridică de lîngă foc şi se băgă sub pătură, alături de mama ei.

Molly închise ochii. Cînd o să vină Paddy ăla, o să-i rupă picioarele.

Aşa se întîmpla mereu cînd lucra: plin de intenţii bune, pînă în ziua plăţii. „O să plătim o parte din chirie, o să mîncăm plăcinte, mazăre şi bunătăţi. Poate că o să le trimitem şi pe cele mici la şcoală”.

Dar cînd era plătit, după prima săptămînă, se ducea direct la The Bull să tragă o duşcă şi uita de ea şi de copii. Uita de ceea ce spusese.

Fu readusă la realitate de Briony, cea de-a doua fiică a ei. Nu reuşea să se stăpînească mult timp. O plesnise pe sora ei mai mică, Bernadette, peste picioare, întrerupînd liniştea.

— Mamă! Mamă! M-a împuns! Ai văzut, ai văzut?

Kerry se ridică în pat, agitată.

— Mamă, n-o plesneşti pe Briony? Am văzut cînd a lovit-o pe Bernie...

— Tăceţi din gură! Iar tu Bernadette încetează cu ţipetele, dacă nu vreţi să vă iau pe toate la bătaie.

Ameninţarea din glasul mamei lor le linişti imediat.

După cîteva minute, Kerry începu să cînte de una singură. Bernadette se aşează lîngă Rosalee; o luă de mînă şi-i zîmbi fetiţei cu ochii rătăciţi. Molly le urmărea şi, cînd o văzu pe Rosalee zîmbind, simţi o durere în piept.

De ce o pedepsise Dumnezeu cu Rosalee? Nu avea şi aşa destule necazuri şi fără o idioată? Apoi, profitînd de ocazie, Bernadette se aplecă peste Rosalee şi o ciupi tare de picior pe Briony. Fata sări ca arsă. O dădu la o parte pe Rosalee şi o înşfăcă de păr pe Bernadette, tîrînd-o pe podeaua murdară.

Kerry se ridică din nou în pat.

— Aşa, bravo Briony! Rupe-i pielea de pe mîini... Nemernica!

Molly se sculă, greoaie. O plesni pe Kerry peste faţă, făcînd-o să urle, apoi porni spre Briony şi Bernadette. Mîinile ei zdrobite de muncă le plesneau la întîmplare. Rosalee privea totul, impasibilă. Celelalte urlau ca din gaură de şarpe.

Molly se sprijini de cămin, sfîşiată de o contracţie, îndoită de mijloc, gemu şi încercă să respire adînc.

— Fiţi atente la mine, le spuse ea, vă previn pentru ultima oară. Dacă mai scoateţi vreun sunet, vă arunc în curte, pînă nasc. Dacă nu mă credeţi că o să vă scot în frig, puneţi-mă la încercare.

Se clătină înapoi, spre pat. Briony încercă s-o ajute. Acum îi părea rău pentru ce făcuse, dar Molly o plesni peste mîini.

— Tu, Briony, ar trebui să ai mai multă minte la cei opt ani ai tăi. Ar trebui să mă ajuţi.

Fata plecă ochii şi părul ei roşcat, des, i se revărsă peste faţă.

— Îmi pare rău, mamă.

Molly se urcă în pat. Păduchii alergau în toate părţile, încercînd să intre în salteaua ruptă, înainte să fie striviţi de femeie.

— „Imi pare rău, mamă”. Dacă aş avea cîte un penny de fiecare dată cînd aud asta, aş duce viaţa lui Riley! Încă un cuvînt şi o să-l las pe tatăl vostru să vă găsească de lucru. Vorbesc serios.

Briony se speriase acum. Tatăl ei le-ar izgoni cu noaptea în cap; doar mama lor îl oprise pînă acum. O luă de mînă pe Bernadette şi o duse lîngă cămin. Rosalee le zîmbi la amîndouă şi Briony o îmbrăţişă. Molly aştepta să nască, iar Kerry începu din nou să fredoneze.

— Cîntă-ne ceva, Kerry, zise Briony. Fă-o pe Rosalee să adoarmă.

Kerry veni lîngă mama ei, încruntată, ca şi cînd ar fi încercat să găsească un cîntec potrivit.

Vocea ei subţire răsună slab, la început, dar Molly se reiaxă pe pernele murdare şi oftă. Vocea lui Kerry era ca o suflare de aer proaspăt.

In frumosul oraş Dublin,
Unde fetele sînt atît de drăguţe,
Mi-am pus ochii
Pe dulcea Molly Malone...

Atmosfera se înviorase din nou. Briony îi zîmbi lui Bernadette peste părul, tuns scurt, al lui Rosalee. Uitaseră de conflictul lor. Molly privi copiii, mulţumindu-i lui Dumnezeu că era pace. Ştia că n-o să dureze mult, dar deocamdată putea să se odihnească.

Lui Eileen îi îngheţaseră picioarele goale. Pietrele prinseseră o pojghiţă de gheaţă şi găleata de cărbuni se lovea de glezne, rănind-o. Puse găleata jos şi le frecă. Auzea cîntecele şi simţea căldura fetidă a cîrciumii The Bull, în timp ce stătea afară.

Felinarele fuseseră aprinse şi aruncau o sclipire roşiatică. Se îndreptă de spate şi îşi dădu de pe faţă părul ei des, ondulat. Cînd se aplecă din nou să ridice găleata, văzu un bărbat în faţa ei. Eileen se uită la faţa lui roşie.

— Cum te cheamă, fetiţo?

Eileen îşi dădu seama, după vocea lui, că era un tip educat.

— Eileen Cavanagh, domnule.

Omul o măsură din cap pînă în picioare, îi dădu la o parte părul de pe faţă şi o examină la lumina felinarului.

— Eşti drăguţă, Eileen Cavanagh.

Nu ştia ce să-i răspundă acestui om îmbrăcat în negru, cu cizme lustruite, palton şi joben negru. Era bine îmbrăcat pentru vremea rea şi se întrebă dacă-i trecuse prin cap că ea îngheţa.

— Vă mulţumesc frumos, domnule. Trebuie să plec, mama aşteaptă să-i aduc cărbunele.

Bărbatul puse mîinile lui grele, înmănuşate, pe umerii ei, ca şi cînd ar fi vrut să vadă cîtă carne avea pe ea. Apoi uşile de la The Bull se deschiseră şi un om se împletici pe stradă.

Eileen îşi recunoscu imediat tatăl şi-l strigă:

— Tăticule... tăticule! Sînt eu, Eileen.

Paddy Cavanagh era beat. Foarte beat. Şi, ca nefericirea lui să fie completă, pierduse tot salariul la un pariu. Creierul lui năclăit de băutură încerca să priceapă ce se întîmplă, în timp ce se apleca peste fiica lui.

— Eşti tu, Eileen a noastră?

Bărbatul solid îi zîmbi tatălui ei şi Eileen, fără să-şi dea seama de ce, se înspăimîntă şi mai rău.

— Ai o fată frumoasă, domnule Cavanagh. Mi se pare că lucrezi pentru mine, nu-i aşa?

Paddy se uită mai bine şi-l recunoscu pe domnul Dumas, proprietarul fabricii. Se îndreptă de spate şi-l salută.

— Cîţi ani are fata?

Paddy nu ştia. Era treaba femeilor. Îşi aminteau totul şi transmiteau altor femei. De unde Dumnezeu să ştie aşa ceva?

— Spune-i domnului ce vîrstă ai, Eileen.

Fata îşi muşcă buza. Ochii ei mari, albaştri, se umpleau de lacrimi şi

domnul Henry Dumas se simţea excitat.

Paddy o luă de umeri.

— Răspunde, doar ai o limbă destul de lungă.

— Unsprezece ani, domnule.

— Destul de mare ca să munceşti. Unde lucrezi?

— Nu lucrează, domnule, zise el, cu amărăciune.

Paddy ar fi vrut să le trimită pe toate la muncă, dar Molly fusese fermă. Trebuiau să meargă la şcoală, chiar dacă însemna să nu aibă ce pune pe masă.

— Cum, o fată mare ca tine nu munceşte?

Eileen îşi plecă ochii în pămînt. Se temea să-l privească pe bărbatul cu faţă mare, roşie şi mustăţi groase.

— Am nevoie de o fată solidă, Cavanagh. Îţi dau o liră săptămînal, pentru ea.

Paddy rămase cu gura căscată.

— O liră, săptămînal, domnule? Pentru ce?

Îl privi pe Dumas şi citi răspunsul în ochii lui şi pe buzele lui groase şi umede. Pentru o clipă, Paddy simţi că se înfurie.

Dar observînd reacţia lui, Dumas adăugă:

— Două lire pe săptămînă.

Paddy clătină din cap, nu ca să-l refuze, ci fiindcă nu-i venea să creadă. Se uită la Eileen: la picioarele ei goale, învineţite de frig, la trupul ei slăbănog, la părul plin de păduchi şi îl cuprinse, brusc, sentimentul inutilităţii.

Două lire sterline pe săptămînă însemna o groază de bani şi domnul Dumas era un om foarte bogat. O să aibă grijă ca Paddy să-şi păstreze slujba, orice-ar fi. Cît despre Eileen, o să-şi piardă oricum fecioria, cît de curînd, vor avea grijă băieţii din vecini de asta, iar atunci vor fi şi mai multe guri de hrănit. Dumas îi oferea căldură şi confort şi va putea să-şi ajute familia.

Dumas îl vedea cum se frămîntă, aşa că scoase din buzunar portofelul din piele, luă doi soverigni şi-i puse în palmă.

Felinarul făcu aurul să sclipească în ochii lui.

— Atunci, o iau cu mine.

— Cum doriţi, domnule.

— Şi cu cărbunii ce fac, tată? Trebuie să-i duc mamei acasă. Mă aşteaptă, doar ştii că o să nască.

— Taci din gură, Eileen, şi du-te cu domnul Dumas. O să faci ce-ţi spune, ai înţeles? Absolut orice.

— Da, tată.

Bărbatul o luă de mînă. Paddy o privi cum se îndepărtează, cu inima frîntă. Strînse în palmă monedele de aur. Încercă să-şi justifice fapta în drum spre casă, dar nu reuşi să se convingă, deşi era beat criţă.

Eileen se aşează în birjă şi ascultă copitele cailor care se îndreptau spre zona rezidenţială. Privi, uimită, casele mari. Acum, după ce o înfăşurase în pelerina lui călduroasă, nu-i mai era frică de el. Mirosea aşa frumos!

Dumas îi studie profilul. Va fi superbă peste cîţiva ani, dar, pînă atunci, o să fie a lui. Îi plăceau fetiţele.

Peste cinci minute, se opriră la o căsuţă. Eileen observă mai ales grădina. Mirosea a lavandă chiar şi în frigul de afară.

Domnul Dumas o ridică din birjă şi o duse pe o potecă. Uşa fu deschisă de o fată în jur de optsprezece ani, care-i pofti înăuntru.

Eileen fu aşezată pe podeaua din hol. Aceasta era acoperită cu un covor şi îşi îngropă picioarele în moliciunea nemaivăzută.

— Cissy, adu-o pe doamna Horlock.

— Da, domnule.

Făcu o mică plecăciune şi ieşi pe o uşă verde.

— În curînd, o să faci o baie bună, fierbinte. Pe urmă, o să mîncăm ceva.

Eileen nu-i răspunse.

Omul acesta îi vorbea ca şi cînd ar fi fost prieteni vechi.

Ceva nu era în regulă. Dar se înveseli cînd auzi de mîncare.

Apoi apăru cineva pe uşa verde. Eileen tresări. O femeie micuţă, cu păr argintiu, se năpusti spre ea. N-avea nici un dinte în gură şi faţa ei era brăzdată de riduri.

Părul alb, des, era prins într-un coc strîns. Ochii ei căprui o măsurau pe Eileen din cap pînă-n picioare.

— Cissy, ia mantia şi du-o afară pînă o s-o dezinfectăm. Pe urmă, vino cu mine la baie şi ajută-mă s-o frecăm pe fata asta.

Făcu semn spre Eileen şi apoi trase pelerina de pe ea. Cissy o luă şi dispăru din nou.

Doamna Horlock îşi supse gingiile şi apoi pipăi membrele lui Eileen, apucînd-o, în cele din urmă, de sînii ei mici.

— Este solidă, domnule Dumas. Aţi făcut o alegere bună. Are şi dinţi buni. După cîteva mese bune, o să pună ceva carne pe ea.

— Şi eu cred la fel, doamnă Horlock. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, mă duc în sufragerie, să beau nişte brandy. Trimite-o pe Cissy cu ea, cînd este gata.

Îi zîmbi lui Eileen, care simţi cum o apucă groaza.

Paddy Cavanagh stătea în mijlocul camerei murdare de la subsol şi se uita în jurul lui.

Rosalee se trezise şi începuse să plîngă. Briony începu imediat s-o legene.

Molly privea din pat, cu privirea înceţoşată, iar Bernadette şi Kerry moţăiau lîngă ea.

— Copilul trebuie să se nască, Moly, nu-i aşa?

Încuviinţă din cap şi apoi se încruntă cînd îl văzu îndreptîndu-se spre foc.

— Unde este Eileen a noastră, Pad? Am trimis-o după cărbuni acum cîteva ore.

Se uită la foc. Ochii lui Briony îl sfredeleau.

— Am întîlnit-o în drum spre casă. I-am făcut rost de-o slujbă şi s-a dus acolo, în noaptea asta.

Molly se ridică din pat.

— Ce-ai făcut? il întrebă ea, ameninţător.

Paddy se întoarse spre soţia lui, încercînd să se stăpînească.

— Doar ai auzit, femeie! I-am făcut rost de-o slujbă. Numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie avem de bani. O să fie bine îngrijită, o să aibă ce îmbrăca şi ce mînca.

— Şi unde este slujba asta? Haide, spune-mi!

Simţi îndoiala din glasul soţiei sale şi se înfurie.

N-avea încredere în el. Mai ales cînd era vorba de fete.

— Lucrează pentru domnul Dumas, proprietarul fabricii unde muncesc eu. Va fi fată în casă, Molly.

— Du-te şi adu-o în minutul ăsta, Paddy Cavanagh. Nu vreau să trudească şaisprezece ore pe zi pentru cîţiva penny pe săptămînă.

Paddy se repezi şi-i trase o palmă.

— Ţi-am spus ce-o să facă şi cu asta basta. Nu vreau să mai aud nimic.

Kerry şi Bernadette scoseseră o exclamaţie cînd tatăl lor o plesnise.

Kerry deschisese gura, dar Paddy o ameninţă şi o închise imediat.

— Vă omor în bătaie dacă vă mai aud vorbind în noaptea asta.

Cînd se întoarse spre cămin, cele două monede de aur îi alunecară din mînă şi căzură pe podea.

Molly se ridică din pat şi îi privi pe toţi, uimită. Apoi, cînd se uită în ochii soţului ei, îşi dădu seama.

— Ticălos împuţit ce eşti, ai vîndut-o, nu-i aşa? Ai vîndut-o pe Eileen a mea bărbatului ăluia.

Îşi duse mîinile la cap şi începu să plîngă, un vaiet lung, care sfîşia inima lui Paddy Cavanagh.

Încercă să o ia în braţe.

— Molly, Molly. Ascultă-mă, va trăi ca o regină acolo. O să primim două lire sterline pe săptămînă.

Molly îl împinse, desgustată.

— Deci, la asta am ajuns. Ţi-ai vîndut copilul, ticălosule!

— Trebuie să mîncăm, femeie, nu vezi?

— Şi de ce nu mîncăm din salariul tău? Pentru că îl dai la cîrciumă, nu-i aşa? Hristoase, sper că preotul o să fie acolo, cînd o să te duci să te spovedeşti, şi sper să te sugrume. După ce o să nasc copilul ăsta, mă duc s-o iau pe Eileen şi, dacă şi-a pierdut fecioria, jur că o să pun Armata Salvării pe urmele tale, Paddy Cavanagh. O să zbier de pe acoperişuri să se audă ce ai făcut!

Molly parcă înnebunise. I se încîlcise părul, iar sînii ei uriaşi se cutremurau.

Deodată, îşi văzu viaţa cu o claritate uimitoare. Văzu podeaua mizeră, singurul scaun din cameră, cu spătarul rupt, ceaiul, înfăşurat cu grijă, pe cămin, să-l ferească de şobolani şi gîndaci.

Duhnea în permanenţă a canalizare. Ţevile traversau subsolul şi, cînd ploua, excrementele umane se infiltrau în perete.

— Am acceptat să ajung în halul ăsta din cauza ta, Paddy Cavanagh. Am încercat să stau lîngă tine să-ţi suport toanele de beţiv şi curvar. N-ai fost în stare să le asiguri de mîncare copiilor. Dar acum, ai întrecut orice măsură. Ai vîndut-o pe iubita mea Eileen unui bătrîn! Mi-e greaţă de tine. Paddy luă o monedă de aur şi ieşi din cameră. Cînd deschise uşa, îl pocni o rafală de vînt îngheţat.

Eilleen stătea într-o cadă mare de aramă şi doamna Horlock îi scotea păduchii din păr. Mirosul dulceag al parafinei plutea deasupra lor.

— Ai păr frumos, copilă. Mătăsos şi des. După ce o să te mai îngraşi, o să capete un luciu deosebit. Ca penele corbilor.

Îi zîmbi şi Eileen surîse, timidă.

Doamna Horlock se ridică.

— Acum, rămîi aici. Cissy o să-ţi aducă nişte apă să te clăteşti. Jegul din cadă este gros de patru degete.

Ieşi din cameră şi se duse în bucătărie, unde pregăti ceva de mîncare pentru fată. Clătină din cap.

Biata copilă! Totuşi. Domnul Dumas era un om bogat şi destul de arătos. Dacă fata făcea ce i se spunea, va fi totul bine. Cel puţin să nu se lupte cu el, cum făcuse ultima, o roşcată cu un glas ascuţit ca un ţignal. Abia după ce o altoise taică-său şi o mustrase maică-sa, se domolise, dar domnul Dumas se săturase între timp. Mama ei o dusese, în cele din urmă, la Nellie Deakins şi ea, Maria Horlock, putea să parieze că micuţa domnişoară o să regrete, în curînd, că nu rămăsese aici. Cel puţin domnul Dumas n-ar fi necăjit-o decît o dată pe zi. În schimb, la Nellie Deakins va avea cel puţin cinci bărbaţi şi nu toţi la fel de curaţi şi decenţi ca domnul Dumas. După ce Nellie o să-şi ia banii pe fecioria ei, n-o să mai valoreze nimic. Decît dacă era foarte tînără. Atunci Nellie se folosea de trucul cu bucata de pînză şi cu sîngele de găină, de cîteva ori.

Doamna Horlock clătină din cap, dezgustată de Nellie Deakins. Cel puţin roşcata va avea ce merita. Această Eileen părea o fată cuminte şi liniştită. Cînd îi frecase corpul, observase că era neînceputã. Şi, din cîteva întrebări, înţelesese că nu-i venise încă ciclul. Domnul Dumas făcuse o afacere bună.

Sînii ei, de-abia îmbobociţi, semănau cu nişte cireşe. Tari, aşa cum îi plăceau lui. Dar o să se împlinească peste cîţiva ani, va fi rotunjoară şi apetisantă, însă, pînă atunci, va şti destule, să-i ajungă pentru toată viaţa. În plus, domnul Dumas le dădea întotdeauna fetelor un cadou frumos la despărţire. Una din ele plecase de aici cu cincizeci de lire sterline în buzunar!

Eileen se lăsă limpezită de Cissy, ridicîndu-se în cadă. Apoi Cissy o înfăşură într-un prosop mare, alb, şi-i şterse părul. În timp ce o pieptăna, începu să flecărească:

— Domnul Dumas va insista să faci baie zilnic. Eu trebuie să mă spăl doar o dată pe săptămînă. Vei fi stăpîna casei, dar nu vei putea ieşi fără doamna Horlock sau unul din grăjdari. Sigur, nu eşti prizonieră, dar trebuie să te păzească să nu-ţi fure cineva hainele.

— Şi ce o să fac, Cissy?

Îşi muşcă buza, înainte să răspundă. Era nevinovată rău:

— Chiar nu ştii?

Eileen o privi, deschise gura să vorbească, dar nu scoase nici un sunet.

— Acum o să stai aici, domnişoară Eileen, cu domnul Dumas.

Cissy îi spusese „domnişoară Eileen” fiindcă ştia, din experienţă, că avea efect. Le făcea să-şi accepte mai uşor situaţia.

— Vrei să spui că o să locuiesc cu domnul Dumas? Ca un fel de fiică a

lui?

Eileen auzise că bogaţii obişnuiau să cumpere copii, dar, de obicei, erau mici. Cissy se încruntă. Era prea naivă.

— Uite, să presupunem că te-ai măritat, da? Eileen încuviinţă din cap. Nu ştia unde voia să ajungă fata. Ar trebui să te culci cu soţul tău, nu?

Eileen o aprobă din nou. Dar, de data aceasta o cuprinsese panica.

— Atunci, va trebui să te prefaci că domnul Dumas este soţul tău. Este foarte simplu, o să te obişnuieşti, vei vedea.

Eileen începu să clatine din cap:

— Nu... mă minţi. Tata n-ar fi acceptat aşa ceva.

Cissy îşi pierduse răbdarea.

— Ascultă, domnişoară, dacă doamna Horlock află ce ţi-am spus, o să ne arunce pe amîndouă tocmai la Timbuktu. Ascultă de sfatul meu. Lasă capul jos, desfă picioarele şi gîndeşte-te la Anglia. Ultima, pe care am avut-o, a făcut atîta tărăboi, încît au dus-o la bordelul lui Nellie Deakins şi te rog să mă crezi că nu ţi-ar plăcea acolo! Stăpînul a plătit cinstit pentru tine. Tatăl tău a primit deja banii şi o să vină în fiecare lună să-i ia. Dacă ai fraţi şi surori, gîndeşte-te că o să mănînce bine. Priveşte lucrurile aşa şi ţine minte ce ţi-a spus Cissy. Zîmbeşte-i stăpînului şi o să ai tot ce-ţi doreşti. Dacă faci necazuri, vei regreta pînă la sfîrşitul zilelor tale.

Eileen o lăsă pe Cissy s-o îmbrace într-un capot alb şi o urmă, supusă, pe scări, intrînd pe uşa verde. Domnul Dumas se ridică şi-i zîmbi.

— Vino aici, lîngă foc, draga mea. Nu mai am nevoie de tine, Cissy. Spune-i doamnei Horlock să aducă de mîncare.

Cissy mormăi ceva politicos, îi făcu cu ochiul lui Eileen şi ieşi.

Domnul Dumas o luă de mînă şi o conduse spre un fotoliu, lîngă foc. Se aşează, stînjenită.

Capotul de mătase era atît de vaporos, încît se temea să nu-l rupă. Domnul Dumas îi luă un picioruş în palmă şi îngenunche în faţa ei. Eileen îl privea, temătoare.

— Ţi-au îngheţat picioruşele, draga mea. Mîine de dimineaţă, doamna Horlock o să te îmbrace cu lucruri frumoase. O să te bucuri, nu-i aşa?

Eileen privea bărbatul masiv, îngenuncheat dinaintea ei. Îi puse mîinile pe glezne şi ea de-abia se abţinea să nu ţipe.

Dar ameninţările lui Cissy, cu înfiorătorul bordel al lui Nellie Deakins, îşi făcuseră efectul. Toţi auziseră de stabilimentul acela.

Pînă în noaptea aceasta, Eileen nu prea aflase exact ce se petrecea acolo, dar ştia că fetele, care intraseră acolo, nu mai fuseseră văzute niciodată.

Mîinile bărbatului îi ridicaseră acum capotul, dezmierdîndu-i coapsele.

Nu avea chiloţi şi încercă să-şi strîngă picioarele slăbănoage, însă bărbatul i le desfăcu cu degetele, blînd, dar hotărît.

Eileen închise ochii cînd mustaţa lui începu s-o gîdile pe glezne şi coapse.

Acum o ridicase de pe fotoliu şi o dusese pe covorul de lîngă foc.

Strînse din ochi cînd îi desfăcu capotul. Iar cînd îi simţi mîna rece pe sân, îşi muşcă buza pînă la sînge.

Doamna Horlock intră în cameră cu o tavă.

Dar, văzînd scena, ieşi în grabă şi lăsă tava pe masa din hol, zîmbind în sinea ei.

Fata asta era mult mai liniştită decît cealaltă, slavă Domnului.

Cînd ajunse în bucătărie, începu să fredoneze.

Eileen zăcea ca într-un vis. O durea tot corpul şi simţea o arsură sfîşietoare între picioare. Cînd bărbatul se ridică de pe ea, oftă adînc. Închise ochii, văzînd că se întinde lîngă ea, să-i dezmierde trupul gol. Simţea cum îi amorţeşte mintea.

— Gata, frumoasa mea, n-a fost prea rău, nu-i aşa? Acum eşti dezvirginată şi o să-ţi vină mult mai uşor pe viitor. Mor de foame. Nu vrei să mîncăm ceva?

Eileen rămase cu ochii închişi pînă îl auzi strigînd-o pe doamna Horlock. Menajera spuse că fusese o zi lungă şi obositoare pentru copilă, aşa că trebuia să se odihnească. Eileen ieşi din cameră cu femeia, simţind cum i se scurge sperma şi sîngele pe picioare. O băgă într-un pat moale şi confortabil, cu o compresă înmuiată în apă rece între picioare.

Doamna Horlock îi vorbi blînd şi-i sărută fruntea asudată.

Eileen nu dormi trei zile în şir. Şi nu vorbi cu nimeni, timp de şase luni.

Relaţia ei cu domnul Dumas dură un an.

CAPITOLUL 2

— Briony! răsună aspru vocea lui Molly.

Briony, care stătea afară, pe trepte, se năpusti în cameră.

— Ce s-a întîmplat, mamă?

— Du-te să iei banii de la domnul Dumas.

Rostise vorbele printre dinţi. Briony încuviinţă din cap şi îşi trase cizmele. Molly o privi cum iese în grabă din cameră şi i se strînse inima. Trebuia s-o supravegheze bine pe Briony.

Puse să facă un ceai şi oftă. Trecuse un an de cînd plecase Eileen şi camera arăta cu totul altfel. Acum aveau două paturi solide, cu saltele din puf. Două covoare, viu colorate, acopereau podeaua şi cumpăraseră, de asemenea, o masă şi nişte scaune. Focul era mereu aprins, aveau destulă mîncare, dar totul îi stătea în gît lui Molly.

Economisise destui bani să se mute într-o căsuţă din Oxlow Lane, ceea ce ar fi un progres, după un loc ca ăsta, dar tot nu era mulţumită.

O chinuia, noapte de noapte, felul în care obţineau banii. Copilul se născuse mort şi Eileen, iubita ei Eileen, care fusese atît de plină de viaţă, ajunsese acum o umbră. Retrasă, tăcută, îi vizita o dată la două săptămîni, îmbrăcată frumos, dar albă la faţă şi tristă. Se citea pe faţa ei tot ce îi făcuse domnul Dumas. Eileen era acolo de un an şi-i frîngea inima de fiecare dată.

Briony o porni spre casa domnului Dumas, entuziasmată. Îi plăcea să meargă acolo. Îi plăceau mica grădină, covoarele frumose şi căldura

frumos mirositoare. Trecu în grabă de cîrciuma The Bull, din Dagen-am, şi ajunse în Barking. În mod normal, stătea puţin le vorbă cu Eileen, iar în seara asta avea un plan. Zîmbea şi le făcea cu mîna oamenilor, cînd trecea pe lîngă ei.

Cizmele negre erau cumpărate din banii domnului Dumas, iar haina cărămizie era cadou de la Eileen. Părul ei roşu îi ieşise, ca întotdeauna, prin bonetă şi îi atîrna pe umeri.

De-abia împlinise zece ani şi era deja o frumuseţe. Avea o faţă deschisă, cu o piele albă ca laptele, pistruiată, şi ochii mari, verzi.

Ajunse pe strada unde locuia Eileen, admirînd perdelele de dantelă şi treptele curate de la intrare. Pe aici nu erau copii murdari care să se joace pe-afară şi nici beţivi. După părerea lui Briony, era un loc splendid, lîngă Barking Park, adică într-un cartier respectabil. Briony bătu la uşa mare, verde.

Răspunse Cissy şi o pofti în hol.

— Bună, Cissy. Ce mai face sora mea?

Briony îşi scoase haina şi i-o dădu fetei.

Cissy o puse pe braţ.

— Nu prea bine, Briony. Cred că o să-i vină ciclul cît de curînd.

Briony se încruntă şi încuviinţă din cap. Pînă acum, Eileen nu avusese ciclu, dar nu mai avea mult. I se dezvoltaseră sînii şi-i crescuse părul pubian. Domnul Dumas n-o mai deranja în ultima vreme, spre încîntarea lui Eileen şi îngrijorarea lui Briony. Pentru că Briony ştia, de la vorbăreaţa Cissy, că, de îndată ce fetele deveneau adolescente, domnul Dumas nu mai era interesat şi se termina cu cele două lire sterline pe lună. Îşi muşcă buza, întristată. Fără banii lui, n-o să mai fie nici mîncare, nici noua casă din Oxlow Lane, nici şcoală.

O urmă pe Cissy în sufragerie, unde o aştepta Eillen în faţa focului, cu o tavă cu ceai şi brioşe dinaintea ei. Cissy îi făcu cu ochiul lui Briony, care se năpusti să-şi îmbrăţişeze sora.

Părul lung, negru, al surorii sale era legat la spate. Cînd o văzu, Eileen îi zîmbi timid.

— Stai jos, să-ţi torn o cană cu ceai. Vrei şi lapte? Ia nişte brioşe.

Briony luă una şi o băgă pe toată în gură, urmărind-o pe Eileen în timp ce mesteca. Îi tremurau mîinile pe ceainic şi Briony o compătimi pentru o clipă, înghiţi brioşa, sorbi din cana cu lapte şi-i zîmbi surorii sale.

— Te simţi bine, Eileen?

Eileen încuviinţă din cap. Îi dădu ceaiul lui Briony şi apoi se uită la foc.

— Nu sînt prea rău. Mă doare burta. Sper să fie ciclul, Briony.

Bău ceaiul şi înjură pe înfundate. Era fierbinte.

Eileen o privi, mirată.

— Nu-i frumos să înjuri, Briony. O domnişoară nu vorbeşte aşa. Dacă te-ar auzi mama, ar înnebuni.

Briony rîse.

— Lasă că n-o să mă audă.

Eileen rîse. Ce mult ar fi vrut să fie ca sora ei!

— Ce mai face domnul Dumas, Eileen?

Oftă adînc, aşezîndu-şi mîinile în poală.

— Cred că bine.

— Şi cum merge. Ştii tu. cealaltă treabă?

— Ah, Briony, este oribil. Zău, nu ştiu cum oamenii pot face aşa ceva. Este atît de dezgustător.

Briony ridică ochii în tavan, exasperată.

— Nu te-am întrebat cum este. Vreau să ştiu dacă te vizitează foarte des.

Eileen clătină din cap, hotărîtă.

— Nu, slavă Domnului!

— Atunci este foarte bine.

Dar nu era. Nu era de loc. Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi se relaxă. Venise domnul Dumas. Eileen încremeni pe scaun şi Briony îi făcu cu ochiul.

— Calmează-te, Eileen, există lucruri şi mai rele pe lumea asta!

Eileen îşi pironi din nou privirea spre cămin şi Briony de-abia se stăpînea să n-o apuce de umeri şi s-o scuture, pînă o trezea la realitate. Eileen îşi ajuta familia şi n-ar trebui să facă atîta caz. Cel puţin aşa gîndea Briony. Putea face lucruri mult mai grele, pentru bani mult mai puţini.

Putea să fie în Aldgate, din Myrdle Street, să muncească într-o fabrică paisprezece ore pe zi. Atunci s-ar lămuri. Trebuia să-şi dea seama ce era mai bine pentru ea. Briony ştia ce ar fi ales.

Domnul Dumas intră în cameră. Le zîmbi, vesel, fetelor şi le sărută mîna la amîndouă. Briony oftă, încîntată, ca şi cînd ar fi fost o adevărată domnişoară. Se uită la pantalonii în dungi ai domnului Dumas, lă haina lui elegantă şi se gîndi că seamănă cu însuşi regele.

Îi zîmbi, iar bărbatul îi răspunse la fel. Briony se aşează pe podea, lîngă scaunul surorii ei. Domnul Dumas se instală, radios, pe scaunul gol.

— Am spus să ne aducă încă o cană cu ceai şi prăjituri.

Se uită la Briony şi fata îi surîse. Ştia că îi plac dulciurile şi o îndopa mereu cu bunătăţi. Dar, cînd o văzu pe Eileen, îi pieri zîmbetul. Faţa ei nefericită îl întristă.

— Du-te să-mi aduci portofelul, Eileen, aşa, fii fetiţă cuminte. Briony aşteaptă salariul.

Eileen se ridică de parcă ar fi catapultat-o cineva de pe scaun, bucuroasă să scape de prezenţa lui. Înainte să iasă din cameră, el îi spuse:

— Şi dacă tot te duci acolo, întreab-o pe doamna Horlock ce avem la cină astă-seară.

Fata ieşi cu capul plecat. Înseamnă că o să rămînă cinci minute, singur cu roşcata. Cînd se închise uşa, Briony se ridică, se aşează pe scaunul surorii ei şi-i zîmbi bărbatului.

— Îmi place să vin aici, domnule Dumas.

O spuse cu toată convingerea şi se făcu remarcată.

— Serios, Briony?

— Ah, da. Aş vrea tare mult să locuiesc aici, dar presupun că nu sînt destul de mare, nu-i aşa? Am numai zece ani.

În timp ce vorbea, luă o buclă roşie şi şi-o băgă în gură. Fără să-şi dea seama, gestul ei era cît se poate de erotic pentru Henry Dumas.

— Aş face orice să locuiesc aici. Absolut orice. Bărbatul şi fetiţa se

uitară unul la celălalt. Între ei se încheiase o înţelegere tacită şi domnul Dumas fu surprins să vadă atîta înţelegere la o fetiţă de vîrsta ei.

Paddy Cavanagh intră în birou cu căciula în mînă.

— M-aţi chemat, domnule?

Domnul Dumas îi zîmbi.

— Este vorba de Eileen, cred că ar fi timpul să se întoarcă acasă.

Observă, cu satisfacţie, dezamăgirea lui Paddy Cavanagh.

— Ce... adică. ce s-a întîmplat, domnule?

Mintea i-o luase razna. Cum dracu' o să se mai descurce fără banii lui Eileen? Chiar şi Molly se obişnuise cu această situaţie. Deşi nu-i convenea situaţia, nu dădea înapoi cînd era vorba să incaseze banii, în fiecare săptămînă.

— Simt nevoia de altceva, Paddy. Ştii cum este. Rămase tăcut. Nu, nu ştia cum era. Pe el nu-l interesaseră niciodată fetiţele.

— Briony s-a făcut frumoasă. Aseară a fost pe la noi şi a spus, foarte lămurit, că n-ar avea nimic împotrivă, cum să-ţi explic eu... să ia locul lui Eileen.

Paddy îşi linse buzele. Îi venea să-i tragă un pumn în faţă, să-i zdrobească dinţii şi oasele. Dar ştia că n-ar îndrăzni. Tipul făcea parte din lumea bună, la toţi dracii! Era proprietar de fabrici şi deţinea mare parte din docuri. Era un om de vază şi contribuia la toate operele de caritate. Socrul lui era lord. Dar ştia, de asemenea, că atotputernicul domn Dumas n-o s-o ia pe Briony a lui, pentru două lire amărîte pe săptămînă.

— M-am gîndit că ne-am putea înţelege la două lire şi zece şilingi de data aceasta, zise Henry, convingător.

— Trei lire, zise Paddy.

Vorbise clar, cu fermitate, spre mirarea lui şi a interlocutorului său.

— Trei lire?

— Exact, domnule. Briony a mea merită atît.

Dumas îşi muşcă buza şi se încruntă.

— Aş uşura durerea mamei ei, domnule, pentru că o să facă o criză astă-seară, cînd o să afle. A reacţionat destul de rău şi cînd aţi luat-o pe Eileen, dar acum, cu Briony, o să turbeze de tot. Avea de gînd să se ducă la doamna Prosser Evans, pentru Eileen.

Paddy observă, satisfăcut, că Dumas se albise la faţă cînd pomenise numele femeii. Doamna Prosser Evans era vestită în Barking şi Dagenham. Lupta pentru clasele de jos, cu o forţă care-i surprindea pe toţi care o cunoşteau pe această femeie mărunţică.

Paddy îl vedea cum se frămînta. Avea de ales între propunerea lui şi scandal.

— Bine, atunci o să vă dau trei lire pe săptămînă. S-o aduci astă-seară, la ora şase, şi s-o iei pe cealaltă.

Dădu din mînă, ca şi cînd ar fi încercat să-şi amintească numele copilei.

— Pe Eileen a mea.

Fără să mai scoată o vorbă, Paddy îşi puse căciula şi ieşi din birou. Îşi luă haina de pe masa de lucru şi se duse direct la cîrciumă. Acolo, îşi comandă un whisky mare, pe care-l dădu imediat peste cap. Apoi,

ştergîndu-şi gura cu dosul palmei sale mari şi murdare, puse capul jos pe bar şi gemu tare, jelindu-şi soarta.

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte să n-o ducă pe Briony. Trei lire pe săptămînă erau o sumă însemnată.

Molly pregătea cina cînd Paddy intră pe uşă.

— Ce dracu' cauţi acasă la ora asta?

Paddy o apucă de talie. Duhnea a whisky şi femeia îl împinse, dezgustată.

— Pleacă de aici!

Kerry chicoti. Molly scoase o lingură de lemn, fierbinte, din oala mare de lut, şi o plesni peste mîni. Kerry linse sosul de pe degete.

Briony stătea la masă, s-o hrănească pe Rosalee. Era singura care avea destulă răbdare. Uneori, pe Rosalee trebuia s-o îndopi cu sila.

— Bri... Bri.

Rosalee o apucase de păr pe Briony şi o striga încet. Fata se aplecă să-i sărute obrajii mari şi o făcu să bată din palme, fericită.

Paddy le privea cu inima strînsă.

— Hai, spune-mi, cum de-ai venit acasă la ora asta?

— Domnul Dumas a trimis după mine.

Se aşezase pe scaunul rupt, în timp ce vorbise.

— De ce? S-a îmbolnăvit Eileen?

— Nu, femeie. Nu-i vorba de asta, dar lasă-mă să vorbesc.

— Atunci, ce s-a întîmplat?

— S-a săturat de ea. O s-o aduc acasă, astă-seară.

Molly îşi dădu la o parte părul, dezgolindu-şi faţa roşie şi asudată de la foc, şi răsuflă uşurată.

— Mă bucur că vine acasă; să fie în siguranţă, cu familia ei.

Paddy se ridică şi dădu din mîini, dezgustat.

— Da, sigur, o să fie în siguranţă la iarnă, cînd o să îngheţe de frig şi rahatul o să bufnească prin pereţi. O să pierdem două lire pe săptămînă, fir-ar al dracului să fie. Pînă acum a stat acolo, bine îmbrăcată, şi s-a îndopat cu toate bunătăţile. Aşa că o să aibă un şoc cînd o să se întoarcă, vei vedea. Va trebui să se ducă la muncă, la fel ca şi celelalte, dacă vrei să ne mutăm în Oxlow Lane. Chiar şi idioata o să pună mîna să muncească.

Arătă spre Rosalee.

Molly se aşează pe grătarul căminului, cu lingura de lemn în mînă.

— Mă rog, asta este.

Toate speranţele ei se topiseră. Visase o căsuţă drăguţă, cu două dormitoare sus, două jos şi puţină grădină în spate. Se săturase de subsoluri mizere, unde nu aveau ce mînca şi ce îmbrăca. Odată, îşi asiguraseră existenţa amanetînd tot ce aveau, pînă cînd Paddy începuse să cîştige ceva bani. Acum se pare că se vor întoarce din nou la aceeaşi viaţă.

— Gata, femeie, s-a terminat. Sper că ai economisit ceva bani să ieşim din iarnă.

Molly nu-i răspunse. În privinţa lui Paddy Cavanagh, cu cît ştia mai puţin despre bani, cu atît mai bine.

— Da, mi-a spus că s-a săturat de mutra ei nefericită. Se uită la Molly, în timp ce încerca să ajungă la punctul esenţial. Şi pe urmă, Mol... îmi venea să-l pocnesc, dar mi-a spus că-mi dă două lire şi zece şilingi pentru Briony a noastră!

Molly sări ca arsă.

— Ce?

— „Cum, două lire şi zece şilingi”? am pufnit eu. Nici pentru cincizeci de lire pe săptămînă n-o să-ţi dau altă fată de-a mea! Molly dădu din cap, strîngînd lingura în mînă. Apoi a zis că-mi dă trei lire. Trei lire şi mai discutăm după şase luni. Paddy continuă să-şi ţeasă minciuna mai departe. „Niciodată", i-am spus eu. „Nici pentru tot aurul din Londra". Da, Molly, i-am spus că este un nenorocit şi să ne lase în pace.

Femeia încuviinţă din cap.

— Ai făcut bine, Paddy. Ai făcut foarte bine. Cînd mă gîndesc cît a suferit Eileen a mea, anul trecut.

I se opri glasul de ruşine şi remuşcare.

Briony era din ce în ce mai dezamăgită. Cînd lua un pahar, tatăl ei era în stare să creadă ce spunea. Briony era destul de deşteaptă; tatăl ei ar fi fost în stare s-o vîndă şi pe bunică-sa, dacă ar fi ştiut că ia bani pe ea. Aşa că se ridică de la masă şi se îndreptă spre mama ei.

— O să mă duc la domnul Dumas, mamă. Gîndeşte-te cîte ai face cu trei lire pe săptămînă. Nu mă deranjează. Şi Eileen a noastră o să se întoarcă acasă.

Molly puse mîna pe capul lui Briony.

— Familia asta a înghiţit destulă ruşine şi umilinţă, copilă.

Briony începu să protesteze:

— Dar, mamă, nu înţelegi. Nu mă deranjează să mă duc... zău aşa! Cred că o să-l mulţumesc pe domnul Dumas, iar fetele vor putea să-şi continue şcoala. O să vă mutaţi în Oxford Lane. Domnul Dumas mi-a spus, noaptea trecută.

Molly o luă de o ureche şi o lovi în cap cu lingura de lemn.

— Ce-a spus domnul Dumas, noaptea trecută? Hai, lămureşte-ne.

Briony îşi dădu seama că făcuse o greşeală fatală şi-l imploră din privire pe tatăl ei.

Molly îi răsuci urechea şi fata scoase un strigăt de durere.

— A spus că mă place, mamă, că pot veni să-i iau locul lui Eileen, pentru că ea nu se simte bine acolo. Că o să cîştig mulţi bani, pentru că sînt mai drăguţă ca ea.

Molly o trînti pe jos. Briony rămase liniştită, continuînd s-o privească. În noaptea asta, o să mă duc ta domnul Dumas, orice ar fi, se gîndi ea.

— Dumnezeule, vrei să te duci, nu-i aşa? Chiar vrei. Ştii exact ce va trebui să faci şi tot vrei.

Lui Molly nu-i venea să creadă. Briony se ridică şi o înfruntă pe mama ei, strigîndu-i:

— Eileen s-a dus fără să vrea şi tu ai acceptat cele două lire pe săptămînă. Însă eu vreau să merg. De-abia aştept să am haine elegante, mîncare bună şi un dormitor drăguţ. În afară de asta, să ştii că-mi place domnul Dumas şi orice mi-ar face nu poate fi mai rău decît să rabd de frig, de foame, să fiu murdară şi săracă!

Se făcuse linişte şi Briony se speriase de ieşirea ei, însă n-o s-o lase pe maică-sa s-o oprească.

Era hotărîtă. Voia tot ce avea să-i ofere domnul Dumas.

Îşi dorea mîncare şi căldură, iar dacă asta însemna să se lase mîngîiată, n-o deranja deloc.

— Dacă vrea să se ducă, las-o în pace.

— Oh, da, ţi-ar conveni Paddy, nu-i aşa? Seamănă cu tine. Nare nici zece ani, dar ştie ce vrea. Avem o tîrfă în devenire. Presupun că o să ajungă în bordelul lui Nellie Deakins.

— De ce pe Eileen, care n-a vrut să meargă, aţi lăsat-o, iar pe mine mă opriţi, deşi o să cîştig cu o liră mai mult ca ea? Poţi să- mi explici asta, mamă?

— N-ai înţelege, pentru că semeni cu taică-tu. Ţi-ai vinde şi sufletul să obţii ce-ţi doreşti. N-ai decît să pleci dar ascultă-mă, nu vreau să mai intri în casa mea!

Briony se uită cu luare-aminte la mama ei şi apoi la celelalte fete, adunate în jurul mesei.

— Ştii, mamă, mi se pare foarte nostim, pentru că o să plătesc tocmai casa în care n-am voie să intru. Pariez că n-o să arunci cele trei lire.

Zicînd acestea, îşi sărută surorile, îşi puse haina cărămizie şi cizmele şi-i făcu semn tatălui ei că o să-i aştepte afară. Era tare nefericită. Nu voise decît să-i ajute şi uite cum se purtau cu ea. Dar cele trei lire o s-o înmoaie, pînă la urmă, pe mama ei. Însă Briony se simţea jignită. Cu ce greşise? Cînd Eileen o făcuse, împotriva voinţei ei, fusese totul bine. Îşi înghiţi lacrimile.

Totuşi, reuşise să se impună şi, în curînd, o să se înveselească după o baie fierbinte. Încercă să nu se mai gîndească. Aşa cum spunea doamna Prosser Evans, la şcoala de duminică: „ Vezi-ţi doar de ce ai de făcut în momentul de faţă”.

Paddy stătea în holul casei din Ripple Road, trist şi deprimat. Se simţea stînjenit în locuinţa curată şi liniştită. Îl făcea să se simtă stîngaci şi murdar. Îi era ruşine că o vînduse pe Eileen a lui, acestui Henry Dumas; şi îl durea că Briony, singura dintre fete care ştia, cu adevărat, să trăiască, dorise să vină aici. Ba chiar de-abia aşteptase. Numai de asta vorbise tot drumul. Şi totuşi, deşi nu-i convenea, în adîncul sufletului său nu putea s-o învinovăţească.

Briony fusese întotdeauna mai isteaţă decît surorile ei şi păruse mai matură încă din fragedă pruncie. O înţelegea că voia să trăiască mai bine şi, deci, alesese această casă.

Molly nu-i prea dăduse atenţie lui Briony. Se folosea de ea ca s-o ajute pe Rosalee. Doar ea reuşea s-o adoarmă şi să-i potolească ţipetele. Molly nu avea ochi decît pentru Eileen şi Kerry; Kerry era fetiţa ei talentată, cu păr de aur.

Pentru ea voia să se mute în Oxlow Lane. Kerry trebuia să creada că, într-o casă decentă, celelalte nu contau. Bernarette era cea mai ciudată dintre toate cinci.

Tăcută, moale, dar foarte nervoasă cînd o răscoleai. Îţi dădea mereu impresia că suferă de ceva. Ca şi cînd ar fi fost doar în trecere pe lumea

asta. Chiar maică-sa spusese că n-o să aibă zile multe. Deşi nu era bolnavă, apatia ei îl înspăimînta pe Paddy.

Îşi băgă mîinile în buzunar şi se uită la cizmele lui vechi. Dura prea mult şi îi ardea gîtul după un whisky. De fapt, n-ar strica să bea mai multe.

Auzi paşi pe scări şi Briony se năpusti în braţele lui, îmbujorată.

— Ah, tată, o să stau în camera lui Eileen! Aproape a terminat de împachetat. Domnul Dumas a spus că poate păstra toate lucrurile, nu-i aşa că este drăguţ din partea lui?

Paddy îşi linse buzele.

— Da, sigur. Spune-i lui Eileen să se grăbească, nu vreau să stau toată noaptea aici.

Uşa sufrageriei se deschise şi Henry Dumas apăru să-i dea cele trei lire.

— Eileen vine imediat. Vrei să bei ceva cît aştepţi?

Paddy se lumină la faţă.

— Da, domnule, mulţumesc.

Dumas observă ce politicos vorbea şi zîmbi în sinea lui.

Paddy intră, pentru prima oară, în sufragerie şi rămase impresionat. Căminul avea un grătar frumos lustruit. Pereţii erau acoperiţi cu tapet bleumarin, decorat cu ghivece de flori. O canapea de piele şi două fotolii mari stăteau lîngă foc, iar pe măsuţe erau bibelouri şi mileuri frumos brodate. Paddy nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. Covorul belgian de pe podea era atît de moale, încît se înfundau pînă şi cizmele lui grele. Se aşează pe marginea unui scaun şi luă paharul cu whisky.

Nu, nu putea s-o învinuiască pe Briony. Văzuse toate astea şi dorise să fie ale ei. Nici un om cu scaun la cap n-ar fi putut s-o învinuiască. El, în nici un caz. Deşi nu avea decît zece ani, Briony ştia ce voia. În timp ce sorbea din băutură, Paddy contemplă viitorul.

Cu mintea ei ageră, Briony va folosi acest loc drept rampă de lansare. Era convins că, după ce se va obişnui cu luxul de aici, îşi va dori mai mult.

Paddy dădu băutura peste cap, toastînd în gînd, în cinstea lui Briony. Să dea Dumnezeu să ai tot ce-ţi doreşti, Briony, dar niciodată ceea ce meriţi.

— Ah, Eileen, împătureşte-ţi hainele frumos. Altfel o să arate ca nişte zdrenţe pînă ajungi acasă.

Briony era revoltată. În graba ei de a ajunge acasă, Eileen arunca pur şi simplu hainele în cufărul de lemn, pe care i-l dăduse domnul Dumas, cu generozitate.

— Oricum, o să ajungă, în curînd, nişte zdrenţe, Briony, aşa că nu mai contează. Ajută-mă să-mi fac bagajul, ca să plec mai repede de aici.

Cissy clătină din cap cînd Briony deschise gura s-o apostrofeze.

— Du-te la bucătărie, Eileen. Doamna Horlock are ceva pentru tine.

Eileen ieşi din cameră.

— Mă scoate din sărite, Cissy. Este atît de nerecunoscătoare! Are nişte haine aşa de frumoase!

Cissy începu să le împăturească frumos şi-i spuse, în şoaptă, lui Briony.

— Ascultă, Bri, nu o certa. Nu i-a plăcut aici. Unele fete nu sînt ca noi, care ne-am descurca în orice situaţie. Sînt slabe de fire. Şi acum, ajută-mă să împachetez, ca să scăpăm mai repede de ea şi să te spălăm. Doamna Horlock a pregătit apa.

Briony îşi păstră părerile pentru sine, dar, orice s-ar spune, considera că Eileen era o bleagă. Se uită de jur-împrejur în dormitor, încîntată. Era într-adevăr superb. De fapt, toată casa era frumoasă. În curînd o să se spele în cada de lîngă bucătărie, iar de mîine va folosi baia mare. Ah, îi venea să leşine de fericire. Mîngîie cuvertura brodată şi îşi muşcă buza. Toate astea erau ale ei şi avea de gînd să domnească mult timp aici, spre deosebire de sora ei.

Indiferent ce trebuia să facă.

— Eşti gata, copilă.

Briony se ridică din apă şi întinse braţele cînd doamna Horlock o înfăşură într-un prosop. I se vedeau coastele prin pielea vînătă şi i se întăriseră sfîrcurile mici, de frig. Doamna Horlock îmbrăţişa pentru prima oară o copilă şi, după ce o înfăşură în prosop, o luă în poala ei s-o dezmierde.

Briony o îmbrăţişă la rîndul ei, legînd o prietenie pe viaţă. Trupul firav al lui Briony şi vulnerabilitatea care îl excita pe domnul Dumas o făcură pe doamna Horlock să-şi dea seama ce urma să facă fetiţa. Şi poate că cel mai mult o deranja uşurinţa cu care accepta situaţia. Oricum, ştia un singur lucru: Briony Cavanagh era un copilaş şi oricît de mult s-ar abţine, acest fapt începea s-o deranjeze.

Dar îşi văzu de treabă şi o îmbrăcă într-un capot alb, ca s-o ducă, în sufragerie, la domnul Dumas.

Henry era uimit să vadă ce mult se schimbase copila. În timp ce discuta cu el, în faţa focului, începea să i se usuce părul. Mai întîi, o spirală roşie ţîşni din vîrful capului şi apoi încă una. Fetiţa îl uimea şi zîmbi în sinea lui. Era superbă. Avea picioare lungi şi subţiri, cu glezne fine.

Briony fu şocată puţin, la început, cînd se lăsă în genunchi şi îi ridică halatul. Acum, cînd venise momentul, simţea că îi piere curajul.

Dar n-o să fie aşa. Încercă să se relaxeze, pentru că Cissy îi spusese că te durea mai rău, dacă te încordai. Cînd se ridică, uitîndu-se peste capul domnului Dumas, văzu capotul mototolit şi scoase un strigăt. Henry Dumas o privi îngrijorat. Nici măcar n-o atinsese!

Briony sări de pe scaun, îşi scoase capotul şi-l împături cu grijă pe spătarul fotoliului. Apoi, goală, i se aşeză pe genunchi şi îşi încolăci braţele de gîtul lui.

— Sînteţi mulţumit de mine, domnule Dumas? il întrebă ea, cu un glas tremurat.

Vocea ei de copil îl excită la maximum, dar se abţinu.

O întinse pe covor, în faţa focului, şi începu s-o mîngîie cu buricele degetelor.

— Te descurci foarte bine, Briony, chiar foarte bine.

Cînd îi sărută trupul, cercetă camera din jurul ei, încercînd să uite ce se petrecea în clipa de faţă şi să se gîndească ce-o să facă a doua zi, cînd va merge la cumpărături cu doamna Horlock. O să-şi ia rochii şi o haină

de catifea. Cînd o pătrunse, îşi muşcă buza şi închise ochii, i se prelinse o lacrimă pe faţă şi o şterse cu limba. O durea, o durea îngrozitor.

Deschise ochii şi se uită la Henry Dumas. Îi sclipea faţa de sudoare la lumina focului şi-i atîrna limba din gură. Ştia că era înnebunit după corpul ei. O simţea instinctiv. Acesta era misterul care-i unea pe bărbaţi de femei. Briony auzi parcă clinchetul unui clopoţel în mintea ei. Bărbaţii ar fi gata să dea orice pentru asta. Era o revelaţie pentru ea! Acum se simţea mai bine, pentru că îşi dăduse seama, deodată, de puterea ei.

Domnul Dumas o dorea foarte mult, mai mult decît îşi dorea ea lucrurile frumoase pe care putea să i le ofere. Atunci, aşa să fie. Dar va avea grijă să merite efortul.

CAPITOLUL 3

Molly se opri pentru cîteva secunde şi îşi frecă mîinile. Îi intrase frigul în oase şi îşi zdrelise degetele tot împingînd căruciorul. Inspiră adînc şi o porni din loc. Eileen căra o cutie mare, în timp ce Bernadette şi Kerry duceau, împreună, o ladă. Rosalee stătea în căruţ, cu degetul mare în gură, privind mobila adunată în jurul ei. Bernadette dădu drumul lăzii, iar aceasta se lovi de gleznele lui Kerry. Fata trînti lădiţa jos şi îşi înfipse mîinile în părul lui Bernadette. Molly se opri, încercînd să le liniştească. Tocmai dăduseră colţul în Oxlow Lane şi dorea, cu disperare, să le facă o impresie bună noilor ei vecini.

— Haideţi, fetelor, potoliţi-vă!

Bernadette se smiorcăi şi o plesni pe Kerry peste faţă, cu dosul palmei.

Eileen puse jos cutia şi le separă pe cele două fete, care ţipau şi dădeau din picioare. Le scutură pînă se liniştiră. Apoi se apropie de ele şi le şopti.

— Vă previn, mama este foarte agitată şi afară sînteţi în siguranţă, deocamdată. Dar, cînd o să ajungem în noua casă, o să vă jupoaie de vii. Aţi înţeles?

Fetele încuviinţară din cap şi porniră la drum. Bernie săltă cutia şi nici una nu mai scoase un cuvînt.

Molly se opri în faţa uşii negre şi oftă, încîntată. Aveau, în sfîrşit, un loc al lor. Sorbi din privire ferestrele mari, care trebuiau doar spălate, acoperişul cu ţigle roşii şi pereţii crem. Visul ei se împlinise.

Casele din Oxlow Lane datau din secolul al şaisprezecelea şi avuseseră, la început, acoperişul de stuf şi grădini mari.

Fuseseră locuinţe de muncitori agricoli pînă la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, cînd fuseseră cumpărate sau închiriate oricărui locuitor din cartierul Barking, care, a putut să plătească.

Oxlow Lane avea, încă, un aspect sătesc, fiind încadrat de cîmpii întinse. Mulţi oameni, care-şi permiteau să locuiască într- o casă decentă, preferau să se stabilească lîngă Stratford şi Bow, ba chiar în Barkingside, aproape de docuri. Dar Molly era destul de deşteaptă să-şi dea seama că această zonă va fi liniştită pentru ea şi fete şi ştia că se află la numai

cîteva ore de East London.

Rainham-on-Thames era la numai jumătate de oră de London Road, iar Molly era hotărîtă să ducă fetele acolo, vara.

Ea nu fusese decît o dată, cînd se măritase cu Paddy, şi se gîndea cu multă plăcere la priveliştea de acolo. Stătuseră pe nisip, în timp ce Tamisa li se rostogolea la picioare; priviseră vapoarele cum îşi descărcau marfa, îmbrăcaţi în cele mai bune haine de duminică ale lor.

Mîncaseră scoici şi melci lîngă cîrciuma The Phoenix şi Paddy o sărutase pe plajă, scandalizînd nişte bătrîne. Ah, da, trebuia neapărat să ducă fetele, la vară!

Băgă mîna în buzunar, să scoată cheia mare de alamă, şi se minună din nou. O cheie! Pentru prima oară, aveau o cheie. Şi o uşă adevărată.

O băgă în broască şi, în momentul acela, se dezlănţui tărăboiul. Rosalee, în mod inexplicabil, hotărîse să se dea jos din cărucior. Se ridică printre mobile şi reuşi să răstoarne tot.

Eileen privi uimită copilul căzînd, cu o bufnitură, pe trotuar, iar apoi se prăbuşiră masa şi scaunele. Uşa casei alăturate se deschise şi apăru un bărbat solid. Molly văzu omul blond, musculos, ridicînd-o pe Rosalee.

I-o dădu lui Eileen şi apoi, în cîteva secunde, aranjă la loc masa şi scaunele.

Rosalee, uimită de forţa căzăturii, gemu în braţele lui Eileen.

Dar Molly ştia că n-o să plîngă. Ultima oară, plînsese cînd o părăsise Briony.

— Bună ziua. Eu şi mama vă aşteptăm, le spuse vecinul.

O femeie mică de statură apăru la uşă.

— M-am gîndit că nu v-ar strica să beţi ceva cald. Vă aştept de azi-dimineaţă cu nişte ceai.

Se uită la cele patru fete. Molly observă că se încruntase cînd o văzuse mai bine pe Rosalee.

— Sînt toate ale tale?

Molly zîmbi.

— Da, sînt fete bune şi tăcute.

Se uită la Kerry şi Bernadette, care aplecară ochii în pămînt. Molly dorise atît de mult să facă o impresie bună!

Bătrîna zîmbi cu gura ei ştirbă.

— Nu cred, pînă nu văd. Eu am avut şase copii - patru fete şi doi băieţi. El este ultimul care mi-a rămas acasă. Făcu un semn cu capul spre bărbatul cel solid. Şi nu-mi spune mie cum sînt fetele. Se bat, se ceartă şi se ciupesc tot timpul. Dar o să fie plăcut să avem puţină viaţă în jur. N-au prea fost copii pe aici, în ultima vreme. Molly se înveseli. Şi acum, veniţi la mine să bem ceai şi să servesc fetele cu nişte budincă.

Întinse mîna şi, spre uimirea lui Molly, Rosalee se dădu jos din braţele lui Eileen şi o urmă.

Bărbatul zîmbi.

— Sînt Abel Jones şi ea este mama mea. Eu şi toţi care o cunosc îi spunem Mama Jones. Hai intraţi, vă car eu mobila.

Molly îi zîmbi şi îşi urmă fetele înăuntru. Abel o privi încîntat. Nu arăta deloc rău. Se întrebă dacă exista şi un soţ pe undeva. Mai mult ca sigur, dacă-şi permiteau să plătească chiria, dar nu se ştie niciodată.

Tot putea să vorbească cu ea, cel puţin. Ridică masa grea de lemn, ca şi cînd ar fi fost din hîrtie.

Briony îşi trăia noua viaţă de trei săptămîni şi îi plăcea. Mă rog, îmi place în cea mai mare parte, îşi spuse ea. Lucrurile pe care trebuia să le tacă pentru domnul Dumas o călcau puţin pe nervi, dar se obişnuise cu traiul bun şi asta era tot ce conta.

Îşi puse o rochie maro, cu un guleraş din dantelă, cizmele şi o capă mare, maro. Pe urmă, îşi aranjă pe cap pălăria de pai, cu flori uscate, care era complet nepotrivită pentru vremea respectivă, însă nu-i păsa, fiindcă îi plăcea la nebunie.

Coborî scările şi se duse la doamna Horlock şi la Cissy.

— Adu-ne o birjă, Cis.

Vocea lui Briony răsună clar şi tare în bucătărie şi doamna Horlock de-abia se stăpîni să nu zîmbească. Fata asta era grozavă. De-abia intrase în casă şi se purta ca o stăpînă.

Se ducea la toaletă de cincizeci de ori pe zi şi, cu toate că începuse să se plictisească la baie, se spăla de două ori pe zi.

Dar doamna Horlock era destul de inteligentă s-o lase să facă ce vrea. Dacă era fericită, ÎI mulţumea şi pe domnul Dumas şi, în final, doar asta conta.

— Te duci să-ţi vizitezi mama, domnişoară?

— Da, doamnă Horlock. Nu te îngrijora. O să-i spun birjarului să mă ia la ora cinci. O să ajung la timp pentru domnul Dumas.

— Să merg cu ea, doamnă Horlock?

Cissy voia să pară indiferentă, dar se vedea că de-abia aştepta.

— Nu, Cissy. Azi avem o mulţime de treabă! Hai, du-te să aduci o birjă pentru domnişoara Briony. Şi grăbeşte-te!

Cissy ieşi în grabă.

— Ţi-am pregătit un coş pentru mama ta. O să aibă nevoie azi, cînd s-a mutat în noua casă.

Briony îi zîmbi bătrînei. Era dură uneori, dar avea suflet bun şi fata o plăcea.

Cîteodată, seara, cînd domnul Dumas se ducea la casa lui adevărată, o alinta. Briony venea aici, în bucătărie, iar doamna Horlock o lua în braţe, îi spunea poveşti şi îi dădea lapte fierbinte şi pîine cu unt, în timp ce Cissy călca sau cocea pîine.

Totul sub privirea ageră a doamnei Horlock, bineînţeles. Focul din bucătărie duduia pe horn şi mirosul de mirodenii şi pîine coaptă o alina pe Briony. Căldura şi bunăstarea o făceau să se simtă în siguranţă.

Briony desfăcu capacul coşului şi văzu doi cozonăcei plini de stafide, nişte şuncă şi o bucată mare de brînză. Erau, de asemenea, nişte gogoşi de casă şi un borcan de gem de căpşuni.

— Mulţumesc, doamnă Horlock, o să fie recunoscătoare.

Bătrîna dădu din mînă.

— Nu-i nimic. Pe masă mai este ceai, zahăr şi unt.

Briony le puse pe toate în coş şi apoi o îmbrăţişă, îngropîndu-şi faţa şi pălăria de pai în şorţul ei, care mirosea a făină. Doamna Horlock se uită la părul ei roşu, creţ, care i se revărsa pe sub pălărie şi o cuprinse afecţiunea.

Mama Jones stătea lîngă foc, cu Rosalee în poală, îi mîngîie părul şi clătină din cap. Era un copil îngeresc. Abel o privi, zîmbind.

— Biata de ea! Cred că lui Molly îi vine tare greu, mamă. Îţi imaginezi cum este să ai un asemenea copil. N-o să fie capabilă niciodată să-şi cîştige singură existenţa.

Mama Jones pufni:

— Nu, dar nici n-o să plece de acasă, aşa că n-o să rămînă singură, dacă o să-şi piardă bărbatul.

Abel încuviinţă din cap şi se uită spre peretele despărţitor. Pusese ochii pe Molly Cavanagh.

De partea cealaltă a zidului, Molly freca podelele şi le urmărea pe Bernadette şi Kerry cum spălau ferestrele. Mîncase două felii de budincă şi băuse două ceşti fierbinţi de ceai negru, aşa că avea putere de muncă. Mama Jones îl trimisese pe Abel să-i arate cum să aprindă focul în cazan şi acum avea apă fierbinte ori de cîte ori dorea. Era grozav, deşi se consuma mult cărbune, însă o să se răsfeţe măcar azi.

— Mamă, Briony a noastră a sosit într-o birjă!

Molly oftă şi deschise uşa de la intrare. Briony se dădu jos din birjă şi birjarul luă un coş şi-l depuse pe trotuar. Mama ei o privi cum îi plătea şi scrîşni din dinţi de furie. Cînd calul mînat de birjar o luă din loc, Molly ieşi din casă.

— Bună, mamă. Doamna Horlock ţi-a trimis un coş să te ajute la instalarea în noua ta casă.

Briony vorbise timid şi lui Molly îi păru rău, pentru o clipă, că era atît de rece faţă de fiica ei.

— Intră, Briony, este frig.

Fata zîmbi şi o urmă pe mama ei în casă. Kerry şi Bernadette se îngrămădiră în jurul ei, să vadă ce era în coş.

— Unde este Rosalee?

— La vecina de alături. Este foarte drăguţă. Ne-a tratat cu budincă şi ceai. În casa ei miroase foarte plăcut şi n-are nici un dinte în gură.

— Taci din gură, Kerry!

Briony rîse. Kerry era foarte vorbăreaţă.

Îşi scoase haina, pălăria, îşi suflecă mînecile şi luă cîrpa din mîna lui Kerry să frece geamurile.

Molly o privea în timp ce muncea şi, închizînd ochii, se rugă la Dumnezeu să-i dea putere s-o rabde pe Briony. Depindeau de banii ei, mai mult decît depinseseră vreodată de-ai lui Eileen. Briony era cea care o să-i ţină în Oxlow Lane şi, aşa cum spunea Paddy, nu trebuiau să omoare găina cu ouăle de aur. Făcînd un efort, se duse s-o îmbrăţişeze. Briony se strînse la pieptul ei, bucuroasă că nu mai era supărată. Iar Molly închise ochii şi îşi stăpîni dispreţul care o cuprindea, ori de cîte ori o atingea pe Briony.

Cînd se desprinse, se apucă din nou să spele pe jos, iar Kerry şi Bernadette puseră aşternuturile şi perdelele pe masă.

— Cîntă-ne ceva, Kerry.

— Ce vreţi, un cîntec vesel sau unul trist?

— Orice.

Kerry se opri din treabă, să se gîndească, apoi începu să cînte. Era melodia favorită a lui Paddy şi Briony zîmbi. Kerry cîntă ca un înger.

Danny, băiete, răsună cimpoaiele,
Din vale-n vale, pe panta muntelui...

Alături, Mama Jones şi Abel auziră cîntecul şi rîseră amîndoi cînd Rosalee începu să bată din palme.

— Ce familie ciudată, mamă. A mai venit o fată, într-o birjă, îmbrăcată ca o aiurită. N-are mai mult de zece ani şi umblă în birjă, nu pe jos. De unde au atîţia bani?

— De unde dracu' vrei să ştiu eu? Mi se par oameni cumsecade, Abel Jones, aşa că te poftesc să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala şi să-i îndepărtezi de noi.

— Dar, mamă, spuneam doar.

— N-ai decît să te frămînţi de unul singur. Pînă la urmă, o să se afle oricum. Şi sper să auzi ceea ce ai dori, băiete!

— Au venit tata şi Eileen cu paturile, mamă! strigă Kerry cît o ţinea gura. Molly, care era la etaj şi spăla podelele dormitorului, se îngrozi. Fata se credea tot în subsol, unde trebuia să zbieri ca să te faci auzit. Să le dau drumul înăuntru?

Briony rîse, răsunător.

— Nu, Kerry, lasă-i afară pînă dimineaţă. Bineînţeles că trebuie să le dai drumul.

Kerry deschise uşa, plină de importanţă. Tot o încuiase şi o deschisese toată după-amiaza şi încă nu se săturase.

Briony coborî scările şi, după ce o sărută pe Eileen, începu să ajute la descărcatul lăzilor şi paturilor.

Abel Jones urmărea totul de la fereastră, studiindu-l atent pe Paddy. Apoi apăru o birjă şi micuţa cu păr roşcat îi sărută pe toţi şi plecă.

Clătină din cap. Era în stare să parieze că se petrecea ceva ciudat cu această familie. Exista un singur loc unde o fetiţă se putea întoarce cu birja şi acela era bordelul lui Nellie Deakins.

Rosalee stătea la masă şi sorbea din borş, Kerry şi Bernadette terminaseră de aranjat în camera lor, iar Eileen făcea patul părinţilor. Paddy îşi privea soţia la lumina focului din bucătărie şi îl cuprinse pasiunea. De data aceasta era treaz.

În timp ce aţîţa cărbunii, observă sînii ei mari şi pielea albă, fină. N-arată rău de loc, chiar după cinci copii, se gîndi. O luă în braţe şi rîse cînd scaunul trosni sub greutatea lor.

— Nu-i aşa că este un loc grozav, Molly?

Femeia zîmbi şi încuviinţă din cap. I se îndeplinise visul. Bucătăria servea şi ca living-room, dar lui Molly nu-i păsa. Însemna un singur foc. Masa şi scaunele erau frecate şi curate, puseseră covoarele şi instalaseră noul fotoliu lîngă cămin.

O să stea acolo cînd o să coasă şi o să bea ceaiurile ei nesfîrşite. Briony îi promisese că o să-i aducă nişte draperii vechi de-ale domnului Dumas. O să le pună la ferestre şi casa va arăta ca un palat. Se încruntă cînd îşi aminti de Briony.

Îl lăsă pe Paddy s-o sărute pe gît. Apoi el îi întoarse faţa şi îşi băgă limba în gura ei, iar Molly, pentru prima oară după mai mult de un an, îi răspunse. Fericită că se mutase în noua casă, voia ca totul să fie bine.

— Ah, mamă!

Eileen, care urcase la etaj, îi văzu sărutîndu-se şi o cuprinse greaţa. Molly se desprinse de Paddy cînd Eileen se duse la chiuvetă şi vomită, dezgustată.

— Eileen, Eileen, fata mea.

Molly îi puse mîna pe umeri, încercînd s-o ia în braţe.

— Să nu mă atingi, mamă! Să nu mă mai atingi niciodată după ce l-ai atins pe el. Nu, după tot ce mi-a făcut mie şi lui Briony. Cine o să mai urmeze? Hai, spune: Bernie, Kerry sau Rosalee?

Rosalee, auzindu-şi numele, bătu din palme şi răsturnă borşul.

— Bri... Bri.

Bernadette şi Kerry, care coborîseră cînd au auzit vocea lui Eileen, stăteau ca nişte statui, privindu-şi părinţii cu frică. Îşi dăduseră seama că o să se întîmple ceva rău şi se temeau să nu fie vorba de vreuna din ele.

Molly se uita cînd la fiica ei, cînd la Paddy, care stătea pe scaun, cu capul îngropat în mîini. Apoi bărbatul se ridică, îşi luă haina şi încercă să deschidă uşa de la intrare. Zăngăni clanţa, pînă cînd Kerry alergă să descuie. Dar acum, cînd îl văzu plecînd pe tatăl ei, îi pieri tot entuziasmul.

Molly o trase spre ea şi o strînse la piept.

— Ah, Eileen, fetiţa mea. Ce ţi-a făcut?

Nu spusese, ce ţi-am făcut, pentru că nu voia să se gîndească acum că acceptase fapta soţului ei. O ţinu pe Eileen pînă se linişti, iar Kerry curăţă mizeria făcută de Rosalee.

Henry Dumas mîngîie părul lui Briony. Era atît de mătăsos şi buclat! Se întinsese lîngă el şi se lăsa dezmierdată. Îi plăcea partea aceasta. După ce termina cealaltă treabă, o mîngîia şi-i şoptea cuvinte frumoase. Nu înţelegea totdeauna ce spunea, dar tonul vocii lui o adormea de fiecare dată. Îl privi ca prin vis cum se ridică să se îmbrace. Văzu cum îşi trăgea pantalonii. Dezbrăcat, arăta caraghios. Dar, cînd se îmbrăca, era cu totul altceva. Briony îl respecta cînd era îmbrăcat şi nu-şi permitea să-i întoarcă vorbele sau să glumească, aşa cum făcea în alte ocazii.

Se întoarse pe-o parte şi închise ochii să doarmă, cînd auzi o bătaie răsunătoare în uşă. Se ridică în pat şi se uită la domnul Dumas. Apoi distinse glasul răstit al tatălui ei, în hol, şi i se strînse inima. Era beat, îşi dădu seama după cum vorbea.

— Unde este fata mea? Vreau să vină imediat!

Briony auzi glasul lui Cissy şi al doamnei Horlock, care încercau să-l liniştească. Cînd Henry Dumas se îndreptă spre uşă, Briony sări din pat şi i-o luă înainte.

— Stai aici. Mă duc eu.

Ştia instinctiv că o să iasă mare scandal, dacă tatăl ei dădea ochii cu Henry Dumas, acum cînd era atît de beat.

Paddy îşi ridică privirea şi o văzu venind spre el. Era atît de frumoasă. În capotul alb, cu părul revărsat pe umeri, semăna cu un înger. Prin

aburii băuturii, îşi dădu seama ce-i făcuse ei şi lui Eileen şi i se frînse inima.

— Am venit să te iau acasă, Briony, draga mea, zise el, printre lacrimi.

Fata îi aruncă o privire doamnei Horlock şi apoi se uită la tatăl ei.

— Vino la căldură, tată, o să îngheţi acolo.

Deschise uşa sufrageriei şi el o urmă înăuntru.

Doamna Horlock aprinse lampa de gaz şi Briony agită cărbunii cu vătraiul.

— Ce-i cu scandalul ăsta, tată?

Paddy se aşeză pe scaun şi îşi privi fiica.

— Am venit să te iau acasă, draga mea. Nu este bine ce faci. Eileen... mă acuză tot timpul... Mama ta...

Nu-şi găsea cuvintele, dar Briony îl înţelesese foarte bine.

— Dar, tată, mie îmi place aici. Nu vreau să mă întorc acasă. Paddy clipi din ochi, ca şi cînd nu i-ar fi venit să creadă. Aici este frumos, tatăl. Domnul Dumas se poartă drăguţ cu mine şi le am pe Cissy şi pe doamna Horlock, care mă îngrijesc. Mă plimb în Barking Park, în fiecare zi.

Se întrerupse. Mama ei era de vină, mai mult ca sigur. Tatăl ei n-ar fi venit altfel. Oricît de beat ar fi fost, ştia ce înseamnă trei lire săptămînal. Acum se mutaseră în casă nouă. Cu ce îşi imaginau că o să plătească chiria?

— De ce nu o laşi pe Cissy să-ţi aducă o birjă şi să te duci acasă? Mîine dimineaţă, cînd o să te împaci cu mama, va fi mult mai bine.

Paddy înţelese, în cele din urmă, ce voia să spună Briony. Nu o lăsase aici ca pe Eileen, să profite de ea. Ea îşi dorea să fie aici şi faptul acesta îl durea mai mult ca orice. Nici dacă ar fi pierdut casa, nu ar fi suferit atît de mult. Nu era de mirare că Molly nu putea s-o sufere. Avea dinaintea lui o tîrfă în devenire.

— O să vii imediat acasă, cu mine.

Vorbise aspru şi fu surprins s-o vadă pe Briony clătinînd din cap.

— N-o să plec din casa asta, tată. O să stau aici, indiferent dacă-ţi convine sau nu. Acum trei săptămîni, de-abia aşteptai să mă aduci aici şi, dacă crezi că mă întorc cu tine în Oxlow Lane, află că te înşeli. Chiar dacă mă iei acasă, o să mă întorc aici. Îl privi drept în ochi. Chiar nu înţelegi, tată? Îmi place aici. Sînt fericită. Şi, în primul rînd, toată lumea are numai de cîştigat. Mai ales mama. Poate că acum mă vrea acasă, dar o să-i piară cheful, cînd o să ne întoarcem din nou în beci.

Paddy ştia că nu avea nici o şansă dar, cel puţin acum, putea să le spună adevărul lui Molly şi Eileen. Venise s-o ia şi refuzase.

Mai tîrziu, în timp ce se întorcea acasă, în birja plătită de Briony, îşi dădu seama de ceva: cu toate necazurile pe care i le pricinuia, Eileen era de preferat, decît să ajungă să gîndească ca Briony; şi nu avea încotro, pentru că Briony era găina lor cu ouăle de aur.

Eileen, după toate prin cîte trecuse cu nenorocitul ăla, rămăsese o fată cinstită. În timp ce Briony, care se acomodase imediat, îi frînsese inima.

CAPITOLUL 4

Zăpada era groasă şi Briony înfruntase frigul să găsească o birjă. Deşi avea haină groasă, rochie, căciulă de blană şi manşon, tot îngheţase. Îi degeraseră obrajii şi, în timp ce calul înainta încet, pe străzile alunecoase, îşi mişca degetele în cizme, să nu amorţească. Era cel de-al doilea Crăciun al ei în casa lui Henry Dumas şi era cu totul altă fată decît cea care sosise cu paisprezece luni în urmă. La unsprezece ani ai ei, se dezvoltase bine. Îi crescuseră sînii şi pusese carne pe ea. I se rotunjise faţa şi arăta deja ca o tînără femeie. Părul rămăsese la fel de roşu, doar că acum îl purta strîns cu o fundă, aşa cum i-l aranjase doamna Horlock.

Briony se schimbase şi sufleteşte. Nu mai era atît de fericită ca la început şi sesiza o schimbare în atitudinea lui Henry Dumas, pe măsură ce trupul ei se împlinea. Îşi muşcă buza şi se uită pe stradă. O mulţime de trecători şi cîţiva neisprăviţi, care se ofereau să care bagajele oamenilor, pentru o jumătate de penny. Cei mai mulţi îşi acoperiseră hainele cu pînză de sac, ca să nu se depună zăpadă.

Cînd se apropiară de Barking Broadway, calul încetini mersul şi mai mult. Briony deschise fereastra şi, în momentul acela, îl văzu.

Era un băiat înalt, de vreo treisprezece ani, cu pantaloni şi haină zdrenţuite, deşi avea cizme noi. Da, noi-nouţe, nu date de pomană. Briony era uimită de puşti, pentru că avea cel mai des şi negru păr pe care îl văzuse vreodată. În timp ce-l urmărea, văzu că s-a împiedicat de un bărbat bine îmbrăcat şi apoi şi-a cerut scuze politicos, înainte să se îndepărteze. Briony zîmbi. Era hoţ de buzunare. A văzut cum îi pasase portofelul altui băiat, care apăruse lîngă el. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă şi acum primul băiat o porni din nou la drum, liniştit că nu aveau ce să-i facă dacă îl prindeau. Dovada nu mai era la el. Briony era fascinată şi îl supraveghea cu atenţie.

Următoarea lui victimă urma să fie un tînăr docher, beat, care de-abia se mai ţinea pe picioare. Observă cum băiatul îşi trăsese şapca peste faţă; hainele vechi, dar îngrijite, erau noi pentru el. Nu prea ştia să le poarte. Briony îl văzu îmbrîncindu-se în docher, dar apoi totul ieşi prost.

Tînărul îl apucă de mînă cu toată puterea şi se luară la bătaie. Fata se dădu jos şi alergă spre cei doi băieţi care, bătîndu-se, atrăseseră atenţia celor din jur. Îşi făcu loc şi, fără să se gîndească de două ori, îl eliberă pe puştiul brunet.

Toţi ceilalţi o luaseră drept o domnişoară din lumea bună, după hainele ei. Avea cizme elegante, căciulă de blană şi manşon. Se uită la băiatul brunet şi, imitîndu-l cît mai bine pe Henry Dumas, îl întrebă:

— Nu mi-ai luat încă bagajele? Puştiul o privi uimit. Văzu cum încerca să-i dea răspunsul potrivit. Îşi dăduse seama că încerca să-l ajute. Haide, băiete, o să trecem acum să le luăm.

Îl apucă de mînă, apoi se uită la docher.

— N-ar trebui să bei atît de mult, tinere. Se vede că nu-ţi prieşte. Hai, du-te acasă.

Trase puştiul spre birjă, iar el o ajută să se urce, cît se poate de natural, ca şi cînd ar fi făcut asta în fiecare zi a vieţii lui. După ce se instalară, se uitară unul la altul.

— Deci, n-ai reuşit să-i umfli portofelul, nu? Fu atît de şocat de vocea schimbată a lui Briony, încît izbucni în rîs. Fata se încruntă. Ce dracu' găseşti de rîs? Te-am scos dintr-o situaţie foarte împuţită!

Băiatul hohoti.

— Din cauza vocii tale! Pînă acum vorbeai ca o regină şi deodată ai început să trăncăneşti ca o tîrfă de stradă.

Briony se albi la faţă şi băiatul remarcă imediat.

— Ce-ai spus?

Puştiul se grăbi s-o întoarcă:

— N-am vrut, dar asta mi-a ieşit pe gură, ce să fac!

Fata îşi băgă mîinile în manşon cu atîta forţă, încît rupse căptuşeala, iar sunetul ascuţit răsună ca o pocnitură de pistol în birjă.

Băiatul îşi trecu mîinile prin păr. Dîndu-şi seama de greşeală, încercă să se recompenseze:

— Sînt Tom Lane. Prietenii îmi spun Tommy. Mulţumesc pentru ajutor.

Briony se uită la faţa lui frumoasă, dar murdară şi se linişti puţin.

— Iar eu sînt Briony Cavanagh.

Puştiul îi zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi, puternici. Se aşeză mai bine pe banchetă şi Briony se trezi şi ea, surîzînd.

— Unde locuieşti?

Briony răsuflă adînc, înainte să-i răspundă:

— În Oxlow Lane, dar lucrez într-o casă mare, imediat după colţ, lîngă Barking Park.

N-avea de gînd să-i dea adresa exactă. Era genul de pungaş pe care-l credea capabil să dea o spargere.

Gîndul acesta o entuziasma şi o înspăimîntă în acelaşi timp.

— Oxlow Lane, spui? Acolo te duci acum?

Briony încuviinţă din cap.

— Da, îmi vizitez familia.

Tom o măsură din cap pînă-n picioare. E drăguţă, se gîndi el, dar prea bine îmbrăcată pentru o servitoare. E prostituată, ce mai! Tom Lane avea două surori şi pe maică-sa în aceeaşi branşă, dar nici una din ele nu dăduse de bani, ca asta. Însă se feri să-i împărtăşească gîndurile. Oricum, o plăcea, o plăcea mult, pentru că-i salvase gîtul.

— Cîţi ani ai?

Briony înclină capul şi se uită pe fereastră.

— Sînt destul de mare, dar tu?

Tony zîmbi din nou.

— Sînt şi mai mare ca tine, fetiţo.

Se uită afară şi văzu că erau în Lombridge Road.

— Poţi să mă laşi aici.

Bătu în birjă, aceasta încetini şi el se dădu jos.

— La revedere, Briony Cavanagh.

— La revedere, Tommy Lane.

Înainte să închidă uşa, îi făcu cu ochiul. Briony îl urmări în timp ce traversa drumul lat, spre Royak Oak. Îl văzu dispărînd în arcada unui magazin şi se întristă, pentru o clipă, că plecase. Nu ştia de ce, dar îi plăcuse puştiul.

Tommy intră în cîrciumă şi îşi comandă o halbă cu bere. Se uită de jur-împrejur, căutînd o faţă cunoscută. Văzu un prieten, pe nume Willy Cushing, şi se duse spre el.

— Bună, Willy, arăţi bine.

Willy arăta într-adevăr bine. Era îmbrăcat într-un costum care se potrivea mai degrabă unui avocat, decît unui pungaş.

— Arăţi ca un funcţionăraş, dacă vrei să ştii părerea

Willy îi zîmbi cu bunăvoinţă băieţelului de lîngă el.

— Fratele meu, James.

— Văd că este isteţ, nu glumă.

Willy, un băiat mic de statură, cu părul blond şi sprîncenele spălăcite, îl aprobă dînd din cap, viguros.

— Da, amice, şi n-are decît şapte ani. Stai jos, Tommy, nu te-am văzut de mult.

Se aşează pe bancheta de lemn, de lîngă prietenul său, admirîndu-l fără rezerve.

— Arăţi prosper, Willy, care-i poanta?

Willy sorbi din halbă şi zîmbi.

— M-am băgat cu Dobson. Te asigur, Tommy, că toate poveştile,. Care se spun despre el, sînt adevărate, dar este. Un tip cumsecade dacă nu-l enervezi.

Tommy încuviinţă din cap. Davie Dobson era durul cartierului. Era bun în anumite privinţe. Se ştia că dădea bani femeilor care rămăseseră fără bărbaţi, dar se ştia, de asemenea, că a stîlcit cîţiva inşi în bătaie cînd lucrurile n-au mers cum a vrut el. Se ocupa de toate prostituatele, de la Stratford, pînă în West.

— Ce faci pentru el?

— Mă ocup de afaceri. Treburi uşoare, de care el nu are timp sau chef să se ocupe.

Se referea, de fapt, la fetiţe. Willy făcea rost de fete de vîrstă fragedă, din familii sărace, şi le livra la bordelul lui Nellie Deakins şi la alte stabilimente. Dobson, care încerca să pară respectabil, în anumite cercuri, avea nevoie de trepăduşi ca Willy, care puteau intra în puşcărie dacă erau prinşi. Îşi ispăşeau pedeapsa fără să scoată o vorbă, apoi se întorceau acasă, unde-i aşteptau nişte bani buni şi o slujbă sigură. Willy urma să progreseze în curînd. Va livra fete unor oameni importanţi, pe care Davie Dobson o să-i şantajeze după aceea. Era cea mai rentabilă afacere, pentru că, dacă plăteau o dată, plăteau la ne- sfîrşit.

— Nu poţi să mă pui în legătură cu el, Willy? Nu mi-ar strica o slujbă permanentă, şi se vede că n-o duci rău deloc.

Willy se fîţîi pe scaun.

— O să vorbesc cu el. Eu şi Dobson sîntem buni prieteni.

— Fă asta pentru mine, Willie, şi o să-ţi rămîn dator. Ştiu că poţi să mă ajuţi, dacă vrei.

Willy se ridică şi se duse la bar.

— Ce mai faci, tinere? se adresă Tommy lui James, care-l privea de parcă ar fi fost un gunoi.

— Vezi-ţi de treabă, nenorocitule!

Tommy rîse şi James se încruntă. N-avea decît un metru şi ceva şi era

deja un tip dur. Asta era viaţa pe străzi.

Briony intră în casa din Oxlow Lane învăluită în aer rece şi parfum. Molly ieşi să ia coşul cu bunătăţi şi-l tîrî pînă la uşă.

Briony o ajută să-l pună pe masă.

— Unde sînt fetele?

— S-au dus la Lane, după cumpărături. Eileen le-a promis toată săptămînă că o să le ducă. Rosalee doarme sus.

Briony îşi scoase haina şi o atîrnă, cu grijă, în cuier.

— Ce mai faci, mamă?

Între ele două se încheiase de mult un armistiţiu, care le convenea la amîndouă; Molly avea nevoie de Briony şi fata nu intenţiona să se mai întoarcă în casa mamei ei. Molly se resemnase că Briony îşi alesese deja cariera şi acum se înţelegeau bine.

— Voiam să discutăm, mamă. Mă bucur că sîntem singure. Briony puse ceainicul pe foc, să facă ceai proaspăt, iar Molly despachetă.

— Este vorba de Henry - domnul Dumas. Nu-l mai interesez. Molly îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi se uită la fiica ei cea frumoasă. Ori de cîte ori o privea, se întreba cu cine semăna. Cu părul ei roşu şi pielea albă, se deosebea de toate. Nu semăna nici cu părinţii, nici cu bunicii ei, deşi irlandezii au, adesea, păr roşu.

— Atunci, ce ai de gînd?

Briony oftă.

— Nu ştiu, mamă, dar dacă mă trimite acasă, s-a terminat cu banii.

Molly ştia deja şi era speriată.

— Nu suportă, mamă. De îndată ce voi începe să mă dezvolt, n-o să mă mai vrea. Ne-am certat săptămîna trecută. Sfîrşitul este aproape, o simt.

Molly încuviinţă din cap. Briony duse ceainicul aburind pe masă.

— Ce-o să mă fac?

Molly oftă.

— Nu ştiu. O să ne gîndim şi poate o să găsim

Rosalee începu să plîngă şi Briony urcă scările şi o aduse în bucătărie.

— Bri... Bri.

Briony o îmbrăţişă şi o sărută.

— Da, sînt Bri-Bri şi ţi-am adus un cadou frumos de Crăciun.

Molly privi capul roşcat şi cel blond, unul lîngă altul, şi o cuprinse tristeţea. Amîndouă erau pătate, într-un fel anume. Dar, dacă ar fi trebuit să aleagă, ar fi preferat-o pe Rosalee, de o mie de ori!

Paddy era beat; nu vesel ca de obicei, ci posomorît, melancolic, ieşi, clătinîndu-se, din cîrciumă, la ora zece şi douăzeci de minute. Ar fi stat mai mult, dar rămăsese fără bani şi prietenii săi, pentru care chel- tuise mai mult de o liră, se pregăteau acum să plece. Paddy se împletici pînă acasă.

Drumul lung, în loc să-l trezească, îl posomori şi mai rău, cu fiecare pas. Îşi aminti de toate relele pe care i le făcuse soţia lui. În primul rînd, refuza să se mai culce cu el. O să roage preotul să discute cu ea. Apoi faptul că-i lua banii. Ştia că-i ascunsese pe undeva şi, în rarele ocazii cînd rămînea singur acasă, îi căuta peste tot.

Pe urmă era atitudinea ei faţă de fete. Ce Dumnezeu, erau mari acum, cu excepţia lui Rosalee, care n-o să se maturizeze niciodată.

I se împăienjeniră ochii, cînd îşi aminti de ea. În aburii beţiei care-i înceţoşaseră mintea, i se părea că Rosalee era aşa, tot din vina soţiei lui. Ştia că încercase să scape de ea, ştia totul despre ticăloasa cu care trăia. Apoi îi veni în gînd trupul alb, gol, al fiului său. Se născuse mort, în noaptea cînd Eileen se dusese în casa domnului Dumas şi, într-un fel, creierii săi îmbibaţi de băutură îl făceau să creadă că tot Molly era de vină. Un bărbat era judecat după fiii săi. Găurile, aşa cum li se spunea fetelor, erau o belea la casa omului. Nu erau bune ia altceva decît să fete.

În timp ce mergea pe străzile goale, se gîndea la toate necazurile vieţii sale: nu avusese niciodată destui bani şi nici un loc decent unde să stea! Şi, într-un fel, numai Molly era de vină.

Nu se dusese niciodată la muncă, aşa ca alte femei. Cînd o cunoscuse, spăla scări. Muncea de la şapte ani, iar la paisprezece se specializase în afurisitele alea de scări. Îşi aminti cum era cînd o văzuse prima oară. Cu sîni mari şi înaltă, i se păruse potrivită pentru un irlandez solid ca el. Însă căsătoria şi copiii schimbaseră totul între ei. Îi intrase în cap ideea că fetele trebuie să se ducă la şcoală, nu cumva să muncească. Nu le lăsase nici măcar să facă o treabă utilă în casă, pînă la doisprezece ani. Strînse din dinţi, furios. Dacă ar fi muncit toate patru, ar fi dus o viaţă bună, dar nu, lui Molly Cavanagh nu-i convenea aşa. Copiii ei, fetele ei, erau prea buni ca să trudească paisprezece ore pe zi, într-un atelier.

Cînd se apropie de casă, Paddy clocotea de mînie. Începu să dea vina pe soţia lui şi pentru faptul că bea şi juca poker. Dacă l-ar fi tratat aşa cum ar fi trebuit să facă o femeie, n-ar mai fi stat departe de casă. Uita, însă, că totdeauna dusese o viaţă de om singur, chiar şi după ce se căsătorise.

Deschise uşa de la intrare. Era vînăt la faţă de frig, dar fetele observară, dintr-o privire, că era pus pe ceartă. Îmbrăcate în hainele lor de duminică, o aşteptau răbdătoare pe mama lor să-şi împletească părul pentru slujba de la miezul nopţii, la St. Vincent, unde Kerry fusese rugată să cînte solo.

Molly încheia rochia lui Rosalee. Auzindu-l pe soţul ei, strigă:

— Unde dracu’ ai fost? Ştiai că Kerry o să cînte la slujbă. Mi-ai promis că o să vii devreme acasă.

Se uită la faţa lui şi-i îngheţă inima în piept. Era beat criţă. Dar n-o să piardă slujba de la miezul nopţii. O să între, clătinîndu-se, în catedrală, ca în fiecare duminică, fără să-i pese de privirile mirate din jur. Majoritatea irlandezilor le lăsau pe soţiilor lor să se ducă singure la biserică. Pentru ei, nu era un păcat să stea în cîrciumă toată duminica, dar, dacă nevasta unui irlandez lipsea de la slujbă, cu copiii, era ostracizată de toţi. Nu era prima oară cînd Molly Cavanagh era revoltată de discriminarea dintre bărbaţi şi femei. Poate din cauza asta hotărîse să-l înfrunte, în loc să ducă copiii la Mama Jones, alături, apoi să-l lase pe Paddy să-şi verse oful, pînă adormea lîngă foc.

— Nu intru în catedrală cu un beţiv, Paddy. N-ai decît să te duci singur sau să-ţi dormi somnul de beţiv pînă mîine dimineaţă.

Le dădu la o parte pe Kerry şi Bernadette.

— Ce-ai spus, femeie?

Molly îi puse fusta lui Rosalee şi se încruntă la soţul ei.

— Ce, n-ai auzit?

Paddy se uită la soţia lui şi apoi la fiecare fată în parte. Eileen le strînse la un loc pe cele trei fete mici şi le duse la Mama Jones. Bătu uşor la fereastră şi le împinse înainte pe surorile ei, albe la faţă. Mama Jones se pregătea să-şi lege boneta mare de tafta peste părul ei cenuşiu. Deschise uşa, zîmbind, crezînd că erau gata să plece la biserică. Dar faţa lui Eileen o lămuri.

— Tata a venit beat criţă şi s-a dat la mama. Pot să le las la tine?

— Bineînţeles, draga mea.

O trase pe Eileen în casă, închizînd uşa în urma ei. Cînd se aşezară în jurul focului, auziră ţipătul lui

Molly şi o bufnitură. Rosalee scînci şi bătrîna o luă în braţe.

— Gata, draga mea. O să fie totul bine.

Eileen se ridică.

— Trebuie să mă duc acolo. O s-o stîlcească în bătaie dacă nu-l opreşte cineva.

— Stai aici, copilo. Abel va veni, în curînd, cu căruţa, să ne ducă la slujbă.

Eileen îşi şterse faţa cu mîna.

— Trebuie să le iau hainele, oricum. O să intru.

Se întoarse la ea acasă.

Molly plîngea cu suspine. Eileen văzu că i se umflase deja un ochi şi îi curgea sîngele din buze. Paddy o trîntise la pămînt şi unul din scaunele de lemn zăcea rupt pe podea. Dar ceea ce făcea tatăl ei, în acel moment, o hotărî pe Eileen să ia vătraiul din foc.

Paddy ridicase fustele mamei ei şi-i trăgea lenjeria. Eileen ştia ce avea de gînd, pentru că îi amintea de domnul Dumas. Ştia ce rău durea şi în ce hal te simţeai, după aceea.

Molly se uita la fiica ei, implorînd-o din privire şi plîngînd pe umărul lui Paddy.

— Nu, Paddy, nu aşa, omule! Nu aşa!

Eileen ridică vătraiul şi-l lovi în cap pe tatăl ei, cu toată puterea. Sîngele care ţîşni în aer le împroşcă şi pe mamă şi pe fiică. Paddy căzu peste soţia lui. Zvîcni din picioare cîteva clipe, înainte să moară.

Eileen îşi duse mîna la gură să-şi oprească voma care-i ţîşnea din gît. Molly, cu o forţă născută din disperare, împinse trupul neînsufleţit de pe ea. Ridicîndu-se, se uită îngrozită. Rămaseră încremenite în loc, ca două statui, pînă apăru Abel, trimis de mama lui.

Aruncă o privire spre bărbatul întins pe podea, cu creierii împrăştiaţi, şi înjură pe înfundate.

— Iisuse Hristoase! Ce s-a întîmplat aici?

Eileen începu să tremure. Întîi mîinile şi apoi tot corpul, pînă îi clănţăniră dinţii din gură. Abel întoarse cadavrul pe spate. Şi pantalonii descheiaţi îi spuseră ce se întîmplase.

— S-a dat la fată? La Eileen?

Presupunea că Molly îl lovise. Dar femeia clătină din cap şi, cînd auzi geamătul lui Eileen, văzu vătraiul în mîna ei.

— S-a dat la tine, Molly?

Îi făcu semn că da. Părul ei blond era răvăşit şi hainele rupte. I se prelinsese salivă din gură, cînd încercase să vorbească.

Abel luă vătraiul de la Eileen şi-l puse în chiuvetă. Apoi se duse afară, la cişmea, şi umplu o găleată cu apă rece. Spălă fierul de sînge, vorbind peste umăr:

— Mai întîi, vreau să aduceţi nişte cearceafuri, să-l înfăşuraţi. Haideţi, le îndemnă el. Trebuie să scăpăm repede de el, fetelor, altfel una din voi o să fie după gratii, pînă dimineaţă.

Molly reacţionă imediat şi se forţă să se mişte. Urcă scările, trase cearceafurile de pe pat şi le aduse în bucătărie.

Abel o aşează pe Eileen în şezlong şi îi turnă un ceai fierbinte şi dulce.

— O să-l învelim strîns şi o să-l aruncăm în apă. O să ne gîndim mai tîrziu ce o să spunem. Hai să scăpăm mai întîi de. cadavrul lui Paddy.

— Ah, Abel, ce-o să ne facem?

Molly ridicase glasul acum, cînd îşi revenise din şoc, iar bărbatul o luă în braţe.

— Ascultă-mă, Molly. Acum, trebuie să scăpăm de el, înainte să afle cineva ce s-a întîmplat. O să-l duc la docuri şi o să-l arunc în apă. Mîine o să-l dai dispărut şi politia va presupune că l-au atacat să-i fure banii.

Vorbea repede. Nu ştia decît un singur lucru: că trebuia s-o ajute pe Molly. De cînd se mutase alături, o îndrăgise tare mult.

În multe nopţi, cînd îl auzise pe Paddy cum o maltrata, îi venise să reacţioneze la fel ca Eileen. În ceea ce-l privea, cel mai important lucru pentru el, acum, era să scape de trupul lui Paddy şi să ferească fata.

Începu să-l înfăşoare în cearceafuri, acoperind capul cît putea de bine.

— Cum rămîne cu slujba de la miezul nopţii? Kerry trebuia să cînte solo.

— Slujba a început deja, Molly. Vom spune că l-ai aşteptat pe Paddy să vină acasă. Da, exact asta vom spune. Şi acum, ajută-mă să-l înfăşor. Pe urmă, o să-l punem în căruţă, iar tu şi Eileen o să frecaţi podelele de sînge. Haide, Molly, doar nu vrei s-o încurcăm cu toţii.

Eileen se uită cum Abel şi mama ei înveleau corpul tatălui ei. Nu simţi nimic, cînd îl văzu pe Abel punînd cadavrul tatălui său peste umăr şi ducîndu-l în căruţă.

Molly puse ceainicul pe foc şi bău ceaiul în picioare. Era cuprinsă de două senzaţii: şoc, după ce se întîmplase, şi autoconservare. Acum lumea se redusese la ea, Eileen şi Abel Jones.

Pentru că Abel se băgase în bucluc s-o salveze şi ştia de ce o făcuse.

Deşi moartea lui Paddy fusese şocantă, reprezenta, de asemenea, promisiunea unei vieţi mai bune pentru ea, iar gîndul acesta o îndemna să meargă înainte.

Abel se duse la mama lui, înainte să transporte cadavrul lui Paddy.

Bătrînă culcase copiii în camera ei şi el îi explică ce se întîmplase, în şoaptă.

Şi, fiindcă era o femeie înţeleaptă, nu se puse pe bocit, ci îşi aprobă fiul şi începură să discute:

— Du-l la Dagenham Docks, fiule, dar nu-l băga în apă, înfăşurat în cearceafuri. Adu-le înapoi şi o să le ardem. Goleşte-i buzunarele. Hoţii iau

totul, chiar şi o haină bună, nu uita. Dacă cizmele sînt în stare bună, ia-le şi o să scăpăm mai tîrziu de ele.

Se gîndi ce să-l mai sfătuiască.

— Ştii că o să te spînzure, dacă se află?

Îi făcu semn că da.

— Ştiu, mamă. Dar, dacă le-ai fi văzut pe ele, acolo.

I se frînse glasul.

— Eşti un băiat bun, Abel. Chiar prea bun, uneori.

Pe urmă, ieşi din bucătărie, luă pătura de pe cal, înveli cadavrul şi o porni într-un vîrtej de zăpadă.

Briony apăru la ora nouă, în dimineaţa de Crăciun, încărcată cu mîncare şi cadouri. De îndată ce puse piciorul în casa mamei ei, ştiu că s-a întîmplat ceva.

Cele trei fete mai mici alergară la ea s-o sărute, trăgînd vesele de cadouri. Mirosul raţei fripte plutea în aer, dar faţa umflată a mamei ei şi absenţa lui Eileen îi spuseră că ceva nu era în ordine.

— Unde este Eileen?

— În pat, Briony. Vino sus s-o vezi.

Briony o urmă pe mama ei în dormitor, fără să-şi scoată haina. Cînd intră în camera micuţă, scoase o exclamaţie de uimire. Eileen zăcea în pat, cu privirea pironită în tavan.

— Ce-i cu ea, mamă? Dar tata unde este?

Molly îşi muşcă buza umflată.

— Eileen. l-a lovit noaptea trecută. Era beat şi a încercat să. Eileen l-a văzut şi i s-a întunecat mintea. L-a lovit cu vătraiul.

Briony o privi, nedumerită, pe mama ei.

— Atunci unde este? La spital?

Molly clătină din cap.

— A murit, Briony. Şi Abel... Abel... îşi înghiţi lacrimile. La aruncat în Tamisa. La docuri. Altfel, sora ta ar fi ajuns în puşcărie.

Molly ridicase glasul şi Briony o îmbrăţişa.

— Linişteşte-te, mamă. Ai făcut cum era mai bine. Ce ai de gînd, mai departe?

— O să-l dau dispărut, după-amiază. O să mă prefac supărată şi o să le spun că n-au decît să-l păstreze, dacă-l găsesc beat. Abel spune că aşa este cel mai bine.

Briony încuviinţă din cap, aprobînd-o. Poliţia din zonă era obişnuită cu femei ca mama ei, care-şi întreţineau familia cu banii pe care reuşeau să-i tragă din buzunarele soţilor lor beţivi.

Dar, dacă veneau în Oxford Lane, se vor întreba cu ce plăteau chiria. Lui Briony nu-i părea rău pentru tatăl ei.

Fusese ca un ghimpe pentru toţi. Nu ştiuse decît să le bată şi să le mîngîie la beţie. Era mai îngrijorată în privinţa lui Eileen şi a mamei ei.

— Dacă vă întreabă de unde aveţi bani, trimiteţi-i la mine. O să văd eu cum o să mă descurc, da?

Molly încuviinţă din cap, Briony se apropie de pat şi îşi privi sora. Era albă la faţă. Ochii ei albaştri erau întunecaţi. Eileen se uită la Briony; buzele îi tremurau.

Kerry şi Bernadette se năpustiră în cameră, fluturînd în mîini pantofii de lac, noi.

— Ah, Bri, sînt minunaţi, mulţumesc, mulţumesc!

Briony se întoarse şi le îmbrăţişă, în timp ce Molly îşi şterse ochii în grabă.

— Vorbiţi mai încet, Eileen nu se simte bine.

Kerry se uită spre ea şi zîmbi.

— Vrei să-ţi cînt ceva să te înveselesc, Eileen? Eileen dădu din cap, încercînd să zîmbească.

Kerry puse pantofii pe pat, îşi dădu părul negru la o parte şi începu să cînte.

CAPITOLUL 5

Isabel Dumas îşi studia soţul, în timp ce îşi alinta nepoata. Luase fetiţa în braţe şi-i mîngîia părul blond, şoptindu-i cuvinte drăgăstoase la ureche. Apoi o apucă greaţa. Se uită la sora soţului ei şi văzu că le zîmbea binevoitor fratelui şi fiicei ei. Isabel îşi desprinse ochii la această scenă şi se scuză, pretextînd că se duce. Să vadă dacă este gata cina.

Intră în baia lor nou-nouţă, din marmură şi aramă, care i se părea îngrozitor de vulgară, şi îşi dădu cu apă rece pe faţă, uitîndu-se în oglindă. Avea douăzeci şi cinci de ani şi era căsătoriă cu Henry Dumas de şapte ani.

Observă ridurile premature din jurul ochilor şi gurii, din cauza nopţilor nedormite. Nopţi cînd se răsucea pînă în zori, în patul ei cu perdele grele. Părul ei des, castaniu, îşi pierduse strălucirea. I se rupea inima, ori de cîte ori se uita în oglindă. Se gîndea, uneori, că o să devină atît de tristă şi de cenuşie, încît o să treacă neobservată prin viaţă. Îşi aminti de soţul ei, care îşi dezmierda nepoata de cinci ani, şi o apucă greaţa.

Ştia adevărul despre Henry şi că nu exista nimic între ei. Nu putea ascunde acest fapt. Căsătoria ei era o minciună, pe care începea s-o regrete din toată inima. Acum îi rămăseseră doar nopţile lungi şi singuratice!

După căsătorie, o dusese în dormitor şi, după ce o sărutase indiferent, ieşise din cameră. Îşi spusese că era frumos din partea lui să se gîndească la ea, la cît de obosită era şi se bucură că are un soţ atît de înţelegător. Dar, pe măsură ce trecuseră lunile, devenise un ritual: seară de seară Henry o săruta pe obraz şi se retrăgea în camera lui, sau pleca de acasă.

Începuse să se întrebe dacă ceva nu era în ordine cu ea. Cum să facă un copil, dacă nu se apropia niciodată de ea? Cel mai rău era că nu putea să discute cu nimeni. Mama ei ar face o criză şi ar cădea la pat, după ce s-ar îmbăta criţă, dacă i-ar pomeni măcar aşa ceva. Păstrase secretul şi acesta o dobora pe zi ce trece. Cînd prietenele ei năşteau sau discutau despre poftele exagerate ale soţilor lor, îi venea să urle, pentru că toţi

presupuneau că n-aveau copii din vina ei., Ah, Isabei este stearpă”, spuneau cu toţii. „Mai mult ca sigur, după şapte ani de căsătorie”. Şi-l compătimeau pe Henry. „Bietul Henry. Are pe cap o nevastă stearpă” Scrîşni din dinţi şi îşi sprijini fruntea de oglinda rece.

Îşi aminti că, într-o seară, după un an de căsătorie, îşi pieptănase părul lung şi, după ce se retrăseseră servitorii, se strecurase în camera soţului ei, numai în cămaşă de noapte. Era o fată solidă, cu sîni mari şi se băgase în patul lui Henry, gîndindu-se că era mai ruşinos ca ea. Îl luase de gît şi încercase să-l tragă spre ea. În somn, o îmbrăţişase, dar, cînd se trezise, o respinsese imediat.

N-o să uite niciodată ce îngrozit şi îngreţoşat se arătase. Se ridicase din pat şi o certase pentru atitudinea ei deşănţată. Îi reamintise că femeile de familie bună nu procedau ca nişte tîrfe. Isabel îl ascultase, albă la faţă de ruşine şi începuse să-i urască.

Isabel voia un bărbat şi îşi dorea cu disperare un copil. Dar, pe măsură ce treceau anii, ajunsese la disperare. Tatăl ei n-ar admite să divorţeze, aşa că se împotmolise. Uneori, visa, cu ochii deschişi, că Henry a fost călcat de o maşină sau a căzut sub roţile trenului. Ştia că era urît să gîndească aşa, dar moartea lui era unica ei scăpare.

Închise ochii, să-şi înăbuşe lacrimile.

— Isabel! Ai de gînd să stai acolo toată noaptea? Sora mea a venit în vizită cu copiii şi tu nu te deranjezi nici măcar să fii amabilă.

Îşi înfruntă soţul.

— Văd că eşti topit după nepoţica ta, Henry. Pe băieţel nici nu l-ai băgat în seamă.

Se uitară unul la altul, sesizînd ameninţarea nerostită. Henry avu bunul-simţ să-şi aplece primul privirea.

— Este un copilaş drăguţ. Hai, vino, Isabel. Îl urmă pe hol, insistînd pe aceeaşi temă: Şi ţie îţi place să întreţii fetiţele drăguţe, nu-i aşa?

Henry se întoarse spre ea şi-i şopti pe înfundate:

— Am fost un soţ bun cu tine, Isabel, n-am ridicat niciodată mîna asupra ta, dar acum să ştii că nu mai am mult. Hai, vino şi termină cu prostiile.

Isabel îl urmă, surprinsă să constate că zîmbea. Ştia multe despre Henry, dar va aştepta pînă după Crăciun.

Molly stătea la secţia de poliţie din Barking, cu Briony. Îi tremurau mîinile. Un bărbat cu mustăţi mari, care le spusese că era sergentul Harris, nota descrierea lui Patrick Cavanagh. Briony îl urmărea cu atenţie, să vadă dacă nu bănuia ceva, dar omul se uita compătimitor la ochiul vînăt al lui Molly şi la buza ei umflată. Sergentul Harris avusese întotdeauna oroare de soţii bătăuşi. Mama lui, Dumnezeu s-o odihnească, îi spusese că femeile erau ca nişte flori, blînde şi fragile, şi aveau nevoie de protecţie şi înţelegere. Îi zîmbi lui Molly.

— V-a bătut rău?

Molly încuviinţă din cap.

— Şi obişnuieşte să bea?

Îl aprobă din nou, prea îngrozită să vorbească.

— Înţeleg că soţul dumneavoastră este irlandez?

Molly încuviinţă şi de data aceasta.

— V-aţi gîndit să-l puneţi pe preot să discute cu el? Ştiu multe femei în situaţia dumitale, care s-au confesat preotului, iar soţii n-au mai ridicat mîna asupra lor.

Molly îl privi ca şi cînd ar fi venit de pe altă planetă, îi stătea pe limbă să-l întrebe: „Sînteţi sigur?”

— O să încerc, domnule ofiţer, cînd o să vină acasă.

— Bine. Şi acum, spune-mi unde se duce, de obicei?

Briony răspunse în locul mamei ei:

— Tata s-ar duce oriunde este de băut. Ieri a băut toată ziua şi a venit acasă ca un turbat. Ghicise că poliţistul era un om cumpătat şi începu să-şi brodeze povestea: Cînd este treaz, este cel mai blînd din lume, dar la băutură. Este mai rău ca un diavol.

Poliţistul dădu din cap, înţelegător.

— Deci, ar putea fi oriunde?

Femeile îl aprobară cu convingere.

— O dată, n-a venit acasă o săptămînă şi nu şi-a amintit unde a fost!

— Povestea mi se pare cunoscută, dacă nu vă supăraţi. Oricum, avem descrierea lui şi, dacă apare, o să vă dau de ştire. Cîţi copii spuneaţi că aveţi, doamnă Cavangh?

— Cinci, domnule. Cinci fete.

— Atunci, duceţi-vă acasă, la ele, şi, dacă auzim ceva, luăm legătura.

La trei zile după Crăciun, Briony se duse, cu mama ei, să-şi identifice tatăl. Fusese găsit de un bărbat care mergea pe ţărm şi căuta plută. Nu mai avea cizmele şi haina, iar poliţia le spusese că fusese probabil îmbătat de hoţi şi jefuit. Va fi înmormîntat pe socoteala parohiei, iar Briony şi mama ei sperau să nu mai audă de el.

Molly se întoarse în grabă acasă, să-i spună vestea cea bună lui Abel, iar Briony se întoarse în Barking, cu o presimţire rea. De luna trecută, aştepta să-i vină ciclul şi se bucura că nu se întîmplase încă, deşi i se întăriseră sînii şi o dureau. Azi, ştia că Henry o să vină la cinci şi jumătate şi cum, în ultima vreme, se dusese cu ea direct în dormitor, se aştepta la o seară scurtă.

Dar se va dovedi că se înşelase.

În timp ce Briony îşi identificase tatăl, Henry Dumas se confrunta cu propriile sale probleme. După ce luase ceaiul, cu soţia lui, se ridicase, ca de obicei, să-şi ia pălăria şi haina. Fusese întotdeauna politicos cu soţia lui, pe care n-o considera altceva decît un ornament. Azi, însă, ea îi puse o mînă pe braţ.

— Nu vreau să pleci astă-seară, Henry. Cred că ar trebui să discutăm. Se uită la ea, încruntat. Dar se aşează şi acest fapt îi dădu curaj lui Isabel. Ştiu că este un subiect delicat, Henry, şi te rog să mă crezi că-mi repugnă la fel de mult ca şi ţie, dar cred că trebuie să ne lămurim. Vreau un copil, Henry, mi-l doresc cu disperare. Observă figura lui şi se înfurie. Şi, după cum ştii prea bine, Henry, este nevoie de doi să faci un copil şi cred că ar trebui să te gîndeşti.

Henry se ridică, îi aruncă o privire rece şi ieşi din cameră. Peste cîteva clipe, auzi uşa de la intrare trîntindu-se.

Isabel privi flăcările din cămin. Va suporta atenţiile lui Henry ca să aibă propriul ei copil. Era prinsă în cursa acestei căsătorii, fie că-i convenea sau nu. Ştia că o mulţime de femei au amanţi, dar ei nu i se ivise ocazia. Iar ea era încă virgină şi nu avea idee cum să abordeze asemenea lucruri.

Ca să uite sugestia neplăcută a soţiei sale, Henry se duse direct la Briony. Ea se juca cu pisoiul ei, în faţa focului, în sufragerie, cu părul prins în două codiţe.

Îşi pusese o rochie simplă, galbenă, care se asorta cu şosetele şi fundiţele. Cînd îl aştepta, se îmbrăca întotdeauna cît mai copilăros.

— Bună, Henry, zise ea.

Henry îi zîmbi. Era tare drăguţă şi faţa ei prietenoasă îl făcea întotdeauna să se simtă bine. Cu această copilă, se simţea stăpîn pe situaţie. Se aşează pe scaun şi îi făcu semn. Briony luă pisoiul şi veni la el. Se sui pe genunchii lui şi-l sărută, cast, pe obraz. Ştia exact cum trebuia să se poarte. El îi frecă coapsele pe sub rochia de mătase şi simţi cum îl cuprinde dorinţa.

— Ce mai face fetiţa mea?

Briony lăsă pisoiul pe podea şi îşi încolăci braţele de gîtul lui. Îi frecă sînii mici cu mîna lui mare. Briony se uita la un tablou în ulei, peste umărul lui. Înfăţişa o balerină şi îi plăcea tare mult pictura, viu colorată. Henry îi dezmierdă gîtul.

— Vrei să mergem sus să ne jucăm?

Briony îşi dădu ochii peste cap, dar, cînd se întoarse spre el, îi zîmbi, încîntată.

— Ar fi minunat.

Cînd îl urmă pe scări, zări, dinaintea ochilor, faţa tatălui ei, aşa cum îl văzuse în după-amiaza acelei zile şi încercă să şi-l alunge din minte.

În dormitor ardea focul. Briony îl lăsă pe Henry s-o dezbrace, ca de obicei, pînă rămase doar în şosete, şi se aşeză pe marginea patului, aşteptîndu-l şi pe el să se dezbrace. Îşi împăturea lucrurile cu grijă şi le punea pe scaun. Cînd rămase în pielea goală, se aşeză lîngă ea, pe pat. Apoi îi luă mînuţa şi i-o puse pe membrul lui, iar Briony începu să-l maseze, aşa cum ştia că-i plăcea. Bărbatul închise ochii şi oftă adînc. Fata se uită în jos şi văzu că i se măriseră sînii. Trupul mă trădează, îşi zise.

Cînd Henry o întinse pe spate, îşi derulă în minte propriul ei joc. Se făcea că era mare, vestită, avea lucruri frumoase, o casă minunată şi prieteni.

Henry Dumas, care habar n-avea cît de lipsită de entuziasm era partenera lui, o posedă cu pasiune în noaptea aceea, înainte să plece. Dar, cu toate că trupul ei gemea de brutalitatea lui, mintea lui Briony rămăsese limpede ca cristalul şi neatinsă.

Era două dimineaţa, cînd fu trezită de prima durere. O străpunsese ca un cuţit înroşit, trezind-o din somn. Îşi duse genunchii la gură, instinctiv, încercînd să se liniştească. Dar o săgetă din nou, mai tîrziu. Erau ca nişte crampe. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre camera doamnei Horlock.

Scuturînd-o pe bătrîna, cu toată puterea, Briony îi explică ce i se întîmplase.

Doamna Horlock sări repede din pat, uitînd de bătrîneţe, şi o duse pe copila îngrozită, în camera ei. Probabil că îi venise ciclul. Bătrîna se duse la bucătărie şi îi pregăti un pahar cu lapte fierbinte, cu o picătură de vodcă în el.

— Hai, bea, draga mea. O să te simţi mai bine.

Dar cînd Briony vomită şi durerile se înteţiră, doamna Horlock o trezi pe Cissy şi o trimise după doctor. Doamna Horlock era speriată. Fetiţa arăta ca şi cînd ar fi apucat-o durerile facerii. O ţinu de mînă pînă cînd veni doctorul, apoi o lăsă, uşurată, în grija lui.

Doctorul Carlton era un bărbat în jur de cincizeci de ani şi, cu toate că era un medic respectat, se ştia că mulţi oameni cu bani apelează la el pentru servicii medicale care necesită o discreţie absolută. Ajuta femei bogate care, dintr-un motiv sau altul, aveau nevoie de un avort, de obicei pentru că nu rămăseseră gravide cu soţul lor. Ajuta, de asemenea,bărbaţi care contractaseră diverse boli şi nu voiau să le transmită soţiilor lor.

Doctorul Carlton o examină pe Briony şi apoi, după ce-i dădu o pastilă să adoarmă, ieşi să discute cu doamna Horlock şi Cissy.

— M-aţi chemat exact la timp. Fata era cît pe ce să avorteze. Următoarele zile vor fi cele mai importante, dar dacă ia medicamentul pe care i l-am. Prescris şi doarme cît mai mult, s-ar putea să păstreze copilul. Nu trebuie deranjată sub nici o formă. În momentul acesta, este esenţial să stea în pat. Trebuie neapărat să se odihnească.

În timp ce vorbise, se uitase la bătrînă. Îi plăcea întotdeauna să exagereze lucrurile. Dar rămase mirat de figura femeii.

— Apropo, cîţi ani are fata? intrebă el în şoaptă.

Mirosea de departe cînd ceva nu era în regulă.

Nu-i trecuse prin minte, la început, că pacienta lui era o tînără fată. În general, nu prea dădea importanţă femeilor, dar ceva în atitudinea menajerei îl alertase.

— Are doar doisprezece ani, domnule. Am crezut că i-a venit ciclul.

Doisprezece! Eu i-am dat paisprezece sau cincisprezece, se gîndi.

— Doar doisprezece? Unde sînt părinţii ei?

Doamna Horlock îşi muşcă buza, înainte să vorbească:

— Cissy, du-te să faci focul în sufragerie. Doctore Carlton, pot să vă ofer ceva de băut?

Bărbatul strănută.

— Un scotch ar fi perfect.

— Atunci, urmaţi-mă, domnule.

Cissy coborîse deja şi agita focul cînd intrară.

— Fă-mi nişte ceai, Cissy, şi adu-mi-l aici. Luaţi loc, domnule doctor.

Doamna Horlock îi turnă un scotch mare. După nasul lui roşu şi venele sparte în obraji, îşi dăduse seama că îi plăcea să bea şi, cînd dădu paharul peste cap, dintr-o înghiţitură, i-l umplu pe loc.

— Am grijă de fată, domnule, pentru stăpînul meu. Ştiţi, este o rudă îndepărtată de-a lui. Mama ei a călcat greşit. Este dintr-o familie foarte bună, dar a fugit cînd era mică şi copilul este rezultatul unei uniuni nefericite. Umplu din nou paharul doctorului. Nu ştiu cum a fost posibil. Domnul Dumas. va fi distrus.

Cînd pomeni numele lui Henry, doctorul ridică din sprîncene. Deci

copilul era al lui, îşi spuse el. Henry Dumas era însurat cu fata unui lord şi se bucura de respect în toată Londra. Era bogat, dintr-o familie impecabilă, şi va plăti bine. Chiar foarte bine.

— Ce copilă nesăbuită, doamnă! Ca mama ei, aş putea spune. Îmi dau seama că trebuie păstrată discreţia. Ce scandal! Eu vă asigur că n-o să suflu o vorbă, vă rog să-i transmiteţi domnului Dumas. Bietul domn Dumas, uite cum i-a răsplătit bunătatea. Clătină din cap, să dea importanţă vorbelor sale. Eu am făcut tot ce am putut. O să mă întorc mîine-dimineaţă, s-o consult din nou. Noapte bună, doamnă.

Doamna Horlock îl conduse pînă la uşă, apoi se întoarse în sufragerie, unde îşi turnă un whisky mare. Copila era gravidă. Mai bău un pahar, să-şi vină în fire. Poate o să piardă copilul noaptea asta. Apoi vor putea să revină la normal.

— Ce vrei să spui? intrebă Briony, uluită. Se uitau una la alta.

Cissy era la fel de uimită ca ea, dar doamna Horlock rămăsese impasibilă. Nu se poate, trebuie să fie vreo greşeală.

Briony era cît pe ce să izbucnească în lacrimi şi doamna Horlock o luă în braţe.

— Nu-i nici o greşeală, draga mea. Probabil că ai rămas, exact cînd trupul tău se pregătea să între în pubertate. Am mai auzit despre asemenea cazuri.

Dar nu-i spusese că asistase la o situaţie asemănătoare şi ajutase la îndepărtatea copilului nedorit. Cunoştea prea bine temperamentul lui Briony ca să facă asemenea afirmaţii.

— Ce-o să mă fac? scînci Briony.

— Nu te îngrijora, îngerul meu, o să mă ocup eu de tot.

Briony se linişti cînd o auzi şi se întinse pe perne, ţinînd-o strîns de mînă pe Cissy. Pentru prima oară în viaţa ei, era înspăimîntată cu adevărat.

Auziseră uşa de la intrare şi doamna Horlock le zîmbi celor două fete, apoi ieşi din cameră. Cu cît Henry Dumas afla mai repede, cu atît era mai bine. El se uită la bătrînă care cobora scările.

— Ce s-a întîmplat, Horlock? S-a îmbolnăvit copila?

Fusese scos din birou de un bileţel, primit cu douăzeci de minute în urmă, iar acum era îngrijorat.

— Într-un fel, domnule. Veniţi, vă rog, în sufragerie. Am făcut ceaiul.

Henry intră în sufragerie, unde văzu o măsuţă plină cu ceşcuţe de ceai, prăjituri şi sandvişuri. Luă o felie subţire şi o băgă în gură, evitînd să-şi murdărească mustaţa. Bătrînă trebuia să se grăbească, pentru că era aşteptat acasă, la cină. Socrul lui venea azi şi voia să fie cu Isabel cînd sosea. Se purta foarte ciudat în ultima vreme şi era îngrijorat să nu spună ceva familiei. Din fericire, lordul Barkham nu-şi apleca urechea la intrigile femeilor şi nu le băga în seamă nici pe soţia, nici pe fiica sa. Henry era convins că o să muşamalizeze orice i-ar spune. Dar, oricum, voia să fie prezent.

Doamna Horlock intră cu o tavă de ceai şi, cînd se aşează, Henry îi zîmbi palid.

— Ei, ce s-a întîmplat?

— Se pare că domnişoara Briony este gravidă.
— Ce?
— Este gravidă, domnule. Am chemat doctorul.
— Dumnezeule, femeie, cum a fost posibil?
Doamna Horlock îşi stăpîni zîmbetul. Dacă nu ştiţi, o să vă lămuresc eu, se gîndi femeia.
— Trebuie să scăpăm de ea, doamnă Horlock.
— Sînt de aceeaşi părere, domnule.
— Şi de afurisitul de copil!
Doamna Horlock îl sfredeli cu privirea şi i se făcu ruşine.
— Cu tot respectul, domnule, dar nu este vina lui Briony, cred că vă daţi seama.
Cuvintele ei o uimiră. Nu îndrăznea niciodată să-i reproşeze ceva acestui om. Fusese întotdeauna o complice supusă, dar Briony Cavanagh îi intrase în suflet. Ah, ştia, bineînţeles, că fetiţa era o ticăloasă, dar o făcea pentru familia ei, iar faptul că acest bărbat era gata să arunce copila, după ce se folosise de ea un an şi jumătate, o revolta. Fata avea încredere în ea şi, în ultimul an, se distrase mai bine ca oricînd.
— Zău, doamnă Horlock, cred că uiţi cu cine vorbeşti. Asemenea lucruri nu pot fi luate uşor şi...
Doamna Horlock zîmbi sumbru şi-l întrerupse:
— Să ştiţi că înţeleg situaţia mai bine decît vă imaginaţi, domnule. Voi aranja ca doctorul Carlton s-o scape de copil. Nu cred că Briony va dori să-l păstreze, la vîrstă ei. Apoi va trebui să ne gîndim ce este de făcut, după ce se va termina totul.
Henry se relaxă şi sorbi din ceai.
— Bineînţeles, doamnă Horlock. Las totul în seama dumitale.
Ii zîmbi. Sigur, lasă întotdeauna, în seama mea, afacerile lui murdare, se gîndi.
Peste cinci minute, Henry era în drum spre casă, la soţia şi socrul lui. Era tot ce-i mai lipsea. Lua-o-ar dracu’ de neisprăvită!

Isabe stătea în sufragerie, cu tatăl şi cu mama ei. Lordul spunea una din poveştile lui interminabile, care nu aveau nevoie de răspunsuri. Poveştile tatălui ei erau întotdeauna extrem de plicticoase şi descriau cum aranjase pe cineva, ca să spunem aşa. Nu avea timp să discute de rege, armată sau sufragete, ca în alte familii. Iar dacă se pomenea de sufragete, se lansa într-o lungă diatribă la adresa decăderii femeii, întorcîndu-se la Eva, mama păcatului primordial. Isabel observă că mama ei adormise lîngă foc.
Fu aproape încîntată cînd apăru Henry. Se îndreptă spre ea, zîmbind binevoitor, ca de obicei, şi o sărută pe obraz. Isabel se ridică încordată şi se scuză, pretextînd că se duce la bucătărie, să vadă dacă este gata masa. O cuprinsese disperarea.
Oare cît va trebui să îndure această existenţă?
Ah, Doamne, pînă cînd?

Briony zăcea pe perne, aşteptînd-o pe mama ei. Insistase pe lîngă doamna Horlock să trimită după mama ei şi, după ce vărsase cîteva

lacrimi, doamna Horlock acceptase s-o trimită pe Cissy s-o ia cu o birjă. Briony se uită prin cameră. Dorinţa ei de mai bine o adusese în această situaţie. De-abia împlinise doisprezece ani şi era gravidă.

Într-un fel, era entuziasmată. Trăise toată viaţa printre copii, aşa că nu era ceva complet nou pentru ea.

Dar, după tot ce se întîmplase cu Eileen şi tatăl ei, ştia că nu era momentul potrivit. Ar fi fost destul de rău oricînd, dar mai ales acum... îşi muşcă buza.

Auzi glasul mamei ei şi îşi fixă privirea asupra uşii. Molly intră ca o vijelie.

— Te simţi bine, draga mea?

Venirea lui Cissy o înspăimîntase mai mult decît voia să recunoască. Briony, care fusese bine pînă atunci, izbucni în lacrimi, cînd o văzu pe mama ei.

— Ah, mămico, mămico!

Aşa îi spunea cînd era mică şi Molly îşi aminti de copilul cu păr roşcat, pe care-l iubise atît.

O luă în braţe şi, pentru prima oară după mai bine de un an, nu i se făcu scîrbă cînd o atinse.

— Ce s-a întîmplat, draga mea? Te doare ceva?

Cissy nu-i spusese altceva decît că Briony nu se simţea bine.

— Ah, mamă, o să am un copil!

Molly o întinse pe perne şi o privi uimită.

— Ce-ai spus? Briony încuviinţă din cap, cu lacrimile şiroind. Doamne Sfinte, ajută-ne!

Briony se aruncă în braţele mamei ei, ca un copil, deşi purta o viaţă în pîntecele ei. Deodată, acum cînd o văzuse pe Molly, îşi dădu seama de gravitatea situaţiei.

— Tăticu'! Tăticu'!

Molly o strînse la piept, îngrozită. Asta-i mai lipsea acum! Dacă Briony o să dezgroape toată povestea cu Eileen şi tatăl ei!

— Taci din gură, Briony. Nu trebuie să spui aşa ceva niciodată. O privi speriată. Îmi promiţi, Briony?

— Da, mamă. Dar ce o să mă fac?

— O să găsim noi ceva, Briony. Îţi promit.

În timp ce vorbea, doamna Horlock veni cu ceaiul şi cele două femei se văzură pentru prima oară.

— Doamnă Cavanagh!

Molly se strîmbă, dispreţuitoare. După părerea ei, această femeie nu era mai bună ca Nellie Deakins.

— Doamnă Horlock!

Bătrîna îi dădu ceaiul lui Briony, apoi îi spuse blînd lui Molly.

— Cred că noi două ar trebui să discutăm.

Molly încuviinţă din cap, umezindu-şi buzele.

— Şi eu cred la fel. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. După ce se priviră cu luare-aminte, se retraseră amîndouă din dormitorul lui Briony şi coborîră, în bucătărie, să se înfrunte.

Era o confruntare fără sorţi de izbîndă pentru nici una din ele, dar le făcea plăcere.

CAPITOLUL 6

Henry Dumas îşi urmărise soţia, atent, în timpul cinei. Ca de obicei, masa fusese aranjată impecabil. Trebuia să recunoască, fără să vrea, că Isabel era o soţie exemplară, în multe privinţe.

Cristalele sclipeau, tacîmurile erau dintre cele mai bune, iar mîncarea foarte gustoasă. De îndată ce îi vor ieşi prostiile din cap, va fi din nou o soţie supusă.

Tocmai luase o bucată din plăcinta cu mere, cînd o auzi spunîndu-i mamei ei, cu voce tare:

— Mamă, te mai ocupi de acţiunile caritabile din East End? Am auzit că au deschis încă un cămin pentru fetele rătăcite.

Îi aruncă o privire lui Henry, apoi se uită din nou la mama ei.

Veneţia Barkham încuviinţă din cap.

— Da, numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie au de un cămin. Unele dintre ele n-au mai mult de doisprezece-treisprezece ani. Coborî glasul, aplecîndu-se spre fiica ei. Este scandalos ceea ce fac unii bărbaţi, Isabel!

Lordul Barkham, care aproba operele caritabil ale soţiei sale, pentru că venea în legătură cu crema aristocraţiei britanice, încuviinţă, înţelept, din cap.

— Dragele mele, nu înţelegeţi clasele de jos, ca mine. Unele fetiţe sărmane pot trage în păcat chiar şi un sfînt. Sînt o pacoste. Tabără pe oameni ce au o comportare exemplară.

Isabel se uită la tatăl ei, evitînd privirea ameninţătoare a lui Henry.

— Deci, papa, să înţeleg că bărbaţii nu rezistă în faţa unor asemenea tentaţii? Nici măcar cei de familie bună?

Lordul Barkham se înecă cu un dumicat de plăcintă.

— Nu fi proastă, Isabel. O prostituată rămîne o prostituată, indiferent de vîrstă ei. Aceste fete, unele chiar nişte copile, după cum a subliniat mama ta, sînt stricate de mici. O au în sînge. O femeie de familie nu şi-ar pune niciodată poalele în cap. N-ai cum să înţelegi, Isabel. Vezi, copila mea, bărbaţii trebuie să albă o voinţă de fier, să creadă în Dumnezeu şi să-şi protejeze corpul. Uită-te la mine. Mă duc regulat la biserică şi nu mă îmbrac gros, oricît ar fi de frig. Sînt sănătos la minte şi la trup, aşa cum am fost întotdeauna. Neisprăviţii care se încurcă cu aceste tîrîturi nu sînt întregi la minte. Nu rezistă tentaţiei. N-au suficientă voinţă şi inteligenţă şi nenorocitele acelea îi simt.

— Îţi mulţumesc, papa, că ne-ai explicat atît de clar. Acum am înţeles exact ce vrei să spui. Tu nu, Henry?

Henry se albi la faţă.

— Cred că nu se cade să discutăm aşa ceva în faţa doamnelor.

Dar îşi dădu imediat seama ce greşeală făcuse. Îl criticase, fără să vrea, pe lordul Barkham.

Barkham se încruntă la ginerele său. Îl considerase întotdeauna un tip prea moale.

— Cum mai merg operele tale caritabile, draga mea? o întrebă el, pe Isabel.

Fiica lui îl privi zîmbind. Discuţia mergea mai bine decît se aşteptase. Ştia că tatăl ei îi punea această întrebare, ca să-l oblige pe Henry să accepte subiectul.

— Lucrez, în continuare, cu doamna Prosser Evans, bineînţeles, deşi mă gîndesc, în mod serios, să mă alătur socieţii Mothefs Little Brand of Helpers. Consider că prostitu... adică acei copii amărîţi au nevoie de cineva care să-i îndrume în viaţă.

Molly şi doamna Horlock ajunseseră, în cele din urmă, la o înţelegere. După izbucnirea de început, cînd se acuzaseră reciproc, îşi dăduseră seama că aveau acelaşi scop şi acum se sfătuiau împreună.

Amîndouă aveau un singur gînd: s-o scape pe Briony de copil. Molly îi dădu la o parte părul, de pe faţa încinsă, şi se întoarse spre bătrînă.

— Dar nu este periculos? Nu crezi că Briony ar putea să moară?

Doamna Horlock ridică din umeri.

— Există întotdeauna acest pericol, doamnă Cavanagh. Chiar şi la naştere. Dar domnul Carlton le-a ajutat pe cele mai bogate femei din Londra. Doar n-o s-o ducem într-o cameră murdară, la o femeie ignorantă.

Molly încuviinţă din cap.

— Cred că ai dreptate, dar mi se pare atît de brutal! Briony nu este decît un copil.

Doamna Horlock zîmbi.

— Da, şi încă unul foarte drăguţ. Vă face cinste, doamnă Cavanagh.

Molly o luă drept compliment.

— Ştii, tatăl ei a adus-o aici. Şi pe ea şi pe Eileen a mea. Eu am fost împotrivă de la început. Cînd mă gîndesc la biata mea Eileen, cît a suferit.

Doamna Horlock îi puse o mînă pe braţ.

— Nu vreţi o tărie? Păstrez mereu o sticlă aici, pentru orice eventualitate.

Se ridică şi scoase o sticlă de whisky, apoi începu să pregătească un cocktail. Molly o văzu cum turna zahăr, cu generozitate, şi se gîndi că bătrîna nu era deloc o femeie rea.

— Deci, vorbesc cu stăpînul, diseară?

Vocea doamnei Horlock o readuse la realitate.

Molly sorbi din băutură.

— Da. Crezi că ar trebui s-o iau acasă, cu mine?

Doamna Horlock clătină din cap.

— Nu. Bineînţeles că nu. Stăpînul trebuie să vadă că are nişte obligaţii. Nu vă sfătuiesc să luaţi copila acum şi să-l scutiţi de responsabilităţi.

Henry se uită la copila din pat şi i se făcu greaţă. Deodată, micuţa nimfă căpătase trăsături aspre, iar părul ei roşu, des, i se păru îngrozitor de vulgar. Socrul lui avea dreptate, cel puţin într- o privinţă: aceste copile ar fi în stare să sucească şi capul unui sfînt. Acum, după toate

necazurile pe care le avea cu Isabel, asta era tot ce-i mai lipsea. De-abia se abţinea să nu ridice pumnul şi s-o lovească pe fata din pat, să-şi verse asupra ei toate frustrările lui reale sau imaginare. În schimb, se forţă să-i ia mînuţa într-a lui şi să-i zîmbească. Văzu sînii ei umflaţi şi se cutremură. În ochii lui, acum era o femeie şi pe el nu-l interesaseră niciodată femeile.

— Doctorul Carlton vine mîine să te consulte, Briony, şi o să te scape de toate problemele.

Fata îl privi, uimită.

— Ce o să se întîmple, Henry?

Scrîşnise din dinţi cînd o auzise că-i spusese pe numele mic. Cînd nu erau în pat, trebuia să i se adreseze cu domnul Dumas. Îşi permitea cam multe!

— N-ai de ce să te îngrijorezi. O să trec să te văd, după aceea.

Briony îşi umezi buzele şi se uită la bărbatul de lîngă ea. De cînd aflase de copil, simţea o schimbare în ea. Ştia ce o să i se întîmple, văzuse destule naşteri, inclusiv pe cea a fratelui ei mort. Parcă s-ar fi transformat într-o bătrînă. Nu mai simţea exuberanţa copilăriei care o protejase de oroarea nopţilor petrecute cu acest om. Acum îşi amintea, cu claritate, tot ce făcuseră, pînă în cele mai mici amănunte. Simţea că o dispreţuieşte, o vedea în ochii lui şi după felul cum o atingea. Ştia, cu exactitate că, pentru el, era ca şi moartă. Că micuţa scînteie de viaţă, pe care o purta, era de asemenea ca şi moartă. Că n-o să-şi găsească liniştea pînă n-o să-i scoată copilul din ea. Şi ştia, de asemenea, că ea n-o să accepte.

— Vreau s-o văd pe Eileen şi pe surorile mele, te rog. Vorbise încet, dar ferm. Henry îşi drese glasul să protesteze, dar i se adresă din nou: N-am înţeles mult timp ce era cu Eileen a noastră, dar acum ştiu prea bine, Henry. Nu merită s-o faci, indiferent cît de mulţi bani ai primi, nu-i aşa?

O spusese atît de simplu şi cinstit, încît nu avu curajul să-i răspundă, aşa că preferă să iasă din cameră.

Doctorul Carlton îngerase o mare cantitate de whisky şi acum aştepta în sufragerie să i se servească prînzul, înainte să se apuce de treabă. Femeia, doamna Horlock, era ca o pisică pe cărbuni încinşi. Oftă. Nu era niciodată plăcut, dar n-avea încotro. Bătrîna ar fi trebuit să se obişnuiască pînă acum. Îşi amintea de ea, cînd, cu ani în urmă, lucrase pentru un client mult mai ilustru. Atunci ţinuse copila fără să-şi facă probleme, în timp ce el îşi văzuse de treabă. Probabil că se înmuiase, pe măsură ce înaintase în vîrstă. Ei bine, azi trebuia să-şi vină în fire. O să discute cu ea, înainte să înceapă. Fata va fi destul de nervoasă, aşa că nu mai era nevoie s-o sperie.

Ura lucrurile de genul ăsta, dar douăzeci de lire nu erau de aruncat. Se ridică de pe scaun, cu greutate, apoi îşi turnă încă un whisky. Ca să se întărească. Îi tremurau din nou mîinile şi se întrebă, cum o făcea ca în fiecare dimineaţă, dacă nu cumva răcise.

Cissy îi văzu faţa roşie şi buhăită şi simţi răsuflarea lui, îmbibată în whisky, cînd îi servi prînzul, aşa că alergă pe scări, s-o informeze pe doamna Horlock.

— Este beat ca un marinar, sîmbăta! Nenorocitul!

Doamna Horlock oftă.

— Poate că mîncarea o să mai absoarbă puţin efectul băuturii, zise, însă nu-şi făcea prea mari speranţe.

— Domnul Dumas o să vină cît de curînd.

Îşi şterse mîinile cu o cîrpă curată şi se uită la ceas. Era de-abia douăsprezece. Îl aştepta la ora unu. Şi, în momentul acela, se hotărî. Făcuse destul rău familiei Cavanagh, cu Eileen şi cu Briony! Nu-i mai trebuia să fie şi părtaşă la crimă, acum. O să discute cu el să renunţe la avort.

Isabel, care stătea în faţa casei soţului ei, din Ripple Road, într-o birjă, îl aştepta, de asemenea, să vină. Îi tremurau mîinile cînd se gîndea ce urma să facă, dar inspiră adînc, să se calmeze. O să aştepte toată ziua, dacă era nevoie, iar apoi o să apară pe neaşteptate, ca să-l ia prin surprindere., se convinsese că, în felul acesta, o să capete putere asupra lui. O să-l oblige să-i facă un copil. Se gîndise să se ducă la tatăl ei şi să-i spună tot, cerîndu-i să facă ceva, dar ar fi fost inutil. N-ar fi acceptat să izbucnească un scandal. Cît despre divorţ, nici vorbă. Rîse cu amărăciune. Ar fi fost de neimaginat. Sora tatălui ei era căsătorită cu o brută, care o stîlcise în bătaie de nu se ştie cîte ori. Isabel îşi amintea cum biata femeie venise odată, într-o căruţă, la nouă dimineaţa, desfigurată la faţă de bătaie. Însă fratele ei chemase un doctor, apoi îşi mustrase sora că era o femeie cicălitoare, care stîrnea mînia soţului ei.

Nu, va trebui să se descurce singură cu Henry, să-l amenințe numai cu tatăl ei. Era o amenințare care o să-l înspăimînte îngrozitor. Ştia că era superioară faţă de el ca statut social şi acest lucru o entuziasma! Trebuia doar să se stăpînească. Henry nu trebuia să ştie nimic. O să-l descopere, la timpul potrivit. Învăţase multe de la Henry Dumas. Foarte multe.

Îl văzu venind şi se întări. O să-i dea un sfert de oră pînă să intre după el.

Henry privi doctorul, uluit. Omul era beat criţă!

— Mergem în dormitor, domnule Dumas? il întrebă Carlton, împleticindu-se la vorbă.

Henry îl privi întrebător.

— Ce Dumnezeu să caut acolo?

Carlton dădu din mînă.

— Scuză-mă, Dumas, amice, m-am zăpăcit. Este o treabă tare neplăcută.

Îşi amintise, în ultima clipă, că Henry venise doar să-l plătească. Auzi, îl întrebase dacă voia să urce! Să mori de rîs şi mai multe nu!

Henry privi doctorul cum se împleticea pe scări. Apoi îşi turnă un brandy şi se aşeză.

Sus, Briony, doamna Horlock şi mama ei se certau furioase.

— N-o să-l las să-mi facă aşa ceva, mamă. Este un lucru rău!

Briony era albă la faţă. Încordarea începuse să-şi spună cuvîntul şi Molly o înţelegea foarte bine.

— Ah, Briony, gîndeşte-te! Ce-o să ne facem cu încă un copil în casă? Acum, după ce a murit tatăl tău şi o să se termine cu banii pe care-i luam de la tine.

— N-o să se termine. O să găsesc eu ceva, mamă. Nu-i aşa, doamnă Horlock?

Briony o imploră din privire în speranţa că o s-o ajute. Fata se temea să nască, dar se temea şi mai rău să avorteze. După ce Carlton îi salvase copilul, i se părea o cruzime să i-l omoare acum. Oare de ce mama ei nu voia să înţeleagă? Doar era şi ea o bună catolică.

— Vorbesc serios, mamă. N-o să las doctorul să se atingă de mine... o să ţip de o să se dărîme pereţii!

În timp ce vorbea, Carlton apăru în cameră, cu geanta lui neagră, şi trei perechi de ochi se aţintiră asupra lui.

Toate trei remarcară că era îngrozitor de beat.

— Iisuse Hristoase, salvează-ne! Zise Molly, închinîndu-se.

— Eşti beat, omule! ii reproşa doamna Horlock.

Carlton îşi arătă demnitatea:

— Doamnă, eu nu sînt niciodată beat. Am luat un whisky medicinal să mă întăresc. Şi acum, vă rog să ţineţi pacienta, ca să mă apuc de treabă.

Deschise geanta şi începu să-şi scoată instrumentele. Briony începu să ţipe, strigătele ei ascuţite înfigîndu-se în capul doctorului ca nişte pumnale.

Doamna Horlock şi Molly se apropiară s-o calmeze. Dar Briony, crezînd că vor s-o imobilizeze, dădu din picioare, sări din pat şi se năpusti spre uşă. Carlton o apucă de păr cînd trecu pe lîngă el şi ea urlă din nou, simţind că era trasă înapoi.

— Dă-mi drumul, ticălos bătrîn! Dă-mi drumul, îţi spun.

Răsucindu-se, îl muşcă de braţ. Doctorul slăbi strînsoarea şi fata se năpusti pe uşă, luînd-o la fugă pe scări. Cînd ajunse jos, nimeri în braţele unei femei grăsuţe, cu părul negru, care stătea în hol, cu Henry.

— Ah, vă rog doamnă, nu-l lăsaţi să-mi facă rău, vă rog!

Se agăţă de femeie ca de o salvatoare. Părea o femeie bună şi o privea, cu blîndeţe, cu ochii ei căprui. Te rog, Doamne, se rugă Briony, las-o să mă ajute.

Isabel luă copila în braţe. Uitîndu-se mai întîi la soţul ei şi apoi la cele două femei, din capătul scării, care stăteau alături de un bărbat beat criţă, izbucni:

— Ce Dumnezeu se petrece aici?

Henry lăsă capul în jos şi scoase un geamăt. Parcă i-ar fi tras cineva un pumn în stomac.

Briony stătea în poala doamnei drăguţe şi se lăsa alintată, în timp ce mama ei şi doamna Horlock îi povesteau femeii tot ce voia să ştie. Henry se aşezase la fereastră, pe un scaun cu spătar tare, şi îşi muşca mîinile.

Isabel le ascultă pe cele două femei, din ce în ce mai uimită, privind adesea fetiţa cu părul roşcat, de la pieptul ei. Ştia că ar fi trebuit să-i fie greaţă de acest copil, dar nu simţea decît grijă maternă. Nu se îndoia nici o clipă că fata fusese obligată să facă aşa ceva. Această copilă frumoasă, cu pielea albă de porţelan şi ochii verzi, strălucitori, ar trebui să stea

afară, să se joace, nu să fie în această cameră sufocantă, aşteptînd să afle dacă i se va permite să păstreze copilul, pe care, în primul rînd, nici n-ar fi trebuit să-l poarte în pîntece. Isabel se uită la soţul ei şi de-abia se abţinu să nu-l doboare de pe scaun cu o lovitură.

Ceea ce făcuse, era dezgustător şi crud. Cu atît mai mult cu cît acest copil îi fusese oferit pe tavă, de un tată care trebuia să- şi hrănească restul familiei. Henry profita de sărăcia oamenilor, tocmai el care se lăuda că respectă Biblia!

— Ce doreşti, draga mea? o întrebă ea, blînd, pe Briony.

— Să păstrez copilul, doamnă. Nu vreau ca doctorul ăla să se apropie de mine.

Isabel încuviinţă din cap.

— Dar dne o să aibă grijă de copil, după ce o să se nască?

Briony înălţă capul şi Zîmbi.

— Cred că eu. Ştiu foarte multe lucruri despre copii, nu-i aşa mamă?

Molly o aprobă, epuizată după tot ce se întîmplase.

— Atunci, ne-am lămurit, zise Isabel. Va rămîne aici, bineînţeles, pînă ce naşte copilul şi apoi vom vedea ce este de făcut. Henry va plăti facturile, nici o grijă. Voi supraveghea personal acest lucru. Vorbea din ce în ce mai hotărîtă: O să mă ocup eu de tot. Domnul Dumas n-o s-o mai viziteze, aşa că, vă rog, să-i pregătiţi lucrurile personale. O să le ia cu el, înainte să plece.

Briony se uită la salvatoarea ei şi zîmbi, timidă. Dumnezeu răspunsese la rugăciunile ei şi i-o trimisese pe doamna Henry Dumas. Dumnezeu era bun. Dumnezeu era foarte, foarte bun.

Henry aşteptă pînă cînd Isabel se retrase în dormitorul ei, ca să-i vorbească. Cinase la club, încercînd să hotărască ce avea de făcut. Cîteva pahare îi dăduseră curaj, dar începuse deja să şovăie, cînd ajunse la uşa soţiei sale.

Isabel fredona o melodie. Veselia ei îl scotea şi mai mult din sărite. Îi tremurau mîinile şi-i bătea inima să-i sară din piept. Rîdea de el! În propria lui casă!

Isabel, care-şi peria părul în faţa oglinzii, se întoarse să-l privească, după ce intră, fără să bată la uşă.

Era numai în cămăşuţa de dantelă, din trusoul ei, şi i se vedeau sfîrcurile. Îi zîmbi soţului ei. Îl aşteptase special să apară. Observă ce dezgustat era cînd îi văzu sînii, dar ea se înveseli. I se adresă blînd, ridicînd din sprîncene:

— Vai, Henry, e ultimul loc unde te aşteptam să vii.

Sesiză imediat ironia.

— Vreau să-ţi vorbesc, Isabel, şi acest loc este la fel de bun ca oricare. Aşa.

— Nu, Henry, eu sînt cea care o să-ţi vorbesc, îl întrerupse ea. Am ales această cameră, fiindcă este cea mai îndepărtată de servitori. Iar ceea ce am de spus, trebuie să rămînă strict confidenţial. Ridică mîinile să-i explice mai bine. De aici înainte, vor fi unele schimbări în căsătoria noastră. Vom trece drept soţ şi soţie şi o să apărem împreună la toate evenimentele sociale. În public, vom da impresia unui cuplu fericit. Zîmbi

din nou. Dar în casa asta nu vreau să te văd decît dacă este absolută nevoie. Mă dezgusti, Henry. Mi-e silă de tine cînd mă gîndesc la copila aceea, la situaţia în care este din cauza ta. Ei bine, află că o să am eu grijă de ea şi, după ce o să nască, vreau copilul, Cred că tînăra mamă ar fi fericită şi copilul va profita de toate avantajele, alături de noi. La urma urmei, e al tău, Henry Dumas, şi trebuie să crească în casa asta, unde ai crescut şi tu.

Henry era alb la faţă de furie şi revoltă. Făcu un pas spre ea, însă femeia se ridică de pe scaun, cu sticla de parfum în mînă.

— Dacă faci o singură mişcare, mă duc direct la tata şi la doamna Prosser Evans. Iar dacă îndrăzneşti să ridici mîna asupra mea sau a lui Briony, o să ai atîtea necazuri, cum nici nu-ţi imaginezi. Vreau un copil, Henry. Mi-l doresc cu atîta disperare, încît sînt gata să iau unul de pe stradă. Aşa, acum ştii ce o să se întîmple.

Henry continuă să-şi privească soţia. Îi tremuraseră sînii, în timp ce vorbise. Vehemenţa din vocea ei o percepea ca fiind mai înspăimîntătoare decît orice pe lume. Şi, în clipa aceea, îşi dădu seama că avea o voinţă de fier; mult mai puternică decît a lui.

Briony de-abia aştepta s-o vadă pe doamna Dumas; o plăcea. Avea mîini moi şi mirosea frumos. Azi, la micul dejun, Briony mîncase două ouă tari, cu pîine şi unt, şi băuse un ceainic întreg de ceai. Se trezise din somn, fericită, în mintea ei de copil, că doamna Dumas va avea grijă de viaţa ei. Se simţea mai bine, dar încă nu-şi dăduse bine seama că purta o viaţă în ea. Mama ei urma să primească banii în continuare. Henry nu mai era decît o amintire şi surorile ei puteau sta la Oxlow Lane. Cele trei mari probleme ale ei se rezolvaseră.

Doamna Dumas sosi, prompt, la zece şi jumătate. Briony se ridică zîmbind, cînd Isabel intră în cameră.

Isabei se uită în ochii ei verzi, adînci, şi zîmbi. Fetiţa era deja puţin versată, dar cine era de vină?

— Bună, Briony dragă.

Briony o aşteptă să se aşeze.

— Am comandat nişte ceai. M-am gîndit că azi o să ne cunoaştem mai bine.

Briony era gata să-i povestească tot. În timp ce Isabel o asculta cum trăncănea despre viaţa ei, despre ambiţiile, visele şi speranţele ei, simţea cum se relaxează. O să-i placă tare mult să aibă grijă de fată. Va trebui să se odihnească şi să mănînce bine. Sănătatea ei era foarte importantă.

Isabel îşi dorea, cu disperare, copilul acestei fetiţe.

CAPITOLUL 7

Briony era gravidă, în şapte luni, şi arăta înfloritor. Faţa şi trupul ei se împliniseră, iar azi arăta sănătoasă şi prosperă, cu părul legat la spate, cu o fundă, încălţată în cizme din piele de ied, cu năsturaşi mici, din

perie. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de catifea şi avea o capă de dantelă pe umeri.

Stătea pe o bancă, lîngă lacul din Barking Park, cu faţa la soare. Închise ochii şi îşi lăsă mintea să zburde. Doamna Dumas îi permitea, cu generozitate, să profite de această oră de libertate, în fiecare zi. La intrarea în parc, o aştepta o birjă, ca să nu se întoarcă pe jos acasă.

Briony o plăcea pe doamna Dumas sau Isabel, aşa cum îi spunea acum, dar clipa aceasta era cea mai plăcută. Sigur, îi plăcea să stea în casă cu toate, le iubea pe doamna Horlock şi Cissy, dar tînjea tot mai mult să aibă locul ei. Copilul devenise ceva real pentru ea şi bănuia, pe bună dreptate, că el era motivul bunătăţii lui Isabel. Datorită copilului, putea avea tot ce-şi dorea, iar Briony profita de acest lucru. De exemplu, profita de după-amiezele în parc, fără doamna Horlock, Cissy sau băiatul acela oribil, de care doamna Dumas se folosea să transmită mesaje. Briony se cutremură cînd îşi aminti de el. Îi curgea nasul tot timpul şi avea ochi bulbucaţi.

O pusese pe Cissy să-i dea o pereche de cizme, pentru că picioarele lui scîrboase îi făceau greaţă. Ştia că era nedreaptă cu el. N-avea mai mult de opt ani, iar mama lui se bucura, probabil, de cei cîţiva penny pe care-i cîştiga pe săptămînă, dar Briony îi ura. Îi amintea de unde venise şi unde ar putea ajunge din nou, iar din această cauză o deranja.

Se sprijini de spătarul scaunului, încercînd să se relaxeze. Copilul din pîntecele ei se agită şi îşi puse mîinile pe burtă. Deodată tresări, cînd o voce cunoscută îi întrerupse gîndurile:

— Bună. M-am gîndit că tu eşti. Briony deschise ochii şi îl văzu pe Tommy Lane. Îi zîmbi, văzînd ce surprinsă era de cum arăta el acum. Hei, n-ai de gînd să-mi vorbeşti?

Avea un glas mai profund decît îşi amintea. Se aşeză lîngă ea şi o studie, zăbovind cam mult asupra burţii. Apoi scoase un trabuc şi-l aprinse. Arăta total schimbat.

Era îmbrăcat într-un costum în carouri şi o pălărie melon, bleumarin. Era curat, cu părul tuns scurt şi dat cu pomadă. O impresionase. Era un băiat tare chipeş.

— Ascultă, ai de gînd să te holbezi la mine fără să scoţi o vorbă?

Briony îi zîmbi.

— M-ai şocat, Tommy. Ultima oară cînd te-am văzut, încercai să supravieţuieşti. Iar acum, arăţi de parcă.

El strînse trabucul între dinţi.

— A ce arăt? A om cu bani? Cel puţin aşa mi-au spus cei de unde am cumpărat hainele.

Briony se relaxa şi rîse.

— Ei, să zicem că arăţi bine, da?

Tommy o studie prin fumul de trabuc.

— Se pare că ai încurcat-o, zise el, arătînd spre burta ei.

Briony îşi puse mîinile pe pîntecul umflat.

— Mda. Însă o să fie bine, pînă la urmă. Sînt îngrijită de o doamnă drăguţă, care vrea copilul după ce o să nasc.

Tommy ciuli urechile.

— Sper că ai făcut o afacere bună. Pruncii valorează o avere. Mai ales

dacă mama este frumoasă şi n-are nici o boală. Briony se arătă atît de şocată, încît Tommy se simţi vinovat şi încercă să repare greşeala. N-am vrut să spun asta. Dar e evident că eşti într-o mare încurcătură şi...

Briony se ridică.

— Uite ce e, domnule Tommy, sau cum te cheamă, să nu-mi dai mie lecţii, pentru că nu ţine. Mă priveşte ce fac şi cred că ţi-am spus deja prea multe. Dacă aş fi vrut sfatul tău, ţi l-aş fi cerut. Aşa că ai face bine să taci din gură!

Tommy îşi feri privirea. Se înroşise la faţă şi îşi fumă trabucul în linişte. Era nostimă. Ar fi trebuit s-o plesnească acum, după ce îi vorbise aşa, dar o plăcea. Da, o plăcea de atunci de cînd îl salvase, aşa că o să înghită vorbele ei.

— Deci, cine este tatăl?

Briony îl privi şi oftă. Era cea mai imposibilă persoană din cîte cunoscuse.

— Un bărbat.

Tommy aruncă trabucul, amuzat.

— E bună, să ştii că nu mi-aş fi imaginat, dacă nu mi-ai fi spus. Vorbesc serios, cine este?

— Nu te priveşte. Mai bine spune-mi cu ce te ocupi. Arăţi prosper.

Tommy îşi luă o scamă imaginară de pe pantaloni şi se aşeză.

— Acum lucrez pentru Nellie Deakins. Lucram pentru un tip dur - un mare ticălos. Dar m-a rugat să lucrez numai pentru ea şi am acceptat.

Briony era curioasă. Auzise de mult de bordelul lui Nellie Deakins. Era o ameninţare pentru toate fetele sărace. „Dacă mai faci asta, te duc la Nellie Deakins”, aşa se spunea. Dar nu discutase cu nimeni care lucra acolo.

— Cum este?

Tommy zîmbi.

— Nu-i chiar atît de rău, Briony. Primeşte multe prospături. Are grijă de fete, dar le muştruluieşte dacă îi dau de furcă. Treaba mea este să le duc la petrecerile private din Londra. Dar mă ocup numai de femei, nu de fetiţe.

Subliniase ultimele cuvinte, uitîndu-se la oamenii din jur, care se plimbau în jurul lacului şi aruncau mîncare raţelor. I se făcuse silă să tîrască nişte copii, unii de numai şase-şapte ani, prin Londra, băieţi şi fetiţe, deopotrivă. Apoi, cînd îi lua înapoi, le vedea feţele pline de lacrimi şi le auzea suspinele. Renunţase, cu bucurie, la slujba aceea. Se dusese la Nellie disperat, iar aceasta, după ce-l privise şi-l văzuse cît era de solid, îl angajase pe loc. Îl anunţase pe Dobson prin prietenul lui, Willy, şi nu regretase nici o clipă.

Briony îşi muşcă buza. Deşi o călca pe nervi, îl plăcea pe Tommy.

— Tata m-a dus în casa unde locuiesc acum. Sora mea a fost şi ea, înaintea mea. Dar îmi place, mi-a plăcut întotdeauna.

Tommy dădu din cap, ca şi cînd ar fi aprobat-o. Şi culmea era că o aproba, într-adevăr. Înţelegea prea bine ce înseamnă să nu ai ce mînca şi la ce te încălzi. Oamenii vindeau ce aveau, indiferent dacă era vorba de o femeie sau un copil. Era unica şansă, pentru unii din ei. La fel se întîmplase cu mama şi surorile lui. Îi zîmbi şi fata îi răspunse la fel. Ştiau

amîndoi din ce lume provin şi acest fapt îi unea. Tommy se ridică şi-i întinse braţul. Se plimbară prin parc, discutînd. Şi mulţi erau cei care întorceau capul după cuplul tînăr, bine îmbrăcat. Briony, cu părul ei roşcat, strîns la spate, părea mai mare şi mai matură; iar Tommy, în hainele lui noi, o plimba cu aerul atent şi grijuliu al unui soţ.

Îi privi faţa albă, de porţelan, şi simţi că i se strînge sufletul. Ochii ei verzi îl priveau cu atîta încredere, încît îi străpungeau inima.

Aflase, de la ea, că venea zilnic în parc, timp de o oră, şi hotărî să o aştepte.

Isabel îşi turnă o cană cu ceai. Îi spusese doamnei Horlock ce să pregătească la cină şi o pusese pe Cissy să tivească trusoul bebeluşului, pe care-l făcuse cu mîinile ei. Sorbi din ceai, delicat, savurîndu-i aroma. Briony apăru şi ea.

— Mă simt bine, doamnă Dumas.

Isabel zîmbi. Copila arăta bine, într-adevăr. Plimbările în parc îi priau. Se înroşise la faţă şi arăta mai relaxată.

Briony sorbi zgomotos din ceai şi mîncă un sandviş.

— Mi-e foame tot timpul, în ultima, vreme.

— Din cauza copilului, Briony. Mănînci pentru doi.

Fata o aprobă şi mai luă un sandviş. Se întîlnea cu Tommy în fiecare zi, de o lună, şi obţinuse o mulţime de informaţii de la el. Deşi era o fată şireată, Tommy cunoştea mai bine lumea şi-i explica ei, în limbajul lui simplu. Inspiră adînc, apoi i se adresă lui Isabel Dumas.

— Vrei copilul acesta, nu-i aşa, Isabel?

Faptul că-i spusese Isabel vorbea de la sine. Femeia o studie, curioasă să afle de ce o întrebase.

— Da.

Briony îi zîmbi.

— Va fi al tău. Eu n-aş putea să-l îngrijesc cum trebuie, iar mama are destule pe cap, aşa că este mai bine pentru toată lumea.

Isabel înghiţi în sec. Această femeie-copil îi răspunsese la toate rugăciunile ei şi-i venea s-o sărute şi s-o ia în braţe.

Însă se abţinu şi încuviinţă din cap.

— Îţi mulţumesc. Vreau, într-adevăr, copilul. Îl doresc foarte mult.

Briony zîmbi şi spuse cu naivitate.

— Atunci, aşa va fi. Şi, dacă o să-l iei, voi putea şi eu să-l văd din cînd în cînd, nu? Nu în fiecare zi, doar cîteodată.

Isabel o aprobă din nou.

— Bineînţeles, iar soţul meu şi cu mine vom avea grijă să fii răsplătită pentru gestul tău.

Briony puse mîna pe burtă şi spuse:

— Aş vrea să nu plec de aici. Îmi place casa aceasta, ţin la doamna Horlock şi Cissy... şi la tine.

Era o declaraţie sinceră şi Isabel o luă aşa cum era.

— O să-ţi dăruiesc această casă, după ce o să naşti. Şi voi aranja să primeşti o sumă de bani din care să trăieşti.

Briony se lumină la faţă.

— Serios?

Isabei zîmbi.

— Bineînţeles. Măcar atît să facem pentru tine.

Briony sări de pe scaun şi o îmbrăţişă. Isabel o mîngîie, cuprinsă, deodată, de un fel de afecţiune combinată cu tristeţe, faţă de copilă. Ştia că o să-i ia o parte din viaţa ei.

Abel privi faţa înspăimîntată a lui Molly şi oftă.

— De cînd lipseşte, de data asta?

Molly îşi muşcă buza, înainte să-i răspundă:

— De dimineaţă. Ah, Abel, mă îngrijorează foarte mult!

Trase un scaun şi o aşeză, iar apoi, după ce o ciupi de bărbie pe Rosalee, umplu o cană cu ceai negru pentru Molly.

— Nu te îngrijora, Molly. O să plec cu căruţa, s-o caut. Cred că s-a dus din nou la Rainham Marses, mai mult ca sigur.

Molly îl aprobă, posomorîtă. Rosalee, care simţise că ceva nu era în regulă, se ridică şi se duse la mama ei, încercînd să-şi împingă trupul voluminos între picioarele femeii. Instinctiv, Molly îi strînse la piept capul cu părul tuns scurt.

— Ah, Rosalee, Rosalee. Unde este sora ta?

Fata îşi îmbrăţişă mama şi spuse:

— Bri, Bri.

În momentul acela, Mama Jones se năpusti pe uşă, plină de energie. Molly îi zîmbi palid.

— Nu te mai îngrijora, Molly. Abel s-a dus s-o caute. O să stau cu tine pînă vine.

Nu spusese „pînă vine cu Eileen”, pentru că, după părerea Mamei Jones, fata era cam ţicnită şi trebuia dusă la doctor. Şi dacă s-ar sinucide, pînă la urmă, n-ar fi deloc de mirare. Ticălosul ăla de tată al ei o distrusese şi acum mai avea puţin pînă să se ţicnească de tot.

Eileen stătea singură în Rainham Marshes. Soarele îi încălzea faţa, deşi batea un vînt rece. Inspiră adînc şi se uită în jurul ei. Se simţea învăluită de curăţenie. Aici nu era nimeni şi nimic. Doar ea, curată şi pură. Îi plăcea tare mult. O luă pe poteca ce ducea spre mlaştini, către Rainham. Uneori, se aventura pînă acolo şi se aşeza pe malul lacului, privind oamenii. Oameni pe care nu-i cunoştea şi care n-o cunoşteau. Iar faptul acesta o încînta.

De fiecare dată cînd era în bucătăria mamei ei, vedea vătraiul de fier care-i crăpase capul tatălui ei. Îşi alungă imaginea din minte şi, fără să-şi dea seama, începu să meargă mai repede, ca şi cînd ar fi putut să fugă de trecut.

În depărtare, văzu un iepure sărind prin iarba înaltă. Se îndreptă spre el. În lumina soarelui, blana lui avea o sclipire roşiatică şi îi aminti de Briony. Briony, întinsă, în patul cel mare, cu Henry Dumas; Briony, cu mînuţele şi picioruşele ei şi părul ei roşcat. Eileen simţi o greutate în stomac, ca de obicei, şi înghiţi în sec. Azi nu mîncase. Nu avea niciodată poftă de mîncare şi, cu cît mama ei insista s-o îndoape, cu atît îi pierea apetitul. Înghiţea cu forţa cîte ceva şi apoi, cînd nu o vedea nimeni, vomita. Se bucura de sentimentul goliciunii. Nu-i plăcea să fie plină, da,

să fie plină cu mîncarea pe care şi-o procurau prin degradarea surorii sale. Era o mîncare murdară, cumpărată cu bani murdari.

Iuţi pasul, iar iepurele, văzînd-o că se apropie, o tuli speriat. Un bătrîn îşi plimba cîinele. Cînd văzu fetiţa, o salută. Dar se încruntă cînd îi întoarse spatele brusc. Cîinele lui, o corcitură cu blană neagră, alergă spre ea, sărind pe rochia ei şi murdărindu-i tivul. Omul înaintă spre ea şi trase cîinele, punînd o mînă pe umărul ei, s-o ajute.

Eileen văzu palma mare, bătătorită, pe pielea ei, şi îl privi temătoare. Apoi îi dădu mîna la o parte, uitîndu-se îngrozită.

Bărbatul era uluit. Crezînd că o speriase cîinele, se duse spre ea să se scuze, dar Eileen deschise gura şi începu să ţipe. Îl ameninţa, rostind obscenităţi pe care el nu le mai auzise din gura unei femei, cu atît mai puţin dintr-a unui copil. O luase la fugă, cu braţele întinse şi faţa plină de ură.

Atunci apăru Abel. Asistase la întreaga scenă şi, cînd îl văzu pe bătrîn punînd mîna pe ea, îl apucă groaza.

— Jur că n-am atins-o, domnule, zău aşa. Cîinele a sărit la ea, atîta tot. A înnebunit pur şi simplu.

Abel o strînse de braţe pe Eileen. În mod ciudat, pe el nu-l respinsese niciodată, iar acum îşi sprijini capul de pieptul lui solid, suspinînd.

— M-a atins, Abel, m-a atins.

— Ştiu, Eileen, ştiu. Linişteşte-te. O să te duc la mama ta.

Îi făcu semn cu mîna bărbatului să se îndepărteze şi să-i lase în pace. Bătrînul îşi luă cîinele şi plecă în grabă.

Abel o conduse încet pe Eileen la căruţă. Apoi o ridică şi o aşeză pe capră, vorbindu-i blînd tot timpul.

— M-a atins, Abel, uită-te la braţul meu. Uite unde m-a atins, pe braţ.

Abel se uită şi încuviinţă din cap. Fata continuă să vorbească de una singură, tot drumul spre casă, frecîndu-şi braţul furioasă, ca şi cînd ar fi fost acoperit de mizerie.

Nu era prima oară cînd rătăcea pe drumuri şi nu va fi nici ultima.

Briony şi Tommy stăteau pe banca lor obişnuită. Pe măsură ce vremea se încălzea, începuseră să-şi aducă picnicul cu ei. Azi, Tommy venise cu nişte sandvişuri şi o sticlă cu limonadă. În timp ce mîncau sandvişurile, puneau deoparte firimiturile pentru raţe.

— Cum te mai simţi, Briony?

Fata îşi mîngîie abdomenul şi zîmbi.

— Nu prea rău. Mai am doar cîteva săptămîni şi de-abia aştept să se termine.

— Femeia asta, doamna Dumas, ţi-a mai promis că-ţi dă casa?

Briony îi făcu semn că da.

— Sigur, de-abia aşteaptă copilul.

Tommy o aprobă solemn.

— Ai grijă să ai acte. Acum ai treisprezece ani, nu?

— Da, o să am peste cîteva luni, de ce?

— Va trebui să fie pe numele altcuiva pînă. La majorat. Al mamei tale, probabil. Oricum, ai grijă să primeşti acte valabile. Ştiu un tip care se pricepe la aşa ceva. O să-ţi aranjez o întîlnire cu el.

Briony se încruntă.

— Doamna Dumas nu m-ar înşela. Este o femeie tare bună.

— Bineînţeles că este bună, doar îşi vrea copilul. Dar, după ce o să se nască şi o să pună mîna pe el, o să te îmbrobodească în cine ştie ce termeni legali. Ascultă-mă, Briony, am relaţii care te-ar putea ajuta. Trebuie să-l cauţi pe cel mai bun avocat, altfel n-ai nici o şansă.

Briony se gîndi la vorbele lui şi ridică din umeri. În Isabel Dumas avea toată încrederea, dar nu şi-n Henry.

Deşi Isabel nu pomenea niciodată de el, îi simţea duşmănia. Ce-i spusese Tommy era logic şi, cînd va veni vremea, o să apeleze la prietenul lui, avocatul.

— Mulţumesc, Tommy, o să ţin minte. Şi acum povesteşte- mi despre bordelul lui Nellie Deakins. Mi se pare nostim. Ii umplu un pahar cu limonadă rece şi i-l dădu.

— Mai întîi, spune-mi cum stai cu sănătatea? Ai fost la doctor săptămînă aceasta?

Briony oftă şi-i povesti tot ce voia să afle. Tommy se sprijini de spătarul băncii, privind guriţa ei ca un boboc de trandafir. Ar fi fost în stare s-o asculte şi s-o privească toată ziua.

Trăncăniră pînă cînd birjarul veni s-o ia şi, după ce-i promise că se vor întîlni şi a doua zi, Briony plecă. Tommy o urmări din privire. Cînd ajunse la ieşirea din parc, se întoarse să facă cu mîna şi el îi răspunse la fel, întristat acum că nu mai era.

Se întîlniseră aproape în fiecare zi, în ultimele trei luni. Şi băiatul simţise că între ei se ţesuse o afecţiune mai profundă decît prietenia. Se trezea gîndindu-se la ea ziua şi noaptea, cînd se aştepta mai puţin. Nu putea numi acest sentiment iubire, pentru că era prea tînăr şi nu ştia ce înseamnă.

Dar orice simţea pentru Briony cea cîrnă şi cu păr roşcat, era ceva plăcut. Şi voia să rămînă cum era.

Isabel era la ea acasă, în noaptea aceea. Se ducea, de două ori pe săptămînă, să ia cina, să vadă de gospodărie şi să achite notele de plată. Restul timpului şi-l petrecea cu Briony.

În timp ce stătea în camera ei şi îşi pieptăna părul lung, castaniu, se admira la lumina focului din cămin. Pielea ei se reflecta albă în oglinda triplă a noptierei şi îşi zîmbi.

Din noaptea cînd o salvase pe Briony Cavanagh, viaţa ei intrase pe alt făgaş.

Nu se mai simţea deprimată şi nici măcar gîndul că era măritată cu Henry n-o oprea să fie fericită.

Briony îi dăduse un nou sens existenţei sale şi acum, cînd era sigură că copilul va fi al ei, nu mai putea de bucurie.

Se uită la sînii ei grei, în oglindă. Sfîrcurile lor roz, care străpungeau dantela subţire, îi trezeau regrete vechi.

Dar şi le alungă repede din minte, concentrîndu-se din nou asupra copilului care urma să se nască. Spera că o să semene cu mama lui, fiindcă aşa avea garanţia că va fi frumos. Dacă semăna cu Henry şi era o fetiţă...

Îşi luă crema şi începu să-şi îngrijească mîinile, ca de fiecare dată, înainte de culcare.

Henry intră în cameră, fără să bată la uşă.

Isabel îi văzu faţa roşie în oglindă şi îşi dădu seama că băuse.

— Cu ce pot să te ajut?

Se aşeză, clătinîndu-se, pe marginea patului şi se uită la soţia lui. Beat cum era, observă totul, ca şi cînd ar ft fost prima oară. Sînii ridicaţi şi talia suplă, picioarele lungi, gleznele fine.

Părul castaniu, care i se revărsa pe umeri, pînă la talie. Şi, deodată, i se topi toată ura pe care o simţea faţă de ea.

O văzu aşa cum ar fi fost în ochii altui bărbat.

O soţie bună, o companie plăcută.

Avea o înfăţişare atrăgătoare, era inteligentă şi bine educată.

Putea discuta aproape despre orice subiect şi se pricepea de asemenea să asculte ce i se spunea.

Aproape că o compătimea că se căsătorise cu el.

— Este vorba de copil, Isabel.

O văzu zîmbind şi întorcîndu-se să-l înfrunte.

— Care copil? Cel pe care l-ai lăsat cu burta la gură? Sau copilul copilului?

Vorbise sarcastic şi Henry închise ochii.

— Deci, ai de gînd să-l aduci în această casă?

— Exact.

Bărbatul clătină din cap.

— Te-ai gîndit ce o să se bîrfească?

Isabel rîse, amuzată.

— Se bîrfeşte întotdeauna, Henry. Mîine mă întîlnesc cu tatăl meu, să-i spun că sînt stearpă. Ştim însă amîndoi că nu este adevărat, nu-i aşa? O să-i spun că ai o amantă, o văduvă respectabilă, de condiţie medie, care se află într-o situaţie delicată. Iar tu ai dorit să iei copilul, să-i dai numele tău şi eu am fost de acord. Tatăl meu o să răspîndească zvonurile şi toţi vor spune că eşti un ticălos care a înfiat un copii nelegitim, pentru că soţia nu este în stare să-ţi asigure un moştenitor. Din toată această afacere, vei ieşi ca un personaj de tinută. Un crai cu multe femei. Iar eu voi fi biata soţie stearpă, care acceptă odrasla altei femei. Aşa că nu-ţi fă griji în privinţa bîrfelor, Henry. O să-ţi dea apă la moară. Cine şi-ar imagina că un mare crai ca tine preferă fetiţele?

Henry răbdă discursul soţiei sale şi, în timp-ce o privea, simţi nevoia să-şi-descarce suflul. Să-i povestească despre demonul care îl îndemna să seducă fetiţe.

Dar i se păru inutil. Nu l-ar înţelege, oricum.

— Şi dacă tatăl tău va refuza să-ţi permită să iei copilul?

— Dar Henry, eu n-am de gînd să-i cer permisiunea, o să-l informez doar. Nu-mi pasă ce gîndeşte. Mă folosesc de el doar ca să-mi ating scopul. O să-l conving, nu te îngrijora. Şi acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă culc.

Îl dădea pe uşă afară şi o ştiau amîndoi.

— Eu sînt bărbatul în casa aceasta, doamnă. Te poftesc să-ţi aminteşti.

Isabel se ridică şi rîse atît de tare, încît i se zgudui pieptul.

— Dacă ai fi fost într-adevăr bărbat, Henry, orice fel de bărbat, această conversaţie n-ar mai fi avut loc!

Zicînd aceasta, trecu pe lîngă el şi deschise uşa larg.

— Noapte bună, Henry. O să te ţin la curent cu mersul evenimentelor.

Dumas ieşi din cameră. Cînd se aşeză în patul lui şi bău încă un brandy, îşi dădu seama că soţia sa cîştigase din nou.

O să aducă acel copil în casa lui, şi nu putea s-o oprească, în nici un fel. Voinţa ei îl îngrozea. Nu se simţise niciodată atît de neputincios. Se întinse pe spate şi închise ochii. Briony îi apăru în gînd şi se cutremură. N-ar fi fost în această situaţie, dacă n-ar fi existat ea.

Dar avea o memorie bună şi bani mulţi. O să aştepte ocazia potrivită să se răzbune.

Uşurat acum că îşi fixase un scop în minte, aşteptă să-l ia somnul.

Dar se lumină de ziuă, înainte să aţipească.

CAPITOLUL 8

Briony stătea pe banca din parc şi-l aştepta pe Tommy. Îşi schimbă puţin poziţia, cînd simţi o durere surdă în spate. Copilul căzuse înăuntrul ei şi avea senzaţia că i se lăsase stomacul pe genunchi.

Era îmbrăcată într-o mantie largă de mătase, să-şi ascundă burta enormă, care părea să tremure şi să se zbată în permanenţă. Respiră adînc, cînd simţi o durere ascuţită în tot corpul. Închise ochii pînă trecu. Isabel avusese dreptate.

Azi n-ar fi trebuit să iasă din casă. Dar gîndul că o să-l vadă pe Tommy o îndemnase să plece şi, după o discuţie contradictorie cu femeia cea nervoasă, reuşise să se impună. Acum regreta că nu-i urmase sfatul şi se aventurase afară.

În ultimele zile, fusese cuprinsă de o mare energie; azi avusese senzaţia că ar fi putut urca şi un munte, dacă ar fi vrut. Dar, în numai o oră, acest sentiment fusese înlocuit de o letargie ciudată.

Îl simţi pe Tommy aşezîndu-se lîngă ea şi deschise ochii.

— Nu arăţi bine, fetiţo. Cum te simţi?

Briony îl privi şi clătină din cap.

— Cred că trebuie să nasc.

Tommy o văzu ridicîndu-se cu ochii mari de spaimă şi punîndu-şi mîinile pe burtă.

— Ah, Tommy... Tommy... m-am udat!

Băiatul sări de pe bancă, speriat.

— Stai aici, să aduc pe cineva... un doctor!

Briony rîse, în ciuda durerilor.

— Adu-mi o birjă, să mă întorc acasă, cît mai repede. Vocea ei avu o putere care reuşi să-l calmeze. Hai, dă-mi braţul să ajung pînă la birjă.

Tommy o ajută şi merseră, încet, către intrarea în parc, unde aştepta birja. În zece minute, ajunseră în faţa casei ei. Tommy o ajută să coboare, în timp ce birjarul bătea la uşă. Pe urmă, izbucni nebunia.

Doamna Horlock şi Cissy o luară sus pe Briony, în timp ce doamna Dumas trimise birjarul după doctor. Tommy rămăsese în hol, privind uimit în jurul lui. Isa- bel se întoarse spre el, înainte să urce la etaj, şi-l privi ca şi cînd l-ar fi văzut prima oară.

Observă, fără să-şi dea seama, costumul elegant şi tunsoarea îngrijită. Ochii lui albaştri, pătrunzători, o priveau în timp ce înainta spre el.

— Îmi pare rău pentru deranj, tinere; îţi mulţumesc foarte mult că ai adus-o acasă.

Tommy o privi şi se gîndi că era o femeie cumsecade, aşa că îi zîmbi.

— De fapt, sînt prieten cu Briony.

Femeia încremeni pe loc.

— Serios? Nu cred că mi-a pomenit de tine.

— Da, însă mie mi-a povestit despre dumneavoastră, doamnă Dumas. Mă numesc Thomas, Thomas Lane.

Întinse mîna şi Isabel i-o strînse, înainte să aibă timp să se gîndească.

— Încîntată de cunoştinţă, domnule Lane.

— Dacă nu vă deranjează, o să mai stau puţin, să văd cum se simte.

Isabel nu ştiu ce să-i răspundă, pe moment. Dar fu salvată de Cissy care veni, alergînd pe scări.

— O vrea pe mama ei, doamnă Dumas. Insistă să vină aici.

Tommy făcu un pas înainte.

— Spuneţi-mi unde locuieşte şi o să plec s-o aduc.

Peste două minute, ieşea în grabă din casă, în drum spre Molly.

Briony avea senzaţia că trupul ei era sfîşiat în două.

Striga îngrozită: Ah, mamă, mamă. mă doare!

— Linişteşte-te, copilă. Nu mai durează mult.

Molly se uită la doctor, care-i confirmă părerea.

Brony îşi răsuci capul pe perne. Era chinuită de dureri. I se părea că o dor şi dinţii. Molly o privea cu atîta dragoste, încît ar fi suportat cu bucurie durerile, în locul ei, dacă ar fi putut. Doctorul se apropie.

— Gata, vine.

Molly stătea neputincioasă, cînd apăru creştetul copilului. Văzu căpşorul atît de mic şi vulnerabil pentru ea şi atît de mare şi incomod pentru Briony, croindu-şi drum în lume.

Apoi apărură umerii şi alunecă în braţele doctorului, unde începu imediat să plîngă. Ţipa în gura mare, spre încîntarea lui Molly.

Copilul avea păr roşcat, iar faţa netedă era de culoarea piersicii, semn că era sănătos şi voinic. În timp ce-l privea, simţi o împunsătură în inimă. Acesta era copilul lui Briony, în întregime, se vedea cît de colo.

Briony îşi săltă capul de pe perne şi încercă să-l vadă, dar nu zări nimic. Apoi doctorul puse copilul pe burta ei, turtită acum, şi se uită în ochii verzi ca marea ai fiului ei. Şi, cînd îşi privi mama, copilul se opri imediat din plîns. Era ca şi cînd mama şi copilul s-ar fi cunoscut în acele cîteva secunde.

Molly o văzu pe Briony zîmbind şi simţi o mare tristeţe pentru ea. Va fi greu să renunţe la un copil mare şi frumos ca acesta, dar aşa va trebui să facă. Instinctiv, o strînse de mînă pe fiica ei, cînd doctorul termină de tăiat cordonul ombilical şi doamna Horlock înfăşa copilul.

Apoi o sărută pe Briony, cu tandreţe, aşa cum nu-şi mai sărutase nici unul din copii pînă acum. Era ca şi cînd ea şi Briony ar fi devenit surori, după ce împărtăşiseră o experienţă comună: durerile facerii şi ale maternităţii.

Isabel stătea în sufragerie, cu Tommy Lane. Nu scoseseră nici un cuvînt. Tăceau amîndoi, ciulindu-şi urechile să audă ce se petrecea la etaj.

Tommy observă că femeia îşi frîngea mîinile. Îi văzu pieptul mare zbuciumîndu-se, în timp ce o aştepta pe Briony să nască. Apoi răsună un strigăt prelung şi plînsul unui copil.

Se uitară unul la celălalt şi se ridicară imediat, ieşind pe uşă. Se întîlniră cu Molly pe scări.

— Este un băiat. Un băiat mare şi lacom.

Isabel îşi ridică fustele şi alergă pe scări ca o fetiţă, transfigurată la faţă de fericire. Se năpusti în dormitorul unde Briony era întinsă în pat, cu fiul ei în braţe.

În timp ce-l privea, Briony simţea o bucurie profundă, ca şi cînd s-ar fi uitat la zece cadouri de Crăciun împachetate laolaltă. Era la fel de entuziasmată ca atunci cînd te afli într-un loc important, sau cînd deschizi un cadou mare. Îi studia fiecare trăsătură, îl mirosea, îl măsura, se contopea cu ei.

Ridică ochii spre Isabel Dumas şi citi în ochii ei aceleaşi sentimente.

Dar văzu, de asemenea, o dorinţă arzătoare, care nu va fi împlinită niciodată pe de-a-ntregul.

Întinzîndu-i copilul, Briony zîmbi încîntat.

— Uită-te la el cît este de frumos, Isabel.

Femeia îl luă şi se aşeză pe marginea patului, cu copilul în braţe.

Doamna Horlock sesiză schimbul şi răsuflă uşurată. Fusese convinsă că Briony n-o să-şi dea copilul. Ieşi din cameră, luînd-o pe Cissy cu ea, sub pretextul că se duce să-i pregătească o cană cu ceai tare lui Briony. Doctorul îşi bătu pacienta pe mînă, grăbit să-şi ia banii şi să plece.

Rămase singure, Briony şi Isabel se uitară una la alta.

— Este frumos, Briony.

Lui Isabel i se frînse glasul şi Briony o luă de mînă. Acum ţineau amîndouă copilul, care se mişcă în braţele lui Isabel, să se aşeze mai confortabil. Se uită la cele două feţe aplecate asupra lui şi încercă să se concentreze asupra lor.

— O să ai grijă de el, nu-i aşa?

Isabel zîmbi şi încuviinţă din cap.

— O să am grijă de el cît o să trăiesc, îţi promit. Îţi mulţumesc că mi l-ai dat, Briony. Îţi mulţumesc.

Satisfăcută, Briony se întinse pe perne, albă la faţă şi epuizată. Se simţea atît de obosită şi sfîrşită, încît nu-şi dorea decît să doarmă.

Tommy aşteptă pînă cînd fu sigur că Briony era bine şi apoi plecă, după ce-i spuse lui Cissy că o să se întoarcă a doua zi, pe seară.

Molly plecă şi ea, apoi doamna Horlock şi Cissy băură cîte un rom mare, de bucurie că totul se terminase cu bine.

Briony se trezi la ora unsprezece, în seara aceea, după ce dormise

aproape două ore. Cissy stătea lîngă patul ei şi se duse s-o anunţe pe doamna Horlock.

Bătrîna îi aduse lui Briony nişte borş şi ouă, ştiind că i se făcuse foame între timp.

După cîteva înghiţituri, Briony se uită la ea şi zîmbi.

— Acum mă simt mult mai bine. Unde este copilul?

Doamna Horlock puse farfuria pe noptieră şi se aşează pe patul lui Briony.

— A fost dus la casa stăpînei.

Fata se ridică în pat, uimită.

— Cum? Aşa repede? Dar nu l-am văzut decît o singură dată. Vreau să-l văd din nou. Acum!

Începuse să ţipe şi doamna Horlock o luă în braţe.

— Nu este bine, Briony. Dacă îl vezi de prea multe ori, n-o să mai poţi renunţa la el. Ştiu mai bine, te rog să mă crezi.

Lui Briony îi venea să plîngă.

— Dar este copilul meu, doamnă Horlock. Vreau să-l văd din nou.

Izbucni în lacrimi. I se zguduiau umerii în cămăşuţa de noapte albă, cu funde roz, de care fusese atît de încîntată cînd o primise.

Doamna Horlock o strînse la piept, în timp ce vărsa lacrimi amare. Cînd se linişti, bătrînă se duse să-i pregătească un whisky tare, cu mult zahăr. O s-o ajute pe biata copilă să doarmă liniştită.

Singură în cameră, Briony se uită în jurul ei, la draperiile şi cuvertura de brocart, la covor, la tablourile de pe pereţi.

Deasupra patului, era o tapiserie lucrată chiar de ea, în lungile luni cît fusese gravidă. Era un proverb din Biblie, care spunea:

„Dumnezeu îi ajută pe cei care-L iubesc”. Doamna Prosser spunea mereu aceste vorbe şi Briony le ţinuse minte întotdeauna.

Dar abia acum pricepu înţelesul lor.

Tot ce avea acum, casa aceasta, faptul că mama şi surorile ei vor avea din ce trăi, fiindcă ea îşi vînduse corpul, nu valora nimic. Toate hainele frumoase, mîncarea bună şi căldura nu vor înlocui niciodată sentimentul pe care-l trăise cînd îşi văzuse fiul.

Fiul ei. Era fiul ei, al ei şi al lui Henry.

Dar va trăi cu tatăl lui, un om căruia nu-i plăceau decît fetiţele. Un om care abuzase de Briony şi o momise cu luxul, căldura şi trei lire pe săptămînă.

Acum, el avea totul şi ea n-avea nimic.

Zăcuse, sfîşiată de dureri, adusese pe lume o viaţă şi acum nu ştia nici măcar ce nume îi vor da fiului ei.

Nu ştia nici măcar cum îl cheamă.

Isabel se uită la căpşorul din leagăn şi oftă satisfăcută. Copilul se mişcă, pufnind, pe năsucul lui cît un punct, şi adormi din nou. Sally, doica, îl privi zîmbind. Propriul ei copil, născut cu două luni în urmă, murise după o săptămînă, ca şi cînd n-ar fi vrut să respire în mahalaua mizeră unde se născuse.

Îşi păstrase laptele, lăsîndu-i să sugă pe copiii surorii ei, iar acum se afla în această casă minunată, unde făcuse baie şi primise două uniforme.

Avea propria ei cameră, trei mese pe zi şi lapte şi bere oricînd poftea.

Chiar dacă circulau fel de fel de bîrfe şi se spunea că era copilul stăpînului, făcut cu o tîrfă, ei puţin îi păsa. Atîta timp cît avea de profitat, va îngriji acest copil, chiar dacă era făcut cu însuşi diavolul.

Isabel nu mai putea de bucurie. Avea un copil, un copilaş drag şi binecuvîntat, şi simţea că pluteşte de bucurie. Era atît de entuziasmată, încît nici nu mai putea dormi. O urmărea pe doică în timp ce-l hrănea şi îşi dorea să-l fi alăptat la sînul ei.

Era mulţumită că semăna cu mama lui şi că va fi un băiat frumos. Era atît de mare! Nu se aşteptase să-l îndrăgească aşa de mult. De Briony, uitase deja.

Abţinîndu-se cu greu, Isabel luă copilaşul din braţele doicii, după ce-l hrănise, şi îl duse în camera ei, aşezîndu-se în faţa fotoliului, să-l privească.

Îl strînse la piept, sorbindu-l din ochi. Copilul o strînse de deget şi ea rîse, încîntată. Era puternic şi era al ei.

Fiul ei, Benedict Dumas. O să-şi reverse asupra lui toată dragostea ei neîmplinită. Va fi iubit, îngrijit şi educat. Va avea tot ce se putea obţine cu bani şi relaţii. Pentru că, din clipa aceasta, era băiatul ei.

Băiatul ei drag.

Henry intră în camera lui Isabel şi o văzu cu copilul în braţe. Ea auzise uşa deschizîndu-se, dar nu-şi dezlipise privirea de la copil, să vadă cine este.

Bărbatul îşi drese glasul şi veni lîngă ea, încercînd să se uite. Dar frumuseţea copilului din braţele soţiei sale îl luă prin surprindere. Văzu mînuţa puternică, fermă, care strîngea degetele lui Isabel. Văzu guriţa perfectă şi năsucul cîrn. Semăna perfect cu mama lui. Iar cînd remarcă ochii verzi, uluitori, i se opri inima în loc.

În timp ce privea copilul, care se trezise, îl cuprinse o greaţă atît de intensă, încît aproape îl cutremură.

Era ca şi cînd toate coşmarurile lui s-ar fi concentrat în trupul acela, din poala soţiei sale. Ştia că era carne din carnea lui, dar nu-l voia.

Molly sosi la ora nouă dimineaţa, a doua zi, şi discută o oră în şir cu doamna Horlock, înainte să urce la fiica ei.

Se uită în jurul ei, ca şi cînd ar fi văzut totul pentru prima oară. O uimea că fiica ei, la numai treisprezece ani, era proprietara acestei case. Totul era al ei, în afară de copil.

Intră în dormitor şi încercă să zîmbească. Briony zăcea în pat, palidă şi abătută. Faţa ei, veselă de obicei, era trasă şi avea cearcăne negre sub ochi. Molly văzu că avea sînii legaţi şi citi tristeţea în privirile ei.

— Te simţi bine, Briony?

Se uită la mama ei şi oftă.

— Mi l-a luat, mamă. Isabel l-a dus la ea acasă.

— Bineînţeles, draga mea. Ţi-ar fi făcut rău să-l vezi prea mult timp şi să te gîndeşti că te desparţi de el..

Briony îşi trase mîna şi se posomorî. Acum arăta ca o fetiţă răsfăţată. Molly oftă. Briony era singura dintre fiicele ei care nu putea fi obligată să facă ceva împotriva voinţei ei.

Chiar şi cînd era mică, după ce Molly o pedepsea pentru vreo prostie, nu renunţa la încăpăţînările ei.

Iar această trăsătură de caracter era şi mai evidentă acum. O credea în stare să se dea jos din pat şi să se ducă la Isabel Dumas, să-i ia copilul. Molly încercă s-o ia altfel:

— Uite ce este, Briony, doamna Dumas poate să-i ofere orice. Va fi educat, îngrijit, o să-i facă toate poftele. O să crească în bogăţie toată viaţa lui. Deci, gîndeşte-te, ai fi în stare să-l lipseşti de toate aceste avantaje, ducîndu-l în Oxlow Lane? Pentru că, dacă vei pretinde copilul, acum, poţi să-ţi iei adio de la casa asta, de la cele trei lire pe săptămînă şi de la tot ce ţi-ai dorit vreodată. Dacă cineva ar fi venit să mi te ceară, cînd erai prunc, te-aş fi dat cu amîndouă mîinile. Este ca un dar dumnezeiesc, fetiţo. Băiatul tău are şansa să devină cineva. Nu-l distruge.

Briony cugetă la ce-i spusese mama ei. O întrista că se afla în asemenea situaţie. Parcă cele trei lire pe săptămînă, care asigurau traiul mamei şi al surorilor ei, în Oxlow Lane, ar fi fost cel mai important lucru din lume. Era responsabilitatea ei să le ţină în locul acela, unde se obişnuiseră.

Cum să le ducă pe Eileen, Kerry, Bernie şi Rosalee, înapoi, în mahalalele mizere de lîngă docuri? Eileen n-o să mai fie niciodată bună de muncă, deci tot greul va cădea pe umerii lui Briony şi ai mamei ei, în timp ce fetele mai mici vor avea grijă de Eileen şi Rosalee. Vieţile lor vor intra pe un făgaş fără întoarcere.

— Vrei o cană cu ceai, draga mea?

Glasul lui Molly îi întrerupse gîndurile. Fără să-şi dea seama, mama ei ştia ce gîndeşte. Molly o stîrnise în mod voit şi acum voia s-o lase singură, să mediteze la consecinţele intenţiei ei prosteşti. Nici o decizie pripită nu trebuia să strice o înţelegere atît de profitabilă.

Briony nu se uită la mama ei. De-abia aştepta să rămînă singură în cameră. Era prima oară cînd simţea povara răspunderii pe umerii ei.

Cînd nu fusese decît un joc copilăresc, cînd visase să treacă drept o doamnă, în ochii lumii, să-şi îngrijească familia, să ţină locul tatălui ei, totul i se păruse foarte atrăgător şi fascinant.

Acum, însă, după naşterea copilului, care era îngrijit şi hrănit, chiar în clipa aceasta, de o străină, se simţea copleşită de gravitatea faptei ei. Era zdrobită şi înspăimîntată. I se părea la fel de imposibil să-i ceară înapoi copilul lui Isabel, cum ar fi să-l roage pe bunul Dumnezeu să o ducă să ia ceaiul la Claridges.

Situaţia îi scăpase de sub control. Îşi aminti ce-i spusese Tommy, odată: Dreptul la proprietate era hotărît prin lege. Iar familia Dumas avea legea de partea ei şi ştia că ar putea s-o lase fără nimic, dacă ar fi vrut. Fără copil, fără casă, fără bani.

Işi văzu din nou copilul cu ochii minţii. Văzu trupul lui solid, părul roşcat. Ştia că era încă al ei, în multe privinţe.

Îşi muşcă buza şi făcu un legămînt. Deocamdată nu putea să întreprindă nimic să-şi cîştige fiul. Era prea tînără, prea vulnerabilă şi mult prea săracă. Va aştepta să se vindece fizic, apoi se va gîndi la un plan. Îşi propuse să nu mai fie niciodată vulnerabilă şi să nu mai apeleze

niciodată la nimeni. Mai ales la Henry şi Isabel, care se folosiseră amîndoi de ea.

Isabel lăsase copilul dormind şi se duse s-o vadă pe Briony. Nu mai fusese atît de fericită în viaţa ei. Simplul fapt că îşi privea copilul, o umplea de bucurie. Bătu la uşa dormitorului, zîmbitoare.

— Cum te mai simţi, Briony?

Fata se întoarse spre ea şi Isabel se întristă, imediat. Briony părea bolnavă şi abătută. Avea ochii morţi şi nici măcar părul nu mai sclipea, plin de viaţă.

Isabel o îmbrăţişă, îngrijorată.

Cînd puse capul pe pieptul femeii care-i luase copilul, Briony izbucni în lacrimi. Mîinile acestea moi şi blînde, care o alinaseră în timpul sarcinii, o să-i dezmierde şi o să-i protejeze fiul. O să-l legene cînd o să plîngă, sau cînd o să se lovească. Atingerea acestei femei, pe care Briony o iubise şi o dispreţuise, în acelaşi timp, o făcea să plîngă.

Isabel o strînse în braţe. Îi mîngîie părul pe care-l moştenise şi fiul ei şi-i şopti vorbe de alint.

Îşi dădu seama, în clipa aceea, că fusese prea entuziasmată şi uitase tocmai de cea care o ajutase să-şi îndeplinească visele.

Acum va avea nevoie de mult tact şi diplomaţie să îndrepte răul făcut.

Dar era sigură de un singur lucru: Briony Cavanagh n-o să-şi capete copilul înapoi. Isabel nu putea să se mai despartă de el, la fel cum n-ar fi putut să-şi scoată inima din piept.

Cînd se linişti din plîns, o sărută pe Briony pe obraz şi, prefăcîndu-se că-i aranjează pernele, încercă să se poarte cît mai normal.

— Te simţi mai bine, draga mea? Vocea ei era plină de bunătate şi înţelegere. Briony încuviinţă din cap. Am auzit că multe femei au crize de plîns, după naştere. Este normal.

— Ce face copilul?

Glasul lui Briony i se păru mai slab ca de obicei.

— Foarte bine. Este un copilaş sănătos, Briony. Cum aş putea să mă recompensez pentru ce-ai făcut pentru mine? O să am grijă de el. Acum, viaţa mea a căpătat alt sens. O să-i dau acestui băiat şi luna de pe cer, dacă o s-o vrea.

Briony o aprobă, mulţumită să audă acest lucru. Simţea dragostea şi pasiunea în glasul femeii, cînd vorbea despre copil, şi avea deja senzaţia că pruncul nu-i mai aparţinea.

— Este un copil bun?

Isabel sesiză tremuratul din vocea ei şi o compătimi pe fetiţă.

— Ah, este un băieţel superb. Doarme pe burtă, cît este de mic. Îşi scoate braţele din scutece şi se întoarce pe burtică. Este un copil care ştie deja ce vrea. Ca mama lui.

Glumea şi lui Briony îi plăcea s-o audă vorbind aşa, iar Isabel ştia prea bine acest lucru.

— Şi Henry ce spune despre copil?

Isabel inspiră adînc.

— Henry vrea ce vreau şi eu. Părerea lui nu contează, oricum.

Briony o aprobă din nou. Era aşa cum trebuia să fie. Dacă Isabel ar fi

spus că Henry era încîntat de copil, ar fi deranjat-o. Nu i-ar fi convenit ca fiul ei să fie prea mult sub influenţa lui. Pentru binele lui, evident.

Isabel dădu la o parte părul de pe fruntea lui Briony şi zîmbi.

— Ştiu că este greu să renunţi la el, draga mea. Dacă l-aş fi născut eu, mi s-ar fi frînt inima să-l dau. Dar este mai bine aşa. Ce te-ai fi făcut cu un copil, fără soţ şi fără bani? Ce s-ar fi făcut mama şi surorile tale? Chiar în timp ce vorbea, Isabel era dezgustată de ameninţarea ei voalată. Dar trebuia să-şi păstreze copilul. Nu se întîmpla nimic rău dacă-i amintea lui Briony de consecinţele unei eventuale hotărîri pripite. Am aranjat să primeşti două mii de lire. După ce o să te pui pe picioare, o să te duc la bancher, să vedem cum o să scrie cecurile. Casa va fi pusă, de asemenea, pe numele tău. Vei fi o femeie bogată. Următorul copil, pe care o să-l aduci pe lume, se va naşte în condiţii mai bune decît te-ai născut tu. Lumea te aşteaptă s-o cucereşti, Briony Cavanagh, şi sînt convinsă că vei ajunge cineva!

Briony nu-i răspunse. Îşi dădu foarte bine seama despre ce era vorba. Îi dăduse copilul lui Isabei, în schimbul bunăstării ei.

Era motivul pentru care venise în această casă şi care o prinsese acum în cursă.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar, deocamdată vreau să mă pun pe picioare. O să mă gîndesc mai tîrziu la viitor.

— Cum doreşti. Am stabilit ce o să mănînci în următoarele zile, iar mîine o să trec din nou ca să te văd.

Briony ştia că femeia voia să scape de ea. Ştia că voia să se întoarcă acasă, la copil.

Isabel o sărută pe obraz. Simţea nevoia să plece mai repede de aici, deşi ştia că este nedrept din partea ei. Dar Briony o făcea să se simtă vinovată. În timp ce se îndrepta spre uşă, auzi glasul fetei:

— Ce nume i-ai dat, Isabel?

Se întoarse, zîmbind.

— Benedict. Benedict Dumas.

Briony încuviinţă din cap şi se uită pe fereastră, la acoperişurile caselor de vizavi şi la cerul albastru.

Auzi uşa închizîndu-se în urma lui Isabel şi încleştă pumnii.

Benedict, Benedict, fiul meu.

Carne din carnea mea, îşi zise. Ea nu ar fi ales acest nume. Însă era potrivit pentru un copil al familiei Dumas. Într-un fel, pînă şi numele adîncea prăpastia dintre Briony şi fiul ei.

Tommy Lane avusese o zi bună. Era fericit, în timp ce se îndrepta spre casa lui Briony. Ţinea în mînă un buchet de flori. Garoafe roşii ca sîngele. Bătu la uşă, cu afectare.

De-abia aştepta s-o vadă. Ii deschise Cissy şi o văzu ezitînd, pentru o clipă. Dar el intră în hol şi-i zîmbi.

— Am venit s-o văd pe domnişoara Briony Cavanagh.

— Îmi imaginam că n-ai venit să mă vezi pe mine, băiete. Accentul ei de cockney, pronunţat, îl făcu să zîmbească. Nu ştiu ce părere o să aibă domna Horlock despre acest lucru.

— Nu-mi pasă de doamna Horlock. Du-te şi spune-i lui Briony că

Tommy Lane este aici şi vrea s-o vadă.

Doamna Horlock apăru ca din pămînt.

— N-o să vezi pe nimeni, tinere.

Tommy o măsură din cap pînă în picioare şi îşi spuse că voia să pară mai rea decît era.

— După cum îi spuneam acestei fete, vreau s-o anunţaţi pe Briony că Tommy Lane se află aici. Sînt convins că vrea să mă vadă.

Vorbise atît de încrezător, încît doamna Horlock simţi că se înfurie.

— De-abia a născut! Nu mi se pare potrivit!

Tommy îşi dădu ochii peste cap şi o porni pe scări.

Cissy o văzu pe doamna Horlock năpustindu-se după el şi scoţîndu-şi şorţul.

Ce neobrăzat!

Dar băiatul o dădu la o parte ca pe o muscă şi deschise toate uşile, pînă o găsi pe Briony. Îi întinse florile şi înainta spre ea, urmat de doamna Horlock, care de-abia îşi mai trăgea sufletul.

— Nu se cade, domnişoară Briony! Acest neruşinat merită urecheat. Se năpusteşte în casă şi dă totul peste cap. Ce s-ar fi întîmplat dacă era stăpîna aici?

Briony luă garoafele şi le duse la nas. Inspiră parfumul lor şi zîmbi. Era prima oară cînd zîmbea, cu adevărat. Apoi, îndreptînd buchetul spre doamna Horlock, pufni:

— În caz că n-ai remarcat sau nu vrei să remarci, află că eu sînt stăpîna acum! Aşa că ia florile, pune-le în apă şi serveşte-ne cu ceai.

Tommy îşi ascunse amuzamentul cînd văzu expresia uluită a bătrînei.

Dar aceasta o ascultă pe Briony. Îi smulse florile din mînă şi se încruntă la băiat, înainte să iasă din cameră, trîntind uşa grea în urma ei.

— Nu arăţi bine şi nici nu mă mir, cu baba asta pe capul tău! Se duse la fereastră şi o deschise larg. Respiră nişte aer curat, pentru numele lui Dumnezeu.

Briony îl privi, bucuroasă. Avea nevoie de un imbold şi apăruse în persoana lui Tommy Lane.

— Deci, ce mai faci?

Briony îi zîmbi.

— Nu prea rău, Tommy.

Se aşeză în capătul patului, surîzător. Ştia, instinctiv, că băieţelul nu se mai afla în casă. Nu se vedea pe nicăieri. Observă faţa ei albă şi sînii legaţi şi o compătimi. Dar începu imediat să povestească ceva vesel şi o făcu să rîdă şi să uite de grijile ei, pentru o clipă. Doamna Horlock, care auzi rîsetele, de pe scară, îşi spuse că era mai bine să tolereze băiatul.

Dacă reuşea s-o înveselească, din partea ei nu avea decît să se mute aici! Aduse ceaiul şi, peste cîteva clipe, veni cu o tavă cu sandvişuri şi prăjituri, din proprie iniţiativă.

Briony se amuză, văzînd că Tommy înfulecase un sandviş dintr-o înghiţitură, apoi încă unul.

— Înseamnă că te-a plăcut, să ştii.

Tommy rîse.

— Nu-mi pasă dacă mă place sau nu. Doar sîntem prieteni şi n-ai nimic împotrivă să te vizitez. Termină de mîncat şi îi puse întrebarea care îi

stătuse pe limbă, de cînd intrase în casă: Unde este copilul?

Briony sorbi delicat din ceai şi graţia ei naturală îl îndemna s- o ia în braţe şi s-o protejeze.

— Isabel, doamna Dumas, l-a luat noaptea trecută.

Tommy încuviinţă din cap.

— Este mai bine aşa, fetiţo. Ai doar treisprezece ani şi n-ai nevoie de un copil atîrnat de gît. Ei îi pot oferi mult mai multe decît ai fi putut tu, chiar dacă ai fi avut un soţ. Pune-te pe picioare şi ia-o de la început. Briony îi aprobă, tristă. Haide, Bri, nu te mai frămînta pentru trecut. Gîndeşte-te mai bine la ce o să faci de aici înainte. Ia spune, ţi-a pus casa pe numele tău?

— Ah, da, şi o să-mi dea două mii de lire sterline.

Tommy fluieră în surdină. Cîte nu se puteau face cu banii aceştia! Acum ştia cum trebuia condusă o casă de toleranţă. Dacă ar avea nişte capital, ar cumpăra un local şi ar fi propriul lui stăpîn. Doar n-o să stea toată viaţa la Nellie Deakins. Se uită la Briony şi-i veni o idee.

— Ai vrea să investeşti cinci sute de lire într-o afacere, cu mine, Bri?

Fata era curioasă.

— Ce fel de afacere?

Tommy inspiră adînc şi începu să vorbească. Şi, pe măsură ce-i asculta planurile şi visele, Briony simţea cum o cuprinde entuziasmul.

CAPITOLUL 9

Briony se uită în jurul ei şi văzu, mai întîi, tavanul înalt, apoi pereţii gri-aurii şi, în final, candelabrele cam stridente din plafon. Se uită la Tommy, care-i zîmbi. Dădu din cap şi-i zîmbi şi ea.

Bărbatul îndesat, cu mustaţă, domnul Tillier, constructorul, surîse, dezgolindu-şi dinţii ascuţiţi.

— Ştiam că o să vă placă. N-am exagerat cu nimic, după cum vedeţi. Localul lui Nellie este frumos, dar lipsit de rafinament. Nuanţele acelea de roşu şi grena vorbesc de la sine. Aici este altfel, sînt sigur că veţi avea o clientelă mai stilată.

Se uita la tînărul cuplu, care se plimba din cameră în cameră. Băiatul, sau bărbatul, cum îi plăcea să se considere, era drăguţ. Dar fata era plămădită din alt aluat. Îi dădea vreo şaptesprezece sau optsprezece ani, deşi auzise că de-abia împlinise paisprezece. Probabil că vrăjise pe cineva cu farmecele ei, ca să facă rost de atîţia bani. Avea o voce plăcută şi vorbea frumos, dar forţat. Însă mai trîntea cîte un cuvînt de jargon cînd discuta cu tînărul.

O urmări în timp ce urca scara. Era tare mîndru de această scară. Se întindea în spirală şi orice doamnă, care cobora, apărea în cea mai avantajoasă ipostază. Candelabrele de deasupra erau din cristal adevărat şi răspîndeau o lumină albăstruie, care făcea să arate bine chiar şi cea mai urîtă piele. Bărbaţii în vîrstă apreciau, în primul rînd pielea, deci lumina avea o mare importanţă într-un bordel de lux.

Îi urmă sus, în primul dormitor. Era tapisat cu albastru şi portocaliu. Patul, mare, avea draperii de catifea albastră. De uşa garderobului atîrna o rochie de aceeaşi culoare. Aceasta va fi camera albastră. Briony avea grijă ca totul să fie după gustul ei. Cînd văzu o pereche de heruvimi deasupra căminului, cu aripi aurite, clătină din cap, hotărîtă.

— N-au ce căuta aici, domnule Tillier. O oglindă mare ar fi mult mai potrivită, după părerea mea.

Bărbatul o aprobă şi îşi notă în carneţelul lui. Era deşteaptă, ce mai! Şi lui i se păruseră deplasaţi. Deşi pereţii, care încadrau patul, avea oglinzi de sus pînă jos, nu strica încă una, dacă te gîndeai la ce servea camera.

Bărbaţii o conduseră pe Briony în restul casei. Aşteptau să-i audă părerile, iar ea le spusese asta şi făcea, cu un glas hotărît, care nu lăsa loc nici unui comentariu. Erau zece dormitoare, de mărimi diferite. Cele şase, iniţiale, fuseseră împărţite şi redecorate, iar acum era destul loc să adăpostească zece bărbaţi, deodată. Briony coborî scările şi străbătu holul, spre biroul ei şi al lui Tommy.

Spre deosebire de restul casei, erau nişte camere mobilate sobru. Briony se aşeză la un birou de mahon şi pipăi călimara şi suportul de sugativă din faţa ei. De-abia aştepta să înceapă. În patruzeci şi opt de ore, va deschide uşile celei mai selecte clientele pe care reuşiseră s-o adune.

Datorită relaţiilor pe care şi le făcuse Tommy, printre clienţii lui Nellie Deakins, trimiseseră invitaţii discrete cremei societăţii londoneze.

Briony se uită la ceasul ei micuţ şi se ridică.

— Trebuie să plec, Tommy. Las restul în seama ta. Vreau ca heruvimii să dispară pînă diseară, domnule Tillier. Vă doresc o zi bună.

Zicînd acestea, ieşi pe uşă. Bărbaţii se uitară unul la celălalt, zîmbind.

— Ce-ai zice de un pahar de madeira, domnule Tillier?

— Ar fi grozav, domnule Lane.

Luă paharul, regretînd că plecase fata. Ea i-ar fi oferit brandy, mai mult ca sigur.

Isabel stătea în parc şi discuta cu Benedict, gîngurind. Stătea departe de grupul de doici. La început acestea lăudaseră copilul şi încercaseră să converseze, dar cînd aflară cine era Isabel, păstraseră o distanţă respectuoasă.

Apoi bîrfele despre doamna Dumas ajunseseră la urechile lor, prin servitoarele, menajerele, bucătăresele şi majordomii familiilor bogate, pînă cînd vestea că Henry Dumas adusese un bastard soţiei sale sterpe, făcut, se pare, cu o văduvă respectabilă, făcu înconjurul Londrei. Aşa că acum o priveau curioase, uimite sincer de dragostea ei evidentă faţă de copil.

Briony coborî din birjă şi-i spuse vizitiului s-o aştepte. Intră în Barking Park entuziasmată la gîndul că o să-l vadă pe Benedict. Era îmbrăcată în mov şi îşi strînsese părul într-o pălărie asortată. Mergea cu o demnitate de invidiat şi silueta ei, cu sîni mici, era la modă pe vremea aceea.

Isabel o văzu şi zîmbi din toată inima. Benedict o observă şi el şi bătu din mînuţele lui grăsuţe, entuziasmat. Briony se aşeză pe bancă şi se uită

în ochii lui verzi, atît de asemănători cu ai ei.

— Ce mai face?

— Înfloreşte. Uită-te la el. Mănîncă tot timpul şi biata Sally îşi rupe picioarele alergînd după el. Tu ce faci?

Briony îşi scoase mănuşile şi luă mîinile fiului său într-ale ei.

— Sînt O.K. O să deschidem, în curînd, aşa că sînt foarte ocupată.

Isabel încuviinţă din cap. Faptul că Briony urma să deschidă un bordel o şoca.

— Mama ta ce mai face?

— Ce ciudat că mă întrebi tocmai azi, cînd mă duc s-o văd! Eileen se simte din nou rău. Păcat, pentru că începuse să-şi revină în ultima vreme. Kerry şi Bernie sînt bine, ca de obicei, iar biata Rosalee. Rosalee nu se schimbă, cu excepţia faptului că este din ce în ce mai grasă.

— Mama ta a dus-o pe Eileen la doctorul pe care i l-am recomandat?

— Oh, da. A vrut s-o interneze. Dar n-am acceptat. O să avem noi grijă de ea.

Cele două femei rămaseră tăcute un moment, admirînd copilul din cărucior.

— I se închide părul.

— Da, însă va avea reflexele tale roşietice. Probabil că va fi castaniu, ca părul meu.

Briony o aprobă. Observase că Isabel încerca, adesea, să găsească asemănări între ea şi copil, dar, în loc s-o deranjeze, îi părea rău pentru ea. Dacă biata Isabel ar fi avut un bărbat normal şi propriii ei copii, ar fi fost o mamă exemplară. Se vedea după felul cum se purta cu Benedict.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Briony. Am încercat să găsesc cuvintele potrivite.

Tonul lui Isabel o alarmă.

— S-a întîmplat ceva cu Benedict?

— Oh, nu, n-are nici o legătură cu el. Cel puţin, nu direct. Ne mutăm în West End. Henry a cumpărat o casă în Belgravia şi am considerat că este timpul să ne mutăm. Cea în care am locuit pînă acum este prea mică şi tata vrea să-l vadă mai des pe Benedict.

Gata, se uşurase. Renunţă să adauge că vizita lunară a lui Briony o îngrijora. Că îi era teamă ca Benedict să nu se ataşeze de roşcata pe care o vedea în parc, pe măsură ce creşte. Că era geloasă pe timpul petrecut în compania mamei sale.

Nu suporta să se uite în ochii lui Briony şi să vadă durerea şi nedumerirea oglindite în ei. În schimb, luă copilul şi-l aşeză în poală.

Îl sărută pe căpşor şi-l strînse în braţe. Briony văzu cum fiul ei duse degetele la gura lui Isabel, care i le sărută, prefăcîndu-se că-l muşcă, spre amuzamentul lui. Şi, în clipa aceea, simţi o greutate în piept, care ameninţa s-o doboare.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea deloc. Era destul de isteaţă să intuiască adevărul. Se întrebă cine dorea mai mult să se mute, Henry sau Isabel?

— Şi atunci, cînd o să-l mai văd?

— O să rezolvăm şi asta, la timpul potrivit. Deocamdată, cred că este mai bine să întrerupem vizitele. Este foarte isteţ şi s-ar putea să-ţi spună

pe nume sau să spună cuiva despre tine. Şi n-ar fi bine pentru nimeni, mai ales pentru el.

Briony îşi umezi buzele.

— Dar trebuie să-l văd, Isabel. Măcar din cînd în cînd.

— Îţi promit că aşa va fi. Doar că va trebui să fim prudente. Dacă Henry ar şti că sîntem împreună acum...

Lăsă propoziţia neterminată.

Briony întinse mîna spre copil. Băieţelul o apucă de degete şi o muşcă. În clipa cînd îi simţi dinţişorii ascuţiţi, o cuprinse un val de afecţiune. Nu trecea nici o clipă fără să se gîndească la el. Dacă n-o s-o mai lase să-l vadă, o să i se ofilească sufletul. Toate celelalte lucruri din viaţa ei nu erau nimic, în comparaţie cu acest copil.

— Dar trebuie să-l văd, Isabel.

Briony ridicase tonul fără să vrea şi Isabel îi puse mîna pe braţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet, vrei să afle toate doicile despre ce este vorba şi să împrăştie zvonul?

Briony dădu din cap şi Isabel puse băiatul în căruţ.

— Trebuie să plec acum. O să ţinem legătura.

Briony o aprobă şi îi urmări cum se îndepărtau. I se umpluseră ochii de lacrimi şi se uită după Isabel, pînă ieşi din parc.

Molly o hrănea cu forţa pe Rosalee, cînd veni Briony. Rosalee trecea printr-una din stările ei obişnuite, cînd nu voia să mănînce. Cînd se îndopa, cînd refuza tot. Dar, în orice caz, continua să se îngraşe. Briony intră, o sărută pe Rosalee şi luă lingura de la mama ei, începînd să-i dea să mănînce. Molly văzu cum fata accepta fiecare bucăţică de la Briony.

— Ştii întotdeana s-o supui, Bri. Păcat că n-am talentul tău. Molly umplu două căni cu ceai, cînd Briony termină. Apoi fata îşi scoase pălăria şi o puse pe capul lui Rosalee.

Rosalee, caraghioasă, îi zîmbi la rîndul ei şi bătu din palme, spunînd singurele cuvinte pe care le ştia:

— Bri, Bri.

Molly încercă să ia pălăria de pe capul lui Rosalee, dar Briony o opri.

— Las-o, mamă, este doar o pălărie.

— Da, o pălărie care a costat o avere.

— Şi ce dacă? Nu-mi pasă. Şi este, oricum, pălăria mea, aşa că ce te interesează?

Molly sorbi din ceaiul fierbinte şi clătină din cap.

— L-am văzut pe Benedict. Isabel şi Henry se mută în Belgravia Cred că n-o să mă mai lase să-l văd.

Molly o luă de mînă şi-i spuse:

— La ce te aşteptai, draga mea? Nu mai vor să te ştie prin preajmă. Şi este mai bine pentru copil.

— Dar sînt mama lui, nu înţelegi? Eu, nu ea!

— Ştiu. Dar, Briony, draga mea, este mai bine unde se află şi trebuie să accepţi acest lucru. Acum este copilul lor. Al lor. Nu al tău. Încearcă să-ţi aminteşti că va avea tot ce-şi doreşte de la viaţă.

Briony o aprobă. Ştia că mama ei avea dreptate, dar cînd iubeai pe cineva, cum îl iubea ea pe Benedict, nu mai conta.

— Kerry îmi face necazuri, Briony. A fost prinsă din nou cîntînd în cîrciumă. Am bătut-o, dar în zadar.

Kerry, care avea acum doisprezece ani, nu mai putea fi strunită. Ar fi cîntat şi-n mijlocul străzii, dacă ar fi ascultat-o cineva.

— Unde este?

— S-a dus cu Bernie şi Mama Jones la cules de mazăre.

Briony era bucuroasă că schimbaseră subiectul. Ştia că mama ei voia ca Benedict să rămînă la familia Dumas şi n-avea rost să se certe.

— La cules de mazăre? Acolo poate cînta cît vrea.

— Şi o s-o facă, nici o grijă. Cînd este deschiderea?

— Peste cîteva zile. Am terminat. Am ales fetele şi Tommy se ocupă azi de ultimele detalii. O să avem nevoie de mai mulţi oameni solizi, ca Abel, să ţină lucrurile sub control.

Abel era acum unul din bărbaţii angajaţi să se îmbrace în haine de seară şi să se amestece printre oaspeţi. Dacă se întîmpla ceva, aceşti bărbaţi acţionau imediat, cît mai discret posibil.

Molly clătină din cap şi zîmbi.

— Nu-mi vine să cred cînd mă gîndesc că ai două case.

Briony zîmbi, fără să vrea. Mama ei îşi schimbase părerea despre Nellie Deakins şi cei ca ea, cînd aflase ce bine cîştigau. Chiar şi Abel, despre care Briony ştia că era iubitul mamei ei, acceptase să lucreze pentru ea, pentru că era plătit de două ori mai bine, spre fericirea lui Molly.

Kerry şi Bernie se năpustiră pe uşă, aducînd cu ele mirosul cîmpului proaspăt.

— Bună, Briony!

Fetele o sărutară, iar Rosalee bătu din palme de bucurie.

Surorile ei hohotiră, amuzate, cînd văzură pălăria mov pe capul ei.

Molly le pregăti ceaiul şi le dădu cîte ceva de mîncare; Kerry se aşeză vizavi de Briony şi zîmbi.

— Ai vreun moment distractiv pentru deschiderea pe care o pregăteşti?

Molly o privi pe Briony, ridicînd din sprîncene.

— Vor fi destule distracţii acolo, fetiţo, nici o grijă.

Kerry oftă.

— Nu mă refeream la felul acela de distracţii. Mă gîndeam la o orchestră şi nişte muzică.

Briony clăti iă din cap.

— Nu.

— Atunci ar fi bine să aranjezi ceva. Va fi altceva, nu crezi? Din cîte am auzit, cei care se duc în asemenea localuri beau mai întîi ceva şi se relaxează. Aşa că de ce să nu le oferi un divertisment?

— Ce fel de divertisment, Kerry?

Aceasta se ridică şi desfăcu braţele larg.

— Ca mine, bineînţeles! Ştiu toate cîntecele populare şi nu am nevoie decît de un pianist. Nu de o orchestră sau ceva de genul acesta. Doar ştii că pot să cînt orice, Briony. Va fi bine şi pentru tine şi pentru mine. Nu vreau să ajung într-un atelier din Myrdle Street, vreau să devin cîntăreaţă. Briony rîse de sugestia revoltătoare a surorii ei. Kerry să cînte

într-un bordel? Era absurd. --Haide, Bri. Ştii că pot s-o fac. Lasă-mă să încerc măcar o dată şi, dacă n-o să meargă. Ah, Briony, răspunde-mi odată!

Kerry îşi pierduse răbdarea. Îşi dorea atît de mult să se lanseze!

— Uite ce este, ai doar doisprezece ani.

Kerry o întrerupse:

— Vreau să cînt, mamă, nu să lucrez ca prostituată, nu înţelegi? O să-mi pun o rochie şi o pălărie şi o să fac cîteva numere, să înveselesc invitaţii. Atîta tot. Abel, Briony şi Torritny vor fi cu ochii pe mine. Ce rău vezi în asta?

Pozînd într-o atitudine ridicolă, pentru hainele modeste cu care era îmbrăcată, începu să meargă prin bucătărie, cîntînd:

Jeramiah Jones era un afemeiat
Şi se agăţa de orice fată.
Pină şi-a găsit o nevastă şi
A plecat pe mare, la Margate,
În luna de miere.

Briony şi Molly se zguduiră de rîs. Cînd ajunse la refren, cînta cît o ţinea gura:

Bună, bună, care-i prietena ta?
Cine-i bucăţica de lîngă tine?

Molly îşi şterse ochii cu dosul mîinii. Oricît o certa pe Kerry, trebuia să admită că fata era talentată şi putea fi nostimă cînd voia.

Kerry îngenunche în faţa lui Briony şi o imploră din privire.

— Hai, Bri. Dă-mi o şansă.

Briony zîmbi. Azi avusese nevoie de cineva care să-i descreţească fruntea şi ar fi trebuit să se gîndească, de la început, la Kerry.

— O să discut cu Tommy. Dar nu-ţi promit mai mult de atît, aşa că nu-ţi face prea mari speranţe.

Kerry sări, entuziasmată, de gîtul surorii ei.

— Ah, îţi mulţumesc, Bri. Îţi mulţumesc. Vei vedea că n-o să regreţi.

Dar nici una din ele n-o observă pe geloasa Bernie ieşind din cameră.

Eileen coborî şi le zîmbi. Cînd văzu faţa ei trasă, care fusese odată luminoasă şi plină de viaţă, pe Briony o cuprinse tristeţea. Uneori, viaţa era tare împuţită. Şi cel mai rău era că a ei de-abia începuse.

Încercă să discute cu surorile ei, dar se gîndea din nou la Benedict.

Briony o luase pe Kerry la cumpărături şi îi dăruise o rochie verde, cu guler înalt. I se potrivea perfect şi era destul de respectabilă s-o mulţumească nu numai pe Briony, dar şi pe mama ei şi pe Abel. Avea mîneci lungi, decorate cu dantelă neagră. Îşi prinsese părul într-un coc şi îşi pusese o pălărie de mătase, verde cu negru, cu boruri late. Avea, de asemenea, o umbreluţă verde, de mătase, şi cizme negre.

Briony o privi, uluită. Kerry părea mai mare de doisprezece ani şi era deja mai înaltă ca ea. Îşi dăduse cu puţină pudră, luată de la Lil, una din „fete”, şi de-abia aştepta s-o anunţe Tommy.

— Ah, Briony, sînt atît de emoţionată!

Briony rîse.

— Linişteşte-te. Nu uita că tu ai vrut asta. Acum, stai aici pînă auzi

pianul şi pe urmă fă-ţi apariţia.

O sărută pe obraz şi o lăsă în micul antreu din spatele holului principal.

Briony se îmbrăcase toată în galben. Alesese special o rochie strîmtă, care-i accentua supleţea, dar nu lăsa nimic să se vadă. În schimb, fetele purtau nişte costume mai mult decît sumare. În aer plutea fumul trabucurilor şi Briony se uită în jur, agitată. Era prima lor noapte şi venise multă lume.

Ştia că mulţi din aceşti domni se duceau, de obicei, la Nellie sau alte stabilimente de acest gen şi voia să se simtă atît de bine aici, încît să mai vină. Îl binecuvîntă din nou pe Tommy că invitase asemenea clientelă.

Nu era nici un bărbat de doi bani, doar oameni bogaţi, cu reputaţii impecabile. Era sigură că nu strica puţină distracţie, pentru că bărbaţilor le plăcea să se îmbete, înainte să se retragă în dormitoarele de la etaj.

Îşi făcu loc prin mulţime, spre uşile duble, de unde Abel supraveghea totul. Un bărbat arătos o apucă de braţ şi încercă s- o tragă spre el. Briony îl respinse politicos şi tipul îi zîmbi. Tommy, care văzuse scena, veni şi o prezentă pe Briony drept viitoarea sa soţie. Clientul se scuză consternat, înainte să fie tras de Tilly Rowlings, care-şi dădu ochii peste cap, binevoitoare.

— O prezint pe Kerry şi mă întorc, O.K.?

Briony încuviinţă din cap şi zîmbi. Îl văzu urcîndu-se pe scena improvizată şi ridicînd mîna să facă linişte. Toţi îl priviră curioşi, cînd îşi drese glasul şi o prezentă pe talentata cîntăreaţă Kerry Cavanagh.

Kerry apăru, albă la faţă de îngrijorare, dar cînd auzi aplauzele şi ovaţiile bărbaţilor, prinse curaj. Făcînd cu ochiul publicului, se sprijini în umbrelă, îm- pingîndu-şi fundul în spate.

Şi după ce făcu semn pianistului, care intonă primele acorduri, dădu din fund, spre deliciul celor prezenţi, şi începu să cînte:

Ah, ce-o să ne facem cu unchiul Arthur?

Unchiul Arthur! Bătrinul cel pervers.

Briony se amuza, la fel ca ceilalţi; cînd întoarse capul, îi îngheţă inima. Henry Dumas se postase în faţa scenei. Îl vedea perfect şi, cînd observă că o studia pe Kerry, o apucă furia. O plăcea pe sora ei, bineînţeles. Nu era decît un copil.

Briony îl apucă de braţ pe Tommy şi-l trase în hol, lîngă birouri.

— Ce caută Henry Dumas aici, Tommy?

Băiatul văzu că se albise la faţă şi clătină din cap.

— Nu ştiu, o fi venit cu ceilalţi. Uite ce este, Briony, mă duc să-l urmăresc.

— Vreau să-l scoţi de aici, Tommy, vorbesc serios.

— Ce? Vrei să dau pe cineva afară, în prima noastră noapte? Lasă-mă mai întîi să aflu cu cine a venit.

Briony simţi cum îi tremurau mîinile.

— Află atunci şi, după ce afli, dă-i vestea cea proastă. Nu-l vreau aici. Nici acum, nici altădată.

Tommy se apropie de ea şi o apucă de braţe.

— Uite ce este, Briony, nu eşti decît o fetiţă, deşi îţi dai aere de femeie

în toată firea. Dacă află cineva de aici că tu eşti proprietara localului, dăm de bucluc. Acum cred că am un partener secret. Am lansat zvonul că este unul de-ai lor, un bogătaş care m-a ales de paravan. Dacă mă duc şi fac scandal cu Henry Dumas, o să avem necazuri. Ai priceput? Înţelegi ce-ţi spun?

Briony citi adevărul în ochii lui şi simţi că avea dreptate. Ceea ce spusese Tommy era cît se poate de logic. Dacă Henry se hotăra să le facă necazuri, putea să-i ruineze, şi-l credea capabil de aşa ceva. Îl auzi pe Tommy ieşind din birou şi îşi pironi privirea în goi.

Trebuia să fii bogat ca Cresus ca să nu ai nici o grijă. Sau ca Solomon, ca să poţi face orice doreşti. Pînă atunci, însă, trebuia să pleci capul şi să accepţi orice, de la oricine. Gîndul acesta fu un adevărat şoc pentru ea. Henry Dumas îi luase copilăria şi copilul, dar trebuia să se aplece, în continuare, în faţa lui. Indirect, îi conducea încă viaţa.

Ei bine, într-o zi, o să termine cu el. O să se răzbune.

În noaptea aceasta, o să stea liniştită. Nu ştia de ce ar fi fost capabilă, dacă dădea ochii cu el. Şi, pe lîngă toate celelalte nenorociri, îi duceau copilul departe de ea. Iar acest fapt îi frîngea inima, mai mult ca orice.

Henry o privea pe Kerry cîntînd şi se simţea vrăjit. Băuse mult şi acum avea senzaţia că pluteşte.

Înaintă, clătinîndu-se, spre scenă şi începu să bată din palme. Acum cînta o melodie melancolică şi toţi bărbaţii şi femeile din jurul lui ascultau vocea îngerească a fetei. Faţa ei micuţă, de spiriduş, îl fascina. Văzu părul negru, mătăsos, strîns în coc, şi simţi o înţepătură în inimă. Era superbă.

Cînd Kerry termină ultimul număr, făcu o plecăciune publicului care o aplauda entuziasmat. Era la fel de bună ca orice cîntăreaţă din Drury Lane sau chiar de music-hall. Şi nu era decît un copil. Un bărbat solid, din faţă, căruia îi plăceau baladele, scoase portofelul şi aruncă un ban de aur pe scenă. Ceilalţi îi urmară exemplul, ca să nu se lase mai prejos.

Kerry se aplecă să culeagă monedele, fără să-i pese de hainele ei elegante.

Pianistul începu un solo şi Kerry se grăbi să adune banii, uimită de succesul ei. Cînd ridică ultima monedă, o luă cineva de mînă şi ea se uită la Henry Dumas.

— Bună, draga mea. Cînţi foarte frumos.

În creierul lui, îmbibat de băutură, ştia că semăna cu cineva, dar nu-şi dădu seama cu cine anume.

Kerry însă îl recunoscuse şi, trăgîndu-şi mîna, îi spuse:

— Bună, domnule Dumas.

Apoi se ridică, străbătu scena şi intră în antreu! Micuţ. Puse monedele pe măsuţa de lîngă uşă, îşi scoase mănuşile şi începu să numere banii. Dar Henry Dumas apăru din nou, peste cîteva secunde. Deschise uşa şi îşi băgă capul. Îi tremura mustaţa de nerăbdare.

Kerry se dădu înapoi.

— De unde ştii cum mă cheamă, draga mea?

Fata îi răspunse, fără să se gîndească:

— Sînt sora lui Briony.

Observă că devine serios, de îndată ce înţelesese ce-i spusese.

— Eşti sora lui Briony Cavanagh? intrebă el, surprins. Dar, cînd deschise gura să-i răspundă, o înşfăca de braţ. Unde este? Aici? Hai, spune-mi, unde este căţeaua aia?

Kerry să smuci şi îşi frecă braţul.

— Dacă mă mai atingi încă o dată, domnule, o să ţip să se cutremure pereţii.

În momentul acela, Tommy intră în cameră.

— Cred că ar trebui s-o lăsaţi în pace pe această domnişoară. Veniţi, vă rog, cred că vom putea să vă oferim o companie mai potrivită.

Zicînd acestea, îl luă de braţ cu fermitate şi-l scoase din cameră. Kerry îi urmări din privire şi îşi muşcă buza. Cum ajunsese aici, în noaptea asta? Briony nu-l invitase, în mod sigur.

Se uită la grămada de bani, dar acum îi pierise entuziasmul. Se sprijini de măsuţă şi îşi frecă braţul, pe locul unde o atinsese.

Henry era atît de beat, încît nu-i mai păsa. Ajunsese într-o stare în care un şoc sau un zgomot strident nu puteau declanşa decît două reacţii: tristeţe melancolică sau furie. Din păcate, pentru el, nu simţea decît furie. În timp ce înainta, încercă, fără succes, să se elibereze din strînsoarea băiatului. Îl văzu pe prietenul său, John Dennings, îmbrăţişînd o femeie îmbrăcată într-o cămăşuţă albastră, transparentă. Sînii ei uriaşi i se revărsau din corsetul alb. Îi făcu greaţă.

Atîta carne! Simţea miros de parfum ieftin şi sudoare proaspătă. Vedea ochii şi buzele femeilor, rujate strident. Simţea cît de excitaţi erau bărbaţii din jurul lui, cînd priveau fetele. Dar nu erau suficient de tinere pentru el. În ochii lui nu erau decît nişte femei, cu sîni mari, dezgustători, şi cu păr între picioarele lor musculoase şi sub braţe.

Tommy îl tîrî în hol, încercînd să muşamalizeze incidentul, care i se părea iminent acum. Fără să se gîndească, îl împinse în biroul lui Briony şi cei doi se treziră faţă-n faţă, pentru prima oară după optsprezece luni.

Briony se ridică, uluită, şi se fixară din priviri. Bărbatul stătea drept şi se uita în ochii ei verzi ca marea, pe care-i moştenise şi fiul lui. Rîse amar, iar sunetul spart se înfipse în inima fetei.

— Deci, tîrfa este la lucru, nu?

Tommy îi privea neputincios. Parcă s-ar fi produs o descărcare electrică între ei şi o văzu pe Briony desprinzîndu- se de la birou.

— Dacă eu sînt o tîrfă, Henry Dumas, tu ce eşti? Nu-mi imaginez ce cauţi aici. Toţi cei care au venit, sînt bărbaţi normali. Mă întreb ce ar spune, dacă ar şti că tînjeşti după o fetiţă - cea pe care au aplaudat-o şi au aclamat-o cu toţii, fără nici un gînd murdar. Hai, răspunde-mi, Henry. Dacă îmi amintesc bine, aveai multe de spus, mai ales porcării!

— O să te distrug, Briony Cavanagh!

Rîse de el. Nu-i mai era frică acum, cînd văzuse ce patetic era.

Dar rîsul ei îl stîrni. Ea era cauza tuturor necazurilor lui. Din vina ei i se răzvrătise soţia şi socrul lui triumfa fericit, presupunînd că şi el se bucura la fel de mult de fiul lui. Era mama copilului pe care-l ura şi-l dispreţuia, pentru că-l zămislise şi fusese născut de tîrfa care stătea în faţa lui, rîzînd. Ei bine, în curînd n-o să mai rîdă. Ridică braţul s-o lovească, iar ea luă călimara. -- Îţi crăp capul, fără să mă gîndesc de două ori, Henry Dumas! Chibzuieşte bine înainte să mă

mai ameninţi vreodată, pentru că acum nu mă mai sperii atît de uşor.

Tommy îl înşfacă şi-i răsuci braţul la spate.

— Hai, ieşi! N-avem nevoie de tipi ca tine!

Înainte să iasă, Henry o privi din nou pe Briony.

— O să te distrug, Briony Cavanagh. Pe tine şi pe bastardul acela pe care mi l-ai trimis pe cap!

Fata rîse din nou şi mai strident, scoţîndu-l din minţi. Îl împinse pe Tommy şi se năpusti spre ea. Dar se împiedică şi căzu în genunchi.

Briony îşi înfipse mîna în părul lui şi-i privi ameninţător.

— Ieşi mai repede, dacă nu vrei să afli de ce sînt în stare. Se uită la Tommy şi făcu semn spre omul de la picioarele ei. Ia-l.

Tommy o ascultă. Dumas se potolise acum. Îl scoase din casă şi-l băgă într-o birjă.

— Nu uita că nu eşti dorit aici. Dacă aud vreodată că ai încercat să-i faci probleme ei sau altcuiva apropiat, o să am grijă să o mierleşti. Oricît de bogat şi influent ai fi, nu te stăfuiesc să-ţi faci din mine un duşman. Fiindcă o să regreţi pînă la sfîrşitul zilelor tale.

Mai tîrziu, în noaptea aceea, Tommy se răsucea singur în pat. Ştia că Briony trebuise să-l înfrunte pe Dumas. Se întîmpla adesea şi era mai bine că se terminase în felul acesta. În rest, inaugurarea stabilimentului mersese bine. Cîştigaseră mai mult de două sute de lire. Clătină din cap, în beznă, în timp ce se gîndea. Succesul era garantat. Acum nu mai aveau altceva de făcut decît să pună bani deoparte, ca să deschidă alt bordel.

Briony era foarte talentată la cifre, spre uimirea lui. Preluase dosarele şi partea financiară a afacerii. Kerry fusese angajată, după entuziasmul cu care fusese primită mica şi inocenta sa reprezentaţie.

Se întoarse în pat. În mod normal, ar trebui să sărbătorească triumful, dar singura persoană cu care îşi dorea să petreacă era Briony. La nouăsprezece ani ai lui, urma să fie un bărbat bogat. Visase toată copilăria lui la ziua aceasta şi îşi realizase speranţele datorită unei fetiţe, pe nume Briony Cavanagh. Acum ştia că o iubea cu adevărat. Se răsuci din nou. Simţea că se sufocă. Deşi era frînt de oboseală, nu reuşea să doarmă.

Se mutase în casa lui Briony, cu cîteva luni în urmă, pentru că trebuiau să fie mereu împreună, să pregătească afacerea.

Stătuseră pînă dimineaţa să discute fiecare amănunt, de la decor, la clientelă. În tot acest timp, se băgase pe sub pielea doamnei Horlock şi a mamei lui Briony, Molly. Ştia că Cissy se îndrăgostise de el, aşa că-l plăcea, indiferent ce ar fi făcut. Dar el n-o voia decît pe Briony. Briony, cu părul ei scandalos şi ochii verzi, adînci. În ultimele luni, adormise de multe ori imaginîndu-şi trupul ei alb ca laptele, lîngă al lui. Se întoarse din nou în pat.

Cînd strînse ochii, încercînd să adoarmă, auzi uşa deschizîndu-se. Se ridică în pat, cînd Briony se strecură în camera lui, cu o lumînare în mînă, într-o cămaşă albă, cu părul roşu despletit.

— Dormi, Tommy?

Era prea uluit să-i răspundă.

Briony veni spre el şi puse lumînarea pe noptieră, zîmbindu-i. Băiatul

o privi fascinat cum îşi scoate cămaşa, dezgolindu-şi încet trupul. El dădu la o parte cuvertura, să-i facă loc.

O posedă cu blîndeţe, dar hotărît, dezmierdînd fiecare părticică din corpul ei, cu mîinile şi limba. Avea senzaţia că visează. Parcă ar fi coborît din mintea lui, direct în pat.

Briony, la rîndul ei, dorea să fie dezmierdată şi să-l simtă aproape. Avea nevoie. De cineva, după evenimentele din seara aceea. Dorea să simtă nişte braţe puternice în jurul ei. Şi îşi îndeplinise dorinţa aşa cum ştia mai bine.

Tommy nu-şi dădu seama că sexul reprezenta pentru ea doar apropierea de o persoană. Era singurul lucru care o încînta. Aşa că se lăsă purtat de entuziasmul lui, fără să observe gesturile ei mecanice. Dar în noaptea aceea nu mai conta, oricum, fiindcă le pecetluise destinele.

Unirea trupească era doar o prelungire a asocierii lor în afaceri.

Sau cel puţin aşa vedea Briony lucrurile.

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 10
1925

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Tommy, ce dracu' te-a apucat? Îl repezi Briony şi Tommy strînse pumnii, încercînd să se stăpînească.

— Nu-mi place, Briony. În primul rînd, este scump, iar în al doilea, nu poţi garanta că vei scoate vreun profit.

Briony rîse.

— Serios? Fii atent, Tommy Lane. Pe continent, aceste filme sînt ultima modă, omule. Fraficezii le trimit aici după ce se plictisesc de ele. Poţi face avere cu vizionările private! Te rog să mă crezi că am studiat problema. „Peştele nefolositor" aşa cum îi spui tu lui Rupert, cînd eşti în toane mai bune, este găina noastră cu ouă de aur. Mîine o să investesc nişte bani în afacerea asta şi pe urmă ne vom scălda în bogăţie. Vom putea prezenta filme în localurile noastre sau la vizionări private. Putem s-o luăm înaintea tuturor. Şi îţi spun sincer, Tommy, că eu mă bag în această treabă, indiferent dacă o să mă urmezi sau nu. Este afacerea viitorului şi îţi garantez că o să ne aducă o mulţime de bani.

Tommy se uită la fata din faţa lui. Se aprinsese, ca de obicei, cînd vorbea despre profit. De fapt, ştia că studiase terenul, înainte să se avînte, era mult prea deşteaptă să n-o facă, dar ideea aceasta îl deranja. În sinea lui, i se părea dezgustător să filmezi în timp ce se făcea dragoste. Şi îşi exprimă părerea cu voce tare:

— Cred că este pervers.

Briony rămase serioasă de data aceasta. În schimb, pufni dispreţuitor, cît pe ce să-l scoată din sărite:

— Ah, Tommy, eşti o comoară, ştiai asta? Bineînţeles că este pervers! Tocmai de aceea o să ne aducă bani! Gîndeşte-te. Au existat întotdeauna poze pornografice, cărţi de vizită neruşinate, cu femei pe jumătate dezbrăcate, care s-au vîndut la un preţ bun. Băieţii noştri le-au luat pînă şi în război cu ei. Ce rău vezi în asta? În bordelurile noastre, avem peste tot tablouri cu bărbaţi şi femei în timpul actului sexual; fac parte din decor, aşa că mi se pare logic să facem un pas înainte. Acum, oamenii vor poze în mişcare. Nu ne trebuie decît o fată care să-şi arate părţile ruşinoase şi un tip doritor. Nu este de loc diferit de ce făceam pînă acum.

Tommy îşi dădu seama de logica vorbelor ei. Trebuia să fie cinstit, să recunoască. Dar cel mai mult îl deranja că Rupert Charles o abordase direct pe Briony şi trecuse peste el. Dar, oricum ar fi privit lucrurile, filmele nu i se păreau potrivite. Briony îl văzu cum se frămîntă şi simţi o dezamăgire familiară.

Ori de cîte ori se aventurase într-o nouă afacere, era la fel: Tommy trebuia, mai întîi, să se gîndească, iar ea era obligată să accepte hotărîrea lui. Cînd îi venea o idee, dura zile în şir s-o întoarcă pe toate părţile şi să estimeze profiturile. Ştia că uneori îl făcea să se simtă inferior.

Nu era intenţia ei, dar se adapta mult mai repede la nou decît el. Tommy era un tradiţionalist.

Ea era adevăratul creier al afacerii. Încercă diplomatic să abordeze lucrurile din altă perspectivă.

— Ascultă, Tommy.

Luă ziarul de lîngă ea şi începu să citească: Josephine Baker, senzaţionala dansatoare de nouăsprezece ani din La Revue Negre a făcut

mare vilvă la Paris.

Charleston-ul ei, în care îşi mişcă fundul în ritmul melodiei Yes Sir, That's My Body, dansul ei de împerechere cu sînii goi, îmbrăcată doar în nişte pene colorate, înnebuneşte publicul. Colette o numeşte „o panteră superbă", Picasso îi spune „Nefertitti a zilelor noastre", iar Anita Lvos vorbeşte despre fundul ei apetisant. Poiret şi Schiaparelli creează modele de rochii pentru ea, pictorii o imploră să le pozeze şi Folies Bergres încearcă s-o atragă în spectacolul lor...

Tommy o întrerupse.

— Şi ce legătură are ea cu discuţia noastră?

— Pe continent, oamenii sînt mai toleranţi faţă de problema sexuală. Can-can-ul a fost dansat iniţial de femei, fără chiloţi! Acum sîntem în 1925. Oamenii vor mai mult. Nu mai sînt atît de şocaţi ca înainte. Există o groază de bărbaţi dornici să arunce cu bani şi nu prea au pe ce să arunce. Nu există decît două alternative: să se ducă la Paris pentru o noapte deosebită sau să le-o oferim aici. După ce o să realizez filmările, o să deschid mai multe stabilimente de acest gen. Dă-l dracului de Paris, vom avea totul aici, la Londra! Dispunem deja de relaţiile necesare şi de clientelă. Putem realiza vizionări private ale filmelor şi apoi vor avea ocazia să pună în practică ce au văzut. Spectacole

— Văd că vorbeşti serios.

Briony zîmbi.

— Bineînţeles că vorbesc serios. Să ştii că mă bag în această afacere, indiferent dacă mă urmezi sau nu. Nu glumesc, Tommy. Întîi filmele şi pe urmă localurile.

Vreau să cuceresc Londra şi o s-o fac. Se ridică.

--Mă duc să aduc nişte cafea.

Ieşi din cameră, să-i lase timp să se gîndească.

Tommy o privi plecînd. Era, ca de obicei, frumos îmbrăcată. La douăzeci şi doi de ani arăta superb. Slavă Domnului că nu adoptase moda părului scurt, ca majoritatea femeilor.

Părul ei era strîns frumos în coc, dar hainele ei erau croite după ultima modă. De fapt, nu chiar după ultima. Purta rochii cu talie lăsată, care lăsau să i se vadă braţele şi picioarele. Îşi pensa sprîncenele şi îşi dădea cu ruj roşu, vopsindu-şi buzele într-un arc perfect, de Cupidon. Era simbolul femeii moderne şi, uneori, ca azi de exemplu, îi frîngea inima.

Avea dreptate în tot ce spunea, trebuia să recunoască. Avea întotdeauna dreptate. Poate din cauza asta îl enerva atît de rău. La fel cum se întîmplase cu clubul de jazz pe care insistase să-l deschidă chiar în noaptea aceasta.

Iar acum voia să se lanseze imediat, în alt proiect. Şi acela avea în vedere filmele porno şi noile case de toleranţă. Sigur, nu se îndoia că va avea succes, ca întotdeauna. Dar îşi dorea, uneori, să ducă o viaţă mai liniştită, mai normală.

Zîmbi în sinea lui cînd se gîndi la acest lucru. Briony Cavanagh nu va duce niciodată o existenţă obişnuită. Se ghida după propunerile ei, care erau ca nişte legi, încă din copilărie şi, din cîte o cunoştea, n-o să se schimbe niciodată. De fapt, uneori îl epuiza cu entuziasmul ei debordant. Nu era normal să fii atît de agitat ca ea.

Nu voia să se mărite cu el, fusese foarte hotărîtă în această privinţă şi încetase s-o mai piseze cu acest subiect.

Dar continua să se culce cu el, să mănînce cu el şi să trăiască împreună. Dar nimic mai mult. Nu-şi mai dorea copii, o spusese cu fermitate. De fapt, numai vizitele sporadice, cînd se ducea să-şi vadă fiul, dezvăluiau un crîmpei de sensibilitate în sufletul ei. Atunci, o vedea pe fetiţa din copilărie, pe Briony de care se îndrăgostise nebuneşte. Acum, toată viaţa ei erau fiul, surorile şi fetele care lucrau pentru ea. Veghea asupra lor ca o cloşcă.

Ştia că-l iubea în felul ei, că ţinea la el, dar nu aşa cum o iubea el. O adora. Şi, cu toate că era conştient de acest fapt, nu putea s-o părăsească. Va accepta tot ce-i oferea, pentru că nu putea trăi fără ea. Aşa că se hotărîse ce răspuns o să-i dea.

Briony intră, zîmbitoare, cu tava cu cafele. O puse pe măsuţă, între ei, şi se pregăti să toarne.

— Vrei să te servesc?

— Da, vreau să mă serveşti, Bri, şi află că sînt de acord cu noua ta afacere.

Cînd îi auzi, trînti ibricul cu cafea şi înconjură biroul, aruncîndu-se în braţele lui.

Îl sărută apăsat pe buze şi rîse.

— N-o să regreţi, Tommy. Vei vedea că o să ne scăldăm în bani!

Bărbatul zîmbi şi o sărută.

— Ştiu, Bri. Aşa este întotdeauna.

O strînse la pieptul lui, simţind cît era de fragilă, şi îi sorbi parfumul. Dacă ar reuşi să-i trezească pasiunea în timpul actului sexual, ar fi un om fericit. Îi venea s-o trîntească pe podea şi să facă dragoste cu ea chiar aici. Ce bine ar fi fost să-i răspundă, măcar o dată, cu aceeaşi dăruire cu care o poseda el.

Ştia însă că tocmai această pasivitate a ei îl aţîţa. Dacă ar întinde-o acum pe podea, l-ar lăsa s-o dezbrace, să-i dezmierde corpul şi să facă dragoste cu ea, blînd sau dur, după cum dorea. Apoi, după ce termina, o să se ridice, o să se îmbrace şi o să-i zîmbească aşa ca întotdeauna.

Fiindcă nu reuşise niciodată s-o înfierbînte.

Aşa că preferă s-o sărute şi s-o mîngîie, cum ştia că-i place, stăpînindu-şi pornirile.

Dacă i-ar răspunde, la pat. dar ştia că asta n-o să se întîmple niciodată. Deşi continua să spere, ori de cîte ori o atingea.

Briony intră în clubul ei, The Windjammer, la două şi jumătate după-amiază. Le zîmbi celor care roiau în jurul ei pentru ultimele retuşuri. Cînd trecu pe lîngă garderobieră, fu uimită să vadă că aceasta făcuse o mică plecăciune.

Briony surîse din toată inima. Apoi intră în salon şi studie încăperea, privind florile proaspete şi covoarele noi. Totul era perfect. Apoi le văzu pe Kerry şi Bernie pe scena mică, discutînd cu pianistul şi saxofonistul. Citi entuziasmul întipărit pe feţele surorilor ei cînd se întoarseră spre ea.

— Bună, Bri. Repetăm numerele finale. Vrei să le auzi? ii strigă Kerry.

Briony încuviinţă din cap şi se aşează la una din mese, lîngă ringul de

dans. Se uită în jur, în timp ce Kerry aranja partiturile, oftînd fericită.

Era mai mult decît satisfăcută de acest local. Decorul era superb: pereţii pictaţi în auriu-pal erau împodobiţi cu fotografiile bust ale celor mai frumoase femei ale vremii.

Cea mai mare era a Anei Pavlova, care domina tot salonul. Pe pereţi erau atîmate, de asemenea, partituri muzicale.

Mesele erau acoperite cu feţe albe, imaculate, iar paharele, din cristalul cel mai fin, sclipeau în barul sculptat.

O costase o avere, dar Briony considera că trebuia să investeşti, ca să cîştigi. Acesta era un club de jazz, primul din Londra, iar ea voia să fie un local de mare clasă.

Angajase un cvartet de muzicanţi americani negri, entuziasmaţi să lucreze în noul club, mai ales că erau plătiţi regeşte. Se uită din nou pe scenă şi o văzu pe Kerry înaintînd spre public.

Observă că pianistul, Evander Dorsey, o urmărea cu atenţie. Îi sclipeau ochii şi o făcu să zîmbească. Dacă o plăcea pe Kerry, înseamnă că se va strădui să cînte cît mai bine. Totul avea un aspect pozitiv pentru Briony. Faptul că era negru şi se uita la sora ei, n-o revolta aşa cum le-ar fi revoltat pe alte persoane. Îl lua pe fiecare aşa cum era. Aşa va face întotdeauna.

Kerry îşi drese glasul şi, după primele acorduri ale muzicii, Bernie se aşează lîngă Briony.

Urmărea mişcările lui Kerry. Spre deosebire de ea, Kerry avea sîni mari şi talie subţire. Era, de asemenea, înaltă şi graţioasă. Părul ei negru, tuns scurt, îi încadra perfect faţa. Briony îşi privea sora cu un amestec de admiraţie şi mîndrie.

Mîndrie pentru că ea, Briony, era cea care o s-o lanseze. Avusese grijă de Kerry pînă acum, cînd avea să-şi facă un nume cu acest gen nou de muzică, numit jazz.

Spre deosebire de majoritatea cîntăreţelor albe, Kerry ştia să cînte blues-uri şi oricine o asculta, rămînea vrăjit. Briony ştia că o aştepta o carieră strălucită şi gîndul acesta o încînta.

Cînd începu să cînte, vocea lui Kerry era limpede şi fermecătoare, la fel ca şi cuvintele cîntecului pe care-l interpreta:

Nu ştiu de ce sînt tristă
Tînjesc să fac ceva nou
Nu m-am sărutat niciodată
Ah, cît am avut de pierdut!
Iubitule, oare unde eşti?

Glasul ei răsuna în salon. Briony îl văzu pe pianist clătinînd din cap, uluit şi încîntat şi, în momentul acela, ştiu că sora ei îşi va pecetlui cariera în noaptea aceea. Succesul ei era asigurat şi, prin ea, va triumfa tot clubul. Kerry va fi atracţia lor.

Ginelle Carson mergea ca şi cînd ar fi stăpînit lumea. De fapt, avea senzaţia că deţinea o parte din ea. Ginelle era acum principala atracţie a celui mai important local al lui Briony. Apăruse în cîteva din filmele lui Briony şi era acum o vedetă, pe lîngă renumele ei de fată bună.

Era îmbrăcată într-o pelerină lungă, de brocart şi pantofi argintii, cu

tocuri înalte. Se îndreptă de spate cînd păşi pe trotuar şi se clătină puţin. Apoi simţi un braţ puternic care o susţinu imediat.

Ginelle se întoarse spre bărbat şi-i zîmbi, profesional. Era puternic machiată şi rujată, ascunzîndu-şi tinereţea sub un lustru de rafinament şi sofisticare. Îşi aranjă părul dintr-un gest reflex.

— Mulţumesc.

Glasul ei păstra încă accentul ascuţit de East End, dar făcuse mari progrese.

Bărbatul îi zîmbi, reţinut.

— O să facem o mică plimbare, scumpo.

Ginelle încremeni în loc, uluită. Ceva în tonul lui o făcu să i se accelereze pulsul. Încercă să-şi tragă braţul, dar o ţinea strîns.

— Lasă-mă în pace! Ţipă ea, uitînd de bunele maniere.

Omul o trase după el, către o maşină care aştepta la bordură. Cînd ajunseră, o împinse înăuntru şi porniră.

Ginelle îşi recăpătase, între timp, sîngele rece.

— Ce dracu’ se petrece aici? Opreşte maşina şi lasă-mă să mă dau jos.

Răpitorul o plesni peste faţă şi-i spuse:

— Tacă-ţi fleanca, dacă nu vrei să-ţi trag un glonte în cap acum, în loc s-o fac mai tîrziu.

Îi vorbise calm, fără nici un pic de emoţie în glas. Ginelle îi văzu faţa dură şi o apucă groaza.

Dar nu mai scoase nici o vorbă.

Era destul de deşteaptă să-şi dea seama cînd dădea de bucluc şi ştia instinctiv că, în noaptea aceasta, se afla în cea mai mare încurcătură a vieţii ei.

Se întrebă însă de ce? Ce Dumnezeu făcuse? Îşi stoarse creierul în timp ce maşina înainta, uitîndu-se la gîtul roşu al omului de la volan.

Ginelle fu trasă din maşină pe cheiul East India Docks. Era îmbrăcată prea elegant şi cîţiva marinari străini se zgîiau la ea, cu admiraţie şi teamă, din cauza celor doi bărbaţi solizi de lîngă ea.

O duceau către o cabină mică, sufocantă, în care mirosea puternic a melasă. Ginelle o luă la fugă înainte să între, dar tocurile o împiedicau să înainteze şi cei doi bărbaţi o prinseră imediat. Bărbatul cel solid o împinse înainte. Fata începu să ţipe. Ceva, în sufletul ei, îi şoptea că nu va mai ieşi vie de acolo, aşa că se luptă sălbatic, zgîriind faţa bărbatului, cu unghiile ei lungi. Dar fu doborîtă de un pumn şi căzu pe podeaua murdară.

Bărbaţii urmăreau scena, curioşi. I se ridicase rochia şi i se vedea portjartierul. Chiloţii ei de mătase, proaspăt spălaţi şi călcaţi, se murdăriseră de noroi. Ridicînd-o de haină, bărbatul o tîrî spre cabină.

Ginelle se uită în jurul ei, la marinari, implorîndu-i din privire. Îşi dădu seama, ameţită, că unii erau docheri londonezi.

O priveau fără să facă nimic. O luaseră drept o tîrîtură. Nu ştiau că lucra pentru cel mai select bordel Mayfair House, al lui Briony Cavanagh. Că Tommy Lane era şeful ei, împreună cu marea Briony, căreia i se spunea aşa, deşi era mignonă.

Că era bine plătită pentru că jucase în diverse filme, prezentate unei. Clientele selecte. Bărbaţii plăteau bani grei să se culce cu ea, după ce

vizionau peliculele. Era o persoană importantă, nu o tîrfă de docuri, atît de importantă, încît se tutuise cu patronii ei.

Deschise gura să le spună toate acestea, dar cineva i-o acoperi şi fu tîrîtă în cabină. Bărbaţii, care priveau, îşi văzură de drum, uitînd de fata drăguţă. O prostituată bătută de peştele ei nu era ceva nou pentru ei.

În cabină era întuneric. Ginelle simţi, mai întîi, mirosul puternic de melasă şi, dincolo de el, duhoarea dulceagă a mizeriei care ţi se lipea de haine. Era mizeria în care crescuse şi ea, în copilărie.

Pe o ladă de lemn, stătea un om îngropat în grăsime. Ochii de-abia i se mai vedeau. Ginelle se îngrozi cînd îşi dădu seama cine era.

Willy Bolger era un proxenet renumit pentru cruzi mea şi umorul său negru. Era obez. Mîinile şi picioarele păreau prea fragile să-i susţină greutatea, dar mînuia foarte iute cuţitul. Avea nişte dinţi albi, curaţi şi ascuţiţi. Acum, îi zîmbi lui Ginelle, făcînd-o să se înfioare de spaimă.

Bărbatul clătină încet din cap, ca şi cînd ar fi cunoscut-o de cînd era un copil recalcitrant. Zîmbetul părea chiar afectuos.

— Stai jos, te rog. Apoi, uitîndu-se la bărbatul cel solid, adăugă: Adu-i un scaun, domnişoarei!

Spusese „domnişoară” cu o politeţe exagerată. Bruta aduse un scaun cu trei picioare şi o trînti pe Ginelle, zguduindu-i spatele deja rănit.

— Iartă-l pe Seamus, el este complet lipsit de maniere, draga mea.

Ginelle stătea acolo îngrozită. I se răciseră mîinile, deşi în cabină era îngrozitor de cald.

— Ce vrei de la mine?

Vorbise ca un copil speriat - de fapt, asta şi era, cu toate hainele ei scumpe şi machiajul strident. Willy îşi împreună degetele şi zîmbi din nou.

— O să te rănesc, draga mea. N-am nimic personal cu tine, te rog să mă crezi. Dar vreau să-i transmiţi un mesaj unei anumite doamne şi o să mă folosesc de tine. Hai, ţine-o, Seamus.

Bărbatul o apucă de umeri, dar nu era nevoie. Fata leşinase cînd văzuse cuţitul în mîna lui Willy.

Grăsunul înaintă spre ea, ţîţîind.

Sperase să-şi păstreze cunoştinţa şi s-o audă ţipînd.

Oftînd, dezamăgit, luă o găleată de lemn, în care se uşurau paznicii de noapte, şi i-o aruncă în faţă.

Ginelle se trezi, ştergîndu-şi urina din ochi. Apoi, fredonînd o melodie printre dinţi, Willy începu să taie, încîntat să-i audă urletele agonizante, în timp ce-i reteză mai întîi nasul şi apoi urechile. Seamus urmărea scena cu un aer plictisit. Fiica lui cea mare se mărita şi trebuia s-o ducă la preot, mai tîrziu. Acum, însă, era nevoit să treacă mai întîi pe acasă, să se schimbe. Sîngele ieşea greu la spălat şi soţia lui o să-i facă un scandal îngrozitor.

Ginelle se prăbuşi pe podeaua murdară, cu hainele îmbibate în singe.

Tommy se uită de jur-împrejur prin club şi zîmbi. Inaugurarea localului Windjammer mergea mai bine decît se aşteptaseră. Clubul era înţesat de oameni, atmosfera era electrizantă şi banii curgeau gîrlă, la bar. Tommy îşi aprinse una din ţigările sale ieftine, la care nu putea

renunţa, şi zîmbi încîntat.

O să aibă profituri frumoase. Salută diverşi cunoscuţi, în timp ce îşi croia drum printre mese. Orchestra care cînta între recitalurile lui Kerry, atacase melodia Black Bottoms. Animatoarele, unele prostituate, altele simple vînzătoare, dansau pe ringul de lemn, în rochiile lor viu colorate, la braţul tinerilor care nu fuseseră decît nişte puşti, în război, iar acum erau noua generaţie cu bani. Războiul dărîmase cel puţin o parte din barierele sociale, dar Tommy ştia că acesta era numai începutul.

Se uită din nou prin sală şi o văzu pe Briony. Arăta superb, într-o rochie aurie, care îi scoatea silueta în evidenţă şi se asorta cu pereţii.

Părul ei superb, pe care îi plăcea să-l dezmierde în bezna nopţii, era strîns în creştetul capului. Era frumoasă. Va fi întotdeauna frumoasă pentru el.

Se încruntă cînd observă lîngă cine stătea. Jonathan la Billire era actor, sau cel puţin aşa spunea.

Tommy nu auzise niciodată de el. Făcea parte din gaşca lui Rupert, deşi era ori peşte, ori homosexual.

Rupert Charles era imaginea bărbatului rău, frumos şi bogat. Tatăl lui murise în război, lăsîndu-i averea mamei lui Rupert, o femeie ridicolă, căreia îi plăcea să se îmbrace în haine prea tinereşti pentru ea şi să umble după bărbaţi, şi lui Rupert, un tînăr răsfăţat, care nu ştia decît să arunce cu banii.

Acum finanţa filme, aşa cum îi plăcea să le numească, şi toată lumea îl considera grozav şi se îndesa să-i cîştige prietenia. Rupert, la rîndul lui, era încîntat de faima lui Briony şi se lupta să între în cercul ei.

Pe Tommy îl amuza uneori, dar nu în noaptea aceasta, pentru că Jonathan o fixa intens pe Briony. Se pare că o dorea. Poate că nu era totuşi homosexual. Tommy cunoştea expresia zugrăvită pe chipul bărbatului. Dar n-o să fie a lui, chiar dacă accepta să se culce cu el. N-o să fie a lui, aşa cum îşi imagina el, iar Tommy era încîntat de lucrul acesta.

Îşi desprinse ochii de la ei şi se întoarse la el, în birou. Astă seară, n-avea chef de distracţii. Simţea nevoia să bea ceva tare.

Era vineri noaptea şi, ca de obicei, se adunase o mulţime de clienţi în Casa Mayfair. Fetele, care lucrau noaptea, începeau la şase şi jumătate, în weekend-uri. Mulţi bărbaţi soseau la şase, se retrăgeau în dormitoare la şase şi jumătate şi se întorceau acasă să-şi scoată nevestele la localuri, la nouă şi jumătate.

Aşa că, la şapte şi jumătate, distracţia era în toi. Winona, fata care avea grijă de celelalte, număra banii în biroul ei, cînd sunetul prelung al soneriei o făcu să răspundă personal, la uşă. Heidi, tînără angajată pentru acest lucru, o ajuta acum pe una din fete să-şi perie părul. Winona deschise uşa de la intrare, îmbrăcată în rochia ei neagră, sobră, cu un zîmbet profesional pe buze. Dar se încruntă cînd văzu o ladă pe trepte şi pe nimeni altcineva.

Ieşi din casă şi coborî scările, uitîndu-se-după cel care o adusese. Dar strada era pustie şi liniştită, ca de obicei, cu excepţia cîtorva maşini. Aşa că se întoarse, oftînd. Strigă spre doi bărbaţi care lucrau pentru local şi-i puse să care lada în biroul ei. Şi, după ce termină de numărat banii, o

privi mai atent.

N-avea nici o adresă sau mesaj. Briony nu o anunţase că vor primi ceva. Se încruntă din nou. Noul club se inaugura în seara aceasta, aşa că nu era indicat să-şi deranjeze patroana pentru o ladă, deşi ceva nu era în ordine.

Winona avea un nas lung - mama ei îi spunea întotdeauna că era destul de lung să adăpostească o pasăre - iar acum nasul acesta mirosise nenorocirea. Se duse lîngă ladă, exact cînd Heidi, tînăra servitoare, intra pe uşă.

— Un domn, Blackley, vrea să ştie unde este Ginelle. Spune că a aranjat să se întîlnească în noaptea asta.

Winona se întoarse, furioasă.

— De cîte ori să-ţi spun că trebuie să baţi la uşă, înainte să intri în cameră! Heidi clipi repede din ochi, un tic nervos, care o scotea din sărite pe Winona. Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu mai clipi!

Heidi, care avea numai unsprezece ani şi arăta de nouă, clipi şi mai rău.

— Mama spune că este mai rău dacă ţipaţi la mine.

Winona ridică ochii în tavan.

— Spune-i domnului Blackley că Ginelle trebuie să vină şi, pe urmă, sun-o pe maică-sa să vezi dacă nu-i acolo. De cînd a devenit fata preferată a lui Briony, şi-a luat-o în cap! Aşa că spune-i să-şi mişte fundul aici, pentru că lucrează încă în casa asta ca tîrfă şi nu mă interesează celelalte afaceri ale ei. Deocamdată, mă ocup de acest stabiliment, în locul lui Briony Cavanagh. Sînt şefa ei şi nu-i accept măgăriile.

— Ce anume?

Lui Heidi nu-i venea să creadă.

— Du-te şi spune-i ce-ai auzit!

Winona de-abia se stăpîni să nu ţipe, dar de data aceasta o scosese din sărite.

După aceea, fu chemată să rezolve altă problemă, aşa că nu deschise lada pînă la nouă şi un sfert. Şi avea să regrete toată viaţa că o făcuse.

Briony o privea pe Kerry cu ochii sclipind de bucurie. Sora ei apăruse pe scenă. Luminile se estompaseră şi Kerry era prea drăguţă şi prea tînără pentru o cîntăreaţă, dar publicul o susţinea, Briony simţea acest lucru.

Evander Dorsey interpretă primele măsuri şi apoi Kerry începu să cînte.

Nu ştiu de ce sînt atît de tristă

Vreau să încerc ceva.

Pe măsură ce cînta, oamenii, care discutaseră pînă atunci, se întrerupeau să asculte. Se făcuse linişte şi Kerry puse din ce în ce mai mult suflet, în interpretarea ei.

În final, fu răsplătită cu un ropot de aplauze şi ovaţii. Bărbaţii ridicaseră paharele să toasteze în cinstea ei şi băteau din picioare, în podeaua din lemn.

Briony rîse, încîntată.

Se aşteptase la această reacţie şi contase pe succesul surorii ei.

Bătea din palme şi zîmbea, cînd Tommy veni lîngă ea şi-i şopti ceva la ureche.

Jonathan fu uluit s-o vadă că se albeşte la faţă. Ea se ridică de la masă, zîmbi reţinut, îşi luă la revedere şi plecă imediat.

Jonathan la Billire o urmări din privire. Era sigur că se întîmplase ceva grav. Oricum, de-abia aştepta s-o vadă a doua zi de dimineaţă.

Se întoarse spre scenă. Kerry începuse o nouă melodie. Îi plăcea foarte mult, dar nu reuşi să-şi alunge din minte faţa albă a lui Briony.

Tommy şi Briony sosiră la Mayfair puţin după ora unsprezece. Intrară în holul roz şi îşi scoaseră hainele. Heidi le luă, fără să scoată o vorbă, clipind încontinuu. Briony şi Tommy intrară apoi în birou şi o găsiră pe Winona, cenuşie la faţă, cu un pahar mare de brandy în mînă.

— A murit, Bri... Este Ginelle, nu încape nici o îndoială.

Tommy săltă capacul lăzii şi se uită înăuntru. Era Ginelle, fără nas, urechi şi sîni. Mîinile ei, cu degetele tăiate, erau încrucişate grotesc pe piept.

Briony clocotea de mînie. Ginelle nu avea decît optsprezece ani. Îşi întreţinea mama şi surorile mai mici, din ce cîştiga. Era o fată bună şi blîndă. Cine făcuse aşa ceva, trebuia să-şi spună rugăciunile, pentru că ea, Briony Cavanagh, o să-l distrugă.

— Cine mai ştie, Winona? Cine mai ştie, în afară de tine?

Briony vorbise dur, hotărît.

— Heidi. A intrat exact cînd desfăceam lada. Pe urmă, ar mai fi Denice şi Lily. Dar or să-şi ţină gura. Le-am spus să nu le sperie pe celelalte fete.

— Bine. Ai făcut foarte bine.

Briony se uită din nou la Ginelle şi apoi la Tommy. Glasul ei era şocat şi uluit, cînd vorbi:

— Ce motiv ar fi avut cineva să facă aşa ceva, Tom?

Era prima oară, după atîţia ani, cînd o vedea pe Briony atît de zguduită, şi îl întrista.

— Nu ştiu, Bri. Dar am senzaţia că o să aflăm în curînd, draga mea. Cred că este un fel de mesaj. Iar noi trebuie să aflăm cine ni l-a trimis.

Îl aprobă şi privi din nou rămăşiţele lui Ginelle, amintindu-şi de rîsul ei cristalin. Parcă o vedea cum venise s-o angajeze, într-o rochie zdrenţuită şi în pantofii mamei ei. Îşi aminti de cuvintele ei, de dragostea ei de viaţă şi o cuprinse furia.

— Da, Tom, o să aflăm cine a trimis mesajul şi, după aceea, o să mă ocup personal de ei. Nu trebuie să se atingă nimeni de mine sau de ce este al meu. Aşa că, cel care a făcut asta, şi-a semnat sentinţa, pe Dumnezeul meu!

CAPITOLUL 11

Molly peria părul lui Rosalee. Spre deosebire de anii trecuţi, cînd o

tundea, ca să nu facă păduchi, Briony insistase să-i lase părul să crească. Acum, Rosalee avea o claie de bucle blonde.

— Stai cuminte, Rosie, draga mea!

Rosalie clătina capul şi bolborosea sunete guturale, care o scoteau din sărite pe Molly.

Eileen intră în bucătărie şi Molly zîmbi.

Acum, la cei douăzeci şi opt de ani ai ei, Eileen era mult mai bine. O ducea încă prost cu nervii, dar nu mai vorbea alături cu drumul şi nici nu mai rătăcea aiurea pe drumuri.

Avea chiar şi un iubit, un prieten de-al lui Abel, care o ducea la plimbare şi se uita la ea ca la un soare. Era mult mai în vîrstă ca Eileen, dar Molly nu avea nimic împotrivă. Eileen avea nevoie de un bărbat matur, care să aibă grijă de ea.

— M-am distrat foarte bine, mamă. Joshua m-a dus la Bow. Am făcut cumpărături şi am mîncat plăcintă. Şi mi-am luat un material. M-am gîndit să-mi fac o rochie.

Molly era uimită. Deşi Eileen era curată - se spăla tot timpul - avea un aspect neîngrijit. Hainele ei erau atît de lălîi, încît faptul că-şi dorea ceva drăguţ era o adevărată minune.

— Dar Briony ţi-a oferit întotdeauna bani pentru haine şi tu ai refuzat-o.

Eileen o privi pe mama ei drept în ochi.

— Nu vreau nimic de la Briony. Ştiu că este bine intenţionată, dar gîndul că aş purta ceva, cumpărat cu banii ei, mă face.

— Bine, Eileen, draga mea. Fă-ţi ceva drăguţ, dacă asta doreşti

Molly oftă. Eileen n-o aproba pe Briony, iar Molly, care fusese odată cea mai pornită împotriva fiicei ei, era acum cea mai fervent susţinătoare. Fata transformase suma modestă, primită de la familia Dumas, într-o adevărată avere.

Sigur, Molly nu putea nega că îşi adusese contribuţia la decăderea fiicelor ei. Deşi cuvîntul decădere nu se potrivea cu stilul de viaţă al lui Briony.

— Kerry nu este acasă? întrebă Eileen.

— Ca să fiu sinceră, cred că a uitat unde locuieşte!

O spuse cu mîndrie şi fără nici un resentiment faţă de Eileen, care nu lucra şi nu era în stare să se întreţină de una singură. Faptul acesta o deranja cel mai mult pe Molly, în privinţa fiicei ei celei mari. Dispreţuia banii lui Briony, dar nu făcea nimic să cîştige ceva. Însă Molly nu-i reproşa, pentru că Eileen de-abia îşi revenise şi nu voia să strice totul.

Bernadette coborî scările şi femeile îi zîmbiră.

— Kerry a noastră a venit acasă, Bernie?

— Nu sînt păzitoarea ei, mamă, doar cameristă, atîta tot. Probabil că a rămas la cineva, peste noapte.

Îşi turnă nişte ceai, zîmbind în sinea ei. Ştia cu cine îşi petrecuse Kerry noaptea, dar o să tacă din gură, deocamdată.

— Cum a mers noaptea trecută? A avut succes?

— Oh, da. Kerry face ravagii. Toţi sînt nebuni după ea. Dar ştii, mamă, Briony a plecat în grabă. Era tare supărată. Cred că s-a întîmplat ceva la una din casele ei.

Molly puse peria jos şi se apropie de masă.

— Ce anume? întrebă ea, îngrijorată.

— Ce crezi că se poate întîmpla în asemenea locuri?

Eileen vorbise încet, dar Molly de-abia se abţinu să n-o plesnească. Uneori, Eileen şi aerele ei de sfîntă o călcau pe nervi.

Bernie rîse.

— Nu te îngrijora. Doar o cunoşti pe Briony a noastră. Chiar dacă a fost o problemă, a rezolvat-o pînă acum. Păcat însă că a pierdut spectacolul de deschidere. Ah, mamă, dacă ai fi văzut ce oameni erau acolo! Cu adevărat bogaţi. Chiar şi aerul mirosea frumos, de la atîtea parfumuri.

Molly dădu din cap, încîntată. Aşa mai mergea. Era exact ce îşi dorea să audă.

— Era vreun nobil?

Bernie se apropie de mama ei şi-i şopti:

— O mulţime. Era cu adevărat impresionant. Briony a noastră o să se îmbogăţească.

Molly sorbi din ceai şi zîmbi.

Acum trăia în umbra lui Briony şi se bucura de succesele ei. Oamenii vorbeau de ea cu mirare. O iubeau şi se temeau de ea în acelaşi timp şi aşa era cel mai bine, după părerea lui Molly.

Evander se uită la fata care dormea în patul lui şi i se strînse inima. Ce dracu' făcuse? Nu era decît un copil, cu toată vocea ei incredibilă şi trupul minunat. Şi, mai ales, era o femeie albă. Îşi petrecuse noaptea cu o femeie albă.

Stai puţin, îi şopti o voce, în mintea lui. Aici nu eşti în Statele Unite.

Totuşi, dacă ar afla anumiţi oameni, ar fi la fel ca acasă. Legătura dintre un bărbat negru şi o femeie aibă era revoltătoare în ochii bărbaţilor, şi femeilor lor, deopotrivă. Crescuse în această atmosferă şi crezuse că o să moară, fără să posede o femeie albă, curată. Ah, se mai culcase cu albe, bineînţeles. Dar erau ultimele gunoaie, la care nu se mai uita nimeni şi se vindeau băieţilor negri.

Se discuta atîta despre cum dansează negrii, despre ritmul lor înnăscut. Admirau muzica lor, le plăcea să fie văzuţi cu cîntăreţi negri, dar, dacă te culcai cu vreuna din femeile lor, se transformau într-o haită de cîini turbaţi.

Oare ce spusese tipul acela, Shakespeare, despre ţapul cel negru care a sedus meiluşeaua? Ei bine, era exact ce făcuse Evander. Şi-i plăcuse la nebunie!

Cu Kerry a meritat să rişte.

Mirosul ei, părul ei negru, mătăsos, nu se comparau cu nimic din tot ce întîlnise pînă acum. Şi cel mai fantastic lucru era că fusese virgină. Da, virgină, în bezna nopţii, fusese prea înnebunit de dorinţă, să se gîndească la consecinţe. Acum, însă, în timp ce dormea lîngă el şi soarele poleia ferestrele murdare, gîndul acesta îl topea, deşi se excitase din nou.

— Evander, iubirea mea. Vino în pat!

Se uită la faţa ei şi văzu cît de fascinată era să-i privească membrul mărit, la fel de fascinat cum fusese şi el s-o studieze. Îi admiră degetele

lungi, subţiri şi albe, care-i dezmierdau corpul şi părţile intime, făcîndu-l să geamă de plăcere. Îngenunche lîngă pat şi-i mîngîie sînii mari, cu sfîrcuri roz, ştiind, în clipa aceea, că era un om pierdut. Îi dispăruse orice urmă de raţiune; nu mai vedea altceva decît pielea ei albă ca laptele şi delicateţea roză şi umedă dintre picioarele ei.

Briony şi Tommy luau prînzul împreună, dar ea de-abia se atingea de mîncare.

— Noaptea trecută a fost un succes răsunător, Bri.

Fata îl aprobă:

— Da. Kerry a ieşit bine.

— Uite ce este, Briony, nu rezolvi nimic dacă îţi faci griji.

Clătină din cap.

— Ascultă, Tommy, ori de cîte ori mă gîndesc la Ginelle, mă apucă furia. Nu pot să stau cu mîinile în sân, să aştept următoarea mişcare. Dacă se ating de altă fată?

— Le supraveghem pe toate. Ce dracu', Bri, nici Charlie, Regele Străzii, n-ar reuşi acum să intre într-una din casele noastre.

— Cred că fetele ar trebui să ştie. Au tot dreptul.

Tommy dădu mîncarea la o parte, furios.

— Zău? Vrei să plece toate? Cu cît ştiu mai puţin, cu atît mai bine. Au o gură mare, cît cuptorul parohiei. Se va afla în tot oraşul, cît ai zice peşte. „Tommy şi Brony au necazuri. Necazuri mari". Cum o să se audă aşa ceva, ne vom trezi cu toţi vagabonzii pe cap. Trebuie să fim atenţi. Dacă ar fi fost un nebun, sau un tip care voia să se răzbune, nu ne-o trimiteau acasă, nu-i aşa? Deci, este ceva personal.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că ar putea fi un client? Un tip care vrea să se răzbune? Ţie îţi convine, cred şi eu. N-a trebuit s-o anunţi pe mama lui Ginelle că fiica ei a murit. Am fost nevoită să inventez o poveste că a avut un accident. Cum să-i spun unei mame că fiica ei, care susţine familia, a fost ciopîrţită de un măcelar?

Briony se uită fix în ochii lui Tommy. Îi venise o idee. Dar dispăruse, la fel de repede cum venise.

— Ce s-a întîmplat, Bri?

— Mi-am amintit ceva, dar am uitat.

Tommy se ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă.

— Liniştеşte-te, draga mea. De îndată ce o să aflăm, s-a terminat cu el.

Briony îl aprobă, tristă:

— Ah, Tommy, o să i-o plătesc cu mîna mea.

O strînse la piept. N-o mai văzuse niciodată atît de pornită. Moartea lui Ginelle fusese ca un afront personal pentru ea. Ca şi cînd ar fi fost fiica sau sora ei. Tommy nu înţelegea sentimentele ei faţă de fete. Le iubea. Da, le iubea pe fiecare în parte.

— Trebuia să se întîmple tocmai acum, cînd ne extindem? Trebuie să mă întîlnesc cu Nellie Deakins, azi după-amiază. Dacă a aflat ceva, o să mă fac de rîs.

Tommy o sărută pe obraz.

— Nellie este da domeniul trecutului, Bri. Dumnezeule, chiar şi eu am

lucrat pentru ea, în copilărie. Îţi garantez că n-o să se afle. Trebuie să avem răbdare. Apoi, după ce vom şti despre cine este vorba, totul va fi bine, O.K.?

Fata îl aprobă. Dar trupul măcelărit al lui Ginelle nu-i dădea pace.

Mariah Jurgens era o femeie solidă. Se spunea că bunicul ei fusese un marinar suedez, masiv şi certăreţ; mama şi bunica ei erau irlandeze. Tatăl - necunoscut. Mariah moştenise părul blond-albicios al bunicului şi temperamentul irlandez al femeilor din familia ei. Înaltă de un metru optzeci şi şase, avea un trup rar întîlnit.

Cu douăzeci de ani în urmă, fusese o curtezană apreciată. Sînii ei uriaşi, talia îngustă, statura uriaşă şi tenul neobişnuit de alb fuseseră o atracţie pentru bărbaţii bogaţi. Trupul ei nemaiîntîlnit era pus în valoare de pantofii cu tocuri înalte, pe care-i purta special, să pară şi mai uriaşă. Faptul că majoritatea clienţilor erau mici de statură o amuza, în timp ce le sălta guineele; la fel cum se amuza şi acum de omuleţul din faţa ei. Îl văzu cum îşi scoate un trabuc. Era un trabuc scump şi aproape la fel de mare ca omuleţul însuşi.

— Deci, ce spui, Mariah?

Femeia scuipă în foc şi ridică din umeri, nonşalant.

— Lasă-mă să mă gîndesc, o să luăm legătura mîine.

Îl văzu încruntîndu-se şi-i veni din nou să rîdă.

— Îţi dai seama ce îţi ofer?

Îl aprobă, serioasă:

— Da.

— Atunci, la ce-ţi trebuie să te mai gîndeşti?

— Domnule Bolger, mă gîndesc întotdeauna, înainte să mă bag în ceva. După păcerea mea, este singurul mod de a face afaceri.

— Cum doreşti, Mariah. Aştept răspunsul tău de dimineaţă.

Se ridică să plece şi-i urmă exemplul. Dominîndu-l cu statura ei, îi întinse mîna, cu unghiile vopsite în roşu-aprins, şi-l strînse cu putere, să ştie cu cine are de-a face. Ieşi din cameră şi Mariah clătină clopoţelul. O tînără blondă apăru imediat şi Mariah îi zîmbi dulce.

— Adu-mi un brandy bun şi ceva de mîncare.

— Da, doamnă.

Fata era speriată. Mariah era schimbătoare ca vremea. Dintr-o femeie de zahăr, se putea transforma într-un adevărat demon. Firea ei era binecunoscută şi o ajuta în rolul ei de patroană de casă de toleranţă.

Se sprijini de spătarul scaunului, gîndindu-se. Bolger era un rahat. Deci, în realitate, îi oferea ceva pe care, în cele din urmă, voia să-i ia înapoi, tot de la ea. Se lămurise imediat.

Voia ceva care-i aparţinea lui Briony Cavanagh şi asta însemna că voia să-l ia pe Tommy Lane. Iar acest fapt îi spunea lui Mariah că era susţinut de o persoană importantă.

Bolger nu era decît un peşte de trei parale. Şi visa acum să dea lovitura; ori asta nu se putea întîmpla decît dacă se aliase cu altcineva. Altfel, Bolger nu ar reuşi să-şi pună ideile în practică.

Nu, în afacerea aceasta îşi băgase coada un peşte mai mare, dar cine? Fata se întoarse cu brandy-ul şi mîncarea. Mariah îi mulţumi şi-i spuse să

i-l trimită pe Marele John. În timp ce-l aştepta, îi scrise un bileţel lui Briony Cavanagh, în care o ruga să o viziteze în seara aceea, la ora şapte.

Două tîrfe valorau mai mult ca un cîine şi auzise că Briony Cavanagh era o tipă foarte dură.

Sandy Livingston se plimba pe Caledonian Road, cu fiul său cel mic, Pete. Băiatul semăna atît de bine cu tatăl lui, încît toţi erau uimiţi cînd îi vedeau împreună. Pete avea doar cincisprezece ani, dar era deja înalt cît tatăl său.

Amîndoi aveau ochi albaştri, ten roşcat, părul şi sprîncenele galbene, de unde venise şi porecla tatălui. Pete îşi iubea tatăl. Ştia că trecea drept un tip dur, plătit cu sume mari, să facă rău cuiva, şi de-abia aştepta să calce pe urmele lui.

Fratele lui mai mare, Joseph, îşi clădea deja renu- mele, la fel ca Martin şi Eddie, ceilalţi doi fraţi ai săi. Bărbaţii Livingston erau o forţă de temut în Silvetown, sau oriunde în East End.

Sandy zări femeia apropiindu-se şi se întoarse imediat s-o salute prietenos.

— Bună, domnişoară Cavanagh.

Briony surîse.

— Bună, Sandy. Intră puţin, te rog, vreau să vorbim.

Sandy se arătă surprins, dar o urmă pe Briony în casa micuţă, fără să se gîndească de două ori. Îl cunoştea pe Tommy şi, prin el, pe Briony Cavanagh. O respecta, ceea ce era un lucru rar, pentru că Sandy Livingston nu mai respectase nici o femeie în viaţa lui, nici măcar pe nevastă-sa care-i zămislise băieţii şi nu ştiuse altceva decît dosul palmei lui, cel puţin o dată pe săptămînă.

Pete intră şi el, cu o nonşalanţă exagerată, cu mîinile în buzunare, imitîndu-i pe tatăl şi fraţii lui. Însă în casă fură uimiţi să-l vadă pe Tommy Lane şi doi arabi solizi, care-l înşfăcară pe tatăl său şi-l ţintuiră în loc.

— Ce se întîmplă aici! Lăsaţi-l în pace pe tatăl meu.

Pete se speriase acum. Tatăl lui cel mare şi solid, pe care-l admira atît, se temea, iar acest fapt îl îngrozea cel mai mult pe băiat. Briony îl împinse de-o parte.

— Taci din gură şi o să fie bine.

Se uită la Sandy.

— Seamănă cu tine ca două picături de apă, Sandy, băiete!

Acum îi vorbea prietenos.

Sandy îşi umezi buzele.

— Uite ce este, domnişoară Cavanagh, nu ştiu ce se petrece aici, dar jur că n-am făcut nimic care să vă supere!

Briony şi Tommy rîseră amuzaţi. Femeia băgă mîna în buzunarul pantalonilor lui Sandy şi scoase un cuţit mare. Îl trase din teacă şi-l studie cîteva secunde, înainte să-l pună la gîtul lui Sandy.

— Cu ăsta poţi tăia pe oricine, Sandy. Te pricepi foarte bine, Sandy. Te pricepi foarte bine să-l mînuieşti, nu-i aşa? Tai oameni pentru bani!

— Jur pe viaţa copilului meu că n-am tăiat pe nimeni important pentru dumneavoastră.

— Taci din gură şi ascultă! O să te întreb ceva şi, dacă mă minţi, eşti

un om mort, Sandy. Să ştii că nu glumesc. Briony ridică degetul. Ai tăiat-o pe vreuna din fetele mele, Sandy? Spune-mi adevărul. O blondă micuţă, pe nume Ginelle. Jur că-ţi tai gîtul dacă mă minţi.

Sandy se uită la femeia scundă din faţa lui. Privi în ochii ei verzi, adînci şi înghiţi în sec.

— Nu. N-am tăiat nici o prostituată. Jur!

Briony dădu, încet, din cap. Simţea cît era de speriat şi încerca să-şi astîmpere mînia.

— Atunci, cine a fost, Sandy? Toţi cuţitarii tăi se cunosc între ei. Cine îmi taie fetele? Dă-mi numele lui şi o să te las în pace.

Pete văzu cum tatăl său se frămînta disperat. Ştia că trădarea era cel mai josnic lucru pentru un cuţitar. Pentru că ei erau oamenii cei mai răi şi duri. Iar oamenii duri îşi ţineau gura, îşi ispăşeau pedeapsa şi ieşeau din închisoare cu reputaţia intactă. Îşi ţinu respiraţia, în timp ce-l urmărea pe tatăl său.

— Am auzit că Willy Bolger a aranjat o puicuţă ieri, la docuri. Este doar un zvon, de la alt cuţitar. Nu ştiu cît este de adevărat.

Briony oftă, uşurată.

— Este tot ce voiam să aflu.

Făcu semn celor doi arabi, care-l eliberară. Briony îi înapoie cuţitul, zîmbind.

— Nu te supăra, Sandy, este vorba de afaceri, atîta tot.

Se uită la Tommy.

— De aici înainte este omul nostru. Numai al nostru.

Se uită la Sandy, surîzătoare.

— O.K.?

Bărbatul o aprobă, furios.

— Da, nu mă deranjează. Sînt gata cînd doreşti.

— Atunci, poţi pleca.

În timp ce Pete şi Sandy ieşeau, Briony strigă după ei:

— Încă ceva, Sandy. Să nu spuneţi nimănui ce am discutat. Dacă aş afla că aţi trăncănit, m-aş supăra foarte rău şi, hai să recunoaştem, Sandy, nu eşti singurul cuţitar de pe aici!

O aprobă din nou, serios.

Cînd ajunseră pe trotuar, se îndepărtă cu fiul lui, tăcut şi supus.

Micul Pete, cum îi spunea mama lui, studie faţa tatălui său şi îşi înghiţi dezamăgirea. Tatăl lui era un turnător. Iar gîndul acesta îi frîngea inima.

Dar şi mai rău decît atît era faptul că tatăl lui se temea de o femeie micuţă, cu păr roşu, ochii verzi şi cele mai mici picioare pe care le văzuse vreodată. Deşi era înconjurată de bărbaţi solizi, Pete îi simţise puterea ameninţătoare şi îl compătimea pe cel care o mîniase.

Dacă reuşise să-l sperie pe tatăl său, înseamnă că ar băga spaima şi-n însuşi Diavolul.

— Ai avut dreptate, Bri. Dar n-a fost Sandy. Am auzit mai de mult că Willy se extinde, dar nu m-am gîndit că o să se amestece în treburile noastre. Este un dur. Şi un proxenet pentru genul nostru de fete. S-a ocupat de treburile murdare.

Briony îl aprobă, încruntată.

— Trebuie să plec. Mă duc la Nellie Deakins şi pe urmă la Mariah

Jurgens. Mă întreb ce-o vrea această Jurgens? Am senzaţia că este implicată, într-un fel, în această afacere. Mi se pare mai mult decît o coincidenţă că vrea să mă vadă tocmai acum, după ce a fost ucisă una din fetele mele.

— Mariah este o femeie cumsecade, o cunosc de ani de zile. A fost întotdeauna corectă, Bri.

Briony rîse amar.

— Spune-i asta mamei Victoriei Staines. Fiica ei mai are şi acum cicatrice după ce s-a confruntat cu Mariah!

Tommy oftă.

— Şi tu ai fi făcut la fel, Briony. Dacă o fată te fură, trebuie s-o pui la respect, altfel ţi se urcă toate în cap.

— Văd că o placi. Îţi promit că o să fiu foarte dră guţă, atîta timp cît n-o să mă scoată din sărite. Dar, dacă încearcă să mă înşele, o s-o arunc în celălalt capăt al Londrei, oricît de mare ar fi. Nu mai am chef de jocuri pe seama mea. Şi acum va trebui să cauţi toţi cuţitarii din oraş şi să vezi dacă lucrează pentru Bolger. O să discut cu el, dar mai întîi, vreau să ştiu exact de ce este în stare. Este mai alunecos ca un ţipar, dar a făcut două greşeli mari. În primul rînd s-a atins de cineva care era al meu şi apoi a avut îndrăzneala să creadă că poate să mă sperie. Pe mine, Briony Cavanagh! Ei bine, va fi un mare şoc pentru el. O să mă răzbun înzecit pentru ce i-a făcut lui Ginelle.

Tommy o privi cu mirare şi respect. N-o mai văzuse niciodată aşa şi, oricît de mult îl îngrijora, era fericit să ştie că o să-şi poarte întotdeauna de grijă şi va avea grijă şi de cei apropiaţi.

— O să ne răzbunăm împreună, Bri.

Briony se duse la el şi-l luă în braţe.

— Da, Tommy, băiete. O să ne răzbunăm. Îl privi drept în faţă şi încercă să zîmbească. Da, însă o să-l omor cu mîna mea. Trebuie să-mi promiţi.

Ţommy dădu din cap, aproape imperceptibil. Era exact la ce se aşteptase.

Nellie Deakins se îngrăşase cu timpul. Acum era aproape obeză. Gîtul ei, lung odată, se îngropase în grăsime, la fel ca şi ochii. Gîfîia tot timpul, ca şi cînd ar fi alergat nu ştiu cîţi kilometri, deşi, în realitate, de-abia se ridica de pe scaun. Fuma mereu şi pînă şi fetele ei remarcaseră mirosul neplăcut pe care-l emana.

Nellie condusese întotdeauna prin frică; iar azi se baza pe reputaţia ei din tinereţe, ca să-şi păstreze stabilimentul.

Nellie fusese cît pe ce să omoare în bătaie o fată, odată, numai pentru că-l salutase pe unul din băieţii ei, pe măsură ce îmbătrînea, o interesau tot mai mult tinerii. Nellie avea şaizeci şi doi de ani, ceea ce nu era o vîrstă prea înaintată pentru o patroană de bordel. Dar se îngrăşase şi devenise atît de leneşă, încît afacerile o copleşeau.

Azi, urma să discute cu Briony Cavanagh. Îşi ţuguie buzele, zîmbind. Era o fată deşteaptă, această Cavanagh. Deşteaptă, frumoasă şi raţională. O combinaţie grozavă pentru o patroană de bordeluri. Deschisese primul local, împreună cu Tommy Lane, cînd era doar o fetiţă.

Şi acum se zvonea că se extindea în tot felul de afaceri, legale sau ilegale.

Nellie se rezemă de spătarul confortabil al scaunului şi îşi băgă o bomboană în gură. O aştepta, liniştită, pe Briony Cavanagh, să vadă ce avea de spus.

Briony rămase uluită cînd intră în casa lui Nellie. Îi deschise o fată în jur de nouă ani, care strănută zgomotos şi, după ce Briony se prezentă, îi spuse cît putea de tare, cu vocea ei firavă:

— Poftiţi, vă rog.

Aşteptă în hol zece minute, înainte să-şi dea seama că fetiţa uitase de ea. Briony era, de obicei, blîndă cu copiii, dar azi nu mai avea putere să suporte nimic.

Aşa că intră, neanunţată, în salonul principal şi se uită la fetele adunate acolo, în timp ce îşi scotea mănuşile. Camera fusese frumoasă odată, deşi cam stridentă.

Însă acum, candelabrele de cristal erau pline de pînze de păianjen şi covorul se găurise pe alocuri. Fetele fumau şi discutau, adunate în grupuri. Se uitară la ea şi apoi îşi văzură de treabă mai departe.

Briony simţi duhoarea trupurilor nespălate şi a lavandei. Stabilimentul lui Nellie decăzuse mai rău decît se aşteptase. Fetele de aici nu ar fi avut ce căuta în bordelurile ei. Bănuia că erau pline de păduchi şi se cutremură în sinea ei.

— Unde o pot găsi pe Nellie?

Vorbise tare şi toate fetele se întoarseră s-o privească, înălţînd din sprîncene.

— Eşti o fată nouă? Întrebă o tîrfă slabă, fără sîni.

O studiau toate, evaluîndu-i, în gînd, rochia verde- pal şi pelerina.

— Cum te cheamă? O întrebă Briony pe slăbănoagă.

— Ce? sări fata, arţăgoasă.

— Te-am întrebat cum te cheamă. Cred că nu este o întrebare prea dificilă şi presupun că ştii răspunsul.

Celelalte pufniră în rîs, punînd-o pe colega lor într-o dilemă dificilă. Fie o înfrunta pe roşcata din faţa ei care, deşi mică de statură, părea foarte stăpînă pe sine, fie îi răspundea şi îşi pierdea consideraţia prietenelor ei.

— Sînt Jinny Collins. Dar tu cine eşti?

O spusese fără pic de respect şi Jinny era încîntată de ea. Răspunsese la întrebare şi-i pusese şi ea una, la rîndul ei. Pentru Jinny, era un lucru foarte inteligent.

Briony o măsură din cap pînă în picioare, înainte să-i răspundă:

— Sînt Briony Cavanagh şi tu, Jinny Collins, ar trebui să-mi arăţi puţin respect! Briony zîmbi cînd văzu ce mutră făcuseră toate. O priveau cu o teamă amestecată cu interes. Am venit să discut cu Nellie şi vreau să vă spun un singur lucru, înainte să mă conduceţi la ea: Puţiţi şi arătaţi oribil. Şi nici nu ştiţi să vă purtaţi de grijă. N-ar fi trebuit să-mi daţi drumul înăuntru, fără să ştiţi cine sînt. Dacă vreuna din fetele mele ar fi făcut aşa ceva, aş fi scalpat-o. Şi dacă vreţi să mai lucraţi aici, vă dau un sfat: spălaţi-vă şi puneţi ordine în vieţile voastre nenorocite. Îi făcu semn slăbănoagei. Tu, Jinny, o să mă conduci la Nellie. Acum!

Fata sări de pe scaun.

— Da, domnişoară.

Cînd ieşi din cameră, cu Jinny, o urmăriră din priviri. Deci aceasta era Briony Cavanagh, îşi spunea fiecare, cu ciudă.

Vor trebui să lucreze pentru ea şi făcuseră greşeala s-o confunde cu una de-a lor. Era linişte în cameră, dar regretul plutea în atmosferă.

Jinny o pofti pe Briony în biroul lui Nellie.

— Domnişoara Cavanagh vrea să te vadă, Nell.

Briony observă că-i spunea pe nume şi oftă în sinea ei.

Localul acesta ajunsese, într-adevăr, o epavă. Nellie o văzu pe Briony scuturînd praful de pe scaun, înainte să se aşeze. Remarcă totul, de la părul perfect aranjat, la costumul verde pal, sobru şi simplu, dar foarte scump, mai mult ca sigur. Şi îşi spuse că o plăcea.

Singurul lucru care o uimea era faptul că Briony Cavanagh era mică de statură. Petite, cum ar fi cararterizat-o francezii. Nellie însă o găsea mai mult costelivă.

— Cu ce pot să te ajut? intrebă Nellie, amuzată de propria ei glumă.

— Cred că, mai curînd, eu sînt cea care aş putea să te ajut. Vreau să mă extind şi mă interesează e afacere care funcţionează deja, ca a ta. Văzînd că Nellie deschisese gura să-i răspundă, întinse mîna s-o oprească. Aşteaptă, întîi să-ţi explic, Nell. Cînd am intrat azi, aici, am dat peste nişte tîrfe murdare. Totul este o ruină. Nu te mai ocupi de local. Ştiu că, pe vremea ta, erai cea mai grozavă doamnă din această parte a oraşului. Observă că o încînta complimentul. Uite ce vreau de la tine, Nell: să cumpăr casa imediat, dar vei putea s-o conduci mai departe. Eu o să am cuvîntul hotărîtor, împreynă cu asociatul meu, Tommy Lane. Tu, însă, vei fi omul meu, Nellie. O să curăţ locul de escroci, vagabonzi şi hoţi. Casa are vad bun, este mare şi trebuie doar refăcută, ca să fie din nou pe primul loc. Ei, ce zici, Nellie?

Nellie se uită la fetiţă, pentru că Briony era doar o fetiţă, în ciuda rafinamentului şi hainelor ei scumpe, şi fu cuprinsă, fără să vrea, de admiraţie şi respect. Îşi expusese clar punctul de vedere şi Nellie era destul de deşteaptă să ştie că va merge înainte, cu sau fără acordul ei. Briony Cavanagh era genul de persoană care nu se dădea bătută. Îi oferise un tîrg cinstit. Era exact la ce visase Nellie, în momentele ei de deznădejde. Va conduce casa fără să aibă prea multă bătaie de cap. Visul ei prinsese viaţă.

— O să-ţi spun imediat ce cred, micuţă domnişoară. Briony ridică din sprîncene. Cred că ar trebui să te duci la dulapul de acolo, de lîngă uşă, şi să-mi aduci sticla mea cu brandy bun. Pe urmă, putem toasta pentru asocierea noastră.

Briony zîmbi şi o ascultă.

Peste cîteva clipe, discutau despre clienţii influenţi pe care-i avusese Nellie în decursul anilor, iar Briony o întrebă, deodată:

— Ce ştii de Willy Bolger, Nellie? Ai făcut vreodată afaceri cu el?

Nellie dădu din mînă.

— Este un ticălos de ultimă speţă, Briony, dar ştiu un singur lucru despre el, care m-a ajutat să-l strunesc: este un laş. Poate ucide pe cineva, numai cînd are şi spatele asigurat. Dar, dacă se vede de unul

singur, face pe el. A fost aici, acum o săptămînă, să-mi spună că voia asta şi ailaltă, însă tînărul Barry Black era aici. Îl ascund, pentru că Old Bill este pe urmele lui, după furtul bijuteriilor din Kent. Şi m-a descotorosit imediat de Willy, fără nici o problemă. Tipul s-a lăudat că este sprijinit de un nobil. Era cît pe ce să mor de rîs! Care om întreg la minte l-ar susţine pe unul ca William Bolger? Îl cunosc de cînd nu avea cu ce să se îmbrace şi ce să mănînce.

Briony zîmbi şi schimbă din nou subiectul, ascultînd-o, fără prea mare interes, pe Nellie, care-i povestea despre lordul cutare şi cutare, clienţii ei permanenţi, pe vremuri.

Dar nu-i stătea gîndul decît la Bolger şi Mariah Jurgens, pe care urma să o viziteze cît de curînd.

Era logic că Willy avea un sprijin, dar de la cine? Iată ce trebuia să afle.

CAPITOLUL 12

— Ce faci?

Molly se uită la Eileen ca şi cînd ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Mă mărit, mamă. Joshua m-a cerut azi în căsătorie şi am acceptat.

Molly o luă în braţe şi o strînse la piept.

— Doamne Dumnezeule! Este cea mai bună veste pe care am primit-o de nu ştiu cînd. Nu mă aşteptam, mai ales de la tine. Sînteţi împreună de atîta timp şi n-ai scos un cuvînt! Ah, Eileen, îmi vine să înnebunesc de fericire! Ai făcut o alegere bună, copila mea, chiar foarte bună!

Molly vorbea destul de tare să se audă dincolo de pereţi.

Se citea pe faţa ei, ce bucuroasă era. Rosalee se molipsi şi ea şi începu să bată din palme.

— Sora ta se mărită, Rosi, dragă, nu-i aşa că este grozav?

Eileen zîmbi, încîntată s-o vadă pe mama ei atît de fericită.

- Stai să vezi cînd o să le spun şi celorlalţi!

Molly se aşează lîngă foc şi începu să prepare ceaiul.

— Şi acum, să ne gîndim ce avem de făcut. Este catolic, Slavă Domnului, deci trebuie să vorbim cu preotul, să facă anunţurile în biserică. Dar pe Briony trebuie s-o anunţăm prima.

— Ce anume s-o anunţăm? răsună vocea lui Bernadette, care deschisese uşa, încărcată de pachete.

Eileen se repezi s-o ajute, înroşindu-se, stînjenită.

— Mă mărit cu Joshua, Bernie.

Bernadette o privi mirată şi zise cu voce tare:

— Zău? Dar este bătrîn!

Molly, observînd imediat dezamăgirea întipărită pe chipul lui Eileen, o plesni peste faţă, ţipînd:

— Mai tacă-ţi fleanca, căţea invidioasă, ce eşti! O să vină şi rîndul tău, dacă vei reuşi să ţii gura închisă măcar cinci minute!

— Kerry a noastră o să ajungă mai repede în faţa altarului decît tine, pentru că deschide gura doar cînd cîntă.

Molly o privi fix, ameninţător, iar Bernie clătină din cap, înainte să spună:

— Kerry a noastră n-o să ajungă în faţa altarului aşa cum crezi. S-ar putea să se trezească într-o situaţie foarte neplăcută.

Se opri, stînjenită de figura lui Eileen. Chiar şi Rosalee se liniştise acum. Bernie îşi dădu seama că stricase cheful tuturor, ca de obicei. Aşa i se întîmpla din copilărie. Iar acum îi supărase şi-i înfuriase pe toţi, chiar în ziua în care Eileen îşi anunţase căsătoria.

Şi, pentru prima oară în viaţa ei, regretă ce făcuse. Biata Eileen fusese atît de nefericită, iar acum, cînd îi venise şi ei rîndul să se bucure. îşi frecă obrazul plesnit de mama ei şi zîmbi.

— Îmi pare rău, Eileen, este o veste grozavă. De fapt, cea mai bună veste pe care am primit-o în ultimul timp.

O sărută pe sora ei şi, în agitaţia stîrnită de pregătiri şi planuri, Molly uită de ceea ce auzise despre Kerry, deşi i se întipărise în minte.

Briony stătea lîngă casa lui Mariah, din Hyde Park, şi privea clădirea mare, impunătoare. Era o construcţie veche şi frumoasă, vopsită în alb, cu patru etaje; se potrivea perfect cu casele din jurul ei. Avea gust femeia şi Briony se gîndi cu respect, fără să vrea, la proprietara clădirii.

Urcă treptele de piatră care duceau la intrarea principală, şi sună la sonerie. Uşa fu deschisă de un bărbat musculos, în jur de douăzeci de ani, îmbrăcat într-o livrea roşie cu argintiu, purtată de toţi servitorii lui Mariah, după cum avea să afle Briony, mai tîrziu.

O conduse prin hol, către birouri. Apoi o rugă politicos să aştepte, pînă o chema pe stăpîna casei.

Briony era foarte impresionată. Parcă ar fi fost la reşedinţa lui Isabel Dumas. Se aşeză într-un fotoliu din piele şi îşi scoase mănuşile, admirînd camera.

Mariah era ca ea; conta foarte mult să lucreze într-o ambianţă plăcută. Briony se uită la rafturile de cărţi, înşirate pe peretele opus, şi zîmbi. În afară de Fanny Hill, nu deschisese altă carte.

În orice caz, cărţile dădeau camerei un aer de respectabilitate. Nu i-ar strica să viziteze toată casa, dacă ar putea. Era întotdeauna bine să ştii ce oferă concurenţa, iar Mariah era singura care-i oferea motive de îngrijorare.

De aceea nu se agăţase niciodată de proprietăţile ei. Exista destul loc pentru amîndouă, în Londra, cu condiţia ca Mariah să n-o înfrunte personal. Se încruntă, cînd se gîndi la această posibilitate. O să fie cît se poate de hotărîtă. Chiar dacă Mariah fusese cea care solicitase această întîlnire, Briony acceptase pentru că avea alt motiv. Nu, doamna Jurgens n-o speria. Oricît de mare şi dură era, Briony Cavanagh nu se lăsa intimidată.

— Eşti o tîrfă pe cinste!

Briony auzi vocea glumeaţă a femeii şi-i răspunse imediat.

— Iar tu eşti o ticăloasă uriaşă, aşa că sîntem chit.

Îi vorbise dur, hotărît. Se uita la namila din faţa ei cu inima bătîndu-i să-i sară din piept. Briony îşi ferea privirea de pumnii încleştaţi ai rivalei sale.

Mariah o privea cu respect. Deşi era mică de statură, fetiţa aceasta nu se temea de ea. Iar Mariah admira curajul. Mulţi bărbaţi duri tremurau în faţa ei şi acest fapt o ajuta să-i domine. Însă această fetiţă avea îndrăzneala s-o înfrunte. Se aşează la birou cu demnitate şi-i spuse;

— Dacă mi-ar fi zis altcineva aşa ceva, l-aş fi scalpat, dar pe tine te-am invitat special. Vreau să ştiu dacă rîvneşti la proprietăţile mele. Ştiu că ai de gînd să cumperi stabilimentul lui Deakins. Bătrînă Nellie nu mai ţine pasul, dar eu îl ţin. Aşa că aştept un răspuns sincer din partea ta. Şi, în funcţie de ce o să-mi spui, o să văd dacă o să te distrug sau nu.

Briony inspiră adînc. Femeia din faţa ei era renumită pentru statura, forţa şi firea ei irascibilă. Iar Briony putea să-i ţină piept cel puţin în privinţa ultimelor două caracteristici. Dar Mariah era cunoscută, de asemenea, drept o persoană cinstită. Şi Briony se hotărî să-i spună adevărul.

— Mi-a trecut prin minte, după cum îţi imaginezi, probabil. Dar nu vreau să-ţi iau casele. Decît dacă ai de gînd să le vinzi, bineînţeles. De asta m-ai chemat?

Mariah se sprijini de spătarul scaunului şi îşi supse buzele. Părul ei blond îi încadra faţa şi, pentru o secundă, Briony îşi dădu seama ce femeie frumoasă fusese.

— Îmi pare rău pentru Ginelle, era o fată bună. Şi acum, înainte să te ridici de pe scaun şi să urli la mine, ascultă-mă puţin. Ştiu tot ce se petrece în acest oraş şi pot afla orice, despre oricine. Dar am avut un vizitator şi vreau să ştiu mai mult despre ce se petrece, înainte să-ţi dau amănunte. Aşa că-ţi propun să lucrăm cu cărţile pe faţă. Ce s-a întîmplat, de fapt, cu Ginelle şi cine te-a ameninţat? Ai necazuri fiindcă ai încercat să preiei nişte case, sau care-i treaba?

Briony se controla cu greu. Această femeie aflase de Ginelle şi acum voia să cerceteze mai adînc. O prinsese în cursă. Trebuia să spună tot.

— Cum ai aflat de Ginelle, Mariah?

— Să spunem că mi-a ciripit o păsărică. Nu contează decît că ştiu. Dacă îmi spui adevărul, o să ţi-l spun şi eu. Cred că ne putem ajuta reciproc.

— Am cumpărat deja casa lui Nellie. Moartea lui Ginelle nare nici o legătură cu asta, din cîte ştiu. Mi-au trîntit-o la uşă, într-o ladă, fără anumite părţi din corpul ei. Bolger este vinovatul, dar vreau să aflu cine îl susţine, înainte să fac vreo mişcare. Şi îţi jur că o să-l rad de pe faţa pămîntului. Nu admit să se atingă nimeni de fetele mele. Cel care este în spatele acestei afaceri, poate să-şi spună deja rugăciunea.

Mariah zîmbi, încîntată. Era exact ce voise să audă. Femeia asta micuţă era plină de viaţă. Nu se dădea bătută. Mariah îşi spuse că o s-o îndrăgească pînă la urmă. Se ridică şi se duse la o măsuţă, să toarne două măsuri generoase de brandy. Apoi îi dădu un pahar lui Briony şi se

aşează la loc pe scaun.

— Bolger a fost aici şi mi-a oferit marea cu sarea. Nu-mi place, dar am mai făcut afaceri cu oameni care-mi erau antipatici. Însă în el n-am încredere, ori ăsta este cel mai rău lucru. Este un peşte violent şi făţarnic. El a tăiat-o pe Ginelle şi n-o să-l iert pentru asta. Dar fata nu avea nici o legătură cu afacerea asta. A venit să-mi ofere proprietăţile tale. Vrea să fiu de partea lui, cu toţi oamenii mei. Eu, personal, nu vreau să mă implic, dar n-am încotro. Altfel, o să se agâţe şi de proprietăţile mele. Aşa că m-am gîndit să aflu cine îl susţine şi apoi să-l lichidăm împreună. Deci, ce părere ai?

Briony îi zîmbi.

— Cred că noi două, Mariah Jurgens, putem să-l facem praf!

Mariah era încîntată.

— O să-i spun lui Bolger că vreau să-l cunosc pe protectorul lui. Altfel, nu facem nici o afacere. Probabil că o să-i facă plăcere să se dea mare. Iar eu o să transmit informaţia lui Tommy Lane şi ţie. Pe urmă, vom hotărî ce avem de făcut. Ce zici?

— Îmi convine perfect. Tommy este la fel de nerăbdător ca şi mine să rezolve această problemă. Avem destui băieţi duri de partea noastră.

Era o ameninţare voalată, pe care Mariah o sesiză imediat. Dar nu spuse nimic. Briony o atenţionase, aşa cum ar fi făcut şi ea.

În schimb, ridică paharul şi-i spuse:

— Nu ştiu ce fel de oameni se nasc în ziua de azi, fetiţo. Dar întîlneşti tot mai des tipi ca Bolger. Uneori tînjesc după vremurile acelea cînd îţi vedeai de fete, îţi încasai banii şi erai prietenă cu celelalte din aceeaşi branşă. Dar trebuie să luptăm împotriva lor cu propriile lor arme.

Briony ridică şi ea paharul să toasteze.

— Sînt perfect de acord.

Cele două femei sorbiră din pahare, căzînd pe gînduri, un timp.

Pregătiseră deja terenul. Încheiaseră un armistiţiu şi acum vor căuta împreună o soluţie.

Prietenul şi confidentul lui Evander, Glennford Randall, clătină din cap în timp ce se uita la amicul lui.

— Ascultă-mă, omule, tipa asta o să-ţi facă numai necazuri. Femeile albe sînt o belea pe capul nostru. Pînă la urmă, vei avea de suferit.

Evander oftă adînc. Pielea lui neagră sclipea în lumină.

— Kerry este altfel, nu înţelegi! Este o fată deosebită.

Glennford rîse batjocoritor.

— Ce vezi atît de deosebit la ea? Are două ţîţe şi o păsărică, la fel ca orice femeie! Şi poate rămîne gravidă, băiete, iar dacă rămîne, eşti un om mort.

Evander îl urmări din privire pe prietenul său, care se îndreptă spre scenă. Kerry ieşi din cabină şi îi zîmbi.

— De ce eşti atît de trist? La ce te gîndeşti?

Evander îi privi faţa încîntătoare şi-l apucă din nou dorinţa. Era superbă, tînără şi albă ca laptele. O combinaţie ameţitoare.

— Nu mă gîndeam la nimic anume, draga mea. Rămînem împreună la noapte?

— Da. Şi am o surpriză pentru tine. Bernie stă la mama, aşa că o să fim singuri în apartament. Poţi rămîne pînă dimineaţa.

Evander fu cît pe ce s-o ia în braţe, cînd apăru Tommy Lane.

— Ce mai faci, Evander? Briony o să întîrzie puţin astă-seară, dar vrea să lungiţi un pic spectacolul. Mai băgaţi cîteva numere, crezi că o să te descurci? Evander şi Kerry îl aprobară din cap. Tommy era prea prins de afaceri să observe roşeaţa fetei. Bărbaţilor le place dansul, aşa că nu strică să le prezentăm cîteva numere mai însufleţite. Ah, era să uit! O să vină nişte croitori din Dean Street să vă ia măsurile pentru noile costume de scenă. Cele de acum sînt cam posomorîte. Ne-am gîndit la un verde frumos sau la un albastru. Mă rog, o să alegi ce-ţi place. Plătim noi, aşa, a nu depăşiţi măsura!

— Da, domnule Lane.

Evander vorbea respectuos, aşa cum se cădea unui negru. Tommy îl bătu pe umăr şi-i spuse:

— Spune-mi Tommy, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mă mai domni atît, că o să mi se urce la cap!

Apoi se duse să bea ceva şi Evander se uită la Kerry. Fata citi groaza în ochii lui şi i se puse un nod în gît. El se temea de Tommy şi de toţi bărbaţii albi. Nu avea încredere în ei, chiar dacă se arătau prietenoşi, şi-l compătimea pentru asta.

— Tommy este un om bun, Evander. Trebuie să-l crezi.

— Pînă acum, n-am întîlnit un alb care să fie sincer faţă de un negru, Kerry. Dacă mîine aş încerca să-i spun Tommy, de faţă cu prietenii lui, mi-ar rupe gîtul; te rog să mă crezi.

— Te înşeli, Evander, Tommy Lane este altfel. Vorbise cu reproş şi, pentru o clipă, se gîndi ce primejdioasă era relaţia lor. Ar fi cu totul altceva dacă Tommy Lane ar afla de legătura lor. Ne vedem diseară, Evander, nu-i aşa?

O privi drept în faţă şi zîmbi.

— Bineînţeles, draga mea. Şi acum, hai pe scenă, înainte să se agite publicul!

Kerry surîse fermecător şi apăru pe scenă. Evander o urmă, mai puţin zîmbitor.

Rupert Charles stătea cu Jonathan la Billire şi cu Dorian, un tînăr palid. Se lumină la faţă, cînd o văzu pe Briony venind spre ei.

— Briony, draga mea! Unde ai fost? Ne-a fost dor de tine, nu- i aşa băieţi?

Jonathan se ridică şi-i făcu cu ochiul.

— Cum a mers filmarea? Îl întrebă ea. Îmi pare rău că n-am reuşit să ajung, dar am toată încrederea în tine, Rupert.

Scoase o ţigară şi o fixă în portţigaretul lung, negru. Dorian io aprinse. Briony îi suflă fumul în faţă şi-i zîmbi.

— Dorian dragă, ţi-o prezint pe Briony Cavanagh.

Briony, acesta este Dorian Carnarvon, unicul fiu al ducelui de Temby, un băiat drăguţ, cu cei mai încîntători ochi cenuşii.

Briony îi zîmbi absent şi se concentră asupra lui Jonathan, vedeta masculină a filmului.

— Deci, cum a fost?

Jonathan zîmbi, pierzîndu-şi manierele de gentleman, pentru o clipă.

— Fata era tînără, grasă şi ştia toate mişcările. În birou te aşteaptă copia filmului. Să-mi spui ce părere ai, după ce îl vezi.

— Este la fel de bun ca celelalte filme? Spune-mi sincer!

— Da, pe cuvîntul meu! Acum ştim să ne ferim de greşeli. Vei fi surprinsă în mod plăcut.

Briony dădu din cap, încîntată.

— Ce s-a întîmplat, Briony? De-abia aşteptam să te văd. Mă gîndeam să te invit undeva, după filmare.

Fata se uită prin sală, înainte să-i răspundă:

— Am avut nişte probleme, dar le-am rezolvat. Fă-mi o favoare, te rog. Fixează încă o şedinţă de filmări. Te finanţez eu. Vreau să iasă totul bine.

Bărbatul rîse.

— Ascultă, Briony, tu te gîndeşti numai la afaceri? Nu te relaxezi niciodată?

O privi drept în faţă şi-i văzu liniile fine din jurul ochilor şi gurii. Iar în momentul acela, se gîndi că femeia aceasta era băgată în nişte lucruri de care el nici nu avea habar.

Şi, pentru prima oară, simţi că se teme de ea. Auzise de reputaţia ei, deşi, la prima întîlnire, fusese surprins în mod plăcut. Însă, în timp ce o privea acum, era convins că ar fi capabilă de orice.

CAPITOLUL 13

Briony fu trezită de nişte bătăi asurzitoare în uşa dormitorului ei.

— Ce se întîmplă?

Tommy deschise ochii şi o privi.

— Este mama ta, Briony. A venit cu Rosalee, îi strigă Cissy.

— Maică-ta este o pacoste. Apare întotdeauna cînd n-o vrea nimeni.

Briony rîse, blînd.

— Mie îmi spui!

Se dădu jos din pat şi îşi puse un halat brodat, din mătase chinezească. Părul ei lung îi atîrna pe spate şi începu să-l perie furioasă, încercînd să-l aranjeze.

Tommy se dădu jos din pat şi se întinse.

— Sînt ameţit.

— Stai în pat. O să-i spun lui Cissy să-ţi aducă nişte ceai.

— Nu, trebuie să mă întîlnesc cu nişte tipi, azi.

Se aşeză pe marginea patului şi închise ochii.

— Cu cineva important?

— Nu, nişte amici. Spune-i lui Cissy că vreau ceaiul cît mai repede. Şi roag-o pe maică-ta să nu mă mai trezească din somn, pe viitor.

Briony rîse, amuzată.

— Crezi că o să-i pese?

— Ce înseamnă asta, să stai în pat pînă la zece şi jumătate dimineaţa?

Zău, fetiţo, văd că ai ajuns o mare doamnă!

— Bună dimineaţa, mamă.

Îngenunche şi o sărută pe Rosalee.

— Bună, Rosie dragă.

Rosalee bătu din palme şi-i spuse:

— Bri, Bri.

Molly ţîţîi răsunător şi îşi turnă o cană din ceaiul adus de Cissy.

— Eşti grozavă, Briony. Stai în halat ca lady Astor, iar ziua este aproape pe terminate.

— Ah, mamă, încetează, pentru numele lui Dumnezeu! Cluburile mele se închid la trei dimineaţa şi pe urmă am o mulţime de lucruri de rezolvat, aşa că lasă-mă să respir măcar. Şi acum, spune-mi ce vrei şi de ce este atît de urgent, încît a trebuit să mă scoli din somn?

Molly se încruntă, scrîşnind din dinţi.

— Ce te face să crezi că vreau ceva?

Briony izbucni în rîs, amuzînd-o pe Rosie.

— Dacă te văd pe tine şi pe ea, înainte de prînz, înseamnă că este vorba de bani. Aşa că spune ce doreşti şi hai.

Se întrerupse, căscînd.

— Am venit aici, de dimineaţă, să te anunţ că Eileen se mărită. Molly avu satisfacţia s-o vadă pe Briony făcînd ochii mari de mirare. Aşa, mă bucur că ai amuţit! Joshua a cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat. Şi m-am gîndit că ar trebui să discutăm, atîta tot.

— Să discutăm? Întrebă Briony.

— Da, despre organizarea nunţii! Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te odată, fato! Se mărită şi vreau să aibă o nuntă ca-n poveşti. După cum merg lucrurile, am impresia că va fi singura mea fiică măritată, aşa cum se cuvine. Începu să vorbească din ce în ce mai tepede. Vreau ca fiica mea cea mare să aibă o nuntă frumoasă, Bri. Să fie îmbrăcată ca o regină!

— Eileen se mărită? La toţi dracii! Cine ar fi crezut!

Molly şterse faţa lui Rosalee cu batista şi spuse:

— Pe asta, n-o s-o mărit niciodată. Tu ţi-ai ales viaţa ta, iar Bernie n-are pe nimeni, deocamdată. Cît despre Kerry,ea o să-şi mărite vocea, dacă o putea, iată de ce vreau ca nunta lui Eileen să fie deosebită. Mai ales după ce i s-a întîmplat şi necazurile pe care le-a avut.

Briony o întrerupse:

— Uite ce este, mamă, va avea tot ce doreşte, nu mai insista. Comandă ce vrei şi o să plătesc. De fapt, ar putea da petrecerea chiar aici, nu mă deranjează. Grădina mea este uriaşă şi adăposteşte, fără probleme, cincizeci-şaizeci de persoane. Doamna Horlock o să se ocupe de mîncare, iar Cissy o să aducă nişte fete să servească. Ce părere ai?

Molly zîmbi.

— Eşti o fată bună, Briony, cumsecade şi serioasă. Doar o sfîntă ar avea grijă de surorile sale, cum ai tu.

Briony bău ceaiul şi îşi umplu din nou cana.

— Hai, mamă, nu mă mai lăuda!

Kerry stătea în pat cu Evander, după ce făcuseră dragoste. Era un

moment cînd nu-ţi doreai altceva decît să simţi, alături de tine, inima, iubitului. El o mîngîie pe abdomen şi Kerry gemu.

Aşternuturile căzuseră pe podea, iar pe noptieră era un platou cu pîine şi brînză şi o sticlă cu vin, aproape goală. Nu dormiseră destul şi moţăiau amîndoi cînd auziră cheia în broască.

Evander se ridică şi Kerry sări repede din pat, înfăşurîndu-se în cearceaf, cînd auzi vocea lui Bernie.

— Bună, Kerry, eu sînt!

Kerry şi Evander se uitară unul la celălalt.

Fata duse degetul la buze şi ieşi pe hol. Bernie îşi punea haina în cuier şi-i zîmbi.

— Bună, Kerry.

O măsură pe sora ei, din cap pînă-n picioare, ridicînd din sprîncene.

— Deci, n-a venit vrăjitoarea cea rea? Ce bine! Dacă te găsea cu un bărbat!

Kerry îşi umezi buzele, nervoasă.

— De ce te-ai întors atît de devreme? Nu te aşteptam pînă după-amiază.

— Mama a luat-o pe Rosie şi s-a dus la Briony, să discute despre nuntă, despre nunta lui Eileen. Aşa că m-am gîndit să vin aici şi să mă ocup de rochia ta, pentru la noapte.

— Eileen se mărită?

Bernie se duse în bucătărie şi umplu ceainicul.

-- Cîte căni se pregătesc, două-trei? Sau tipul din dormitor preferă cafeaua?

Pasiunea lui Evander pentru cafea era cunoscută în tot clubul. Încercase ceai şi vomitase de fiecare dată.

Deodată, Kerry se lămuri. Bernie ştia tot şi o s-o şantajeze. Aşa făcea din copilărie. Căuta slăbiciunile oamenilor şi, pe urmă, se folosea de ele, ca să-şi atingă scopurile.

Kerry se ridică şi intră în dormitor.

— Hai, dă-te jos din pat.

Evander o privi, uluit.

Îi aruncă cearceaful ei şi-şi puse un halat, după care se năpusti afară din cameră.

Bernie scotea cănile din dulap, cînd Kerry apăru ca o vijelie.

— Căţea ce eşti! Nemernico! Ştii foarte bine cu cine mă culc. Da, poţi să-i faci o cafea. Poţi, de asemenea, să-ţi iei boarfele şi să te întorci dracului, la mama. N-am nevoie să stai pe capul meu, Bernie Cavanagh. N-am avut niciodată şi nici n-o să am. Du-te de unde ai venit!

Bernadette se întoarse spre sora ei şi deschise gura de două ori, înainte să poată articula vreun cu- vînt.

— Ce? Ce-ai spus?

Kerry pufni pe nas.

— Ce-ai auzit! Sau, în afară că eşti proastă, mai eşti şi surdă? Ştiu ce urmăreşti. Ei bine, n-ai decît să spui cui dracu’ vrei. Puţin îmi pasă. Nu mi-e ruşine de omul pe care-l iubesc, ai înţeles?

Bernie îşi făcu repede cîteva socoteli. Dacă Kerry o arunca acum, o să rămînă acasă definitiv, fără nici o slujbă.

Însă aşa, era costumiera surorii ei şi n-avea altceva de făcut decît să-i calce rochiile şi să i le ajusteze puţin, cînd era nevoie. Era plătită foarte bine şi numai mulţumită lui Kerry şi Briony. Ştia de asemenea că, indiferent de părerea lui Briony despre Evander Dorsey, nu i-ar conveni să afle că ea, Bernie, îşi şantajase sora. Nu i-ar conveni de loc.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Kerry. Ştiam de mult că este ceva între tine şi Evander. Mi-am dat seama după felul cum vă priveaţi şi mi-am imaginat unde o să ajungeţi. Dacă ar fi fost să spun ceva, aş fi făcut-o pînă acum. Mă bucur pentru tine. Îmi pare bine că ai găsit pe cineva!

— Hai, scuteşte-mă! Îţi cunosc jocul, Bernie, nu te-ai schimbat.

Evander intră în bucătărie. Îşi pusese pantalonii şi vesta. Bernadette se uită la trupul lui musculos şi înţelese ce o atrăsese pe Kerry.

— Încetaţi cu scandalul. Nu vreau să vă certaţi din cauza mea. Haideţi mai bine să bem o cafea şi să ne lămurim.

Bernie se uită în ochii lui şi începu să spere. Se temea de ea, de ceea ce ar fi putut să-i spună. Spre deosebire de Kerry, îşi dădu seama mai bine care ar fi fost consecinţele plecării ei din această casă. La urma urmei, nimeni n-ar leza-o pe Kerry.

— Este o ticăloasă, Evander, n-o cunoşti.

Bernie era uluită de vehemenţa din glasul surorii ei.

— Haide, Kerry, cu ce ţi-am greşit să-mi vorbeşti aşa? Jur că nu ţi-aş face nici un rău. O să-mi ţin gura. De fapt, dacă s-ar afla.

Lăsă propoziţia neterminată şi Evander îşi muşcă buza. Apa începu să fiarbă şi Bernie se ocupă de cafea.

Kerry stătea cu spatele la masă şi braţele încrucişate peste piept. Spre deosebire de Evander, ştia de ce era capabilă sora ei, dar tot spre deosebire de el, nu ştia ce s-ar întîmpla dacă relaţia lor ar ajunge de notorietate publică.

Bernie le dădu ceştile. Apoi, punînd braţul pe umărul lui Kerry, îi spuse, dulce:

— Nu vreau să te trădez, Kerry. Eşti sora mea şi o să păstrez secretul cît doreşti. Pe cuvîntul meu. Dacă tu eşti fericită, atunci sînt şi eu. Şi dacă vrei într-adevăr să plec, aşa să fie. N-o să stau unde nu sînt dorită. Dar, chiar dacă mă izgoneşti, tot n-o să spun nici o vorbă nimănui.

Kerry o privi drept în faţă şi i se umplură ochii de lacrimi.

Ştia că Bernie o să rămînă, indiferent dacă ei îi convenea sau nu. Observase reacţia lui Evander. Dar o întrista că nu putea avea încredere în sora ei şi că nici nu reuşea să-i înţeleagă ura. Era aşa de cînd o ştia.

Bernie o duşmănea încă din copilărie. Era geloasă, iar gelozia împingea întotdeauna oamenii la lucruri rele. Iată de ce Kerry se temea pentru prima oară. Dar nu pentru ea, ci pentru Evander.

Molly mai avea puţin pînă să termine de gătit prînzul pregătit pentru Joshua O’Malley şi mama lui. Se uită prin casă, să se asigure că totul era la locul lui. Satisfăcută, se apropie de cămin, luă o cărămidă mare şi bătu în grătar de trei ori. I se răspunse cu două lovituri de cealaltă parte a zidului şi, peste două minute, Mama Jones apăru la uşa lui Molly.

— Ah, Molly, este superb. Nici măcar baba aia afurisită n-o să aibă ce cusur să găsească.

Molly zîmbi, satisfăcută. Elizabeth O’Malley era singurul hop pe care-l mai aveau de trecut în privinţa căsătoriei lui Eileen. Urîtă de toţi în Degenham şi Barking, pentru limba ei ascuţită şi aerul ei de sfîntă, urma să devină acum o membră a familiei Cavanagh şi, cu toate că nu-i convenea, Molly ar fi făcut orice s- o ştie fericită pe fiica ei mai mare. Aşa că era gata s-o accepte şi pe Elizabeth O’Malley, dacă va fi necesar.

— Mîncarea miroase frumos, nu te mai îngrijora. Ţi-am spus ce-am auzit săptămînă trecută?

— Ce? intrebă Molly, în timp ce-i strîngea părul lui Rosalee.

— Se pare că doamna O’Malley făcea curat în faţa altarului bisericii Sf. Vincent, cînd, cine crezi că apare? Nimeni alta decît Jean Barlow. Femeia are o limbă ascuţită ca briciul! Bietul părinte Mcnamara a încremenit cînd le-a văzut pe amîndouă împreună. Ştie toată lumea că se urăsc de ani de zile! Barlow s-a bătut cu bărbatul doamnei O’Maleey, chiar înainte ca el să moară. Mă rog, aşa se spune. Barlow l-a întrebat pe preot dacă a făcut anunţurile în biserică pentru nunta ei, uitîndu-se în acelaşi timp la O’Malley, gata s-o mănînce. Atunci, O’Maleey a întrebat-o, inocentă: „Nu eşti cam bătrînă să te măriţi, doamnă Barlow?” Cealaltă s-a întors spre ea, pufnind: „Pentru căsătorie şi iubire nu există vîrstă. Domnul O’Malley ar fi trebuit să-ţi spună măcar atîta lucru, draga mea.”

Molly rămase cu gura căscată.

— A pomenit de O’Malley?

Mama Jones hohoti de rîs.

— Da! Iar preotul, Dumnezeu să-l binecuvînteze, a trebuit să le separe. Doamna Meanulty, menajera lui, a aruncat o găleată de apă peste ele. Se încăieraseră ca nişte pisici şi se insultau ca nişte precupeţe. Preotul a fost roşu la faţă zile întregi, după asta!

— Bine a făcut Barlow! Era timpul ca cineva să-i dea o lecţie ticăloasei ăleia.

Cînd spuse asta, Eileen intră pe uşă cu femeia în cauză şi fiul ei, iar Molly, ca orice mamă care vrea să-şi vadă fiica fericită, întinse braţele şi-i zise:

— Poftiţi, doamnă O’Malley! Ce plăcere!

Tommy Lane, împreună cu consilierul şi prietenul lui apropiat, Jimmy Reynard, intră în localul The Two Puddings, din Stratford, la ora prînzului. Se îndreptară spre bar şi Tommy comandă două halbe din cea mai bună bere.

Observă că era urmărit de un tip chel şi uriaş, pe nume Boris Jackobitz. Tommy îl privi drept în faţă şi, ridicînd halba, făcu semn spre capătul salonului! Boris dădu din cap, aproape imperceptibil, şi, peste cinci minute, se strecură pe uşa din spatele barului, urmat de Tommy şi Jimmy.

Dispariţia lor nu fu observată de clienţii care aşteptau rezultatele unei curse de cai. Era un local unde se făceau pariuri, plin de bărbaţi, zi şi noapte. Era frecventat de o mulţime pestriţă, de la negustori bogaţi şi respectabili, la vagabonzi şi bătăuşi, dar toţi aveau acelaşi ţel: dragostea pentru cai. Era principalul subiect de conversaţie şi unicul interes al majorităţii clienţilor.

Boris trata cu oameni de la şapte, la cincizeci de ani şi era cel mai tare agent de pariuri din Londra. Nu-i scăpa nimic. Dacă nul plăteai pe Boris, era cazul s-o ştergi din ţară.

Închise uşa grea de lemn şi-i făcu semn lui Tommy să se aşeze. Nu se arătă la fel de politicos cu Jimmy, pentru că treaba acestuia era să stea de pază. Jimmy se sprijini de perete, cu braţele încrucişate, urmărindu-l pe Boris tot timpul.

— Cu ce pot să te ajut, Tommy Lane? Nu ne-am mai văzut de mult, zise Boris.

Tommy zîmbi, instalîndu-se picior peste picior. Apoi îşi aprinse una din ţigările sale ieftine.

— Arăţi bine, Boris. Prosper şi fericit. Îmi place.

Boris ridică din umeri şi strînse pumnii, ca să-şi scoată muşchii în evidenţă.

— Trebuie să mă menţin în formă, Tommy, ca să nu mi se urce în cap. Presupun că şi tu ai aceleaşi probleme. Îmi menţin poziţia prin frică şi respect. Dar acum, după ce am schimbat politeţuri, hai să trecem la treabă, sînt un om ocupat.

— Ştii aproape tot ce se petrece. Oamenii îţi datorează bani şi, cînd nu pot plăti, îţi vînd informaţii. Mă interesează, în special, ce se petrece pe stradă.

Boris rumegă vorbele lui Tommy. Apoi trase un sertar şi scoase un whisky bun. Trase dopul cu dinţii şi luă o înghiţitură, înainte să-i ofere lui Tommy. Tînărul îi urmă exemplul şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Ceea ce vrei să-mi spui este atît de rău, încît ai nevoie de ceva tare, înainte?

Glumise, iar Boris, renumit pentru simţul umorului, rîse amuzat.

— Poate, Tommy Lane. Poate. Te interesează Bolger, nu-i aşa? Ei bine, află că mi-a şoptit cineva - înţelegi, mi-a şoptit doar cineva -, că a fost văzut cu Isaac Dubronsky. Se înţelege bine cu evreii. Ăştia umblă mereu după afaceri şi camătă, dar am înţeles că Willy vrea să-i orienteze către prostituţie. Eu unul n-am avut niciodată timp de tîrfe. Prefer ca femeile mele să aibă patru picioare şi să fie de rasă bună. Dar ştii, mă mir că ai venit tu. Mă aşteptam s-o văd pe femeia aia a ta, Briony. Se pare că pe ea vrea s-o doboare. S-a interesat în tot oraşul de ea. Seamănă mai mult a răzbunare, după părerea mea. Ştii, m-am întrebat dacă a avut vreodată de-a face cu el. Pentru că, acum o săptămînă, întreba de ea în Stratford. Şi prin Barking. Este interesat şi de familia ei. Poate n-o să mă crezi, dar aveam de gînd să mă duc personal la ea, mai ales după ce a fost tăiată puştoaica aia.

Tommy îl privi mirat. Nu-i scăpa nimic, dar se folosea foarte rar de informaţiile lui, eră mai mult un hobby.

— Ştii ce s-a întîmplat cu Ginelle?

Boris zîmbi.

— Ascultă, Tommy, ştiu tot despre oricine, inclusiv despre tine. Dar nu mă folosesc de aceste lucruri decît dacă mă avantajează. Dacă ai pe cineva la mînă, scoţi mult mai repede banii. De la el. De asemenea, dacă aflu de un furt, iar unul din cei implicaţi îmi datorează bani, îi obţin imediat. Însă pe Bolger ăsta nu pot să-l sufăr. A tăiat-o pe o prietenă de-a

mea, cu ani în urmă. Era o fată tînără căreia îi plăcea să parieze, l-a tăiat faţa. M-am dus personal la el. De atunci, s-a ales cu cicatricea. L-am tăiat cu o lamă şi ştii cît este de laş. Iată de ce am vrut să discut cu tînără Briony. O plac de cînd era mică şi o trimitea tatăl ei să facă un pariu. Spune-i că, indiferent ce se întîmplă, voi fi de partea ei.

— Îţi mulţumesc, Boris, apreciez gestul tău.

Zîmbi, arătîndu-şi dinţii negri.

— Am fost întotdeauna un gentleman. Indiferent de reputaţia mea, n-aş răni o femeie. În schimb, pentru Bolger este o adevărată pasiune. Din partea mea, cu cît va fi mai repede lichidat, cu atît mai bine. Tommy se ridică şi-i întinse mîna, iar Boris i-o strînse. Du-te la Dubronsky. Din cîte ştiu, este înglodat în belele pînă peste cap.

— Aşa o să fac. Apoi, înainte să plece, îi zise: O să-i transmit lui Briony ce-ai spus. Va fi încîntată.

Bărbatul surîse.

— Fata asta se pricepe la afaceri; are o minte limpede şi logică. Aşa sînt majoritatea femeilor, dacă ajungi să le cunoşti mai bine. Cred că, într-o zi, femeile vor conduce ţara asta!

Tommy rîse de afirmaţia lui şi plecă. Se duse în Petticoat Lane, cu Jimmy, oprindu-se în drum să cumpere două pistoale. Cînd vizitai evreii, pe teritoriul lor, era bine să te asiguri.

Kerry se aşeză pe pat, uitîndu-se la mormanul de haine înşirate pe podea. Încerca să-şi găsească energia să se îmbrace. Evander plecase şi o auzi pe Bernie fredonînd, în timp ce pregătea mîncarea. Scrîşni din dinţi. De ce era atît de blestemată? Îl dorea, cu toată fiinţa ei, pe Evander Dorsey.

Nu se gîndea decît la el. Dacă ar fi fost un suedez mare şi blond, n-ar fi avut nimeni nimic împotrivă. Dar era negru şi, din cauza asta, el şi Kerry trebuiau să se ascundă ca nişte hoţi. Acum Bernie aflase de ei şi asta era începutul sfîrşitului. Kerry simţea acest lucru, instinctiv.

În Franţa, ar putea trăi pe faţă cu Evander. Erau artişti şi, prin urmare, li se iertau toate. Însă aici şi-n America, dacă-şi proclamau sentimentele, vor fi ostracizaţi.

Ce nedreptate! Mama ei ar înnebuni dacă ar afla de Evander. Şi o tîrfă de doi bani era mai respectată decît o femeie care trăia cu un negru.

Ah, Doamne, cîtă nedreptate!

Bernie se năpusti în cameră, cu o cană fierbinte de ceai.

Cînd o văzu pe Kerry, îi zîmbi, trist.

— Haide, Kerry, adună-te.

Începu să strîngă hainele de pe podea şi Kerry o apucă de mînă. Bernie o privi, uluită.

— Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, Bernie, te ucid! Ai înţeles? Te ucid cu mîinile mele!

Bernie o aprobă, cu ochii plini de lacrimi. Cel mai mult o durea că sora ei o cunoştea atît de bine. Ştia exact de ce era capabilă. Vedea prin ea, ca prin sticlă.

— N-o s-o fac, Kerry. Îţi promit.

Kerry o împinse şi-i spuse:

— Bineînţeles că n-o s-o faci, pentru că n-o să te las eu!

Cele două surori se priviră drept în ochi. Iar Bernadette fu prima care-şi feri privirea.

CAPITOLUL 14

Piaţa Brick Lane era înţesată de oameni. Negustorii ambulanţi îşi strigau mărfurile în gura mare. Copiii alergau printre tarabe, încercînd să fure ce era mai la îndemînă.

Bătrîne şi mame tinere se opreau să bîrfească sau să cumpere de la tarabele de mîna a doua, care se găseau din belşug.

Băieţi, cu şorţuri lungi, stăteau lîngă cărucioarele lor pline cu mere şi portocale, luînd banii cu mîinile lor murdare şi cîntărind fructele, rapid şi eficient, ciupind la cîntar cînd se putea şi discutînd cu clienţii, să le sustragă atenţia.

Magazinele erau deschise. Aurul era expus în spatele grilajelor de fier, diamantele sclipeau şi mobila era înşirată afară, pe trotuar.

Era o epocă propice vînzărilor şi evreii profitau din plin. Ei aveau întotdeauna bani de împrumutat, făceau comerţ şi impuneau respect.

Erau bogaţi, deţineau proprietăţi în Brick Lane şi împrejurimi, dar locuiau în Golders Green şi duceau vieţi respectabile, în familii respectabile. Muiţi dintre ei făcuseră avere din luptele stradale.

Se bateau pe bani, în Victoria Park, şi, cînd prindeau cheag, făceau comerţ cu haine şi bijuterii, dar practicau, în primul rînd, camăta. Atmosfera senină masca adevăratele afaceri care aveau loc acolo. Magazinele erau deschise pînă noaptea, tîrziu.

Mirosul peştelui prăjit şi al legumelor stricate se amesteca în aburul permanent al spălătoriilor Hoffman. Tommy înainta cu Jimmy, pînă ajunse la micuţa casă de amanet a lui Dubronsky.

Era un lucru obişnuit ca o femeie să amaneteze cel mai bun costum al soţului ei, lunea, şi să-l scoată, sîmbăta, gata pentru duminică. Amanetul era un mod de viaţă al majorităţii oamenilor. Doar aşa reuşeau să tragă de veniturile lor modeste şi să umple burta copiilor. Cînd intră în magazin, Tommy închise uşa şi puse semnul „închis”.

Evreul de la tejghea, micuţ de statură, îi zîmbi.

— Tommy, băiete. Cu ce ocazie pe la noi?

Tommy nu se lăsă înşelat de aparenţe. Îl cunoştea prea bine pe Dubronsky; trupul lui micuţ şi faţa zîmbi- toare ascundeau o minte calculată şi o fire violentă. Pînă acum, Tommy se înţelesese foarte bine cu el. Se folosi de acest atu, cînd se aplecă spre el.

— Am auzit că ai început să legi prietenii cu proxeneţii. Este adevărat?

Dubronsky ridică din umeri.

— De cînd trebuie să-ţi cer voie cu cine pot să mă împrietenesc? Cine eşti tu, Tommy Lane, un rabin irlandez, ca să vii aici şi să mă iei la întrebări despre simpatiile şi antipatiile mele?

Tommy zîmbi.

— Jimmy, uită-te în spate.

Bărbatul dădu la o parte plăcuţa care separa tejgheaua de restul magazinului şi înaintă, răstumînd tot în jurul lui. Cînd se întoarse, apăru cu o fată, în jur de optsprezece ani. Avea părul negru, des şi nasul mare. Era fiica lui Dubronsky, Ruth; semăna prea bine cu el.

— Lasă-mi fata în pace, Tommy, este doar un copil care-şi ajută tatăl.

Tommy remarcă îngrijorarea din glasul lui. Jimmy era cunoscut pentru violenţa şi prostia lui. Dubronsky ştia că ar fi fost de ajuns ca Tommy să facă un semn şi Jimmy ar fi lichidat-o fără să se gîndească de două ori. Dar Tommy se simţea jignit că evreul avea o părere atît de proastă despre el.

— Ştii, doar, că nu i-aş face rău fiicei tale. Pe mine mă interesează Willy Bolger. Nu vreau să mă cert nici cu tine, nici cu altcineva, din cauza asta, dar o s-o fac, dacă trebuie. Bolger m-a supărat şi acum trebuie să plătească. Dacă-l protejezi, îţi dărîm şandramaua. O rad din temelii! Vorbesc serios. Aşa că transmite-i un mesaj din partea mea. Spune-i că-l caut şi o să-l găsesc, pînă la urmă. Aşa că ar fi mult mai bine pentru el, să mă caute. Dacă voi fi nevoit să-l caut, o să fie vai şi amar de capul lui şi al prietenilor săi. Ai înţeles?

— Perfect. Şi acum, dacă nu te superi, am de lucru.

Tommy îl privi timp de cîteva secunde. De-abia se stăpînea să nu sară la el. Se pare că cine îl susţinea pe Bolger era un peşte mai mare decît îşi imaginase, altfel Dubronsky n-ar fi fost atît de discret. Apoi veni după tejghea şi-l înşfăcă de gît, scoţîndu-l din magazin pe uşa din spate.

Deschise toaleta din curte şi împinse omuleţul cu capul înăuntru, apăsîndu-l cu toată puterea. Toaleta nu mai fusese curăţată de ani de zile. Mirosul urinei plutea în aer. Cineva se uşurase cu puţin timp în urmă şi lăsase o băltoacă portocalie. Îl ţinu aşa pînă-l simţi că se înmoaie, iar apoi îl trînti afară. Începu să-l lovească cu picioarele, concentrîndu-se asupra pieptului şi spatelui.

Dubronsky zăcea pe jos, gîfîind. În cele din urmă, se întoarse pe-o parte, cu gura plină de sînge. Tommy îngenunche lîngă el şi-i strînse faţa în mîini.

— Să nu mă mai înfrunţi niciodată, neisprăvitule! Niciodată, ai auzit? Şi acum o să-mi spui cine îl susţine pe Bolger. Dacă nu, te înec în propriul tăi pişat. M-ai scos din sărite! Hai, spune odată!

Omuleţul îl privi îngrozit. De cînd îl ştia pe Tommy, nu-l mai văzuse niciodată atît de turbat. Începu să-şi dea seama că mersese prea departe. Băiatul, pentru că nu era decît un băiat, în ciuda aerelor lui, nu trebuia subestimat.

La fel ca Briony Cavanagh, făcea parte din noua generaţie şi erau capabili de orice. Acum, cînd se afla în mîinile lui, uitase de promisiunile lui Bolger.

— Dă-mi drumul, Tommy! Hai să vorbim.

Băiatul rînji crunt.

— M-am săturat de vorbe, pocitanie ticăloasă! Spune-mi care sînt noii prieteni ai lui Bolger şi te las în pace.

— Jur că nu ştiu. A venit la mine şi la alţii să ne facă o propunere. Are mulţi bani la dispoziţie şi a plătit mulţi oameni. Crede-mă, Tommy, nu

este nimic personal, doar afaceri. Dar jur că nu ştiu cine-l susţine. A spus, odată, că este un mare om de afaceri. Atîta tot. N-a dat nici un fel de amănunte.

— Şi vrei să te cred, nu-i aşa?

Tommy se prefăcu neîncrezător. Dubronsky ar fi salvat cel puţin fundul fiică-sii, dacă nu pe-al lui. Dar nu trebuia să-i arate că-l crede.

— Tommy, ascultă-mă, nu ştiu. Jur, dinaintea lui Dumnezeu, că habar n-am...

Îi dădu drumul. Îi lăsase urme livide pe faţă. Tommy îşi şterse mîna udă de cămaşa evreului.

— Unde pot să-l găsesc? N-am mai trecut de mult pe la el, aşa că unde se ascunde?

Omuleţul miji ochii. Fără ochelari, era aproape orb.

— Stă la fraţii Old, în Upton Berk. Dar te previn, Tommy, este foarte bine păzit.

— Cîţi oameni are? Şi cine sînt?

Dubronsky tuşi şi scuipă, înainte să-i răspundă:

— Fraţii Old, Campbell, Denning. Ca să nu mai pomenim de bătăuşii evrei şi maltezi. Familia Marino se gîndeşte la oferta lui, dar să ştii că aruncă cu bani în dreapta şi-n stînga.

Tommy scrîşni din dinţi. Apoi îl plesni peste cap şi-i spuse:

— Nu-mi pasă, chiar dacă ar fi cumpărat toţi cuţitarii. Este un om mort. Şi dacă o să fie mort, n-o să mai poată plăti pe nimeni. O să-i stric toate jocurile, vei vedea.

Tommy se ridică şi se îndreptă spre magazin, unde Jimmy stătea cu Ruth. Fata era albă ca varul. Tommy făcu semn să-i dea drumul şi ieşi cu Jimmy. Cînd ajunse afară, inspiră adînc. Apoi luă un cazan metalic de gunoi şi-l aruncă în vitrina magazinului. Oamenii priveau spectacolul cu ochii sclipind. Dubronsky nu era iubit. De fapt, nici un cămătar nu era iubit.

Jimmy zîmbea, în timp ce înainta spre maşina lor. Uneori, se întreba de ce mai avea nevoie Tommy de el. Era perfect capabil să se descurce de unul singur.

În maşină, Tommy îi spuse:

— Acasă. Tu şi cu mine o să-i vizităm pe fraţii Old diseară. În noaptea asta, o să fie o încăierare în Victoria Park şi, din cîte îl ştiu pe Ronnie Old, n-o să lipsească.

Willy Bolger îl aprobă pe bărbatul care stătea în spatele lui, în maşină. Avea o expresie indiferentă şi tuşi încet, înainte să vorbească:

— Trebuie să aveţi încredere în mine. Nu mă tem nici de Briony Cavanagh, nici de Tommy Lane. S-a terminat cu ei. În curînd, vor ieşi din competiţie. O să le preluăm afacerile. Peste şase luni, n-o să se mai audă de numele lor.

Omul din spate murmură:

— Ai grijă să fie aşa. Te plătesc destul pentru asta. Vreau ca Briony Cavanagh să fie ştearsă de pe faţa pămîntului. Vreau să-i iau tot, s-o înlătur definitiv.

Willy zîmbi, arătîndu-şi dinţii ascuţiţi.

— Este ca şi făcut.

Omul se dădu jos din maşină şi o porni spre Baywater Road, unde luă un taxi. Willy îl urmări, dispreţuitor. Ce prost! Îi oferise sume mari de bani şi Willy acceptase, fără să se gîndească de două ori. Dacă ar fi avut cît de cît minte, i-ar fi lichidat pe amîndoi şi ar fi ieşit mult mai ieftin. Dar, dintr-un anumit motiv, cunoscut numai de el, voia mai întîi s-o lase pe Briony Cavanagh fără nimic. Willy pipăi teancul de bani pe care i-l lăsase la începutul întllnirii şi zîmbi din nou. Cui îi păsa? Se gîndi el. Atîta timp cît curgeau banii, putea face orice. În timp ce mergea cu maşina către Hoxton, visa, cu ochii deschişi, să ajungă Baronul cartierului East End. Primul baron proxenet. Ar putea domni asupra tuturor prostituatelor care lucrau pe străzi. Gîndul acesta îl entuziasma. Era visul lui. Şi-i va face o mare plăcere s-o înlăture pe ticăloasa de Cavanagh! Era omul cel mai potrivit s-o distrugă.

Auzise că Lane îl căuta. N-avea decît. Oricum, n-o să-l găsească. Tommy o să-l întîlnească la momentul potrivit şi va fi ultima persoană pe care o s-o mai vadă, în viaţa lui.

Briony tocmai îşi terminase toaleta, cînd Tommy intră în dormitor. Stătea goală, cu sînii ei mici şi talia subţire, iar Tommy o luă în braţe. Avea mîinile reci şi Briony scoase un strigăt. O ridică şi o duse în pat. Apoi o întinse uşor şi o sărută tandru pe gură.

— Parcă ai fi un copil, mai ales acum, cu părul răvăşit.

— Bine. Dar nu mă simt copil. Dă-mi drumul.

Tommy se aşează peste ea cu toată greutatea lui.

— Nu. De ce aş face-o?

Briony rîse.

— Pentru că am îngheţat, ce dracu’! Cissy nu s-a deranjat să facă focul aici, azi.

— O să te încălzesc eu.

În clipa aceea, o simţi relaxîndu-se. Aşa se întîmpla întotdeauna. Îl lăsa s-o posede şi atîta tot. Îi venea s-o muşte, să simtă măcar durere. Şi, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, ea îi şopti.

— Îmi pare rău, Tommy.

Era dezolată şi o strînse în braţe, sorbindu-i mirosul de săpun şi parfum.

Apoi se desprinse s-o privească. Ochii ei verzi, adînci, aveau sclipiri aurii, care-i făceau mai luminoşi.. Erau încadraţi de gene lungi, negre, în contrast cu părul.

Aşa cum era acum, parfumată, cu părul revărsat, semăna cu fata de care se îndrăgostise. Doar cutele din jurul ochilor îi trădau grijile şi vîrstă.

Îi sorbea corpul din privire. Dungile albe, fine, din triunghiul pubian, erau singura dovadă a feminităţii ei. Sînii mici erau neatinşi de trecerea anilor, la fel ca şi coapsele. Dar pe burtă se vedeau cîteva cute, pentru care Tommy o iubea şi mai mult. Pentru că îi aminteau, la fel ca şi ei, de copilul la care renunţase. De fapt, care i se luase.

Briony îşi trecu degetele suple peste abdomen.

— Sally vine sîmbătă. O să aranjez să-l văd pe Ben, dacă o să pot.

Tommy o aprobă, solemn. Sally era doica lui Benedict. După ce Isabel Dumas o împiedicase să mai vadă băiatul, luase legătura cu doica. Briony îl vedea acum de la depărtare, dar o ajuta să-şi aline durerea din suflet.

Bărbatul o sărută tandru pe burtă.

— Te iubesc, Bri.

Era gîtuit de emoţie şi Briony îl trase peste ea şi-l sărută, în timp ge degetele ei îi descheiau nasturii de la pantaloni. Pe măsură ce îl dezmierda, simţea cum se excită. Se dezbrăcă şi se întinse lîngă ea, sărutîndu-i sînii, gîtul şi şoptindu-i cuvinte dulci. Briony îşi trecu degetele peste spatele lui, pînă i se făcu pielea de găina. Cînd o străpunse, gemu. Briony îl prinse cu muşchii ei vaginali, trăgîndu-l înăuntrul ei cu aceeaşi dexteritate şi detaşare ca fetele care lucrau pentru ea. Simţi cum îl cuprinde tristeţea, ca de obicei.

O posedă hotărît, pînă cînd căzu peste ea, epuizat. Atunci îl luă în braţe şi-l sărută, şoptindu-i vorbe dulci la ureche. Era partea care ei îi plăcea cel mai mult. Şi, ca întotdeauna, îl făcu să uite de dezamăgirea lui. De sentimentul că se folosea de ea, aşa cum se folosea şi ea de el. Ştia că nu putea să-i trezească pasiunera şi cel mai trist era că pierdea un lucru atît de minunat. Dar o dezmierdă, aşa cum ştia că-i place, şi o sărută.

Rămaseră în pat, aproape o oră, pierduţi în gîndurile lor. Amîndoi voiau să vorbească de adevăratele lor sentimente şi nu- şi găseau cuvintele potrivite.

În cele. Din urmă, Briony se mişcă. Îşi puse un halat de mătase şi pregăti focul. Era devreme, seara, soarele dispărea, încet, la orizont.

Aprinse veiozele de pe noptiere şi-i zîmbi.

— Ce-ai făcut azi?

O privi, surîzător.

— Ca să fiu sincer, Briony, l-am vînat pe Bolger.

— Şi care-i treaba? Ai aflat cine îl susţine?

Tommy clătină din cap.

— Nu. Se pare că Willy al nostru se ascunde la fraţii Old. Ştiu sigur că Ronnie Old îl urăşte. N-a suportat niciodată peştii. Ronnie se ocupă numai de hoţi. Dar Willy aruncă cu bani şi, îţi spun sincer, mă îngrijorează. Cineva vrea să ne înlăture definitiv. Aici nu-i vorba de o concurenţă curată, ci de moarte şi distrugere.

Se aşează pe pat şi puse mîna pe braţul lui Tommy.

— Eşti îngrijorat într-adevăr, nu-i aşa?

Părea mirată.

Tommy îşi muşcă buza şi o aprobă.

— Da, sînt. Se petrece ceva şi nu reuşesc să-i dau de capăt. Am colindat, în lung şi-n lat, ca un nebun, dar tot degeaba.

— Indiferent cine-l susţine pe Willy, este o persoană şireată şi cred că are mare noroc că Willy n-a trăncănit despre el, pînă acum. Înseamnă, de asemenea, că nu este un om de rînd, altfel Willy l-ar fi vîndut de mult.

Oftă şi îşi şterse faţa cu mîna. Părul lui des se încîlcise. În timp ce-l privea la lumina focului şi-l văzu tras la faţă, o cuprinse frica. Dacă Tommy Lane era speriat, avea toate motivele să se teamă.

— Deci, ce-i de făcut? Stăm aici şi facem pe noi de frică sau ne ducem să-l căutăm? Hai, spune-mi.

Tonul ei era agresiv. Acum se speriase şi ea şi nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Tommy rîse, fără să vrea. Doar Briony a lui putea fi în stare să-şi caute moartea cu lumînarea. Ar fi capabilă să se lupte cu oricine!

— În noaptea asta, o să fie o bătaie în Victoria Park. Old va fi acolo, poate şi Willy. Nu cred că putem aştepta pînă se întîlneşte cu Mariah. Avem nevoie de un element surpriză, nu-i aşa?

Briony îl aprobă, zîmbind.

Tommy sări din pat şi îşi aprinse una din ţigările lui ieftine.

— Sună să ne aducă ceva de mîncare. Nişte şuncă şi ouă. Mor de foame. Pe urmă o să adun băieţii, să-i instruiesc. La noapte, o să mergem acolo şi o să-l învăţăm minte. Dacă o fi să mor, o să mai trag cîţiva după mine.

Briony sună.

— Mă spăl şi mă îmbrac imediat. Cred că trebuie să ajungem acolo înainte de prima luptă. Aşa, o să ne strecurăm mai uşor.

Tommy o privi, clătinînd din cap.

— Oh, nu! N-o să mergi. O femeie n-are ce căuta acolo. Rămîi aici. Ocupă-te de cluburi, case sau orice altceva. Însă nu o să te apropii de locul acela!

Briony îl înfruntă. Îşi puse mîinile în şold şi-i spuse:

— Şi ce vrei să faci? Ai de gînd să mă opreşti?

Tommy se apropie de ea.

— N-am ridicat niciodată mîna la tine sau la altă femeie, dar îţi promit că te zdrobesc în bătaie dacă te apropii de locul acela, la noapte!

Tommy adună douăzeci din cei mai buni oameni ai săi, inclusiv Abel Jones şi Jimmy Reynard. În subsolul unei case din Wapping, îşi prezentă arsenalul şi oamenii săi luară fiecare cîte o armă. Cuţite, puşti şi pistoale erau la ordinea zilei şi, cînd plecară, se vedea ce entuziasmaţi erau. Mulţi dintre ei aveau un dinte împotriva familiilor Old şi Campbell, aşa că de-abia aşteptau să se bată. Tommy fuma ţigară de la ţigară, pe măsură ce se îndreptau spre Hackney. Ajunseră imediat după ora nouă.

Prima luptă începuse deja şi parcul era înţesat de lume. Tommy şi oamenii săi îşi făcură loc prin mulţime, căutîndu-l pe Ronnie Old. O să-l oblige să le spună unde se ascundea Bolger, chiar dacă vor fi nevoiţi să-i taie boaşele. Tommy era înfuriat la culme. Agitaţia îl pusese în alertă şi împinse oamenii. Avea toate şansele să moară aici, în noaptea asta, dar era pregătit să-şi asume riscul. Tommy îl văzu pe Jimmy şi pe un alt bărbat cumpărînd pui fripţi de la un vînzător ambulant. Se duse la ei şi-l apucă pe Jimmy de gît.

— Unde te crezi, Jimmy, la o petrecere în aer liber?

Jimmy puse bucata de pui la loc şi-l urmă, spăşit, pe Tommy. Murea de foame.

Spre deosebire de Tommy, nu mîncase nimic de dimineaţă şi- i chiorăiau maţele, după halbele de bere băute la Watrey.

Tommy înaintă înfuriat.

— Nu-mi vine să cred, Jimmy! Ce ai de gînd? Ne ducem după ticălos sau căscăm gura de pomană?

Se apropiau de zona unde se dădeau luptele; ringul fusese înconjurat cu funie şi cei care aranjau pariuri mişunau pe aici. Tommy îl zări pe Ronnie Old.

Le făcu semn oamenilor săi şi se năpustiră într-acolo. Ronnie era ocupat cu pariurile şi nu-l văzu pe Tommy decît prea tîrziu. Se apropie de ei zîmbind fals şi-l apucă de braţ. Ronnie se uită la bătrîna de lîngă el, care încerca să parieze, şi-i spuse:

— Îmi pare rău, draga mea, biroul ăsta s-a închis. Du-te în altă parte.

Femeia, o cămătară cunoscută, se uită înfuriată la Tommy şi protestă:

— Rahat! Vreau să pariez. Doar n-am stat la coadă degeaba, timp de o jumătate de oră!

Tommy se uită la ea şi-i spuse printre dinţi:

— Tacă-ţi gura, bunico, dacă nu vrei să-ţi bag banii în fund! Oamenii începură s-o ia din loc, sesizînd că se întîmplase ceva. Era problema lui Ronnie Old, nu a lor.

Bătrînă scuipă dispreţuitor la picioarele lui Tommy şi se duse la celălalt plasator de pariuri, văicărindu-se în gura mare.

Tommy îl împinse pe Ronnie în cortul lui şi se înfruntară.

— Eşti nebun, Lane. N-ai nici un drept să vii aici, să te iei de mine.

— Nu mai spune, Ronnie. În ultima vreme, n-am auzit decît de tine, de Campbell şi nenorocitul ăla de Bolger. Ei bine, în noaptea asta o să-mi plătesc datoriile şi o să încep cu tine, amice.

Ronnie Old era un tip solid şi greoi. Tommy ştia asta şi îşi luase măsuri. Scoase un cuţit şi înfipse vîrful în burta umflată de bere a lui Ronnie. Lama intră cam un centimetru.

Ronnie privi, uimit, cum se prelingea sîngele. Cuţitul era atît de ascuţit, încît nu simţise aproape nimic. Dar era destul de isteţ să ştie că durerea va veni imediat, după aceea. Îşi apucă burta cu amîndouă mîinile.

Nu ştia dacă pătrunsese destul de adînc să-i verse maţele. Dacă se revărsau, era un om mort. Alb la faţă, se clătină, cu inima să-i sară din piept. Se umpluse de sudoare.

Tommy îl înţepă din nou, de data aceasta pe lungime. Îi desenase o cruce roşie pe burtă.

— Nenorocitule! Credeai că poţi să mă tragi pe sfoară? Ţi-ai imaginat că Bolger e cel mai tare? Ei bine, uite că nu este. Eu sînt. Ai vrut violenţă, aşa că asta o să ai. O să vă omor pe toţi, unul cîte unul, inclusiv pe beţivul de taică-tău. Ai vrut să mă sperii, ei lasă că-ţi dau eu spaimă, să-ţi ajungă toată viaţa!

Luă cuţitul şi-l şterse de faţa lui Ronnie. Îi tăie pielea pînă la os.

Amîndoi bărbaţii se uitară la Briony cînd intră în cort cu Mariah Jurgens.

— Te doare, nu-i aşa, Ronnie? Îmi imaginez cît de rău. Ei bine, din cauza ta, una din fetele mele a fost torturată, la fel, de Willy Bolger. Hai, spune unde este. Tommy este turbat de furie şi noi la fel. Eu şi Mariah am adunat toţi bătăuşii din cartierul arăbesc, de lîngă docuri. Aşa că ai face mai bine să vorbeşti, dacă nu vrei să-ţi luăm fraţii şi să-i tăiem în bucăţi, pînă ne spun ce ne interesează. Nu-i aşa, Tommy?

Bărbatui le privea uluit, pe ea şi pe Mariah. Stăteau acolo, îmbrăcate

elegant, fără să se teamă. Mariah zîmbea maliţios.

— Apropo, Ronnie, l-am umflat şi pe Micky Campbell. Acum este în maşina mea, cu Marcenello, eroul maltez. Sînt păziţi de un prieten de-al meu, arab. Îl cunoşti pe marele Kousan, nu-i aşa, Ronnie? Parcă el este cel care te-a fugărit prin locuinţa lui, cu un satîr, acum vreo şase luni, cînd încercai să te infiltrezi între docheri. Nu te place şi cred că sentimentul este reciproc. Aşa că spune-ne mai bine unde este Bolger.

Ronnie se uită la toţi. Era gata să leşine. Nu fiindcă pierduse sînge, ci pentru că îşi dăduse seama că n-o să mai apuce zorile. Numai Bolger era de vină, cu portofelul lui doldora şi gura lui bogată. Era ca şi mort, ştia asta. Dar cel puţin o să se răzbune pe cel care-l băgase la apă.

— Este în Valence Road. Benthal Green. Stă cu o prietenă de-a lui, Gilda Poloneza. O să-l găseşti acolo. Dar este bine protejat. Au grijă evreii de ei.

Afară, lupta era în toi. Mulţimea era însetată de sînge. Asta însemna că unul din luptători căzuse. Briony, Mariah şi Tommy ieşiră din cort, fără să se uite la Ronnie, care încerca să-şi astupe gaura din burtă. Ronnie trăise toată viaţa cu frică. Era un ticălos care împărţea moartea, cu aceeaşi uşurinţă cu care alţii împărţeau cărţile. Şi acum îşi găsise sfîrşitul, într-un cort din Victoria Park, cu o grămadă de bani în portofel şi o sticlă de whisky în buzunar. Se trînti pe podea şi scoase sticla, începînd să bea lacom.

Murise la fel cum trăise, violent, şi nu avea cine să-l jelească.

Strecurîndu-se prin mulţimea care striga, încurajînd luptătorii din ring, Briony se stăpînea cu greu să nu vomite. Oricît de rău era Ronnie Old, o impresionase să-l vadă sîngerînd în halul ăla.

Inspiră adînc duhoarea trupurilor nespălate şi vomită înainte să ajungă la maşină. Mariah o frecă pe spate.

— Ascultă, Briony, dacă ar fi fost după el, te-ar fi privit cu plăcere pînă îţi dădeai sufletul. Îl cunosc de mult pe Ronnie. Nu te mai gîndi la el. A meritat să moară aşa. Şi, dacă n-ar fi făcut-o Tommy, o făcea altcineva.

Briony se urcă în maşină. Observase că Ţommy nu-i spusese nici un cuvînt, semn că era furios. Închise ochii şi se rezemă de banchetă, în timp ce se îndreptau spre Valence Road.

Vedea dinaintea ochilor figura lui Ginelle, cu pălărioara ei cloş ridicolă şi rochiile vaporoase, din dantelă. Şi cu accentul elevat, pe care se străduia din greu să-l imite. Pînă să ajungă la destinaţie, se liniştise şi îşi recăpătase stăpînirea de sine. Trebuia să bage spaima în oameni, ca să nu se mai întîmple aşa ceva. Trăia într-o lume violentă, unde se aplica numai legea străzii. Aşa că se hotărîse s-o aplice şi ea de aici înainte. N-o să se mai atingă nimeni de ea!

Înainte să ajungă în Valence Road, Briony, Tommy şi Mariah îşi instruiră oamenii. Jimmy Reynard şi alţi doi, Abel şi Kevin Rafferty, vor păzi spatele casei Gildei. Bărbaţii alergară să-şi ocupe poziţiile.

Micky Campbell şi Marcenello aşteptau, îngroziţi, în maşina lui Mariah. Kousan, liderul disputat al arabilor, le zîmbea maliţios. Oamenii săi rămăseseră în Victoria Park şi-i strîngeau pe prietenii lui Old, Campbell şi Marcenello. Era o operaţiune bine planificată şi executată.

Mariah şi Kousan erau prieteni şi adversari vechi. El le ascultase pe Mariah şi Briony şi se lăsase convins să participe la această confruntare, pentru că avea încredere în ele. Îi convenea să fie în bune relaţii cu cei care vor stăpîni în East End. Nimeni nu se apropia de docuri fără permisiunea lui. Tot ce se fura de pe vapoare, trecea pe la el; nu era interesat de prostituţie, deşi cîteva boarfe din cort se bucurau de protecţia sa.

Dar numai fiindcă se culcaseră cu arabi sau născuseră copii arabi, l-ar plăcea să cîştige prietenia lui Tommy Lane şi a lui Briony. Ar avea toţi de profitat.

Şi, în plus, avea ocazia să se răzbune, începînd cu Micky Campbell. Ura familia Campbell.

Între ei exista o veche duşmănie.

În momentul acesta, Micky era îngrozit, pentru că rămăsese singur, neînarmat, fără fraţii sau mama lui formidabilă, care era adevăratul creier al familiei lor.

El şi Marcenello îi priveau pe Briony, Tommy şi Mariah, înaintînd spre casa micuţă, cu terasă, a Gildei. Gilda Poloneza era o femeie cu o vîrstă greu de precizat şi un şchiopătat pronunţat.

Se culca cu scursorile portului - marinari africani şi chinezi. Era o femeie micuţă, cu o piele frumoasă, de piersică, şi o fire imposibilă. Tocurile femeilor clănţăneau pe caldarîm şi Tommy ascultă sunetul, clocotind de furie. Cînd o să se întoarcă acasă cu Briony, o să-i tragă o palmă să-l ţină minte. Cînd o văzuse în cort, se simţise ca un prost. Era atît de enervat, încît îi venea s-o sugrume.

Era treabă de bărbaţi. Aveau de-a face cu ultimele lepădături şi, oricît îi respecta şiretenia şi curajul, nu putea s-o ierte că apăruse acolo, cu arabii ăia şi afurisita de Jurgens! Îl făcuse de rîs. Ca şi cînd s-ar fi ţinut de fusta ei. Era atît de turbat, încît fu cît pe ce să dărîme uşa Gildei cînd bătu cu putere.

Willy îi zărise pe fereastră. Luă puşca şi ieşi în grabă din bucătărie, spunîndu-i Gildei să le deschidă şi să încerce să-i oprească.

Femeia deschise uşa de la intrare şi le spuse:

— Încearcă s-o şteargă prin spate. Şi-a luat puşca. Ce mai vreţi să ştiţi?

În curte, Willy se uită la cei trei bărbaţi care-l aşteptau şi, cînd auzi cuvintele Gildei, ştiu că era un om mort.

Ar fi trebuit să fie păzit, dar nu erau decît oamenii lui Lane. Se uită în jur, crezînd că bătăuşii lui vor apărea pe undeva, dar ştiu, instinctiv, că o şterseseră. Nu mai avea nici o speranţă.

Evreii îl abandonaseră. Era evident că ştiau ceva, în plus, faţă de el. Putea încerca să scape, dar n-avea nici o şansă. Ajunsese la capăt, o ştia prea bine.

Fusese atît de aproape să-şi atingă scopul! Atît de aproape! Acum se prăbuşea totul. Gîndul îl anjuza şi începu să rîdă. Cînd Tommy apăru la uşa din spate, îi zîmbi.

— Bună, Tommy, băiete. Am auzit că mă cauţi.

Apoi, în timp ce-l privea, îşi băgă ţeava puştii în gură şi apăsă pe trăgaci, rîzînd.

Îi trăsese pe sfoară, ducînd secretul cu el, în mormînt.

Tommy năpusti asupra trupului neînsufleţit şi începu să-l izbească. Briony şi Mariah apărură cu Gilda. Tommy pufni, întorcîndu-se spre Briony.

— Trebuia neapărat să vă băgaţi nasul, nu-i aşa? Ei bine, acum a murit şi s-a terminat. Dacă nu vă supăraţi, mă duc să-i aranjez pe Campbell şi pe ceilalţi. Sau vreţi să ridic două degete şi să vă cer permisiunea, mai întîi?

Zicînd aceasta, intră în casă să iasă pe cealaltă parte. Jimmy şi Abel se uitară unul la altul, ridicînd din sprîncene.

Mariah puse o mînă pe braţul lui Briony.

— Este supărat.

Dar, înainte ca Briony să apuce să-i răspundă, Gilda strigă:

— Şi ce-i cu asta? Şi eu sînt supărată! Grăsanul mă plătea bine ca să stea aici. Iar acum va trebui să mă duc la poliţie şi să anunţ că s-a sinucis.

În timp ce privea femeia micuţă, din faţa ei, care stătea caraghios, sprijinindu-şi toată greutatea pe piciorul sănătos, Briony începu să rîdă. Era un rîs care se transformă repede în lacrimi.

Mariah o luă de braţ şi o duse înapoi la maşină. Desprinzîndu- şe de ea, Briony se duse la Tommy şi-i spuse, în şoaptă:

— Bine, te-ai supărat. Însă cred că ar trebui să te gîndeşti la ceva: Unde dracu’ sînt evreii? Doar ştii că ar fi trebuit să-l protejeze! Cineva a ajuns aici înaintea noastră. Bolger credea că aleargă în braţele oamenilor săi, să fie apărat. Dar nu era nimeni, decît noi. Gîndeşte-te la asta. Haide, Mariah, să-i lăsăm cu jocurilor lor.

După ce plecară, Tommy intră în maşina lui Mariah. Era condusă de omul ei, Marele John. Făcîndu-i semn lui Kousan, Tommy le spuse bărbaţilor dinăuntru:

— După cum vedeţi, sînt turbat de furie. Am omorît doi oameni şi tot n-am aflat răspunsul la întrebarea mea!

Campbell şi Marcenello nu intenţionau să-l înfurie pe Tommy Lane mai rău decît era.

Aşa că începură să vorbească amîndoi deodată.

CAPITOLUL 15

Mama Campbell avea şaizeci şi opt de ani şi era zbîrcită ca o smochină. Îşi purta pârul negru, brăzdat de fire albe, strîns în creştetul capului, într-un coc franţuzesc. Ca de obicei, se îmbrăcase într-o rochie cenuşie, fără formă, cu un şorţ mare pe deasupra, care îi acoperea sînii mari, legat cu o fundă, la spate.

Picioarele ei umflate se revărsau din papucii tăiaţi lateral, ca să se poată mişca. Tocmai pregătise pentru ea şi soţul ei un sandviş cu şuncă şi se aşezase lîngă focul din bucătărie, aşteptîndu-şi băieţii să se întoarcă şi să-i povestească ce se mai întîmplase în seara aceea.

Cînd auzi bătăi în uşă, se ridică de pe scaun şi ieşi pe culoar, strigînd:

— Ho, ho, că nu sînt surdă!

Dar, cînd deschise uşa, încremeni pe loc. Mariah Jurgens şi Briony Cavanagh stăteau în pragul casei ei. Bătrînă se îndreptă de spate şi îşi luă o atitudine agresiva.

— Ia te uită cine a venit - nici mai mult nici mai puţin decît asociaţia tîrfelor.

Briony şi Mariah intrară în hol, împingînd-o şi copleşind-o cu ocări.

— Cine dracu' vă credeţi, tîrfelor, să daţi buzna la mine-n casă? Băieţii mei o să vă taie ţîţele, dacă vă atingeţi de mine.

Briony o apucă de cocul ei franţuzesc şi o împinse în bucătărie.

— Taci din gură, înainte să-mi ies de tot din fire. Micky al tău este acum într-o maşină, cu Kousan, arabul, şi cu Tommy Lane şi nu cred că o să mai ajungă acasă.

Tata Campbell, aşa cum i se spunea, continuă să-şi mănînce sandvişul, fără să le bage în seamă.

— Toţi ştim că tu eşti creierul, aşa că ai face bine să te calmezi şi să ne spui ceea ce vrem să aflăm. Te rog să mă crezi că mi-am pierdut răbdarea în noaptea asta.

Mama Campbell se înroşi la faţă. Îi tremurau mîinile, vizibil.

— Nu ştiu nimic! Căraţi-vă dracului din bucătăria mea, cu parfumul vostru ieftin cu tot.

Mariah o plesni peste faţă, dîndu-i capul pe spate.

— Ticăloaso! Îndrăzneşti să ridici mîna la mine?

Cînd bătrîna vru s-o înşface pe Mariah, Briony îi suci braţul la spate.

— Taci din gură, Nancy!

Vocea lui Tata Campbell răsună în cameră şi cele trei femei se uitară la el.

— Ticălosule! Eşti în stare să-ţi vinzi copilul, nu-i aşa? Zbieră femeia.

Muşcînd din sandviş, bătrînul îşi şterse buzele cu mîinile şi spuse, cu gura plină.

— Dacă Kousan a pus mîna pe Micky, este un om mort. L-am avertizat să-i lase în pace pe arabi, dar nu m-a ascultat. Acum, mă îngrijorează ceilalţi patru băieţi ai mei. Ce s-a întîmplat în noaptea asta?

Briony împinse bătrîna la o parte şi o trînti pe un scaun. În bucătărie se făcuse linişte cînd începu să vorbească:

— Ronnie Old a murit. Şi Willy Bolger, la fel. Eu şi Tommy am trecut la atac în noaptea asta şi să ştiţi că nu mai răbdăm nimic. De acum înainte, noi hotărîm ce se petrece în East End. Una din fetele mele a fost ciopîrţită şi m-am răzbunat. Nu admit să se atingă nimeni de mine şi de ce-i al meu, iar asta este valabil şi pentru băieţii tăi. S-a terminat, dar trebuie să aflu cine îl sprijinea pe Bolger, pentru că n-o să-mi găsesc liniştea, pînă nu-l distrug. Aţi înţeles? Vreau să ştiu cine este. Dacă-mi daţi numele lui, o să-i cruţ pe ceilalţi băieţi ai voştri.

Tata Campbell o aprobă. Era exact la ce se aşteptase. Spre deosebire de soţia lui, el nu avea sentimente personale.

Băieţii lui erau o parte din el - singura lui raţiune de a trăi. Şi era gata să-l sacrifice pe Micky pentru binele celorlalţi.

Fiul lui făcuse cea mai mare greşeală cînd îşi atrăsese duşmănia lui

Kousan. Avea mare respect pentru aceste două femei, fiindcă era foarte greu să-i atragi pe arabi să te susţină.

Tata Campbell înghiţi ultima îmbucătură. Apoi se ridică şi se apropie de cămin. Îşi luă pipa şi o lovi de cărămizi.

— L-am văzut pe Bolger acum o săptămînă. Era cu un domn, vreau să spun un domn adevărat. Am lucrat pentru el - cam în aceeaşi vreme cu tatăl tău, Briony. Te ştiu de cînd făceai pe tine! Aveai de mică părul ăsta roşu, incendiar. Cine ar fi crezut că o să te îmbogăţeşti?

Briony nu-l mai asculta. Ştia la cine se referea, dar n-o să-şi găsească liniştea pînă nu-i auzea numele.

— Cine? Spune-mi cum îl cheamă.

— Henry Dumas. Mergeam pe Old Kent Road, pe lîngă The Apples and Pears. Acolo, poţi să pariezi în voie. I-am văzut împreună. Şi mi-am zis: Ce caută ăştia unul lîngă altul? Dar mi-am dat seama imediat. Micky al meu a fost un prost. Trebuia să-i ia banii lui Bolger şi pe urmă să se descotorosească de el. Nu i-au plăcut niciodată proxeneţii. Sînt nişte ticăloşi cu două feţe. Prostituţia e treabă de femeie. Se cîştigă banii uşor. Oricît de răi sînt băieţii mei, nu se amestecă în treburi de-astea. Voi, doamnelor, vă pricepeţi mai bine ca orice bărbat la afacerea asta, sînt convins. Şi aveţi destui cuţitari care să vă susţină.

Mama Campbell îl ascultă pe soţul ei, apoi se întoarse, duşmănoasă, spre el.

— I-auzi! Eşti un adevărat oracol! Pe Dumnezeul meu, decăzuseşi şi aşa destul de rău, dar în noaptea asta ai devenit, într-adevăr, un gunoi. Fiul tău se află cine ştie unde, cu afurisitul ăla de arab, iar tu le spui tîrfelor ăstora exact ce vor să ştie! Zise femeia, printre lacrimi.

Micky era primul ei născut. Ştia că n-o să-l mai vadă niciodată şi i se rupea inima. Mariah o bătu, încet, pe umăr.

— Nu mă atinge! N-o să vă iert niciodată pentru vestea pe care mi-aţi adus-o, în noaptea asta. Băiatul meu este mort... Băiatul meu cel frumos.

Briony se uită la femeia dinaintea ei. I se prelingeau lacrimile din ochi şi i se făcu milă de ea. Dacă fiul ei ar fi să moară singur şi înspăimîntat, fără ajutorul ei, s-ar simţi la fel ca bătrînă din faţa ei.

Oricît de ticăloasă era Mama Campbell, îşi iubea copiii. Furase, urzise intrigi şi ameninţări, ca să le ofere băieţilor ei ceea ce considera a fi o viaţă bună. Adică, mîncare din belşug, haine curate şi cizme călduroase. Dacă nu te năşteai sărman, ca ei, nu-ţi dădeai seama cît de mult realizase.

— O să mi-i trimiteţi acasă pe ceilalţi băieţi, nu-i aşa?

Briony îi făcu semn că da. Bătrînul îşi muşcă buza şi zîmbi, timid.

— Atunci, nu am altceva de făcut decît să-i aşteptăm cadavrul.

Mariah atinse braţul lui Briony şi cele două femei ieşiră, în linişte. Nu se auzeau decît suspinele Mamei Campbell.

Briony stătea în dormitorul ei, cu un pahar mare de brandy în mînă şi o ţigară în gură. Se desfigurase la faţă de ură. De cînd aflase de Henry Dumas, simţea cum o roade răzbunarea.

Îi venea să explodeze. Îşi amintea, cu claritate, tot ce suferise din cauza lui.

Trupul lui puhav, duritatea cu care o poseda, răsuflarea lui puturoasă. Fusese un copil şi gîndise ca un copil. Crezuse că aşa îşi va salva familia de la sărăcie. Dar tatăl ei ar fi trebuit să ştie mai bine! Ea nu putea să-şi dea seama. Nu dorise decît căldura unei case curate şi mîncare bună. Pentru ea şi surorile ei. Iar Dumas se folosise de sărăcia ei. Ah, Doamne, ce preţ plătise şi mai plătea încă!

Îi luase copilul şi, înainte de asta, îi smulsese inima. Îi sugrumase orice instinct natural. Pînă acum, se simţea golită.

Dar o să i-o plătească. Ah, Doamne, o să i-o plătească, cu vîrf şi îndesat, pentru ce îi făcuse. De fapt, pentru ce încercase să-i facă.

Îl auzi pe Tommy intrînd în casă şi îşi ţinu respiraţia. Trîntise cu putere uşa de la intrare. Îl auzi cum îşi azvîrle haina pe balustradă şi cum urcă în grabă. Apoi doamna Horlock ieşi pe hol şi-l întrebă:

— Ce-i cu zgomotul ăsta? Ce se petrece aici? Briony a venit ca o turbată.

— Du-te dracului la culcare! zbieră Tommy.

Briony se încordă pe scaun, aşteptîndu-l să se năpustească în cameră. Tommy trînti de perete uşa dormitorului.

Îl privi cînd apăru, cu o figură serioasă şi părul vîlvoi, de parcă s-ar fi electrocutat.

— Nemernico! M-ai făcut de rîs în noaptea asta. Nu m-am simţit niciodată atît de umilit. Ai venit acolo ca şi cînd eu aş fi fost un nimic! Să ştii că nu lucrez pentru tine, cucoană. Sîntem parteneri, da, parteneri, ai priceput? Nu sînt lacheul tău. Nu sînt lacheul nimănui. Se apropie de ea. Se înroşise la faţă. Dacă-mi mai faci aşa ceva, te bat de te omor, ai auzit?

Briony trase din ţigară şi-i suflă fumul în faţă.

— Da, Tommy. Te-am auzit, omule. Te aude tot cartierul. Îl împinse cu o forţă uimitoare, iar apoi îl ameninţă cu ţigara. Nu mă gîndesc decît la tine. Iar acum, am avut atîtea pe cap, încît am uitat de mîndria ta stupidă. După cum ai spus, sîntem parteneri, deci asta îmi dă dreptul să fac ce vreau, să mă duc unde vreau şi să am şi eu un cuvînt de spus. Asta înseamnă să ai un partener. Nu să stau acasă ca o nevastă şi tu să faci pe eroul! Şi, în timp ce tu ai alergat ca un turbat toată noaptea, eu m-am dus la Mama şi Tata Campbell. Dumas ne-a pus gînd rău, Tommy. Henry Dumas. Tata Campbell l-a văzut pe el şi pe Bolger şi şi-a dat seama. Aşa că de ce nu te calmezi? Foloseşte-ţi mai bine capul, nu fundul. Şi acum aş vrea să aflu ce părere are partenerul meu?

Deşi era neagră de supărare, se bucură să vadă mutra lui Tommy. Se bosumflase de tot. Era zguduit de vorbele ei.

— Dumas?

— Chiar el.

Stinse ţigara şi îşi aprinse imediat alta, trăgînd fumul în plămîni, cu o ferocitate uluitoare.

— Îl vreau neapărat. Vreau să termin odată cu ticălosul ăla. Nu-mi pasă că socrul lui este lord. Poate să fie şi prim-ministru sau Regele Străzii!

— Ah, Briony, draga mea.

Se încruntase, încleştînd pumnii.

— Nu încerca să mă linişteşti, Tommy. N-am nevoie de vorbe de alint.

Îl vreau pe ticălosul ăla în genunchi, în faţa mea. Vreau să-i plătesc pentru ce mi-a făcut, pentru Ginelle şi, mai ales, pentru că a îndrăznit să se agaţe din nou de mine.

Se uită drept în ochii lui, iar Tommy îi citi durerea, nefericirea şi răzbunarea din privire. Voia să se răz bune şi ştia că o să reuşească, indiferent dacă o ajuta sau nu. Îi pierise toată furia. Supărarea lui era nimic în comparaţie cu suferinţele ei.

--O să-l doborîm, Briony. O s-o facem amîndoi, îţi promit.

Era exact ce dorea să audă de la el. Tommy îi luase o piatră de pe inimă. Îl lăsă s-o îmbrăţişeze. Briony văzu, ca prin ceaţă, feţele lui Ronnie Old şi Willy Bolger. De mîine, Tommy şi cu ea vor fi liderii nedisputaţi ai East Endului şi gîndul acesta o întristă. Nu rîvnise niciodată la titlul acesta.

Nu dorea decît să-şi vadă de afaceri. Acum, însă, va trebui să- şi apere titlul pentru care luptase. Altfel, Dumas şi oamenii ca el vor încerca din nou să-i facă rău. Uneori, trebuia să iei lucrurile aşa cum sînt şi să suporţi consecinţele. Era povestea vieţii ei.

În cele din urmă, izbucni în plîns.

Benedict Dumas văzu mustaţa tatălui său tremurînd cînd se aşează pe scaun, să-şi citească ziarul. Se uita la mîncarea din farfurie. Nu-i plăceau rinichii şi omleta. Prefera un ou tare, pîine şi unt, tatăl lui ştia prea bine acest lucru, dar îl obliga să mănînce rinichi în fiecare dimineaţă şi aştepta pînă termina tot.

— La ce te zgîieşti, băiete? Mănîncă.

— Da, papa.

Henry strînse din dinţi, furios. Ori de cîte ori îi spunea „papa”, îi venea să-l omoare din bătaie. Trebuia să accepte copilul. Socrul lui îl alinta, nevastă-sa îl adora, pînă şi servitorii îl îndrăgeau. El, în schimb, nu putea să-l vadă în ochi.

Bătu cu pumnul în masă şi zbieră la copil:

— Mănîncă odată!

Isabel intră în cameră, cu corespondenţa, şi atmosfera se înveseli, imediat. Benedict îi zîmbi mamei sale, iar ea îl sărută pe obraz.

— Bunicul tău vine azi să te ia. O să-ţi arate trenurile la Paddington. Pe urmă, cred că o să te ducă la grădina zoologică.

— Ah, mamă, ce minunat! Atunci ar fi mai bine să nu mănînc prea mult, pentru că bunicul mă invită întotdeauna la un prînz copios.

Henry scrîşni din dinţi, prefăcîndu-se că citeşte ziarul.

— Sigur, dragul meu. Du-te la tine în cameră şi pregăteşte-ţi lecţiile pentru domnul Bartlet. Azi, te-a scutit de ora de franceză, dar trebuie să recuperezi, mîine.

— Da, mamă.

Lui Isabel îi sclipiră ochii cînd băiatul o privi conspirativ, ca de fiecare dată cînd Henry era lîngă ei. Benedict învăţase deja regula casei. Tatăl lui era teroarea întruchipată, dar putea glumi pe seama lui, cînd nu era prezent. Isabel îl văzu pe soţul ei înfulecînd şunca, ouăle şi cîrnaţii. Îmbătrînise mult de cînd îl luase pe Benedict. La început, Isabel fusese evitată de aşa-zisele ei prietene. Dar, pe măsură ce tatăl ei se ataşase de

copil şi se răspîndise zvonul că ar fi al lui, nu al lui Dumas, oamenii începuseră din nou s-o frecventeze şi viaţa îşi reluase cursul obişnuit. Isabel adora copilul; era singurul lucru care-i aparţinea cu adevărat. Reprezenta, de asemenea, cei mai eficient mijloc de a-l pedepsi pe Henry, şi o făcea cu cea mai mare plăcere.

Acum, copilul avea zece ani şi mînca împreună cu ei, aşa cum se cădea pentru un băiat de vîrsta lui, şi profita de toate avantajele unui tînăr bogat, de familie bună. Cînd se gîndea la familia lui, îi venea să zîmbească: un tată, pasionat de fetiţe fragede, şi o mamă care era o tîrfă de lux. Acum o evita pe Briony, nu suporta să se gîndească la ea, la faptul că-i dăduse viaţă. Benedict era fiul ei, numai al ei.

Zgomotul furculiţei lui Henry, trîntită pe farfurie, o trezi din visare şi se priviră duşmănos.

Împături ziarul şi se-ridică să plece, fără nici un cuvînt. Isabel îşi turnă cafea, zîmbi şi îşi spusie că repurtase încă o victorie.

Joshua îşi lua prînzul la hanul The Chequers. Comandase, ca de obicei, o halbă de bere, plăcintă şi mîncare de mazăre.

Tocmai înghiţea ultima îmbucătur cînd prietenul său, Billy Buggins, începu să trăncănească despre evenimentele din noaptea trecuta.

— Oricum, se pare că Tommy Lane s-a dus, în Victoria Park, şi a stîrnit scandalul! Am auzit, azi-dimineaţă, că Ronnie Old, Micky Campbel Marcenello şi Willy Bolger sînt morţi! Deşi peştelui n-o să-i regrete nimeni lipsa! L-a tăiat pe Ronnie Old chiar sub nasul fraţilor săi. Poliţia pune întrebări în dreapta şi-n stînga. Dar n-o să sufle nimeni o vorbă. A fost şi tipa aia, Briony Cavanagh, cu suedeza cea uriaşă, Jurgens. M-am întrebat ce căutau două femei...

Se întrerupse cînd Joshua îşi curăţă dinţii cu limba şi-i spuse:

— Continuă, Billy. Termină ce ai de spus.

Billy era îngrozit - nu de Joshua - pe el îl cunoştea de ani de zile. Era îngrozit de faptul că Joshua va face parte, în curînd, din familia aceea. Se însura cu sora lui Briony.

— Continuă, Billy, nu te teme. Vreau să aflu.

Billy se făcuse roşu ca sfecla de zahăr.

— N-am vrut să spun nimic, Joshua. Toţi ştiu că Eileen este o fată bună. N-are nici o vină că are o asemenea familie. De fapt, nici unul din noi nu sîntem vinovaţi pentru ce fac neamurile noastre!

Făcuse aluzie la tatăl lui Joshua şi bărbatul se gîndi înainte săi răspundă:

— Pe viitor, Billy, gîndeşte-te înainte să deschizi gura. Eu sînt un om paşnic, dar familia soţiei mele va fi, în curînd, familia mea şi nu suport să fie bîrfiţi.

Joshua zîmbi şi continuă să mănînce. Dar era îngrijorat. Surorile lui Eileen nu jucaseră nici un rol în viaţa lor, cel puţin nu încă.

Dar azi-dimineaţă aflase că Briony şi Tommy Lane îşi luaseră oamenii şi cîştigaseră. Şi se gîndi că dulcea lui Eileen, cu faţa ei angelică şi firea ei docilă, s-ar putea să-i dea multă bătaie de cap.

Bernadette şi Kerry sortau lucrurile. Încheiaseră un armistiţiu de cînd Kerry o avertizase. Bernie se temea acum de sora ei. Depindea de ea; de

fapt, era unica ei şansă să scape din East End.

Evander era un subiect tabu şi se prefăceau că totul era ca mai înainte, deşi ştiau amîndouă că păşeau pe un teren minat.

Îşi vorbeau cu grijă, cîntărindu-şi cuvintele, şi le venea foarte greu să se controleze de fiecare dată.

Acum, însă, aveau o temă de conversaţie pe care o puteau aborda în voie: evenimentele din noaptea trecută, din Victoria Park.

— Briony a noastră a dat lovitura acum, Kerry. Se spune că este numărul unu în branşă.

Kerry o aprobă.

— Da, s-a dus acolo cu cuţitarii. Iisuse, n-aş fi crezut-o capabilă de crimă. Îmi imaginam că este doar o patroană de bordel. Ah, Bernie, unde o să ajungă pînă la urmă?

Sora ei clătină din cap.

— Briony a noastră a făcut întotdeauna numai ce-a vrut, doar ştii foarte bine. Tocmai de aceea a ajuns atît de departe şi ne-a luat şi pe noi cu ea. Să sperăm că va putea să-şi apere coroana, pentru că vor fi destui care să i-o conteste, după ce o să se răspîndească vestea. De aici înainte, îşi va petrece toată viaţa uitîndu-se peste umăr.

Kerry studie rochia din mîinile ei şi îşi muşcă buza. Dacă Briony o să se uite peste umăr şi o să-l vadă pe Evander, ce o să se întîmple?

CAPITOLUL 16

Biserica St. Martin era plină. Coşciugul lui Ginelle era închis, cu capacul prins în şuruburi. Briony stătea în rindu! Din faţă, cu Tommy, mama lui Ginelle şi copiii cei mari. Briony îşi fixase privirea asupra coşciugului. Ştia exact ce se află înăuntru. Auzea suspinele fetelor ei şi glasul vicarului.

Spre deosebire de fastuoasa slujbă catolică, slujba din biserica anglicană i se părea sobră şi rece. Vicarul, un bătrînel în jur de şaizeci de ani, se referea la Ginelle spunînd „tînăra domnişoară”, ca şi cînd s-ar fi temut să se asocieze cu ea.

Nu existau imnuri şi rugăciuni, era cea mai insensibilă ceremonie pe care o văzuse Briony vreodată. Îl luă de mînă pe Tommy, dornică să simtă puţină căldură. Bărbatul o strînse puternic, ca şi cînd ar fi ştiut ce luptă se ducea în sufletul ei.

Se considera vinovată de moartea lui Ginelle. Fata devenise foarte importantă, de cînd apărea în filme, cu Jonathan la Billire.

Fusese visul oricărei prostituate. Bolger o ucisese pentru că era valoroasă pentru Briony. Îi adusese un profit considerabil. Iar dacă Briony nu s-ar fi hotărît să se apuce de filme, Ginelle ar fi fost şi acum în viaţă. Dar ar fi rămas o simplă prostituată, cu accentul ei de mahala şi hainele ţipătoare.

Iar gîndul acesta o rodea. Deşi Briony o răzbunase şi putea garanta

acum o viaţă mai sigură fetelor sale, tot nu-şi găsise liniştea. Nici măcar alături de Tommy. Pentru că vedea şi acum, cu ochii minţii, trupul lui Ginelle, în lada aia.

Simţea mirosul sîngelui. Zărea faţa ei îngrozită, împietrită în moarte. Acum apăruseră şi alte feţe: ale lui Bolger, Marcenello, Campbell şi Ronnie Old. Ronnie ţinîndu-şi intestinele în mînă.

După ce se va termina slujba şi Ginelle va fi pusă în mormînt, îl va înfrunta pe ticălosul vinovat de acest măcel.

Încercă să se concentreze şi începu să se roage.

Tommy vedea cum i se mişcau buzele. El, unul, nu prea ştia ce căuta în această biserică. Venise la înmormîntarea unei prostituate! Oftă adînc. Briony îi aruncă o privire şi, ruşinîndu- se, se strădui să-şi amintească o rugăciune din copilărie. Cînd începu să rostească „Tatăl nostru”, zîmbi în sinea lui. Doar Briony putea fi în stare să-l aducă pe noul rege încoronat al East Endului, la înmormîntarea unei tîrfe.

Dar asta admirase întotdeauna la ea: hotărîrea de a face tot ce considera drept şi cinstit. Îţi termină rugăciunea şi se închină, în grabă, satisfăcut.

Apoi, plictisit din nou, se gîndi la Henry Dumas, uitîndu-se la vicarul care nu spunea, practic, nimic şi o lungea nejustificat.

Henry era în birour lui şi se uita peste nişte hîrtii. Secretara sa, domnişoara Barnes, nou-angajată, stătea nervoasă lîngă el, aşteptîndu-i ordinele. Henry n-o băga în seamă, încîntat să constate cît era de stînjenită. Nu avea nevoie de o femeie la serviciu, dar acum o angajase, şi gata. Stătea în faţa lui, îmbrăcată într-o fustă lungă, cenuşie, cizme şi o bluză albă. Îşi strînsese părul castaniu cu o fundă de catifea neagră şi îşi împreunase mîinile, supusă. Cel puţin nu fuma. Nu suporta femeile care fumau.

— Cu asta, am terminat, domnişoară Barnes.

Îi întinse hîrtiile, fără s-o privească, iar fata le luă, retrăgîndu-se în grabă.

Henry îşi sprijini coatele de birou şi se uită la ceasul masiv, de mahon, de pe perete. Era cinci fără un sfert. Zîmbi în sinea lui, gîndindu-se la fetiţa care-l aştepta, într-o casă din Upney Lane.

Se hotărî să plece devreme şi se îndreptă spre destinaţia lui. Era la un sfert de oră de birou. O salută pe domnişoara Barnes şi ieşi.

Briony şi Tommy îl văzură pe trotuar, încheindu-şi haina. Apoi dădu colţul şi intră într-un magazin. Ieşi peste cinci minute, cu o cutie de dulciuri, viu colorată. Briony simţi că-i îngheaţă inima în piept.

Parcă ar fi fost din nou copil şi Henry ar fi venit s-o viziteze, cu cadourile şi surprizele lui. Îl apucă pe Tommy de mîna sprijinită pe volan şi-i spuse:

— Urmăreşte-l, să vedem unde se duce. Bărbatul porni motorul. Are o fată, Tommy. Ticălosul i-a cumpărat dulciuri şi, din cîte ştiu de la Sally, nu sînt pentru Benedict. Îl urăşte. Şi mie îmi aducea tot felul de nimicuri, nemernicul ăsta împuţit.

Îl urmăriră, adaptîndu-se mersului său. Cînd o luă pe Upney Lane, Briony îşi ţinu respiraţia. Henry grăbi pasul şi, cînd deschise o portiţă de

lemn, o luă la goană pe potecă. Îi deschise o femeie tînără. Briony se uită atentă. Îi părea cunoscută. Îl salută, veselă, pe Dumas şi, după ce uşa se închise în urma lor, Briony şi Tommy se dădură jos din maşină.

— Îl omor, Tommy, jur că-l omor!

— Linişteşte-te! O să-i venim de hac, n-ai grijă! Dar azi n-o să omorîm pe nimeni. Dacă dăm buzna peste el, o să dăm de bucluc. Nu uita că, deocamdată, am venit să-l avertizăm.

Briony îl privi şi, cînd îi văzu durerea oglindită în ochi, îi veni să-i sucească gîtul lui Dumas.

— Îl urăsc! Îl urăsc din tot sufletul! Chiar şi Old merita mai mult să trăiască, decît ăsta.

Se desprinse de Tommy şi o porni, hotărîtă, spre casă, trîntind portiţa din lemn. Tommy o urmă. Avea o presimţire proastă.

Era mai mult decît o răzbunare. Briony îşi înfrunta azi propriii demoni şi, cînd se deschise uşa de la intrare, îşi băgă mîinile în buzunare şi pipăi bastonul de poliţai, pe care-l purta la el de noaptea trecută.

Christine Howell deschise uşa, zîmbind, dar se posomorî, imediat, cînd îi văzu pe cei doi oameni dinaintea ei.

— Unde este? o întrebă Briony.

— Cine? Zise femeia.

Părea speriată.

— Auzi, cine? La cine dracu’ crezi că mă refer? La rahatul care a intrat aici!

Împingînd-o la o parte, se năpusti în cameră şi rămase încremenită. În faţa focului, alb la faţă, era Henry Dumas, cu o fetiţă brunetă, de vreo nouă ani, în braţe. Ea ţinea în mînă cutia cu dulciuri şi se uita, uimită, în jur.

Ca şi cînd şi-ar fi dat seama abia acum că fetiţa era în braţele lui, Dumas o trînti pe covor.

— Ce cauţi aici?

Nu-i venea să creadă. Buzele lui se mişcară din nou, dar nu ieşi nici un sunet. Henry Dumas rămăsese mut de uimire. În timp ce o privea pe Briony, văzu că Tommy Lane luase fetiţa, s-o ducă din cameră. Atunci se ridică de pe scaun şi spuse, cu un glas poruncitor:

— Ia mîna de pe copil! Şi scoate-o de aici pe tîrfa asta!

Vocea lui o scoase din sărite pe Briony. Cum îndrăznea să strige la ei şi să-i dea afară din casă?

Se aruncă asupra lui, sfîşiindu-i faţa cu unghiile. Deşi era mică de statură, reuşi să-l trîntească pe jos. Atacul ei îl luase prin surprindere. După ce căzu, îl lovi cu piciorul în abdomen.

Dumas îi dădu drumul, să se apere, şi atunci Briony luă vătraiul din foc şi-l lovi în cap. În cameră, se răspîndi un miros de păr ars. Apoi îl lovi din nou, peste umeri şi spate, pînă îşi vărsă toţi nervii. În cele din urmă, cînd îi văzu faţa însîngerată, îl aruncă pe covor şi închise ochii, savurînd momentul.

Îl auzea gemînd şi îşi dădu seama că nu murise. Respira greoi şi o dureau braţele, dar se simţea uşurată.

— N-o să mai faci nimănui ce mi-ai făcut mie, ai auzit?

Vorbea în şoaptă şi ceilalţi trei din cameră o priveau, cu o fascinaţie

ciudată.

— Ai încercat să mă distrugi, Henry, dar ai dat greş. Şi îţi jur că data viitoare o să te omor. Ronnie Oid şi Bolger sînt morţi. Nu mai ai pe nimeni de partea ta. Am rămas doar eu şi o să te urmăresc cu cea mai mare atenţie. O să mă răzbun, ticălosule! O să am grijă să pun capăt jocurilor tale.

Henry o privi şi, cu toate că era sfîşiat de durere, îşi dădu seama că, încercînd s-o distrugă pe ea, se distrusese pe el, fără să vrea.

— Dacă îndrăzneşti să-i spui vreo vorbă lui Benedict, o să aflu. Ochii mei te urmăresc pretutindeni, acasă şi la birou. Băiatul meu este tot ce am pe lume şi, din cauza ta şi a lui Isabel, trebuie să veghez asupra lui de la distanţă. Ei bine, Henry Dumas, în noaptea asta ţi-ai semnat sentinţa. Străduieşte-te să fii un tată bun. Dacă o să te uiţi cumva urît la fiul meu, o singură dată, îţi rup gîtul. Ai înţeles? El îşi ridică faţa, plin de sînge. Ai înţeles? Vocea ei răsună în cameră şi Henry o aprobă din cap, strîmbîndu-se de durere. Îmi faci greaţă. Te urăsc cum n-am urît pe nimeni în viaţa mea. Din cauza ta, am ajuns ce sînt azi şi n-o să ţi-o iert niciodată.

Îi întoarse spatele şi se duse la uşă. Cînd o văzu pe Christine Howell, o privi drept în faţă şi-i spuse:

— Te cunosc.

Tommy era uluit.

— Am fost la şcoală împreună. Eram în aceeaşi clasă. Zicînd acestea, o plesni cu putere peste faţă. Ticăloaso, ţi-ai dat copilul pe mîinile lui? Carne din carnea ta?

Fetiţa se lipise de Tommy şi începuse să scîncească. Briony clătină din cap, uluită.

— Este un copil frumos şi tu l-ai lăsat s-o atingă, l-ai servit-o pe tavă. Ei bine, jocul s-a terminat. Tu şi fetiţa veţi pleca în noaptea asta. Nu-mi pasă unde te duci şi ce-o să faci, Christine, dar să ştii că o să te urmăresc. Dacă n-o să ai grijă de ea, o să răspunzi în faţa mea. Pe Dumnezeul meu că aşa o să fie!

Kerry îl urmărea pe Evander în timp ce vorbea cu Glennford. Le zîmbi şi le făcu cu mîna, dar Glennford zîmbi forţat.

— Să ştii că te-ai băgat în rahat pînă peste cap, Evander, băiete. Din cîte am aflat, drăguţa ei surioară, patroana noastră este şefa mafiei de aici. Ea şi Tommy al ei au lichidat patru oameni, noaptea trecută! O să ai mari necazuri dacă află că te culci cu soră-sa mai mică. Glennford se acoperise de sudoare.

De cînd auzise ce făcuseră Briony şi Tommy, fusese foarte îngrijorat pentru prietenul său şi chiar şi pentru el şi orchestra lor.

Se îngroşa noroiul şi o să se împrăştie în toate direcţiile, dacă se afla de legătura lui Evander cu Kerry Cavanagh.

— O să mă descurc, vei vedea.

Evander vorbise încet. Trupul lui atletic se mişcă plin de graţie. Glennford îl urmări din privire. Avea o presimţire proastă.

Evander se duse la Kerry şi-i zîmbi.

— Arăţi superb.

Kerry surîse.

— Şi tu la fe!

Fără să se gindească, Kerry îl mîngîie pe faţă.

Glennford văzu şi se posomorî şi mai rău.

— Eşti albă ca o fantomă, Briony. De ce nu bei destul lapte?

Molly o pisa la cap pe Briony. Inspiră adînc şi-i spuse:

— Lasă-mă în pace, mamă. Am avut nişte zile grele.

Molly şterse faţa Iul Rosalee cu o batistă şi zîmbi.

— Da, fata mea. Să vezi cum se uitau la mine cînd am ieşit pe stradă. Parcă eram o regină. „Da, doamnă Cavanagh, nu, doamnă Cavanagh. Ce mai fac fetele, doamnă Cavanagh? Transmiteţi-i cele mai bune urări lui Briony, doamnă Cavanagh”. Ah! Ce ipocriţi. Îmi aduc aminte că nici nu mă băgau în seamă cînd nu aveam ce mînca. Adunam resturi de prin gunoaie, să am cu ce să vă astup gurile, în timp ce beţivul de taică-tău toca banii la cîrciumă.

Briony îşi duse mîna la cap şi gemu.

— Ah, mamă, iar începi? Acum eşti bine, nu? Am o mulţime de bani. Mă îngrijesc de tine, nu?

Molly îşi privi fata cu mîndrie.

— Iisuse Hristoase, orice mamă şi-ar dori o fată ca tine. Te-ai descurcat atît de bine! Dar, uneori, cînd mă gîndesc cum a fost, mă cuprinde din nou tristeţea. Parcă vă văd din nou înfometate. Nu uiţi niciodată plînsul unui copil flămînd. Îl auzi uneori aşa, deodată, cînd vîjîie vîntul prin casă. Îmi bate şi acum în ferestre, pe vreme rea.

Briony îi zîmbi, palid.

— Încetează cu amintirile! Tata a murit şi noi sîritem bine cu toţii. Avem de toate. Chiar dacă n-aş mai cîştiga nimic de aici înainte, tot ne-ar ajunge pînă la sfîrşitul zilelor noastre. Aşa că nu te mai îngrijora. Spune-mi, ce-i cu Eileen?

— Ne-am gîndit să facem nunta peste şase săptămîni. Am aranjat cu biserica şi aşteptăm să-ţi faci timp ca s-o ajuţi să-şi aleagă rochia. Ar fi bine să le iei şi pe Kerry şi pe Bernie. Ce zici?

— Este o idee minunată. Cunosc o croitoreasă, în Bond Street. O să-i facă o rochie superbă, numai din mătase şi tot ce trebuie. Ea îmi confecţionează toate hainele.

Molly simţea că plesneşte de bucurie. Eileen va avea croitoreasa ei.

— Nu cred că va trece mult pînă cînd Kerry a noastră ne va da vestea cea bună. Sînt sigură că şi-a găsit pe cineva. Ştii cumva cine este?

Briony clătină din cap.

— Sînt surprinsă. N-am văzut-o niciodată cu cineva anume. La club, este un băiat, fiu de duce, de fapt al doilea fiu, aşa că n-o să primească titlul. Este topit după ea. Însă n-are nici o şansă, din cîte îmi cunosc sora, o să-şi aleagă pe cine vrea.

Molly zîmbi şi o aprobă.

— Oh, un fiu de duce. Ar fi tare bine.

— Ai accepta pe oricine, dacă este de familie, nu-i aşa? Ar putea să aibă şi o cocoaşă şi un picior de lemn! Mamă, te rog să mă crezi că nu se deosebesc cu nimic de noi! Mănîncă, dorm şi îşi fac nevoile la fel. Doar că

au parte de un decor mai frumos.

Molly dădu din mînă şi rîse, amuzată.

— Aş vrea ca şi fetele mele să aibă parte de acelaşi decor. Cînd mă gîndesc de unde am pornit şi unde am ajuris, mi se umple inima de bucurie.

Cînd îşi auzi numele, Rosalee bătu din palme.

— Bri, Bri.

— Te adoră, Briony. Te-ai descurcat atît de bine! Nici nu se putea mai grozav. Aveai toate şansele să trăieşti într-o cameră insalubră, la subsol, cu patru- cinci copii atîrnaţi de gîtul tău şi un nenorocit de bărbat. Dar fetele mele au ajuns bine, pot să privesc pe oricine în ochi, cu mîndrie. Toţi vă invidiază, te rog să mă crezi. Nellie Flanagan, aia, moare de ciudă, parcă îi intră un băţ în fund cînd aude de voi! Briony rîse, fără să vrea.

— Sper că n-o să folosiţi asemenea expresii, dacă Kerry o să- ţi aducă un fiu de duce în casă!

Molly zîmbi şi-i răspunse, cu un glas delicat:

— Aş spune că-i intră un băţ în spate, dacă m-aş afla într-o companie selectă!

Rîseră cu poftă, iar Briony fu cît pe ce să leşine, amuzată.

Molly îşi şterse ochii cu dosul palmei şi-i spuse, serioasă.

— Ai dreptate, Bri. Cred că ai ajuns unde ai vrut, nu-i aşa?

Lui Briony îi venea să-i spună tot ce avea pe suflet, dar ştia că mamei sale nu i-ar plăcea. În schimb, îşi aprinse o ţigară şi zise, veselă:

— Bineînţeles! Sînt prima femeie care a reuşit să ocupe această poziţie şi am de gînd s-o păstrez, orice ar fi. Eu şi Tommy ne-am ridicat pe cea mai înaltă treaptă în branşa noastră.

Molly rîse, încîntată. Era exact ce dorea să audă. Fata ei nu trebuia să se dea bătută. Pentru Briony, însă, era o cruce pe care trebuia s-o poarte toată viaţa.

Briony intră în clubul ei, Windjammer, şi ascultă clinchetul paharelor şi conyersaţia animată. Apoi îi dădu haina Donnei, garderobiera localului, zîmbindu- i.

Sala era plină. Oamenii care nu găsiseră locuri la mese stăteau adunaţi în grupuri, inspirînd parfumul şi fumul de ţigară care pluteau în aer. Se îndreptă spre ringul de dans şi fu surprinsă să-l vadă pe Tommy alături de Rupert şi Jonathan.

Jonathan o zări şi-i făcu cu mîna. Era roşu la faţă şi asudat. Briony se apropie, ignorînd privirile curioase ale celor din jur. Avea senzaţia că plutea într-un balon de sticlă, deasupra tuturor. Se aşeză lîngă Tommy. El o sărută pe buze.

Se îmbrăcase într-o rochie roşie, care-i accentua pielea albă şi ochii verzi. Arăta superb. Culoarea o avantaja, iar fardul de obraji şi rujul se asortau cu rochia.

Tommy o privi cîteva secunde, înainte s-o sărute din nou, de data aceasta pe obraz.

— Bună, draga mea. Ia un pahar de şampanie.

Briony sorbi băutura rece. Apoi goli paharul, întinzîndu-l să i-l umple

din nou.

După cinci pahare discuta prietenos cu Jonathan despre filme. El voia artă, iar ea insista asupra aspectului pornografic. Tommy îi asculta zîmbind relaxat.

Îşi susţinea punctul de vedere. Tommy se bazase pe hotărîrea ei. În timp ce ea îşi va revizui acţiunile, el o să le asigure protecţia. Tommy nu regreta ce făcuse. Briony era plămădită din alt aluat.

Trebuia să se acomodeze cu noua ei poziţie. Dar, după ce se va obişnui, ei doi vor alcătui o echipă explozivă. Nimeni şi nimic n-o să-i mai poată opri.

Oamenii treceau pe la masa lor, să-şi prezinte omagiile. Bărbaţi care-i duşmăniseră pînă atunci, veniseră aici să-şi ofere ajutorul şi prietenia, iar Briony îi trata cu interesul cuvenit fiecăruia.

Tommy se sprijini de spătarul scaunului, încîntat. Se descurca bine, aşa cum îşi imaginase. După ce Kerry îşi termină primul număr, Briony reuşi să se destindă.

CAPITOLUL 17

Briony stătea singură în pat. Îi plesnea capul de durere. Închise ochii, încercînd să se liniştească. Auzea zgomotele tipice casei, de la parter: pasul greoi al doamnei Horlock pe scări şi zăngănitul tacîmurilor.

Uşa de la dormitorul ei se deschise şi i se puse o tavă de ceai pe noptieră. Bătrînă dădu draperiile la o parte, lăsînd soarele să pătrundă.

— Ce dracu', faci acolo?

Briony vorbi în şoaptă, furioasă.

— Nu vezi? Doar nu te-ai prostit să nu-ţi mai dai seama pe se întîmplă în jurul tău!

Doamna Horlock turnă ceaiul fierbinte în cană. Era tare şi negru, aşa cum îi plăcea lui Briony.

— Ce-ai spus? întrebă Bri.

Doamna Horlock rîse, amuzată.

— Şi uite aşa, mortul s-a sculat din sicriu şi a apărut în faţa mulţimii! Dumnezeule, arăţi groaznic. Mai rău decît o tîrfă, luni dimineaţa. Cît ai de gînd s-o mai ţii aşa?

Briony clipi repede din ochi, încercînd să se stăpînească.

— Cum adică, aşa?

— Bea-ţi ceaiul.

Îi băgă cana albă de porţelan sub nas, vărsînd cîteva picături pe cuvertură.

Briony se ridică în pat, luă cana şi o trînti pe noptieră.

— Cum adică, femeie? Răspunde-mi odată! Enervarea îi accentua durerea şi îşi duse mîna la cap. La dracu', n-am chef de nimic!

— Uită-te la tine, Briony, arăţi mizerabil. Ai nişte pungi oribile sub ochi. Ţi-ai stricat tenul, fiindcă bei prea mult şi mănînci prea puţin. Erai slabă şi înainte, nu-i vorba, dar acum ai ajuns costelivă! Chiar şi părul îţi

atîrnă ca nişte cozi de şobolan. Şi să nu crezi că poţi să-mi vorbeşti aşa. M-am săturat de ocările tale de o lună încoace şi nu pot să-ţi dau decît un singur sfat: maturizează-te!

Briony o privi, uluită.

— Cum îndrăzneşti...

— Uite că îndrăznesc, domnişoară! Poate că vei fi tu Marea Şefă, dar pentru mine ai rămas tot un copil. Bei, pînă nu mai poţi, de o lună. Stai în localuri, pînă dimineaţa, vii beată şi întorci toată casa pe dos. Te cerţi cu Tommy ca o turbată.

— Este casa mea.

Doamna Horlock o întrerupse:

— O fi, dar te previn că o să rămîi singură în ea, dacă nu te potoleşti. Pentru că, dacă te mai apucă vreo criză, ca noaptea trecută, ne luăm cu toţii tălpăşiţa!

Briony încercă să-şi amintească ce făcuse noaptea trecută.

— Ce s-a întîmplat?

Acum vorbea încet, uluită.

— Te-ai certat la cuţite cu Jimmy şi David Harles. Ai trezit mai întîi toată strada, apoi toată casa şi ai dat-o afară pe Cissy, la trei dimineaţa. Ai vrut să dai in Tommy şi de asta nu este acum în pat, lîngă tine. Nu ştiu unde s-a dus, dar n-ar fi de condamnat, dacă şi a găsit altă femeie.

Briony gemu acum, după ce îşi amintise totul, cît se poate de clar.

— Doamne Sfinte!

— Mă bucur că ţii la el, pentru că am senzaţia că vei avea, în curînd, nevoie de ajutorul lui. Ce-i cu tine, fato? Te porţi ca un cîine turbat, de cîtva timp.

Briony clătină din cap şi zise, cu tristeţe:

— Nu ştiu. Îmi vine să explodez. De cînd ne-am încăierat cu Old, trebuie să fim păziţi zi şi noapte. Nu pot să mă duc nici la WC fără un paznic după mine! Am senzaţia că viaţa mea se află în mîinile altcuiva. Pînă şi cluburile sînt supuse aceluiaşi regim. Casele mele de toleranţă au mai multe încuietori decît Fort Knox! Fetele mă tratează cu un respect exagerat. „Domnişoară Cavanagh” în sus, „domnişoară Cavanagh” în jos. Mă simt ca un rahat.

— Nu mai spune, mi se rupe inima de durere pentru tine, Briony. Doar ştii zicala: „Dormi aşa cum ţi-ai aşternut”. Şi mai este încă un proverb: „Nu te juca cu focul dacă nu poţi să-l stăpîneşti”

— Lasă-mă-n pace!

— Bea-ţi ceaiul şi spală-te. Puţi ca un birjar! Pe urmă, dă-te jos din pat şi vino să mănînci ceva. Mama ta o să apară cît de curînd, să vorbiţi despre nuntă. Deşi nu te-ai arătat prea interesată nici săptămînă trecută! Bătrînă luă cana cu ceai şi i-o puse în mîini. Dă-o pe gît. Mă duc să-ţi pregătesc baia. Pe urmă, ar fi bine să-i ceri scuze lui Cissy şi celor care te păzesc. Nu uita că nimeni nu merită să fie călcat în picioare.

Ieşi din cameră şi Briony închise ochii, oftînd. Adevărul doare, dar, uneori, este o durere binevenită.

Molly stătea cu Eileen şi Rosalee, neagră la faţă de supărare. Briony intră, zîmbitoare, în cameră, deşi o durea capătul îngrozitor.

— Bună, mamă. Bună, Eileen. Se aplecă s-o sărute pe Rosalee. Bună, Rosie.

Rosalee o îmbrăţişă pe Briony.

— Poftim, la ce oră te trezeşti de dimineaţă, cînd sora ta se mărită.

Briony rîse.

— Ce? Te măriţi? Am uitat cumva să vin la biserică?

Eileen izbucni în lacrimi şi Briony îşi dădu seama că se întîmplase ceva.

— Îmi pare rău, Ei, glumeam doar.

Îşi puse braţul pe umerii ei.

— Nemernicul de Joshua este de vină, zise Molly. Acum vrea să amîne nunta. Vrăjitoarea de maică-sa şi-a băgat coada, mai mult ca sigur. A venit, noaptea trecută, numai zîmbete, spunînd că ar trebui să aştepte, că era prea repede şi trebuiau să stea mai mult logodiţi. Ticălosul! Iar eu le-am făcut ceai şi i-am lăsat împreună, în timp ce m-am dus la Mama Jones. Iar cînd m-am întors acasă, am găsit-o plîngînd, singură. Dacă îl vedeam, cred că îl sfîşiam.

Briony îngenunche lîngă Eileen şi-i spuse:

— Ţi-a spus ceva pînă acum? Ceva care să-l facă să se răzgîndească?

Eileen clătină din cap.

— N-a scos nici un cuvînt. Dar se comportă ciudat de cîteva sâptămîni încoace. De fapt, cam de o lună. Iar mama lui m-a repezit ieri, în biserică. Nu mă place, Bri. Şi nu ştiu de ce.

Izbucni din nou în lacrimi.

Briony se încruntă şi Molly observă imediat. Se gîndeau amîndouă la acelaşi lucru. Joshua şi mama lui nu voiau să între în familia lui Eileen din cauza noii poziţii ocupate de Briony.

Fusese destul de rău şi înainte, cînd era doar o patroană de bordeluri, deşi Joshua acceptase bucuros, cînd ea se oferise să le cumpere o casă.

Dar acum se temeau să se asocieze cu familia Cavanagh, al cărei nume era sinonim cu violenţa! Briony se va ocupa personal de acest lucru.

Elizabeth O’Malley clătină din cap.

— Bineînţeles că-ţi va fi mai bine să rămîi cu mine, acasă. Ticăloasa aia de Eileen este o prefăcută. N-are nici un pic de viaţă în ea. Ţi-ar face nişte plozi leşinaţi.

Joshua se uita la foc. Pe el îl atrăsese tocmai pasivitatea lui Eileen, dar mama lui avea dreptate, cel puţin într-o privinţă. Nu era prudent să intri în familia Cavanagh. Cel puţin, nu acum.

— Briony aia. este o tîrfă ucigaşă! Cred că tatăl tău se răsuceşte în mormînt. Iar surorile ei umblă în fuste scurte, Doamne Sfinte!

Mama lui se închină, speriată.

După părerea ei, se gîndi Joshua, tatăl lui ar trebui să se răsucească tot timpul în mormînt. Chiar şi el era un ticălos. Ieşea din casă numai ca să scape de zgrip- ţuroaica de maică-sa. Cînd le văzuse pe Kerry şi Bernadette rujate şi cu picioarele goale, pînă la pulpe, bătrîna îşi ieşise din minţi. O revoltase mai ales tunsoarea lui Bernie.

— Şi cînd te gîndeşti că erai cît pe ce să intri în familia lor! Eşti tînăr,

ai toată viaţa înainte. O mulţime de fete ar fi încîntate să se mărite cu tine.

— Mamă, am treizeci şi opt de ani. Nu mai sînt un băieţel. Şi, în caz că n-ai observat, nu se înghesuie fetele la uşa mea.

— Bărbaţii sînt nişte proşti! N-ar trebui să se însoare pînă la patruzeci de ani. Chiar şi atunci trebuie să fie prudenţi. O fată drăguţă poate ascunde o mulţime de păcate. Trebuie să vezi din ce familie provine. Dacă Briony Cavanagh apare pe aici, mă ocup eu de ea. Nu mi-e frică. Lasă-le să vină, să vadă de ce sînt capabilă. Fiul meu se va însura cu cine vrea, dar în nici un caz cu o Cavanagh. N-o s-o faci decît peste cadavrul meu, ai auzit?

Elizabeth O'Maleey era în plină vervă, cînd Briony intră pe uşa căsuţei cu terasă, din Longbridge Road. Rămase la parter timp de cîteva secunde, înainte să-şi facă apariţia. Iar cînd intră în bucătărie, Elizabeth O'Malley fu cît pe ce să sară de pe scaun de spaimă. Bătrînă îşi duse mîna la gură, murmurînd:

— Iisuse Hristoase!

Briony zîmbi, încîntată.

— Să înţeleg că nu mă aşteptaţi? Păcat. Ar fi trebuit să staţi aici, cu uşile închise şi să vă ascundeţi de mine ca de perceptor. Doar că, spre deosebire de perceptor, eu o să vă rup gîturile! Începînd cu tine, doamnă O'Malley.

Joshua se uită uimit, la femeia micuţă.

— Taci din gură, Joshua! Ţi-ar sta mai bine atîrnat într-un cîrlig, la măcelărie. Parcă am auzit că ai părăsit-o pe sora mea, după ce i-ai promis că te însori cu ea. Joshua amuţise. Nu ştiu ce vede sora mea la tine, Joshua. Dar te vrea şi o să te aibă. Pentru că te-ai plimbat cu ea, ai cerut-o în căsătorie şi voi avea grijă, personal, să-ţi păstrezi cuvîntul dat. Iar acum o să te speli, o să te aranjezi şi o să te duci acasă ia mama, la şapte şi jumătate diseară. Spune-i ce vrei lui Eileen - că eşti emoţionat înaintea nunţii, mă rog, orice, dar trebuie s-o liniştеşti. Ai înţeles?

Joshua încuviinţă din cap.

— Şi o să faci ce ţi-am spus?

O aprobă din nou.

— Bravo, băiete. Şi acum, ar mai fi ceva. Ascultă, doamnă O'Malley, să nu îndrăzneşti cumva să te apropii de sora mea. Dacă aflu că ai atins-o pe Eileen, fără permisiunea ei, îţi rup capul ăla urît de pe umeri şi-l dau oamenilor mei, să joace fotbal cu el. Le zîmbi amîndurora. Mă bucur că am purtat această mică discuţie. Familiile trebuie să comunice între ele, să lămurească lucrurile, nu-i aşa? Dar, acum, vă rog să mă scuzaţi, sînt foarte ocupată şi mi-aţi făcut destule necazuri pe ziua de azi.

Tommy stătea la Dickens Club, din Soho, cu un whisky mare în faţă. Mai devreme, se întîlnise cu un tip, pe nume Siddy Trundley, un evreu micuţ, care încheia pariuri pentru negustorii din Soho Marcket şi împrejurimi. Spera că Tommy să facă afaceri cu el, ca să se bucure de protecţia oamenilor acestuia şi să-şi mărească astfel capitalul.

Tommy se arătase interesat; i se oferea şansa să-şi extindă afacerile şi să-şi dubleze veniturile. O să-l pună pe cel mai inteligent din oamenii lui

să se ocupe de asta. Aşa, toată lumea va fi fericită. Acum se gîndea la Briony şi la întîmplările din noaptea trecută, ieşise din nou cu Jonathan şi Rupert, se îmbătase criţă şi se întorsese acasă de dimineaţă, cu scandal. Devenise o obişnuinţă. Se întrebă dacă n-ar trebui să-i ardă o mamă de bătaie, cînd glasul ei îl trezi din visare.

— Ai de gînd să bei paharul ăsta, Tommy, sau vrei să te logodeşti cu el? Se aşează lîngă el. Mirosea a parfum de portocali. Te-am căutat.

— Zău, Briony, pentru ce? Ca să mă jigneşti din nou? Sau să încerci să-mi scoţi ochii? Numai că ieşirile tale au început să mă calce pe nervi, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

Briony îşi umezi buzele şi deschise ochii larg.

— Îmi pare sincer rău, Tom. Mi-e ruşine pentru ce am făcut noaptea trecută.

Se uită la faţa ei inocentă şi de-abia se stăpîni să n-o plesnească.

— Îţi baţi joc de mine, Bri, şi nu accept. Nu mi se pare deloc nostim. De data aceasta nu mai ţine să te uiţi la mine cu ochii mari şi să mă faci să rîd. Te distrezi de-o lună, în felul acesta. Ai de ales, fie te potoleşti, fie ai terminat-o cu mine. Vorbesc serios.

Briony se fîţîi pe scaun.

— Ai dreptate. M-am purtat urît, dar s-a terminat. Mi-a trebuit un timp să mă obişnuiesc cu noua mea poziţie, dar cred că acum mi-am revenit. Nu vreau să mă părăseşti şi să nu mai fim parteneri. Te iubesc, Tommy, mai mult decît îţi imaginezi.

Pentru Briony era ceva incredibil să declare că-l iubeşte, ziua în amiaza mare, într-un loc aglomerat. Reuşise să-l impresioneze. Tommy îi sărută mîna, zîmbind.

— Ce s-a întîmplat cu tine, Bri?

— Nu ştiu, Tommy. A fost prea mult pentru mine - tot ce s-a întîmplat cu Old, Bolger şi Dumas. Cred că am fost copleşită de toate aceste evenimente.

— Şi, acum, ţi-ai revenit?

— Da. Ştiu ce am de făcut, zise ea.

Tommy îi strînse mîna, surîzător.

— Doar ştii că o să am grijă de tine, draga mea.

Îi zîmbi. Tommy ştia că Briony nu era atît de dură şi de calculată cum voia să pară. Era o femeie de douăzeci şi şase de ani, în ciuda prestanţei şi spiritului ei de afaceri. Suportase greu moartea lui Ginelle şi măcelul care-i urmase. O să stea lîngă ea; o s-o susţină. Doar era iubita lui şi indiferent ce lucruri bune sau rele făcuse în viaţă, o iubea cu disperare.

Briony îşi trase mîna.

— Ghici, ce-am făcut?

— Ce?

Îi spuse despre vizita la Joshua şi mama lui, insistînd asupra aspectului comic. În timp ce se amuzau împreună, observă că rîsul ei era cam exagerat. O să vegheze asupra ei. De fapt, o s-o apere ca un vultur.

CAPITOLUL 18

Henry Dumas se ridică din pat, prefăcîndu-se că citeşte ziarul. Isabel îl privea, în timp ce se învîrtea prin cameră. Se schimbase. Îşi pierduse chiar şi rînjetul dispreţuitor.

— Este ceva interesant în ziar, Henry?

Clătină din cap.

— Nu prea.

Isabel făcu ordine pe noptieră.

— Ce părere ai de emigraţia în Australia? Eu cred că este o idee minunată.

— Dacă ne scapă de clasa muncitoare, cred că o să fie bine.

Isabel oftă. Obrazul lui Henry era brăzdat de o cicatrice lividă, care se pierdea în păr. Se albea, în mod ciudat, cînd se înfuria, ca acum, parcă albeaţa i s-ar fi ridicat din piele. Avea de asemenea cicatrice pe umeri şi pe spate. Cine îl atacase, avusese intenţia clară să-l vătămeze.

Se întrebase, la început, de ce nu-i furaseră portofelul şi ceasul. Dar cei de la poliţie spuseseră că hoţii fuseseră surprinşi probabil de cineva, aşa cum se întîmpla adesea în cazul furturilor din timpul zilei. Acum, însă, simpatia ei - se mirase că nutrea simpatie pentru el - se evaporase. Pe măsură ce se însănătoşea, îşi recăpăta vechile obiceiuri. Devenea acelaşi om nesuferit.

— Să ştii că eşti un om tare dificil. De cînd ai fost atacat, te-ai schimbat. Nu te-ai dat jos din pat. Dumnezeu ştie cît de nesuferit erai şi înainte, dar acum eşti chiar imposibil. Chiar şi doctorul este îngrijorat. Rănile s-au vindecat şi te-ai putea ridica foarte bine din pat. Aşa că de ce nu vrei să. Coborî azi, să iei masa în bibliotecă? Grădina arată minunat.

— Isabel, lasă-mă în pace, te rog. Nu mă simt încă bine şi, dacă stau în pat, mă priveşte. Nu vreau să cobor în bibliotecă sau să mă duc în grădină. Nu mă interesează oamenii de nimic, care intenţionează să plece în Australia. Nu-mi pasă ce-o să mîncăm la cină sau la prînz. Nu-mi pasă ce faci tu sau afurisitul de taică-tău. Cu alte cuvinte, mă plictiseşti. Aşa că te rog să pleci şi să mă laşi singur.

Isabel ţuguie buzele şi se ridică. Cînd ieşi din cameră, Henry o strigă:

— Şi ţine cît mai departe copilul şi afurisitul lui de cîine!

Cînd deschise uşa, Nipper, un shepherd mare, german, se năpusti în cameră, urmat de Benedict. Nipper sări în pat şi începu să lângă, feroce, faţa şi capul chel al lui Henry.

Labele lui murdare de noroi sfîşiară ziarul The Times. Dumas împinse animalul cu toată puterea, trîntindu-l pe podea.

Nipper era un cîine prietenos. Şi cu toate că Henry Dumas nu- i spusese niciodată un cuvînt bun, nu-şi pierduse speranţa. Aşa că sări din nou pe pat şi o luă de la început.

— Nipper, Nipper! Vino la mine. Lasă-l în pace pe papa. Nu se simte bine!

Isabel de-abia se abţinu să nu pufnească în rîs, cînd faţa lui Henry apăru din masa de blană şi-i spuse printre dinţi:

— Ia cîinele de pe mine!

Benedict îl trase pe podea, iar cîinele se întinse pe covor, cu limba

scoasă, după efortul depus.

— Îmi pare rău, papa, dar te place. Încerc să-l ţin departe deţine.

Se întrerupse, aplecîndu-şi umerii, exasperat.

Henry îl privi atent. Pe lîngă ochii aceia verzi, uimitori, ai familiei Cavanagh, moştenise toate atributele fizice ale mamei sale. Benedict făcuse, în mod inconştient, acelaşi gest ca mama sa.

Briony obişnuia să-şi plece capul într-o parte şi să-i zîmbească, aplecîndu-şi umerii, exact cum făcuse Benedict, cînd nu reuşea să răspundă la întrebările lui. Şi, pentru prima oară, se simţi interesat de băiat.

— Ia mai fă încă o dată aşa.

Benedict ridică din umeri.

— Ce să fac, papa?

Henry îl imită şi Benedict rîse. Întinse mîinile şi îşi aplecă umerii, aşa cum îl rugase tatăl lui. Iar Henry îi zîmbi sincer, pentru prima oară.

— Isabel, adu-mi albumele din sertarul de jos al dulapului.

Soţia lui îl ascultă, uimită. Benedict stătea lîngă pat, mîngîind urechile lui Nipper, în timp ce-l aştepta pe tatăl său să vorbească din nou.

Nu ştia ce să facă. Era un lucru extrem de rar ca tatăl lui să poarte o conversaţie cu el. De obicei, se întîmpla numai cînd nu-şi făcea bine temele. Apoi îl luzi:

— Uită-te! Uită-te la fotografia asta, băiete.

Benedict luă poza din mîna tatălui său şi privi femeia în rochie neagră. Avea părul alb şi un zîmbet trist.

— Este mama mea şi bunica ta.

Benedict se uită în ochii lui şi-i spuse:

— Este foarte drăguţă.

Henry îl aprobă.

— Era, într-adevăr, foarte drăguţă. Prea drăguţă, spuneau unii. Şi am iubit-o întotdeauna. Era o femeie bună.

Isabel privea, înmărmurită, cum tatăl şi fiul discutau pentru prima oară.

— Ce s-a întîmplat cu ea, papa?

— A murit cînd eram puşti. Puţin mai mare ca tine. A avut mulţi copii, dar au murit toţi. Iar mama a murit din cauza asta, pentru că era prea fragilă, prea delicată. Semăna ea însăşi cu un copil. Rîsul ei era atît de frumos. şi mă iubea foarte mult. Se juca de-a v-aţi ascunselea şi baba oarbă cu mine şi doica mea, Hattie.

Privea în gol, ca şi cînd le-ar fi văzut din nou. Benedict se uită cu interes la fotografia veche.

— Mai ai şi alte poze, papa? Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre bunica, i-am văzut tabloul în salon, de atîtea ori, şi m-am întrebat, adesea, cum era.

Henry îl privi, pătrunzător. Era normal ca băiatul să-şi cunoască familia. Îi zîmbi, amar. Ar rămîne uluit, dacă ar afla de mama lui.

— Aşează-te lîngă mine, pe pat, şi o să-ţi arăt toate fotografiile pe care le am. Cu tata nu este decît una singură, dar portretul lui se află în pod. A fost pictat în uniformă, în mărime naturală. Era lăncier.

— Îl iubeai, papa?

Henry rîse de întrebarea lui copilărească şi clătină din cap.

— Nu. Avea o fire nesuferită.

Benedict îşi muşcă buzele şi-l privi drept în ochi. Întrebarea plutea în aer, nerostită.

— Crezi că-i semăn, nu-i aşa?

Benedict clătină viguros din cap. Nu voia să strice acest moment liniştit. I se întîmpla atît de rar să discute cu tatăl lui, încît nu suporta să se termine atît de repede.

Henry oftă, adînc.

— Poate că aşa este, băiete. Moşteneşti diverse însuşiri de la părinţii tăi. Eu am moştenit firea lui nesuferită. Mă întreb ce o să moşteneşti tu de la mine şi mama ta?

În timp ce vorbea, se uită la Isabel şi simţi cum i se frînge inima.

Briony se trezi, în dimineaţa nunţii lui Eileen, foarte bine dispusă. După ce fusese mustrată de doamna Horlock şi Tommy, îşi revenise treptat.

Dar acum căpătase o duritate greu de remarcat înainte.

Dădu la o parte draperiile şi se încruntă la cei doi bărbaţi care fumau şi discutau, rezemaţi de maşina lor. Tot nu-i plăcea să fie păzită. Să aibă pe cineva după ea, la fiecare pas.

Oamenii aceştia nu făceau, practic, nimic şi erau plătiţi regeşte. Tommy se amuzase de protestele ei, spunînd că îşi vor dovedi valoarea cu vîrf şi îndesat, dacă se vor trezi vreodată într-o situaţie delicată. Dar îi stăteau în gît, fiindcă o urmăreau pretutindeni. Sigur, era necesar, dar asta nu însemna că trebuia să-i şi placă.

— Vino înapoi în pat, Bri, este prea devreme să ne trezim la ora asta.

— Ascultă, Tommy, mă aşteaptă o zi grea: pregătirile pentru nunta lui Eileen, plus o întîlnire cu Mariah şi, în afară de toate astea, am de rezolvat ceva chiar în dimineaţa asta.

Bărbatul dădu cuvertura la o parte şi Briony văzu că era excitat.

— Poţi să ai ceva de rezolvat chiar acum, dacă vrei!

— Ah, Tommy, eşti de groază! Trebuie să mă spăl, să mă îmbrac şi să ajung în Regents Park, la zece şi jumătate.

Tommy se acoperi la loc şi-i spuse:

— Vrei să vin cu tine?

Briony rămase uluită, pentru o clipă.

— Chiar vrei? Nu l-ai văzut niciodată cu adevărat, nu-i aşa? Este atît de frumos, Tommy.

— Ştiu, Bri, mi-ai spus de atîtea ori.

— Sally îl duce în parc şi, în timp ce aleargă după cîine, noi discutăm. Dacă ar afla Isabel, ar fi jale, dar nu are cum să afle. Uneori, îmi vine să-l iau. Are zece ani, a crescut şi nu ştie nici măcar că exist. Este dureros, Tommy.

Îi luă mîna micuţă şi o sărută.

— Ţi-am spus întotdeauna acelaşi lucru: nu te cunoaşte, Bri, este fericit cu ei. Mă rog, cel puţin cu Isabel. Va avea tot ce noi n-am avut niciodată: prieteni din înalta societate, şcoli de lux. Ce dracu', Bri, este un om făcut! Şi eu mi-aş fi dorit ca maică- mea să mă fi dat într-o

asemenea familie.

— Dar şi eu puteam să-i ofer totul, acum.

— Ah, Bri, hai să n-o luăm de la început. Ai putea să-i oferi bani, dar vei fi întotdeauna Briony Cavanagh. Nu eşti nici măcar măritată. Ar fi fost doar un copil nelegitim. Aşa, însă, face parte dintr-o familie importantă. Va studia la universitate şi va moşteni toţi banii ţapului ăluia nemernic. Nu-i strica viaţa, Bri, pentru că n-o să-ţi mulţumească pentru asta. Priveşte-l de la distanţă, veghează asupra lui. Iar cînd va fi bărbat, spune-i adevărul. Cine ştie? Poate o să afle singur, pînă la urmă. Dar acum nu tulbura apele, draga mea, pentru că nu ştii ce o să iasă.

Briony se întristă.

— Tommy Lane, raţiunea întruchipată!

Vorbise cu amărăciune.

— Încerc doar să mă gîndesc la binele băiatului. Judecă numai cu capul, Bri, nu şi cu inima. Şi acum, hai să ne îmbrăcăm. O să-ţi ofer un mic dejun evreiesc în Brick Lane, înainte să ne ducem în Regents Park, ce zici? N-am mai gustat de mult delicatesele lor.

— Cu cine trebuie să te întîlneşti la Brick Lane?

Tommy rîse.

— Nu pot să-ţi ascund nimic. Cu Solly Goldstern. Îmi datorează o mare sumă de bani şi azi mă duc s-o încasez.

— Bine, Tommy. Atunci îi spun lui Cissy să pregătească baia.

În timp ce se grăbea să fie gata, visa cu ochii deschişi, gîndindu-se cum ar fi să-l aibă pe fiul ei acasă. S-ar îmbrăca în cea mai frumoasă rochie, să-l conducă la şcoală. Era liberă să viseze, n-o putea opri nimeni.

De aceea, visele erau mai importante pentru Briony decît viaţa adevărată.

Solly Goldstern era îngrozitor de slab. Avea şaizeci şi şapte de ani şi era bijutier. Achiziţiona obiecte din aur, pe nimica toată, de la imigranţii evrei din East End, care încercau să-şi facă un nou început în viaţă şi le revindea, cu un profit uriaş, marilor magazine de bijuterii din Hatton Garden şi împrejurimi.

Solly împrumutase o mare sumă de bani de la Tommy, să cumpere o diademă de briliante de la o rusoaică bătrînă. Femeia era isteaţă, cunoştea valoarea diademei şi insistase să-i dea cincizeci la sută din preţul real al obiectului. Solly luase banii de la Tommy, o cumpărase şi o revînduse cu un profit imens.

Totul era bine, doar că Isaac, soţul fiicei sale, furase banii, îşi părăsise soţia, în vîrstă de patruzeci de ani, şi pe cei cinci copii şi fugise cu o fată de mahala, pe nume Daisy. Şi culmea era că faptul acesta îl deranja cel mai mult pe Solly. Isaac fugise cu o englezoaică. Ruşinea fiicei lui era şi mai mare din cauza asta.

Încercase, fără succes, să-şi găsească ginerele, iar acum Tommy Lane venea după bani şi va afla toată lumea. Fiica lui şi nepoţii vor fi copleşiţi de ruşine, iar el îşi va pierde respectul clientelei sale obişnuite. Oamenii vor crede că era bătrîn şi prost, iar dacă ginerele său îl jefuise, înseamnă că era o pradă uşoară.

Ştia exact cum gîndeau cei din East End. Trăise în această mentalitate

de cînd sosise în această ţară. Pe atunci, vorbea cu un pronunţat accent idiş, dar avea o minte ageră şi un spirit de afaceri deosebit.

Îi venea să plîngă, dar se abţinu. Mîngîie mînerul armei din faţa lui şi îşi muşcă buza pînă la sînge. Nu mai avea mult pînă să izbucnească în lacrimi.

Împrumutase mulţi bani pentru această diademă şi acum trebuia să-i dea înapoi. Nu avea nici pe departe suma pretinsă de Tommy, cu cei zece la sută dobîndă şi cinci la sută taxă de manevrare, aşa cum se înţeleseseră. Solly era ca şi falit. Iar acum, se gîndea să treacă la atac, pe viaţă şi moarte, ca un şobolan încolţit.

Vita, fiica lui, intră în cameră cu un pahar cu ceai, parcă şi mai zbîrcită la faţă decît de obicei. În tinereţe, şi-l dorise cu disperare pe Isaac. Îl obţinuse, datorită tatălui ei şi unei sume mari de bani, îi făcuse copii şi-l iubise. Iar acum o trădase şi încă nu numai pe ea, ci şi pe copii şi pe tatăl ei. Se simţea răspunzătoare pentru acţiunile soţului ei şi, cînd se uită acum la tatăl ei, i se strînse inima. Fusese instrumentul decăderii lui. Datora bani peste tot. În curînd, se vor răspîndi zvonurile şi în comunitatea evreiască. Iar asta era fatal. Dacă nu aveai bani, nu aveai putere.

— Bea-ţi ceaiul, tată. Tommy Lane va veni în curînd. Este un om înţelegător şi sensibil. O să înţeleagă.

— Deci, vrei să cerşesc unui golan de pe stradă? Eu, un negustor de aur, din East End, care mă bucuram de cea mai mare trecere?

— Dacă ţi-a împrumutat bani, cel puţin fii cinstit cu el, tată. Cine ştie? Poate o să te mai aştepte o săptămînă, pînă te pui pe picioare.

Solly rîse amar.

— Tommy Lane nu este perceptorul. N-o să accepte să-i înapoiez cele cinci mii de lire dîndu-i cîte cincizeci pe săptămînă. O să-mi pretindă suma totală, plus dobînda de zece la sută şi încă cinci la sută adaos pentru taxă liberă de manevrare a banilor! Şi acum, lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu. Văicăreşte-te în altă parte.

Vita se uita, încremenită, la arma din faţa tatălui ei. Ţinea mîna pe ea.

— După ce avem atîtea necazuri, vrei să ne aduci şi altele pe cap! Isaac a plecat, nu mai ai nici un ban. Trebuie să încercăm să aranjăm lucrurile.

— Dacă ar fi aici, în clipa asta, l-aş împuşca imediat, ca pe un cîine.

— Ba l-aş împuşca chiar eu, cu mîna mea, zise femeia, printre dinţi.

Se auzi clopoţelul de la intrare şi vocea răsunătoare a lui Tommy:

— Bună, Solly, amice!

Iar cînd intră în cameră, cu Briony după el, încremeni.

— Ce se petrece aici?

Briony căscă ochii, mirată, cînd îl văzu pe Solly Goldstern cu un pistol vechi în mînă.

— Ai înnebunit, Solly?

Tommy vorbea încet acum. Duse mîna la spate şi o împinse pe Briony. Ea rămăsese în pragul magazinului, cu mîna la gură.

Îl auzi pe Tommy, care încerca să potolească bătrînul:

— Dă-mi pistolul, Solly.

Lui Solly îi tremura mîna şi Vita se duse la el şi-i luă pistolul dintre

degete.

Tommy îi spuse pe un ton sec:

— Înţeleg că nu ai banii. Sau ai obiceiul să împuşti oamenii, dacă-ţi calcă pragul?

Vita îi dădu arma lui Tommy.

— Şi-a ieşit din minţi de supărare. Avem multe necazuri.

— Nu le spune nimic, Vită. Lasă-l pe Tommy să facă ce vrea. Nu poţi scoate sînge din piatră.

Vocea plină de demnitate a bătrînului o făcu pe Briony să intervină:

— Îţi aminteşti de mine, domnule Goldstem?

Bătrînul se înmuie.

— Bineînţeles. Veneai în fiecare luni să aduci verigheta mamei tale. Îţi dădeam şapte şilingi şi îmi aduceai nouă, sîmbăta. Briony Cavanagh. soţia mea, Etta, spunea că eşti cel mai frumos copil pe care l-a văzut vreodată.

Briony se aşează lîngă bătrîn. Îi zîmbi şi-i spuse lui Vita:

— Fă nişte ceai, să mai discutăm puţin.

Vita plecă şi Tommy îşi trase un scaun, aşezîndu-se călare, cu pistolul în mînă.

— Ar trebui să te arunc de aici, pînă peste Tamisa, Solly.

Bătrînul era negru la faţă. Briony îl considerase întotdeauna un bătrînel simpatic, dar acum i se părea că îmbătrîneşte în faţa ochilor ei.

— Taci din gură, Tommy, lasă-l să vorbească.

Solly ridică din umeri şi întinse mîinile, neajutorat.

— Soţul lui Vita, Isaac, a lucrat pentru mine. Am împrumutat cinci mii de lire de la tine, Tommy, ca să cumpăr o diademă superbă de la o bătrînă. Lucrată superb, aur alb şi galben, cu diamante şi rubine. N-am mai văzut un obiect atît de minunat.

— Bine, Solly, am priceput. Ce s-a întîmplat?

— Ei bine, Isaac are cinci copii cu fiică-mea, Vita. I-am dat de lucru, pentru că nu era în stare să-şi păstreze o slujbă. Aici puteam cel puţin să-l supraveghez. Să am grijă ca bieţii copii să fie hrăniţi. Ştiţi cum este. Briony şi Tommy îl aprobară. A aşteptat pînă am revîndut diadema unui bijutier din West, care găsise un cumpărător. Apoi a venit, noaptea, şi a furat banii şi tot ce economisisem pe parcursul anilor. A luat pînă şi bijuteriile răposatei mele soţii, Etta - Vita nici nu ştie de asta. Urmau să fie ale ei, într-o zi. A fugit cu o fată— o tîrfă de lux! De atunci, nu l-am mai văzut!

Briony puse mîna pe braţul bătrînului, impresionată.

Tommy, pe de altă parte, zise pe un ton veninos:

— Trebuia să-l fi dat pe mîna mea, pe Isaac ăsta!

Briony clătină din cap.

— Uite ce este, domnule Goldstern, o să găsim o soluţie pînă la urmă.

— Cum, draga mea? Sînt terminat. Nu mai pot nici măcar să-mi încropesc afacerile. Am dat de fundul sacului. Trebuie să am grijă de Vita şi cei cinci copii ai ei. Fiul ei cel mare are cincisprezece ani. Am atîtea responsabilităţi şi nici un ban. Nu mi-am plătit nici chiria pe ultima lună.

Vita intră cu ceaiul, exact cînd tatăl ei izbucni în plîns. Puse tava pe biroul lui, se duse la el şi-l luă în braţe.

— N-are rost să-l bateţi. N-are de unde să scoată banii. Se chinuieşte de zile în şir.

Briony începu să toarne ceaiul. Umplu patru căni şi le dădu la fiecare, zîmbindu-i femeii.

— Stai jos şi hai să ne înţelegem. O să-l căutăm pe Isaac şi vom vedea dacă se poate recupera o parte din bani. El este cel care ne datorează bani acum şi, dacă se află prin împrejurimi, nu va fi nici o problemă să-l găsim. Mîine dimineaţă o să primeşti trei sute de lire, să-ţi repui afacerea pe picioare. De aici înainte, o să-mi fii dator mie, nu lui Tommy. Vreau o dobîndă de douăzeci la sută. Ei, ce părere ai?

Solly se uită la fata dinaintea lui şi îşi aminti de tatăl ei, Paddy Cavanagh; acesta amanetase pînă şi cizmele copiilor pentru băutură. Era un risipitor, un nemernic, dar făcuse o fată frumoasă, cu inimă bună.

Fusese crescută în sărăcie şi greutăţi, iar fiica lui, căreia îi oferise totul, se măritase cu Isaac. Solly i-l cumpărase, ca să aibă întotdeauna tot ce-şi dorea. Ce lume ciudată! O fată sărmană ajunsese mult mai bine decît una căreia nu-i lipsise nimic.

I se umeziră ochii din nou. Incapabil să vorbească, îi luă mîna şi i-o sărută.

Vita sorbi din ceai, urmărindu-l pe Tommy Lane. Bănuia că nu era încîntat că-şi pierduse cele cinci mii de lire, din cauza generozităţii lui Briony Cavanagh. Dar bănuia, de asemenea, că Briony obţinea întotdeauna ce dorea, indiferent de părerile celorlalţi.

Peste douăzeci de minute, în timp ce se aflau în maşina lui Tommy, în drum spre Regents Park, Briony înghiţi reproşurile.

— Nu-mi vine să cred! De ce dracu’ nu te-ai oferit să-l înscrii şi-n clubul tău de Crăciun? Am aruncat cinci mii de lire pe apa sîmbetei, după ce nenorocitul m-a ameninţat cu un pistol! N-ai nici un drept să treci peste mine în asemenea hal, Briony, mai ales că nu era afacerea ta.

Ea îi zîmbi.

— Vrei să-ţi spun ceva, Tommy Lane? Cînd eram copil, sufeream cumplit că trebuia să amanetez verigheta mamei. Şi „nenorocitul”, cum îi spui tu, nu mă făcea niciodată să mă simt ca un gunoi. Îmi spunea „domnişoara Cavanagh”, aşa mică cum eram, şi-mi dădea cîte o bomboană.

Tommy se opri în intersecţie şi îi strigă unui băiat care împingea un căruţ:

— Ai cumva nişte inimi şi flori printre mărfurile tale?

Băiatul dădu colţul, rîzînd.

— Foarte nostim, Tommy, n-am ce zice. Vreau să-ţi spun ceva. M-a durut să-l văd atît de umilit. Chiar şi cînd era în culmea gloriei - şi te rog să mă crezi că a fost. Mă trata cu respect. Aşa că îi datorez măcar atît. După ani de zile în care am fost privită ca un rahat irlandez, e o schimbare uluitoare.

Tommy clătină din cap şi Briony ştia cît se frămînta în sufletul lui. Îşi dădea seama ce simţea. Îl cunoştea mai bine decît se cunoştea pe ea. Intuia fiecare toană de-a lui. Acum se lupta cu propriile-i porniri, pentru că o parte din el ar fi dorit s-o sugrume, iar cealaltă îi înţelegea

raţionamentul, fiindcă amîndoi luptaseră să-şi cîştige respectul. Dacă aveai bani, erai respectat, cel puţin de teamă. Dar, ca să fii tratat cu respect, cînd erai un nimeni, însemna foarte mult.

— Deci bătrînul Goldstern îţi dădea bomboane şi din cauza asta l-ai lăsat să mă ameninţe cu pistolul! Văd că te îngrijorează foarte mult soarta mea!

— La dracu'! Pistolul era atît de vechi, încît n-ar fi reuşit să te nimerească, mai mult ca sigur. Probabil că s-ar fi împuşcat pe el, din greşeală.

— Ia te uită, deci ai devenit expertă şi-n arme de foc!

Briony izbucni în rîs.

— Încetează, Tommy, şi tu ai fi făcut la fel în locul

— Poate. Dar nu mi-ai dat ocazia, în orice caz.

Vorbise serios şi Briony nu-i răspunse. Pierduse cinci mii de lire şi ştia că trecuse peste el.

Sally stătea în Regents Park şi-l urmărea pe Benedict, în timp ce alerga după Nipper, rostogolindu-se prin iarbă în pantalonii cei buni şi strigînd cu o energie surprinzătoare. Va trebui să frece toată seara la hainele lui, ca să nu afle nimeni ce făcuse. Dar ei nu-i păsa, fiindcă îl iubea. Doar cu ea putea să sară şi să se joace în voie, ca un copil. Nici măcar Isabel nu-l adora, încerca să-l transforme într-un mic gentleman. Şi, după părerea lui Sally, era destul timp pentru asta.

O văzu pe Briony înaintînd către ea, cu Tommy Lane, şi le făcu semn cu capul spre Benedict.

Briony şi Tommy se aşezară pe banca din fier forjat de lîngă Sally şi începură să discute. Pentru ceilalţi trecători părea o conversaţie banală. Nu putea bănui nimeni interesul lor faţă de băieţel.

— Bună, Sal. Îl cunoşti pe Tommy, nu?

— Da.

— Ce mai face băiatul meu?

— Poţi să vezi cu ochii tăi, domnişoară Cavanagh. Este sănătos şi voinic, mănîncă enorm şi are o energie debordantă.

Briony rîse. Era exact ce dorea să audă.

— Cum merg lucrurile acasă?

Sally o privi drept în ochi.

— Este ceva tare ciudat, domnişoară Cavanagh. Stăpînul s-a schimbat complet de cînd a fost atacat.

Tommy se aplecă spre ea.

— Ce vrei să spui?

Sally ridică din umeri.

— În ultima vreme, a început să se joace cu băiatul. Discută cu el. Stăpînul n-a ieşit din casă de săptămîni întregi şi apoi, deodată, l-a invitat la plimbare, în diverse locuri, pe fiul lui.

— Şi băiatul cum a reacţionat?

— Este deosebit de încîntat, domnule Lane. Joacă şah împreună. Să-i auzi rîzînd! Parcă s-ar fi produs o minune peste noapte. Pînă acum tuna şi fulgera şi deodată a devenit numai zîmbete şi bunăvoie. Foarte ciudat, într-adevăr, şi stăpînei nu-i convine de loc această schimbare.

Briony o aprobă, dusă pe gînduri:

— Da, mi se pare normal.

Nici ea nu ştia dacă să se bucure sau nu. Dar îfj spusese să se poarte frumos cu băiatul, aşa că acumj încerca probabil să-i facă pe plac.

— Benedict este fericit, deci, nu-i aşa?

— Da! Nu l-am văzut niciodată atît de bucuros. Este un scump. Sigur, nici înainte nu-şi făcea probleme, dar acum, cînd îl are de partea lui şi pe tatăl său, este în culmea răsfăţului.

Benedict alerga şi Nipper sări peste el, trîntindu-l în iarbă.

Briony se ridică de pe bancă, speriată că se lovise, dar îl auzi rîzînd vesel.

Sally zîmbi.

— Este tare nebunatic, domnişoară Cavanagh, nu se dă bătut aşa uşor.

Benedict alergă la Sally, ţinîndu-se de-o mînecă.

— Ah, Sal, Sally! Uite ce am făcut din jacheta mea!

— Vino aici să mă uit!

Briony simţi că i se strînge inima cînd se apropie. Băiatul le zîmbi, ei şi lui Tommy, întinzînd braţul spre Sally.

— Mama o să mă cocoşeze dacă vede.

Briony şi Tommy căscară ochii miraţi să-l audă vorbind aşa.

— Ascultă, tinere domn, nu cumva să foloseşti asemenea expresii de faţă cu părinţii tăi. Mama ta ar fi în stare să mă spînzure dacă ar şti că te-am învăţat să vorbeşti în asemenea hal!

Benedict zîmbi.

— N-ai grijă, Sally! Dar uite, m-am murdărit de noroi.

— O să curăţ eu tot. Du-te să te joci cu cîinele.

Nipper, care o plăcuse pe Briony, sări pe ea şi-i murdări haina.

— Nipper! Dă-te jos! Îmi pare rău.

Cînd o privi drept în faţă, lui Benedict îi pieri glasul. Parcă sar fi uitat într-o oglindă.

— Bună, Benedict. Doica ta îmi povestea despre tine. Ce cîine minunat!

Lui Briony îi tremurase vocea de emoţie. De-abia se abţinea să nu-l strîngă la piept.

Benedict văzu ochii verzi, atît de asemănători cu ai lui, şi-i spuse:

— Da, este un cîine minunat. Scuzaţi-mă, dar parcă vă cunosc de undeva.

Briony clătină din cap şi-i răspunse:

— Nu, nu mă cunoşti.

— Ce ciudat! Am impresia că vă cunosc de undeva.

Briony şi Benedict se uitară unul la altul. Tommy observă că se măsurau din priviri.

Aceeaşi faţă în formă de inimioară, aceiaşi obraji proeminenţi şi ochi verzi. Benedict era bucăţică ruptă din ea. O să fie un bărbat superb. În timp ce-i privea, îşi dădu seama ce o mîna pe Briony în viaţă.

Avea grijă de toţi, inclusiv de bătrînul Solly Goldstern, însă de propriul ei fiu nu se putea atinge. Nu putea să-l ducă la culcare, să-i şteargă lacrimile, sau să-l ţină în braţe. Nu-i de mirare că-l atacase pe Dumas. La sfîrşitul zilei, el rămînea cu totul şi ea cu nimic.

— Vrei o îngheţată, băiete? il întrebă Tommy.

— Ah, da.

Lui Benedict îi sclipiră ochii.

— Du-te cu el, Bri. Eu o să rămîn să mai discut cu Sally.

Briony se ridică şi se duse cu Benedict spre toneta de îngheţată. Sally îi privea speriată.

— Nu mi se pare o idee prea bună, domnule Lane. Este la o vîrstă cînd poate vorbi faţă de alţii.

Tommy îşi aprinse o ţigară şi clătină din cap.

— Cui îi pasă? Mie nu, în nici un caz. Are tot dreptul să-l vadă dacă vrea.

Sally tăcu din gură, dar gîndul acesta o înspăimîntă. Cînd se întoarse mai tîrziu cu Sally, în seara aceea, copilul îi spuse:

— Nu cred că o să-i spun mamei despre doamna aceea. Nu iar plăcea. Însă eu am îndrăgit-o, tu nu, Sally?

Sally zîmbi, uşurată.

— Cred că ai dreptate, domnişorule Ben. Părinţilor tăi nu le-ar conveni asta. Dar o să păstrăm secretul, nu-i aşa?

— Crezi că o s-o mai revedem, Sal?

— Da, în mod sigur, tinere Benedict, am impresia că o s-o revedem. De fapt, pot să-ţi garantez asta.

CAPITOLUL 19

Briony o plăcea pe Mariah şi îi plăcea şi felul cum îşi conducea afacerile. Amîndouă femeile erau luptătoare şi supravieţuitoare înnăscute şi acest fapt le lega mai mult decît ar fi crezut.

Dar acum deţineau toate bordelurile şi cluburile de lux din Londra şi erau, deci, adversare.

Deşi îşi vedeau de treburile lor, era normal să se intersecteze din cînd în cînd. Era o regulă nescrisă.

Mariah voia să cimenteze noua lor prietenie prin ceva concret. Nu numai pentru că o plăcea pe Briony şi o îndrăgea foarte mult, cu toate că noua poziţie a femeii şi a lui Tommy Lane reprezenta o ameninţare, în multe privinţe.

Dacă ar fi presată de situaţie, Briony ar putea să acapareze proprietăţile lui Mariah. Sigur, nu o credea capabilă de aşa ceva, dar era bine să-şi ia o garanţie. Din acest motiv, Briony se afla acum la ea acasă, cu o ceaşcă de ceai în mînă.

Briony îi zîmbi lui Mariah. După-amiaza petrecută cu Benedict o înveselise.

— Am băut ceai, am mîncat prăjituri, mi-ai oferit o băutură tare, pe care am refuzat-o, şi am trăncănit. Cred c-ar fi timpul să-mi spui despre ce este vorba.

Mariah rîse, amuzată.

— Am o propunere pentru tine, Briony. Dacă o să fii de acord, vom cîştiga mulţi bani.

Briony îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi o îndemnă:

— Bine, continuă, te rog.

Mariah se sprijini de spătarul scaunului, gîfîind în corsetul ei strîns. Briony se întrebă dacă n-o să-i răbufnească sînii, la un moment dat.

— Este o casă de vînzare în Berwick Manor. A fost folosită în timpul războiului ca spital. Acum este în paragină. Nu mai are mult pînă să se prăbuşească. Dar noi am putea s-o restaurăm. Este perfectă pentru scopurile noastre. Are propriul ei teren, este mare, are o mulţime de camere. Am putea să scoatem ceva profitabil.

Briony încuviinţă din cap.

Mariah inspiră adînc; Briony n-o ajuta deloc.

— Dacă am investi amîndouă sume egale, bineînţeles, am transforma-o într-o casă de lux. Am aduce cele mai bune fete ale noastre, care ar lucra pentru o clientelă selectă. Ştiu că ai cîteva vedete şi eu la fel. Aşa că ne-am putea dubla clienţii şi încasările. Este o investiţie bună.

Briony zîmbi.

— Ştiu casa. De fapt, cine n-o ştie? Am trecut adesea pe lîngă ea, în copilărie, cînd ne duceam la cules de mazăre. Kerry spunea mereu:" Aş vrea să locuiesc acolo!" Este o proprietate frumoasă, ai dreptate. Şi se află într-un loc bun. Am putea deservi londonezii, fără să-i obligăm să se deplaseze prea departe. Am putea da petreceri deosebite în weekend, în diverse ambianţe: Grecia antică, nopţi franţuzeşti.

Entuziasmul lui Briony o încîntă pe Mariah, care ştia acum că avusese o idee bună. Nu avea altceva de făcut decît să încaseze garanţia.

— Da, am putea începe vineri noaptea şi să continuăm pînă sîmbătă noaptea. Are o sală de banchet, unde bărbaţii pot mînca, şi o mulţime de clădiri anexe. Proprietatea se întinde pe zeci de mile. Are şi un lac cu raţe şi tot ce trebuie. Este foarte pitorească, perfectă pentru un bărbat însurat. În apropiere de Londra şi discretă, ideală pentru un weekend la ţară.

— Şi cît o să mă coste? Dacă este o paragină, înseamnă că va necesita reparaţii serioase.

— Ah, bineînţeles, Bri. Nu vreau să te induc în eroare. În primul rînd, trebuie redecorată. N-a fost atinsă din 1919. Apoi a fost refăcută şi pusă pe piaţă, în ultimii şase-şapte ani, n-a dat nimeni nici măcar cu o mătură. Dar gîndeşte-te cum ar putea fi, dacă ne-am ocupa de ea.

Briony surîse.

— Da, mă gîndesc. Ştiu şi ce gen de fete aş trimite acolo. Tinere, drăguţe, care doresc un cîştig rapid, ca să înceapă pe cont propriu. Ar fi atît de simplu. Deci, la ce sumă te-ai gîndit?

— La o primă estimare, aş spune zece mii de fiecare. Ca să începem cu dreptul.

Îi dădu un carnet în care îşi notase cîteva cifre. Briony îl răsfoi timp de zece minute, în timp ce Mariah îşi fuma ţigara.

Briony era impresionată. Mariah se gîndise clar la un om pentru afaceri delicate. Prevăzuse totul. Erau două lucruri cărora Briony nu putea să le reziste.

— Vrei să-ţi spun ceva, Mariah?

— Ce anume?

— De-abia aştept să începem. Sînt alături de tine, bineînţeles. Vom da

lovitura. Va fi un local de lux, Mariah, cu adevărat de lux.

— Mă bucur, Bri. Cred că noi putem forma o echipă grozavă.

— Şi, dacă vom fi partenere, n-o să ne mai concurăm, nu-i aşa?

Mariah văzu figura încîntată a lui Briony.

— Atunci, cred că ne-am înţeles, Briony.

— Ai dreptate, Mariah. Îţi admir previziunea. Probabil că şi eu aş fi făcut la fel, în locul tău. Dar să ştii că nu trebuie să te temi de mine. Nu muşc mîna care m-a hrănit. N-o să uit cît m-ai ajutat în povestea cu Henry. În poziţia pe care o deţin, îmi fac mulţi prieteni, dar camarazii buni şi cinstiţi sînt foarte rari.

Mariah o privi cu căldură. Iar Briony îşi dădu seama ce fată bună era. Doar că epitetele erau prea neînsemnate, în comparaţie cu statura ei uriaşă.

Rupert şi Jonathan erau beţi criţă şi zgomotul pe care-l făceau începea să-i deranjeze pe ceilalţi clienţi. Tommy îi privea fără să intervină.

Îi considera nişte oameni de nimic, dar renunţase să se mai contrazică mereu cu Briony. O privea.

Era îmbrăcată într-o rochie crem şi se dusese la ei la masă, să-i liniştească. Clătină din cap şi se duse la bar să-şi toarne un scotch. Cînd soseau clienţii, li se dădeau băuturi nebotezate. Iar apoi, cînd se îmbătau, erau serviţi cu băuturi îndoite cu apă, pregătite special. Singura scuză a lui Tommy era că le făcea o favoare.

Cînd Briony se îndreptă spre el, Tommy îi făcu semn cu capul spre birouri. Briony îl urmă, oprindu-se la mese să discute cîteva clipe şi făcînd cu mîna celorlalţi clienţi. În birou răsuna ritmul trepidant al charlestonului.

— Ce mai este pe la tine pe acasă?

— Parcă ar fi la balamuc, cum a spus Eileen. Ea pare destul de fericită. Mîine se va termina totul.

— Arăţi minunat, astă-seară, Bri.

Îl sărută.

— Nici tu nu arăţi prea rău.

Îi turnă ceva de băut şi sorbi din pahar, recunoscătoare.

— Ben îţi seamănă perfect. Nu mă refer numai la aspectul exterior, ci şi la personalitate. Erai la fel de naivă, cînd te-am cunoscut.

— Vrei să spui cînd ţi-am salvat fundul?

Tommy rîse.

— Este un băiat drăguţ, Bri.

— Ştiu. Îmi vine foarte greu să mă despart de el. Uneori, de-abia mă abţin să nu-l răpesc. Dar nici acum, cînd am atîţia bani şi relaţii, n-aş putea s-o fac. Dacă am ajunge în faţa instanţei, naş avea nici o şansă.

Tommy o luă în braţe.

— O să supravieţuieşti, Bri. Ăsta este cel mai mare talent al tău. Îl vezi, îl priveşti de la distanţă. O să fie bine.

Briony îl privi drept în faţă şi el văzu cît era de îndurerată.

— Uneori, îl văd şi noaptea. Mă întreb dacă este bolnav, dacă îi este frică. Iar eu nu sînt lîngă el, să-l alin. Să văd cum se simte.

— Uite ce este, indiferent ce crezi despre Isabel, un lucru este cert: îl

iubeşte din toată inima.

— Dar nu este mama lui. Mama lui adevărată, ca mine.

— Şi tu eşti o mamă bună, în felul tău.

Briony se trase din braţele lui, zîmbind amar.

— Da, sigur, sînt o mamă grozavă, l-am lăsat să-l ia de lîngă mine şi să fie educat de o fată bătrînă, perversă şi frustrată! Pentru că asta este. S-a măritat numai de formă. Dumas nti poate să se culce cu o femeie, mi-a spus-o chiar ea. Probabil că am fost nebună de legat.

— Nu, Bri, nu nebună. Doar tînără şi fără minte, însă, gîndeşte-te, fără el, ai toate astea.

Briony dădu din cap, cu tristeţe.

— Am. Totul şi nimic. Pentru că, fără băiatul meu, totul este lipsit de valoare.

Tommy o lovi în piept, aruncîndu-i paharul.

— Scuteşte-mă de atitudinea asta, Bri. Tot timpul îţi plîngi de milă. Nu poţi să-l ai şi gata. Ai mai mult decît ai fi putut visa. Ai fi putut să ai şi alţi copii, dar nu vrei. Nu te-ai gîndit niciodată că-mi doresc şi eu un copil al meu? Nu, bineînţeles că nu. Tu te gîndeşti numai la tine. Uneori, Bri, mă scoţi din sărite cu adevărat. Stau şi visez noaptea un fiu sau o fiică. Copilul nostru, al nostru. Nu al afurisitului de Dumas. Al meu şi al tău! O fetiţă cu păr roşcat, pe care s-o iubesc, sau un băieţel cu ochii tăi. L- am putea creşte împreună. Şi i-am oferi orice. Aşa că nu mai face pe nefericita cu mine. Îmi pare râu, dar să nu mai vorbeşti niciodată cu atîta dispreţ de realizările mele. Am trudit din greu, amîndoi, ca să ajungem aici şi, dacă ai renunţa la tot, pentru acest băiat, eşti o proastă. Pentru că, dacă ai fi rămas cu el, ai fi scurmat şi acum în noroi, iar el n-ar fi avut pantaloni pe fund. Surorile tale ar fi trudit într-un atelier, iar afurisita asta de nuntă n-ar fi avut loc mîine, pentru că n-ai fi avut cu ce să-i cumperi surorii tale un ginere!

Briony rămase tăcută. Tommy nu-i mai vorbise niciodată aşa. Era un şoc pentru ea. Deodată, văzu singurătatea întipărită pe faţa lui şi citi tristeţea în privirea sa. Avea dreptate, bineînţeles. Dar, dacă avea dreptate, nu însemna că ea era obligată să-i înghită reproşurile. O umilise. Îi ardea faţa de furie şi cuvintele i se rostogoliră din gură, fără să se gîndească:

— N-o să-ţi fac niciodată un copil, Tommy Lane, nici ţie, nici altcuiva. Aşa că nu uita lucrul ăsta! Te caţeri peste mine noapte de noapte, deşi ştii foarte bine că nu-mi place. Te las să-mi foloseşti trupul, atîta tot. Nu simt nimic fizic pentru tine, doar ştii de mult. Dar tot te culci cu mine, noapte de noapte. Mă obligi să-ţi suport mîngîierile şi buzele tale umede. Mă dezgusti. Nu eşti mai bun decît Dumas sau oricare alt bărbat care frecventează bordelurile noastre. Gîndeşti cu fundul, nu cu capul. Dar de la mine, n-o să ai nici un copil. Dacă nu pot să-l am pe fiul meu, nu-mi trebuie altul, nici de la tine, nici de la altcineva.

Regretă de îndată că rostise aceste cuvinte. Voia să-i spună că vorbise la mînie, că era supărată. Dar nu deschise gura, iar bărbatul reacţionă, imediat, la lovitura primită.

— Ticăloasă afurisită ce eşti!

O plesni peste faţă, trîntind-o peste birou. Cînd se lovi, dărîmă

călimara pe jos. Briony se ridică în picioare, la fel de mută.

— Am încercat să fiu un bărbat bun. Ti-am tolerat lucruri pentru care alt bărbat te-ar fi bătut măr, şi uite cum mă răsplăteşti. Acum, însă, ştiu exact cum stau lucrurile. M-am lămurit. Trebuie să stau cît mai departe de tine.

Briony veni spre el, implorîndu-l din privire.

— Tommy, Tommy, ascultă-mă... n-am vrut.

Ridică mîinile.

— Nu mă atinge, Bri. Ai pus capăt relaţiei noastre. Ai avut întotdeauna talentul ăsta. Ne-ai băgat şi ne-ai scos din orice situaţie. Ei bine, acum tocmai ai reuşit să scapi de mine! Azi n- am zis nimic cînd am pierdut cinci mii de lire din cauza ta. Te- am ascultat întotdeauna, te-am lăsat să faci după capul tău, iar tu m-ai tratat întotdeauna ca pe un cîine. Bine că mi-ai deschis ochii, cel puţin! Piei din calea mea. Briony se agăţă de el, apucîndu-l de mînecă. Dă-mi drumul, Bri, dacă nu vrei să te omor în bătaie. Vorbesc serios.

Se agăţă de el, plîngînd în hohote.

— Te rog, Tommy! N-am vrut. Eram supărată.

Dar bărbatul îi puse palma în piept şi o împinse cu toată forţa. Căzu de perete, cu respiraţia tăiată. Apoi se prăbuşi pe covor. O durea spatele îngrozitor.

— Noapte bună, iubito. Pe curînd.

Acum plîngea cu sughiţuri.

— Tommy, te implor.

O privi, rîzînd amar.

— Tu eşti de vină, Bri! N-ai ştiut niciodată cînd să renunţi. No să-ţi tacă gura nici cînd o să te pună în mormînt.

Ieşi din birou şi Briony rămase pe podea, vărsînd lacrimi de disperare.

Tommy ieşi din local, în aerul răcoros al serii. Îşi băgă mîinile în buzunare şi o luă repede către East End, lăsîndu-şi maşina în urmă.

Îi venea să plîngă, dar se abţinea. În jurul lui, Londra se pregătea de noapte. Străzile erau pustii, lipsite de viaţă. O iubise foarte mult. Fusese o parte din sufletul lui. Crezuse că dragostea şi prietenia lor erau unice în lume. Fusese un prost, un tîmpit, care se încăpăţînase să nu vadă un lucru atît de evident! Relaţia lor se terminase pentru totdeauna. Nu ştia ce va fi de aici înainte. O iubea încă, chiar după toate cîte se întîmplaseră în noaptea aceasta. Ştia doar că legătura lor se sfîrşise. Nu voia s-o mai vadă.

Îşi aminti cum fusese, cu ani în urmă, gravidă, într-un costum de catifea albastră, cu părul ei uluitor. Chiar şi atunci avea ceva deosebit. Sau cînd, deschiseseră prima lor casă de toleranţă. De ce i se părea atît de deosebită? De ce te legai de o persoană? De ce ea îl obseda oare zi şi noapte, an de an, cînd existau atîtea femei pe lume? Femei la fel de frumoase, cu trupuri mai grozave şi firi mai plăcute. De ce o dorea numai pe ea? Pentru că o dorea chiar şi acum, după tot ce se întîmplase.

Iar faptul acesta îl durea cel mai mult. Cînd era vorba de Briony, îşi pierdea mîndria.

Ei bine, n-o să mai fie aşa. N-o să se mai întoarcă la ea. N-o să se mai lase impresionat de lacrimile ei. De aici înainte, Briony Cavanagh va fi

singură.

Şi o voce, în adîncul conştiinţei sale, îi şopti: „Şi tu vei fi la fel de singur, Tommy Lane, chiar mai singur decît ea, pînă la urmă”.

Se opri pe London Bridge, să privească ambarcaţiunile de pe Tamisa, fantomatice în lumina zorilor.

Abia atunci, înfrigurat şi obosit, Tommy hotărî ce avea de făcut.

Briony auzea pregătirile pentru nuntă din dormitorul ei. Acum îi părea rău că se gîndise să dea petrecerea la ea acasă. Însemna că trebuia să fie drăguţă cu toţi, să discute, să facă pe gazda primitoare, cînd nu-şi dorea decît să-i dea afară pe toţi. Să le spună să plece şi să vină altădată.

Cerul era înnorat şi Briony spera că o să plouă, ca să se scurteze petrecerea. Se uită în oglindă şi gemu. Avea ochii roşii şi umflaţi şi faţa buhăită.

Ştia că distrusese relaţia ei cu Tommy, că vorbele ei vor sta întotdeauna între ei. Gura ei afurisită era de vină. Şi nici măcar nu gîndea aşa. Erau vorbe rostite la mînie, pentru că-i era greu să accepte adevărul. Îi veni din nou să plîngă, dar se abţinu. Acum nu era timp de lacrimi. Dar era sfîşiată pe dinăuntru.

Uşa se deschise şi doamna Horlock se năpusti în cameră. Briony o privi cu alţi ochi. Văzu cît de mult îmbătrînise şi se zbîrcise şi îşi dădu seama că timpul trecea necruţător.

— Haide, fetiţo, dă-te jos din pat şi mănîncă pîinea asta prăjită! O să-ţi pregătesc un mic dejun adevărat, mai tîrziu, cînd se va termina treaba. Ajutoarele astea nu-s bune la nimic. Hristoase, în ziua de azi nu mai găseşti nişte servitori ca lumea. Dar sînt dornice să înveţe, aşa că nu trebuie să fiu prea dură cu ele. Puse tava cu ceai şi pîine prăjită, pe noptieră. Apropo, a venit mama ta şi îşi bagă nasul peste tot!

Briony oftă, fără să bage în seamă reproşul.

— Uite ce este, fato, nu ştiu ce s-a întîmplat între tine şi bărbatul tău, dar a trimis vorbă să aibă bagajele gata făcute, pînă mîine dimineaţă, la prima oră. Înţeleg că v-aţi certat, dar este nunta surorii tale şi trebuie să fii veselă. Voi v-aţi ciondănit întotdeauna, precum cîinele cu pisica. Vei vedea că o să se întoarcă şi de data asta, cu coada între picioare, iar totul va fi bine.

Briony clătină din cap.

— Nu, n-o să se mai întoarcă, doamnă Horlock. S-a terminat.

— Ah, Briony, fetiţo. Ascultă-mă. Indiferent ce s-a întîmplat, o să se rezolve.

— Nu. Noaptea trecută i-am spus nişte vorbe care nu pot fi iertate sau uitate. Am terminat-o cu Tommy. Am mers prea departe de data aceasta. Briony începu să vorbească repede, încercînd să-şi pună ordine în gînduri. Mi-am văzut băiatul. Am stat lîngă el. Şi mă obseda că lucrurile ar fi putut să fie altfel, dacă am fi fost împreună. L-aş fi putut vedea în fiecare zi. Nu-mi place să-l ştiu la oamenii ăia. Gîndul ăsta mă doare, mă ucide. Ar fi trebuit să fie alături de mine, nu de Isabel Dumas. Apoi Tommy a spus că am putea avea copiii noştri şi eu i-am declarat că ăsta nu se va întîmpla niciodată. Şi vorbeam serios. Îmi dau seama abia acum. Pentru că-l vreau doar pe băiatul meu! Pe Benedict! Fiul meu. Orice alt

copil nu s-ar compara cu el. Tommy nu merita să-i vorbesc aşa. Şi, fiindcă ştiu asta, îl doresc în continuare. Aş fi făcut şi cincizeci de copii, ca să-l păstrez pe Tommy, dar acum este prea tîrziu. Mult prea tîrziu să lămuresc ceva.

— Atunci, las-o baltă. Nu încerca să lămureşti nimic. Adună-te, pentru numele lui Dumnezeu! Peste cîteva ore, o să vină un puhoi de oameni şi tu trebuie să-i întîmpini, cu sora ta. Este ziua ei, nu a ta. A lui Eileen. Şi are şi ea dreptul la puţină fericire, nu crezi?

Gîndeşte-te la Eileen, la surorile tale şi la mama ta. Toţi se aşteaptă să fii sufletul petrecerii.

Briony se uită la doamna Horlock şi oftă adînc.

— Aşa am fost întotdeauna, nu-i aşa? M-am gîndit la toată lumea şi niciodată la mine. La mama, ia familia mea. Am mers pînă acolo, încît l-am ameninţat pe Joshua ca să se însoare cu Eileen. Dar cu mine cum rămîne?

Cînd coborî scările, peste patruzeci şi cinci de minute, îşi revenise. Era din nou vechea Briony, care-i îngînta pe toţi. O priveau şi citeau acelaşi gînd în ochii ei.

Briony este aici, deci totul va fi bine.

Doar că ea ştia că nimic nu va mai fi niciodată la fel.

Briony, însă, va continua să joace jocul pe care-l începuse cu atît de mult timp în urmă, jocul în care doar ea fixa regulile şi nu le împărtăşea nimănui. Nici măcar lui Tommy Lane.

CAPITOLUL 20

Briony stătea în biserica Saint Vincent, cu mama şi surorile ei, aşteptînd-o pe Eileen să meargă la altar, îngenunche şi făcu semnul crucii, spunînd două „Sfinte Marii” şi „Tatăl nostru”. Cînd sărută crucea mă- tăniilor, observă că Kerry se uita la ea şi plecă privirea. Doar Kerry observase că se întîmplase ceva cu ea. Urma să cînte azi, la nunta surorii ei. Era o zi festivă pentru familia lor şi, cu toate că Joshua îi dădea lui Eileen numele lui, era ziua clanului Cavanagh.

Rosalee, îmbrăcată într-o rochie şi o haină argintii, se uita la ea, bătînd din palme. Briony îi zîmbi. Rosie era enormă acum.

Faţa ei turtită, atît de dragă lui Briony, făcea şi acum oamenii să se zgîiască la ea.

Tropăia după mama ei, oriunde se ducea, iar vocabularul ei se reducea la „Bri, Bri”. Era singurul cuvînt pe care-l rostise vreodată, deşi Briony credea că ar putea vorbi mai mult, dacă ar vrea. Briony îi aranja bentiţa neagră de mătase şi o sărută. Bernie bătea cu piciorul în podeaua de lemn. Părea agitată şi Briony nu se deranjă s-o bage în seamă. Nu avea chef să susţină o conversaţie, în şoaptă. Voia doar s-o ia pe Rosalee şi să iasă din biserică, departe de aceasta prefăcătorie, dar ştia că nu se poate. În schimb, îi zîmbi mamei sale.

Deocamdată, n-o întrebase nimeni de Tommy. Atitudinea lui Briony îi

împiedicase s-o facă. Dar aflaseră că trimisese după haine, mulţumită lui Cissy. Fata se îmbrăcase într-un costum exagerat, din mătase roşie, şi începuse deja să plîngă, înainte să apară Eileen.

Kerry se desprinse de la locul ei şi se duse la altar, îngenunche şi îşi făcu cruce, înainte să se instaleze ca să cînte. Eileen o lăsase să aleagă singură imnurile.

Joshua îşi aştepta, răbdător, mireasa. Arăta şi se simţea ciudat în noul lui costum. Nu mai purtase niciodată ceva de o asemenea calitate, în viaţa lui. Evita să se aşeze, de frică să nu-l mototolească.

I-l cumpărase Briony, pe care o ura, dar se consola cu gîndul că hainele o să-l ţină treizeci de ani, dacă avea grijă să nu se îngraşe. Era un material bun, căptuşit, şi se simţea mîndru de costum.

Dacă-l amaneta, va lua un preţ bun pe el şi de- abia aştepta s-o facă. Oricum, era mai bine decît să se strice de umezeală şi fum, atîrnînd în casă, în dulap. Nici nu avea unde să-l poarte, în afară de nunţi şi înmormîntări.

Îşi muşcă unghia degetului mare şi se mustră, în gînd. În biserică nu aveai voie să-ţi rozi unghiile, să-ţi încrucişezi braţele sau picioarele sau să te gîndeşti la ceva urît. Se concentră asupra trandafirilor roz. Din altar. Biserica arăta minunat. Mama lui şi Eileen o împodobiseră de dimineaţă.

Îi zîmbi, mieros, prietenului său, Harry Higgins, care se bătu peste buzunar, să arate că verighetele erau acolo. Vestea că Joshua se însura cu Eileen, una din surorile Cavanagh, se răspîndise ca focul, în tot East End-ul. Şi, pentru prima oară în viaţa lui, era tratat cu respect. Dar, cu toate acestea, nu era sigur că dorise să facă acest pas. La început, se bucurase că Briony o pusese la punct pe mama lui. Fusese obligat să se însoare, iar lui, care era un om slab, îi făcuse plăcere.

După ce ascultase toată viaţa de poruncile mamei lui, o schimbase cu Briony Cavanagh. Dar Eileen era plămădită din alt aluat. Pe ea o s-o conducă şi o să-i comande cum o să vrea. Iar faptul acesta îl încînta la culme. Şi-o imagină goală în faţa lui şi închise ochii. După această zi, o s-o posede cînd va dori. Va fi stăpînul casei şi stăpînul ei.

Toţi se uitară către intrare, cînd Eileen apăru la braţul lui Abel. Kerry începu să cînte, întîi încet, apoi din ce în ce mai tare, în sunetele orgii:

Graţie divină, ce sunet dulce Salvează o păcătoasă ca mine.

Oamenii erau vrăjiţi de vocea ei. Eileen se uita la Joshua. Pînă şi bătrînul părinte Menamara zîmbi, clătinînd din cap. Nu mai auzise asemenea glas. Cînd se gîndi ce oribil schimoniseau imnurile Domnului unii aşa-zişi cîntăreţi din parohia sa, această interpretare i se păru ca o suflare de aer proaspăt.

Deschise Biblia şi o binecuvîntă. Era gata să înceapă.

Peste o oră, Joshua îşi sărută mireasa şi se duseră să semneze în registru, urmaţi de ceilalţi, fericiţi acum că se terminase şi urma petrecerea.

Apăruse soarele şi Briony era încîntată. Îi părea rău pentru gîndurile răutăcioase de azi-dimineaţă. Nu plouase şi grădina se umpluse de lume.

Joshua stătea, cu o halbă de bere în mînă, şi era mai mult decît

încîntat. Aveau un tort uriaş, cu patru etaje, şi nişte bunătăţi la care nu visase în viaţa lui: şuncă, pui, curcan, carne de oaie, tot felul de salate şi legume reci. Mîncase curry pentru prima oară, uimit de îndemînarea bucătăresei lui Briony, doamna Horlock.

Îşi privea prietenii, care înfulecau şi beau pe săturate. Toţi copiii aveau prăjiturele şi cîţiva bărbaţi făcuseră un leagăn, într-unul din copaci. Se uită la soţia lui, care vorbea cu surorile ei, şi-l cuprinse mîndria. Era a lui acum, soţia lui. Arăta superb şi ştia că observase toată lumea.

O nuntă irlandeză obişnuită în East End, consta dintr-o prăjitură oarecare şi un butoi de scotch de casă. Apoi, a doua zi, se făceau glume proaste şi erau toţi beţi. Dar la nunta lui nu se va întîmpla aşa ceva. Oamenii se distrau şi le făcea plăcere să guste din viaţa bună. Vor pomeni ani de zile această nuntă, cînd avuseseră singura ocazie să stea într-o grădină ca aceasta, cu mîncare şi băutură din belşug. Joshua ştia că îl admirau şi considerau că se ajunsese, iar acest gînd îl bucura nespus.

Eileen îi zîmbi, timid, iar el îi răspunse la fel. Talia ei subţire era scoasă în evidenţă de rochia crem, de mătase, şi îşi spuse că, în curînd, o să-i crească burta. De-abia aştepta să se pună pe treabă. Parcă nu mai avea răbdare pînă la noapte. O s-o posede în forţă, pe toţi sfinţii, doar era nevasta lui! Şi trebuia să se comporte ca un adevărat bărbat în casa lui.

Eileen şi Joshua erau în mica lor casă cu terasă, din Bo. Briony le-o arătase, cu o săptămînă înainte, iar acum Eileen se uita în jurul ei, mirată. Era a ei, în întregime. Adică pe numele ei. Nici măcar nu trebuia să plătească chirie.

Avusese de gînd să refuze, îngrozită de felul cum cîştiga banii Briony. Dar Joshua spusese că ar fi o prostie să refuze un dar atît de minunat, aşa că acceptase. Acum stătea în bucătăria lustruită şi nu-i venea să creadă. Era complet mobilată. Nu-i trebuia nimic. Nici măcar o faţă de masă sau prosop.

Joshua o cuprinse de talie, dar se desprinse de el, ca arsă.

— Să-ţi fac o cană cu ceai?

Joshua zîmbi.

— Nu vreau ceai, Eileen, ci dragoste. Du-te sus şi bagă-te în pat. Eu o să rămîn aici puţin, să fumez o ţigară. Vin imediat.

Vorbise cu subînţeles şi Eileen îl aprobă, umezindu-şi buzele uscate.

Sus, se uită în jurul ei, prin dormitor. Patul i se păru, deodată, foarte mare şi luminile de afară aruncau umbre pe care nu le mai remarcase pînă acum. Dar nu voia să aprindă lumina. O înspăimînta gîndul că Joshua o s-o vadă dezbrăcată. Se aşeză pe pat şi îşi muşcă buza. Nu ştia de ce ţinuse atît de mult să se mărite. Îi plăcea să aibă grijă de propria ei casă, să gătească şi să aibă grijă de copii, dar acestea erau activităţi din timpul zilei. La nopţi, nu îndrăznise să se gîndească. Fiindcă îi aminteau de Henry Dumas. Doar că acum era căsătorită şi venise noaptea, neagră şi ameninţătoare, întinzîndu-se la nesfîrşit.

Începu să-şi desfacă rochia. Nu reuşea să-şi descheie nasturii mici, în formă de periuţe, cu degetele ei tremurînde. Îşi acoperi faţa cu mîinile,

fiindcă văzuse alt dormitor, cald şi drăguţ, şi pe ea zăcînd în pat, îngrozită să nu apară Henry s-o trezească.

Oare Joshua îi va pretinde aceleaşi lucruri? O s-o oblige să pună mîna în locuri ruşinoase? Îi venea să leşine numai cînd se gîndea. O s-o vrea goală, îngenuncheată pe pat, în timp ce o să-i curgă lacrimi şinoaie? Oare la asta se referise preotul cînd spusese că toţi copiii se nasc în chinuri? Era oare vorba de durerea provocată de mîinile brutale, care posedau femeile, de umilinţă şi de frică?

Se uită prin cameră cu disperare, ca şi cînd ar fi încercat să găsească o cale de scăpare. Apoi închise ochii strîns, încercînd să-şi stăpînească lacrimile fierbinţi, care ameninţau să se reverse. Să-şi calmeze bătăile nebuneşti ale inimii. Era îngrozită.

Îl auzea scuturîndu-şi pipa. O lovea de cămin şi ei i se părea o adevărată explozie, în liniştea din jur. Îşi ţinu respiraţia, ciulindu-şi urechile să distingă fiecare sunet. Acum, închisese uşa de la bucătărie şi o pornise pe scări. Păşea greoi şi pantofii cei noi scîrţîiau la fiecare mişcare. I se acoperise corpul de sudoare şi de-abia mai putea să respire. I se udase rochia sub braţe. Cînd se deschise uşa dormitorului, gemu, îngrozită. Încremenise în loc, incapabilă să se mişte.

— Haide, Ei, nu te-ai dezbrăcat încă?

Vorbise în şoaptă.

Se albise la faţă şi-l privea, îngrozită. El îşi desfăcu pantalonii şi rîgîi răsunător. Îi lăsă să cadă pe podea şi îşi trase picioarele.

— Hai să facem puţină lumină aici.

Dar Eileen protestă, slab:

— Nu. nu, te rog, Joshua. Mi-e frică.

Se întoarse spre ea, zîmbind.

— Îmi pare rău, Ei. Am uitat că este prima oară pentru tine. Veni lîngă pat şi o luă de mînă. Nu mai tremura, fato. O să ne încălzim imediat.

Eileen îi zări faţa în umbră. Băuse prea mult şi se înroşise în obraji. Buzele lui groase străluceau şi ochii păreau goliţi de expresie. Ca nişte orbite scobite. Îşi trase mîna dintr-a lui şi se ridică.

— Nu pot, Joshua, nu pot...

O trase înapoi în pat, se trînti peste ea şi începu să tragă de rochia ei de mireasă. Îi băgă mîna pe dedesubt şi o sărută cu gura lui care mirosea a tutun, îl împinse dezgustată, simţind cămaşa lui scrobită.

Bărbatul rîse. Se agăţă de chiloţii ei şi-i rupse fără nici un efort. Îi trase în jos, în timp ce gura lui o săruta pe unde nimerea. Încercă să-şi înfigă capul în umărul lui, cuprinsă de panică. Îşi dorea să fie oriunde, numai aici nu. În clipa aceea, îşi văzu tatăl care făcea la fel cu mama ei şi pe Henry, care profitase mai întîi de ea şi apoi de Briony. Imaginile acestea i se derulau rapid prin minte, pînă cînd Henry, tatăl ei şi Joshua se contopiră într-o singură persoană, care voia să se caţere pe ea, s-o atingă. Atunci îl împinse din nou, cu forţa disperării.

Îi auzi înjurătura înfundată, cînd căzu pe podea, înainte să apuce să se ridice din pat, se trînti din nou peste ea, trăgînd-o de rochie.

Auzea materialul cedînd. Ridică mîinile, încercînd să-l zgîrie pe faţă, dar nu vedea nimic în beznă. O apucă de încheieturile mîinilor şi simţi o durere cumplită în braţe. Apoi o plesni peste faţă, aruncîndu-i capul într-

o parte. Eileen rămase liniştită, privind bărbatul aplecat peste ea.

Pe urmă, îi scoase hainele, în linişte, fără să întîmpine nici o rezistenţă, înjurînd-o murdar. Îi privi goliciunea, sînii mari, talia subţire şi se excită peste măsură, îi desfăcu picioarele cu genunchii, o apucă de talie şi o străpunse cu toată puterea, fără să-i pese de durerea ei. Îi plăcea să fie stăpîn pe situaţie. Dar, după ce o pătrunse, încremeni în loc, privind-o uluit. Nu întîmpinase nici un fel de rezistenţă. Intrase în ea, deşi era înspăimîntată. O apucă de păr şi o trase cu putere.

— Ai fost începută.

Vorbise încet, în şoaptă.

Eileen îl privea, murmurînd o rugăciune. Nici nu-şi dăduse seama că-i vorbise. Îl privea îngrozită, cu mintea golită de orice altceva, în afară de rugăciuni.

Joshua începea să-şi piardă erecţia, acum, cînd constatase că soţia lui nu fusese virgină. În mintea lui întunecată de băutură, îşi aminti de ziua cînd o cunoscuse. Nu-i permisese niciodată s-o sărute sau s-o atingă. Şi nici măcar nu era virgină. Nu-i de mirare că sora ei îi forţase mîna s-o ia de nevastă. Cine ştie cîţi bărbaţi avusese. Probabil că rîdeau de el, pe înfundate, ca de o glumă bună.

Eileen, remarcînd că se oprise, presupuse că terminase şi vru să se ridice. Dar gestul ei îl scoase din sărite şi, apucînd-o de umeri, o străpunse nebuneşte, pînă la epuizare.

Ar fi vrut s-o omoare, s-o strîngă de gît. Dar nu putea. Deşi era în culmea furiei, îşi aminti că era sora lui Briony Cavanagh. Nu-i nimic, îşi spuse el, existau şi alte feluri în care se putea jupui o pisică şi pe Dumnezeul lui că o să le aplice. Eileen O’Malley, aşa cum o chema acum, nu va mai cunoaşte nici o zi tihnită pe lumea asta.

CAPITOLUL 21

Mariah se uita la Tommy, uluită. Nu-i venea să creadă ce auzise. Îşi împreună mîinile şi se bătu cu degetul mijlociu peste buze.

— Şi Briony ce părere are?

Tommy ridică din umeri, nepăsător.

— Este jumătatea mea din afaceri şi pot dispune de ea, după cum am chef.

Mariah îşi clătină părul blond, platinat, şi-i răspunse cu zîmbetul pe buze:

— Eu văd lucrurile cu totul altfel, Tommy, am impresia că lui Briony n-o să-i placă deloc. Nu ştiu ce s-a întîmplat între voi, dar pot să-ţi spun un singur lucru: n-o să te foloseşti de mine pentru o lovitură atît de murdară. Eu şi Briony ne înţelegem foarte bine. Am aranjat o afacere împreună şi nu am nici un interes să-mi fac un duşman din ea. Nici acum, nici în viitor.

Tommy rămase surprins să audă că încheiaseră o afacere şi îşi plecă privirea, gînditor. Briony nu-i spusese nimic. Absolut nimic.

— Înţeleg.

Mariah zîmbi.

— Ba nu înţelegi, Tommy Lane, şi cred că ar trebui să-ţi fie ruşine. Vii aici şi te dai mare, oferindu-mi jumătatea ta din afacerea lui Briony, cînd ştii, de fapt, că-i aparţine. Ea este cea care s-a ocupat tot timpul de localuri, în timp ce tu încheiai pariuri şi te ocupai cu camăta. Ştiu totul despre oamenii tăi, pentru că în meseria mea trebuie să fii bine informată. Dacă vrei să nu mai ai nimic de-a face cu ea, te sfătuiesc să-i vinzi partea ta. Îşi îmblînzi glasul şi se aplecă spre el: Ascultă, Tommy, amice, nu ştiu ce s-a întîmplat între voi doi, dar nu te mai recunosc. Nu-i frumos s-o foloseşti pe la spate! Indiferent ce ţi-a făcut, aminteşte-ţi de trecut. Aminteşte-ţi cînd era bine şi abia pe urmă ia o hotărîre. Poate că azi ai avut o zi proastă, dar gîndeşte- te dacă o să simţi la fel şi peste o lună sau

— Ca să-ţi spun cinstit, Mariah, nu mai pot da ochii cu ea. Nu este o răutate din partea mea. M-am gîndit pur şi simplu că ai fi cea mai bună parteneră pentru ea. Semănaţi atît de mult! Eu unul nu mai vreau s-o văd niciodată în viaţa mea. Îţi jur că nu doresc s-o distrug. Vreau doar să nu mai am nici o legătură cu ea.

— Ai nevoie de bani?

Tommy clătină din cap.

— Nu, n-am.

— Atunci scrie-i şi spune-i că, de aici înainte, vei fi un partener pasiv, iar ea va trebui să-ţi depună jumătate din profituri în contul tău, la o bancă. În felul acesta, nu este nevoie să întrerupi orice legătură, pentru că s-ar putea să te căieşti într-o zi şi, de asemenea, să dai ochii cu ea, cînd o să te simţi în stare. Şi îţi mai dau un sfat gratis: nu încerca să vinzi nimănui partea ta, înainte să te consulţi cu ea. Ştii foarte bine că ar fi o prostie. Doar nu vrei să deveniţi duşmani pe viaţă şi pe moarte. Încearcă să rămîneţi prieteni, Tommy. Fă-i o primă ofertă şi apoi, dacă refuză, nu strică să rămîi partener pasiv. Dar nu înrăutăţi lucrurile. Necazurile vin şi fără să le cauţi cu lumînarea.

Molly rămase uluită cînd o văzu pe Eileen. Îi lăsase singuri pe tinerii căsătoriţi timp de-o săptămînă. Se abţinuse să-i viziteze, gîndindu-se că era mai bine aşa. În cele din urmă, îşi luase inima în dinţi şi o pornise într-acolo, iar acum stătea în bucătărie, cu Rosalee, mestecînd o bucată de pîine, şi nu ştia ce dracu’ se întîmplase.

Eileen era îngrozitor de tăcută şi trasă la faţă. Prepara cina şi de-abia se mişca. Chiar şi curăţatul cartofilor nu se mai termina parcă. Făcuse ceai şi nu deschisese gura nici măcar o dată. Molly trăncănise tot timpul şi acum se făcuse linişte.

— Ascultă, Eileen, este totul în ordine? Nu pari deloc în apele tale, fetiţo.

Eileen o privi, încordată. Lui Molly i se strînse inima cînd îi văzu ochii. Ah, Doamne, n-o lăsa să-i cedeze din nou nervii, tocmai acum cînd s-a aranjat atît de bine.

— Te-am întrebat dacă te simţi bine.

Eileen o aprobă din cap.

Molly oftă adînc, întrebîndu-se ce să mai spună.

— Este totul în ordine între tine şi Joshua?

Eileen tăia morcovi. Zgomotul. Cuţitului pe placa de lemn era singurul sunet care răsuna în casă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eileen, n-ai de gînd să-mi răspunzi?

Molly ridicase glasul şi le făcu să tresară pe Eileen şi Rosalee.

Eileen îşi privi mama cu ochii în lacrimi. Molly remarcă, imediat, că fiica ei stătea din nou cocoşată, ca atunci cînd era bolnavă de nervi.

Şi, într-o săptămînă, ajunsese numai piele şi os.

— Ce-ai vrea să spun?

Molly închise ochii. Cel puţin îi răspunsese, deci nu era totul pierdut.

— Spune-mi ce-i cu tine, fetiţo. Sînt îngrijorată. Pentru o femeie, măritată de-o săptămînă, arăţi ca una căsătorită de patruzeci de ani, cînd s-a dus tot farmecul! Joshua este de vină, nu-i aşa? Nu se poartă frumos. ştii tu. Te deranjează cu ceva?

Eileen clătină din cap, îngrozită, gîndindu-se ce dur o trata şi cît o chinuia.

O punea să povestească amănunţit tot ce făcuse cu Henry Dumas, ca şi cînd lucrul acesta i-ar fi sporit instinctul sexual.

O ameninţase că o să spună lumii întregi că îşi ucisese tatăl. Îi spusese că poliţia va redeschide dosarul şi o să ajungă în faţa instanţei.

— Înseamnă că te necăjeşte afurisita aia de mamă a lui? A fost pe aici? Hai, spune, fiindcă o să mătur cu ea pe jos, dacă tea supărat cu ceva.

Eileen clătină din cap.

Molly scrîşni din dinţi. Trebuia să afle, chiar dacă era nevoită s-o zguduie pe Eileen cu mîinile ei.

— Atunci, ai probleme la pat, noaptea, nu-i aşa, draga mea?

Eileen îşi duse mîna la gură şi o aprobă, iar Molly răsuflă uşurată.

— Ascultă, Eileen, îmi amintesc ce-mi spunea mama mea: „Unora le place şi altora nu”. Nici eu nu mă prea omoram după asta. La început, mi-a plăcut, dar apoi, cînd v-am avut pe voi, m-am săturat. Eileen nu-i răspunse şi Molly continuă, vorbindu-i blînd: N-ai ce să faci, Eileen, trebuie să accepţi, pentru că este de datoria unei soţii. Doar aşa se fac copiii şi te rog să mă crezi că, după ce vei avea unul la sân, o să-ţi dai seama că a meritat. Mă înţelegi?

Eileen îşi feri privirea şi o aprobă.

Molly o privi cum pregătea cina şi se închină. N-o să-i placă niciodată să se culce cu un bărbat, era clar, pentru că avea nişte amintiri prea urîte. Dar dacă o să facă un copil, o să-şi revină.

De îndată ce veneau copiii, nu mai aveai timp să te gîndeşti la necazurile tale, iar Eileen avusese prea mult timp, pînă acum.

Joshua era un bărbat bun, o să aibă grijă de ea. Iar Molly se consolă cu gîndul acesta.

Trecuse mai mult de-o săptămînă şi Briony nu avea nici o veste de la Tommy. Îi trimisese trei mesaje şi nu-i răspunsese la nici unul. Nu încercase să se intereseze de afaceri sau de noile lor investiţii, în East End. Parcă ar fi dispărut complet.

Un bărbat îi luase hainele şi refuzase, în ruptul capului, să-i spună lui

Briony unde le ducea. Era foarte iristă. Iar acum trebuia să o însoţească pe Mariah la Berwick Manor şi să se prefacă bine dispusă.

I se umpluseră ochii de lacrimi. Mă rog, o să ia legătura cu ea, pînă la urmă, cel puţin pentru afaceri. Dacă va reuşi să-i vorbească, o să fie bine. O să-i mărturisească ce rău îi părea, o să-i spună că-i era dor de el, că-l iubea.

Uşa biroului se deschise şi Briony gemu cînd o văzu pe Bernie.

— Ce vrei?

Bernie rîse, amuzată.

— Ah, ce mult te bucuri să mă vezi!

Briony zîmbi, reţinut.

— Îmi pare rău, a devenit un obicei în ultima vreme. Voi încerca să mă controlez de aici înainte. Cu ce pot să te ajut, Bernadette?

— Nu-i nimic deosebit. Voiam doar să te văd. N-ai mai trecut pe la club şi nu ştiam ce să cred.

Briony era încîntată că egoista de Bernie se gîndise la ea.

— N-am nimic, Bernie.

— N-ai primit nici o veste de la Tommy?

— Nu.

— O să se întoarcă, o asigură Bernie.

— Şi eu sper, Bem, dar am impresia că, de data aceasta, s-a terminat.

— Nu-i nimic, Bri, dacă nu se mai întoarce, el o să aibă de pierdut, nu tu. Noaptea trecută a fost la clubul Nouăzeci şi opt. Mi-a spus Fenella. Cred că o cunoşti -fata aia solidă, cu sînii mari!

Bernie îşi duse mîinile la piept să sublinieze ce, spunsese şi se amuzară amîndouă.

— Era singur?

— Tu ce crezi? Bineînţeles. Fata zicea că era tare abătut.

— Ce face Kerry?

Briony voia să schimbe subiectul. O deranjase să afle că Tommy se dusese la Clubul Nouăzeci şi opt. Îl aşteptase noaptea trecută, la fel ca în fiecare noapte.

Bernie clătină din cap.

— Kerry a noastră doarme. A avut o noaptea grea, zise ea, cu sarcasm.

— Ce înseamnă asta? Are pe cineva, nu-i aşa? Şi mama mi-a spus asta. Cine este?

Bernie zîmbi.

— Am jurat să păstrez secretul, Bri. Nu pot să-ţi spun nici măcar ţie. Însă o să-ţi dau un indiciu. Este ultima persoană din lume la care te-ai aştepta.

Briony sesiză un accent răutăcios în glasul lui Bernie.

— Este însurat, nu-i aşa?

Era foarte îngrijorată.

Bernie clătină din cap.

— Eu nu ştiu nimic.

Briony o privi mult timp, înainte să-i spună:

— Ce se întîmplă, Bernie? N-ai venit aici doar ca să faci pe sora grijulie. Aşa că ar fi mai bine să-i dai drumul, dacă ai ceva de spus.

Bernie se aşează, zîmbind.

— N-o să spun nimic, ăriony. Dacă crezi că se petrece ceva ciudat cu Kerry a noastră, întreab-o personal. Acum o găseşti acasă, în pat. Nu se dă jos din pat pînă la cinci după-amiaza. Parcă aş locui cu Dracula. Este trează noaptea şi doarme ziua. Chiar şi femeia care vine la curăţenie m-a întrebat dacă nu cumva ţine un sicriu în dormitor!

Briony rîse şi clătină din cap.

— Ştii că ai haz, Bernie?

Bernadette zîmbi.

— Şi acum, povesteşte-mi despre tine, Briony. Sîntem amîndouă foarte îngrijorate în privinţa ta.

Vorbise atît de sincer, încît Briony uită de Kerry şi se grăbi s-o asigure că era bine, fiindcă nu voia să ajungă altceva la urechile mamei ei. Dar reţinuse aluziile referitoare la Kerry.

Kerry nu stătea în pat. Era în bucătăria ei micuţă, cu Evander. Mîncau pîine prăjită şi beau ceai negru, tare, cu mult zahăr.

Evander era doar în pantaloni şi cămaşă, iar Kerry, într-un capot de mătase.

— Te rog, Evander, povesteşte-mi despre Alabama. Nu-mi spui niciodată aproape nimic despre America.

Evander mestecă încet pîinea prăjită, întîrziind special să-i răspundă. Ştia ce nerăbdătoare era Kerry. Desfăcu braţele şi-i făcu semn să se aşeze în poala lui.

— Haide, Evander, nu mă supăra.

O sărută pe buze.

— N-am ce să-ţi spun, Kerry. Nu este nimic interesant.

Fata muşcă din pîinea prăjită. Apoi îşi linse untul de pe buze şi zise, hotărîtă:

— Vorbesc serios, vreau să ştiu ce făceai acolo.

Acum nu-i mai ardea de glumă şi Evander o strînse la piept.

— Uite ce este, Kerry, hai să spunem că este totul altfel decît în Anglia.

Kerry se ridică şi-l privi încruntată.

— Ascultă, Evander, nu mă mai trata ca pe un copil. Dacă mă duc vreodată acolo, vreau să ştiu la ce să mă aştept!

Puse resturile feliei de pîine pe farfurie şi îşi şterse mîinile de şerveţel. Îl pisa de mult la cap cu lucrul ăsta. Kerry avea o idee fixă: să se ducă la Paris şi să locuiască acolo sau, eventual, în America.

Oricît încerca să-i taie elanul, nici nu voia să audă. Iar cînd se uita acum la ea, cum stătea cu mîinile în şolduri, îşi dădu seama că era timpul să-i spună adevărul. Da, trebuia să afle tot.

Va încerca, într-un fel, să-i explice, cît mai clar, de ce nu puteau fi niciodată împreună. Cel puţin, nu ca soţ şi soţie.

— Stai jos, Kerry. Stai jos şi linişteşte-te, femeie. O să-ţi spun ce vrei să ştii.

Vorbea încet. Apoi se aşeză vizavi de ea. Kerry luă cana cu ceai şi-l privi, veselă.

— Hai, dă-i drumul.

Evander îşi şterse gura cu şerveţelul şi începu să vorbească, încet:

— M-am născut în 1896, într-un sat din împrejurimile Birminghamului.

— Şi noi avem un Birmingham aici!

Evander o aprobă şi ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă.

Acum hotărîse să-i spună povestea lui şi voia să-l asculte cu atenţie.

— Tata era un vagabond, avea sînge alb, pe jumătate. Mama, Liselle, înainte de a se mărita, traia la o mică fermă. Cei trei fraţi mai mari ai mei erau copiii tatălui ei.

Kerry rămase cu gura căscată.

— În Alabama, aşa am trăit: negrii erau trataţi mai rău ca animalele. Dacă un negru lucra la o fermă, caii şi vitele primeau de mîncare înaintea lui şi aveau parte de un adăpost mai bun. Majoritatea negrilor dormeau în afara. Casei. Unii munceau, cu mic cu mare, pentru un blid de mîncare şi cîteva haine. Copiii trudeau de cînd se puteau ţine pe picioare. Mama s-a ataşat, pînă la urmă, de un flecar, pe nume Rusty Dorsey. Nu-mi amintesc prea bine de el, dar îi ţin minte vocea. Dulce, groasă şi siropoasă ca melasa maronie. Mama a făcut patru copii cu el, în trei ani. Eu am fost primul. Au urmat surorile mele. Lucra pe la diverşi oameni. Îi plăcea să sculpteze în lemn. Mama spunea că făcea minuni dintr-o bucată de copac. Dar a părăsit-o. Ne-am trezit, într-o dimineaţă, şi am văzut că nu mai este. Liselle, mama mea, a fost distrusă şi a sperat că o să se întoarcă. Dar nu venea decît atunci cînd nu mai avea bani şi pleca din nou. Bunicul îl plăcea. Erau amîndoi buni de gură şi beţivi, numai că bunicul era un om religios. Locuiam cu toţii într-o colibă, dar era a noastră. Nu avea dormitoare, toalete sau ceva de genul ăsta. Vedeai tot ce făceau ceilalţi.

Kerry dădu din cap. Îşi aminti de subsolul insalubru în care trăiseră, înghesuiţi.

— Cînd aveam cinci ani, m-am dus cu mama mea şi ne-am angajat în casa unei albe. Avea un servitor, pe nume Tobias, un negru solid. Semăna mai mult cu un muncitor de pe plantaţii, decît cu un lacheu, dar doamna Gloria Day era mai în vîrstă ca el, mult mai în vîrstă, însă îi plăcea viaţa şi ştia să şi-o trăiască. Observasem cum îl privea.

Rîse şi Kerry zîmbi, la rîndul ei.

— Da, doamnei Gloria Day îi plăceau bărbaţii negri, nu glumă! Iar Tobias se purta frumos cu ea. În orice caz, Tobias m-a îndrăgit. Ştia că-mi place să o ascult cîntînd la pian. Aşa că o ascultam şi eram biciuit pentru că uitam să fac curat pe terasă sau să mătur podeaua. Şi iată că doamna Day m-a chemat, într-o zi, şi mi-a spus, cu un glas dulce: „Evander, îţi place să cînţi la pian, băiete?” Iar eu i-am răspuns că da. Aşa că m-a învăţat notele. Şi am constatat că-i plăcea să mă înveţe. Eram în stare s-o ascult zi şi noapte. Mama îmi spunea: „Evander, o să se satureî cît de curînd, aşa că nu pune prea mult suflet”. Dar Dumnezeu a fost bun şi ea a început să mă înveţe Chopin. Prindeam foarte repede şi se bucura. Cînd am cîntat, a leşinat de rîs. Am continuat aşa cinci ani. Cei mai buni cinci ani difi viaţa mea. La zece ani, puteam să cînt orice. Acum, cînd mă gîndesc, cred că am fost pentru ea copilul pe care nu l-a avut niciodată. A încercat să mă dea la şcoală, dar autorităţile locale nici n-au vrut să audă.

Însă eu eram sigur că n-o să se poată, aşa că n-am fost prea

dezamăgit.

— Mi se pare minunat. Ai avut o copilărie grozavă.

Evander rîse.

— Nu, Kerry. Asta a fost partea cea mai bună, dar eram un negru şi negrii nu au copilărie! Sînt bărbaţi de cînd învaţă să se ţină pe picioare. Oricum, într-o dimineaţă, ne-am dus acolo şi am găsit-o pe doamna Day pe verandă. Arăta groaznic. Era mai albă la faţă decît poate fi o femeie albă. Avea pielea albă, părul alb, hainele albe. „ Uită-te în spatele casei, Lissy", i-a spus mamei. „Uită-te ce mi-au făcut".

A rămas tăcut, timp ce cîteva clipe.

— La cine se referea şi ce făcuseră?

Kerry devenise serioasă, acum. Se temea de ce urma să audă, dar trebuia să ştie.

— Se referea la bărbaţii albi. Veniseră noaptea, tîrziu. În spatele proprietăţii era o ogradă. Vara culegeam fructele. Se afla acolo un stejar uriaş. Îl ştiam dintotdeauna. Mă căţărasem de atîtea ori în el. Ei bine, cînd am ajuns, l-am găsit pe Tobias spînzurat în copacul acela. Numai că nu mi-am dat seama, de la început, că era el. Îl arseseră de viu, dar mai întîi îl bătuseră cu beţe şi-l loviseră cu cizmele. Îl castraseră şi-i băgaseră sexul între dinţi.

— Doamne Sfinte... mi se face greaţă!

Evander zîmbi.

— Şi mie mi s-a făcut. M-am uitat la trupul acela şi mi s-a întors stomacul pe dos. Mama plîngea în hohote. Am alergat la bunicul. A venit cu tatăl lui Tobias şi l-au dat jos.

— Dar justiţia ce a avut de spus?

— Draga mea, asta era justiţia. Mai este şi acum, după atîţia ani. Legea spune că un negru nu are voie să se uite la o femeie albă, iar dacă o femeie albi crede că un negru a privit-o cu patimă, amărîtul poate fi spînzurat. Cineva a aflat despre el şi doamna Day. Nu le-a păsat că-l doreşte, că-l place, că-l plăteşte! De ea nu s-au atins, pentru că făcea parte dintr-o familie veche, cu bani. Aşa că au lovit în ea, prin Tobias. Negrii nu trebuie să se amestece cu albii ; acest lucru este valabil peste tot, inclusiv în Franţa Trebuie să înţelegi.

Kerry îl privi fix. Îi privi părul sîrmos şi pielea da ciocolată. Îl dorea atît de mult!

— Ce vrei să insinuezi? Crezi că nu ştiu ce înseamnă sărăcia? Te rog să mă crezi, Evander, am copilărit în cea mai mizeră mahala a oraşului. Sîntem irlandezi şi ne tratează ca pe nişte gunoaie, deşi ne-am născut aici. De ce încerci să mă sperii, povestindu-mi astfel de lucruri? Dacă nu mă vrei, Evander, mai bine spune-o deschis.

Începuse să ţipe. Profunzimea sentimentelor ei a îndemna să se revolte. Se duse la Kerry şi îngenunche dinaintea ei. Apoi îi luă faţa în mîini şi încercă s-o facă să priceapă:

— Te iubesc, numai Dumnezeu ştie cît te ador. Dar nu înţelegi ce vreau să-ţi spun! Dacă află cineva despre noi, nici nu-ţi imaginezi ce necazuri vom avea. Mi-e frică. Şi nu pentru mine, ci pentru tine. Kerry încercă să-şi tragă faţa din mîinile lui. Ascultă-mă. Crezi că dragostea învinge totul, dar nu-i adevărat. Cînd n-o să avem din ce trăi, o să mă

urăşti şi, dacă o să avem copii, o să-i urăşti şi pe ei. Relaţia noastră nu poate fi de durată.

Kerry începu să plîngă. Tînjea după el, după mîngîierile lui. O strînse la piept, inspirîndu-i parfumul. Se cutremura de suspine şi îşi udase cămaşa.

— N-ar fi trebuit să ajungem pînă aici. Eu sînt de vină. Dar te rog să mă crezi că te iubesc şi aş face orice să fim împreună, pentru totdeauna. Dar nu se poate. Am stat treaz noapte de noapte, încercînd să găsesc o soluţie, însă nu există. Mă întorc în Statele Unite. Ştiu un tip care o să mă angajeze. O să plec şi tu o să mă uiţi.

— Nu... n-o să te uit niciodată. O să te urmez. Glasul ei era înecat în lacrimi. Ştia că vorbeşte aiurea, dar nu putea să se oprească. O să găsim o soluţie, vei vedea.

Evander o privi drept în faţă. Apoi îi spuse, clătinînd din cap:

— O să te părăsesc, draga mea, dar îmi las inima în locul ăsta. Trebuie să accepţi, Kerry. Iubirea noastră este imposibilă. Cel puţin acum. Poate într-o zi, cine ştie, va fi altfel. Dar nu cît o să trăim noi, în mod sigur.

— Te iubesc atît de mult!

Îi zîmbi, recunoscător pentru dragostea ei, deşi ştia că n-ar fi trebuit să accepte.

— Şi eu te iubesc, draga mea, mai mult decît ai visat vreodată. Te doresc din tot sufletul. N-o să mai ţin la nimeni ca la tine. Dar hai să fim tari. Este timpul să ne comportăm ca nişte oameni maturi. Plec. Îmi termin contractul şi plec.

— Deci, nu mai avem decît o lună? Doar patru săptămîni?

Încuviinţă din cap. Îi părea rău că o întristase. În acelaşi timp, se bucurase să afle că-l iubea cu adevărat. Era ca un balsam pentru rănile lui. Îi plăcea să ştie că el termina cu ea, păstrîndu-şi demnitatea şi mîndria intacte.

Răspundea, pentru prima oară în viaţa lui, de destinul unei persoane albe: Acum îi spunea acestei fete albe că se terminase. Doamne, ce senzaţie ameţitoare!

Kerry sta mută, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Atunci ar fi mai bine să facem din aceste patru săptămîni cele mai frumoase din viaţa noastră.

Evander o sărută, blînd, pe buze.

— Da, iubita mea. Îţi promit că aşa o să fie.

CAPITOLUL 22

Briony privea ecranul cu interes. Era impresionată, fără să vrea, de prestaţia lui Rupert şi a fetei şi de unghiul camerelor de luafrvederi. Faţa lui Jonathan era mereu ascunsă. De fapt, chiar aşa trebuia să fie, pentru că bărbaţilor, care se uitau la aceste filme, nu le plăcea să vadă figura unui bărbat. Era logic.

Fata nu avea nimic deosebit, spre dezamăgirea lui Briony. Avea păr

platinat, sîni uriaşi şi talie subţire. Briony sesizase că era plictisită, dar ştia că doar ea va observa acest fapt şi poate fetele ei. Bărbaţii nu-şi dădeau seama nici cînd se culcau cu femeile, deci cu atît mai puţin într-un film.

Sexul prezentat pe ecran era deosebit de animat, iar fata părea transfigurată de dorinţă. La un moment, dat, se uită la falusul enorm din faţa ei, îşi duse o mînă frumos manichiurată la gură şi privi direct spre camera de luat vederi, căscînd ochii, mirată. Era exact ce-şi doreau curvarii şi îi dovedea că făcuse o investiţie bună. Cînd fata se întoarse pe burtă şi-şi împinse fundul apetisant înainte, Briony pufni în rîs. Jonathan, gol complet, cu excepţia unei mantii scurte, o străpunse dur, ţinînd-o de şolduri. Lui Tommy nu i-ar plăcea.

Gîndul acesta o trezi la realitate şi se întristă. Tommy n-o să vadă filmul. Trecuseră zece zile de cînd o părăsise şi nu auzise nimic de el. O, sigur, aflase ce făcea, dar nu avusese cel puţin decenţa să ia legătura cu ea.

Oricum, ea n-o s-o facă. Îi ignorase toate scrisorile şi mesajele, deci era rîndul lui să dea un semn. Nefericirea se transformase în furie şi era bucuroasă. Prefera să fie supărată pe el; în felul acesta, îi tolera mai uşor absenţa.

Dar începuse să se îngrijoreze. Dacă erau încă parteneri, înseamnă că deţinea, în continuare, jumătate din East End şi acţiona în consecinţă.

Dacă Tommy nu se întorcea mai repede, ruptura se va produce cu adevărat şi ea va fi expusă, în mod periculos.

Deocamdată, era încă protejată, dar, dacă o părăsea aşa, deodată, va trebui să lupte să-şi recîştige prestigiul. Nimeni, dar absolut nimeni, n-o s-o tragă în jos şi nici n-o să-i ia ce-i aparţine. Nici măcar Tommy Lane.

Filmul era pe terminate şi încercă să se concentreze din nou. Trebuia să-şi dea aprobarea.

Era destul de bun pentru ce se cerea. Se uită prin cameră. Poza lui Benedict stătea pe cămin, într-o ramă de argint.

Era camera ei personală. Aici nu intra oricine. Aici obişnuia să se retragă cu Tommy, să-şi facă planuri. I se părea că trecuse atît de mult timp de atunci!

Era şi o fotografie cu ea şi Tommy. Fusese făcută în ziua cînd se duseseră să-l vadă pe Charlie Chaplin, în The Kid.

Le plăcuse foarte mult filmul şi o îndrăgiseră pe Jackie Coogan.

În poză, zîmbeau amîndoi, iar o parte din faţa el- era umbrită de o pălărie mare. Briony luă fotografia, s-o privească mai bine, încercînd să-şi amintească totul despre ziua aceea - fiecare clipă, fiecare amănunt. Păcat că nu-şi dăduse seama mai devreme ce însemnau unul pentru celălalt.

Dar necazul era că ea acţiona întotdeauna din impuls. Tommy stătuse atîta timp alături de ea, încît crezuse că o să rămînă pentru totdeauna. Nu intuise că trebuia să facă un efort, ca să-l păstreze.

Obişnuia să adune oamenii ca pe haine şi-i păstra fără nici o problemă.

Familia ei, de exemplu. Dar Tommy dorise mai mult, iar ea fusese prea plină de propria-i persoană să observe.

Oftă adînc. Dacă Tommy o părăsise cu adevărat, ajungea de unde plecase: o patroană de bordeluri şi nimic mai mullt. Dacă Tommy nu era

lîngă ea, va trebui să-şi poarte singură de grijă.

Puse fotografia la loc şi o luă pe cea a lui Benedict.

Zîmbea, îmbrăcat într-un costum negru, rezemat de un stîlp. Era o poză bună, prinsese veselia copilului. Sally i-o făcuse şi-i spusese că era pentru ea.

Surîse. Ben îi semăna perfect, chiar şi în fotografia alb-negru se vedea ochii verzi şi părul roşcat. Era numai copilul ei.

O cuprinse din nou dorul. Puse fotografia la loc şi ieşi din camera.

Azi, trebuia să se ducă la mama ei. Apăruse altă problemă de familie.

Uneori, îşi dorea să dispară toţi şi s-o lase în pace. N-avea chef de problemele altora, îi ajungeau ale ei. Dar nu trebuia să afle nimeni asta, bineînţeles.

Briony trebuia să fie tare, dimineaţa, la prînz şi seara. Era legea clanului Cavanagh şi dorea din toată inima să o pună în practică.

Molly o aştepta pe Briony în bucătăria lui Eileen. Îi lăsase vorbă să vină direct aici şi o ameninţase pe Mama Jones cu moartea, tortura şi cîte şi mai cîte, dacă o servea cu ceai şi o făcea să întîrzie.

Elizabeth O'Malley privea focul, cu ochii larg deschişi. I se umflase pleoapa, acolo unde o lovise Eileen.

— Briony venea oricum pe la mine, azi, şi urma să-i spun că Eileen nu se simte bine. Tu şi fiul tău sînteţi de vină! Aţi scos-o din minţi pe biata fată!

Elizabeth O'Maleey clătină încet din cap.

— Fata este complet ţicnită, o ştii şi tu, dar nu vrei să recunoşti. Ai fost aici, ai văzut ce s-a întîmplat. M-a atacat fără nici un motiv. Am trecut doar să văd ce mai face.

Molly pufni:

— Cine te crede! Ai venit aici, în fiecare zi. Să nu crezi că nu ştiu. Ai pisat-o la cap, pe biata mea fată, cu tot felul de prostii. Te vaiţi că te-a plesnit Eileen? Stai să vezi ce-o să-ţi facă Briony! O să mături podeaua cu tine. Cît despre ticălosul de fii- tu, Eileen a mea n-a mai cunoscut nici o clipă de linişte, de cînd s-a măritat cu el. După numai două săptămîni de la nuntă, a ajuns o epavă. Seamănă cu bărbatul tău, cucoană, un obsedat sexual! Cine nu ştie de O'Malley. Pe Dumnezeul meu, a stat călare pînă a murit!

Elizabeth O'Malley zbieră, furioasă:

— Căţea ce eşti!

— Da, sînt o căţea, dar tu eşti o cutră de prima mînă şi Briony a mea o să te înveţe minte. O să te desfigureze!

Briony intră pe uşa din spate exact cînd se încăieraseră. După ce le despărţi, le privi uluită.

— Ce dracu' se petrece aici?

Molly îşi împinse rivala în piept, împingînd-o în dulapul de bucătărie. Farfuriile şi cănile se zdrobiră de podea.

— Nenorocita asta este de vină, Bri. Ea şi băiatul ei. Se crede bărbat. Am văzut alţii, mai grozavi ca ei, întinşi în coşciug!

— Unde este Eileen?

— Sus şi, după părerea mea, are nevoie de un doctor. S-a ţicnit şi fiul

meu n-are nici o vină. Doar se trage din neamul vostru, nu dintr-al meu!

Briony o privi drept în faţă pe Elizabeth O'Malley şi-i zise:

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine fleanca. Nu mai am mult pînă să-mi ies din fire.

În timp ce vorbea, ridicase degetul, ameninţător.

— Aşa, Bri, pocneşte-i mutra.

— Mamă! Lasă-mă s-o văd pe Eileen! Voi, două, n-aveţi decît să vă certaţi şi să vă încăieraţi cît este ziua de lungă, dar nu aici. Pentru că, unde vă aflaţi, nu mi se pare nici locul, nici timpul potrivit. Femeile amuţiră, deşi vor continua disputa la nesfîrşit. Aşa-i mai bine. Şi acum, puneţi de ceai şi faceţi linişte. Mă duc sus, să văd ce pot face.

Urcă scările, călcînd apăsat. Bătrînele se certau, dar în şoaptă, duşmănos. Îşi dădu ochii peste cap şi intră în camera lui Eileen. Cînd o văzu, rămase încremenită. Sora ei se ghemuise pe podea, cu plapuma peste ea, astupîndu-şi gura cu un colţ al acesteia, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un strigăt.

— Eileen,... Eileen! Ce-i cu tine, draga mea?

Briony îngenunche lîngă ea, îngrijorată.

Se uită în ochii albaştri ai surorii sale, ca şi cînd n-ar fi recunoscut-o.

— Sînt eu, Briony. Ce s-a întîmplat? Spune-mi.

Lui Eileen îi curgea nasul şi Briony scoase batista din buzunar s-o şteargă. Apoi îi scoase plapuma din gură.

— Nu mai suport, Bri. Se ceartă tot timpul, amîndoi. Ţipă la mine, ţipă unul la altul! Joshua nu mă lasă în pace. Nu vrea. Mă chinuieşte noapte de noapte. Nu-mi place, Bri. Se poartă urît cu mine. Mă face să-i spun fel de fel de lucruri şi nu mai rezist.

Briony se uită la sora ei mai mare şi clătină din cap, încercînd să priceapă ce se întîmpla.

— Ce fel de lucruri?

Eileen înghiţi în sec.

— Să nu se afle nimic. Nu trebuie să ştie că ţi-am spus. M-a ameninţat că mă omoară.

Briony se încruntă.

— I-auzi! N-o să-l las, draga mea, n-ai grijă. Spune-mi şi o să văd ce-i de făcut.

Eileen o apucă de mîini, uşurată. Briony citi spaima în ochii ei. Îi venea să-l sugrume pe Joshua cu mîinile ei.

— Haide, Eileen, spune-mi. Îţi promit că o să am grijă de tine.

— M-a obligat să-i spun despre noi, Bri. Despre tata, despre Henry Dumas. Ştie totul. Despre băiat, despre tata şi ce i-am făcut. M-a ameninţat că o să reclame la poliţie. Mă obligă să fac fel de fel de lucruri îngrozitoare. Nu ştiu de ce. Înainte a fost întotdeauna drăguţ cu mine.

Începu să plîngă în hohote. Briony îi mîngîie părul negru.

— Hai, ridică-te, o să te ajut să te dezbraci şi să te bagi în pat şi apoi vom lămuri lucrurile, odată pentru totdeauna.

Eileen strănută şi o lăsă pe Briony s-o ajute. Cînd îi scoase rochia, văzu vînătăile şi zgîrieturile de pe trupul ei şi scrîşni din dinţi.

O băgă în pat, învelind-o cu grijă. Era atît de albă la faţă, încît îi frîngea inima. Briony se simţea vinovată pentru tot ce se întîmplase. O

sărută pe frunte pe sora ei şi ieşi din cameră.

În bucătărie, Molly şi Elizabeth O'Malley stăteau la masă, tăcute, cu cănile de ceai în mînă. Briony intră şi închise uşa în urma ei.

— Ce se întîmplă aici?

Elizabeth O'Malley vorbi prima:

— Nu ştiu. Am venit azi s-o văd şi apoi a apărut mama ta. M- am certat şi Eileen a înnebunit. M-a atacat. Şi să fi auzit ce urît vorbea!

— O fi învăţat de la fiul tău. Eileen a noastră n-a scos niciodată o vorbă urîtă, de cînd o ştiu.

— Joshua al meu este un bărbat serios, vă anunţ.

Mîndria pe care o resimţea o făcuse să uite de teama faţă de Briony Cavanagh.

Briony se apropie de ea.

— Fiul tău este un animal. El a adus-o pe Eileen în starea asta. Şi acum, mişcă-ţi fundul ăla gras şi adu doctorul. Pe urmă, pleacă acasă, du-te unde vrei, să- nu te mai văd în ochi. Şi încă ceva: de azi, fiul tău nu mai are ce căuta aici, aşa că aşteaptă-l acasă.

Molly zîmbi, satisfăcută. Nu se îndoia că Briony a ei o să aranjeze totul. După plecarea lui Elizabeth O'Malley, îi spuse imediat:

— Păcat că n-ai fost aici să fi văzut ce-a fost azi!

— Taci din gură, mamă! Ai făcut la fel de rău că ai venit aici s-o chinuieşti. Eileen este bolnavă. Nu-i în toate minţile, mamă, şi, dacă nu m-ai fi obligat să mă duc la nenorocitul ăla, să-i forţez mîna s-o ia de nevastă, nu s-ar fi întîmplat toate astea. N- ar fi trebuit să se mărite niciodată, după ceea ce s-a întîmplat. Tata a distrus-o cînd a dus-o la Dumas; şi pe urmă, s-a ţicnit de tot, după ce l-a omorît. Îţi aminteşti cînd pleca de acasă?

— Cred că acum n-o să-şi mai revină şi numai tu eşti de vină, nu familia O'Malley, ci tu. Şi acum, ascultă-mă bine: pe viitor să laşi lucrurile aşa cum sînt şi să nu-ţi mai bagi nasul în treburile altora. Fiindcă te consider vinovată pentru tot ce s-a întîmplat azi. Şi pe mine mă consider vinovată. N-ar fi trebuit să te ascult. Molly rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că Briony îi vorbea aşa şi se simţea ruşinată. Să-ţi mai spun şi altceva, mamă. Joshua a aflat despre toate porcăriile noastre: despre tata, Dumas, băiatul meu, absolut totul. A obligat-o să-i spună, torturînd-o. Ei, ce părere ai?

— Nu! De ce i-a spus? Doamne Dumnezeule, ce fată proastă!

— Nu este proastă. Este înspăimîntată, îngrozită, bolnavă de nervi, orice, dar nu proastă. Noi am fost proaste pentru că am încurajat această căsătorie. O să discut personal cu Joshua şi o să-i închid gura definitiv, dacă nu este prudent. Are nevoie de o bătaie bună şi o să mă ocup eu de asta.

Kevin Carter, şoferul lui Briony, rămase surprins cînd o văzu ieşind din casa surorii ei. Îi pierise buna ei dispoziţie caracteristică şi clocotea de furie. Se aşeză pe bancheta din spate.

— La Elizabeth O'Malley, repede.

Bărbatul porni maşina. Briony stătea în spate.

Înfăşurată în haina ei, se uita pe geam. Copiii se jucau pe trotuar, oamenii stăteau sprijiniţi de felinare. Parcă s-ar fi întors în timp. Străzile

nu se deosebeau de loc de cele ale copilăriei sale.

Nu se schimbaseră din timpul războiului. Doar oamenii erau alţii. Însă trăiau la fel de mizer. Aveau cîţiva pui de găină şi cîte un iepure - dacă îşi permiteau - şi-şi duceau existenţa de pe o zi pe alta.

Maşina trase în faţa casei lui Elizabeth O'Malley şi Briony se dădu jos. Era şapte şi jumătate. Nu se întunecase încă şi vedea totul în jurul ei.

Cîţiva copii zdrenţuiţi stăteau în pragul unei case. Uitaseră de jocul lor şi se zgîiau la doamna frumos îmbrăcată, care coborîse dintr-o maşină. O fetiţă îşi scărpină înţepăturile de purici de la gleznă, pînă îi dădu sîngele. Şi apoi se şterse cu degetele murdare.

Briony văzu cum se dădură perdelele la o parte şi apăru la geam o mamă cu un copilaş în braţe. O recunoscu imediat: era Lily Bains. Fusese la şcoală cu ea. Îi zîmbi, o salută din cap şi apoi se duse să bată la uşa lui Elizabeth O'Malley. Dar nu-i răspunse nimeni şi Briony intui că nu erau acasă.

— Lily, ştii cumva unde este?

Femeia făcu un pas înapoi. Nu ştia dacă putea îndrăzni să vorbească cu Briony, despre care se discuta, în şoaptă, cu teamă, în ultima vreme.

Dar era fata cu care se jucase în copilărie şi împărtăşiseră visurile.

Briony veni spre ea.

— Haide, Lily, ţi-a mîncat pisica limba? Unde este vrăjitoarea de O'Malley? I-ai văzut fiul?

Lili clătină din cap, liniştită că-i vorbise atît de blînd.

— Au plecat acum o oră. Cred că Mama O'Malley s-a mutat pentru că au luat cu ei nişte bagaje. Oricum, sper să se fi mutat, pentru că nu pot s-o sufăr.

Briony încercă să zîmbească.

— Ai idee unde s-a dus? Avea pe cineva apropiat?

Lily clătină din cap şi copilaşul zîmbi. Briony observă că avea deja dinţii cariaţi, la numai un an.

— Singurul loc, unde se simte în largul ei, este biserica. Dar ia spune-mi, ce mai faci, Briony? Arăţi foarte bine. Elegantă.

— Şi tu arăţi bine, Lily. Este băiatul tău?

Mîngîie faţa copilului, care chicoti, vesel. Lily se umflă în pene. Acum, după ce Briony le acordase atîta atenţie, o să se laude că se jucaseră împreună în copilărie şi o să-i impresioneze pe ceilalţi.

— Am patru copii. El este cel mai mic. M-am măritat cu Danny Little, îţi aminteşti de el?

— Da. Ne arăta mereu fel de fel de ouă de păsări.

Briony ştia că familia O'Malley plecase de mult, dar nu avea chef s-o părăsească pe Lily aşa de repede. Îi amintea de trecut, de copilăria ei.

— Adună şi acum ouă, Briony. Ştie o mulţime de lucruri despre păsări Danny al meu. Lily începu să vorbească mai încet: Am auzit că-ţi merge bine. Mă bucur, Briony. Îmi pare bine că ai scăpat de aici. Ai fost întotdeauna o fată deşteaptă.

Briony zîmbi.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd. Cred că ştii unde locuiesc. Treci pe la mine, într-o zi, să bem nişte ceai şi să discutăm despre vremurile trecute.

— Poate că o să vin.

Dar ştiau amîndouă că n-o să vină, că cei patru copii ai ei erau plini de păduchi şi n-o să aibă îndrăzneala să-i aducă acasă la ea, şi o respecta pentru asta.

Briony deschise geanta şi scoase toţi banii pe care-i avea la ea, vreo opt lire, şi-i dădu lui Lily.

— Nu! Nu, Briony, nu pot să accept! A fost minunat să te revăd şi să discutăm, dar nu accept să-mi dai bani.

Briony rîse.

— Înseamnă că eşti singura din lume care nu accepţi bani. Ia-i, fără nici o grijă. Mie îmi prisosesc.

Lily se uită la bani cu ochii mari de uimire.

— Nu pot spune că nu am nevoie!

— Ascultă, Lily, dacă ai vreun necaz, vreodată, vino la mine!

O aprobă, cu lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, Bri. Ştii, azi dădusem de fundul sacului. Danny şi-a pierdut slujba de la docuri. Aşa că banii ăştia o să ne ajungă un timp.

Briony o îmbrăţişă, gata să strivească băieţelul între ele.

— Spune-i lui Danny să se ducă mîine la Bobbie Phillips, la Royal Albert. O să-i găsească ceva de lucru. Voi avea eu grijă de asta. Lily o aprobă. I se pusese un nod în gît. Pe curînd, draga mea.

— Pe curînd, Bri, şi îţi mulţumesc din suflet.

Cînd se sui în maşină, observă că şoferul o privea ca şi cînd s-ar fi ţicnit.

— Mergem la biserica Sf. Vincent, Kevin.

Părea mai liniştită şi-i făcu cu mîna prietenei sale, pînă dădură colţul.

Părintele Mcnamara nu se arătă surprins s-o vadă pe Briony.

Îi zîmbi şi o pofti în bibliotecă.

— Cu ce pot să te ajut, Briony?

— Îi caut pe Elizabeth O’Malley şi pe fiul ei, Joshua.

Preotul încuviinţă din cap.

— Înţeleg, dar aş vrea să ştiu de ce-i cauţi. Acum sînteţi rude, nu? L-am căsătorit cu sora ta, acum două săptămîni.

— Aşa este, dar acum a părăsit-o. Vreau să stau puţin de vorbă cu el şi cu mama lui, numai că nu-i găsesc.

Preotul îşi aprinse un trabuc şi pufăi, gînditor.

— Această femeie este o adevărată pacoste. N-are nimeni o gură ca a ei. V-aţi certat?

— Cam aşa ceva, părinte. Dar aş vrea să ştiu dacă i-ai văzut?

— Nu, nu i-am văzut.

Briony se ridică.

— Îţi mulţumesc, oricum. O să-i caut în continuare. Ştii cumva dacă au vreo rudă? Cineva la care să se ducă?

Preotul o privi cu luare-aminte, gîndindu-se dacă să-i spună sau nu.

— Aşează-te la loc şi spune-mi ce s-a întîmplat. Pe urmă, o să-ţi răspund la întrebare.

Briony îi povesti atunci despre Eileen, omiţînd precizările stînjenitoare şi şocante.

— Deci, Eileen se află într-o stare groaznică, din cauza lui. De aceea vreau să-l văd şi să pun lucrurile la punct.

— Biata Eileen! N-a fost niciodată în apele ei, am observat şi eu lucrul ăsta. Dumnezeu s-o binecuvînteze. Îmi aduc aminte că a lucrat pentru bărbatul acela cu mustaţă mare, în copilărie. Cel care avea o fabrică şi jumătate din docuri.

Briony se încruntă.

— La fel ca mine, părinte. Şi eu am lucrat pentru el.

— Da, ai dreptate.

Briony şi preotul se uitară unul la altul.

— Nu e în minţile ei, biata fată. Poate a muncit prea mult. Îmi amintesc că tatăl tău se împărtăşea, în fiecare săptămînă, cu o regularitate de ceasornic.

Briony nu scoase nici un cuvînt. Dacă se împărtăşea, înseamnă că se şi spovedea.

Ştia că preotul îi făcea aluzii despre originea suferinţei lui Eillen, dar nu spuse nimic.

Preotul oftă.

Sperase să obţină nişte informaţii. Fata aceasta şi familia ei îl intrigau.

— Dacă îmi amintesc bine, Elizabeth O'Malley are un frate la Islington. Este un nebun la fel ca sora lui, un fanatic religios. Nu cred că se înţeleg prea bine, dar nu-i de mirare, oricum! Întreabă prin Islington şi o să dai de ei, mai mult ca sigur.

Briony încuviinţă din cap şi se ridică.

— Mulţumesc, părinte.

— Vrei să mă duc s-o văd pe biata Eileen?

— Da, mama ar fi foarte încîntată, părinte. Ar mai fi ceva, înainte să plec.

— Ce anume, copila mea?

Preotul o privi, cu mîinile împreunate în poală şi trabucul între dinţi.

— Să nu mai încerci să afli despre problemele familiei noastre. N-ai decît să presupui ce doreşti. Dar, pe viitor, aminteşte-ţi de unde vin banii pentru trabucurile şi whisky-ul tău de calitate, pentru că sînt destule biserici care m-ar primi cu braţele deschise, fără să pună nici o întrebare.

Zicînd acestea, ieşi din cameră, lăsîndu-l înmărmurit pe părintele Mcnamara.

CAPITOLUL 23

Eileen stătea în pat, în casa unde începuseră toate necazurile ei.

Cissy şi doamna Horlock se învîrteau, pe lîngă ea, Molly o privea uimită şi Briony o alinta. Dar mintea ei era răvăşită. Gîndurile se îngrămădeau haotic şi nu mai ştia ce era adevărat şi ce nu. Se uita în jurul ei, zîmbind tăcută. Prea tăcută.

Briony o lăsă pe mîinile capabile ale doamnei Horlock, iar ea şi Molly se retraseră în bibliotecă, să discute.

— Eşti bună că ai primit-o aici, Briony.

Molly vorbea înţepat. Nu-i trecuse încă supărarea după reproşurile lui Briony şi nu ştia cum să se adreseze fiicei sale. Faptul că se repezise, s-o învinovăţească, o uimise mai mult ca orice.

Lui Molly îi plăcea să-şi imagineze că totul era bine, că ororile prin care trecuseră fiicele ei fuseseră date uitării, dar Briony dezgropase trecutul. Îi reamintise lui Molly că, în felul ei, jucase un rol important în umilirea lor şi că, în concluzie, complotase cu soţul ei. Molly nu suferise deloc după moartea lui Paddy. Dimpotrivă, se bucurase de libertatea de care n-ar fi avut parte vreodată, dacă ar fi trăit. Iar acum trebuia să se împace din nou cu fiica ei cea bogată şi puternică.

— Cred că o să aduc alt doctor pentru Eileen a noastră, în dimineaţa asta, mamă. Este un tip din West, cu nume scoţian. L-a tratat şi pe fiul lordului Palmer, care suferea de şoc, în urma exploziei unei bombe. Este cel mai bun psihiatru.

Molly o aprobă. Doar oamenii bogaţi îşi permiteau să sufere de nervi. După părerea ei, diavolul îşi făcea loc doar în mintea celor fără ocupaţie. Ea una gîndea că o zi de muncă, un soţ, cîţiva copii şi o casă de îngrijit erau de ajuns ca să-ţi ocupe timpul. Nu era bine să stai să te gîndeşti. Dacă aveai prea multă vreme de pierdut, începeai să te îmbolnăveşti.

— M-am interesat. Se pare că Joshua are un unchi la Islington. O să mă duc acolo, mai tîrziu. Kevin Carter a plecat cu alţi cîţiva să-i dea de urmă. Dacă-i acolo, o să-l găsim. Trebuie să-i astup gura într-un fel. Iar cel mai important lucru, acum, este Eileen a noastră. Trebuie s-o însănătoşim, dacă s-o putea. Deşi nu prea cred. Molly dădu din nou din cap. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mamă, spune ceva, protestează, ia-te de mine, dar nu mai sta aşa indiferentă! Nu ţi se potriveşte, ce dracu'! Dacă ai vreo părere, zi mai repede. Mi se pare nefiresc să te văd atît de tăcută! Molly căscă ochii şi o aprobă din nou, scoţînd-o şi mai rău din sărite. Ah, Doamne, dă-mi putere!

— O să-ţi dea, Briony. Ţi-a dat deja, cît pentru zece bărbaţi.

Briony rîse amuzată.

— Deci, nu ţi-a pierit graiul.

— Nu, nu mi-a pierit. Dar nu ştiu dacă te mai interesează ce am de spus.

Acum redevenise Molly pe care o cunoştea şi se bucură.

— Mamă, gîndeşte-te. Cînd te-am ascultat vreodată? Dar asta nu te-a împiedicat să vorbeşti, nu-i aşa?

Molly zîmbi. Briony glumea, deci ce era mai rău trecuse. Apăruse soarele şi totul va fi bine. Fiica ei va avea grijă de ea şi de surorile ei.

Molly simţi că i se luase o greutate de pe umeri şi zîmbi, relaxată.

Kevin stătea, nesigur, în faţa lui Tommy Lane.

— Dacă ar şti că ştiu unde locuieşti, Tommy, ar face moarte de om.

— Ştiu, Kev, şi apreciez că-mi spui tot. Crezi că Briony este bine?

— Oh, da. Cel puţin aşa pare. Dar treaba asta cu sora ei a îndurerat-o mai mult decît vrea să recunoască. Doar o cunoşti pe Briony, n-ar sufla o vorbă despre ea.

Tommy zîmbi fără să vrea.

— Ai dreptate. Deci Joshua o are cu ceva la mînă! Ca să vezi ce băiat curajos. Şi eu care-l credeam un bleg. Se speria şi de-un şoarece mort. Mă rog, omul cît trăieşte învaţă, nu? Dar nu te îngrijora, Kev, o să dau de el şi o să-l lămuresc. De fapt, am putea merge chiar acum, împreună. Poate o să scot mai mult de la el, decît tine.

— Nici o problemă, Tommy. Vreau s-o scutesc pe Briony de o grijă în plus. Sora ei este rău de tot. Am văzut-o cu ochii mei. Este bolnavă, omule. Tipul ăla a învineţit-o de sus şi pînă jos. Bine că n-a omorît-o.

Clătină din cap, dezgustat.

— Stai jos, pînă mă schimb, şi ia-ţi ceva de băut.

Tommy ieşi din cameră şi urcă scările noii sale case din Stratford. Cînd intră în dormitor, auzi o voce de femeie:

— Te întorci în pat, Tommy?

Shirley Darling întinse un braţ lung şi suplu spre el, făcîndu-l să zîmbească.

— Îmi pare rău, Shirl, dar afacerile sînt afaceri. Aşa că fii fată cuminte şi îmbracă-te.

Shirley se ridică în pat şi-şi dezgoli sînii enormi.

— Ah, Tommy! Nu vrei să te aştept pînă te întorci?

— Nu! Îmbracă-te şi du-te acasă! Sînt ocupat.

Îşi aranjă hainele, cu un aer nonşalant.

— Eşti un ticălos, Tommy Lane.

Bărbatul rîse, amuzat.

— Nu aşa vorbeşte o lady.

Shirley, care-l adora pe Tommy şi-l plăcuse dintotdeauna, fusese în culmea fericirii că o acceptase în patul lui. Iar acum era supărată că se dispensa de ea ca de o tîrfă ieftină. Aşa că se încruntă şi-i spuse:

— Eşti într-adevăr ticălos. Iar eu nu sînt o lady, la fel cum nu este nici marea Briony. Să ştii că i se spune, de asemenea, Pisica veninoasă. Ce-i cu tine, Tommy? Te temi că va afla de relaţia noastră? Ţi-e frică de ea, nu-i aşa?

Încremeni cînd o apucă de braţ şi o dădu jos din pat. Alergă după ea prin cameră, pînă la baie, unde îşi împăturise lucrurile pe un scaun.

— Îmbracă-te şi cară-te de aici. Cît despre Briony, nu eşti demnă să păşeşti pe acelaşi trotuar cu ea. Aşa că ia-ţi boarfele şi să nu te mai văd.

Shirley se aşează, goală, pe scaun şi îşi frecă braţul.

— M-ai lovit!

Tommy îşi luă o figură disperată.

— Nu mai spune! Dacă nu ai grijă ce vorbeşti, s-ar putea să-i şoptesc lui Briony ce am făcut azi după-amiază. Şi îţi imaginezi ce o să-ţi facă, dacă ai impresia că pînă şi eu mă tem de ea.

Ieşi din cameră, dar îl apucă furia în timp ce cobora scările. Deci oamenii credeau că se temea de Briony? Apoi zîmbi. Pisica veninoasă! Briony o să se amuze, cînd o să afle.

Îl luă pe Kevin şi plecară, fără să se gîndească măcar o clipă la Shirley. Spre deosebire de ceea ce simţea pentru Briony, pe Shirley nu dădea doi bani.

Padraig O’Connor era un irlandez slab, cu păr şi barbă roşie şi mîini

uriaşe. Deşi nu era înalt, dădea impresia unui bărbat puternic şi musculos. Ochii lui albaştri, adînci, erau cei ai unui fanatic religios.

Padraig se ducea, în ce/e mai prăpădite cîrciumi şi stabilimente, să propovăduiască religia lui Dumnezeu. Ştia Biblia pe dinafară şi credea într-o viaţă simplă, pură, în spiritul Domnului, respectînd cele zece porunci.

Bea numai apă şi mînca o hrană cît mai simplă. Muncea din greu - transporta saci de cărbuni - şi avea mîinile şi spatele pline de praf negru, semn că trudea să-şi cîştige existenţa.

Beţivii, femeile uşoare şi preoţii se fereau din calea lui, cînd îl vedeau venind. După cum spunea părintele Kennedy, omul era foarte exagerat.

Padraig era în The Green Man cu Biblia deschisă la Leviatan, propovăduind cuvîntul Domnului despre bestialitate:

— Nu trebuie să trăiţi ca animalele de pe cîmp.

Un docher solid zbieră la el:

— Aici sînt de acord cu tine, amice, dar dacă nevastă-ta arată ca un fund, ce te faci?

Rîseră cu toţii.

Un omuleţ cu ochelari, ameţit de băutură şi de atmosfera generală, strigă la rîndul lui, adresîndu-se docherului:

— Nevastă-ta nu numai că arată ca un fund, dar şi vorbeşte ca unul! Are o gură mai mare decît bălegarul vacii.

Docherului îi pieri imediat zîmbetul şi, întorcîndu-se spre cel care-i insultase soţia, îi spuse:

— Vrei s-o iei pe coajă, sau ce te-a apucat?

Omuleţul se înfundă în halba lui cu bere şi docherul îşi roti privirea prin încăpere, să vadă cine mai îndrăznea să se agaţe de soţia lui.

Padraig O’Connor vorbea mai departe, fără să bage de seamă ce se petrecea în jurul lui. Credea fiecare cuvînt pe care-l spunea şi nu înţelegea, în ruptul capului, cum ceilalţi nu-şi găseau alinarea în Biblie.

Fumul îi ardea ochii şi gîtul. Tuşi zgomotos şi barmanul împinse o halbă cu bere spre el.

— Haide, omule, bea-o. O să te mai răcorească.

Padraig clătină din cap.

— Un pahar cu apă mi-ar fi de ajuns, mulţumesc.

Barmanul îl servi şi-i spuse:

— Hai, bea şi pleacă. Nu vezi că-şi bat joc de tine?

Tommy Lane şi Kevin Carter intrară în cîrciuma The Green Man. Iar cînd se uitară în jur şi-l văzură pe bărbatul de la bar, care bea apă, îşi dădură seama că era omul lor. Îl urmăriră în timp ce îşi începu predica:

— Iar bărbaţii nu trebuie să se împreuneze cu bărbaţii şi femeile cu femeile, este mare păcat! Iar eu văd asemenea fapte peste tot. Văd bărbaţi îmbrăcaţi în femei, uitîndu-se după alţi bărbaţi, vopsiţi ca nişte tîrfe!

Tommy îi aruncă o privire lui Kevin şi se strîmbă:

— La toţi dracii, tipul este nebun de legat.

Kevin rîse.

— Vrei să-l scot afară, să poţi vorbi cu el?

— Mda, cred că oamenii ăştia ar fi bucuroşi să scape de el.

Kevin se îndreptă spre Padraig. Îi şopti ceva la ureche şi de-abia reuşi să-l scoată din cîrciumă. Spre amuzamentul tuturor, docherul îi strigă:

— Pleci atît de curînd? Şi nici n-am discutat despre preacurvie! Oricum, nu te grăbi să te întorci, amice.

Afară, Tommy îl privi, trist, pe bărbatul dinaintea lui. În felul lui, era un om bun, numai că, la fel ca toţi aceia care erau prea buni, îi călca pe nervi pe semenii lui mai puţin morali, cum era Tommy însuşi.

— Bună, domnule O'Connor. Sînt Thomas Lane şi îl caut pe nepotul tău, Joshua.

Padraig se uită fix la Tommy. Ochii lui albaştri îl sfredeleau.

— Nu-i treaba mea şi nici a ta să mă interesez de nepotul meu.

Tommy zîmbi şi apoi, deschizîndu-şi haina, aşteptă un timp pînă cînd îl lovi în faţă, dărîmîndu-l în genunchi. Înşfăcîndu-l de cămaşă, îi spuse:

— Dacă ştii unde este nepotul tău, ai face bine să-mi spui, pentru că mînia lui Dumnezeu nu se compară cu a mea.

Padraig se gîndi. Biblia lui zăcea într-o baltă murdară.

— N-am ce să-ţi spun.

Tommy trecu la represalii. Kevin îi strînse braţele la spate şi Tommy îi căra pumni în stomac şi-n cap. Peste cinci minute era plin de sînge, cu ochii umflaţi.

Tommy se uită la mutra lui desfigurată şi-i spuse:

— Dacă vrei, pot s-o ţin aşa toată noaptea. Nu mă deranjează. Hai spune, unde este nepotul tău? A supărat o femeie la care ţin foarte mult. A bătut-o şi i-a frînt inima. Sper că nu-l ascunzi pe undeva?

Padraig era uluit de acuzaţiile aduse nepotului său. Nu ţinuse niciodată prea mult la sora lui. Însă din copilărie încercase să se întreacă în pioşenie, iar soţul ei fusese un afemeiat şi un beţiv. Se pare că fiul său îi semăna.

— Zici că a bătut o femeie?

— Pînă a învineţit-o. Dacă vrei, te duc s-o vezi.

— Nu. nu. Joshua este în curtea mea, unde sînt depozitaţi cărbunii, în Shepherds Bush, colţ cu Scrubbs Lane. Stau într-un hambar, în spate.

Tommy îi zîmbi, regretînd că-l bruscase.

— Mulţumesc, amice. Acum poţi să-ţi continui predicile. Nu te mai reţinem.

Padraig se şterse la gură cu mîna.

— Dumnezeu se mişcă încet, dar sigur, tinere. Culegi ceea ce semeni.

— Dumnezeu mai are şi alte proverbe: „Ochi pentru ochi". Ei bine, la noapte, nepotul tău o să-l simtă pe pielea lui.

Zicînd acestea, plecă şi se sui în maşina lui. Îl văzu pe Padraig luîndu-şi Biblia şi ştergînd paginile cu dragoste, înainte să între în cîrciumă.

Într-un fel, Tommy îl admira pentru principiile lui.

— Haide, Kevin. Toate faptele astea milostive îmi fac greaţă!

Joshua îşi rodea unghiile; un obicei care o deranjase dintotdeauna pe mama lui.

— Tu eşti de vină. A trebuit să-mi părăsesc casa şi tot ce aveam, pentru că te-ai înrudit cu neamul Cavanagh! După numai două săptămîni de la nuntă, am ajuns să mă ascund în curtea de cărbuni a fratelui meu!

Eu, o văduvă respectabilă, uite ce am ajuns. Îi venea să-i crape capul fiului ei. Şi nu-ţi mai roade unghiile!

— Ascultă-mă, mamă, o să rezolv totul. O am la mînă pe Briony Cavanagh. O să fac rost de bani s-o luăm de la început, în altă parte. Şi acum, lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu!

Elizabeth îşi privi fiul. Era un om slab, la fel ca tatăl său.

Un laş şi un neisprăvit, care fusese mîndria şi speranţa vieţii ei.

— Şi cu ce o ai la mînă, mă rog?

Joshua clătină din cap, scoţînd-o din nou din sărite.

— N-ai de ce să te îngrijorezi. Să spunem că deţin nişte informaţii care ne-ar putea ajuta, atît fizic, cît şi financiar.

Cînd pricepu ce voia să spună, i se înmuiară picioarele. Se aşeză brusc pe un scaun vechi, gata să leşine. Apoi îi spuse cu un glas pierit:

— Tîmpitule! Băiat fără minte! Doar nu te gîndeşti, în mod serios, să o şantajezi pe femeia aceea! Isuse Hristoase! O să te apuce de ouşoare şi o să te agaţe în cel mai înalt felinar. Şi o s-o facă de faţă cu toţi, pentru că n-o să ridice nimeni vreun deget împotriva ei. Deci, despre asta era vorba! Ai aflat ceva. Nu despre Eileen. Hai, spune-mi ce ştii, înainte să ne găsească.

Joshua îşi umezi buzele şi înghiţi în sec. Ştia că intrase în rahat pînă la gît. Iar acum, aflase şi maică-sa, din păcate.

— Este vorba de Eileen şi Briony. au fost amîndouă tîrfele lui Henry Dumas, în copilărie. Tatăl lor le-a dus, cînd erau mici. Eileen l-a atacat apoi pe tatăl ei cu un vătrai şi l-a ucis.

— Isuse Hristoase! Şi tu crezi că vei putea să te foloseşti de aceste informaţii, ca să ne scoţi din încurcătură? Înseamnă că eşti mai prost decît mi-am imaginat.

Joshua citi spaima în ochii mamei sale şi-l cuprinse şi pe el frica.

— Este probabil cel mai adînc secret al lui Briony, băiete. Cum crezi că o să ne lase să trăim acum, după ce l-am aflat? Cum ai putut să fii atît de idiot! Eileen aia, oricît de nebună ar fi, era cel puţin o soţie serioasă şi tăcută. Supusă şi uşor de condus. Am fi putut s-o ducem amîndoi împărăteşte, dacă nu întindeai coarda. Acum îmi dau seama că ai scos-o din minţi. Ei bine, ţi-ai semnat condamnarea la moarte, băiete. Briony şi Tommy Lane sînt în fruntea bucatelor şi, de ce să n-o recunoaştem, avem destui duşmani, aşa că va avea cine să-i ajute, să ne găsească. Joshua sări de pe scuan.

— Mai taci din gură! Măcar o dată în viaţa ta, ţine-ţi fleanca. Dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi însurat cu Eillen fără nici un scandal. Dar nu, tu nu voiai să mă vezi însurat nici cu ea, nici cu nimeni altcineva. A fost o tîrfă, la fel ca afurisita ei de soră, nu pricepi? O să fac rost de o groază de bani şi o să ne stabilim oriunde dorim.

Elizabeth O’Malley nu-şi găsi cuvintele potrivite, pentru prima oară în viaţa ei. Fiul ăsta mare al ei credea, într-adevăr, că putea s-o amenințe pe Briony Cavanagh.

— Eşti nebun, băiete, nebun de legat, dacă-ţi imaginezi aşa ceva. Briony Cavanagh o să măture toată Londra, pînă o să dea de noi. N-o ai cu nimic la mînă. Pentru că va avea grijă să nu sufli nici un cuvînt.

Tommy Lane intră atunci în şopronul înghesuit şi-i spuse:

— Sînt perfect de acord cu tine, draga mea.

Joshua simţi un gol în stomac, cînd privi faţa zîmbitoare a lui Tommy Lane.

Elizabeth O'Malley îl luă de braţ pe fiul ei, încercînd să-l urnească din loc.

— Haide, Joshua. Măcar ieşi de aici pe propriile tale picioare.

Se lăsă scos afară. Tommy mergea lîngă ei, cu mîna pe braţul lui Elizabeth. Bătrînă rea de gură părea foarte speriată şi vulnerabilă.

Scrîşnind din dinţi, o înghesui în maşină. O făcea pentru Briony. Îi datora măcar atîta lucru.

— Cine este?

Cissy apăru pe hol, în halat.

— De unde vrei să ştiu? Crezi că văd prin lemn?

Dar, cînd deschise uşa, rămase cu gura căscată.

— Bună, Tommy. Briony s-a culcat.

Doamna Horlock zîmbi cînd intră în hol.

— Mă duc la ea, spuse el.

Cînd dispăru pe scări, se uită la Cissy, cu subînţeles.

— Ştiam eu că o să se întoarcă!

Cele două femei zîmbiră, conspirativ.

— Pariez că Briony doarme!

Cissy puse o mînă pe umărul bătrînei.

— Ah, eşti grozavă!

Tommy intră în dormitorul lui Briony, închizînd încet uşa în urma lui. Briony dormea. Părul roşu îi stătea ca un halou în jurul capului.

Era îmbrăcată într-o cămăşuţă subţire, care se învolbură cînd se deschise uşa. Se întoarse pe-o parte, dezgolindu-şi sînul şi apoi începu să se agite în aşternuturi. Deschizînd ochii, alarmată, îşi dădu seama că era cineva acolo.

— Linişteşte-te, Bri, sînt eu.

Se întinse pe perne, privindu-l uluită.

— Tommy?

Clipi din ochi de cîteva ori, ca şi cînd nu i-ar fi venit să creadă.

Se ridică în pat şi îşi strînse genunchii la piept.

— Te-ai întors? Ah, Tommy, ce bine îmi pare!

Se aruncă de gîtul lui şi îl îmbrăţişă.

Tommy îşi aminti ce mult o iubea şi se desprinse cu greutate.

— Nu m-am întors definitiv, Bri, să fie clar.

Se întunecă la faţă.

— Ce vrei să spui?

Sesizase nedumerirea din glasul ei.

— Vreau să spun că între noi s-a terminat totul. Am venit să- ţi comunic ceva important, care nu se comunică decît între patru ochi. Joshua şi mama lui n-o să-ţi mai facă necazuri. N-o să se întoarcă niciodată. Ce ştia despre tine şi Eillen este de domeniul trecutului.

— De unde ai aflat... de unde ai aflat ce ştia el? Numai eu, mama şi Eileen.

— I-am găsit astă-seară şi am auzit tot ce-au spus. Cel puţin maică-sa

şi-a dat seama că a mers prea departe. Dar nu-i nimic, acum le-am astupat gurile, definitiv.

Briony se albi la faţă. Simţea că este gata să leşine.

— Doar nu vrei să spui că...

O aprobă.

— Nu era nevoie! Puteam să-i amuţesc şi eu. Aş fi băgat frica în ei, Tommy. Voiam să-i ucid cu mîna mea, dar ştiu că n-aş fi făcut-o. Mi-am ieşit din fire.

Îl împinse. Apoi se dădu jos din pat, îşi puse un halat şi începu să se fîţîie prin dormitor, încercînd să priceapă ce făcuse Tommy.

— Doamne, Tommy, ai fi în stare să ucizi pe oricine, nu-i aşa? Fără să te gîndeşti de două ori? Recunosc că i-aş fi rupt gîtul şi nu i-ar fi stricat o bătaie bună, dar nu i-aş fi ucis. Nici nu meritau atîta osteneală! Erau nişte gunoaie! Cum ai îndrăznit să faci asta, fără să-mi spui? Te aşteptai probabil să-ţi viu recunoscătoare!

— Asta este, Briony. Am încercat să te ajut.

— Scuteşte-mă de prostiile astea, Lane. Ai vrut să te dai mare. Ei bine, ai făcut-o. Doar că nu trebuie să te aştepţi să-ţi cad în genunchi, recunoscătoare, fiindcă n-o să se întîmple.

Tommy se ridică.

— Inainte să plec, vreau să discutăm despre afaceri. O să rămînem parteneri, dar voi fi un partener pasiv. O să te anunţ unde să-mi trimiţi banii care mi se cuvin.

Briony îl repezi:

— Partener pasiv pe dracu'! Mai bine spune că vrei să faci pe victima! N-ai condus niciodată stabilimentele şi cluburile. Eu am făcut-o. Şi nu am simţit nevoia să-i ucid pe toţi cei care-mi stăteau în cale. Ştii ceva, Tommy Lane? Într-o zi, o să mergi prea departe. Ai făcut-o şi altădată. Eu am fost cea raţională. De aici înainte, să te gîndeşti de două ori, pînă să apeşi pe trăgaci.

— Bine cel puţin că ştiu cum stăm! Am plecat. Tommy se îndreptă spre uşă. La revedere, Briony.

Îl văzu ieşind şi apoi se aşeză pe marginea patului, îngropîndu-şi faţa în mîini, în timp ce se zguduia de plîns. Tommy plecase. Rămăsese singură cu adevărat. Golită de orice sentimente, îşi şterse ochii. De acum înainte nu se mai putea baza decît pe propria ei persoană. Era ea, Briony Cavanagh, împotriva lumii întregi. Dar această Briony era mult mai dură decît prima.

Tommy se întoarse acasă cu maşina. Îşi simţea inima uşoară. Realizase ce îşi propusese.

Briony era furioasă pe el, pentru ceea ce credea că făcuse. Dar, cel puţin, va fi liniştită că secretele el erau în siguranţă.

O terminase cu ea, aşa că va încerca să-şi vadă mai departe de viaţă, fără ea. O dorea mai mult ca oricînd, dar trebuia să se abţină.

Cînd parcă în faţa casei, se uită la ceas. În clipa aceasta, Kevin Carter îi ducea pe Elizabeth O'Malley şi fiul ei, la Liverpool. Erau înspăimîntaţi şi se vor ţine cît mai departe de Briony.

Tommy deschise uşa, încruntat. Îl deranja că-l crezuse capabil să

ucidă o bătrînă, chiar dacă era vorba de Elizabeth O'Malley!

Cînd urcă scările, simţi că pluteşte. Era tînăr, fără obligaţii şi avea bani.

Întrerupsese relaţia lui cu Briony, chiar dacă rămăseseră parteneri. O să vegheze în continuare asupra ei, dar de la distanţă. În orice caz, n-o să se atingă nimeni de ea, cît va exista el. Poziţia ei în East End va rămîne neschimbată. Briony va fi o forţă, ca întotdeauna, însă nu va mai avea pe nimeni alături de ea.

CAPITOLUL 24

Delilah Glasworthy avea cincizeci şi cinci de ani şi se ţinea destul de bine. Avea păr des şi negru, înspicat cu cîteva fire cărunte, sprîncene groase, frumos conturate, şi ochi veseli, căprui.

Era înaltă şi suplă, cu picioare lungi, frumos formate, pe care nu încerca să şi le ascundă.

Văduvă de peste douăzeci de ani, avea o casă în Stepney, East Street, pe care o închiria numai domnilor de bună condiţie, funcţionarilor de stat, inginerilor şi, în general, bărbaţilor educaţi.

Se uita cu dispreţ la cei din jurul ei şi era revoltată de copiii care aveau genunchii murdari şi erau mucoşi. Dar, în general, era o persoană rezervată. Azi, însă, stătea în bucătăria lui Molly Cavanagh, bînd dintr-o cană cu ceai, în timp ce încerca să-şi adune curajul să-i vorbească sincer femeii din faţa ei.

— Arăţi grozav, Delilah. Părul tău este la fel de frumos ca în copilărie. Mamele lor se cunoscuseră în Cork; taţii lor fuseseră amîndoi marinari şi apoi docheri. Discutau prietenos una cu cealaltă, deşi treceau, adesea, ani de zile, fără să se vadă.

— Da, Molly, închiriez şi acum camere. Am nişte domni foarte rafinaţi acum. Molly se abţinu să nu pufnească în rîs. Rafinaţi pe dracu', se gîndi ea, dar o aprobă, zîmbitoare. Dar cartierul ăsta, East Street, a decăzut, te rog să mă crezi. Avem nişte fiinţe oribile. Mă refer la fetele din ziua de azi. Se machiază în plină zi! Le bat tot timpul fel de fel de bărbaţi la uşă. Este o ruşine, ce mai! Iar. Acum vecina mea a început, mai nou, să accepte negrii în gazdă. Da, Nanny Carpenter a închiriat camere unor negri!

Molly se arătă foarte revoltată, aşa cum se aşteptase.

— Nanny Carpenter, ca să vezi! Mi s-a părut întotdeauna o persoană respectabilă!

Delilah ridică din sprîncene şi spuse:

— Da, însă le cere dublu faţă de ceilalţi! Este o hoţie, de fapt, pentru că bieţii oameni nu au de ales; şi mi se par destul de rafinaţi şi bine îmbrăcaţi. Am auzit că lucrează la clubul lui Briony. Sînt, probabil, orchestra ei.

Rîse încet, ca o adevărată doamnă.

Exersa tot timpul acest gest, cînd era singură. Molly se posomorî.

Dacă lucrau pentru fiica ei, înseamnă că-i aparţineau şi răspundea pentru ei. Aşa că se încruntă şi-l zise:

— Deci, le ia dublu! Dar bine, băieţii ăştia ai lui Briony sînt mai curaţi decît mulţi alţii. Mi-a spus mia Kerry! Doar lucrează cu ei, aşa că ştie mai bine. Deşi eu una nu pot să-i sufăr.

— De fapt, am văzut-o pe Kerry de cîteva ori, pe acolo, Moll. Tocmai de asta am venit la tine. Nu vreau să bîrfesc, sau să-ţi fac necazuri, însă reputaţia unei fete este nepreţuită.

Se întrerupse sub privirea necruţătoare a lui Molly.

— Hai, Delilah, zi mai departe.

— Păi, a observat toată lumea. Uite ce este, Moll, am venit în calitate de prietenă şi nu te mai zgîi aşa la mine. Mă enervezi!

— Vrei să insinuezi ce-mi imaginez eu? Că Kerry a mea umblă cu negri? De asta ai venit azi, să-mi murdăreşti casa cu asemenea porcării!

Delilah se ridică, brusc.

— Îmi pare rău, Molly, am crezut că este bine să afli. Dacă ar fi fost fiica mea. sigur, nu vreau să spun că s-ar fi întîmplat ceva, dar îl ia cu maşina şi discută ca doi oameni care sînt mai mult decît prieteni. Ţi-am spus, înainte să afle altcineva.

Molly îşi supse buza de jos, uluită.

— Nu este nevoie să mă conduci, Moll. La revedere, Rosalee, draga mea.

O sărută pe Rosalee şi plecă în grabă. Acum îi părea rău că se băgase.

„Discută ca doi oameni care sînt mai mult decît prieteni”, repetă Molly în gînd.

Kerry n-avea ce discuta cu negrii. Într-adevăr, este cîntăreaţă, face parte din lumea boemă, dar ce să-i faci, aşa era Kerry.

Însă îşi aminti că stătuse aici, în bucătăria ei, şi susţinuse cauza negrilor. Îşi apărase iubitul, bărbatul misterios, despre care presupuneau că este însurat sau de origine nobilă. Cînd, în realitate, era un negru, un negru împuţit!

Dispreţul ei era nemărginit. Kerry a ei, cea talentată şi frumoasă, îi rupsese inima. Cum a putut să se coboare în asemenea hal?

Sărind de pe scaun, o trase pe biata Rosalee şi o porni către Briony.

Ştia ce avea de făcut.

Andrew Melawson o ţinea de mînă pe Eileen. Îi luase pulsul, o examinase şi acum o privea, uluit.

— Vrei să vorbeşti cu mine, Eileen? Deschise ochii şi-i zîmbi, timid. Hai, povesteşte-mi despre tine.

Observă că se schimbă la faţă şi oftează. Văzuse oameni ca ea de multe ori, cu priviri pierdute, golite de expresie. Dar această familie nu părea s-o fi terorizat; cel puţin nu lăsau această impresie.

La sanatoriul său, Sea View, avea o fată care era produsul unui tată, foarte victorian, şi al unei mame slabe de fire. Fata fusese suptă de orice dorinţă de viaţă. Îi răpiseră orice chef să mai trăiască. Sigur, n-o bătuseră, ca pe cea de acum, care era plină de vînătăi pe braţe şi spate.

O distruseseră cu vorbe şi un comportament dur. I se spusese că nu este bună de nimic şi ea ajunsese să creadă. Acum stătea fără să scoată

nici o vorbă. Privea marea şi bea ceai. Îi tremurau mîinile şi se considera neîndemînatică.

Melawson era convins că tatăl ei o agresase sexual, fiindcă ştia că nu mai e virgină. Dar tatăl era un om bogat, cu o poziţie importantă în societate şi doctorul era angajat să ascundă greşelile oamenilor. „Nervi slabi” era o expresie care ajunsese să eticheteze orice boală nervoasă. La Sea View avea bărbaţi tineri, virili, şocaţi de suflul bombelor din timpul războiului.

Avea, de asemenea, fete bătrîne sau excentrice, care nu aveau cu ce să se întreţină şi erau aruncate în asemenea stabilimente de rudele lor nepăsătoare. Şi acum, o să fie şi această fată. Familia Cavanagh era de origine modestă, se vedea după cum vorbeau.

Dar se pare că Briony Cavanagh avea o sursă inepuizabilă de venituri, judecînd după casa în care locuia. Ridică din umeri. Nu-i păsa de unde avea bani, dar, în orice caz, era sincer îngrijorată de starea surorii ei.

Ori tocmai această grijă îl determinase să plece de la Sea Viw şi să vină pînă aici, s-o consulte pe Eileen O’Malley. Acum ştia că va trebui s-o ia cu el. Era ca o biată pasăre cu aripile frînte. O s-o ducă la el, la sanatoriu, şi o să încerce s-o îngrijească, dar, mai întîi, trebuia să discute cu sora ei.

Briony intră în cameră.

— Totul este în ordine, doctore?

Îi zîmbi. Ochii lui întunecaţi erau trişti şi avea părul zbîrlit, pentru că îşi trecea tot timpul degetele prin el.

— Stai jos, să vorbim puţin.

Briony se aşează lîngă pat, într-un fotoliu de piele. Andrew Melawson fu mirat să vadă ce micuţă era. Picioarele ei, încălţate în şosete albe, semănau cu cele ale unui copil. Şi părul acela frumos, roşu, şi ochii verzi, uluitori! Era o fată superbă.

— După cum ştii, sora ta nu se simte bine. Se uită la Eileen în timp ce vorbea şi zîmbi. Cred că am putea s-o ducem la sanatoriul meu, dar aş vrea să aflu mai întîi toate detaliile despre boala ei. Absolut tot. Altfel, nu pot s-o ajut.

Observă că Briony se albise la faţă şi se uitase la Eileen cu subînţeles.

Doctorul zîmbi atunci, iar Briony fu surprinsă să vadă că Eileen îi răspunsese la fel. Îl plăcea.

— Dacă vreţi să mă urmaţi în sufragerie, cred că o să vă spun tot ce trebuie să ştiţi.

Vorbise dur şi el avu impresia, pentru o clipă, că femeia aceasta micuţă putea fi foarte periculoasă. Dar îşi reveni repede şi o urmă.

— Orice îmi spui, va rămîne strict confidenţial, domnişoară Cavanagh.

Îl privi drept în faţă şi-i spuse:

— Mă numesc Briony şi unele lucruri de care mă ocup nu sînt tocmai legale. De fapt, sînt foarte ilegale. Ce părere ai despre asta?

Andrew Melawson îşi luă servieta.

— Sînt obişnuit să păstrez secrete, domnişoară Cavanagh. Mulţi dintre pacienţii mei provin din crema aristocraţiei acestei ţări. Vreau să ajut oamenii, nu să-i hărţuiesc.

— Atunci, eşti omul potrivit pentru mine.

Faptul că-i spusese „domnişoară Cavanagh” îi făcuse plăcere şi era bine că se rezuma la aspectul strict profesional.

— Este o poveste tragică, Briony. Cred că sora ta a avut o viaţă foarte tristă, spuse doctorul după ce ascultase povestea.

Îl aprobă.

— Tata a adus-o aici, în această casă. Apoi m-a adus pe mine, peste un an. Doar că eu sînt mai puternică şi am supravieţuit. Acum am ajuns o femeie foarte influentă în afacerile de care mă ocup şi, în general, obţin ceea ce vreau. Dacă mă supără ceva, mă fac luntre şi punte să lămuresc lucrurile.

Doctorul rîse, amuzat.

— Văd că mă ameninţi.

Briony zîmbi, dar ochii ei rămaseră reci.

— Nu te ameninţ, doctore Melawson, îţi fac doar o promisiune. Azi am fost foarte sinceră. Ţi-am spus tot, pentru că vreau să-mi ajut sora, dar nu mai ştie nimeni altcineva. Şi doresc să nu se afle!

— N-o să se afle, nici o grijă. Tatăl tău a fost un om foarte rău.

Briony îl repezi:

— Tata a fost un om foarte sărac şi needucat. Urv om care ajunsese la disperare. Dacă te naşti în asemenea condiţii, nu se ştie niciodată ce ai fi în stare să vinzi.

— Nu mi-aş vinde copiii, în nici un caz.

Briony zîmbi din nou.

— Nu se ştie niciodată, pînă nu ajungi în situaţia respectivă. Ai fi surprins să vezi ce poţi obţine în mahalale, pentru cinci şilingi. Orice act sexual, oricît ar fi de pervers şi de abject. Este singura lor marfă care are căutare. Aşa că nu-i judeca prea aspru. Dacă eu sînt capabilă să-mi iert tatăl, înseamnă că trebuie să fii şi tu.

Andrew Melawson se supuse în faţa unei voinţe mai puternice decît a lui. Era o casă ciudată, cu secrete tenebroase. Începea să se întrebe în ce poveste se băgase.

— O s-o aduc pe sora mea, mîine, şi o să stea cît va fi nevoie.

— Cum doreşti. Şi acum, trebuie să mă grăbesc să prind trenul.

— O să te conducă şoferul meu pînă la gară.

— Îţi mulţumesc, este foarte drăguţ din partea ta.

Luă mînuţa ei, care sclipea de diamante. Era, într-adevăr, o casă foarte ciudată.

Slavă Domnului că plecase înainte să sosească Molly.

— Mamă, linişteşte-te, te rog.

— Cum să mă liniştesc cînd tîrfa aia se afişează peste tot cu un negru!

Briony o privi, uluită.

— Ce? Ce-ai spus?

— Kerry are de mult un tip misterios. Ei bine, află că este un cioroi din orchestra ei! Ce ruşine! N-o să mai reuşesc să ridic capul în faţa cuiva, vreodată!

Briony rîse amar.

— Ba o să reuşeşti, mamă. Dacă ai supravieţuit după ceea ce mi s-a întîmplat mie, lui Eileen şi tatei, n-o să înnebuneşti din atîta lucru. Dar de unde ştii că este adevărat?

— Pentru că mi-a spus Delilah. Are o pensiune în Stepney. Şi a văzut-o acolo. Se întîlneşte cu el, pe faţă!

— Poate că-l conduce cu maşina, atîta tot. N-ai nici o dovadă. Ce dracu', mamă! Ştii cum sînt oamenii ăştia. Abia s-au dezmeticit după dispariţia lui O'Malley şi a mamei sale. Nu-mi spune că au avut timp să se intereseze de Kerry!

— Ascultă, Briony, am mai de mult o presimţire rea în privinţa lui Kerry. Apoi, săptămînă trecută, am spus ceva despre negri şi a sărit ca arsă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă ar fi aici, în clipa asta, i-aş smulge capul de pe umeri! Cînd mă gîndesc că a atins-o cu mîinile lui negre.

Briony citi scîrba în ochii mamei sale. Se duse la ea şi o aşează pe un scaun.

— Linişteşte-te!

— Trebuie să faci ceva, Briony. Zdrobeşte-l! Desfigurează- l! Dă-i o lecţie pe care s-o ţină minte toată viaţa! Trebuie să pui capăt, imediat, relaţiei lor.

— Bună, Bernadette. Ia loc.

Bernie se aşează vizavi de Briony, la biroul ei. Uşa era închisă, dar se auzea vocea lui Kerry, în timp ce cînta.

— Sună bine, nu-i aşa, Bri?

— Da. De fapt, mie îmi sună ca o fată care se culcă zilnic cu un negru. Mă înşel cumva? Kerry s-a încurcat cu cineva din orchestră? Hai, spune! Doar nu au de gînd să se logodească?

Bernadette se albi la faţă.

— Cine ţi-a spus?

— Nu contează cine. Ştiu şi gata. Văd că ai fost foarte secretoasă. Ai încercat, totuşi, să-mi baţi cîteva apropouri, nu-i aşa? Este Evander, nu-i aşa? Cel pe care-l lăuda pentru talentul şi isteţimea lui. Hai, răspunde-mi, prefăcută ce eşti!

— Nu sînt prefăcută! N-am suflat, nimănui, nici o vorbă.

— Păi, tocmai aici este problema! De obicei, ai o gură cît o şură. Aşa că mă întreb de ce ai tăcut, de data aceasta. Pentru că ai crezut că se va termina cu cariera lui Kerry, dacă o să se afle, nu-i aşa? Ai stat şi ai lăsat-o pe sora ta să-şi distrugă viaţa, fără să încerci măcar s-o opreşti. Ar fi trebuit să vii la mine, să-mi spui, imediat cum ai aflat sau ai bănuit. Iar acum a căzut totul pe capul meu. Eu voi fi aceea care va trebui să scap de el, nu-i aşa?

— Se întoarce, oricum, în Statele Unite, la sfîrşitul lunii.

— Ba nu, draga mea, o să se întoarcă în noaptea asta. Şi o să plece cu o amintire din partea mea. Rupert Charles cunoaşte un tip care vrea s-o înregistreze pe Kerry. Crede că va ajunge departe şi eu am aceeaşi părere. Spre deosebire de tine, Bernie, pe Kerry o aşteaptă un viitor strălucit şi nu are de ce să-şi complice viaţa cu un cîntăreţ negru. Diseară, după spectacol, opreşte-o la club. Evander şi orchestra lui veselă vor pleca definitiv la ei acasă.

— Dar, Briony, o să plece, oricum, la sfîrşitul lunii. Ce mai contează cîteva săptămîni?

Bernie era uimită că le lua apărarea lui Kerry şi Evander. Dar acum, cînd se spărsese buba, îi compătimea.

Briony clătină din cap, uluită.

— Chiar nu înţelegi? A fost văzută. Cineva a venit să-i spună mamei. A aflat toată lumea, Bernie. Trebuie să lichidăm povestea cît mai repede. Evander trebuie să priceapă că va avea mari'necazuri, dacă se va întoarce vreodată s-o caute.

Bernie îşi plecă privirea.

— O să fie distrusă, Bri. Este nebună după el. Serios, îl iubeşte cu adevărat.

Oricît de mult o compătimea pe sora ei, trebuia să fie tare şi, cînd îi răspunse lui Bernadette, o făcu cu toată convingerea:

— Înseamnă că este o proastă. Dar, într-o zi, o să-mi mulţumească. O să-şi dea seama de nebunia pe care era s-o facă. Îţi dai seama ce scandal ar ieşi? Dacă s-ar afla, Kerry ar fi o proscrisă. Nu se poate. Vocea este cea mai mare avere a ei. Şi, dacă va depinde de mine, o să am grijă să şi-o folosească din plin. Voi veghea personal asupra ei.

Bernadette îşi studie sora mult timp, înainte să-i răspundă:

— Ştii ceva, Briony? Cred că este grozav să fii ca tine. Treci prin viaţă, organizîndu-i pe toţi şi pe toate. Parcă ai fi Dumnezeu, iar noi, supuşii tăi. Dar să ştii că, de data aceasta, no să meargă. Recunosc, am vrut s-o văd încolţită. Talentata, minunata Kerry, fata cu voce de aur! Dar acum nu mai sînt atît de sigură. Pentru că vreau să-ţi spun ceva: îl adoră pe omul acesta. N-ai decît să-l trimiţi unde vrei, dar n-o să poţi schimba sentimentele oamenilor. Credeam că tu o s-o înţelegi mai bine decît oricine. Gîndeşte-te ce simţi pentru Benedict, deşi ştii prea bine ce tată are. Nu le poţi ţine piept sentimentelor, Bri. Nici tu, nici eu, nici Kerry. Nici măcar biata Eileen.

Briony se aplecă peste birou, dărîmînd paharul cu whisky.

— Ai o gură mare, Bernie, şi asta te-a pierdut întotdeauna. Încă de cînd erai mică, ţi-a adus numai necazuri. Ei bine, vreau să-ţi spun ceva: n-am chef să mă cert cu tine astă-seară. Nu vreau să-i fac rău lui Kerry: dimpotrivă, vreau tot ce-i mai bun pentru ea. Tu ai vrut s-o distrugi. Faptul că n-ai deschis gura aia, cît o şură, m-a lămurit. Aşa că o să faci ce-ţi spun. Di- seară o s-o reţii aici şi, dacă îi sufli vreo vorbă, îţi frîng gîtul. Diseară s-a terminat cu orchestra asta şi cu Evander Dorsey. Şi acum, piei din ochii mei, Bernie, înainte să uit că sîntem surori.

CAPITOLUL 25

Kerry îi promisese lui Bernadette că va bea ceva cu ea, la bar, şi-o să-i spună ce mai aflase despre Eileen. Avusese mare succes în noaptea aceea. Ultimii clienţi se pregăteau de plecare şi Kerry stătea cu un pahar de şampanie în mînă. Sorbi din el şi, uitîndu-se în oglindă, se îndreptă de spate. Julian, barmanul, o privea zîmbind trist. Kerry îl plăcea. Era nostim, de obicei.

— Ce-i cu tine, Ju, arăţi cumplit!

— Ca să fiu sincer, draga mea, a trebuit să înghit observaţiile surorii tale, care nu-i de loc în toane bune, în noaptea asta.

Kerry rîse.

— Are multe pe cap, de cînd Tommy s-a apucat de alte afaceri...

Se întrerupse. Probabil că aflase toată lumea despre Tommy şi Briony, dar ea n-o să scoată nici o vorbă. Ştia că Tommy lansase zvonul că-şi extindea afacerile şi de aceea n-avea timp să vină la club. Dar oamenii nu erau proşti. Auzise şi ea că umbla cu toate femeile care-i ieşeau în cale. Dar nu putea să-i spună aşa ceva lui Briony. Lui Kerry îi părea rău pentru sora ei. Avea atîtea pe cap. După toate cîte i se întîm- plaseră lui Eileen, venise şi povestea asta cu Tommy. Relaţia lor fusese atît de stabilă, încît nu-i venea să creadă că se terminase.

Evander trecu pe Iîngă ea şi-i strigă:

— Noapte bună, domnişoară Cavanagh.

Zîmbi şi-i răspunse la fel, menţinînd aparenţele, deşi era sigură că Julian ghicise de mult că erau împreună.

— Noapte bună, Evander dragă, pe mîine! Julian vorbi cu glas tare şi Evander zîmbi. Drăguţ tipul. Îmi place foarte mult.

Kerry surîse şi sorbi din şampanie. Unde dracu’ era Bernadette? Evander va trebui acum s-o aştepte la colţ, pînă cînd venea să-l ia cu maşina ei.

Bău şampania.

— Mai vrei un pahar?

Kerry îi făcu semn că da şi se uită din nou în oglindă. De-abia aştepta să-l vadă pe Evander, în noaptea asta. Avea nişte veşti pentru el. Un patron de club, din Franţa, aflase de vocea ei superbă şi îi oferise să cînte în localul lui, Joie de Vivre. Îi spusese impresarului ei că era foarte interesată. Era ocazia pe care o aştepta de atîta timp.

Avea convingerea că Franţa era o ţară în care va putea trăi, în voie, cu Evander. Francezii erau mult mai toleranţi. O să fie bine acolo. Trebuiau să scape de Londra. Simţi cum o cuprinde entuziasmul. Principalul ei scop în viaţă era să-l împiedice s-o părăsească. Şi acum, avea soluţia potrivită.

Constată, cu surprindere, că golise şi al doilea pahar de şampanie şi, întorcîndu-se spre Julian, îl întrebă:

— Ştii cumva unde este Bernadette?

Bărbatul îi zîmbi şi-i spuse:

— A plecat acum o jumătate de oră.

Kerry se încruntă.

— Eşti sigur? Trebuia să bem ceva împreună, înainte să ne întoarcem acasă.

Julian ridică din umeri.

— Poate a uitat.

Kerry zîmbi, dar nu mai înţelegea nimic. Bernadette insistase foarte mult să se intilnească.

— Poate. Noapte bună, Julian.

— Noapte bună, domnişoară. Ai cîntat ca o pasăre în noaptea asta. A fost o plăcere să te ascult.

— Mulţumesc. Pe mîine.

Kerry plecă de la club. Cinci minute mai tîrziu, era în colţul străzii, unde ar fi trebuit să-l întîlnească pe Evander. Dar nu era nicăieri.

Aşteptă zece minute şi apoi se întoarse singură acasă, cu maşina.

Evander stătea pe bancheta din spate, într-o maşină mare, încadrat de doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse în viaţa lui. Kevin Carter, şoferul lui Briony, stătea la volan. Nu scosese nimeni nici o vorbă, de cînd îl înghesuiseră înăuntru. I se prelingea sudoarea de pe frunte, în ochi. Evander era un tip solid, puternic, dar n-avea cum să scape din această situaţie. Aşa că se linişti. Ştia ce aveau de gînd să-i facă şi era perfect conştient că aflaseră de relaţia lui cu Kerry Cavanagh. Da, ştia că venise timpul să plătească.

— Pot să fumez? ii întrebă cît se poate de calm.

— Numai dacă-ţi dau eu foc, zise Kevin Carter, iar ceilalţi doi rîseră ca de o glumă bună.

— Aşa păţesc cei ca voi, în Statele Unite, nu? Sînteţi arşi de vii, pe cruci. Am citit în ziar. Le zice Ku Klux Klan, nu-i aşa?

Evander se îngrozi, fără să vrea. Aceşti oameni nu se deosebeau cu nimic de semenii lor din Statele Unite. Da, erau la fel ca cei care veneau noaptea, călare, şi incendiau colibele negrilor.

Nu se deosebeau nicăieri în lume. Gîturi roşii şi accent cockney.

Zîmbi în beznă, uitîndu-se pe geam şi încercînd să-şi dea seama unde se afla.

— Mă întreb ce înseamnă, zise Archie Tubby, sincer interesat.

— Ce? Ku Klux Klan?

— Da. Nostim nume.

— Vine din greceşte. Kukos înseamnă cerc. Klan este de la clanul scoţian. Primii patru fondatori erau soldaţi sudişti, descendenţi ai emigranţilor scoţieni.

— De unde ştii? il întrebă Tubby, enervat.

El, unul, nu era în stare să-şi scrie nici măcar propriul nume. Aşa că un negru cu carte i se părea revoltător.

— Mi-a spus o doamnă albă, de mult, cînd eram copil. Şi n-o să uit niciodată.

Kevin Carter rîse.

— Ei bine, n-o să uiţi nici noaptea asta, cioară ce eşti. Ce dracu’ ai crezut că faci cînd te-ai culcat cu o fată albă? Eşti un gunoi, un rahat, un nimic. Ţi-ai imaginat că poţi pîngări o fată albă, serioasă? Nu-i nimic, o să te învăţăm noi minte pentru asta.

Bărbaţii din maşină clocoteau de ură. Kevin Carter opri, în faţă la East India Docks, şi-l băgară pe Evander într-o magazie. Acum era cu adevărat speriat. Kevin Carter luă un mîner de topor şi-l lovi, fără milă, pe Evander peste picioare.

În cele din urmă, după ce leşină, îi rupse fiecare deget în parte.

Peste o oră, băteau la uşa lui Glennford. Cînd le deschise, aruncară trupul sîngerînd al lui Evander pe podeaua goală.

— Astea sînt biletele voastre. În noaptea asta, vă căraţi cu toţii. Dacă mai sînteţi aici, mîine dimineaţă, o să daţi de bucluc.

Glennford îl aprobă din cap. Ar fi vrut să-l ia la bătaie, dar ştia din copilărie că nu avea nici o şansă. Aşa că se supuse. Plecară cu toţii, cum se lumină de ziuă.

Briony rămase impresionată de sanatoriul Sea V'tew. Era o casă mare, victoriană, pe malul mării, la Southend. Avea două turnuleţe pe acoperiş, care adăposteau dormitoare ce dădeau către estuarul Tamisei şi provincia Kent. Dormitorul rotund, din dreapta clădirii, urma să fie al lui Eileen.

În timp ce Briony îi despacheta lucrurile, observă că Eileen se aşezase la fereastră să privească marea.

— Este frumos aici, nu-i aşa, Eileen?

Ea dădu din cap. Stătea cu picioarele ghemuite sub ea, ca un copil.

— Îmi place aici, Briony, miroase frumos.

— Este un aer sărat, Eileen. Îţi aminteşti cînd mama ne-a dus la Rainham, în copilărie? Stăteam pe bancă şi ne bălăceam în apă.

Eileen dădu din cap, zîmbind.

— Am mîncat ţipari şi scoici, seara, iar Kerry a vomitat tot drumul, pînă acasă.

— Aşa este, Eileen.

Briony era încîntată s-o audă vorbind. Se pare că-i plăcea locul acesta, populat cu călugăriţe şi pacienţii aceştia, la fel de tăcuţi ca măicuţele. Era linişte. Nu se auzea decît vuietul mării. Briony se aşează pe scaun, lîngă Eileen.

Cîţiva pescari singuratici zăboveau pe ţărm. Era înnorat şi îşi puseseră pelerinele. Această parte a coastei se numea Thorpe Bay. De-a lungul şoselei, se înălţau case mari, reşedinţe impunătoare, care aparţineau celor cu bani şi titluri nobiliare. Se uită dincolo de estuar, la corăbiile care alunecau tăcute pe luciul apei. Era un loc calm şi frumos. O să-i prindă bine lui Eileen.

Răsună o sirenă şi Eileen tresări. Briony rîse şi o îmbrăţişă.

— Totul va fi bine, Eileen, îţi promit.

— Ce s-a întîmplat cu Joshua, Bri? Unde este?

Briony inspiră adînc.

— A plecat, draga mea. Nu mai poate să-ţi facă nici un rău.

— Crezi că o să se întoarcă? intrebă ea, în şoaptă.

— Nu, nici vorbă. N-are cum să se mai întoarcă de unde este.

Eileen se linişti.

— Doamne, ce bine îmi pare! Nu mai puteam să dau ochii cu nici unul din ei, Bri. Şi te rog s-o ţii departe pe mama de mine, un timp.

Briony tresări, uimită.

— Pe mama? Ce ai cu ea?

— Nu mai pot să văd pe nimeni, deocamdată. Mă pisează la cap cu ştii tu ce. Îmi spune să mă adun. Şi eu aş vrea asta, Briony. Dar m-au apucat din nou senzaţiile acelea, de demult. Uneori, nu mai ştiu sigur cine sînt sau ce fac. Aud fel de fel de lucruri, Bri... glasuri care-mi vorbesc tot timpul. Ştiu că nu este nimeni, în realitate, dar trebuie să le ascult. Dacă nu, am impresia că o să mi se întîmple ceva rău.

Briony o strînse la piept. Cînd îi vorbi, avea glasul înecat în lacrimi:

— N-o să ni se mai întîmple nimic rău, nici mie, nici ţie, nici celorlalte. Îţi promit.

— Îmi place aici, Briony. Mă simt în siguranţă.

— Sigur că eşti în siguranţă, Eileen.

— Şi n-o s-o trimiţi pe mama aşa curînd, da?

— Bineînţeles. O să fac tot ce vrei.

Se uită la Eileen, dar se cufundase din nou în rătăcirile ei.

Fata se desprinse din braţele ei şi contemplă peisajul marin. Şi nu mai scoase nici un cuvînt, pînă plecă Briony.

Kerry se trezi singură. Se întinse în pat şi dădu cu mîinile de locul gol de lîngă ea. Cînd deschise ochii, îşi aminti că nu-l găsise pe Evander, noaptea trecută. Se întoarse pe spate şi oftă. Se obişnuise să-l aibă lîngă ea, cînd se trezea. Vecinii ei erau funcţionari şi nu dădea ochii cu ei. Iar faptul că era cîntăreaţă, şi încă una care devenea din ce în ce mai vestită, îi oferea o scuză perfectă să apară în compania unui muzician negru. Iar acum şi-l dorea lîngă ea pe acest muzician negru, dar nu-l avea.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Era aproape zece şi jumătate. Se ridică în pat. Dormise mai tîrziu ca oricînd. Cînd îşi puse halatul, auzi cheia lui Bernie în uşă.

— Bună, Bernie, unde ai fost toată noaptea?

Kerry ieşi pe hol, dar încremeni în loc, cînd văzu faţa lui Bernadette.

— Ce s-a întîmplat? Eileen se simte rău, nu-i aşa?

Bernadette îşi scoase haina şi o lăsă să cadă jos.

Apoi, scoţîndu-şi pălărioara clopot, o trînti peste haină.

— Vino în bucătărie, Kerry. Nu s-a întîmplat nimic rău cu Eileen, dar trebuie să-ţi spun neapărat ceva.

— Doamne, ce este, Bernie?

Bernadette luă ibricul şi-l trînti pe plită. Apoi aprinse gazul şi, privind-o drept în faţă pe sora ei, îi spuse:

— A plecat.

Kerry se încruntă, neîncrezătoare.

— Cine? Cine a plecat?

— Evander. De fapt, toată orchestra. Mama te-a pîrît, Kerry. Briony l-a alungat noaptea trecută.

Kerry îşi duse mîna la gît. Apoi se sprijini de masă şi murmură:

— A murit?

Bernadette, după o noapte nedormită, cu mama ei, care-şi blestemase fiica rătăcită, cedă nervos.

— Ah, nu mai exagera atît! Au scăpat de el, atîta tot.

Kerry se aşează pe un scaun de lemn, cenuşie la faţă.

— Cum să nu exagerez! Pe Ronnie Old l-a lichidat imediat! Doamne Sfinte, bietul meu Evander. L-au luat probabil noaptea trecută. L-am aşteptat, dar n-a venit.

Sări de pe scaun şi alergă în dormitor.

Bernadette pregăti ceaiul. Tocmai îi aducea o cană, cînd Kerry apăru în dormitor, gata îmbrăcată.

— Unde te duci?

Kerry o privi, uluită.

— Unde crezi? La Stepney.

Bernie puse cana aburindă pe măsuţă.

— N-o să fie acolo.

— De unde ştii? Poate că n-a plecat încă sau poate mi-a lăsat un mesaj.

Kerry ştia că vorbeşte aiurea.

— Calmează-te, te rog.

Dar fata o împinse din calea ei pe Bernadette, luă geanta, cheile şi ieşi din apartament. Bernadette o urmă pe scări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kerry, n-are rost să te duci acolo, nu-ţi dai seama? Întoarce-te, te rog. Hai să vedem ce-i de făcut.

— Cine, noi două? Cred că glumeşti! Cine i-a spus despre noi? Sînt sigură că tu, invidioasă ce eşti! Pun pariu că n-ai mai putut de bucurie. Te cred capabilă de orice. Cînd ajunse în stradă, încercă să descuie maşina. Dar îi tremurau mîinile atît de rău, încît scăpă cheile pe jos. Le aruncă în şanţ, cu piciorul, şi făcu semn unui taxi.

— Stepney, East Street. Cît de repede poţi.

Şoferul rîse.

— Ce s-a întîmplat, drăguţă? Vrei să-l prinzi pe bărbatul tău cu cineva?

— Dă-i drumul şi tacă-ţi gura! Dacă aş fi avut nevoie de un măscărici, l-aş fi angajat pe Stan Laurel să mă conducă!

Şoferul amuţi. Era îmbrăcată ca o doamnă, dar vorbea ca un hamal din port. De aici înainte, n-o să se mai mire de nimic. Ea sări din taxi în capătul străzii East Street, aruncîndu-i omului zece şilingi. Bărbatul luă banii şi o salută ca pe un general, înainte să o ia din loc.

Kerry o porni pe East Street. Era îmbrăcată într-o haină de seară, din brocart roşu, cu guler şi manşon din blană. Pelerina fîlfîia în timp ce mergea, descoperind un costum roz, din lînă. N-avea pălărie, iar părul curat îi atîrna pe umeri.

East Street fusese, odată, un cartier civilizat. Avea case mari, impunătoare, cu patru etaje şi trepte la intrare. Cu ani în urmă, aceste trepte erau curăţate zi de zi, acum, însă, cele mai multe erau murdare şi crăpate. Strada era plină de gunoaie - coji de legume, cîrpe murdare şi excremente umane, lăsate de copiii care-şi făceau nevoile unde le venea.

Mirosea urît. Din cînd în cînd, o rafală proaspătă de vînt înviora locatarii.

În aer plutea mirosul cărbunelui de la fabricile din jur. Casele erau pline de funingine. La unsprezece şi un sfert dimineaţa, negustorii băteau la uşile oamenilor, copiii se jucau şi femeile bîrfeau între ele. Adică cele care nu se ascundeau de datornici şi proprietari.

Kerry sesiză privirile ostile care o urmăreau în timp ce se apropia de casa unde locuiau Evander şi orchestra sa. Lîngă locuinţa de la numărul doi, văzu un băiat de vreo şaisprezece ani. O măsură obraznic, din cap pînă-n picioare, cînd se opri lîngă el.

— Vrei să cîştigi un şiling?

— Şi ce trebuie să fac? o întrebă el, cu un accent neplăcut.

— Vreau să duci un mesaj domnului Dorsey, de acolo.

Îi făcu semn spre casă.

— O să te coste mai mult de un şiling, păpuşo. Mesajele pentru negri sînt taxate dublu.

Kerry se abţinu să nu-l repeadă şi-l aprobă din cap.

— Bine, atunci, doi. Vreau să baţi la uşa camerei lui şi să-i spui că domnişoara Cavangh este afară şi doreşte să-i vorbească.

— Dă-mi banii, mai întîi, zise el, întinzînd o mînă murdară.

Kerry deschise geanta şi scoase o jumătate de coroană.

— N-am mărunt.

— Nu-i nimic, nici eu n-am de unde să-ţi dau restul. Se pare că preţul a urcat brusc.

Zicînd acestea, dispăru în casă. Kerry îl aştepta, stînjenită. Regreta că se îmbrăcase într-o haină atît de ţipătoare. Îşi dorea ca Evander să apară odată, ca să plece cît mai repede din locul acela. Spera că o s-o liniştească şi o să-i spună că nu era decît una din glumele răutăcioase ale lui Bernie.

O figură apăru în capătul scărilor şi Kerry îşi pierdu orice speranţă.

— Văd că ai tupeu, nu glumă, să vii aici după negroteiul tău!

Toţi locatarii de pe stradă se uitară în direcţia de unde venise vocea stridentă. Kerry nu ştia ce să facă. Femeia era bătrînă şi avea nişte sîni uriaşi, care-i atîrnau pînă la talie, pe sub sorţ. Era încălţată cu nişte cizme vechi, bărbăteşti, de armată, iar ciorapii îi atîrnau în vine. Îşi încrucişase braţele, cît nişte satîre, peste piept şi o privea dispreţuitor.

— A plecat noaptea trecută, scumpo, cu toată orchestra, fără să-mi achite chiria pe-o săptămînă. Se pare că cineva ţi-a stricat jocul, pentru că era plin de sînge. A mînjit scările de sus şi pînă jos. Inclusiv pereţii! Pe Dumnezeul meu, ai mare tupeu să vii aici, în casa unei femei respectabile, să te interesezi de cioroiul tău!

Cîţiva bărbaţi apărură pe la uşi, numai în cămaşă, treziţi de vocea zgripţuroaicei. Erau curioşi să vadă, probabil, cum o s-o muştruluiască pe tîrfa în haină roşie.

Kerry se întoarse şi o porni pe stradă, cu capul în piept, clănţănind cu tocurile ei înalte.

— Pleacă dracu’ de aici, tîrfo, pînă nu-ţi trag un şut în fund! Te culci cu negri! Cară-te mai repede!

Bărbatul intră la el în cameră şi Kerry grăbi pasul.

O femeie, cu un copil în braţe, traversă drumul şi o scuipă pe Kerry drept în obraz.

— Tîrfă împuţită, vii aici după cioroiul tău! Să nu crezi că nu te-am văzut.

Kerry o aştepta să se dea la o parte, cînd bărbatul, care ţipase la ea, ieşi din nou, cu o oală de noapte pe care o aruncă spre Kerry. O murdări pe tivul hainei şi pe pantofi. Iar cînd îl privi în ochi şi citi ura şi duşmănia, care mocneau acum peste tot, în jurul ei, o luă la fugă, scăpînd geanta din mînă pe trotuar. Nu simţise niciodată atîta răutate. Nu mai trecuse printr-o experienţă atît de ruşinoasă şi umilitoare. Alergă pînă ajunse în High Street, uitîndu-se în jurul ei ca un animal sălbatic hăituit de ogari. Continuă să alerge pînă ajunse în Victoria Park.

Acolo, se aşeză pe bancă şi izbucni în lacrimi. Înfăşurîndu-şi braţele în jurul ei, îşi mîngîie burta, pe sub haină.

Avea nişte veşti atît de bune pentru el! Iar acum nu mai putea să-i spună nimic, pentru că plecase.

Plecase, sîngerînd şi bătut. Dar, dacă sîngera, însemna că nu murise. Gîndul acesta, pe lîngă celelalte, atît de rele, o linişti.

Dacă sîngera, era în viaţă.

Şi, în momentul acela, o urî pe Briony mai mult decît urîse pe cineva vreodată.

Era tîrziu şi drumul de la Southend-on-Sea o obosise pe Briony. Stătea singură în sufragerie şi sorbea din ceaşca aburindă cu ceai. Ar fi trebuit să se ducă la club, noaptea aceasta, se întîlnească un tip, pe nume Joey Vickers, în legătură cu un lichior ieftin. Faţa pierdută a lui Eileen o obseda. Se uită la fotografia lui Benedict. Bernadette avusese dreptate în multe privinţe. Sentimentele erau greu de neglijat. Faptul că tatăl lui era Henry Dumas, un nenorocit, după părerea lui Briony, nu o împiedica să-şi adore fiul.

De cîte ori nu auzise oamenii spunînd: „Dacă m-aş putea întoarce înapoi, aş face altfel”. Dar ea n-ar face, pentru că ar însemna ca fiul ei să nu se mai nască.

Deşi era departe de ea, în altă casă, unde ducea o viaţă străină ei, pe care n-o putea intui decît cu ajutorul lui Sally, era băiatul ei. Într-o zi, la timpul potrivit, el va afla lucrul acesta.

Bău ceaiul şi îşi umplu din nou ceaşca. Era linişte în casă, spre bucuria ei, pînă cînd Cissy intră în cameră, în vîrful picioarelor.

— Vrei ceva de mîncare?

— Nu, mulţumesc. Odihneşte-te puţin, Cissy. Nu mai sta atît în picioare.

Cissy se aşează lîngă foc şi se uită, încruntată, la picioarele ei umflate.

— Parcă ar fi nişte labe de porc!

— Ar trebui să te duci la doctor şi să te odihneşti. Ai destule ajutoare. Nu mai trebuie să trudeşti atît.

Cissy pufni, obscen.

— Proastele alea nu se pricep la nimic. Şi, dacă stau toată ziua, o să înnebunesc ca... îşi muşcă buzele. Îmi pare rău, Bri!

Briony rîse.

— Nu trebuie să te controlezi ce vorbeşti în faţa mea, Cissy. De fapt şi eu mă gîndeam la ea.

— Ce mai face? Este bine?

Briony o aprobă din cap.

— Da, se pare că-i place acolo. Este foarte frumos, Cissy. N-am mai văzut atîta apă, în viaţa mea. Am înotat în bălţi, în copilărie, la mare este însă cu totul altfel. Curat şi verde. A fost minunat. Şi mirosea atît de plăcut! Îmi venea să rămîn şi eu acolo. Să las totul baltă şi să nu mă mai întorc.

Cissy hohoti.

— Nu te văd stînd pasivă, într-un cărucior. Uite ce este, Briony, ai multe pe cap acum, ştiu asta. Parcă nu mai eşti tu de la moartea lui Ginelle. Am observat cum te-ai schimbat. Dar chiar dacă ai pleca din Londra, te-ai întoarce în curînd. Eşti o femeie care are nevoie de o viaţă agitată. Altfel, n-ai mai fi deschis atîtea localuri. Săptămînă asta ai reuşit, fără sprijinul lui Tommy, să rezolvi situaţia lui Eileen, fără să-ţi neglijezi

cluburile şi casele, bineînţeles. Cissy vorbea plină de admiraţie: Eu una, n-aş fi în stare să organizez nimic. Nu te mai subestima şi nu deveni melancolică. Îmba- tă-te dacă vrei, dar nu te lăsa doborîtă de evenimente. Nu-mi place să te văd deprimată. Într-un fel, dacă nu ai dreptate, nici lumea din jurul tău nu ţi se pare aceeaşi.

Briony se uită la vechea ei prietenă. Cissy nu era decît cu cîţiva ani mai mare ca ea, dar îmbătrînise îngrozitor. Muncea din copilărie şi nu ştiuse altceva toată viaţa ei. Fără muncă, era ca un peşte pe uscat. De aceea nu suporta să lase o fată mai tînără să-i ia locul.

Trebuia să se facă utilă, să-şi plătească mîncarea, îmbrăcămintea şi adăpostul. Aşa fusese educată de cînd era mică.

— Sînt bine, Cissy, numai că am multe pe cap. Acum, a mai apărut şi necazul cu Kerry. Nu cred că o să mă mai aibă la inimă, un timp. Trebuia să acţionez, dacă nu voiam să mă fac de rîs.

— Dar ce s-a întîmplat, de fapt?

— Nu pot să-ţi spun, Cissy, draga mea. Cred că este mai bine să rămînă între mine şi Kerry.

Şi mama mea, se gîndi ea, pentru că Molly fusese foarte hotărîtă în această privinţă. Kerry nu mai avea ce căuta în casa ei.

CAPITOLUL 26

Briony se îmbrăca, cu grijă, pentru întîlnirea ei cu Mariah. Cele două femei urmau să viziteze Berwick Manor şi să hotărască dacă era o afacere rentabilă. Briony ştia deja că răspunsul va fi da, pentru că Mariah era foarte şireată. Azi nu vor face altceva decît să-şi dea acordul oficial.

Îşi puse un costum roz-închis. În timp ce mergea, i se prindea de ciorapii de mătase. Jacheta era lungă şi largă, cu decolteu pătrat.

Îşi prinse un diamant în formă de şopîrlă şi o broşa cu rubine, pe umăr, şi îşi strînse părul des într-un coc, lăsîndu-l să-i cadă în bucle care îi încadrau faţa. Of- tînd, renunţă să-l mai aranjeze şi se machie. În final, îşi puse pantofii şi se uită în oglinda mare din dormitor. Arăta bine.

Şi, în timp ce cotrobăia în poşeta ei mare, neagră, auzi scandalul din hol. Glasul lui Kerry, puternic, strident, şi vocea, un pic mai liniştită, a lui Bernadette. Încruntîndu-se, ieşi din dormitor şi apăru în capătul scărilor.

— Deci, ai venit! Te aşteptam mai devreme.

Kerry îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Căţea! Vacă nenorocită! Te crezi deşteaptă, nu-i aşa?

Briony coborî scările. Cissy şi doamna Horlock o priveau cu interes, iar Bernadette, cu teamă.

— Am încercat s-o opresc, Bri... Dar a înnebunit. N-o băga în seamă.

Kerry arăta oribil. Avea hainele murdare de noroi şi tivul pelerinei

părea tăvălit prin mizerie. Ciorapii albi se înnegriseră, iar părul îi atîrna răvăşit. O privi sălbatic pe Bernie şi zbieră:

— Nu încerca să calmezi lucrurile. Aşa ceva nu se poate uita. N-o să treceţi nimic sub tăcere, aşa cum aţi făcut cu moartea tatei! Acum, mă priveşte pe mine. Aşa că lăsaţi-mă dracului în pace! Nu vă băgaţi nasul unde nu vă priveşte.

Cînd ajunse la parter, Briony se uită la Cissy şi la doamna Horlock şi le spuse calm:

— Puneţi de ceai.

Cele două femei plecară, dar Briony ştia că vor rămîne să tragă cu urechea. Nu voiau să le scape nimic. Kerry se încorda cînd o văzu pe Briony venind spre ea. Dar nu făcu altceva decît să deschidă uşa sufrageriei.

— Intră, să discutăm. Deci, reţine, să discutăm, nu să zbierăm. Mă doare capul, iar glasul tău îmi sfredeleşte creierii.

Kerry era descumpănită. Se aşteptase la multe, dar nu la aşa ceva. Calmul lui Briony o luase prin surprindere, exact cum intuise sora ei. Kerry o văzu intrînd şi n-avu altceva de făcut decît s-o urmeze, cu Bernie după ea.

Briony stătea lîngă cămin. Hainele şi coafura ei perfectă o descumpănau din ce în ce mai mult pe Kerry.

— Uită-te la tine! Presupun că ţi-ai pus o pălărie roşie, asortată. Ştii ce se spune, Kerry, nu-i aşa? „Cu pălărie roşie şi fără chiloţi”. Se potriveşte perfect cu tine.

— Spune-mi, cine l-a bătut pe Evander? Tu? Nu m-ar mira. Ştii, parcă ai fi un bărbat. Gîndeşti ca un bărbat, te porţi ca un bărbat. Nu-i de mirare că Tommy Lane te-a lăsat. Avea probabil senzaţia că trăieşte ca un homosexual. Cu un bărbat, alături. Singura deosebire e că porţi fustă.

Vorbele ei despre Tommy o durură, după cum era de aşteptat. Ţinuse cu tot dinadinsul s-o jignească pe Briony. Să sufere la fel cum suferea şi ea.

— Văd că ai amuţit, deodată. Ce-i cu tine? De obicei, ai o gură cît o şură. Adevărul doare, nu-i aşa? Bernadette încercă s-o ia de braţ, dar o împinse. Lasă-mă în pace!

— Stai jos, Kerry. Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu.

Vocea calmă şi clară a lui Briony o surprinse.

— Nu-mi spune mie ce să fac, tîrfă nenorocită! Mi-ai distrus viaţa. Eu şi Evander urma să plecăm. Mi se oferise o slujbă la Paris. Voiam să-ţi spun că puţin îmi pasă de clubul tău. Am fi dus-o bine, acolo. Dar nu, a trebuit să-l îndepărtezi, ca pe un gunoi. Ei bine, dă-mi voie să te anunţ că sînt gravidă, Briony Cavanagh! Rîse, văzînd privirile şocate ale surorilor ei. Da, aţi crezut că s-a terminat. Ei bine, de-abia începe. Şi aş vrea să mai aflaţi încă ceva: sînt mîndră de asta. Sper să nasc un copil negru ca noaptea! Atît de negru, încît să strălucească! Ei, ce-o să mai faci acum, Bri? Cum o să rezolvi problema? Toate ameninţările şi banii tăi nu valorează nimic, pentru că-l doresc. Îl doresc cu adevărat. Mai ales acum, după ce l-ai alungat pe Evander. Este tot ce mi-a mai rămas de la el.

Briony oftă adînc, răsunător. Parcă ar fi înţepat-o în piept şi sar fi dezumflat.

Kerry rîse de reacţia surorii ei.

— Ţi-am stricat toate planurile, nu-i aşa? Îşi frecă burta. Nu te aşteptai la aşa ceva!

Briony se ridică, ţeapănă, străbătu încăperea şi o plesni peste faţă. Apoi o apucă de braţ şi zbieră:

— Tîrfă idioată ce eşti! Ţi se pare foarte nostim şi inteligent, nu-i aşa? Crezi că ne-ai făcut-o? O trînti pe scaunul de lîngă foc şi se aplecă peste ea. Ţi-ai distrus viaţa, iapă tîmpită ce eşti! Auzi, gravidă! Îmi vine să te sugrum!

O plesni peste faţă şi umeri, stăpînindu-se cu greu să nu-i smulgă părul şi s-o sfîşie cu unghiile.

— De data aceasta, ai făcut-o, într-adevăr. Ai dreptate, nu pot să te ajut. Nimeni nu mai poate să te ajute acum. Te întrebi de ce m-am băgat? O să-ţi explic imediat de ce. Pentru că nu sînteţi în stare să trăiţi pe picioarele voastre. Mai ales tu. Ai o voce de aur, eşti talentată şi acum te-ai nenorocit, pentru că, în ziua cînd vei da naştere unui copil negru, n-o să se mai uite nimeni la tine. L-am plăcut şi eu pe Evander, indiferent dacă mă crezi sau nu. Dar nu este suficient să-l placi. Cu el, ai fi fost ostracizată. Oamenii te-ar fi privit ca pe un gunoi! De aici înainte, aşa o să fie. Şi ai avut neobrăzarea să vii să-mi spui ce am greşit eu. Păcat că nu te-ai gîndit la asta cînd te regulai cu Evander Dorsey al tău!

Kerry se uită, temătoare, în ochii surorii ei. Toate gîndurile negre, care o obsedau noaptea, prinseseră glas. Adevărul durea, aşa cum spusese chiar ea, mai devreme. Durea foarte mult.

Briony începu să se fîţîie prin cameră, agitată. Bernadette îi aprinse o ţigară şi i-o dădu.

Briony trase cu poftă din ţigară. Faţa albă, deznădăjduită, a lui Kerry, o făcea s-o compătimească. Îi venea s-o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi bine. Dar ar fi fost o minciună. Pentru că nimic nu va mai fi bine, de aici înainte, pentru Kerry Cavanagh.

— Eşti sigură că eşti gravidă?

Kerry se aşează pe un scaun, distrusă. Părea foarte mică şi tristă, cu faţa plină de lacrimi şi mizerie. Îi răspunse, încuviinţînd din cap.

— În cîte luni? Mai este timp să facem ceva?

— Mai mult de trei.

Briony închise ochii. Stinse ţigara şi îşi aprinse alta, imediat.

Se aşează pe scrin şi îşi privi sora, zdrobită de durerea pierderii omului drag şi de gîndul că îi purta copilul. Un copil care va fi dispreţuit din cauza culorii lui. În adîncul inimii ei, îi era milă de biata fiinţă cuibărită în pîntecul mamei sale. Dar trebuia să încerce să salveze situaţia.

— Vom aranja să mergi la Denice O'Toole. Toate fetele mele se folosesc de serviciile ei. E curată şi pricepută.

Kerry se uită la sora ei. Şi, în momentul acela, începu să plîngă sfîşietor. Briony se duse la ea şi o luă în braţe, mîngîindu-i părul negru şi şoptindu-i cuvinte de alint.

Mai tîrziu, în după-amiaza aceea, o lăsă pe Kerry în grija doamnei Horlock şi se duse la Berwick Manor, cu Mariah şi domnul Jackson, avocatul împuternicit să vîndă proprietatea. Era un bărbat înalt, cu păr negru şi mustaţă îngustă, dată cu pomadă. Îşi sufla nasul tot timpul, spre

amuzamentul lui Mariah, care-şi dădea ochii peste cap şi o făcea să rîdă pe Briony.

Vizitară camerele, observînd spaţiul impresionant, tavanele înalte şi căminele vechi. Erau patru săli mari de recepţie, cu ferestre uriaşe, care dădeau spre cîmpurile Essexului.

Dispunea de două bucătării spaţioase, cu cămări şi de două încăperi care aparţinuseră probabil majordomului şi bucătăresei. Exista şi o pivniţă, unde se ţineau alimentele la rece, pe lespezi de marmură. O scară lată, în spirală, ducea la un hol cu arcade, din cate se desprindeau opt dormitoare şi, deasupra, mansarda, cu camerele servitorilor.

Alte scări, mai abrupte şi mai înguste, duceau în pod. Briony observă că proprietatea se afla în paragină, dar remarcă, de asemenea, elementele esenţiale.

Din dormitoare, se vedea panorama întregii regiuni. Şoseaua Berwick Pond era liniştită şi le oferea discreţia necesară. Construcţiile exterioare erau acceptabile. Chiar şi grajdurile puteau fi folosite. Se pare că numai interioarele se deterioraseră. Soldaţii care-şi petrecuseră convalescenţa aici, după război, distruseseră camerele. Lambriurile fuseseră smulse de pe pereţi, covoarele erau uzate, iar draperiile din mătase austriacă, atît de frumoase odată, atîrnau zdrenţuite. Domnul Jackson scotea în evidenţă toate aspectele pozitive, aşa cum era şi normal, bar pînă şi puterea sa de convingere începu să şovăie cînd văzu interioarele.

— Desigur, doamnele mele, exteriorul s-a păstrat destul de bine, ca înainte de război. Este o proprietate foarte pitorească, nu-i aşa?

Briony se apropie de cămin şi se uită în vatră, la rămăşiţele focului. Se pare că tablourile şi mobila fuseseră folosite la încălzire.

— Are nevoie de reparaţii capitale, ca să fie din nou locuibilă, domnule Jackson. Este în stil Tudor, nu-i aşa? Casele din capătul aleii fac parte din această proprietate? Şi dacă da, de ce sînt goale?

Domnul Jackson era pus în mare încurcătură. Blonda uriaşă îl intimida destul, dar cu această roşcată era şi mai rău. Nu ştia la ce întrebare să răspundă, cînd Briony începu din nou să vorbească:

— Grajdurile vor trebui transformate în garaje. Nici eu şi nici colega mea nu umblăm călare. Deci, va fi o cheltuială în plus, dacă ne hotărîm s-o achiziţionăm. Bucătăriile trebuie dotate şi am observat că nu s-a tras curent electric. Deci, altă cheltuială. De cînd încercaţi să vindeţi această casă? Din 1919? Deci, este nelocuită de aproape şapte ani. Îmi imaginez că a căpătat igrasie, între timp.

Domnul Jackson sări imediat în apărarea casei.

— Acoperişul se află în stare perfectă, doamnă, vă asigur.

Briony îşi şterse degetele pe şerveţele şi-i spuse, dulce:

— Bine că se află ceva în stare perfectă. Mariah zîmbi. Vă rog să aveţi amabilitatea să mă lăsaţi puţin singură cu prietena mea, domnule Jackson.

Jackson, suflîndu-şi din nou nasul, pentru a nu ştiu cîta oară, ieşi din cameră.

— Vă aştept lîngă maşina mea pînă ajungeţi la o concluzie.

După ce plecă, Mariah o îndemnă:

— Hai, Briony, trage o concluzie!

— El se ocupă în întregime de tranzacţie, Mariah?

— Nu ştiu, Bri, dar cred că o să urlu dacă îşi mai suflă nasul o singură dată.

Briony zîmbi.

— Da, mi se pare dezgustător.

Mariah se uită de jur-împrejur şi spuse:

— Deci, ce părere ai?

Briony o privi, zîmbind.

— Mi se pare perfectă. Ne oferă o mulţime de posibilităţi. Sînt atîtea dormitoare. Chiar şi camerele servitorilor pot fi transformate în alcovuri pentru clienţii noştri. Este exact ce ne trebuie.

Mariah se linişti.

— Ştiam că o să-ţi placă. Acum, arată ca un rahat, ştiu, dar este cu atît mai bine pentru noi. O s-o cumpărăm ieftin, dar gîndeşte-te ce profituri o să scoatem.

— Cred că mi-ar plăcea să decorez încăperea aceasta în cenuşiu şi grena. Ar arăta superb. Şi am putea întreţine, cu uşurinţă, treizeci-patruzeci de bărbaţi. Dacă locuinţele de pe alee nu fac parte din proprietate, o să le cumpărăm. Sînt prea aproape. Cei care vin aici au nevoie de discreţie şi vom avea grijă să le-o asigurăm.

Mariah rîse, încîntată.

— Facem oferta azi sau îi lăsăm pe domnul Jackson şi clientul său să se mai perpelească puţin?

Briony ridică din umeri.

— O facem azi. Şi acum, hai să plecăm mai repede. De-abia aştept să beau o cană cu ceai.

Ieşiră fericite că erau de aceeaşi părere. Jackson le văzu apărînd şi oftă. Nu erau nişte doamne, se vedea cît de colo. Oare unde o să ajungă lumea?

Kevin Carter era acasă, la cină. Avea trei fete, toate cu părul negru şi ochii căprui. Soţia lui, Annie, era micuţă de statură, cu părul negru şi o faţă drăguţă, îi deschise uşa, zîmbind încîntată:

— Bună seara, domnişoară Cavanagh. Kevin mănîncă. Intraţi, vă rog, o să vă fac nişte ceai.

Briony intră în cameră şi străbătu coridorul micuţ, în drum spre sufragerie. Kevin se ridică, imediat, cînd văzu cine era vizitatoarea lui.

— Stai jos şi termină de mîncat. Eu aştept ceaiul.

Se aşeză pe un scaun, lîngă uşă. Trei feţe asemănătoare o priviră, pline de speranţă. Carmen, cea mai mare, spuse, timidă:

— Ai ceva drăguţ pentru mine?

Briony rîse. Apoi deschise geanta şi scoase nişte bomboane de mentă.

— Nu trebuia să întrebi, Carmen! se răsti Kevin.

Briony îl potoli imediat:

— Las-o în pace, Kevin. Dacă nu ceri, nu primeşti!

Peste zece minute, era în maşina ei, cu Kevin la volan, în drum spre casa din Barking.

— Apropo, Kevin, vreau să te duci să iei un tip, azi. Îl cheamă Marcus Dowling şi este interesat să lucreze pentru mine.

Kevin fluieră, în surdină.

— O să-i pună Dumnezeu mîna-n cap!

Briony îl repezi:

— Dacă voiam să aflu părerea ta, ţi-o ceream.

Îi vorbise pe un ton glacial şi Kevin se întoarse puţin, s-o privească peste umăr.

— Ai grijă cum conduci, Kevin, doar pentru asta eşti plătit. Şi cînd îţi spun să bagi frica în cineva, aşa să faci. Dacă voiam să-l cotonogeşti, îţi spuneam. Evander Dorsey sîngera. Nu ţi-am cerut altceva decît să-l sperii. Dacă o să mai acţionezi vreodată de capul tău, o să simţi toată forţa mîniei mele. Ai priceput?

Kevin dădu din cap aproape imperceptibil.

— Da, domnişoară Cavanagh.

— Bine, atunci ne-am lămurit.

Kevin nu-i răspunse. De fapt, ea nici nu se aşteptase.

Briony auzea noua orchestră prin pereţii biroului ei. Formaţia Velveton era bună, dar lipsea Kerry. Bessie Knight avea o voce drăguţă, dar oamenii o voiau pe Kerry. Sorbi din brandy şi îşi aprinse o ţigară, fixînd-o în portţigaret.

Auzi o bătaie în uşă şi spuse:

— Intră.

Jonathan la Billire intră în birou, zîmbind.

— Te-a supărat cineva, Briony?

Ridică din sprîncene, mirat, făcînd-o să zîmbească.

— Mă simt cam obosită.

Jonathan se aşează pe un scaun, îşi încrucişă picioarele şi spuse, în glumă:

— Bei singură? Prezinţi toate simptomele unei fete bătrîne, draga mea. Ai grijă, ai fost prevenită!

Briony rîse uşor.

— Cu ce pot să te ajut?

— De fapt, vreau să-ţi cer o favoare. Vom filma din nou, peste două săptămîni. M-am gîndit la o fată, dar Rupert nu este prea încîntat. Are alta şi îţi spun sincer, Briony, că nu mă atrage în nici un fel! De fapt, vreau să mă concentrez mai mult asupra carierei de actor. M-am interesat şi cred că aş putea primi un rol. Dar Rupert...

Se întrerupse cînd o văzu dînd din cap şi zîmbind.

— Este nebun după tine, Jonathan, doar ştiai asta de la bun început. Iar acum vrei să spui, de fapt, că ţi-ai găsit pe altcineva care poate să te ajute şi vrei să-i dau eu vestea cea proastă lui Rupert. Am sau nu dreptate?

Avu cel puţin bunul simţ să se arate ruşinat.

— N-aş vrea s-o iei chiar aşa.

— Sigur că n-ai vrea. Dar eu vreau, pentru că-mi place să spun întotdeauna ce gîndesc.

Jonathan se fîţîi pe scaun.

— Uite ce este, Briony, mi-a promis că o să fac cîteva filme uşoare şi apoi o să-mi ofere ceva serios. Dar n-a fost aşa. Tu eşti stăpînă pe

situaţie, o să te asculte. Merit şi eu o perioadă de vacanţă. Pot să joc, am talent. Şi arăt bine. Nu vreau să-mi irosesc viaţa lîngă Rupert.

Briony stinse ţigara.

— Pot să te întreb ceva?

Jonathan ridică mîinile.

— Bineînţeles, orice doreşti.

Femeia inspiră adînc.

— Eşti, într-adevăr, fiul unui vicar sărac? Fiindcă mie îmi pari mai degrabă din sudul Londrei.

Jonathan o privi un timp, sfredelind-o cu ochii lui albaştri, apoi rîse.

— De cînd m-ai descoperit?

Renunţă la accentul lui preţios şi Briony se îmblînzi.

— Cam la cinci minute după ce te-am cunoscut. Uite ce este, Rupert o să respecte învoiala, sînt convinsă. Tu însă trebuie să vezi cum o să-l manevrezi. Aruncă o vorbă despre cealaltă ofertă a ta. Nu-i spune nimic concret. Fă-i doar nişte aluzii. Vrea, într-adevăr, să se apuce de filme serioase? Deşi se comportă prosteşte, uneori, este un tip isteţ. Îşi pierde capul doar în faţa băieţilor. Dar cred că ai observat şi singur.

Jonathan îşi dădu ochii peste cap.

— Mie îmi spui! Zău, Briony, nu ştiu cum n-a dat încă de necazuri. Uneori este foarte imprudent. Acum s-a dat la băiatul lordului Hockley şi vreau să-ţi spun că puştiul umblă machiat! L-am prevenit să fie atent, tatăl băiatului este furios, dar se afişează peste tot împreună. Şi asta mă deranjează cel mai mult. Nu vreau să fiu mînjit cu noroi. De fapt, Briony, nu s-a atins niciodată de mine, fiindcă n-am acceptat. Recunosc că sînt un mercenar, vreau să înaintez, dar nu în felul acesta. Aşa că l-am ţinut la distanţă şi, între timp, se ocupă de Peter Hockley. Dar acum, vreau să mă desprind de el.

— O să văd ce pot face. Dar fii cu ochii pe el şi pe băiat. O treabă de genul ăsta ar putea să ne distrugă. Lordul Hockley este un om influent şi bogat. Dacă hotărăşte să ia măsuri în privinţa fiului său, o să ne afecteze pe toţi. Şi pe mine şi pe tine. Băiatul ştie ceva despre afacerile noastre?

Jonathan îi făcu semn că da.

— Ştie tot, Briony. L-am prevenit pe Rupert să-şi ţină gura, dar ştii cum este după ce bea sau îşi face o doză de cocaină. Ieri dimineaţă, i-am găsit pe amîndoi goi pe podea, cu cîţiva băieţi arabi. M-a făcut să-mi dau seama ce jos a ajuns Rupert. În ultima vreme, nici nu mai încearcă măcar să-şi ascundă preferinţele sexuale. Parcă ar vrea să afle toată lumea. Cînd era doar el, nu conta, dar acum, cînd este implicat şi tînărul Peter, s-ar putea termina foarte prost. Băiatul are numai nouăsprezece ani. Nici nu ştiu dacă a început să se bărbierească. Dar nu este nici pe departe atît de dulce şi inocent pe cît vrea să pară. El aranjează micile lor diversiuni. Zău, Briony, în casa lui se produc fel de fel de orgii. Chiar şi tu ai fi şocată.

— Te îngrijorează cu adevărat, nu-i aşa?

— Şi ar trebui să te îngrijoreze şi pe tine, pentru că ştie destule despre toţi trei, ca să ne bage la zdup. Hockley l-a ameninţat, săptămîna trecută, pe Rupert, din cauza lui Peter. Nu poţi să te joci cu omul ăsta, Briony, dar Rupert refuză să întrerupă relaţiile cu băiatul. Lui Peter i se pare

amuzant. Am senzaţia că-i place să creeze necazuri.

— O să fiu cu ochii pe ei. Dar, dacă aş fi în locul tău, aş accepta cealaltă ofertă, Jonathan. După cum evoluează lucrurile, nu prea ai de ales.

După plecarea lui, se gîndi la ceea ce-i spusese. Dacă lordul Hockley făcea scandal, va ieşi tămbălău mare. Era un industriaş de frunte, proprietarul unui ziar şi membru al Parlamentului. Cu alte cuvinte, un om de temut. Ce bine ar fi dacă Rupert şi-ar da seama de asta! Preferinţele sexuale ale fiului lui Hockley trebuiau ascunse, cu orice preţ. Iar la banii şi poziţia lui, nu va fi nici o problemă pentru el.

CAPITOLUL 27

Cînd Denice O'Toole deschise uşa casei din East Ham, pentru Briony şi Kerry, era numai zîmbete.

— Intraţi, dragele mele, tocmai am pregătit nişte ceai.

Briony, împreună cu Kerry, albă la faţă ca o foaie de hîrtie, fură conduse într-un living-room mult prea călduros şi înţesat cu bibelouri.

Kerry se aşează pe marginea unui scaun şi Briony se instala la o măsuţă.

Denice turnă ceai şi le întrebă cîte bucăţi de zahăr doreau. Kerry avea senzaţia că trăia un coşmar. Era ultimul lucru la care se aşteptase. Îşi imaginase o cameră murdară şi o bătrînă zbîrcită, cu o croşetă în mînă. Într-un fel, imaginea aceea i se părea mult. Nepotrivită pentru ce urma să se întîmple.

Denice îi zîmbi, prietenos.

— Nu te îngrijora, draga mea, totul va fi bine, îţi promit.

Briony sorbi din ceai. Atmosfera era plăcută. Fetele ei nu-şi făceau probleme să vină aici. Briony le întreba întotdeauna dacă doreau să păstreze copilul şi era întotdeauna uimită să constate cît de multe îi răspundeau cu un nu clar şi categoric. Pentru ele, copilul din pîntecele lor era o belea de care scăpau cu ajutorul lui Denice. În fond, era corpul lor şi viaţa lor. Iar acum stătea aici, cu sora ei, pentru care sarcina nu era o întîmplare nefericită şi încerca să rezolve ce mai era de rezolvat.

Denice se ridică. N-avea cu cine să converseze.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, vom trece la treabă.

Kerry o privi îngrozită pe Briony, care o luă de mînă şi o ridică, încet, de pe scaun.

— Vino, draga mea. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Era vorba ei din copilărie. Kerry se ridică, nesigură, cu mîinile reci ca gheaţa. Îi venea să leşine.

Ieşiră din cameră şi urcară scările, spre dormitorul din spate. Kerry ezită la uşă. Camera albă părea de rău augur. Briony o împinse, uşor,

înăuntru. Văzu o masă mare, acoperită cu ziare, şi un scrin cu tot felul de instrumente.

— Suie-te pe masă, draga mea, şi lasă-mă să te palpez.

Briony o ajută să-şr scoată haina şi Kerry se urcă pe masă, tremurînd, aşezîndu-şi capul pe o pernă moale.

— Relaxează-te, draga mea, altfel o să fie mai greu.

Denice vorbea tare şi vocea ei răsuna în toată încăperea. Spre deosebire de cealaltă cameră, această era goală. Semăna cu o sală de operaţii. Chiar şi storurile de la fereastră erau negre. Fuseseră trase şi lumina artificială arunca umbre pe pereţii albi. Kerry închise ochii.

Denice îi ridică rochia şi o palpă pe abdomen.

— A depăşit trei luni, Briony. Din păcate, va trebui să folosim croşeta.

Briony îşi umezi buzele uscate. Kerry era albă ca varul. Se uita la instrumentele de pe dulap şi, cînd văzu bucata impunătoare de metal, cu vîrful îndoit, îi veni să leşine.

— Kerry. Kerry, draga mea, te simţi bine?

Kerry deschise ochii şi clătină din cap. Apoi începu să vomite peste tot.

Briony se duse la sora ei.

— Gata, Kerry. Linişteşte-te, inspiră adînc.

Kerry se uită la instrumente şi i se făcu din nou greaţă.

— Ia-mă de aici, te rog, Bri... Nu pot să respir!

Denice alergă în noua ei baie şi începu să umple cada.

— Adu-o aici, Briony, cred că a făcut un şoc.

Între timp, se ruga în gînd să nu vomite peste noul ei linoleum sau peste prosoape.

Briony îi puse un braţ sub umăr şi o cără pînă în baie. Cînd ajunse, Kerry căzu în genunchi, tremurînd de frică.

Briony şi Denice o dezbrăcară şi o băgară în apa fierbinte. Kerry se întinse, inspirînd adînc.

— Te simţi mai bine, Kerry?

Deschise ochii, încet.

— Îmi pare rău, Bri, dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot.

Briony zîmbi trist.

— Nici eu nu pot să suport, deşi nu mi se întîmplă mie, aşa că te înţeleg. Linişteşte-te. O să ajungem acasă cît de curînd şi o să discutăm. Vom găsi o soluţie, îţi promit.

Kerry o luă de mînă, uitînd de cearta lor. Kerry şi Briony acceptaseră copilul. Pentru el, va fi totul în ordine, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Şi cu mama, cum rămîne? O să înnebunească, zise Kerry, după un minut.

Briony oftă adînc.

— Las-o în seama mea. Şi acum, hai să mergem! Locul ăsta mă îngrozeşte.

Kerry rîse, uşurată.

În timp ce ştergea corpul alb ca laptele al surorii ei, Briony avea senzaţia că cineva păşise peste mormîn- tul ei. Avea senzaţia că erau privite de mii de spirite cărora nu li se oferise şansa să supravieţuiască. Atitudinea calmă a lui Denice O'Toole i se părea înfricoşătoare acum.

Briony se miră să constate că nu gîndise aşa, pînă nu afectase pe cineva din familia ei.

Copilul lui Kerry o să le aducă numai necazuri, era adevărat, dar era de preferat decît alternativa oferită de Denice O'Toole.

Lui Molly îi ieşiseră ochii din cap, de furie.

— Ce? Vrei să spui că ai adus-o acasă cu copilul? Ai înnebunit?

Începu să se mişte prin cameră, ca un leu în cuşcă.

— Stai jos, mama, şi, măcar o dată în viaţă, gîndeşte-te şi la altceva, în afară de tine.

Molly se repezi la Briony şi-i zbieră în faţă:

— Nu mă gîndesc decît că fiica mea va naşte un copil negru! Iisuse Hristoase! Aş fi în stare s-o omor cu mîinile mele! Să-i smulg părul. Cum o să mai ţin capul sus, după ce o să se afle?

Briony o împinse pe mama ei în piept, proiectînd-o în partea cealaltă a camerei.

— Nu aud tot timpul decît „eu, eu, eu". Cum o să ţii capul sus? Aşa cum l-ai ţinut cînd a murit tata şi cînd eu cu Eileen ne prostituam pentru tine şi, la fel ca acum, cînd Eileen a noastră este la balamuc! Iisuse Hristoase, copilul ăsta o să fie o binecuvîntare, în multe privinţe. O să le dea alt subiect de bîrfe.

Molly se desfigurase la faţă de furie.

— De cîte ori mă gîndesc la ea... şi la cioroiul acela... mi se întoarce stomacul pe dos. Tîrfa! Este un gunoi!

Briony se albi la faţă.

— Înseamnă că se află acolo unde trebuie, nu-i aşa? Pentru că, îţi spun cinstit, prefer de o mie de ori o tîrfă, decît o bătrînă ipocrită, care se culcă cu vecinul. Abel n-o să se însoare niciodată cu tine. Şi de ce ar face-o? Profită de tine! Maică-sa îl slugăreşte şi tu îi oferi patul tău. Cred că n-ai dreptul să vorbeşti. Te-ai aruncat în braţele lui înainte să se răcească tata.

Molly rîse, răutăcios.

— Cel puţin este alb. Nu mi-am dat chiloţii jos, în faţa primului negrotei care mi-a ieşit în cale.

— Ştii, uneori îmi vine să rîd de tine, mamă. Ca irlandezi catolici, sîntem ultimii oameni în ţara asta. Nişte cerşetoare nenorocite, cum era şi mama ta. Iar bărbaţii, nişte beţivi, care muncesc cînd au chef. Evander Dorsey era un om talentat, inteligent. Singura greşeală a lui Kerry a fost că s-a îndrăgostit de cineva ca ea - un spirit liber. Eu mi-am dat seama, tu de ce nu poţi? M-am descotorosit de el, înainte să ştiu despre ce era vorba. Am înţeles că va fi o proscrisă, pentru că există prea mulţi oameni înguşti la minte, ca tine. Hristoase, mă faci să rîd! Anul trecut te-ai revoltat pentru că Jenny O'Leary s-a măritat cu un protestant, cu un fanfaron. Îl urai şi pe el, deşi avea părul blond şi ochii albaştri. Prejudecata ta nu cunoaşte limite, femeie. Copilul care se va naşte nu are nici o vină. Va fi nepotul tău!

Molly o apucă de păr, trăgînd-o prin casă cu toată puterea. Briony o lovi atunci în stomac, făcînd-o să se îndoaie de durere.

— Căţea ce eşti! Copilul acela nu înseamnă nimic pentru mine! Ai

auzit? Absolut nimic. Ar trebui să crape. Sper să se nască mort. Sper să-l piardă acum, cît mai este timp. Nu vreau să dau ochii niciodată cu el. Dacă tîrfa aia îl naşte, am terminat- o cu ea, vorbesc serios. Nu accept să terfelească numele acestei familii. O s-o dezmoştenesc!

Briony începu să rîdă, duşmănos.

— Auzi, să terfelească numele aceste familii! Nu crezi că exagerezi? Sîntem acceptaţi numai pentru că am băgat spaima în toţi. Oamenii se tem de mine, Briony Cavanagh. Te tolerează datorită mie. Dacă o dezmoşteneşti pe Kerry, atunci o să te dezmoştenesc şi eu pe tine, mamă. O să te las în grija lui Abel. N-are decît să-ţi plătească el mîncarea pe care o pui pe masă. Noi nu avem nevoie de tine, femeie. N-am avut niciodată. Tu ai nevoie de noi. Nu eşti în stare să faci nimic. N-ai trudit niciodată în viaţa ta! Treci prin piaţa Brick Lane de parcă ai fi regina de Saaba. Ei bine, pe viitor, dă-te mare pe banii lui Abel. N-ai decît să ne dezmoşteneşti pe toate. Să vedem ce o să faci. O să ai nevoie de noi, înainte să avem noi de tine, te asigur. Molly se ridică şi se uită la Briony. N-o înţelesese nici în copilărie, cu atît mai puţin acum, cînd era o femeie bogată şi renumită. Tot ce-i spusese era adevărat. Molly era respectată datorită lui Briony. Pentru că era o forţă de temut. Nimeni nu îndrăznea să se pună cu ea, în afară de mama ei, bineînţeles. Acum, o supă rase şi văzuse cum reacţionase. Dar mai avea un as în mînecă şi o să-l arunce în joc, imediat.

— Ia-ţi banii, n-ai decît. Eu şi Rosalee nu avem nevoie de ei. Ne descurcăm şi singure.

Se uită la Briony, cu şiretenie. Nu va suporta să ştie că Rosie duce lipsă de ceva. Dar Briony se gîndise la toate şi-i răspunse, la fel de şiret:

— Foarte bine. N-ai decît s-o îngrijeşti pe Roşse. Doar este obligaţia ta. Dar copilaşul acela o să se nască, indiferent dacă îţi convine sau nu. Aşa că, dacă vrei să ne dezmoşteneşti, fă-o acum, pentru că mai am şi alte lucruri de rezolvat pe ziua de azi.

Zicînd acestea, trecu pe lîngă mama ei şi urcă scara. Kerry era la etaj, întinsă într-un pat. Nu auzise aproape nimic din ţipetele şi înjurăturile de la parter. Bernadette stătea lîngă ea şi o ţinea de mînă. Briony intră în cameră şi o întrebă:

— Cum te simţi?

Kerry ridică din umeri.

— Cred că foarte bine, Bri.

— Sînt foarte încîntată să aflu asta, pentru că de astă-seară te întorci la lucru. Nu eşti bolnavă, ci gravidă, şi nu trebuie să afle nimeni. Aşa că odihneşte-te, spală-te şi îmbracă-te la patru ace. Clubul meu te aşteaptă, draga mea!

Bernadette rîse. Briony redevenise fata pe care o ştia.

Ieşi din cameră, în pas de dans, spunîndu-le, peste umăr, cu nonşalanţă:

— Apropo, vreau să vă anunţ că mama a găsit de cuviinţă să ne dezmoştenească. Mie puţin îmi pasă!

Bernadette era din nou garderobiera lui Kerry. La cîteva săptămîni după cearta cu mama lor, totul se liniştise. Molly amuţise, iar Briony

trimitea special taxiul acasă, s-o aducă pe Rosalee în vizită la surorile ei. Mama ei ar fi vrut s-o oprească, dar n-o făcuse. Rosalee se întorcea veselă şi încărcată de bunătăţi. Pe Eileen o putea vizita doar după ce se înţelegeau între ele. Dacă mergea Briony, Molly rămînea acasă şi invers. Bernadette nu mai călca pe la ea, şi se pare că cele trei fiice ale ei formaseră un fel de alianţă; Briony şi Bernadette se strînseră protectoare în jurul lui Kerry.

De fapt, lui Bernadette i se părea că se înţelegeau mai bine ca oricînd. Briony se gîndea chiar s-o aducă pe Eileen acasă, în vizită. Kerry nu părea gravidă, deci secretul era bine păstrat. O să se afle, în cele din urmă, dar se înţeleseseră, tacit, că vor vedea atunci ce-i de făcut. Kerry arăta superb. De fapt, nu fusese nicicînd mai sănătoasă şi cînta din tot sufletul. Se pierdea în cuvintele cîntecului şi le dădea un nou înţeles.

Dieter Delarge, un bărbat mic de statură, cu părul negru şi nasul de papagal, îi frecventa clubul de mai. Mult timp, iar acum, într-o seară rece de octombrie, stătea în biroul lui Briony şi bea cafea cu vodcă, discutînd prietenos.

— Haide, Dieter, spune-mi, pentru ce ai venit? Ştiu că nu vrei să discutăm despre vreme sau sănătatea ta.

Briony zîmbi, să nu pară prea dură.

Dieter ridică din umeri.

— Am venit să discutăm despre sora ta, Kerry. Am aflat că a primit o ofertă de la Templar Records. Şi mă aflu aici pentru că vreau să-ţi fac o ofertă mult mai bună.

— Spune.

— Vreau să închei un contract cu Campion Records. Sînt la început, dar vor ajunge departe. Vrem să facă patru înregistrări în următoarele trei luni. O să-i facem reclamă. Numele ei va apărea peste tot. Chiar şi partiturile muzicale vor avea poza şi numele ei, scris cu litere de-o şchioapă. Vrem o Ella a noastră. Cu alte cuvinte, avem nevoie de o cîntăreaţă albă, pentru această muzică nouă. Vrem să fie noua reprezentantă a epocii. Şi va fi foarte bine plătită, bineînţeles.

Briony îl privi pe omuleţul din faţa ei.

— Şi o să-i daţi un procent din drepturile de difuzare, nu? Cei de la Templar aşa i-au oferit.

— Atunci, vom proceda la fel. Fata este plină de talent! Şi are o prezenţă scenică deosebită, care lipseşte multor artişti din ziua de azi. Am urmărit-o. Este foarte naturală.

Briony îl aprobă. Era plină de ambiţii mari pentru sora ei şi îşi dădea seama că acest omuleţ, căruia îi mirosea gura şi vorbea îndrăzneţ, putea să facă din Kerry o vedetă.

— Spune-le avocaţilor tăi să ia legătura cu mine. O să discutăm din nou, săptămîna viitoare. Ce zici?

Deter zîmbi.

— Îmi convine de minune, draga mea, zise şi se ridică. Acum o să te las. Mulţumesc pentru cafea şi de-abia aştept să ne întîlnim peste o săptămînă, adăugă înainte să iasă.

Briony se sprijini de spătarul scaunului, relaxată. O s-o lansez pe

Kerry. Dacă o să fie ocupată cu înregistrările, îşi zise, n-o să apară în public cîteva luni, exact cînd sarcina va deveni vizibilă.

Apoi, după ce se va naşte copilul, vor găsi pe cineva să-l îngrijească. Era unica soluţie. Ştia de la Jonathan că multe stele de cinema îşi ascundeau o mulţime de păcate.

Era unul dintre puţinii cărora le spusese despre copilul lui Kerry şi el îşi oferise, imediat, ajutorul. Se pare că avusese succes în primul său rol adevărat. Arăta bine în fotografii şi semăna cu o vedetă, chiar dacă nu era încă. Iar ea va face acelaşi lucru cu Kerry. O să încheie contracte şi o să înregistreze cîteva discuri. Şi, între timp, pînă să nască, o să-şi facă un nume. Doar îi promisese lui Jonathan că, după ce va deschide Berwick Manor, îi va permite să dea o mare petrecere acolo, cu fetele ei şi prietenele sau prietenii lui. Se vor distra grozav. Cei bogaţi şi celebri se atrăgeau.

Marcus Dowling, care devenise acum omul ei numărul doi, intră în birou şi o făcu să tresară.

Fusese prea adîncită în gînduri ca să-l audă bătînd în uşă.

— Marcus! M-ai speriat!

Bărbatul zîmbi.

Era mare, blond şi superb. Se aşeză vizavi de ea, surîzînd, dezgolindu-şi dinţii albi, perfecţi.

— Îmi pare rău că am dat buzna, domnişoară Cavanagh, dar trebuia să vă vorbesc.

Briony îi turnă ceva de băut, umplînd un pahar şi pentru ea.

— Dă-i drumul!

— Este vorba despre oamenii pe care vreţi să-i angajaţi la Berwick.

— Ce-i cu ei? I-am ales personal.

Marcus zîmbi.

— M-am uitat peste liste şi am văzut cîţiva homosexuali notorii.

Briony chicoti, amuzată.

Omul acesta era atît de naiv, încît îi venea să moară de rîs.

— Ascultă, Marcus, oamenii aceia fac parte din personalul meu, nu al tău, iubitule. Vor lucra la fel ca fetele. Tu ocupă-te de cei duri. De rest am eu grijă.

Marcus răsuflă, uşurat.

— Slavă Domnului! Nici nu mă gîndeam să am grijă de ei! Prefer un docher solid. Oriunde am lucrat cu unii ca ei, a ieşit prost.

— Nu toţi sînt aşa, iubitule. Unii nu se deosebesc cu nimic de noi doi. Doar că au altă viziune asupra vieţii, atîta tot.

Marcus ridică din sprîncene şi spuse:

— Aici sînt de acord. În rest, totul merge bine. Am văzut-o, mai devreme, pe Mariah. La Berwick lucrările sînt aproape gata. Nu mai durează decît o săptămînă sau două. S-a dat cu ipsos. În curînd, vor începe redecorările.

Briony îl aprobă şi zise:

— Eu şi Mariah supraveghem totul. Apropo, voiam să te rog ceva personal.

Marcus se încruntă.

— Ce anume, domnişoară Cavanagh?

— Data viitoare, cînd o s-o mai conduci acasă, cu maşina, pe sora mea Bernadette, opreşte motorul. De două nopţi trezeşti toată strada. Marcus se înroşi ca focul şi Briony rîse, amuzată. Doar nu-ţi imaginezi că n-o să se afle. Ştie toată lumea. Mi s-a spus despre voi, imediat cum aţi fost văzuţi împreună. Am grijă de surorile mele şi mă interesează foarte mult ce fac.

Era o ameninţare voalată şi o luă ca atare.

— O respect foarte mult pe Bernadette, dar ne vedem doar de-o săptămînă. Deocamdată, nu sîntem decît prieteni.

Briony încuviinţă din cap.

— Foarte bine, acum este fată mare şi ştie ce are de făcut. Cum merge cu recrutarea oamenilor pentru barul de la Berwick?

Marcus se linişti.

— M-am hotărît pe cine să aleg. M-am gîndit că este mai bine să-i angajăm pe băieţii duri, ca barmani sau personal auxiliar. În felul acesta, vor fi mereu prezenţi, în caz că se iveşte ceva. O să-i îmbrac, o să-i încalţ şi o să-i instruiesc personal şi sper că n-o să iasă în evidenţă.

Briony zîmbi.

— Nu prea îl văd pe uriaşul Denny Callaghan printre pahare de cristal şi măsuţe.

Marcus rîse, amuzat.

— Marele Denny o să stea la uşă, Briony. Este sirtgurul loc potrivit pentru el!

— Bine. Se pare că ai totul sub control. Vreau să conduci Berwick Manor, să te ocupi de tot ce trebuie. Dar hotărîrile decisive o să le iau eu.

Marcus Dowling zîmbi.

— Bineînţeles.

— Şi Mariah. Cine ar putea s-o uite pe Mariah!

Marcus se rezemă de spătarul scaunului, relaxat, şi îşi încrucişă picioarele.

— Dar, într-o zi, o să preiau totul, de la cap la coadă, nu-i aşa?

Briony trase un fum de ţigară, înainte să-i răspundă:

— Dacă o să ne înţelegem bine, aşa va fi.

— O să mă străduiesc, Briony, vei vedea. O să trudesc ca un negru pentru tine.

Dar îi pieri zîmbetul de pe faţa lui frumoasă, cînd văzu ce figură făcuse Briony.

CAPITOLUL 28

Tommy Lane era obosit. Îi îngheţaseră faţa şi mîinile. Se întoarse în direcţia vîntului şi ochii i se umplură imediat de lacrimi. Îşi vîrî mîinile în buzunare, regretînd că nu-şi pusese mănuşi. Văzu o maşină venind spre el, cu farurile aprinse, şi răsuflă uşurat. Maşina încetini şi se urcă înăuntru.

— Ai întîrziat.

Marcus Dowling se uită la el, cu ţigara în colţul gurii.

— Îmi pare rău, Tommy, dar Briony m-a ţinut pînă tîrziu şi a trebuit s-o. Conduc pe Bernadette acasă.

Tommy încuviinţă din cap. Apoi îşi aprinse o ţigară şi-i spuse serios:

— Am auzit că Briony o să aibă necazuri cu fraţii Ricardo şi cuţitarii maltezi. Au fost la Windjammer de cîteva ori. N-au suflat o vorbă nimănui. Cred că pot s-o atace acum cînd nu mai sîntem împreună? Nu-i nimic, noi doi o să-i facem o vizită bătrînului, să-l lămurim. La ora asta, trebuie să fie la localul lui de jocuri de noroc, din Soho. Aşa că să mergem mai repede. Miau îngheţat deja ouşoarele! Marcus o luă către East End. Rămase tăcut un timp, apoi spuse:

— Au tupeu, nu glumă, zău aşa, Tommy! Chiar dacă nu mai eşti cu ea, Briony nu-i singură. Eu sînt omul ei numărul doi. Şi are destui băieţi de nădejde.

Tommy rîse, liniştit.

— Ascultă Marcus, amice, n-am cunoscut niciodată un maltez care să aibă un dram de creier în capul lui tare. Este prima, aşa că o consideră principala lor ţintă. După părerea lor, s-a ridicat prea sus. Şi dacă ei gîndesc aşa, o să gîndească şi alţii. Deci, astă-seară va trebui să lămurim lucrurile. Am un pistol în haină. Sper că ai venit pregătit.

— Bineînţeles! il aprobă Marcus.

— Bine. Ce mai face Briony?

Bărbatul ridică din umeri.

— Bine. Eileen se simte la fel de rău. Se duc mîine, s-o viziteze. Kerry s-a îngrăşat, dar nu pare gravidă. Briony nu s-a împăcat cu maică-sa, iar Rosalee. ştii cum este.

— Dar Bernadette ce mai face? Se interesă Tommy, cu subînţeles.

— Bernie este foarte bine, mulţumesc.

Tommy rîse din toată inima.

— Te-am atins, nu-i aşa?

Marcus luă o curbă în viteză şi Tommy se sprijini de bordul maşinii.

— Gata, Marcus, am priceput aluzia.

Bărbatul încetini, posomorît.

— Nu înţeleg de ce nu iei legătura direct cu Briony. Ne-ai pus pe mine şi Kevin Carter să te ţinem la curent. N-ar fi mai uşor să fii partener activ, ca la început?

Tommy clătină din cap.

— Nu, n-ar fi.

Marcus sesiză durerea din glasul lui şi schimbă subiectul.

Tommy se uită pe geam, tăcut, gîndindu-se la Briony. A trebuit s-o părăsească atunci, ca să se salveze. Avea o viaţă prea complicată. Dar n-ar fi fost un motiv suficient ca s-o părăsească.

Plecase de lîngă ea pentru că, oricît de mult o iubea - şi o iubea într-adevăr din tot sufletul - nu era capabilă să-i dăruiască mai mult decît îi dăruise deja.

Dar asta nu însemna că nu putea avea grijă de ea. Indiferent cu cine se va însura sau cine va fi mama copiilor lui, Briony va ocupa întotdeauna un loc important în inima lui. Fără ea, ar fi avut o existenţă mult mai dificilă. Îi era dator şi Tommy Lane îşi plătea întotdeauna datoriile.

Deşi nu recunoştea faţă de nimeni, uneori îi era atît de dor de ea, încît i se rupea sufletul. Măcar dacă ar putea fi prieteni. Dar relaţia lor nu admitea compromisuri. Fie era a lui, sută la sută, fie n-o avea deloc.

Iar în clipa aceasta, nu-l atrăgea nici una din cele două alternative.

Victor Ricardo era un emigrant maltez. Născut în Buggiba, un mic sat pescăresc, venise în Anglia la sfîrşitul anului 1800, cu soţia sa de cincisprezece ani, Maria. Se stabilise la Stratford, unde nevasta îi făcuse şase fii, unul după altul - toţi cu nas mare, ochi întunecaţi şi păr negru, creţ. Îi plăcea să-i privească, mai ales că semănau atît de bine cu el. Singura lui fiică, Immaculata, era micuţă, drăguţă şi era la fel de supusă şi modestă ca preacucernica lui soţie.

Immaculata se ducea la biserică, gătea, îşi acoperea părul superb şi nu vorbea niciodată dacă nu era întrebată. N-o să se mărite pînă cînd fraţii ei nu plecau la casele lor, pentru că era de ajutor mamei sale. Găteau şi aveau grijă împreună de cei şapte bărbaţi. Victor ochise deja un bărbat pentru ea, un brutar maltez, care se ocupa de pariuri şi îşi înmormîntase nevasta cu un an în urmă. Era mai în vîrstă decît Immaculata, şi cu atît mai bine. Un bărbat trebuia să fie mai bătrîn ca nevasta lui. Femeile trebuiau păzite cu grijă. Nu aveau dreptul să aibă altă părere decît cea a soţului lor şi aveau nevoie de un bărbat să le spună ce să facă şi să educe copiii. El însuşi era cu douăzeci de ani mai mare ca soţia lui şi se dovedise un aranjament satisfăcător.

Îl văzu pe fiul său cel mare, Mario, aruncînd un scandalagiu din clubul lor şi zîmbi, încîntat. Mario era un băiat bun. Mare şi puternic. Nu era cel mai inteligent dintre fiii lui Victor, dar forţa sa fizică era binecunoscută în East End.

Micul club, din Soho, al lui Victor se afla în Greek Street. Era, de fapt, un subsol, pe care-l transformase într-o casă de jocuri de noroc, acum zece ani. Avea de asemenea cîteva fete care lucrau pentru el şi erau plătite cu un mic procent din cîştigurile lor. Îşi trata prostituatele cu dispreţ, pentru că nu aprecia prea mult femeile, în general.

În noaptea asta, privea de jur-împrejur, interesat. Fumul şi conversaţia animată îi sporeau cheful de viaţă.

Victor îşi turnă un mic brandy medicinal, privindu-şi mîinile umflate de artrită. Apoi oftă şi se duse în biroul lui. În faţa lui avea dosarele în care notase cine îi era dator şi termenele scadente. O să le răsfoiască astă-seară, iar mîine, fiii lui vor trece pe la cei care întîrzia- seră cu plata.

Era o afacere bună. Iar acum se gîndea, în mod serios, să forţeze mîna proprietarilor de localuri din zonă, să-i plătească o taxă de protecţie. Tommy Lane luase East End-ul şi se despărţise de Briony Cavanagh, aşa că era timpul să treacă la acţiune. Începuse deja să-şi adune drepturile de la negustorii maltezi şi italieni, din Soho.

Trebuia să-şi extindă puterea şi asupra cluburilor. Dacă putea obliga o matroană ca Brony Cavanagh să plătească, ceilalţi vor urma exemplul imediat. Era o femeie fără sprijinul unui bărbat şi, orice ar fi zis unii, era doar o femeie. Va dovedi că nu era indestructibilă. El şi fiii lui o s-o oblige să plătească taxa de protecţie, ani de zile de aici înainte.

Victor zîmbi cînd se gîndi la asta. Irlandezii se temeau de ea, la fel ca

evreii. Chiar şi emigranţii germani şi ruşi îi ştiau de frică. Italienii plăteau oricui le cerea, deci maltezii şi arabii erau cei care trebuiau să profite de situaţie. Se pare însă că arabii n- aveau de gînd, aşa că avea drum liber.

Sorbi încet din brandy, savurîndu-i gustul, în timp ce se scurgea pe gîtlej şi-i încălzea burta. Ridică privirea cînd se deschise uşa şi fu cît pe ce să se înece văzînd cu cine stătea în prag fiul său, Mario, care se îmblînzise ca un mieluşel.

— Bună, Victor, ce mai faci? Tommy i se adresă calm, prietenos, apoi continuă: Nu-l cunoşti pe Marcus Dowling, nu-i aşa?

Victor se ridică încet şi-i făcu semn lui Mario, care închise uşa, încercînd să pară ameninţător. Tommy se întoarse spre el şi zise cu voce tare:

— La toţi dracii, amîndoi sînteţi atît de urîţi, încît semănaţi! Stai jos, Mario, dacă nu vrei să te găuresc, în noaptea asta, sînt cam prost dispus.

Mario nu se clinti din loc şi Tommy clătină din cap, spre Marcus. Acesta sesiză semnalul şi scoase imediat pistolul din haină.

— Stai jos, Mario, dacă nu vrei să-ţi ciuruiesc picioarele.

Victor, alb la faţă, înconjură biroul în grabă.

— Ascultă-l, Mario, pentru numele lui Dumnezeu!

Tommy îl împinse pe Victor la loc, pe scaun, şi, privindu-i pe amîndoi, le spuse:

— V-am povestit vreodată că, acum cîţiva ani, am avut un conflict cu Jack Maltezul? Îţi aminteşti de el, Victor, nu-i aşa? Un ticălos hidos. De fapt, îţi semăna puţin. Era tare lăudăros şi a încercat să mă atace, aşa că l-am împuşcat. Zău, i-am găurit ambele picioare. În East End, dacă împuşti pe cineva în ţurloaie, este semn că a vrut să-ţi fure afacerea. Că te-a călcat peste degete. Ai înţeles ce vreau să spun? Aşa că, peste cîteva secunde, o să te împuşc la fel, să afle toată lumea că ai încercat să iei ce-mi aparţine.

Victor clătină din cap.

— Jur că n-am încercat să iau nimic din ce-ţi aparţine, Tommy.

Bărbatul rîse, amuzat.

— Te înşeli. Pentru că eu şi Briony Cavanagh sîntem, în continuare, parteneri. Am lăsat-o pe ea să se ocupe de afaceri, pentru că eu mă ocup de un peşte gras. Aşa că, dacă îi pretinzi taxă de protecţie, calci indirect peste ce-i al meu. Briony te-ar fi lichidat imediat, pentru că nu este atît de calmă ca mine. L-ar fi pus pe băiatul ăsta de aici să-ţi arunce în aer clubul sau poate şi casa. Pentru că nu are răbdarea mea, după cum ţi-am explicat. Este mult mai iute la mînie. Tocmai de aceea i-am încredinţat afacerile. Dar eu şi Marcus ne-am gîndit să-ţi facem o vizită, înaintea lui Briony, pentru că ne cunoaştem de mult, nu-i aşa?

Victor îl aprobă, simţind cum i se evaporă toate speranţele.

— Deci, după ce o să-ţi ciuruim picioarele, ar fi bine să ne mulţumeşti că ţi-am salvat viaţa.

Mario îşi privi tatăl, uluit. Încercă să se ridice de pe scaun şi Tommy îl împuşcă de la mică distanţă în piciorul drept, sfîşiindu-i glezna.

Mario căzu la loc pe scaun, cu piciorul atîrnînd pe podea.

Toţi sesizaseră că în sala de jocuri se făcuse linişte.

Tommy îl ameninţă cu degetul pe Mario.

— Deci, ce ai de spus? Mario gemu de durere şi Tommy zbieră cît putu de tare: Nu te aud, Mario. Ai spus cumva „Mulţumesc, domnule Lane”?

Victor îşi privi fiul. Îi şiroia sudoarea de pe frunte şi-i curgea nasul.

— Mulţumeşte-i, Mario. Pentru numele lui Dumnezeu, mulţumeşte-i odată!

— Mu... mulţumesc.

Mario vorbise mai clar decît ar fi crezut.

— Zi „Mulţumesc, domnule Lane”, îl îndemnă Marcus, ca şi cînd i-ar fi explicat unui copil.

— Mulţumesc, domnule Lane.

Mario izbucni în plîns.

Tommy zîmbi. Apoi, împuşcîndu-l pe Mario în celălalt picior, îi spuse:

— Cu plăcere.

Victor se uită la primul său născut şi-l cuprinse o ură cumplită faţă de Tommy Lane. Încercă să deschidă sertarul, dar Marcus îi trase un glonţ direct în piept. Maltezul se prăbuşi peste birou, zbătîndu-se în ghearele morţii. Tommy ţîţîi uimit. Apoi se duse să ia revolverul din birou. Era un pistol micuţ şi-l băgă imediat în haină. Pe urmă, ieşi cu Marcus, străbătînd sala de jocuri, sub privirile încremenite ale celorlalţi.

În maşină, în drum spre The Windjammer, Tommy începu să fredoneze o melodie. Marcus nu reuşise încă să-şi păstreze sîngele rece, după ce omorîse un om. Dar era hotărît să ajungă la această performanţă.

— Chiar îţi imaginezi că o să cred aşa ceva?

Briony îşi stinse ţigara cu atîta forţă, încît proiectă scrumiera în cealaltă parte a biroului. Noroc cu fata de lîngă ea, altfel s-ar fi făcut ţăndări.

— Zău, domnişoară Cavanagh, acesta este adevărul.

Briony veni la ea şi o ameninţă cu degetul.

— Dacă te mai agăţi vreodată de clientul altei fete, în clubul meu, s-a zis cu tine. Ai înţeles?

Fata căscă ochii, îngrozită, şi încercă din nou să protesteze:

— Dar n-am...

Ochii verzi ai lui Briony sclipiră duşmănos.

— Mă faci mincinoasă? Află că te-am văzut cu ochii mei. Ai aşteptat-o să se ridice de la masă şi să se ducă la toaletă. Pe urmă, ai dat buzna. V-aţi încăierat în localul meu. Al meu, înţelegi? Şi nu admit aşa ceva. Şi acum, ia-ţi boarfele şi cară-te. Dacă te mai prind aici, cu prietena ta, îţi garantez că n-o să mai ai unde lucra în Londra. Ai înţeles?

Fata încuviinţă din cap, înspăimîntată de ieşirea lui Briony Cavanagh. Cu numai o săptămînă în urmă, Briony trecuse pe la masa ei şi o salutase, prietenos. Făcuse o mare prostie s-o subestimeze. Acum îşi atîrnase o tinichea de coadă şi la ce bun? Pentru un client de doi bani. Îşi tăiase singură craca de sub picioare.

Îşi luă geanta şi ieşi din cameră. Era trasă la faţă şi abătută. Briony o urmări din privire şi oftă. Toate erau la fel. N-o deranjase atîta timp cît fata îşi racola clienţii discret, deşi o făcea în clubul ei. Era curată, bine îmbrăcată şi nu ieşea în evidenţă. Dar faptul că se certase cu prietena ei, pentru un bărbat, era cu totul altceva. Strica prestigiul clubului.

Uşa se deschise din nou şi se întoarse furioasă.

— Nu mai vreau să discutăm despre asta, Julian!

Tommy îi spuse pe un ton blînd:

— Bună, Bri. Ce mai faci?

Cînd îl văzu, rămase cu gura căscată.

— Tommy! Ah, Tommy! exclamă ea, încîntată.

— Pot să mă aşez sau ai de gînd să dai pe toată lumea afară, în noaptea asta?

Briony rîse.

— Ah, Tommy, eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd. Stai jos şi dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut.

Îi turnă un scotch mare, gîndindu-se cărui fapt se datora vizita sa.

Tommy îşi scoase haina şi o lăsă să cadă pe podea. Apoi se aşeză şi deschise cutia cu ţigări de pe biroul ei. Aprinzîndu-şi una, suflă fumul şi se formă un nor cenuşiu deasupra capului său.

— Iisuse, Briony, ce au pus în ţigările astea? Rahat de cămilă?

Ea puse paharul în faţa lui.

— Posibil, fiindcă sînt turceşti.

— Ar fi trebuit să-i serveşti pe clienţi cu porcăriile astea, iar tu să fumezi Golden Flake, ca de obicei! Hai, spune-mi, ce mai faci?

Briony se aşează vizavi de el şi-l privi drept în ochi.

— Mă bucur să te văd, zise ea, cu un glas blînd.

Tommy se uită la ea, pentru o clipă. Apoi zîmbi şi o întrebă:

— Ce mai face familia ta?

În timp ce vorbea despre surorile şi mama ei, se simţi din nou atrasă de el. Dar şi Tommy se mustra că fusese atît de slab să vină s-o vadă. Era ca un bibelou delicat de porţelan: pielea albă, impecabilă, părul roşu, care-i scotea în evidenţă ochii verzi. Gura ei era prea frumoasă pentru o muritoare. Sesizase dorinţa din glasul ei, i-o citise în privire şi, pentru o clipă, se întrebase dacă venise aici special. Ca să-i demonstreze că putea pleca de lîngă ea şi poate ca să-şi demonstreze în primul rînd lui.

— Deci Eileen se simte mai bine? Mă bucur să aud asta, Bri. Serios. A suferit mult, biata de ea. Îmi pare bine că am scăpat de nemernicii ăia doi.

Briony zîmbi.

— Şi mie.

Tommy sorbi din scotch.

— De fapt, Bri, în noaptea asta, am făcut un bine pentru amîndoi. De aceea mă aflu aici. Victor maltezul voia să te oblige să-i plăteşti taxă de protecţie. Îţi vine să crezi aşa ceva? Oricum, am prins repede de veste şi i-am luat pe omul tău cel nou, Marcus. Am trecut împreună pe la nemernic şi l-am învăţat minte şi pe el şi pe fiul lui.

Briony căscă ochii, uimită..

— Ce avea de gînd?

— Să-ţi forţeze mîna, ticălosul! Oricum, totul s-a lămurit acum. Am vrut să te anunţ. Se uită ostentativ la ceas.

— Trebuie să plec, într-un minut. Mă întîlnesc cu un tip, în legătură cu un cîine.

Briony oftă adînc.

— Poftim?

Sesiză din glasul ei că se simţea jignită şi dezamăgită. Tommy nu îndrăzni s-o privească în ochi.

— Vrei să spui că ai venit aici doar ca să mă anunţi că i-ai dat o lecţie lui Vic maltezul?

— Am făcut mai mult decît să-i dau o lecţie, draga mea. L-am împuşcat pe Mario, băiatul minune, în ţurloaie, şi i-am tras un glonte în inimă bătrînului. Cred că poliţia va avea mult de furcă mîine, în Greek Street.

Briony încuviinţă din cap, zîmbind sinistru.

— Ah, acum am priceput. Ai vrut să faci o demonstraţie. Deţii încă o parte din cluburi şi trebuia să-ţi protejezi investiţia. Îmi pare rău, Tommy, credeam că anii petrecuţi împreună te-au adus aici, dar m-am înşelat. N-o să mai trag niciodată concluzii pripite. Luă paharul din faţa lui şi-l trînti pe birou. Ei, şi acum, după ce mi-ai dat vestea cea mare, ce mai aştepţi? Du-te unde aveai treabă sau, mai bine-zis, la cine aveai treabă.

Tommy se uită la mîna goală, în care ţinuse paharul, îl luă din nou şi-l goli dintr-o înghiţitură. Apoi se ridică, îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă.

— Ticălos împuţit ce eşti, Tommy! Ai venit să vezi în ce ape mă scald. Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

Atunci, se hotărî s-o înfrunte:

— Nu, nu-mi bat joc de tine. Te port încă în suflet, Briony. Dar îţi repet ce ţi-am mai spus de atîtea ori: gura şi atitudinea ta o să te piardă întotdeauna. Nu înghiţi nimic. Trebuia să fac numai ce voiai tu. Ei bine, dacă mă vrei înapoi, îmi pare rău. Pentru că, în clipa de faţă, nu te-aş accepta nici într-un pachet legat cu funde. Ceri prea mult, Bri. Vrei să fii mereu în frunte. Dar nu sînt angajatul tău şi n-am fost niciodată. Fac ce vreau, cînd vreau, deci te vizitez pe tine sau pe oricare femeie, ori de cîte ori am chef.

Se lovi cu degetul în piept cînd rosti ultimul cuvînt, iar Briony de-abia îşi stăpîni lacrimile de furie.

— N-o să vizitezi nici o femeie atîta timp cît eşti cu mine, n-aş admite!

Tommy rîse.

— Dar am stabilit deja că nu sînt cu tine. Sîntem doar parteneri, nu-i aşa, Briony?

— Da, parteneri pasivi şi îmi convine de minune. Iar pe viitor o să mă ocup singură de Vic maltezul şi alţii ca el. Tu vezi-ţi de treburile tale. Deţin încă partea leului din localurile acestea, amice.

Tommy zîmbi, sarcastic.

— Bineînţeles. Ai deţinut întotdeauna partea leului din tot, nu-i aşa? Perfect, iar acum, după ce m-ai pus la curent, nu-mi rămîne decît să mă car dracului de aici.

Cînd ieşi pe uşă, Briony aruncă paharul cu scotch, după el. Se făcu ţăndări. Dar Tommy nu întoarse capul. Briony se aşează la birou. I se prelingeau lacrimile pe obraji. Cum a putut să-i facă aşa ceva? Cum a îndrăznit să între aici, numai zîmbete, să-i dea speranţe şi apoi să-i taie, brusc, tot elanul. Se bucurase atît de mult să-l vadă! Crezuse că-i va spune că nu putea trăi fără ea, la fel cum nu putea nici ea, cînd, de fapt, fusese vorba doar despre afaceri, atîta tot.

Deschise uşa şi ieşi pe hol. Cînd dădu cu ochii de Julian, se răsti la el:

— Trimite-l pe Marcus Dowling, imediat!

Julian se strîmbă cînd auzi uşa trîntindu-se. Apoi intră în sală şi-l zări pe Marcus la bar, cu Bernadette.

— Te-a chemat Briony. A spus să vii imediat. Ai grijă, este furioasă.

Briony stătea la birou cînd. Apăru Marcus.

— Ah, deci ai venit? Înţeleg că ai avut nişte treburi de rezolvat în noaptea asta, împreună cu Tommy. Nişte treburi pentru care ar fi trebuit să te consulţi cu mine, mai întîi.

Marcus îşi umezi buzele.

— Aşa e. Am avut ceva de rezolvat. Dar m-am gîndit să nu te deranjez pentru asta, domnişoară Cavanagh. Doar sînt omul tău numărul doi. Pentru asta sînt plătit. Să rezolv ce trebuie, la momentul potrivit.

— Tommy Lane ţi-a propus, nu-i aşa?

— Da.

Briony îl întrerupse:

— Ţii legătura cu el. Să nu mă minţi, Marcus.

Oftă.

— Nu te-am minţit niciodată, domnişoară Cavanagh.

— Nu, n-ai minţit, doar că ai tăcut din gură. Află însă că eu te plătesc, aş că mie trebuie să-mi dai socotelă de ce faci, nu lui Tommy Lane. El este un partener pasiv. Eu sînt patroana. Nu-mi place să ţin un cîine care muşcă mîna stăpînului. Ai înţeles?

Marcus încuviinţă din cap.

— Da. Însă încercam să te protejăm...

Briony se ridică brusc şi-l înşfăcă de guler, scuturîndu-l cu toată puterea.

— N-am nevoie de nimeni să mă protejeze, mai ales de un ticălos ca Tommy Lane! Noi doi am fi rezolvat totul. Numai noi doi. Doar eşti mîna mea dreaptă. Acum, ce-o să se creadă? Că Tommy Lane mă sprijină? Pot să-mi port şi singură de grijă şi, dacă mai vrei să lucrezi pentru mine, ar fi bine să-ţi între asta în capul ăla sec!

Marcus o apucă de mîini şi o împinse.

— Te-aş ruga să nu mă mai bruschezi niciodată. Ştiu că mă plăteşti, dar n-am făcut nimic rău. Te rog să mă crezi, domnişoară Cavanagh, acţiunea din loaptea aceasta a fost bine plănuită. Faptul că eu şi Tommy am apărut, pe neaşteptate, ţi-a întărit poziţia. Calmează-te. Te comporţi iraţional. Nu te-am mai văzut niciodată aşa.

Vocea lui blîndă o descumpăni. Se rezemă de el şi începu să plîngă cu sughiţuri. Bărbatul îşi puse braţele în jurul ei, protector, şi, pentru prima oară, simţi că o compătimeşte. Nu i se mai păruse niciodată atît de-umană. Acum nu mai semăna cu femeia de afaceri dură şi necruţătoare. Fusese înlocuită de Briony Cavanagh, o femeie care putea fi jignită, era umană şi plîn- gea. Durerea şi singurătatea ei îl făcură să se ruşineze de toate celelalte sentimente pe care ie nutrise, pînă acum, pentru această femeie micuţă.

În cinci minute, ajunsese s-o cunoască mai bine decît şi-ar fi imaginat.

O ţinu în braţe pînă se linşiti. Apoi îi aprinse o ţigară şi-i turnă ceva de băut. Iar cînd se întoarse la Bernadette, lăsînd-o singură, în birou, ştiu că

nici el, nici Briony nu vor pomeni vreodată de acest moment. Dar îl vor păstra în amintirea lor.

După acest incident, se simţea mai legat de ea. Fiindcă îi dovedise că Briony Cavanagh era capabilă de sentimente. Dacă nu s-ar fi convins cu ochii lui, nu ar fi crezut niciodată.

CAPITOLUL 29

Kerry stătea lîngă Eileen, cu mîinile pe abdomen. Sarcina nu devenise evidentă, dar i se îngroşase talia, îşi turnă un ceai slab şi încercă să vorbească, pe un ton cît mai vesel:

— Ce-ai zice de-o cană cu ceai, Eileen?

Aceasta zîmbi, visătoare. Ochii ei albaştri erau aproape închişi, ca şi cînd s-ar fi trezit dintr-un somn adînc.

— Da, mulţumesc.

Kerry îi dădu să bea.

— Te-ai îngrăşat, Eileen. Arăţi mai bine.

Eileen o aprobă din cap. Se uita pe fereastră, la mare.

— Îmi plac vapoarele, Kerry. Îmi place să le privesc. Fumegă din coşurile lor. Uneori, simt briza sărată pe pielea mea. Aş vrea să fiu acolo. Văd marinarii ridicînd năvoadele sau trăgînd bărcile pescăreşti, pe nisip. Viaţa pe mare mă fascinează. Îmi pare rău că nu m-am născut pe malul mării. Aici este atît de curat! Chiar şi respiraţia marinarilor, în dimineţile reci, pare curată. Sora Maria-Magdalena spune că trebuie să respecţi marea, pentru că este o forţă. Poate fi calmă şi prietenoasă, ca apoi să se transforme, imediat, într-un tiran. Tatăl ei a murit pe un vas comercial. Era marinar.

Kerry rămase uimită de monologul lui Eileen. Ei, personal, puţin îi păsa de mare, dar era clar că Eileen o îndrăgise şi-i părea bine pentru ea.

— E foarte drăguţ aici. Este o privelişte frumoasă. Presupun că de aici îi vine şi numele. Cred că priveşti bărcile tot timpul.

Eileen dădu din cap şi căzu din nou în starea ei melancolică. Kerry îşi fumă ţigara. De-abia aştepta să se întoarcă Briony şi Bernie. Se duseseră să discute cu doctorul. Nu-i plăcea să stea lîngă sora ei.

Briony şi Bernadette stăteau în biroul lui Andrew Melawson şi nu le venea să creadă ce auzeau.

— Sînteţi sigur? il întrebă Briony, uluită.

Doctorul dădu din cap, convingător.

— Da. De fapt, sora dumitale ştie la fel de bine ca mine. Sarcina a depăşit patru luni.

— La dracu’!

Bernie clătină din cap.

— Mama ştie? I s-a spus?

— Da, a fost informată acum trei zile. S-a arătat foarte încîntată. De fapt, era în culmea fericirii. Eu unul sînt surprins, dată fiind starea fiicei

sale. Şi nu cred că este o veste atît de îmbucurătoare.

— Credeţi că Eileen va face faţă sarcinii?

Briony părea agitată. Melawson ridică din umeri.

— N-aş putea spune. Mama dumneavoastră a spus că o s-o pună pe picioare, dar eu nu sînt aşa de sigur. Sora dumneavoastră este foarte slăbită fizic. Trebuie forţată să mănînce. Avem o călugăriţă, sora MariaMagdalena. Se pare că este singura persoană care are influenţă asupra ei. Au legat o prietenie strînsă. Sora Maria este o lată bună, de numai douăzeci de ani, cu o vocaţie deosebită. O iubeşte mult pe Eileen. Cred că ar putea s-o ajute, dar aici nu avem condiţii pentru copiii mici. Mă tem că va trebui să aranjaţi ceva. O s-o ţinem pînă va fi aproape să nască. Pe urmă, va trebui să plece. După ce naşte, poate să se întoarcă, dacă are cine să îngrijească de copil. Deocamdată, este bine.

— Dar nu destul de bine să aibă grijă de propriul ei copil?

— Doamne Sfinte, nu! Aş fi foarte surprins dacă Eileen ar dori să se întoarcă în lumea reală. Cred că mama dumneavoastră se va ocupa de copil. Cel puţin, aşa am avut impresia.

Briony îl întrerupse:

— Peste cadavrul meu! N-o să pună mîna pe bebeluş sau pe Eileen a mea. Ar înnebuni-o mai rău decît este. Mai bine nu i-aţi fi spus, doctore Melawson. Este o femeie foarte hotărîtă.

— Cred că aţi moştenit-o, domnişoară Cavanagh.

Molly frămînta pîinea. Braţele ei uriaşe băteau aluatul.

Cînd se deschise uşa, nu se deranjă să ridice capul.

— Intră, femeie. Îţi fac imediat nişte ceai.

Se aştepta să audă vocea Mamei Jones. În schimb, fu surprinsă s-o audă pe Bernadette.

— Bună, mamă.

Molly se întoarse spre ea.

— La te uită, una din fiicele mele! Ce vrei?

Cu mîinile pline de făină, proptite în şolduri, arăta formidabil. Bernadette înghiţi în sec.

— Am venit s-o iau pe Rosalee.

Îi zîmbise surorii ei, în timp ce vorbise.

— Nu mai spune? Poate n-o să-i dau voie, azi. Este foarte frig.

Bernadette ridică ochii în tavan.

— Nu începe din nou, mamă. Briony o aşteaptă şi ar fi bine să n-o stîrneşti. Marcus aşteaptă în maşină, cu motorul pornit, aşa că trebuie să plec.

— Ce mai face Marcus? Cînd o să-l cunosc aşa cum se cuvine?

Uitase de supărarea ei, cînd auzi de prietenul lui Bernadette. Nu mai putea de bucurie la gîndul că măcar una din fetele ei avea un bărbat potrivit.

— Bine, mamă. Şi acum, pot s-o iau cu mine pe Rosalee? Bernadette începuse deja s-o îmbrace. Molly o urmărea, fără sa vorbească.

— Kerry este bine, mamă, dacă te interesează.

Mama ei se apucă din nou să frămînte pîine, fără să bage în seamă vorbele fiicei ei. Bernadette se abţinu să nu-i facă un reproş şi-i spuse:

— Mîine după-amiază o aduc înapoi, în regulă?

— Dacă vrei. Şi spune-i lui Briony să n-o îndoape cu prăjituri şi dulciuri. Este destul de obeză şi aşa.

— Bine. Haide, Rosalee dragă, o să mergem cu maşina. Rosalee zîmbi şi spuse:

— Bri, Bri.

Bernadette o sărută.

— Exact, Rosie, mergem la Briony.

Molly îşi şterse mîinile de şorţ şi îşi sărută fiicele pe obraji.

— Ai grijă de ea. Mi se pare că a răcit.

— Pe mîine, mamă.

Molly le conduse pînă la maşină. Cînd îl văzu pe Marcus Dowling, îi zîmbi veselă şi-i făcu cu mîna. Îi plăcea acest bărbat solid şi blond.

Marcus îi răspunse la fel. După ce Rosie şi Bernadette se urcară înăuntru, plecă. Molly le făcu cu mîna pînă se pierdură în zare. Apoi Mama Jones veni în vizită.

— Este un tip pe cinste.

Molly o aprodă, apoi rîse şi spuse, în glumă:

— Nici uneia ca mine nu i-ar strica un bărbat ca ăsta!

Mama Jones chicoti. Amuzată.

Rosalee şi Briony stăteau pe covor, în faţa căminului în care ardea un foc vesel. Briony cojea nuci şi Rosalee deschidea gura să le înghită. Kerry stătea pe o canapea, cu picioarele sub ea, iar Bernadette pe un scaun, lîngă foc, cu picioarele sprijinite de bara de alamă a căminului.

— Mănîncă prea mult, Briony. Ar trebui s-o oprim. Mama spune că de-abia mai poate s-o ridice.

Briony rîse.

— Mama spune mereu asta şi, pe urmă, îi dă o bucată mare de plăcintă cu mere.

Kerry era în faza somnolentă a sarcinii. La cinci luni şi jumătate, nu dorea decît să moţăie. Căscă de-i trosniră fălcile. Briony rîse.

— Te-am trezit, nu-i aşa, Kerry?

— Ah, Briony, mă simt atît de obosită. Ar trebui să mă culc devreme, astă-seară.

Briony se arătă, imediat, îngrijorată.

— Cred că ar trebui să nu mai cînţi la club pînă naşti. Concentrează-te asupra înregistrărilor. Dă tot ce ai mai bun. Contractul s-a semnat şi nu mai pot da înapoi. Las-o mai încet cu clubul. Bessie Knight poate face faţă şi singură. De fapt, cred că i-ar conveni de minune.

Kerry o aprobă, somnoroasă.

— Îmi place Bessie şi tot grupul lor. Are succes la clienţi. Şi este o femeie foarte frumoasă.

Bernadette o trînti, fără să se gîndească:

— Marcus spune că nu arată rău pentru o. Se opri şi în cameră se făcu linişte, deodată. Ah, Kerry, îmi pare rău.

Kerry sări în picioare. Acum se trezise.

— Pentru o ce, Bernie? O negresă? Un gunoi? Ce-a spus minunatul de Marcus Dowling?

Briony îngenunche şi puse mîna pe piciorul lui Kerry.

— Zău, Kerry, n-a vrut. Hai să nu stricăm o seară frumoasă. Este oricum destul de rău că n-o avem pe Eileen a noastră. Hai să nu ne certăm. Cel puţin, nu acum.

Kerry se posomorî.

— Bine! Apoi, zise, în şoaptă: Mi-e frică să nasc acest copil, Bri. Nu ştiu dacă sînt destul de puternică să suport consecinţele.

Bernadette se aplecă spre ea, s-o încurajeze.

— Nu te îngrijora, o să avem noi grijă de tot. Copilului tău n-o să-i lipsească nimic.

Kerry zîmbi.

— Mă întreb ce o să fie. Şi ce o să nască Eileen. Mama este foarte încîntată de ea, cel puţin.

Briony ţuguie buzele.

— De copilul tău ar trebui să fie încîntată, în primul rînd, pentru că Eileen n-o să facă faţă.

— Mama îl vrea, nu?

Briony rîse.

— Da, însă n-o să pună mîna pe el. Eileen va veni aici. Şi, după ce va naşte, vom vedea cum stau lucrurile. Dacă nu-şi revine, o să se întoarcă la Sea View. Şi o să iau eu copilul.

Bernie şi Kerry sesizară amîndouă dorul sfîşietor din glasul ei şi se uitară una la alta.

— Tu?

Kerry vorbise tare şi Briony o privi drept în faţă. În lumina focului, părul ei părea şi mai incendiar, iar ochii sclipeau, neguroşi.

— De ce nu? O să angajez o doică să-l îngrijească şi o să mă ocup de educaţia lui. Ce dracu’ ţi se pare atît de ciudat?

Kerry ridică din umeri.

— Nu crezi că şi aşa ai destule pe cap? Într-un fel, cred că mama ar fi cea mai potrivită. Nu prea are nimic de făcut.

— Da, însă o are pe Rosalee şi-l are şi pe Abel, aşa cum este. La vîrsta ei, i-ar veni greu cu un copil mic. Iar eu l-aş putea ajuta mai mult.

Kerry se aşează la loc, pe canapea.

— Cred că ai dreptate. Bri?

— Ce este?

— Pot să te întreb ceva fără să te supăr?

Briony zîmbi.

— Bineînţeles.

— Ţi-e dor de Benedict, nu-i aşa?

Sora ei se schimbă la faţă.

— Vrei să-ţi mărturisesc ceva? Mă topesc de dorul lui. Merg pe stradă Şi, brusc, mă trezesc gîndindu-mă la el. Mă întreb ce face, cu cine vorbeşte, dacă este fericit sau nu. În timp ce vorbea, contempla flăcările, melancolică. Noaptea visez cu ochii deschişi. Îmi imaginez cum ar fi să-l am aici, cu mine. Să fiu căsătorită cu Tommy şi să avem amîndoi grijă de el. Tommy să se joace cu el, în grădină, cu iepuraşul, sau să-l ia în leagăn! Iar eu să-l adorm, să-l sărut, înainte de culcare. Să-i calc hainele pentru a doua zi. Mă văd, pieptănîndu-l. Da, mi-e dor de el, Kerry. Este

aproape ca o durere fizică. Mai ales de ziua lui, sau de Crăciun, pentru că nu pot să-l ating, să-l sărut sau să-l îmbrăţişez. Este copilul meu, dar n-am nici o legătură cu el.

I se înecă glasul şi Bernadette o bătu pe umăr. Rosalee se aplecă spre ea şi o sărută afectuos, iar Briony o luă în braţe s-o alinte.

— Cred că ai dreptate, Bri. Eileen şi copilul ei vor fi mai bine îngrijiţi aici. O să-l iubeşti din tot sufletul.

— Şi îţi dai seama cît de mult îmi doresc un copil pe care să-l iubesc, nu-i aşa? Zise ea, cu ochii în lacrimi.

— Poţi avea copilul meu, dacă vrei.

Briony tuşi, să-şi revină.

— O să-l iubesc şi pe copilul tău, Kerry. Îţi jur că o să am grijă de el.

Kerry zîmbi.

— Şi eu sufăr la fel de mult ca tine, cînd mă gîndese la Evander. Îl visez noapte de noapte. Întunericul îţi răscoleşte gîndurile. Visez că m-am măritat cu el şi toată lumea este încîntată.

Briony o aprobă:

— Ştiu. Îmi pare rău că l-am alungat, Kerry. Zău. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, n-aş ezita nici o clipă.

Kerry îi răspunse, cu amărăciune în glas.

— Dar nu-l vreau înapoi, tocmai ăsta este cel mai ciudat lucru. Pentru că abia acum, cu acest copil, mi-am dat seama că urmăream un vis, prea mare pentru mine. Acum ştiu asta. Am învăţat măcar atîta lucru.

Bernadette o întrebă, cu blîndeţe:

— O să păstrezi copilul după ce îl naşti, Kerry? Te-ai hotărît?

— Întreabă-mă după ce o să nasc. Uneori, îl iubesc şi-l doresc cu disperare. Iar alteori, cînd mă gîndesc la culoarea lui, îmi vine să leşin. Nu pot să-ţi răspund, Bernie, pentru că nu ştiu nici eu.

— Oricum, indiferent ce vei hotărî, eu sînt alături de tine. Şi Bernie la fel, nu-i aşa?

Bernadette o aprobă din cap.

— Bineînţeles. La club, este o fată care şi-a dus copilul la Devon. L-a lăsat în grija unei femei. Se duce să-l vadă la cîteva luni. Tatăl este un om însurat şi fata nu vrea să se afle că are un copil nelegitim. Spune că l-a aranjat bine, pentru că tatăl pompează bani serioşi.

Kerry oftă.

— Nu ştiu dacă aş rezista să-l duc prea departe. Ca să fiu sinceră, nu ştiu ce dracu’ vreau. Vorba lui taică- meu, nu ştiu dacă vreau să-mi fac nevoile, să mă bărbieresc sau să mă spăl pe cap.

Rîseră cu toatele, risipind atmosfera încordată. Rosalee o trase pe Briony de mînecă.

— Ce vrei, draga mea?

Făcînd semn spre nuci, fata deschise gura mare.

Bernadette şi Kerry izbucniră în rîs.

Briony luă castronul şi-i spuse surioarei:

— Bineînţeles, domnişoară! Dacă doriţi nuci, veţi fi servită imediat!

Rosalee închise gura şi Kerry clătină încet, din cap.

— Cel puţin, ea ştie ce vrea, Bri, spre deosebire de mine. Nu-i aşa, Rosie, dragă?

Rosalee bătu din palme şi scoase un sunet gutural, semn că era fericită.

CAPITOLUL 30

Briony se năpusti pe uşă ca o nebună. Îşi scoase haina şi alergă pe scări, strigîndu-i, peste umăr, lui Cissy:

— Ceai, fierbinte şi aburind. Am îngheţat.

Cissy luă haina lungă, din vulpe argintie, şi se duse în bucătărie. Briony intră în dormitorul lui Kerry, unde moaşa se ocupa de ea.

— Cum te simţi, Kerry? Vin imediat.

Kerry zăcea pe perne, lac de sudoare.

— Sînt bine, Bri.

Moaşa îi şterse faţa cu o cîrpă umedă.

— Va fi o naştere rapidă. Am mai văzut. Una din femeile pe care le-am ajutat, a terminat în mai puţin de trei ore! Doctorul a consultat-o şi se întoarce mai tîrziu. Are două urgenţe. De Crăciun este întotdeauna mare agitaţie.

Briony zîmbi.

— Du-te la parter să bei o cană cu ceai. Stau eu cu ea.

Femeia plecă, recunoscătoare. Briony Cavanagh îi dădea o mulţime de bani să aducă pe lume acest copil, cu condiţia să-şi ţină gura. Şi nu avea chef să-şi strice reputaţia, mai ales cînd era vorba de o femeie ca domnişoara Cavanagh.

Kerry gemu, săgetată de altă contracţie.

— Ţi-ai fi imaginat că o să nasc de Crăciun, Bri? Peste o jumătate de oră va fi Crăciunul!

— Şi ce cadou o să ai! Un copil!

— Acum îmi dau seama cum s-a simţit biata Fecioara Maria!

Briony rîse, încîntată că sora ei era bine dispusă.

— Cel puţin ea avea un soţ, Bri. Deci, ceva în plus, faţă de mine.

Briony se aşeză pe pat şi-i spuse:

— Da, dar nu era tatăl copilului, nu? Bietul Iosif a suportat toate necazurile, fără să guste din plăcere!

Kerry zîmbi, revoltată.

— Dacă ar fi mama aici, te-ar plesni pentru remarca asta.

— Uite că nu este şi, oricum, este adevărat. Cum sînt durerile?

— Mai bine nu mă mai întreba! Dă-mi să beau puţină apă. Simt că m-am uscat de tot.

Se îndoi, în ghearele altei contracţii. Asudase şi Briony o şterse, cu blîndeţe.

— Ah, eşti o dulce, Bri.

— Hai, bea.

Duse paharul greu, din cristal, la buzele surorii ei.

Kerry înghiţi apa cu lăcomie. Parcă i-ar fi luat foc gîtul.

— Ghici ce am auzit azi, la cumpărături.

— Vreo bîrfă?

— Nu, nimic de genul ăsta. Am auzit că discul tău e în toate magazinele de muzică. Se vinde foarte bine.

— Da. Kerry avea alte lucruri la care să se gîndească acum şi oftă.

— Aş vrea să nasc mai repede, sînt moartă de foame. Bri, vrei să-mi faci o favoare?

— Bineînţeles, orice.

— Adu-o pe mama. O vreau pe mama mea.

Briony sesiză durerea din glasul surorii ei şi se duse spre uşă, spunîndu-i, peste umăr:

— O s-o trimit înapoi pe moaşă, iar pe mama o s-o aduc chiar eu. Mă întorc imediat, da?

Kerry o aprobă, gîfîind.

Briony coborî scările în grabă şi intră în bucătărie.

— Acum, du-te la ea! Eu trebuie să plec.

— Dar tocmai ţi-am făcut ceaiul!

— Bea-l tu, Cissy. Doamnă, trebuie pregătită o mîncare uşoară pentru Kerry, îi spuse moaşei, este moartă de foame. Cred că nişte ouă ar fi de ajuns. Unde este haina mea?

Cissy i-o aduse. Era udă de zăpadă.

Briony se îmbrăcă şi le zîmbi tuturor.

— Mă întorc, într-o secundă. Mă duc s-o aduc pe mama. Aveţi grijă de Kerry. Şi dacă sună Bernie, spuneţi-i să vină acasă, deşi, cu puţin noroc, cred că Kevin Carter a dat deja de ea şi de Marcus.

— Bine, Bri. Dar ai grijă cum conduci, este o vreme oribilă.

Doamna Horlock era îngrijorată.

Briony o sărută pe obrazul zbîrcit şi spuse:

— Să ai grijă de Kerry, da?

Bătrîna zîmbi.

— Bineînţeles că o să am. Şi acum, pleacă mai repede, pînă nu se înteţeşte ninsoarea.

După ce Briony ieşi din bucătărie, moaşa le spuse:

— Este mult mai drăguţă decît am crezut.

Cissy o aprobă:

— Da. Însă, dacă i se întîmplă ceva lui Kerry, o să cunoşti şi cealaltă faţă a ei, aşa că du-te mai repede la ea.

Nu fu nevoie să-i spună de două ori, pentru că o văzu ieşind în goană.

— M-aş mira să vină Molly.

Doamna Horlock clătină din cap, cu înţelepciune.

— Dacă Briony vrea ca Molly să fie aici, pentru binele lui Kerry, atunci o să vină. O să aibă ea grijă de asta.

Cissy îşi turnă o ceaşcă de ceai. Era cît se poate de adevărat.

Briony obţinea întotdeauna ce voia.

Molly împodobea brăduleţul împreună cu Rosalee, care-i dădea globurile. Marcus şi Bernadette erau acolo, le aduseseră cadouri la amîndouă, iar Molly privea, nerăbdătoare, pachetele viu colorate.

Erau şi cadourile lui Briony pentru Rosalee; îi cumpărase o haină nouă, grena, din lînă, care o să-i ţină de cald. Aflase de la Bernadette. Îi

dăruise, de asemenea, o colecţie de animale confecţionate manual, pe care putea să le pună pe măsuţa ei. Erau din lemn şi Rosalee n-avea cum să le spargă.

— Prăjitura aceasta este minunată, doamnă Cavanagh, dumneavoastră aţi făcut-o? zise Marcus.

Ştia că o făcuse Molly, dar văzuse că-i plăcea să fie lăudată.

— Bineînţeles. Este reţeta mea. Prăjitură din fructe. Este uşor de făcut şi e gustoasă, cu puţină scorţişoară, să-i dea gust.

— Şi un strop de brandy, mamă, lasă că ştiu eu, spuse Bernie. Molly rîse.

— Sigur. Un strop de tărie îi sporeşte aroma.

Domnea o atmosferă festivă, veselă, cînd apăru Briony, plină de zăpadă.

— Briony! exclamă Bernie, uluită.

— Bună, Bernie. Am încercat toată după-amiaza să dau de tine. Pe Kerry au apucat-o durerile.

Rosalee scoase un strigăt de bucurie cînd o văzu şi începu să-şi legene trupul obez, în balansoarul de lîngă foc.

— Bună, Rosie dragă.

Briony îşi sărută sora. Molly o privea, dispreţuitoare. Deci, tîrfei i-a venit timpul să nască. Spera să facă un copil mort. Atunci ar fi un Crăciun fericit pentru ea. Briony se desprinse din braţele lui Rosalee şi spuse:

— Vrea să fii lîngă ea, mamă.

Molly continuă să împodobească bradul.

— Nu mai spune? Atunci, va trebui să-şi pună pofta-n cui. Briony se ridică, privind-o ameninţător. Bernadette închise ochii. Marcus, pe de altă parte, se uita fascinat cum Briony se îndreaptă spre mama ei, spunîndu-i:

— Mamă, cred că nu-ţi dai seama, dar nu ai încotro. O să vii, chiar dacă va trebui să te tîrăsc după mine.

Molly aruncă o privire dispreţuitoare fiicei sale, mică de statură. Îi zîmbi, sumbru.

— Încearcă numai.

Briony ridică braţul şi Bernadette sări de pe scaun. O dădu la o parte şi-i spuse lui Molly:

— Haide, mamă! Cît ai de gînd s-o mai ţii aşa? Este Crăciunul. Biata Kerry suferă destul. Încearcă să te comporţi ca o creştină, aşa cum pretinzi că eşti.

Molly îşi înfruntă fiicele:

— Tîrfa aia n-are decît să moară, din partea mea. Copilul ei va fi o ruşine! Vrea să vin lîngă ea! Ei bine, n-are decît să aştepte pînă n-o mai putea. N-aş veni nici dacă ar apărea acum, dinaintea mea, Hristos însuşi sau arhanghelul Gabriel.

— Eşti o ticăloasă, mamă. Hai, Bernie, ajută-mă s-o îmbrac pe Rosalee.

Molly se aşează în faţa ei, strigînd:

— N-o să plece nicăieri.

Briony rîse.

— Ba da, o să plece, pentru că această casă e încă pe numele meu. Tu

eşti doar tolerată, mamă. N-o să fie a ta, decît dacă o să trăieşti mai mult ca mine. În felul acesta, am avut grijă să nu cadă în mîinile lui Abel. Dacă o să te dau afară - aşa cum intenţionez şi am tot dreptul - atunci Rosalee va rămîne pe drumuri, nu? Şi nu cred că ar fi binevenită, acolo, alături. De asemenea, n-o să mai primeşti nici un ban de la mine, deci va trebui să te ţină Abel, care, apropo, primeşte o sumă frumoasă de la mine, fără să se omoare cu munca. Sau vei fi nevoită să-ţi găseşti de lucru.

Molly se albi la faţă.

— N-ai îndrăzni să-mi faci aşa ceva. Nu te-ai folosi de banii tăi să-mi forţezi mîna.

Briony zîmbi, răutăcios.

— Zău? Înseamnă că nu mă cunoşti, mamă. De fapt, nu mă cunoşti absolut deloc. Îmbracă-te mai repede, dacă nu vrei s-o terminăm definitiv. N-o să mai primeşti nici un ban. Şi o să spun tuturor că mi-am luat mîna de pe tine. O să am grijă să-ţi întoarcă spatele cu toţii.

Zicînd aceasta, luă haina mamei sale din cuierul de lîngă uşă şi o aruncă spre ea. Molly o prinse, instinctiv.

— Hai, Kerry o să nască, din clipă în clipă, iar tu trebuie să fii acolo, să-ţi întîmpini nepotul.

Rosalee stătea lîngă uşă, blocînd-o cu trupul ei masiv. Zîmbea tuturor şi Marcus o privi cu bunăvoinţă. O plăcea pe Rosie, spre bucuria lui Bernie şi a surorilor ei. O plăcea sincer şi o accepta.

— Hai, Rosie, o să mergi cu mine şi cu Bernie, în maşina mea. Lui Bernie îi venea să-l sărute. Era evident că încerca să liniştească spiritele.

Cînd ieşi, le luă pe Bernadette şi Rosalee cu el. Briony şi Molly se uitară una la alta. Molly era uimită de frumuseţea fiicei ei. Pielea albă, părul roşu şi ochii verzi alcătuiau o combinaţie ameţitoare. Totuşi, în momentul acela, nu simţea altceva decît dispreţ pentru ea. Un dispreţ profund, pentru că era la mîna ei, a propriului ei copil. Iar acum trebuia să se ducă la tîrfa de fiică-sa, pe care o iubise cel mai mult dintre toate şi care îi făcea atîta greaţă, numai ca să-şi păstreze viaţa tihnită.

Dar Molly era o femeie egoistă şi, de îndată ce lua o hotărîre, o accepta cu uşurinţă.

Aşa că o urmă pe Briony în maşina ei.

Kerry era sfîşiată de dureri. Nu se aşteptase la asemenea chinuri. Avea senzaţia că o să se rupă în două.

— Ah, mă doare cumplit, Bri. Este un coşmar îngrozitor.

Briony zîmbi.

— Ştiu. Îmi amintesc cum e fost.

— N-o să mai trec niciodată prin aşa ceva.

Moaşa rîse.

— Dacă aş avea cîte un penny de fiecare femeie, care mi-a spus asta, aş fi milionară!

Kerry se schimonosi de durere.

— Vine. Îl simt.

Molly stătea pe un scaun, la fereastră, şi se uita cum ningea. Începuse să viscolească. Acoperişurile caselor erau albe şi grădinile arătau superb. Auzea gemetele fiicei sale.

— Te rog, Sfîntă Maria, nu lăsa acest copil să se nască.

Se ruga în şoaptă. O auzi pe Kerry gemînd din nou şi îşi aminti de naşterile ei, mai ales de băieţelul mort. Acum îşi dorea să fi trăit. Ar fi fost un bărbat în toată firea, blond ca ea şi solid ca tatăl lui.

Kerry începu să respire sacadat şi moaşa dădu pe toată lumea la o parte. Trase cuverturile şi o dezgoli. Stătea cu picioarele desfăcute larg, cu capul pe perne, şi împingea copilul, cu disperare, din pîntecul ei.

Briony privi, fascinată, cînd apăru un căpşor negru între coapsele lui Kerry şi scoase un strigăt de bucurie:

— Se vede capul!

La fereastră, Molly închise ochii, rugîndu-se cu şi mai multă patimă.

— Doamne Sfinte, în toată înţelepciunea Ta, ia viaţa acestui copil. Nu-l lăsa să-i distrugă viaţa, la-i răsuflarea de cum o să apară pe lume.

Kerry îşi propti bărbia în piept, asudată, şi scoase un sunet animalic cînd împinse din nou.

Trupul ei era sfîşiat de durere. Se ruga în gînd lui Dumnezeu să-i scoată mai repede copilul dintre picioare, înainte să leşine.

Briony şi Bernadette bătură din palme, entuziasmate, cînd copilul scoase capul la lumină. Moaşa încremeni cînd îl văzu. Era atît de negru! Apoi îşi reveni imediat şi spuse:

— S-a prins în cordonul ombilical. I s-a înfăşurat în jurul gîtului. Îl desfăcu şi-l trase peste capul copilului. Hai, Kerry, împinge din nou. Aproape s-a terminat. Hai!

Kerry îi răspunse, furioasă:

— Nu vezi că împing, ce dracu'!

Apoi, după încă un efort, simţi o senzaţie ciudată. Copilul alunecă din ea şi se linişti deodată, trîntindu-se pe perne, cu un oftat.

Briony se uită la copilul de pe ziarele întinse sub fundul lui Kerry. Era plin de sînge şi mucozităţi. Nu era foarte negru! I se păruse, din cauza cordonului ombilical. De fapt, era aproape alb. Nu semăna cu un irlandez, dar nu era nici negru.

— Ah, Kerry, este atît de frumoasă. Superbă!

Kerry îşi săltă capul şi rîse încîntată.

— Este fată? Dă-mi-o s-o văd.

Moaşa tăie cordonul ombilical şi copilul scoase un strigăt. La fereastră, lui Molly i se umplură ochii de lacrimi. Deci, trăia. Acest copil trăia.

Briony luă pruncul şi i-l dădu lui Kerry. Bernadette plîngea în surdină şi se aplecară toate trei să-l admire.

Lui Kerry nu-i venea să creadă.

— Briony, este aproape albă, uită-te! Molly o auzi şi se întoarse de la fereastră. Mamă, mamă, uită-te la ea. Este atît de frumoasă!

Kerry vorbea cu mîndrie, ca orice mamă. Moaşa îşi vedea de treabă, astupîndu-şi urechile la exclamaţiile din jur, referitoare la pielea copilului. Deci acesta era marele secret, pentru care i se oferise o grămadă de bani. Kerry Cavanagh călcase strîmb şi se culcase cu un negru. Copilul era destul de întunecat la culoare, ca să stîrnească tot felul de comentarii. Bineînţeles, n-o să le-o spună nimeni, în faţă.

Molly se apropie de pat şi, cînd văzu copilul, oftă adînc. Avea o piele

închisă la culoare, dar nu era neagră. Putea fi copilul unui evreu sau chiar al unui italian. Ce ironie! O catolică irlandeză ca ea prefera un copil cu mutră de evreu. Dar ce nu face disperarea!

— Este foarte frumoasă, Kerry, într-adevăr.

Molly reuşi să pară mai fericită decît ar fi crezut. Era uşurată să vadă un copil aproape alb. Iar fetiţa era superbă, trebuia să recunoască. După ce Kerry o dădu la o parte, o luă în braţe, instinctiv.

Dar, în clipa aceea, copilul căscă, deschizînd guriţa roz, în contrast cu faţa întunecată, şi i se făcu scîrbă. De-abia se abţinu să n-o arunce din braţe. În schimb, i-o dădu lui Briony, care. O acceptă cu dragoste. O întinse pe pat, îi desfăcu scutecul şi o sărută pe mîini şi pe picioare, aşa plină de sînge, cum era.

— Ah, Kerry, nu mai pot după ea. Este minunată, îmi vine s-o mănînc.

Bernadette şi Kerry rîseră.

— Sînteţi nebune! Ah, Kerry, uită-te la ochii ăştia mari. O să facă multe victime cînd va fi mare.

Ochii negri, adînci, ai copilului, le aminteau tuturor cine era şi se făcu linişte. Kerry o duse, încet, la sân şi spuse:

— Ah, Briony, n-aş fi crezut că aş putea s-o iubesc atît de mult. Dar o ador, pe Dumnezeul meu.

Briony îi zîmbi şi puse o mînă pe creştetul copilului.

— Doar ţi-am spus. Şi o să-ţi mai spun încă ceva: sentimentul acesta nu dispare niciodată. Ştiu din proprie experienţă. Nu-i aşa, mamă?

Briony uitase de supărare acum, cînd se uită la mama ei, iar Molly îi răspunse, emoţionată:

— Nu, Bri, o mamă îşi iubeşte întotdeauna copiii, orice i-ar face.

Dar, chiar în timp ce vorbea, ştia că spunea o minciună. Kerry era un nimic pentru ea, iar de copilul ei puţin îi păsa. Era un adevăr pe care nu voia să-i recunoască şi, de aceea, era cu atît mai dureros.

Era Crăciunul. Nimeni nu dormea, iar cina fusese festivă şi veselă. Molly băuse pînă nu mai putuse, dar nu-i păsa nimănui. Domnea o atmosferă foarte plăcută. Molly stătea în bucătărie cu doamna Horlock, care se burduşise cu bere, şi discutau, în şoaptă, despre situaţia din casă.

Doamna Horlock o înţelegea pe Molly, deşi nu era perfect de acord cu ea. Copilaşul cîştigase simpatia tuturor. Briony şi Bernadette nu suportau să se despartă nici o clipă de el şi se arătau entuziasmate.

Sus, în camera lui Kerry, Briony se uită la copil pentru a mia oară şi spuse:

— Este cel mai grozav cadou de Crăciun. De-abia aştept să se nască şi copilul lui Eileen, ca să avem o nouă generaţie de Cavanagh sub acoperişul nostru.

Kerry se întristă, ştiind că Briony se gîndea la propriul ei fiu, care-şi petrecea Crăciunul în altă familie.

— Îţi mulţumesc că mă susţii, Bri. Vorbea printre lacrimi. Abia acum îşi dădea seama de enormitatea faptei ei. Nu ştiu de ce plîng. N-am fost în viaţa, mea atît de fericită!

Bernadette rîse în hohote.

— Eşti obosită, atîta tot. Mama plîngea întotdeauna după ce năştea.

Briony o aprobă:

— Mama plîngea pentru că nu ştia cu ce o să întreţină nou-născutul. Dar tu, Kerry, n-ai de ce să-ţi faci asemenea probleme.

— Într-adevăr. Haide, Kerry, bea-ţi paharul cu porto. Moaşa a spus că o să-ţi facă bine.

Bernadette îi duse paharul la buze şi Kerry sorbi lichidul roşu.

Se şterse la ochi cu degetele.

— Tu cu Marcus cum o mai duceţi, Bernie?

— Sîntem bine. După Crăciun, o să ne logodim. Cel puţin, aşa am stabilit.

Briony se strîmbă, făcînd-o pe Kerry să rîdă printre lacrimi.

— Mama o să fie încîntată că vom avea, în sfîrşit, o femeie respectabilă, măritată, în familie. Noroc, Bernie, este băiat bun.

— Dă-mi copilul, Bri.

Briony îl luă şi-l puse în braţele mamei sale.

— Ce nume o să-i pui?

— Ce-aţi zice de Noel, doar este Crăciunul, zise Bernadette.

Briony ţîţîi.

— Nu fi proastă, Bernie. Este ca şi cînd i-ar spune Turcia.

Rîseră toate.

— Atunci, Christine. Este Crăciunul, naşterea lui Hristos. Deci, Christine ar fi foarte potrivit.

Kerry clătină din cap.

— Nu, ştiu eu ce nume o să-i dau!

Briony şi Bernie se uitară la ea.

— Atunci, spune-ne o dată, zise Bernie.

Kerry îi zîmbi fiicei sale şi-i spuse:

— Liselle. Era numele mamei lui Evander. Măcar atît să-i dau de la tatăl ei.

Briony o aprobă:

— Este un nume frumos, pentru o fată frumoasă. Uită-te ce păr are! Este deja lung şi creţ. Îşi apropie faţa de fetiţă. Lissy, Lissy Cavanagh, ne auzi? Vorbim despre tine. Eşti singura fetiţă din Anglia, de fapt, din lume, cu trei mame.

Rîseră din nou.

— Lissy? Dar o cheamă Liselle, protestă Kerry, indignată.

— Haide, Kerry. Este cam exagerat, trebuie să recunoşti.

Bernie o aprobă. Mîngîie părul fetiţei şi spuse:

— Lissy este un nume drăguţ şi i se potriveşte. Pentru mine, cred că va fi întotdeauna Lissy.

Kerry zîmbi.

— Bine! Lissy să fie. Mă întreb cum o să se descurce Eileen cînd i-o veni rîndul.

Briony ridică din umeri.

— O să fie bine. Sper să aibă un băiat. Sper că vii, mîine, Bernie? Mă tem să merg singură, cu maşina, pe vremea asta.

— O să ne conducă Marcus. Apropo, ai deschis cadourile? În afară de acesta mare, din cărucior!

Clătinară din cap, amîndouă, iar Bernadette alergă să le aducă de sub

brad. Lissy sugea la sînul mamei sale şi, în timp ce-o privea, Kerry se simţi cuprinsă de un sentiment protector.

— Mă bucur că a venit mama. Nu-mi imaginam că o să accepte. Ţi-a luat mult timp s-o convingi?

Briony clătină din cap.

— Nu, de fapt, am avut impresia că s-a bucurat.

Kerry zîmbi.

— Cred că este fericită acum, după ce s-a isprăvit totul.

Briony se ridică şi se duse la fereastră.

— Uită-te ce vreme este! De-abia aştept s-o văd mîine, pe Eileen. Sper că vremea n-o să ne oprească!

Kerry se ridică greoi de pe perne.

— Nu cred că există ceva care s-o oprească pe Briony. Îmi place să ningă de Crăciun.

Briony era bucuroasă că se schimbase subiectul şi nu mai discutau despre mama lor. Bernadette intră, cu braţele pline de cadouri. Kerry îi dădu copilul şi se apucă să le desfacă, împreună cu Briony. Briony luă un cadou micuţ, înfăşurat în hîrtie aurie. Îl deschise cu grijă. De-abia se abţinea să nu rupă ambalajul, de nerăbdare. Înăuntru era o cutiuţă din catifea. Cînd deschise capacul, rămase cu gura deschisă.

Pe o perniţă de pluş roşu, văzu un diamant mare, în formă de B, fixat pe o bentiţă groasă, de catifea neagră, cu care să şi-l lege la gît. Kerry şi Bernadette căscară ochii, uimite.

— Doamne, Bri, ce cadou! De la cine este?

Briony clătină din cap.

— Nu ştiu, Kerry.

Bernadette zîmbi, scoţînd un pliculeţ din buzunarul fustei şi înmînîndu-i-l lui Briony.

— Marcus l-a adus, împreună cu cartea aceasta de vizită.

Briony rupse plicul şi scoase felicitarea. Reprezenta o femeie profilată pe un fundal auriu. O deschise şi citi:

Crăciun fericit, Briony. L-am văzut şi a trebuit să ti-l cumpăr. Pentru că eşti o B, în cel mai frumos sens al cuvîntului. Să fii fericită.

Tommy.

Lui Briony îi ardeau ochii de lacrimi. N-o uitase şi, chiar dacă nu erau împreună, aşa cum dorea ea, îi spunea că ţinea încă la ea. Şi dacă ţinea, mai exista încă o speranţă pentru ei.

Briony pipăi diamantul. Acum, după ce se născuse Lissy şi primise un cadou de la Tommy, prin care-i spunea că nu mai erau un cuplu, dar continua s-o admire, era un Crăciun mai bun decît s-ar fi aşteptat.

CAPITOLUL 31

— Deci, ce părere ai? Este luna martie şi am putea deschide casa, în zece zile. Am da petrecerea de inaugurare vineri noaptea şi am continua-o, în weekend, pentru clienţii care doresc să rămînă, bineînţeles.

Mariah o privi pe Briony pe sub pleoape.

— Dacă vrei s-o inaugurăm acum, n-am nimic împotrivă. Tu ai amînat lucrările, cu piscina ta.

Mariah fusese pornită împotriva piscinei. Construcţia din sticlă, care o adăpostea, costa o mică avere. În afară de săparea bazinului şi fixarea mozaicului, mai ales că Briony insistase să fie de cea mai bună calitate. Şi spera să se dovedească o investiţie profitabilă.

— Ascultă-mă, Mariah, ştiu un singur lucru: trebuie să investeşti dacă vrei să cîştigi. Bărbaţii vor plăti sume mari să frecventeze casa aceasta şi vor avea pretenţii. Şi piscina le oferă o scuză bună fetelor să se dezbrace. Cred că femeile, care umblă pe jumătate goale, nu dau o impresie prea bună. Putem să le îmbrăcăm în costume frumoase. Şi vor putea să se bălăcească toată noaptea, în apă. Piscina conferă valoare proprietăţii. Majoritatea reşedinţelor respectabile a fost dotată cu bazine de înot şi curţi de tenis. Este un semn de bogăţie şi înseamnă să ţii pasul cu progresul. Şi va deveni rentabilă în şase luni.

Mariah îşi aprinse încă o ţigară şi trase cu sete.

— Îţi dai seama că sîntem în plină recesiune economică?

— Recesiunea îi afectează numai pe oamenii mici, nu pe cei mari. Iar noi sîntem mari, nu uita.

Mariah clătină din cap.

— Se tot vorbeşte despre greve.

Briony o întrerupse:

— Nu mă interesează. N-au decît să facă oricîte greve vor. Pe noi şi pe clienţii noştri n-o să ne afecteze. Cinci miniştri din cabinetul actual abia aşteaptă să frecventeze noua casă. Mi-am făcut reclamă, la fel cum ţi-ai făcut şi tu, probabil. Bogaţii sînt la fel ca săracii, ţin unii cu alţii şi, dacă pot să smulg o parte din bogăţia lor şi s-o vîr în buzunarul meu, n-o să ezit nici o clipă. Nu ştiu ce-i cu tine, în ultima vreme, Mariah, eşti foarte prost dispusă!

Femeia rîse.

— Nu ştiu, Bri. În ţara asta este mare fierbere.

Briony o întrerupse, agitată:

— Atunci, las-o să fiarbă. Dacă o să-mi afecteze afacerile, abia atunci o să mă agit. Băieţii mei, care se ocupă de pariuri, n-au dus-o niciodată mai bine. Oamenii au găsit întotdeauna bani pentru pariuri, dar nu şi pentru mîncarea copiilor. Asta-i clasa noastră muncitoare, Mariah. O halbă de bere la Watney’s, ţipari în aspic sau plăcintă şi un pariu, sîmbătă noaptea. Pe urmă se culcă puţin cu nevestele lor, beau nişte ginuri. Ăştia sînt oamenii afectaţi de mişcările sociale. Aşa că ce vrei de la mine? Nu mă interesează categoria asta. Fac donaţii, ajut orfanii şi am grijă să nu moară de foame. Dar nu sînt Iisus Hristos şi îţi spun sincer că nici n-aş vrea să fiu. Aşa că nu mai plînge de mila lor şi hai să deschidem casa.

Mariah o aprobă:

— Bine, vorbeam şi eu, atîta tot. Apropo, ce mai fac Kerry şi Lissy?

Mariah părea sincer interesată. Pe Lissy o îndrăgea toată lumea care o vedea.

— Ah, Lissy a mea este grozavă. S-o vezi cum este. Creşte pe zi ce trece. Are ochi mari şi negri. Zău, Mariah, mi se pare superbă şi

inteligentă. Îşi saltă căpşorul să se uite în jur şi n-a împlinit încă patru luni.

— Este un copil solid. Mi-aduc aminte cînd am văzut-o ultima oară. Va fi o frumuseţe. Cu păr lung şi negru. N-am mai văzut asemenea păr la un copil.

Briony zîmbi, încîntată.

— Dar Eileen, cum o mai duce?

Lui Briony îi pieri zîmbetul.

— Nu se simte bine, Mariah. Trebuie să nască în curînd. Călugăriţa aceea, sora Maria-Magdalena, vine diseară. Cred că o să ne fie de mare ajutor. Eileen este foarte ataşată de ea. Dar este atît de slabă! Deşi ne străduim s-o îndopăm, nu pune nici un gram pe ea. Doar burta este mare. În rest, mîinile şi picioarele sînt ca nişte beţe! Arată tare ciudat.

Mariah fusese cît pe ce să spună: „Păi chiar că este ciudată”, dar se opri la timp. N-o plăcea pe Eileen, dar nu putea s-o jignească pe Briony.

— Ce a spus doctorul?

Briony ridică din umeri.

— Nu prea multe. Este de părere că n-o duce bine cu nervii, dar ăsta nu este un lucru nou. Bea vin roşu, în fiecare zi, să-şi refacă sîngele, şi se odihneşte. De fapt, nu s-a dat jos din pat de trei săptămîni. Recunosc că ar trebui scoasă la plimbare. S-a împutţit stînd în pat. Ştiu că nu-i frumos să vorbesc aşa, dar este un miros amărui. Cred că-l poartă în transpiraţia ei. Şi am auzit-o vorbind de una singură. La fel ca înainte, cînd i s-a declanşat boala. S-a ţicnit complet. Nu ştiu ce o să se întîmple după ce o să nască. O să ăm grijă de copil, iar ea va trebui să se întoarcă la Sea View, probabil. Uneori, îmi vine s-o scutur, să se trezească, dar n-o fac, bineînţeles.

Mariah oftă.

— Cred că îţi vine greu, Briony.

— Într-adevăr. Este cumplit să priveşti pe cineva drag cum se stinge pe zi ce trece şi, spre deosebire de doctor, nu cred că sarcina o dărîmă. Îmi amintesc cum era înainte. Este un simptom, dar în nici un caz adevăratul motiv al stării ei, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cred că vrea să moară. Serios, asta-i concluzia la care am ajuns.

Mariah se ridică şi puse un braţ pe umerii prietenei sale.

— N-ai de unde să ştii, Bri. Nimeni nu vrea să moară.

Briony zîmbi, trist.

— O cunosc eu pe Eileen a mea. Este o fire slabă şi i s-au întîmplat prea multe. Nu-i ca noi, Mariah. Mama spunea că-i bleagă. Doctorul zice că este sensibilă. Iar eu cred că este complet lipsită de voinţă. Sper că sora, care o să vină, va reuşi s-o trezească puţin.

Sora Maria-Magdalena îi pusese pe toţi ceilalţi din casă, în încurcătură, la cîteva ore de la venirea ei. Toţi, inclusiv Briony, îşi controlau limbajul şi se comportau cu totul altfel. Kerry era îngrozită să nu afle că fetiţa ei era un copil nelegitim, lui Molly îi era frică să nu-şi dea seama că Briony era patroană de bordeluri. Iar Bernadette îl convinsese pe Marcus că nu putea sta cu ea, atîta timp cît călugăriţa se afla sub acelaşi acoperiş cu ei.

Cissy nu ştia cum să-i mai vorbească, doamna Horlock o evita ca ciuma. Doar Eileen se purta natural. Adică era aceeaşi, ca de obicei, doar că-i zîmbea, din cînd în cînd, tinerei călugăriţe. Sora Maria-Magdalena, la rîndui ei, sesizase atmosfera încordată, dar îşi făcea griji mai mult pentru Eileen, care arăta groaznic.

Ştia că doctorul o vizita zilnic şi era un om foarte priceput. Dar, cu toate acestea, Eileen arăta deja ca o moartă. Era numai piele şi os. Burta uriaşă contrasta caraghios cu braţele şi picioarele exagerat de subţiri. Chiar şi părul părea mort, fără luciu. Ochii ei albaştri deveniseră aproape incolori. Călugăriţa începu să se roage, imediat cum intră în dormitorul lui Eileen.

Mai tîrziu, cînd se aşeză să mănînce cu Kerry, Bernadette şi Briony, le spuse:

— Ce friptură gustoasă! Îmi place mîncarea bună. Deşi ar trebui să mă abţin, conform cerinţelor Ordinului nostru: Surorile Milei!

Briony îi zîmbi. Avea o voce blîndă, minunată, şi un accent tărăgănat, irlandez, care impunea respect şi era autoritar.

— Cum vi se pare Eileen, soră Maria-Magdalena?

Tînăra călugăriţă dădu din mînă, în direcţia lui Briony.

— Sora Maria este de ajuns, sau, pur şi simplu, Maria. Am fost norocoasă că mi-au dat numele acesta. Avem o călugăriţă la Sea View, pe care o cheamă sora Ioan Botezătorul! Şi culmea este că insistă să i se spună aşa. Dar, în spate, îi spun JB.

Bernadette şi Kerry rîseră, scandalizate.

Briony zîmbi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Mary.

I se părea ciudat să i se adreseze unei călugăriţe în felul acesta şi Briony nu ştia dacă îi plăcea.

— Vreţi să vă spun adevărul? Cred că este pe moarte.

Cuvintele acestea sincere, fără ocolişuri, o zguduiră pe Briony. Şi scăpă furculiţa pe parchet.

— Tu m-ai întrebat, aşa că ţi-am spus părerea mea. N-am mai văzut în viaţa mea o persoană atît de dărîmată ca ea. Numai Dumnezeu ştie cît a suferit!

Bernadette puse cuţitul jos. Iar Kerry rămase încremenită. Era sigură că Briony o să-i tragă o palmă pentru că vorbise aşa.

Briony era şi ea la fel de uluită. Se stăpîni să nu-i spună ce gîndea, pentru că, de fapt, acesta era adevărul gol-goluţ. Aşa că se mulţumi doar să comenteze:

— Şi eu m-am gîndit la acelaşi lucru. Spune-mi, Maria, ce am putea face s-o ajutăm?

Micuţa călugăriţă termină de mestecat îmbucătura şi îi zise, sincer.

— Nu putem decît să ne rugăm. Să ne rugăm să nască un copil sănătos. Dar nu vreau să-i pierdem pe amîndoi. Dacă supravieţuieşte naşterii, cred că va fi bine. Dar n-are nici un gram de carne pe ea şi, din nenorocire, şi-a pierdut pofta de viaţă. Îţi dai seama imediat, dacă discuţi cu ea. Cine îi goleşte oala de noapte?

Kerry tresări, mirată de întrebare.

— Eu, noi toate, de fapt. De ce?

— Vomită toată mîncarea. Am mai văzut-o şi altă dată. Oala este acoperită cu o pînză sau o hîrtie?

— Bineînţeles că este, doar n-o să umblăm cu ea, prin nasul tuturor!

Bernadette se arătă revoltată şi Kerry o lovi cu piciorul, pe sub masă.

— Eram sigură. Îşi goleşte stomacul după fiecare masă. De aceea nu se îngraşă. Sper măcar că fătul îşi ia hrana necesară.

Briony îşi umezi buzele. Bănuise şi ea ceva asemănător.

— O să am grijă să bea lapte şi vin. I le dau chiar eu. Doctorul mi-a prescris şi un tonic, pe care să-l ia cu regularitate, înainte de culcare. Să bea lapte cald cu miere, iar una din noi o să doarmă cu ea în cameră, aşa că cel puţin sîntem sigure că nu-l vomită.

Călugăriţa o aprobă.

Bernadette izbucni în plîns.

— Nu mai plînge. Ne străduim să o ajutăm să supravieţuiască sarcinii. O să stau cu ea şi noaptea, să ne asigurăm că păstrează mîncarea. Trebuie s-o păstreze, dacă o s-o păzim. Apoi, după naştere, o s-o punem pe picioare, ca să-şi îngrijească pruncul.

Briony încuviinţă din cap.

— Poate copilul să-i dea din nou dorinţa de a trăi?

Călugăriţa o aprobă şi îşi tăie încă o felie de friptură.

— Sînt moartă de foame. Uitaţi-vă la mine, mănînc ca o spartă!

Îşi continuă cina, fără să răspundă la ultima întrebare a lui Briony, pentru că nu voia să spună, cu voce tare, ce gîndea. Eileen Cavanagh se stingea din cauza copilului.

Jonathan la Billire şi Rupert Charles se distrau grozav. Kerry era pe scenă, iar clubul zumzăia vesel. Peste tot, oamenii discutau, dansau sau beau, Fumul de ţigară plutea în aer şi atmosfera era grozavă. Jonathan şi o tînără domnişoară, pe nume Helen, se ţineau de mînă. La stînga lui Jonathan, Rupert şi iubitul său, Peter Hockley, se ţineau, de asemenea, de mînă. Majoritatea celor care-i vedeau se uitau insistent în direcţia lor.

Peter se fardase şi se rujase strident. Era îmbrăcat în costum bărbătesc, cu sandale deschise în faţă, care lăsau să i se vadă unghiile date cu ojă, în aceeaşi culoare cu buzele. Efectul era uluitor.

Jonathan era beat şi nu-i păsa că se aflau toţi în centrul atenţiei. Filmul său, The Chalenging,[Scimbarea] fusese un succes.

Acum era cunoscut, şi mulţi îl priveau interesaţi. După ce fusese chemat la Hollywood, aceasta era petrecerea sa de adio, dată de Rupert, vechiul său prieten.

Îi oferiseră totul, inclusiv pe tînără şi atrăgătoarea Helen. Acum, Jonathan era ca în transă, iar amestecul de cocaină, brandy şi şampanie îl făcea să ignore privirile şi aluziile din jurul lor.

Peter sări de pe scaun, cu o ţigară într-un port-ţigaret de aur atîrnîndu-i în colţul gurii.

— Hai să dansăm!

Era un exhibiţionist căruia îi plăcea să şocheze, să fie privit - de aceea se şi fardase - şi, de asemenea, să te scoată din sărite. Parcă ar fi fost un copil căruia nu-i păsa dacă era alintat sau bătut.

Înaintă, clătinîndu-se, spre ringul de dans, unde se prăbuşi peste o

masă la care erau mulţi oameni. Se auzi un trosnet asurzitor.

O femeie ţipă cînd o frapieră, cu gheaţă, se goli în poala ei, iar un bărbat solid se ridică în picioare. Îl apucă, furios, pe Peter de ceafă şi-l aruncă spre Rupert, strigînd:

— Ia-l pe maimuţoiul ăsta acasă! Ar trebui să-ţi fie ruşine să vii aici cu asemenea specimen! Eu unul mă gîndeam să chem poliţia.

În momentul acela, apărură, ca prin farmec, doi vlăjgani, care îndreptară masa, aduseră altă şampanie şi-l liniştiră pe bărbatul cel solid, promiţîndu-i o noapte gratis, la club.

Peter rîse, amuzat, dar se schimbă la faţă cînd dădu cu ochii de Briony. Era albă ca varul şi avea două pete roşii, de furie, pe obraz.

— Asta este: de acum înainte nu mai ai ce căuta aici, Rupert. Vreau să pleci imediat! Dacă nu, vei fi aruncat în stradă!

Jonathan clătină din cap şi se uită la ea, ca prin ceaţă. Se pare că nu sesizase ce se întîmplase.

— Bună, Briony. Ce mai faci? Oftă. Apoi, îi privi pe cei doi bărbaţi şi le spuse: Căraţi-vă mai repede.

Rupert se ridică şi spuse demn:

— Nimeni nu are dreptul să-mi vorbească aşa!

Briony îl privi din cap pînă-n picioare.

— De ce nu vă căraţi dracului, înainte să-mi pierd răbdarea?

Vorbise pe un ton ameninţător.

Toţi cei din jur priveau spectacolul. Pe scenă, Kerry îşi începuse cel de-al doilea număr, încercînd să acopere vacarmul cu vocea ei. Oamenii murmurau între ei şi Briony, văzînd cum se stricase o seară frumoasă, se enervă şi mai rău.

După ce Rupert şi Peter fură alungaţi din club, îi spuse lui Jonathan:

— Nu-mi vine să cred că te asociezi cu ăştia doi! Doar tu mi- ai spus că sînt un gunoi. Şi acum, du-te acasă să te trezeşti. Îmi faci greaţă cînd te văd.

Jonathan îi făcu o plecăciune. Creierul lui îmbibat de alcool nu pricepea ce se petrece în jurul lui.

Pe urmă, Briony îşi ceru scuze, personal, clienţilor şi dădu instrucţiuni portarului să nu-i mai primească niciodată pe Rupert şi pe Peter în clubul ei.

Briony sosi acasă puţin după ora patru dimineaţă. Era obosită. În localul ei, din Hyde Park, se produsese un incident neplăcut.

Un client valoros se îmbolnăvise de sifilis şi Briony fusese nevoită s-o dea în vileag pe fata vinovată. Iar aceasta turbase de furie, susţinînd că respectivul client o îmbolnăvise pe ea.

Briony reuşise, în cele din urmă, să rezolve situaţia, după multă bătaie de cap. Fata nu va mai lucra pînă nu se va vindeca.

Iar bărbatul în cauză, un tip destul de nesuferit, era un binecunoscut industriaş, care îşi pierduse două soţii din cauza faptului că era afemeiat, iar acum dorea să intre în Parlament.

Deci, n-avea nici un interes să declanşeze un scandal, dar zbierase şi înjurase, iar Briony de-abia se stăpînise să nu-l plesnească. În schimb, zîmbise şi-i vorbise calm. Iar cînd ajunse, în sfîrşit, acasă, nu-şi dorea

altceva decît să se odihnească. Incidentul cu Peter fusese destul de neplăcut, iar necazul de la bordel îi pusese capacul.

Îşi turnă un brandy mare şi urcă scările în vîrful picioarelor, spre dormitorul ei. În timp ce se dezbrăca, auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Era sora Maria-Magdalena.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar cred că ar fi mai bine să vii la Eileen.

Briony oftă. Îşi scoase rochia, îşi puse un halat şi o urmă pe călugăriţă. Cînd intră în dormitorul lui Eileen, încremeni în loc. Sora ei zăcea în pat, trează. Îi străluceau ochii şi zîmbea.

— Bună, Bri. Vino să stăm puţin de vorbă. Pari tare obosită.

Briony zîmbi, mirată.

— Eileen! Cum se face că eşti trează şi vioaie la ora asta?

Eileen ridică din umeri.

— Mă simt mai bine. Mă gîndeam la copilăria noastră. Stai jos, puţin. Simt nevoia să vorbesc cu tine. Ai fost foarte bună cu mine, Briony, ştii asta, nu?

Se ridică în pat, uitînd de oboseală, şi luă mîinile fierbinţi ale surorii sale într-ale ei. La lumina lămpii, văzu faţa ei încinsă de febră.

— Mă duc să pun de ceai, zise călugăriţa, în şoaptă.

— Chiar te rog, dacă nu te superi.

— Aş bea o tonă de ceai. Îmi este atît de sete, Bri.

Vocea lui Eileen era mai puternică decît îşi amintea Briony, în ultima vreme.

Cînd călugăriţa ieşi din cameră, Eileen o întrebă:

— Îţi aminteşti cînd Kerry dădea spectacole acolo, în pivniţa unde locuiam? Cînta fel de fel de melodii deocheate! Apoi, cînd a venit preotul, a început să intoneze un imn şi i-am urmat, toate, exemplul.

Briony zîmbi. Îşi aminti şi ea.

— Da, ştiu. Ne-am amuzat grozav.

— Îmi plăcea să stau în pivniţa aceea. Mai bine aş fi rămas acolo, Bri. Eram mai în siguranţă, în multe privinţe. Îţi aminteşti ce frig era iarna? Pereţii îngheţau pe dinăuntru.

Briony se încruntă.

— Cum aş putea uita vreodată?

Eileen dădu din cap, serioasă.

— Îţi aminteşti că bebeluşul doamnei Jacobs a murit îngheţat, de Crăciun? Şi l-au pus afară, în zăpadă, să stea pînă se înmuia pămîntul, să-l poată îngropa.

Briony o strînse de mînă.

— Nu te mai gîndi la aşa ceva, aminteşte-ţi de lucruri plăcute. De zilele de vară, cînd înotam în rîul Beam, ne plimbam pînă la Rainham sau culegeam mazăre.

— Îmi plăceau subsolurile. Abia cînd am plecat de acolo, sau, mai bine zis, cînd am plecat eu, au început toate necazurile pentru mine. Cred că nu mi-a fost scris să fiu vreodată fericită, Bri. Dar am fost, cînd eram mică. Tata mă făcea să rid, nu-i aşa?

Briony simţi un nod în gît.

— Da, cred că da.

— Să ştii că n-am vrut să-l ucid. A fost un accident. Gata, acum o să te fac să rîzi. Îţi aminteşti de Sally Conolly şi cîinele ei vorbitor?

Briony rîse.

— Da, putea face orice din cîinele acela. Era uriaş, îmi amintesc de ziua cînd l-a muşcat pe tatăl ei, pentru că o plesnise.

Eileen zîmbi.

— Ai dreptate. Îi dăduse să mănînce jumătate din cina tatălui ei şi, cînd o plesnise furios, cîinele a sărit pe el. După aceea, l-au dat afară să doarmă şi lătra la toţi care treceau pe acolo.

— Nu-l lăsa pe tatăl ei să între, dacă nu venea Sally să-l calmeze.

Rîseră amîndouă, amintindu-şi de vremurile mai fericite din copilărie. Eileen se strîmbă şi Briony sări imediat, îngrijorată.

— Te simţi bine?

Îi făcu semn că da.

— Da, s-a mişcat copilul, atîta tot.

— De-abia aştepţi să-l naşti, nu-i aşa?

Eileen îşi şterse faţa cu mîna, fără să răspundă.

— Mă gîndeam, ieri, la Bernadette. Îţi aminteşti cînd a fost bolnavă? Şi tu erai mică, atunci. Avea. Am stat cu ea toată noaptea, pentru că mama era foarte obosită. L-am ţinut căpşorul peste un vas cu apă fierbinte. Credeam că o să moară. Dar a doua zi s-a făcut bine. Doctorul mi-a dat o bomboană. A spus că am fost o fetiţă cuminte.

— Cum să uit? Doar eu am fost cea care ieşeam în ger, să umplu ceainicul.

— Aveai cinci ani şi Bernie nici măcar doi. Tata nu mai voia să se urnească din casă. Spunea că trebuia să doarmă, ca să se ducă la lucru. Iar mama era zdrobită. Îl uram pentru că, ştii ceva, nu se ducea la lucru, Bri. Minţea. Iar tu ai trudit toată noaptea, să umpli vasul ăla.

Eileen se întristase acum şi Briony o sărută pe obraz.

— Nu te posomorî.

— Eu aveam opt ani. A fost anul petrecerii domnului Lafferty. O zi mare. Două butoaie cu bere şi o mulţime de mîncare! A doua zi a pierdut tot ce-i rămăsese, pe alt pariu!

Briony zîmbi.

— Da, aşa era domnul Lafferty. Fiica lui s-a măritat cu un credincios din Armata Salvării şi n-a mai vrut să ştie de ea.

— Am plăcut-o întotdeauna. A doua zi, după petrecere, doamna Lafferty umbla să ceară bani, ca să-şi hrănească familia. Mama fusese revoltată că femeii nu-i trecuse prin cap să-i golească buzunarele domnului Lafferty, cît era beat, ca să mai salveze ceva!

Sora Maria-Magdalena intră cu tava cu ceai şi Briony umplu cîte o cană pentru fiecare.

Eileen îl bău fierbinte, cu lăcomie, ca şi cînd ar fi murit de sete.

Apoi, cînd puse jos cana goală şi zîmbi, lui Briony îi veni să plîngă. Arăta ca un cadavru viu.

— Mi-a prins bine. Acum mă simt ca nouă.

Călugăriţa o bătu pe mînă.

— Arăţi şi te comporţi mai bine.

— Maria, dacă tot eşti aici, aş vrea să te rog ceva.

Călugăriţa o aprobă:

— Desigur. Orice.

— Cînd o să se nască bebeluşul, dacă mi se întîmplă ceva, vrei să fii martoră că i-l încredinţez lui Briony? O să-l primeşti, nu-i aşa, Bri? N-o lăsa pe mama să-l ia. Nu vreau să-l crească ea, ci tu. Împreună cu Kerry şi cu Bernie. Îmi promiţi?

Briony încuviinţă din cap.

— Bineînţeles că îţi promit, dar n-o să ţi se întîmple nimic. O să te faci bine. Te simţi deja mai bine. Aşa că nu te mai gîndi la prostii. Mai vrei o cană cu ceai?

— Da, te rog. Ştii, Maria, îmi aminteam cu Briony de copilăria noastră. Eu am ajutat-o pe Briony să se nască. Aveam numai trei ani, dar i-am ţinut capul, cînd mama era în travaliu. Moaşa a întîrziat şi eu şi mama a trebuit să ne descurcăm. După ce s-a terminat, mama m-a aşezat lîngă foc, cu Briony în braţe, apoi ea a strîns cîrpele şi ziarele. Îmi amintesc foarte clar, deşi eram foarte mică.

Maria zîmbi.

— Da sigur, aşa ceva nu se uită.

— Am iubit-o pe Briony mai mult decît pe celelalte. O consideram copilul meu. Ceilalţi s-au născut rapid, unul după altul, unii morţi, alţii înainte de termen, cum spunea mama.

— Maria, cheamă doctorul! Pentru numele lui Dumnezeu, cheamă-l mai repede.

Eileen zăcea în pat, zîmbind, triumfătoare. Briony se uită la copil. Semăna cu un iepure jupuit. Apoi se mişcă, strîngîndu-şi mînuţele în pumni, şi miorlăi, ca un pisoi.

— Este viu! Ah, slavă Domnului, trăieşte!

Sora Maria o dădu la o parte pe Briony, care se duse să telefoneze doctorului. Kerry şi Bernie erau pe hol, iar doamna Horlock şi Cissy intraseră înăunru, să dea o mînă de ajutor.

Briony apăru, agitată.

Cissy ţinea băieţelul în braţe, lîngă foc, iar doamna Horlock o apăsa pe burtă, pe Eileen.

— Ce se întîmplă?

Doamna Horlock dădu din mînă şi îşi văzu de treabă mai departe.

— Mai este încă unul, pun pariu. Haide, Eileen, draga mea, împinge.

Eileen stătea în pat, încordată.

Briony văzu alt cap. Copilul alunecă din pîntecul mamei sale, fără nici un sunet, apoi scoase un strigăt viguros.

— Gemeni! Ah, Eileen, ai gemeni!

Kerry şi Bernadette se năpustiră în cameră, cînd auziră, ţopăind de bucurie.

Eileen se întinse, cu faţa scăldată de sudoare.

— Ce sînt?

Doamna Horlock îi răspunse, zîmbind:

— Băieţi! Identici ca mîinile tale!

Sora Maria se uită la ei, veselă.

— Sînt mici, dar sănătoşi. Cine ar fi crezut că o să faci doi afurisiţi ca ăştia?

Kerry, Bernie şi Briony rămaseră cu gura căscată, la fel ca doamna Horlock şi Cissy, cînd o auziră pe călugăriţă înjurînd.

Sora rîse, încîntată şi entuziasmată că naşterea se sfîrşise cu bine.

— Cred că bunul Dumnezeu o să-mi ierte ieşirea avută în asemenea momente!

Eileen fu curăţată şi-i puseră fiii în braţe, aşa cum le ceruse. Se uită la feţişoarele lor şi zîmbi.

— Fiii mei, băieţeii mei, zise ea, emoţionată.

Cissy şi doamna Horlock plecară să pregătească micul dejun, iar Bernadette şi Kerry, să se îmbrace. Bernadette urma s-o aducă pe mama lor, iar Kerry trebuia s-o hrănească pe Lissy, care se trezise plîngînd. Briony o îmbrăţişă pe micuţa călugăriţă şi pe Eileen.

— Sînt băieţi frumoşi, Eileen! Ah, ce noapte! De ce nu ne-ai spus că erai în travaliu?

Eileen zîmbi şi-i spuse, încet:

— Ca să fiu sinceră, nu eram sigură. Şi acum, ia-i tu, Bri, da? Luă un copil, iar sora Maria, pe celălalt. Cînd începură să-i spele, Eileen scoase un oftat adînc.

Briony îi zîmbi călugăriţei.

— Cred că este foarte obosită, Dumnezeu s-o binecuvinteze. Călugăriţa luă unul din copii în braţe şi-i răspunse, tristă, îndreptîndu-se spre patul lui Eileen:

— Cred că era obosită de mult timp, Briony. Şi-a dat sufletul. Briony se apropie de pat, cu copilul la pieptul ei şi, cînd văzu faţa senină a lui Eileen, scoase un strigăt.

Doctorul sosi peste cinci minute, dar era prea tîrziu. După cum remarcă Briony, faţă de sora Maria, întîrziase cu cincispreze ani.

CAPITOLUL 32

Briony se uita la cei doi copii, care stăteau unul lîngă altul, în pătuţurile lor. Dormea fiecare pe burtă, cu mînuţele încleştate în pumni, ca şi cînd ar fi fost deja pregătiţi să lupte.

Dacă se mişca unul, se mişca şi celălalt. Aveau numai trei zile şi era imposibil să-i deosebeşti. Cînd îi privea, i se umplea sufletul de dragoste.

Eileen a ştiut ce a făcut cînd i-a încredinţat aceşti băieţi. Îi umpleau un gol în suflet, care se adîncise tot mai mult, cu fiecare an, de cînd renunţase la propriul ei copil. Iar acum, aceşti doi băieţi, fără mamă, îi alinau durerea.

Briony găsise două doici, Lily Nailor, căreia îi murise copilul cu o săptămînă în urmă, şi Carol Jarret, care-şi înţărcase pruncul şi-l dăduse mamei sale. Este inutil de precizat că doar Lily rezistase exigenţelor ei.

Cei doi băieţi deveniseră, împreună cu Lissy, centrul atenţiei. După ani de zile, în care fusese frecventată numai de adulţi, casa era acum plină de copii. Prezenţa lor se vedea peste tot.

Molly era foarte îndurerată.

Chiar şi Briony se înmuiase, văzînd cît o adorase pe Eileen. Suporta greu moartea ei şi, cînd sora Maria îi spusese de dorinţa ei, pe patul de moarte, în privinţa gemenilor, acceptase fără să protesteze. Briony simţea deja că băieţii îi apaflin.

Le mîngîie căpşoarele. Erau atît de asemănători, încît te derutau. Amîndoi aveau părul castaniu, care se închidea repede, şi ochi albaştri. Nu semănau deloc cu blînda lor mamă, dar nici cu neamul O'Malley. Şi era fericită. Erau Cavanagh şi se vor numi Cavanagh. Va avea grijă de acest lucru.

Jonathan la Billire se trezi, gemînd de durere; simţea că-i plesneşte capul. Se uită la ceas şi gemu din nou. Cînd se ridică, în patul străin, răsuflă uşurat că era singur.

Petrecuse trei zile cu Rupert şi Peter, iar acum era însetat, mahmur şi nespălat. Cînd se văzu în oglindă, îşi trecu consternat, degetele prin părul său negru. Avea cearcăne mari sub ochi şi era nebărbierit. Se întinse la loc în pat.

Îi venise din nou ameţeală. Îşi promise că va termina cu băutura. În mai puţin de două săptămîni, era aşteptat la Hollywood şi mai avea destule de făcut, pînă atunci.

Zîmbi, gîndindu-se ce noroc avea. The Chalenging demonstrase tuturor ceea ce el ştia: era un actor foarte bun.

Filmul era o melodramă despre un bărbat care se întoarce, peste ani, să-şi pretindă moştenirea, după ce o menajeră duşmănoasă schimbase moştenitorul de drept cu propriul ei copil. Era un subiect stupid, dar el îl pusese în valoare.

El susţinuse tot filmul. Se bucurase de succes şi acum ploua cu oferte. Era încîntat de el şi de viaţa care se profila de aici înainte. Băiatul din mahalalele londoneze - deşi îşi ascundea, cu prudenţă şi iscusinţă, originea - era uluit.

Ieşi pe hol şi îşi dădu seama că se afla în casa lui Peter. Deschise o uşă, în căutarea unei băi. Dar nu avu noroc. Abia cînd se apropie de cealaltă cameră, auzi zgomot. Rămase nemişcat şi ascultă atent.

Parcă plîngea cineva.

Se îndreptă într-acolo şi deschise uşa dormitorului lui Peter. A fost un gest pe care-l va regreta toată viaţa.

Peter stătea gol, pe podea; toată camera era plină de sînge. Chiar şi tavanul fusese stropit. În pat era o pată mare, pe care zăcea un tînăr. Jonathan nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Lîngă el, cu capul în mîinile lui, era Rupert.

Peter îl privi pe Jonathan peste umăr şi-i spuse, zbrobit:

— A fost doar un joc, un joc prostesc. n-am vrut.

Începu să plîngă în hohote, amestecîndu-şi lacrimile cu fardul.

Jonathan îşi duse mîna la gură. Îi venea să vomite. Mirosul proaspăt de sînge plutea greţos în aer. Ieşi, clătinîndu-se, şi o luă la fugă pe scări.

Ridică telefonul şi formă numărul lui Briony. Era singura persoană care putea lămuri această încurcătură scîrboasă.

Briony sosi în douăzeci de minute. Intră pe uşă, stăpînă pe sine şi eficientă, ca de obicei. Primul lucru pe care-l făcu, fu să-i dea un pahar mare cu scotch lui Jonathan. Apoi urcă să vadă dezastrul cu ochii ei.

Uitîndu-se la Peter şi Rupert, clătină din cap, dezgustată. Nu se deranjă să verifice dacă băiatul din pat mai trăia. Murise de cîteva ore. Observă că n-avea mai mult de şaisprezece ani.

Îi legaseră mîinile la spate şi-i prinseseră picioarele de pat. Gîtul îi fusese tăiat de la o ureche la alta, fusese desprins practic de trup. Nici în cele mai sălbatice vise ale ei, Briony nu-şi putea imagina un joc sexual cu asemenea consecinţe.

Şi doar ştia destule despre fanteziile sexuale ale oamenilor. Dar aceasta depăşea orice imaginaţie. Peter plîngea din nou. I se scursese fardul pe obraji. Briony de-abia se abţinea să nu-i scoată ochii, ca să simtă şi el ce înseamnă durerea.

Ieşi din cameră şi se duse la Jonathan.

— Este vreun servitor pe aici?

— Habar n-am.

— Cred că Peter stă singur. Cel puţin, aşa ar fi logic, la stilul lui de viaţă.

— Ce ai de gînd, Briony? N-am ştiut pe cine să chem. Dacă se află, s-a terminat cu cariera mea, înainte să înceapă. Ah, Doamne, de ce m-am înhăitat din nou cu Rupert? Cred că am fost nebun. O luaseră razna amîndoi, şi uite rezultatul. Tu nu ştii nici măcar jumătate din...

Devenise isteric şi Briony îi zise:

— Mai taci din gură, Jonathan, lasă-mă să mă gîndese. Începu să se fîţîie prin cameră. O s-o sun pe Mariah. O să te ajute să scapi. Cel mai important lucru este să te scoatem de aici.

Jonathan încuviinţă din cap.

— Eşti atît de bună cu mine, Briony! Ştiam că vei şti ce este de făcut.

— Du-te sus şi îmbracă-te! Vreau să dau cîteva telefoane. Hai, mişcă-ţi fundul mai repede!

O sună pe Mariah, apoi luă cartea de telefon a lui Peter şi formă numărul lordului Hockley. Îi vorbi personal şi, pe urmă, fumă o ţigară, pînă sosi Mariah.

Şoferul ei îl duse pe Jonathan acasă şi cele două femei aşteptau, în linişte, sosirea lordului Hockley. Ştiau amîndouă că puteau folosi acest incident în favoarea lor, dar nu-şi exprimaseră părerea cu voce tare. Briony amorţise. Moartea recentă a lui Eileen era ca o rană deschisă. Cînd sosi lordul Hockley, simţi că îl compătimeşte.

Îl conduse, fără să scoată nici un cuvînt, în dormitor şi deschise uşa. Lordul Hockley, care luptase în războiul burilor şi fusese martor ocular la tragediile din tranşeele primului război mondial, aruncă o singură privire băiatului gol de pe pat şi, ducîndu-şi mîna la inimă, scoase un geamăt din adîncul pieptului său puternic.

Apoi, intrînd în cameră, luă cuţitul de lîngă fiul lui şi-i aruncă în perete. Minerul său din os se crăpă, trosnind. Apoi îl luă la bătaie pe Peter. Îi smulse părul din cap, îl plesni peste faţă, umeri, peste tot. Şi, în

cele din urmă, îi trase un pumn în piept.

— Animalule! Animal împuţit! Pentru asta te-am crescut? Pentru măcelul ăsta?

Rupert privea scena cu ochi sticloşi.

Lordul Hockley se întoarse spre Briony şi-i spuse:

— Şi tu, ce treabă ai în toate astea? Dacă vrei bani, află că, din clipa asta, nu mai vreau să ştiu de el, s-a terminat.

Briony îi răspunse, calm:

— Nu vreau nimic. Am fost chemată de un prieten comun. Şi m-am gîndit să vă chem, pentru că Peter este fiul dumneavoastră. Nu vreau absolut nimic decît să terminaţi ce a început fiul dumneavoastră. Îl văzu pe Hockley dezumflîndu-se. Haideţi la parter. Puteţi face cum doriţi. Dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş încerca să-mi ajut fiul, pentru că acest băiat este mort şi nimic n-o să-l mai aducă la viaţă. Şi este un tip cunoscut, aşa că este căutat, probabil, chiar în clipa de faţă.

Cuvintele pline de bun simţ ale lui Briony îl zguduiră. Dar simţul dreptăţii lupta împotriva instinctului său natural, care-l îndemna să-şi protejeze nu numai copilul, dar şi renumele familiei. O urmă pe Briony pe scări.

Mariah le turnă de băut şi Hockley dădu paharul peste cap, cerînd încă unul.

— I-am oferit totul acestui băiat, dar încă de mic. mama lui l-a încurajat. Ea este vinovată. Ar fi trebuit să mă lase să-l trimit peste ocean, să-l bag în armată, ca înaintaşii lui, dar nu. Dragul ei băiat trebuia încurajat, pentru că era un artist. Artist pe dracu'! Unicul meu fiu, vă vine să credeţi? Şi uite unde a ajuns acum...

Briony simţi durerea din glasul lui şi-i veni s-o ia la goană. Să scape de această casă şi de ceea ce se întîmpla în ea. Avea destule pe cap. Eileen a ei murise şi Peter Hockley era în viaţă. Ce nedreptate!

— Atunci, vreţi să chem poliţia?

Spera să spună da.

Voia ca Peter Hockley să plătească pentru că omorîse un tînăr. Dar ştia c-ar fi inutil. Chiar dacă ar telefona inspectorului- şef, s-ar muşamaliza totul, pentru că Hockley era o personalitate. Îl văzu clătinînd din cap.

— Nu. O să mă ocup eu de tot. Apropo, cine era prietenul comun despre care vorbeaţi?

Briony clătină din cap.

— N-aveţi decît să aflaţi de la alţii. Şi acum, vă rog să ne scuzaţi, lord Hockley. A fost o noapte lungă şi am senzaţia că va fi o zi foarte lungă.

Mariah termină de băut. Cînd se ridicară să plece, lordul le întrebă:

— De ce n-aţi anunţat poliţia?

Briony îl privi şi-i răspunse sincer:

— Credeţi că ar fi avut vreo importanţă? Să fim serioşi! Poate că sînteţi supărat pe fiul dumneavoastră, dar nu l-aţi arunca în puşcărie, la fel cum n-aş face nici eu aşa ceva, cu al meu. Indiferent de ce s-ar fi făcut vinovat. Dar sper să vă amintiţi, în anii care vor urma, că am fost discrete şi nu ne-am dus la acele ziare pe care nu le controlaţi. Şi acum, vă rog să ne scuzaţi, noi ne-am făcut datoria. Restul rămîne în seama

dumneavoastră.

Briony se gîndea încă la scena pe care o văzuse mai devreme, în ziua aceea, în timp ce preotul spunea cîteva cuvinte despre Eileen, la înmormîntare. Kerry şi Bernadette o încadrau pe Molly, iar Briony se aşezase singură, mai departe de grup.

Moartea lui Eileen marca sfîrşitul unei epoci. Cele cinci surori nu vor mai fi niciodată împreună. O auzi pe Rosalee plîngînd şi-i veni să izbucnească şi ea în lacrimi.

Marcus o ţinea pe Rosalee la pieptul lui. Nimeni nu ştia exact cît înţelegea din ce se petrecea în jurul ei; dacă ei plîngeau, plîngea şi ea, dacă rîdeau, rîdea şi ea. Azi, i se frîngea inima. Poate undeva, în mintea ei, îşi dădea seama ce se petrece. Sau poate că simţea nefericirea din jurul ei.

Sora Maria-Magdalena plîngea, de asemenea; faţa ei tînără, atît de blîndă şi de virginală era tristă.

Veniseră atît de mulţi oameni la înmormîntare, încît Briony rămase uimită. Avea impresia că toate femeile din estul Londrei se adunaseră în cimitirul The Chase s-o jelească. The Chase se afla pe vechea şosea Romford, în afara oraşului. Briony era sigură că lui Eileen o să-i placă să odihnească acolo.

Cortegiul funerar se îndesea tot mai mult, pe măsură ce oamenii se alăturau, pe drum. Acum se transformase într-o mulţime tăcută şi îndurerată. Briony ştia că, în felul acesta, îşi arătau sprijinul faţă de ea. Era felul lor de a-şi manifesta solidaritatea.

Îşi stăpînea cu greu lacrimile fierbinţi. Simţi o atingere uşoară şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Tommy. Muşcîndu-şi buza, se ţinu de el, simţindu-se protejată.

Părintele Mcnamara binecuvîntă sicriul. Briony aruncă primul bulgăre de pămînt şi un trandafir mare, alb. Apoi urmară celelalte surori, chiar şi Rosalee. Pe Molly o luaseră de lîngă mormînt, pentru că bocetele ei deveniseră isterice.

În timp ce Briony stătea în faţa gropii surorii ei, oamenii treceau pe lîngă ea, murmurînd condoleanţe. Toţi ştiau că luase băieţii lui Eileen. Iar acest fapt dovedea, încă o dată, că Briony Cavanagh era una de-a lor, în ciuda banilor şi afacerilor ei. Durii cartierului îşi prezentară omagiile, arătînd nelalocul lor în costum şi cămaşă curată.

În cele din urmă, Tommy o conduse la maşina lui şi plecă spre casă.

Înăuntru, Briony vărsă lacrimi amare, incapabilă să se mai abţină. Tommy o lăsă să plîngă, ştiind că-i făcea bine să se descarce. Apoi, în faţa casei ei, o luă în braţe s-o aline.

Iar Briony îl acceptă. Nu se simţise în viaţa ei atît de singură şi-i era recunoscătoare lui Tommy.

Molly era beată criţă. De-abia se mai ţinea pe scaun. Briony îi chemă pe Marcus şi pe Tommy s-o care în dormitor. De-abia reuşi s-o dezbrace, apoi o acoperi cu plapuma. Cînd se uită la faţa buhăită a mamei ei, simţi că o iubeşte.

Abel o dusese mai devreme acasă pe mama lui. Mama Jones se afla

întotdeauna pe primul loc, pentru el, iar Molly ştia acest lucru şi o durea. Chiar şi la înmormîntarea fiicei ei, avusese prioritate. Briony simţea durerea mamei sale la fel de acut ca propria sa durere.

Cînd ieşi din dormitor, îl văzu pe Tommy în hol, sprijinit de perete.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Tommy. Apreciez foarte mult gestul tău. Îi zîmbi, aşa cum făcea de obicei, iar Briony simţi un fior. Vrei să vezi băieţii?

Tommy îi făcu semn că da şi o urmă în camera lor. Cînd îi văzu, rîse, amuzat.

— Ah, Briony, sînt atît de mici!

Femeia încuviinţă din cap, mîngîindu-i pe mînuţe.

— Dar sînt puternici. Biata Eileen! A făcut doi copii frumoşi, pe care n-o să-i vadă crescînd.

I se stinse glasul şi Tommy îi puse un braţ pe umeri.

— Şi acum, cine o să-i crească? Mama ta?

Briony clătină din cap, hotărîtă.

— Nici vorbă. Eu. Sînt băieţii mei de aici înainte. Ai mei. Daniel şi Dennis Cavanagh. Nu-i aşa, scumpilor?

Se aplecă spre ei şi Tommy oftă.

— Dar sînt O'Malley, Briony. Ai uitat că Eileen a fost căsătorită legal?

Briony clătină din cap.

— Te înşeli. Vor fi Cavanagh. Eileen mi i-a dat mie. Voi fi mama lor şi o să-i cresc ca pe nişte Cavanagh. Am planuri mari pentru ei, Tommy. Foarte mari.

— Sînt convins, Briony.

Nu sesizase reproşul din tonul lui.

— Vor avea tot ce-şi doresc. Iar Lissy va fi ca o soră pentru ei. Este o frumuseţe. Ei vor fi viitoarea generaţie Cavanagh şi vor trăi toţi sub acelaşi acoperiş. O să am grijă să nu le lipsească nimic. Vor avea parte de cea mai bună educaţie, cele mai bune lucruri, totul de prima mînă. I-am promis lui Eileen că o să mă ocup de ei şi o s-o fac.

Cel mai mare dintre băieţi se întoarse şi Briony îl luă în braţe, cu dragoste.

— Uită-te la unchiul Tommy, Boysie. Apoi adăugă: l-am spus Boysie, pentru că este cel mai mare.

Tommy zîmbi.

Briony sărută copilul pe guriţa lui ca un boboc de trandafir.

— Cine este mămica voastră, puilor? Cine sînt baieţii mei frumoşi?

Îl aşeză la loc în pătuţ şi-l luă pe celălalt. Daniel se alintă în braţele ei, obişnuit cu mirosul şi dezmierdarea lui Briony.

— Ah, Danny Boy. Se uită din nou la Tommy. Acesta este cel mai tăcut. Deşi seamănă, la prima vedere, sînt diferiţi din mai multe puncte de vedere. Boysie este mult mai gălăgios. Cred că Danny Boy va fi un gînditor, fiindcă este tăcut.

Tommy o privi cum dezmierda copilul şi-i veni s-o soarbă din ochi.

— Sînt norocoşi că au o mamă ca tine.

Briony clătină din cap şi-i spuse sincer:

— Eu sînt cea norocoasă, Tommy. Pot să le ofer atîtea şi, în schimb, voi avea senzaţia că mi-am recăpătat băiatul. Ca şi cînd aş avea doi

Benedict. Îi sînt datoare lui Eileen şi o să le asigur tot ce-i mai bun.

Tommy mîngîie copilul pe cap şi spuse:

— Fericirea nu se cumpără cu bani, Briony. Doar ştii asta mai bine ca oricine.

Îi luă copilul, îmbufnată.

— Mă rog, cel puţin voi putea fi nefercită, cu bani, ceea ce este mult mai bine decît să fii nefericit, înfometat şi înfrigurat, la un loc. De ce trebuie să-mi strici întotdeauna cheful, Tommy? De ce nu poţi niciodată să-mi spui ceva plăcut? Aceşti doi copilaşi merită să fie fericiţi şi vreau să am grijă să fie, iar fericirea pe care vreau să le-o asigur costă mulţi bani.

Tommy oftă şi zise, încet:

— Nu încerca să-i faci fericiţi, Briony, lasă-i să fie fericţi. Mă gîndesc adesea că nu ştii ce este adevărata fericire. În toţi anii, de cînd te cunosc, nu pot spune, cu mina pe inimă, că te-am văzut vreodată cu adevărat fericită.

Briony puse copilul la loc în pătuţ. Apoi îl privi drept în ochi pe Tommy. Gîtul ei lung şi părul roşu o făceau atît de frumoasă! Ochii sclipeau ca două smaralde verzi şi, cînd îi răspunse, îi tremurau buzele:

— Pentru că n-am fost niciodată cu adevărat fericită, Tommy, din ziua în care mi-am dat copilul. Dar acum mi se oferă a doua şansă, prin băieţii lui Eileen. A vrut să-i îngrijesc şi jur pe mormîntul ei că o s-o fac, cîte zile o să trăiesc.

— Este foarte nobil, dar cu tine cum rămîne, Bri? Tu nu vrei să fii fericită? Să simţi aceeaşi fericire pe care eşti hotărîtă să le-o oferi acestor copii?

Briony clătină din ca, ameţită.

— Dar nu înţelegi, Tommy? Prin ei voi găsi fericirea. Datorită lor, chiar şi azi, cînd am îngropat-o pe Eileen, am fost fericită, într-un fel. Pentru că îi am pe aceşti băieţi. Poţi înţelege acest lucru?

Tommy clătină din cap.

— Nu, Briony. Recunosc sincer că nu pot.

Îl privi cum iese din cameră. Apoi, se întoarse şi oftă spre băieţi.

Tommy plecă singur. Se sui în maşina lui şi plecă, abătut. Această conversaţie îi dovedise, aşa cum se aştepase, de altfel, că acum, după naşterea acestor copii, o pierduse definitiv. Nici înainte nu avusese prea multe să-i dăruiască, dar acum avea şi mai puţin.

Recunoştea, cu amărăciune, că era gelos pe cei doi copii orfani ai lui Eileen. Da, era. Pentru că azi, cînd se hotărîse să se întoarcă la Briony, constatase că avea nevoie de el mai puţin ca oricînd. Era o ironie că, după ce o părăsise şi se convinsese că era mai bine fără ea, descoperise, prea tîrziu, cît de mult se înşelase.

Îi venea să plîngă, pentru că pierduse singura femeie la care ţinea şi va ţine vreodată.

Iar gîndul acesta îl durea cel mai mult. Întrerupsese legătura dintre ei şi-i făcuse plăcere. Frînsese inima lui Briony şi era şi mai nefericit decît şi-ar fi imaginat.

Briony le avea pe surorile ei şi copiii. Lui, însă, nu-i rămăsese nimic, pentru că nu voia nimic şi nu lua nici o măsură să-şi refacă viaţa.

Ea nici nu observase, probabil, că plecase.

Biserica Sf. Vincent era din nou plină de oameni. Noul preot, părintele Tierney, privi mulţimea adunată şi zîmbi. Îi făcea plăcere să vadă atîta lume, bărbaţi şi femei deopotrivă. Era botezul băieţilor Cavanagh, aşa cum li se spunea, deja. Jonathan la Billire era naşul lor, iar Kerry, naşa lui Daniel şi Bernadette, a lui Dennis. Cînd îi stropi cu apă sfinţită, începură să ţipe, de se zgudui biserica. Briony şi Bernadette se grăbiră să-i liniştească, în timp ce Kerry cînta. Toţi tăcură să-i asculte glasul dulce:

Vino, dulce trăsură, să mă duci acasă...

Se făcuse o linişte desăvîrşită. Mulţi din cei prezenţi remarcară ciudăţenia cîntecului şi felul în care îl interpreta. Şi încă şi mai mulţi remarcară - dar mărturisiră mai tîrziu, în spatele uşilor închise -, fetiţa cu păr negru, care stătea vioaie, urmărind ce se întîmpla din braţele lui Cissy Jackson. Era cam închisă la culoare, dar nimeni nu îndrăznea să spună aşa ceva în prezenţa familiei Cavanagh.

Briony şi Jonathan îşi zîmbiră reciproc. Îi era mai mult decît recunoscător că-l scăpase din încurcătură. Se întorsese special din America pentru acest botez şi vîlva pe care o trezise îl făcu să nu-i pară rău că străbătuse atîta drum. În dimineaţa aceea cumplită, crezuse că s-a terminat cu cariera lui. Iar cînd Briony, cu toate treburile pe care le avea, îl anunţase că se rezolvase, simţise o recunoştinţă adîncă pentru această femeie. De aici înainte, ar face orice pentru ea. Absolut orice.

Acasă la Briony, îi aştepta o masă copioasă. Surorile, împreună cu Molly, Jonathan şi Mariah, stăteau în sufragerie şi discutau, cînd Marcus apăru cu două sticle de şampanie scumpă.

— Sînt darul lui Jonathan şi m-am gîndit să le deschidem.

— Pentru Danny Boy şi Boysie! exclamă Briony, plină de afecţiune.

— Pentru băieţi!

Kerry sorbi din băutură şi o puse pe Liselle pe podea. Acum mergea de-a buşilea. Lissy, aşa cum îi spuneau toţi, încercă să se ridice, agăţîndu-se de fusta lui Molly.

Kerry îi zîmbi mamei ei, care făcu un efort să-i răspundă la fel. Liselle se ridică, nesigură, apoi căzu în fund, greoaie. După care începu să plîngă şi Briony o ridică şi-o strînse la piept.

— Ce s-a întîmplat, Liselle Cavanagh? O să mergi în picioare cît de curînd. Kerry, copilul acesta este atît de inteligent, încît nu ştiu ce să mă fac cu el! Uite. parcă şi-ar da seama exact ce spun. O sărută pe gură şi-o întrebă: Ai mai fost pe aici, domnişoară?

Liselle o trase de păr şi Briony se prefăcu supărată.

Molly se ridică, îndepărtîndu-se de această scenă. Indiferent cît de des ar fi văzut fetiţa, tot nu putea s-o sufere. Ideea că tatăl ei era un negru şi că se culcase cu fiica ei o dezgusta.

Zîmbi însă, cînd se uită la gemeni, iată doi băieţi de care putea fi mîndră! Nepoţii ei, lumina vieţii ei. În ei îşi punea cea mai mare speranţă. Ştia că Briony va avea grijă să nu le lipsească nimic. Cine ştie ce vor ajunge?

Kerry observase cît de mult se schimbase mama ei, cînd se aplecase peste băieţii lui Eileen, şi îşi înghiţi durerea. De la naşterea gemenilor,

Lissy trecuse pe planul doi. Sigur, Briony şi Bernadette erau încîntate de ea. Dar băieţii se aflau în centrul atenţiei. Erau gemeni, ceea ce îi făcea deosebiţi de la bun început, şi erau albi. Complet albi. Încerca să-şi alunge aceste gînduri care o chinuiau zi şi noapte.

Goli paharul dintr-o înghiţitură şi se duse să-şi ia altul. Azi, văzuse privirile oamenilor, în biserică. O studiaseră pe Lissy, în timp ce stătea cu ea în braţe, cu capul sus, fără să şovăie. Remarcaseră ce mult îşi iubea fiica. O diviniza, deşi uneori o apuca revolta. Îşi turnă încă o băutură.

Cînd bea, căpăta curaj şi va avea nevoie de tot mai mult, pe măsură ce Lissy o să crească.

Briony o văzu dînd paharul peste cap şi îşi propuse să-i atragă atenţia, în mod serios. Bea prea mult în ultima vreme. Apoi se uită la Marcus şi la Bernie. Se potriveau perfect. O să se căsătorească, în curînd, se gîndi ea, bucuroasă.

Molly alintă gemenii şi Briony zîmbi din nou. Trecuseră şase luni de la moartea lui Eileen şi băieţii erau acum doi copilaşi graşi şi sănătoşi. Durerea pricinuită de dispariţia surorii ei fusese alinată de prezenţa lor în casă. Briony inaugurase Berwick Manor, care se dovedise foarte rentabilă. Îi zîmbi lui Mariah, gîndindu-se ce norocoasă era. Nu se putea plînge în privinţa sănătăţii, cîştiga o groază de bani şi avea doi copilaşi în grijă. Iar dacă, uneori, în momente ca acestea, îi amintea de alt băieţel, durerea era mai puţin profundă. Danny Boy şi Boysie o să-i astupe golul din suflet. Dar, într-o zi, o să-l recapete pe Ben, era hotărîtă. Într-o zi, va afla cine era adevărata lui mamă.

Cissy intră în cameră, roşie la faţă şi entuziasmată.

— Cei de la Barking and Dagenham Post sînt afară. Vor să facă o poză pentru ziarul lor!

Briony rîse, veselă. Îşi luară cu toţii hainele şi căciulile şi ieşiră în grădină.

Fotograful îi aranja, cu Briony în mijloc şi copiii adormiţi în braţele ei. Faţa ei era umbrită de pălăria cu boruri mari. Era încadrată de mama ei şi de Jonathan, acesta constituind adevăratul motiv pentru care fusese stîrnit interesul presei.

Restul familiei, inclusiv doamna Horlock şi Cissy, se adunase în jurul lor. Kerry, de asemenea o vedetă, stătea zîmbind şi ţinînd-o pe Lissy, care se zbătea în braţele ei.

Această fotografie a rămas mult timp principalul subiect de discuţie din cartier. Briony a păstrat-o toată viaţa ei, înrămată, pe cămin. Ori de cîte ori o privea, zîmbea trist. Singura persoană care lipsea era Eileen.

Briony rîse şi glumi tot restul zilei.

Însă tîrziu, seara, în timp ce discuta cu Jonathan, auzi gemenii plîngînd. Iar în momentul acela, sări imediat de pe scaun, lăsîndu-l pe Jonathan cu gura căscată şi pe Bernadette şi Marcus zîmbind, amuzaţi.

De aici înainte, aşa va fi. Cum deschideau gura gemenii, venea alergînd.

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 33

1957

— Îţi jur, Boysie, că n-am făcut nimic! Danny, Danny Boy, spune-i, pentru numele lui Dumnezeu!

Dickie Lawson privea în lumina obscură cele două feţe identice,

aplecate asupra lui.

— Eşti un mincinos, Lawson. Ne-ai tras pe sfoară şi nu înghiţim aşa ceva.

Boysie îl apucă de gît. Micuţul Dickie Lawson îl privi, îngrozit.

— O să-ţi trag un pumn, să ai ce povesti nepoţilor tăi.

Daniel se dădu înapoi, lăsîndu-l pe Boysie să-l zdrobească în bătaie. Iar după ce căzu pe podea, îi trase un picior în burtă.

Gemenii se uitară unui la celălalt, zîmbind. Apoi, aranjîndu-şi costumele, se întoarseră şi o porniră pe Barking Road.

— Ce nenorocit! Ascultă, Danny, dacă nu-mi dă banii, pînă la sfîrşitul săptămînii, este un om terminat. Dar cred că l-am învăţat minte astă-seară.

Boysie se uită în jur, atent la tot. Ştia că oamenii îl priveau cu admiraţie. Avea un aer arogant, care atrăgea atenţia. Daniel, pe de altă parte, privea drept înainte. Dintre cei doi, el era cel tăcut, cerebral, care îşi planifica acţiunile.

Spre deosebire de Boysie, care se enerva repede, dar îi trecea la fel de repede, Daniel era neiertător. Trebuia să aibă un motiv bineîntemeiat, care să-i stîrnească violenţa dar, cînd îl avea, nu ierta niciodată.

Se urcară în maşina lor, în Malborough Road, şi se îndreptară spre Manor Park, unde locuiau.

Darking şi Dagenham păstrau semnele războiului Era o mulţime de grămezi de moloz, peste tot. Copiii murdari se jucau pe locurile unde se înălţaseră, odată, nişte case. Reşedinţa Becontree era la pămînt. Noi case, magazine şi biserici se înălţau din molozul şi cenuşa trecutului. Spiritul oamenilor era acelaşi, deşi rămăseseră flămînzi şi fără adăpost, secaţi de un război care-i lăsase singuri. Cîştigaseră şi, dacă preţul pe care-l plătiseră era mare, o făcuseră pentru rege şi ţară - deşi scepticii spuneau că era un rege pe care nu-l prea vedeau la faţă şi o ţară care decădea, pe zi ce trece.

Cînd fusese bombardat Palatul Buckingham, circulase o glumă, în Londra: regele a spus că abia atunci s-a simţit ca un londonez. Nenorocitul ar fi trebuit să fie în East End, să calce peste găurile lăsate de bombe, peste cablurile de curent elecrtic şi ţevile de gaz, ar fi trebuit să audă ţipetele femeilor şi copiilor pîrjoliţi de flăcări, să vadă oamenii care îşi căutau, disperaţi, rudele sau chiar animalele de casă. Chiar şi o pisică amărîtă devenise importantă.

Dar acum se terminase şi apăruse o nouă generaţie. Noul fel de viaţă se inaugură în 1945, devenind un model pentru copii. Tara suferise o schimbare, o mare schimbare. Vechile valori începeau, treptat, să dispară. Regele şi regina nu mai trebuiau ascultaţi şi veneraţi. Tinerii nu mai acceptau să îndure ca părinţii lor. Era mai mult de muncă şi mai mulţi bani de cheltuit.

Femeile, care fuseseră casnice pînă acum, cîştigaseră bani buni în timpul războiului şi se bucuraseră de independenţa lor. Acum, cele ale căror soţi se întorseseră acasă, se adaptau din nou la viaţa de soţie, de casnică, iar văduvele încercau să se menţină cît de bine puteau. Copiii, care se năşteau, urmau să fie viitoarea generaţie. Sau, cel puţin aşa credeau.

Cît despre Danny şi Boysie, ei supravieţuiseră bombardamentului, văzuseră corpuri scoase de sub dărîmături şi fuseseră martori la ororile războiului. Şi aceste orori îi schimbaseră. Ca mulţi alţi tineri, aveau o viziune asupra vieţii care şoca vechea generaţie.

Nu trebuia să supravieţuiască decît cei bine adaptaţi. Aceasta era legea străzii, unde aveau să activeze Boysie şi Danny.

Gemenii discutau, în drum spre casă:

— Mergem la club, mai tîrziu? După ce ne rezolvăm afacerile.

Danny îl aprobă, cu mîinile pe volan:

— Dacă vrei, Boysie. Însă, mai înainte, trebuie s-o vedem pe mătuşa. O să trecem, mai întîi, pe la mătuşa Bernie, să ne instruiască.

— De-abia aştept noaptea asta. Parcă ar fi un vis care s-a transformat în realitate. Sînt atît de entuziasmat.

Euforia lui Boysie îl amuză pe Daniel.

— Nu uita că, după noaptea aceasta, nu mai există cale de întoarcere.

Boysie ridică din umeri.

— Nu vreau să mă întorc. De-abia aştept să înceapă.

Bernadette şi Marcus locuiau în Manor Park, la două case depărtare de Briony. Strada era străjuită de copaci şi avea cincisprezece case mari, bine întreţinute, cu grădini întinse. Locuiau acolo şi cele două fiice ale lor, Rebecca şi Delia. Bernadette păstrase frontoanele clădirii originale. Fiicele ei erau dispreţuite de restul familiei, dar pentru Bernie nu conta decît că erau stilate. În ultima vreme, devenise obsedată de rafinament. Le deschise uşa băieţilor, zîmbitoare.

— Bună, răţoii mei. Baia este liberă!

Boysie îi zîmbi. Mătuşa Bernie era o dulce. Se duseră amîndoi să-şi facă un duş, se pieptănară şi coborîră să-şi pregătească o cană mare cu ceai.

Becky şi Delia stăteau pe podea, în faţa căminului, şi se uitau galeş la cei doi băieţi solizi.

De cîte ori Bernie dădea ochii cu nepoţii ei, o cuprindeau dragostea şi mîndria. Erau atît de frumoşi şi uriaşi! Înalţi şi bine făcuţi. Aveau amîndoi ochi albaştri, sprîncene groase şi păr roşcat. Boysie era mai prelung la faţă decît Daniel, deşi numai cei care-i cunoşteau extraordinar de bine îşi dădeau seama.

La rîndul lor, băieţii o adorau, dar pe primul loc era Mătuşa. Lui Briony îi spuneau „Mătuşa” sau „mama”, cînd erau cu ea. Bernie era a doua pe lista preferinţelor; locuia aproape de ei şi-i răsfăţa, aşa că era inevitabil. Apoi urma mătuşa Kerry, cîntăreaţa, vedeta familiei, care locuia în Knights Bridge, cu verişoara lor, Liselle. Pe urmă venea mătuşa Roşie sau „biata mătuşă Roşie”, cum obişnuiau s-o numească, pe care o adorau fără rezerve. Cît despre bunica Moly, pe ea o iubeau cu toţii. Pe scurt, se simţeau excelent într-o familie plină de femei.

Dar nimeni nu se compara cu Mătuşa; ea era inegalabilă. Chiar şi cînd dăduseră foc casei din Barking, fără să vrea, ea se amuzase ca de o poznă ştrengărească. Iar cînd casa lor fusese bombardată, rîsese, de asemenea, şi se mutaseră, fără să facă prea mult caz, în Manor Park. În ultimele luni, Mătuşa Briony fusese foarte ocupată. Se întîlnise cu

bancheri şi prieteni influenţi. Acum, cînd ajunseseră la vîrsta maturităţii şi aveau drept de vot, venise timpul să-şi croiască un drum în viaţă, deşi se simţeau legaţi inexorabil de Mătuşa, fără să-şi dea seama. Treceau întotdeauna pe la mătuşa Bernie să se spele şi să se aranjeze, înainte să se ducă acasă. Trebuiau să arate impecabil cînd se prezentau în faţa Mătuşii. Făceau aşa de cînd erau mici. Murdari de la joacă, treceau pe la Bernie să se aranjeze. În felul acesta îşi arătau respectul faţă de femeia care-i crescuse şi pe care o iubeau din toată inima.

Ceasul bătu de ora şase şi se ridicară amîndoi, deodată.

— Mulţumim pentru ceai.

Bernadette îi sărută pe amîndoi. Delia, verişoara mai mare, de opt ani, întinse braţele s-o sărute şi Boysie se trînti pe covor şi o apucă de picior.

— Ah. ah! Ajută-mă, am un os în picior, poate două.

Bernadette, Delia şi Rebecca izbucniră în rîs. Bernie îl ridică.

— Ah, Boysie, eşt incorigibil. Dă-mi voie să-ţi perii haina. Se duse pe hol, luă o perie şi-i netezi umerii. Aşa, acum eşti gata pentru Briony.

— Mulţumim, mătuşă Bernie. Ne vedem mîine.

Lăsară maşina în faţa casei ei şi plecară.

Briony scria nişte scrisori cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se; se bucură, ştiind că băieţii veniseră acasă.

— Bună, băieţi! Care-i treaba? le spuse ea.

Le pusese această întrebare în fiecare zi, de cînd erau mici, şi într-un fel, se aşteptau s-o audă, aşa că îi răspunseră ca de obicei:

— Foarte bună.

Briony îşi dădu ochii peste cap.

— L-auzi! N-aţi învăţat şi altceva la şcoala aia a voastră, care mă costă o avere?

Amîndoi băieţii zîmbiră, spăşiţi.

— Veniţi aici şi sărutaţi-mă.

Îi îmbrăţişă. Părea şi mai mică între ei doi.

— Staţi la cină?

— Da, pe urmă, plecăm la club.

— Bine. O să-i spun lui Cissy. Treceţi pe la doamna Horlock. De-abia aşteaptă să vă vadă.

Cînd ieşiră din cameră, zîmbi ca pentru sine şi îşi văzu mai departe de scrisori. Veniseră băieţii; casa era din nou vie şi totul va fi bine.

Doamna Horlock, la cei peste optzeci de ani ai ei, stătea la pat. Se stafidise de tot. Nu mai avea nici un dinte şi mînca, zgomotos, supă, pîine, lapte şi fripturi, însă mintea ei rămăsese la fel de ascuţită ca înainte. Cînd îi văzu, le zîmbi cu gura ei ştirbă şi le făcu semn să se aşeze.

— Bună, feţe frumoase! Veniţi lîngă bătrînă mătuşica Horlock!

Se aşezară de-o parte şi de alta a patului şi o luară de mînă.

— Bună, mătuşică Horlock. Ce mai faci?

— Ca de obicei. Voi ce isprăvi aţi mai făcut? V-aţi bătut?

Ochii ei şireţi îi studiau şi ei începură să rîdă.

— Mi-aţi adus ce mi se cuvenea?

— La sfîrşitul săptămînii, zise Boysie, încordat.

— V-a înşelat ticălosul ăla de Lawson, nu-i aşa? Ascultaţi- mă. Cînd cineva te înşală, este ca şi cînd ar fi cîştigat.

— L-am scuturat bine. Dacă n-are bani, pînă la sfîrşitul săptămînii, îl facem bucăţi, zise Boysie, hotărît.

— Bravo. Săptămînă asta o să se dea altă luptă în Benthnal Green. Vreau să pariaţi zece lire pentru mine. Jimmy Sands o să se bată cu Michael Derry. Pariază zece lire pe Derry, o să-l facă praf pe Jimmy.

Daniel rîse.

— O să aranjez cu Tommy Lane. Poate o să mă bag şi eu. Vrei să-ţi aducem o tărie, mătuşică?

Bătrîna chicoti.

— Tu ce crezi? Bineînţeles. Presupun că astă- seară o să ieşiţi cu nişte fete.

— Cam aşa ceva.

— Ah, Danny Boy, cele care vor pune mîna pe voi doi, vor fi foarte norocoase.

O sărutară şi îşi luară rămas-bun. Cissy se îngrăşase pe parcursul anilor. Acum se ocupa de casă şi întreţinea relaţii cu bărbaţi de diverse naţionalităţi şi vîrste, de la aviatori americani, la cel ce transporta cărbunele, care avea soţie şi treisprezece copii. Se făcuse urîtă ca porcul, dar sînii ei mari, firea veselă şi faptul că nu era pretenţioasă compensau celelalte neajunsuri.

Obişnuia să-i spună lui Briony: „Dacă au dinţi şi puţin păr, sînt destul de buni pentru mine”! La care Briony îi răspundea: „Cissy, pentru tine este suficient să respire ca să fie buni”!

Acest răspuns o făcea întotdeauna pe Cissy să hohotească de rîs. Spusese că războiul a fost cel mai bun lucru care i se întîmplase vreodată şi Briony înclinase să-i dea dreptate. La fel ca majoritatea femeilor nemăritate şi ca multe din cele măritate, avusese parte de un „război bun”.

În noaptea aceasta, băieţii avură parte de o cină festivă. Începură cu o felie de pate de ficat de pui, pregătit în casă, şi pîine prăjită, fierbinte. Apoi înfulecară un pui mare, rumenit, şi plăcintă cu mere. Nu simţiseră niciodată lipsurile războiului. În casa lui Briony fusese întotdeauna unt, lapte, ouă şi carne, din belşug, iar băieţii consideraseră că li se cuvine. La sfîrşit, se apucară amîndoi cu mîinile de burtă şi declarară la unison:

— A fost minunat, Cissy!

Cissy nu mai putea de bucurie şi de-abia se abţinea să nu-i mănînce pe amîndoi.

Briony rîse.

— Văd că aveţi poftă de mîncare, nu glumă. Cissy dragă, adu cafeaua şi toarnă-ţi şi ţie o ceaşcă.

După ce plecă, rămaseră puţin să discute. Băieţii îşi aprinseră ţigările şi Briony îi privi printre gene.

— Ce am auzit despre voi? Aţi fost la Benthnal Green, într-o cîrciumă? Alesese momentul potrivit să-i întrebe şi se bucură săi vadă tresărind. Da, am auzit totul, dragii mei. Şi acum, ascultaţi-mă cu atenţie. V-am dat multă libertate, însă vreau să ascultaţi de sfatul meu. Jucaţi-vă cu băieţii cei mari, numai dacă sînteţi siguri că o să cîştigaţi. Aţi înţeles?

Băieţii o aprobară şi Briony zîmbi, iar ei îi răspunseră la fel. Daniel şi Boysie se uitară unul la altul, ridicînd din sprîncene. Primiseră permisiunea.

— Ascultă, Mamă, vrem să pornim propria noastră afacere şi nu ştim spre ce să ne orientăm, spuse Boysie. Ne-am dus la clubul din Benthnal Green să vedem care este atmosfera.

— În seara aceasta ne ducem în alt local, în Canning Town. Se cîştigă bani cu cluburile astea. Oamenii vor să se distreze după război. Şi noi la fel, nu-i aşa, Boysie?

— Bineînţeles!

— N-aveţi decît, atîta timp cît ştiţi ce faceţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decît să-mi spuneţi.

O luară amîndoi de mînă.

— Ştim, Mamă, spuseră la unison.

Briony îi aprobă, deşi i se frîngea inima. Aici erau înconjuraţi de oameni care-i iubeau, dar acolo. Fuseseră cocoloşiţi de mici. Briony ştia că afară îi aştepta o lume dură şi dorea să-i protejeze. Ştia că erau răsfăţaţi, deşi erau, totuşi, băieţi buni. Puţin cam zvăpăiaţi, uneori. Poliţia venise de cîteva ori la uşa ei, din cauza lor. Dar reuşise întotdeauna să-i scoată din încurcătură. Erau viaţa ei şi o să-i iubească pînă la sfîr- şitul zilelor.

— De mîine, mă apuc să refac Berwick Manor. Să vedeţi în ce hal a ajuns! L-au folosit ca spital. Probabil că au îngrijit porci, pentru că arată îngrozitor! Dar a trebuit să ne aducem fiecare contribuţia pentru război. Va fi mult de lucru, dacă reuşesc să fac rost de lemn. Din fericire, am un prieten care poate să mă ajute.

— La un preţ acceptabil? o întrebă Boysie.

— Bineînţeles. Doar nu ţin un cîine.

Amîndoi băieţii o întrerupseră:

— ... care latră la mine.

Cissy clătină din cap.

— Ăştia doi sînt deştepţi foc, Bri. Vor ajunge departe.

— Tocmai de asta mă tem şi eu!

Boysie se ridică.

— N-o să te părăsim niciodată, Mamă.

— Nu, doar ştim unde ne este bine, adăugă Daniel.

Băieţii se duceau la Canning Town. Era aproape de cîrciuma Bridge House. Se îmbrăcaseră frumos, în costume negre, cămăşi albe şi cravate negre. Aveau părul dat cu briantină şi purtau paltoane bej, din păr de cămilă.

Vîntul de octombrie era aspru. Clubul era aproape gol, aşa cum se aşteptaseră, şi se duseră la barul micuţ, să-şi comande două whisky-uri mari. Barmanul îi studia pe sub sprîncene. Ştia foarte bine cine erau gemenii Cavanagh. Era prima oară cînd îi vedea în localul lui şi nu-i convenea. Pentru că oriunde apăreau, ieşea cu bucluc.

După părerea lui, erau doi ticăloşi, dar ce putea să facă? Mătuşa lor era Briony Cavanagh.

Gemenii îşi băură scotch-ul şi se uitară în jur. Lumina era obscură.

Patru bărbaţi jucau cărţi şi-i priveau curioşi.

După opt şi jumătate, apărură alţi trei. Proprietarul le zîmbi, dar ceilalţi îşi văzură de joc. Toţi, inclusiv gemenii, ştiau cine erau. Clanul Menee era binecunoscut în zona Canning Town şi în Silvertown, de asemenea. Erau trei nebuni care încasau taxa de protecţie de la cluburi mici ca acesta şi lucrau pentru peşti mai mari, care nu se deranjau cu treburi murdare şi mărunte. Cel mai în vîrstă, Seamus Menee, spera să devină mîna dreaptă a familiei Riley. Era unicul său scop în viaţă. Observară gemenii imediat şi dădură din cap, în direcţia lor, iar ei răspunseră la fel, zîmbind veseli.

— Vrei ceva de băut, Seamus? il întrebă Boysie, cu glas tare. Mai adu un rînd şi serveşte-i pe fraţii Menee cu ce doresc.

Proprietarul oftă, uşurat. Fusese îngrijorat să nu caute scandal. Începu să toarne două whisky-uri mari şi trei halbe de Guinness cu whisky - preferinţa fraţilor Menee.

— O să bem cu voi, zise Seamus, ca şi cînd le-ar fi făcut o favoare.

Îl văzu pe Boysie încruntîndu-se şi plesni din degete spre proprietar.

— Ai ceva pentru noi? Îl întrebă, întinzînd mîna lui cărnoasă spre el.

— Bineînţeles, domnule Menee, v-am deranjat eu vreodată?

Vorbea nervos. Avea o senzaţie proastă. Declan şi Porrick Menee le zîmbiră gemenilor, prietenos, iar Seamus dădu ochii peste cap.

— Ce mai faci, Declan, băiete? il întrebă Daniel, cu un glas scăzut.

— Nu prea rău. Tu care eşti? Vă încurc tot timpul.

Boysie rîse, văzînd teancul de bancnote în mîna proprietarului.

— Da, pentru că eşti un rahat.

— Ce-ai spus? sări el, revoltat.

Gemenii rîseră.

— Ce, în afară că eşti prost, mai eşti şi surd?

Seamus se îndreptă de spate, roşu de mînie. Cînd se repezi la ei, gemenii se dădură la o parte şi scoaseră armele din haină. Cei patru bărbaţi de la masa de joc se culcară la podea.

Boysie luă banii de pe bar şi-i băgă în buzunar, rîzînd.

Apoi îndreptă arma spre picioarele lui Seamus Menee şi apăsă pe trăgaci. Detunătura zgudui localul. Porprietarul se închină, înainte să fugă prin spate şi să se închidă în toaletă. Declan şi Porrick se uitară la fratele lor, care se zvîrcolea pe podea, în agonie. Boysie şi Danny rîseră, amuzaţi.

— Duceţi-l la spital, băieţi. Cred că îl dor picioruşele.

Apoi dădură paharele peste cap şi ieşiră pe uşă.

Daniel se opri. Să se uite înapoi.

— Ah, apropo, spuneţi-i lui Seamus că, de aici înainte, adunăm noi banii în locul vostru, O.K.? Şi, dacă ne mai face probleme, următorul glonţ o să-l nimerească direct în cap. Pa!

Porrick, cunoscut pentru prostia lui, le făcu cu mîna, iar ei îi răspunseră la fel. Afară, gemenii se amuzară de ceea ce făcuseră, în drum spre maşină. Erau foarte încîntaţi de fapta lor. Vestea se răspîndi în cîteva ore. Gemenii Cavanagh îşi începuseră cariera.

Briony era cu Mariah şi discutau despre restaurarea casei de la

Berwick Manor. Fusese întotdeauna cea mai profitabilă, iar acum, după ce se terminase războiul, voiau să o repună în circulaţie. Mariah se opusese să fie oferită drept local pentru spital, dar Briony fusese fermă pe poziţii. Trebuia să-şi aducă aportul măcar cu atît, la război. Fusese atît de patriotă, încît urnise pe toată lumea.

De îndată ce începuseră bombardamentele, deschisese o cantină a săracilor şi a celor rămaşi fără adăpost, unde împărţea supă de pui, haine şi săpun. Donase bani, adăpostise victimele bombardamentelor şi cîştigase inimile celor mai înrăiţi slujitori din Armata Salvării. Şi dacă activase puternic pe piaţa neagră, considera că eforturile ei de ajutorare a victimelor războiului răscumpăraseră celelalte păcate. Iar acum nu dorea decît să-şi reia vechile afaceri.

Primi un telefon, la ora zece şi zece minute. Mariah îi dădu receptorul, în timp ce Briony rîdea, amuzată de ceva. Dar îi pieri rîsul imediat şi Mariah fu uimită cînd o văzu că trînteşte receptorul şi îşi toarnă un coniac mare.

— Îi omor pe amîndoi! Da, îi ucid cu mîna mea, pe Dumnezeul meu!

Mariah se uită la ea, clătinînd din cap. Briony era încă o femeie frumoasă, deşi trecuse de patruzeci de ani. Rămăsese suplă şi nu avea aproape nici un rid. Noua modă i se potrivea, purta părul superb strîns într-o coadă franţuzească. Doar vorba o trăda. Pînă să deschidă gura, jurai că este de neam mare.

— N-o să-ţi vină să crezi ce au făcut gemenii, în noaptea asta.

— Ce? întrebă Mariah.

Briony nu vorbea niciodată aşa de ei. De obicei, îi idolatriza.

— L-au împuşcat în picior pe Seamus Menee, atîta tot, într-o tavernă din Canning Town. Tîmpiţii! Dacă pun mîna pe ei, îi fac praf. A aflat tot Silvertown-ul, aşa că, pînă mîine, o să afle tot oraşul. Cît despre familia Riley, am auzit că nu le convine deloc. Fraţii Menee lucrau pentru ei.

— Doamne Sfinte!

Briony înghiţi în sec şi ridică din umeri.

— Dă-i dracu’ pe Riley, nu mă tem de ei! Mă mir însă de îndrăzneala puştilor. Astă-seară am cinat împreună. Erau liniştiţi ca nişte mieluşei. Şi, cînd colo, uite ce au pus la cale. Stai să vezi cînd o să pun mîna pe ei!

Mariah inspiră adînc, înainte să-i vorbească:

— Ascultă, Bri, noi ne cunoaştem de mult, aşa că dă-mi voie să-ţi spun ceva. Aceşti doi băieţi au scăpat de sub control. Aminteşte-ţi de anul trecut, cînd s-au bătut la tîrgul din Victoria Park. L-au schilodit pe tipul acela. Încă din copilărie le plăcea violenţa. Iar acum, au sărit calul. Trebuie să pui piciorul în prag. Nu-i pierde din mînă.

Briony închise ochii şi o privi printre gene. Mariah îşi oxigena părul şi purta rochii prea strîmte pentru ea; se farda, dar îşi arăta, oricum vîrsta: şaizeci şi doi de ani. Şi, în clipa aceea, Briony îşi dădu seama că, din toţi cunoscuţii ei, Mariah fusese singura care nu-i ridicase în slăvi pe băieţi. Dimpotrivă, le scosese în evidenţă defectele. Şi, deşi ştia că are dreptate, nu-i plăcea s-o audă cum îi critică.

— Deci, asta este părerea ta?

Mariah ridică din umeri.

— Cred că era timpul să-ţi spună cineva adevărul. Tu şi familia ta îi

trataţi ca pe nişte prinţi. Şi uite unde au ajuns. Au împuşcat un vagabond, într-o tavernă. Sînt sigură că acum eşti mulţumită de educaţia pe care au primit-o! Şi dacă tot vorbim despre asta.

Briony ridică mîna, s-o oprească.

— Ai spus destul pentru o singură noapte, Mariah. Nu mi-am dat seama, pînă acum, că nu-ţi plac băieţii mei. Bine că acum ştiu; mulţumesc.

Îşi luă haina de vulpe şi Mariah o înşfăcă de braţ.

— Şi eu îi iubesc pe băieţii ăştia, Briony, dar, spre deosebire de tine, nu sînt oarbă la defectele lor. Fac ce vor din tine. Se duc la Bernie să se aranjeze şi apoi, în faţa ta, numai zîmbete. Sigur, te iubesc foarte mult, nu contest lucrul ăsta. Însă ştiu ce vor şi nu se dau în lături să obţină. Mi-ai spus astă-seară că vor să se apuce de afaceri. Şi erai foarte încîntată. Ce fel de afacere este asta să adune bani de protecţie? Vor să fie ca Riley. Ca...

Briony o împinse pe Mariah, strigînd:

— Hai, dă-i înainte, spune! Vor să fie ca mine... ca noi două. Pentru că şi tu eşti vîrîtă pînă peste cap în afacerea asta!

— Ştiu că sînt, dar, spre deosebire de băieţii tăi, noi nu ne luăm de oamenii duri. Nu împuşcăm vagabonzi în cluburi. Nu-ţi dai seama că o să moară sau o să ajungă după gratii, dacă nu-i opreşti la timp?

Deşi Briony îi dădea dreptate, nu putea să-şi critice familia.

— Sînt băieţii mei şi mă ocup eu de ei.

— Bine, fă cum vrei. Dar să nu spui că nu te-am prevenit!

Briony deschise uşa, pufnind:

— Nici o grijă!

Trînti uşa în urma ei şi se năpusti afară. Acum, după ce se certase cu cea mai bună prietenă a ei, era şi mai furioasă pe gemeni. În drum spre casă, era neagră de supărare.

Era valabil ce se spunea: „adevărul doare întotdeauna”.

Danny şi Boysie apărură la două şi jumătate. După isprava de la club, se duseseră la The Two Puddings, în Stratford, să bea ceva şi să-i urmărească pe oponenţii familiei Riley - clanul Money.

Michael Money era creierul, iar Boysie şi Danny se străduiseră să se bage pe sub pielea lui. Dar tipul nu-şi dădea seama că era al doilea pe lista lor. Apoi, la zece şi jumătate, se duseră să bea în localul din Frith Street, proprietatea lui Tommy Lane. Îşi reveniseră treptat din euforie.

Cînd intrară în casă, Briony îi aştepta în living-room.

— Ia te uită cine a venit! Zîmbiră fără să vrea. Doar Mătuşa Briony putea să le vorbească aşa. Hai, intraţi mai repede..

Veniră lîngă foc, cu faţa la ea. Deşi era furioasă pe ei, nu putea să nu-i admire. Băieţii păreau agitaţi.

— Vreau să ştiu ce s-a întîmplat astă-seară, în Silvertown.

— Cred că ai aflat deja, Mamă.

Felul în care Boysie îi spunea „Mamă”, îi frîngea inima. Erau băieţii ei şi se făcuseră mari. Erau punctul ei slab - călcîiul lui Ahile.

— Ştiu destule să-mi dau seama că aţi luat-o razna! Aţi împuşcat oameni de faţă cu martori. Aţi umblat cu arme la voi. Ce mai aveţi de

gînd, acum? Să vă duceţi la Scotland Yard să le furaţi salariile? Cred că sînteţi complet lipsiţi de judecată. Fraţii Riley vor veni după voi şi Menee la fel. Ce-o să faceţi, pentru numele lui Dumnezeu?

Boysie şi Daniel se uitară la femeia micuţă din faţa lor.

— Nu ne temem de Riley, Menee sau Money. Ştim foarte bine ce facem. Mamă, calmează-te. Doar n-am făcut nimic rău!

Daniel vorbise în glumă şi, deodată, Briony îşi dădu seama. Fuseseră aşa de cînd erau copii. Dacă voiau ceva, cereau şi insistau pînă primeau. Iar ea le oferise totul, ca să compenseze lipsa lui Eileen şi a unui tată. Şi uite unde ajunseseră. Voiau ce aveau Riley, Menee şi Money şi vor obţine, nu se îndoia de asta.

Veniră la ea şi o sărutară, ca de obicei, iar Briony se topi pe picioare. Nu conta, orice le-ar fi spus, în momentul de faţă. Trebuia să cedeze sau să lupte.

Dacă s-ar opune, ar părăsi-o şi nu i-ar mai rămîne nimic. Trebuia să fie alături de ei, să accepte. Şi, în adîncul inimii ei, era mîndră de ei. Voiau să trăiască în lumea interlopă şi atacaseră, direct, vîrfurile. Dacă-i scoteau pe Riley din joc, cu ceilalţi nu va fi nici o problemă.

— Ah, băieţi! Mă îngrijoraţi. Cum v-aş putea ajuta să scăpaţi de Riley? Vreţi să vă netezesc drumul?

Boysie rîse.

— Riley nu te sperie, nu-i aşa?

Briony clătină din cap.

— Nu, n-aş putea spune.

— Ei bine, nici noi nu ne temem de el. Eu şi Danny Boy ştim ce vrem de la viaţă. Se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile grele de catifea. Afară ne aşteaptă lumea, Mamă. Nu-i aşa, Danny?

Fratele lui încuviinţă din cap.

— Vrem să devenim cunoscuţi. Prin propriile noastre forţe, Mamă. Acum sîntem bărbaţi şi ştim ce dorim. Şi nimeni şi nimic n-o să ne oprească.

Briony ştia că vorbele lor sunau ameninţătoare şi înţelese, în sfîrşit, ce voise să spună Mariah.

O prevenise că va rămîne singură, dacă nu era alături de ei.

Briony se duse la ei şi-i îmbrăţişă.

— Este o lume periculoasă, plină de oameni ca Riley, Menee şi Money. Să nu uitaţi asta, băieţi.

Gemenii îi zîmbiră, dezgolindu-şi dinţii albi.

— Nu, n-o să uităm.

Vorbiseră amîndoi odată şi Briony îi aprobă. Stabiliseră ce aveau de făcut.

CAPITOLUL 34

— Haide, mamă, dă-te jos din pat! Este trecut de ora zece. Liselle trase cuverturile şi oftă. Te rog, mamă, ai înregistrare la unsprezece şi

jumătate.

— Lasă-mă-n pace, Liselle, sînt obosită.

Trupul lui Kerry era strîns ghem. Liselle puse braţul sub capul mamei sale şi o ridică. Apoi, tîrînd-o aproape, o cără în baie şi o băgă sub duş. Kerry simţi apa şi gemu. Liselle rîse zglobiu.

— Aşa o să te înveţi minte! M-am săturat. Şi acum, după ce o să te trezeşti, vino să mănînci ceva şi să bei o cană cu cafea. Te conduc cu maşina la studio.

Kerry se strîmbă în spatele fiicei sale şi dădu drumul la apă fierbinte. Peste cinci minute, apăru înfăşurată în prosop. Apoi se întoarse în dormitor, trase sertarul de la noptieră şi scoase o sticluţă cu pilule, înghiţi cinci, fără apă, apoi îşi puse un halat. Fata ei o aştepta la parter.

— Arăţi groaznic!

Kerry zîmbi.

— Aşa mă şi simt. Unde este cafeaua mea?

Îi turnă cafeaua şi bău în linişte. Liselle o studie pe mama ei. Kerry cînta, pînă tîrziu noaptea, la cluburi, înregistra un album şi lua prea multe pilule. Ceea ce o uimea cel mai mult era că mama ei arăta prea bine pentru viaţa pe care o ducea. Altă femeie ar fi fost terminată, dar nu Kerry Cavanagh. Ea nu ştia decît muncă şi iar muncă. Chiar şi în timpul războiului, călătorise în toată lumea, să dea spectacole pentru soldaţi, şi avusese mare succes. Pe Liselle o îngrijorau, însă, pilulele şi vodca.

La cei douăzeci şi unu de ani, se considera consiliera mamei sale. Nu ştia exact cum se întîmplase asta, dar se pare că Liselle îşi petrecea viaţa avînd grijă de mama ei, nu invers. În ultima vreme, ajunsese chiar să semneze cec-urile în locul ei, pentru că mama ei era fie nedisponibilă, fie beată criţă. Acum, Liselle se ocupa de reporteri, confirma concertele lui Kerry, se îngrijea de garderoba ei, îi amintea să mănînce, îi ascundea băutura, pe cît putea, şi o pregătea pentru apariţiile publice. Şi îi venea tot mai greu, pe zi ce trecea. Cînd ochii lui Kerry sclipiră, răsuflă uşurată. Celpuţin, pilulele o ajutau să cînte. Doar după ce se îmbăta era mai greu, deşi reputaţia mamei sale era binecunoscută în afaceri.

— Haide, mamă, mănîncă o omletă.

Kerry se strîmbă.

— N-aş mînca porcăria asta nici dacă m-ai plăti! O să mănînc puţină pîine prăjită.

— Hai, du-te şi te îmbracă, trebuie să plecăm într-un minut.

Kerry se ridică.

— Eşti tare plictisitoare, Liselle, ştiai asta?

O spusese în glumă, dar Liselle se simţi jignită.

— Cineva trebuie să te strunească. Dacă ai fi de capul tău...

Kerry deveni serioasă, imediat.

— Ştiu. Ştiu, draga mea.

Liselle o văzu pe mama ei ieşind din cameră şi-i veni să-şi muşte limba. Mama ei era greu de suportat, dar Liselle o iubea, oricum.

Ieşi pe hol şi se uită în oglinda mare, de lîngă telefon. Văzu cearcănele adînci de sub ochi şi buzele cărnoase, rujate cu roşu-aprins. Ochii căprui erau puternic machiaţi şi îşi purta părul negru-albăstrui dat pe spate. Se

întreba, adesea, de ce era atît de brunetă. Kerry refuza să-i povestească despre tatăl ei. Îi spusese doar că-l iubise foarte mult şi că o părăsise. Cînd era mică, visase, cu ochii deschişi, că era de origine spaniolă sau italiancă. Bunica spunea mereu că aveau sînge basc în familie, poate că aceasta era explicaţia.

I se părea ciudat să nu-ţi cunoşti originea, dar, în ultima vreme, n-o mai preocupase atît de mult. Oricum, era inutil s-o întrebe pe mama sau mătuşile ei, fiindcă amuţeau imediat cum le punea această întrebare.

Auzi paşii mamei sale pe scări şi luă cheile de la maşină. Pînă la urmă, tot o să iasă la iveală, după cum spunea bunica ei, întotdeauna, cînd bîrfea despre cineva, fără să cunoască toate amănuntele.

Kenny Riley era atît de supărat, încît se înroşise la faţă. Respira sacadat şi îşi încleştase pumnii. Se uită la omul lui cel mai bun, Michael Money, şi oftă.

— Vreau ca acei Cavanagh să primească o lecţie pe care să no uite niciodată, ai priceput? Cred că sînt doi neisprăviţi, care ar trebui să deprindă bunele maniere!

Michael încuviinţă din cap. Nu-şi revenise încă din şoc, după împuşcături. Faptul că gemenii apăruseră la cîrciumă, după isprava lor, şi discutaseră cu el, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, îl înspăimînta. Boysie era o brută, dar Danny era plămădit din cu totul alt aluat. Era drăguţ, inteligent şi, dacă el planifica totul, atunci aveau de ce să se teamă. Însă nu-i spusese lui Kenny Rilley ce gîndea, fiindcă ştia cînd trebuie să tacă. Kenny era foarte furios în clipa de faţă şi, oricine îl zgîndărea, avea toate şansele să ajungă ia spitalul Middle End.

— Cum rămîne cu mătuşa lor, Kenny? Din cîte ştiu, nu este prea imaculată.

Kenny încleştă din dinţi şi-i răspunse, sarcastic:

— Am ajuns să ne temem de femei şi copii? Vrei să alerg acasă să-i spun mamei? Hai, spune, Micky? Ce-ai zice să ne facem nişte sandvişuri cu gem şi să mergem la un picnic, în Victoria Park? Dracu’ să-i ia pe Briony Cavanagh şi băieţii ei! Du-te să-i aduci aici, la mine. Vreau să le spun cîteva să bag spaima în ei.

Michael Money dădu din cap şi ieşi din cameră. Cînd se uită în jur, la birourile aglomerate de la Riley Co, din Benthnal Green, observă că cei mai mulţi bărbaţi erau fie prea bătrîni, fie prea tineri, să se ocupe de confruntări stradale. N-avea nici o şansă să-i înspăi- minte pe gemenii Cavanagh. Mai ales pe Boysie. Cum să le spună că Kenneth Riley voia să-i vadă? În momentul acela, nu ştia de cine se temea mai mult, de Riley sau de Cavanagh?

Dar avea să afle, în curînd.

Boysie şi Danny se culcaseră la ora şapte. Mîncară un mic dejun copios, pregătit de Cissy. Femeia era uluită că gemenii ei fuseseră capabili de asemenea violenţă. Dar se consolă cu gîndul că fuseseră obligaţi s-o facă. Aşa că, pînă la urmă, ajunsese să-i învinuiască pe Menee.

Pe la ora opt şi jumătate, apărură Bernadette, bunica Moly şi mătuşa

Rosie. Molly, spre mirarea tuturor, era încîntată de isprava băieţilor. Briony o văzu, uimită, cum îi îmbrăţişa şi-i lăuda că ştiu ce vor în viaţă. Atitudinea mamei lor le şocă pe Briony şi pe Bernie, pînă în adîncul sufletului. Urmărind realizarea băieţilor, pentru că fusese într-adevăr o realizare, simţi că îi respectă, deşi împuşcaseră un om. Mariah avusese dreptate: făceau ce voiau din ea. Îi dădeau doar iluzia că erau băieţii ei cuminţi.

Însă, acum, deveniseră bărbaţi periculoşi şi cel mai rău era căi iubea din tot sufletul, indiferent ce ar fi făcut.

Rosalee stătea pe un scaun şi Boysie o ajuta să bea ceai. Blîndeţea cu care-i ştergea bărbia, cu batista lui albă, curată, şi-i săruta buzele umede, o impresionă pe Briony, pînă în adîncul sufletului.

Danny îi aduse încă o pernă şi i-o puse la spate. Molly îi privea cum o îngrijeau pe Rosalee şi i se umfla pieptul de mîndrie. Da, aceştia erau nişte bărbaţi de care putea fi mîndră, spre deosebire de soţul ei, care trăise numai pentru el şi îşi vînduse fiicele pentru băutură şi un blid de mîncare.

Femeile, care o să-i ia, n-o să scurme în mizerie, ca să-şi asigure existenţa, şi n-o să le golească buzunarele pentru cîţiva şilingi, temîndu-se să nu se trezească beţi, din somn. Oh, nu! Nu, ei îşi vor îmbrăca soţiile în lucruri scumpe, le vor oferi de toate copiilor şi îşi vor respecta femeile. La urma-urmei, crescuseră într-o familie de femei. Chiar şi Briony, o ticăloasă, aşa cum o considera Molly, uneori, avusese grijă ca gemenii să aibă o părere frumoasă despre femei.

Erau băieţi buni şi, dacă ciuruiseră picioarele lui Menee, cui îi păsa? Acesta era un torţionar care, cu o pereche de cleşti, făcea nişte orori mai ceva ca familia Borgia. Acum, băieţii ei vor fi stăpînii cartierului East End şi ea va putea merge mîndră, pe stradă.

Gemenii, la rîndul lor, acceptau adulaţia bunicii lor, ca întotdeauna: cu zîmbete şi cu îmbrăţişări. Briony era impresionată, fără să vrea. Băieţii lui Eileen vor ajunge departe.

Kenny Riley îl aştepta pe Michael Money să vină cu gemenii. Se gîndise toată ziua la fapta lor. Cînd se uitase la oamenii lui, începuse să se potolească şi se întrebă dacă nu cumva băieţii vor deveni o forţă. Îşi aminti, cu neplăcere, că erau susţinuţi de Tommy Lane, prieten cu mătuşa lor. Tommy, bărbat neînsurat încă, deşi avea o mulţime de femei, nu era un prost şi o să le acorde tot sprijinul. Mai era şi Marcus Dowling, alt tip dur, ca să nu mai vorbim de Briony însăşi. Ştia de ani de zile că fusese implicată în uciderea lui Willy Bolger, Ronnie Old şi a altui tip de-al lui. Ea şi Mariah Jurgens erau destul de isteţe să atragă oamenii potriviţi. Erau prietene nu numai cu cei de teapa lui Tommy Lane, ci şi cu judecători, membri ai Parlamentului şi alţi oameni de vază.

Pe la prînz, ajunsese un pachet de nervi şi regreta ieşirea lui impulsivă. Ar fi trebuit să-i împuşte pe gemeni şi apoi să încheie pace cu familia lor. Aşa se proceda în East End. Dacă erau morţi, se termina totul. Fraţii Menee voiau răzbunare, la fel ca el şi fraţii lui. Dar era o răzbunare cu gust amar. Citise îngrijorarea în ochii lui Michael Money şi acesta nu era un tip care să se sperie uşor.

Nici el, deşi nu prea avea pe cine să se bazeze acum. Oamenii lui erau fie prea bătrîni, fie prea tineri. Numai războiul era de vină. Fusese greu. Muriseră mulţi, în timp ce alţii, mai puţin patrioţi ca el, luptaseră în lumea interlopă şi îşi construiseră un imperiu, revendicat acum de unii ca gemenii Cavanagh.

Îşi aprinse o ţigară Lucky Strike şi trase adînc fumul în piept. Viaţa era tare ticăloasă uneori.

Michael îi urmărise pe gemeni pînă la casa mătuşii lor şi îi aştepta să apară în camioneta Ford Deluxe. Îi plăcea Manor Park, era o zonă frumoasă. Şi aprecia casa lui Briony Cavanagh. Valora, pe puţin, douăzeci de mii de lire. De fapt, era un gen de viaţă care îl atrăgea.

Michael Money era un tip isteţ şi o ştia prea bine. Nu primise o educaţie adevărată, dar se călise la şcoala străzii, care era singurul lucru important pentru el. Se gîndea dacă să se alieze sau nu cu Cavanagh şi să-i ajute să-i lichideze pe fraţii Riley, cînd gemenii plecară într-un Astor Martin. Porni motorul şi hotărî să-i urmărească, pînă cînd se lămurea dacă să-i ducă la Kenny sau să încerce să cadă la învoială cu ei. Îşi dădu seama, aproape imediat, că se duceau la Benthnal Green.

Boysie fredona în maşină. Trecură de un echipaj de poliţie şi el le făcu cu mîna.

— Cum crezi că a luat-o Mătuşa, Boysie? Îl întrebă Daniel, îngrijorat.

— Foarte bine. Este o femeie versată, care ştie cum se trăieşte.

Danny dădu colţul şi se uită peste umăr.

— Sîntem urmăriţi de Michael Money, în maşina lui tîmpită - ornamentată cu lemn - îl anunţă el, dispreţuitor.

— N-are decît să ne urmărească. O să vadă care-i treaba, cît de curînd. De fapt, o să-şi dea seama cu toţii, inclusiv Mătuşa. Nu te îngrijora în privinţa ei, Danny. Este şireată ca noi. O să-şi revină.

Danny continuă să conducă maşina, în timp ce Boysie se asigură că aveau tot ce le trebuie pentru ultima parte a acţiunii lor.

Briony se duse la casa din Hyde Park, unde ştia că o s-o găsească pe Mariah. Cînd intră în birourile din spatele casei, Mariah ridică fruntea şi se priviră drept în ochi.

— Bună, Mariah. Am spus să ne aducă nişte cafea.

În felul ei, îşi cerea scuze şi prietena ei o ştia.

— Grozav, de-abia aştept să beau o ceaşcă. Afacerile au mers bine, noaptea trecută. Am primit facturile de dimineaţă şi m-am uitat prin ele.

Discutară despre afaceri pînă li se aduse cafeaua, apoi Mariah deschise discuţia:

— Ce s-a întîmplat cu băieţii?

Briony zîmbi, veselă, prea veselă.

— Nu cine ştie ce. L-au împuşcat pe Menee şi azi se duc după Riley şi Money. În afară de asta, însă, sînt bine.

— Îmi pare rău, Briony.

— Pentru ce? Au aproape douăzeci şi unu de ani, destul ca să-şi poarte de grijă. Dacă sînt destul de mari să impuşte un nebun, înseamnă că se pot descurca de capul lor, nu?

Terminase cu o întrebare şi Mariah îi puse braţul pe umeri.

— Crezi că vor putea?

Briony încuviinţă din cap.

— Da, încă prea bine, tocmai aici este problema.

— Hai, bea-ţi cafeaua. După cum spui, se pare că ştiu ce fac.

Briony sorbi din cafea şi puse ceaşca la loc, pe farfurioară.

— Ştii ce mă deranjează, de fapt? Mă gîndesc la Eileen. Mi-a încredinţat băieţii pe patul de moarte. Mi-a spus:, Ai grijă de copiii mei". Iar acum, am senzaţia că ar fi dezamăgită. Doar ai cunoscut-o pe Eileen a noastră. Ura violenţa. Era corectă şi cinstită. Uneori o văd în ei, într-un gest, o expresie a feţei. Nu le-ar fi dat frîu liber ca mine, sînt convinsă. S-ar fi preocupat mai mult să-i pună să înveţe, să studieze. Eu i-am ferit de atîtea greutăţi. Işi duse mîna la frunte şi se sprijini cu cotul de birou. Acum, nu ştiu ce să mai cred. Într-un fel, mă aşteptam la aşa ceva. Dar nu atît de repede. Voiam să le las cluburile şi să mă ocup de alte afaceri. Voiam să se apuce de ceva legal. Acum, însă, au luat iniţiativa şi nu mai pot face nimic. Decît să stau deoparte şi să-i ajut, cînd este cazul.

Mariah turnă un scotch mare şi i-l dădu.

— Ai făcut tot cei ai putut. Unii oameni o au în sînge. Cel puţin, aşa cred. Aminteşte-ţi de americanii aceia, care au comis crima aia, în anii '20! Cred că îi chema Leopold şi Loeb. Erau fii de milionari şi au luat-o pe cai greşite. Aşa cum ai spus, nu poţi decît să-i laşi să-şi vadă de treabă şi să pui umărul, la nevoie.

Boysie şi Danny încetiniră maşina cînd se apropiară de sediul clanului Riley. Ocupaseră o casă liberă, din Snoreditch, după ce fusese afectată de bombardament, iar acum îşi conduceau afacerile de aici. Kenneth Riley locuia în Benthnal Green.

Michael Money privi, uimit, cum Boysie se dădu jos din maşină, şi trase, în plină zi, cuiul unei grenade de mînă americane. Cînd o aruncă în fereastra clădirii, Michael îşi acoperi faţa cu mîinile.

Apoi gemenii demarară în grabă şi Michael Money se uită, îngrozit, la casa zguduită de şocul exploziei. Pe urmă, porni motorul şi se duse acasă să le dea vestea cea mare fraţilor săi.

Regele a murit, trăiască gemenii Cavanagh.

Lui Liseile îi plăcea s-o asculte pe mama ei, cîntînd. În timp ce stătea în studioul de înregistrări şi o privea pe Kerry, discutînd cu muzicienii, explicînd ce acompaniament dorea şi care din ei putea interpreta un solo, Liselle era întotdeauna mîndră de mama sa.

Întrebă, politicos, ca de obicei, dacă vreunul din tehnicieni dorea o cafea şi plecă să-şi aducă una pentru ea. Tehnicienii o refuzară, ca de obicei. Bănuia că preferau ceva tare, ca mama ei, dar îi întrebase, oricum. Aşa era politicos. Mama ei dăduse deja pe gît cîteva pahare mari cu vodcă, oferite de amantul ei actual, Victor Sanderson. Liselle nu-l prea agreea, dar era proprietarul studiourilor Badger Records şi era foarte interesat de Kerry Cavanagh, una din stelele lui.

Liselle nu se amesteca în privinţa vieţii amoroase, sau mai bine zis, sexuale, a mamei ei. Schimba bărbaţii cu o repeziciune uluitoare.

Pasiunea ei pentru băutură îi alunga pe toţi. Dar nu şi pe Victor. Cînd ieşi din studio, în Abbey Road, să traverseze la cafeneaua de vizavi, dădu peste un negru înalt.

— Scuzaţi-mă, nu v-am văzut.

Bărbatul o salută şi se îndepărtă. Liselle uită de el şi îşi continuă drumul.

Nu-l văzu suindu-se într-un Roadester negru, de unde continuă s-o urmărească.

Kerry începu să cînte. Se făcuse linişte ca la o înmormintare şi, cînd intonă primele măsuri, Victor Sanderson oftă, mulţumit. Era un talent de mare clasă.

Kerry continua să interpreteze blues-uri, dar îşi formase un stil propriu, în ultimii douăzeci de ani. Acum se număra printre marile cîntăreţe ale lumii şi avea mare succes. Cînd te gîndeai la artiste de renume, spuneai Ella, Billie şi Kerry Cavanagh. Vocea ei răsunase în săli de dans prăfuie şi în localuri selecte, pe toată durata războiului, iar faima ei crescuse.

Şi acum, Victor Sanderson va avea grijă să nu ajungă ca Billie Holiday sau alte cîntăreţe. O să vegheze asupra ei ca un vultur, pentru că era o investiţie care-i aducea mai mulţi bani decît ar fi visat vreodată. Şi, în afară de asta, deşi conta mai puţin, era frumoasă şi bună la pat, cînd era suficient de trează. Aşa că nu-i era greu să aibă grijă de ea.

Dacă ar reuşi s-o convingă să meargă în America, unde discurile ei se vindeau ca pîinea caldă, ar fi nişte oameni făcuţi. Dar orice i-ar fi spus, nu voia în ruptul capului. Se ducea în Franţa, oriunde în Europa, dar nu în Statele Unite. Jonathan la Billire încercase s-o invite la Hollywood, în vacanţă, dar îl refuzase categoric, spre uimirea lui Victor.

Jonathan la Billire, cea mai mare vedetă de cinema din lume, şi ea îl refuzase! Victor ar fi avut grijă să inventeze o poveste de dragoste între ei, pentru presă. Ar fi trimis personal cîte o scrisoare principalelor cotidiane! La Billire era un vechi prieten al familiei; se pare că se cunoşteau de ani de zile. Însă, spre deosebire de majoritatea femeilor care ar fi trîmbiţat acest fapt, în gura mare, el aflase de la un prieten comun. Dar un lucru era sigur: Kerry nu accepta să meargă în America şi, dacă voiai să te cerţi cu ea, n-aveai decît să deschizi acest subiect.

Li se oferise uluitoarea sumă de cincizeci de mii de lire sterline, ca să apară la Madison Square Garden şi refuzase, indiferentă. Lui Victor îi venea să turbeze.

Încercase să discute pînă şi cu sora ei mai mare, proprietara de bordeie, dar îl trimisese, politicos, la plimbare. Totuşi, se consolă la gîndul că Kerry era bună, apărea cînd trebuie şi unde trebuie şi avea întotdeauna succes. Fiica ei juca un rol foarte important. Îşi îngrijea mama cu devotament. Ei doi vor veghea asupra viitorului ei şi poate că, într-o zi, o vor duce peste ocean.

Dickie Lawson găsi gemenii în Soho. Era devreme, seara, şi stăteau la un pahar, în clubul lui Tommy Lane, The Bolthole. Dickie se uită la amîndoi şi înghiţi în sec, să-şi facă curaj.

Clubul era mic şi select şi costa cinci lire intrarea.

Cei care frecventau The Bolthole doreau să meargă undeva, departe de poliţie, neveste, prietene sau poliţia militară, în timpul războiului. Dickie plăti intrarea, iar acum trebuia să între în gura leului.

Îi venea să se dea cu capul de pereţi că încercase să-i înşele pe gemeni, la pariuri. Simţea că leşină ori de cîte ori se gîndea la asta. Cei care îi ciuruiseră picioarele lui Menee şi-l aruncaseră în aer pe Kenny Riley, îl băgau în sperieţi pe însuşi diavolul, darmite pe un borfaş prăpădit ca Dickie Lawson. Prinzînd curaj, se duse la ei. Boysie şi Danny îl văzură, apropiindu-se, în oglinda de la bar. Rămase în spatele lor cîteva secunde, nesigur, înainte să vorbească:

— Ce faceţi, băieţi? Zise el, cu un glas gîtuit, ca şi cînd unul din gemeni i-ar fi băgat deja mîna-n gît.

Se întoarseră amîndoi, instantaneu.

— Ia te uită cine a venit! Dickie Lawson în persoană! Vrei să ne faci cinste şi să plăteşti ce ne datorezi, nu-i aşa? zise Boysie în glumă şi Dickie prinse curaj.

— Exact, băieţi, ce vreţi să beţi?

Scoase un plic maroniu din buzunarul hainei şi-l puse pe tejghea. Danny îl deschise şi numără banii.

— Dar aici sînt doar o sută de lire, Dickie, băiete.

Îşi muşcă buza şi îşi umezi buzele uscate de spaimă.

— Atîta vă datoram, băieţi... o sută.

Boysie pocni din degete şi barmanul se aplecă spre ei, zîmbind.

— Ce doriţi?

— Două scotch-uri foarte mari, o jumătate de bitter pentru micuţul nostru prieten şi, pentru tine, orice îţi pofteşte inima, bineînţeles.

Barmanul se duse să pregătească băuturile şi Boysie se întoarse spre Dickie, care se albise la faţă ca un mort.

Danny rîse.

— Vrem taxele noastre de protecţie, Dickie. După cum ştii, probabil, bietul Kenny Riley a ieşit din joc destul de exploziv, am putea spune. Şi ne-a lăsat tot ce avea. Inclusiv pe tine.

Dickie pricepu imediat şi se grăbi să-l aprobe:

— Bineînţeles. bineînţeles, băieţi.

Se plesni peste fruntea asudată şi scoase un teanc de bani, plătindu-le fără să comenteze.

Boysie îi trase un pumn în piept, destul de ameninţător.

— Şi încă ceva. Cu tine nu sîntem „băieţi”, ci „domnul Cavanagh”. Crezi că o să ţii minte?

Dickie îi aprobă din nou:

— Da, bă... adică, domnule Cavanagh!

Boysie şi Danny rîseră, amuzaţi.

— Bravo! Şi acum plăteşte consumaţia, ca un băiat cuminte, şi cară-te. Începi să ne calci pe nervi. Ne vedem săptămînă viitoare, Dickie. Nu-i nevoie să ne cauţi, o să te găsim noi. Ai înţeles?

Peste o oră, plecară la o întîlnire, cu două fete, amîndouă bune catolice şi virgine. Şi amîndouă aşteptau să fie culese ca nişte mere pîrguite.

Gemenii Cavanagh vor lua tot ce era mai bun de la viaţă.

Liselle era la The New Yorker, cel mai nou club ăl lui Briony, cu mama ei, şi o privea cum se îmbăta criţă. Kerry era sufletul localului, ca de obicei, şi, în cele din urmă, se ridică să cînte cîteva melodii, spre încîntarea celor prezenţi. Bessie, care cînta acum acolo, cu formaţia Velveton, deşi ameninţa din cînd în cînd, că o să plece în Statele Unite, stătea în culise şi zîmbea. Pînă cînd se întoarse şi văzu bărbatul negru, în uşa care dădea spre scenă. Apoi i se acceleră pulsul şi închise ochii.

Cînd îi deschise, bărbatul dispăruse.

Probabil că i se păruse, din cauza reflectoarelor, dar, pentru o clipă, ar fi putut să jure că-l văzuse pe Evander Dorsey în persoană. Mai gras, mai cărunt, dar acelaşi Evander. Cînd Kerry o chemă pe scenă, se strădui să zîmbească, dar gîndul că-l zărise pe Evander îi strică toată seara.

În timp ce cîntau împreună melodia lor preferată, Summertime, se uită la Liselle. Stătea la masă şi bea apă minerală. Negresa fu cuprinsă de o presimţire rea.

Fata nu mai era un copil şi, în curînd, foarte curînd, trebuia să i se spună adevărul. Nu semăna cu o negresă, cel puţin nu pentru englezi, dar în Statele Unite, în Sud, ar fi luată imediat drept ce era în realitate. Iar Bessie ştia din experienţă că putea naşte copii la fel de negri ca strămoşii ei, care fuseseră sclavi africani pe plantaţii.

Ah, trebuia să i se spună şi Kerry n-o să fie în stare. De-abia îşi ducea zilele. Trebuia s-o facă altcineva, dar cine?

Cînd melodia se termină, făcu o plecăciune şi o susţinu pe Kerry să nu se prăbuşească.

Faptul că-l văzuse pe tipul acela negru îi deşteptase gînduri morbide, atîta tot.

Puţin mai tîrziu, Liselle o ajută pe mama ei să iasă din club şi chemă un taxi să le ducă acasă. Era prea obosită să observe negrul din uşă. Şi chiar dacă l-ar fi observat, nu şi-ar fi dat seama că era acelaşi cu care se ciocnise mai devreme.

Evander îşi privi fata cum se urcă în taxi. Apoi se îndreptă spre maşină, unde îl aşteptau trei albi.

— Da, ea este. Trebuia să fiu sigur. Îşi aprinse o ţigară cu degetele lui strîmbe, deformate. Este fiica mea, fără îndoială. Seamănă cu sora mea.

Cei trei albi din maşină îl aprobară.

Evander îşi fumă ţigara şi dădu din cap, ca şi cînd ar fi continuat o conversaţie. Doar că nimeni nu era interesat de ceea ce avea de spus. Luă o ploscă de la şold şi bău un gît de brandy ieftin.

Apoi rîse în sinea lui. Liselle! Ticăloasa îi dăduse numele mamei lui.

CAPITOLUL 35

Trecuseră două luni de cînd gemenii deveniseră stăpînii East-Endului londonez. Briony se obişnuise cu faptul că băieţii ei se făcuseră bărbaţi şi nu se mai băga pe ceea ce făceau şi mai ales cum făceau. În schimb, îşi

concentrase toate eforturile asupra redeschiderii lui Berwick Martor.

Această reşedinţă reprezenta culmea realizărilor ei. Găzduise toate personalităţile de seamă şi voia să-şi recapete gloria dinainte de război. O să reunească vechi clienţi, plus cîteva figuri noi, remarcabile.

În timp ce stătea singură, uitîndu-se de jur împrejur, o cuprinse entuziasmul. Nu i se părea prea deteriorată acum după ce se obişnuise cu dezastrele bombardamentelor. Cele mai afectate erau podelele şi pereţii. Mare parte din decoraţiunile originale se păstraseră neatinse. În dormitorul principal, unde miniştri importanţi făcuseră nenumărate nopţi albe, găsi o scrisoare între pervazul ferestrei şi o comodă din lemn de nuc. Briony o luă s-o citească. Era pentru ofiţerul de aviaţie Byron, de la soţia sa, Juliette. Zîmbi în timp ce parcurgea rîndurile impresionante.

Din scrisoare reieşea dorul femeii, presărat cu mici anecdote despre isprăvile copiilor. Era compusă cu farmec, de o femeie capabilă, stăpînă pe ea, din cîte îşi dădu seama Briony. Spera că ofiţerul de aviaţie Byron ajunsese teafăr acasă. Se aşeză pe salteaua goală, strîngînd scrisoarea în mînă. Încercă să-şi imagineze cum era să iubeşti un bărbat în felul acesta.

Să-i faci copii, să ai grijă de casă şi să-ţi închini întreaga viaţă acestei unice persoane şi progeniturilor sale. Căsătoria i se părea un lucru ciudat. Era greu de imaginat pentru o persoană ca ea.

Bernadette se căsătorise cu Marcus al ei, transformîndu-se, peste noapte, într-o gospodină. Oh, sigur, Briony ştia că sora ei era fericită şi-i respecta alegerea. Dar nu avea o viaţă palpitantă. Îngrijea fetele, pe Marcus şi casa. Bernadette era fericită prin alţii. Era preocupată să pună masa la timp şi să deretice prin casă.

Ei bine, ea încă o avea pe Cissy, care se ocupa de toate, în locul ei, şi, înainte, fusese doamna Horlock. Dacă ar fi fost nevoită să stea închisă într-o casă, la bunul plac al unui bărbat, ar fi înnebunit.

Se uită din nou la scrisoare. Adresa expeditorului era în Northumberland. O băgă în buzunar. O să i-o trimită acestei Juliette Byron. Poate că dorea s-o aibă. Mai ales dacă ofiţerul de aviaţie Byron nu se mai întorsese.

Ieşi din cameră şi se uită, pe fereastră, la cerul cenuşiu. O încîntase întotdeauna priveliştea de la Berwick Manor.

Lateral, se întindeau cîmpurile nesfîrşite, sclipind galbene, cu porumb, vara. În faţă, se vedeau mlaştinile Rainham şi, de la ultimul etaj, se zăreau biserica şi ceasul din turnul ei.

Auzi un zgomot şi întoarse capul. În capătul scărilor se afla un bărbat. Nu-i zărea faţa în întuneric. Dar, cînd înaintă spre ea, îşi duse mîna la piept, speriată pe moment.

— Dumnezeule! Tu eşti, murmură ea.

— Eşti surprinsă să mă vezi?

Vorbea la fel ca întotdeauna şi Briony îşi aminti de băiatul cu un costum prea mare pentru el şi o voce de adolescent.

— Tommy! Tommy Lane. Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd.

Zîmbi. Nu-i uitase niciodată surîsul. Deşi vorbiseră mereu la telefon, pe parcursul anilor, se întîlniseră doar de două ori, întîmplător. Şi atunci,

se purtaseră rece şi politicos unul faţă de celălalt. Iar acum, se afla aici şi ştia că venise cu un anumit scop.

— Doar nu-mi spun degeaba Bad Penny Lane!

Briony zîmbi.

— Vino la bucătărie, să-ţi fac o cafea.

Coborîră scările în linişte, conştienţi de atracţia care exista încă între ei. Furtuna care era gata să izbucnească electrizase atmosfera.

Briony puse ibricul pe maşină şi se întoarse cu faţa spre el.

— Cafea neagră, îmi pare rău, nu am lapte.

Tommy se aşeză şi o privi sorbind-o din ochi. Briony se roşi, fără să vrea, iar Tommy hohoti.

— N-aş fi crezut aşa ceva! Briony Cavanagh roşeşte.

Femeia zîmbi.

— Cred că am fost şocată să te văd, după atîta timp. Sper că este o vizită prietenească.

Lui Tommy îi pieri zîmbetul. Se ridică şi-i puse mîinile pe umeri.

— Cît de prietenească doreşti, Briony.

Nu ştia ce să mai creadă. Îl dorea pe Tommy Lane mai mult ca oricînd. Era aici şi-i amintea de tinereţea ei, de vechea ei viaţă. Era ca un cadou uriaş, care aştepta să fie deschis. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să taie fundele.

Cînd bubui tunetul, o cuprinse un sentiment ciudat. Parcă îi fremăta tot corpul. Descoperi, pentru prima oară, că era incapabilă să vorbească.

Cînd deschise buzele, Tommy o luă în braţe şi o sărută. Îi băgă limba în gură, apoi o posedă brutal, descoperindu-şi trupurile pentru prima oară după mai bine de douăzeci de ani. În cele din urmă, ajunseră împreună la orgasm, sub masa de lemn natur. Briony îşi încolăcise picioarele în jurul şoldurilor lui, zguduită de o astfel de pasiune.

Cutremurase bucătăria cu strigătele ei. Fulgerul lumină camera şi se văzură clar. Pluteau amîndoi pe cele mai înalte culmi. Îl auzi gemînd şi i se acceleră pulsul. Nu voia să se mai termine. Simţi primele senzaţii ale orgasmului şi, agăţîndu-se de părul şi de braţele lui, îi împinse sexul tare tot mai adînc înăuntrul ei. Nu mai contau nici tunetul, nici furtuna, doar ei doi. Se cutremurară şi gemură, epuizaţi. Briony era scăldată în sudoare. Se ţineau în braţe, să se liniştească.

Briony îi sărută faţa. Şi, în momentul acela, înţelese misterul care se petrece între un bărbat şi o femeie. Iată ce le înnebunise pe Kerry, pe Bernie şi pe Juliette Byron, care scrisese asemenea scrisoare soţului ei. Simţi un ghimpe de gelozie pentru femeile care trăiseră aceste senzaţii, în tinereţe. Ea avea acum patruzeci şi patru de ani şi se simţea ca un nou-născut.

Ceainicul clocotea şi ploaia bătea în ferestre. Se desprinseră, zîmbind timid. Ca şi cînd de-abia s-ar fi cunoscut, Briony se uită la chiloţii ei rupţi, de pe podeaua de piatră, şi chicoti. Lui Tommy îi căzuseră pantalonii în vine şi arăta ridicol, dar drăguţ. Îşi trase fusta şi îşi închise bluza cu degete tremurînde. Apoi luă ibricul de pe foc şi pregăti cafeaua. Îi asculta mişcările, temîndu-se că o s-o părăsească şi n-o să se mai întoarcă.

Cînd se întoarse cu faţa spre el, înghiţi în sec. Apoi izbucni în plîns. Tommy o luă în braţe, şoptindu-i vorbe de alint şi mîngîindu-i părul roşu,

care ieşise din coada franţuzească.

— N-am ştiut, Tommy. Nu mi-am imaginat că poate fi aşa. Pînă acum, n-am trăit pe deplin.

Tommy o strînse la pieptul lui. Dacă i-ar fi, spus cineva că venirea lui se va solda cu un asemenea rezultat, ar fi rîs în gura mare. Dar azi ajunseseră la un moment de răscruce. Îşi regăsise prietena. Se reuniseră cu adevărat. Păcat că nu se întîmplase mai devreme, cînd erau tineri.

— Ştiu, Bri... ştiu, iubirea mea.

O ţinu în braţe, în timp ce plîngea. Avea destul timp să-i spună de ce o urmărise pînă aici, de ce aşteptase să-i vorbească între patru ochi. Deocamdată, se aveau unul pe celălalt şi era de ajuns.

Numai Dumnezeu ştia cît aşteptase momentul acesta. Deşi nu-şi dăduse seama pînă azi.

Era duminică şi Liselle dormi pînă la zece şi jumătate, ştiind că mama ei nu avea nici un angajament. Se vor duce la slujba de seară, cu bunica Moly, ca în fiecare duminică, apoi la cină. Mama ei se va apuca de băut la opt şi jumătate şi se va îmbăta pentru toată săptămîna.

În timp ce stătea în pat, ascultînd radioul, începu să ofteze. Ridică un braţ, să dea sonorul mai tare. Braţul ei, întunecat faţă de noptiera albă, o făcu să tresară. Dădu cuvertura la o parte să- şi studieze corpul.

Pînă şi sfîrcurile erau negre. Îşi aminti că la şcoală, toate celelalte fete aveau sfîrcuri mici, roz şi rîdeau de ale ei, care erau maro, iar acum se făcuseră negre. Se încruntă. Părul ei pubian era negru şi creţ şi i se întindea pe picioare.

Totuşi, ştia că era atrăgătoare. Bărbaţiii se uitau de două ori la ea. Aşa fusese întotdeauna. Se dezvoltase mai devreme ca prietenele ei. La doisprezece ani, avea sîni mari. Colegele ei de şcoală o invidiau, dar nu-i păsa. Mama ei îi spusese că toate femeile din familia Cavanagh se dezvoltaseră de timpuriu, şi se mulţumise cu această explicaţie.

Dar, în ultima vreme începuse să-şi pună întrebări despre ea. În timpul războiului, un pilot negru îi zîmbise, iar ea îi răspunsese la fel, aşa cum era normal cînd cineva se arăta prietenos. Însă bunica observase scena şi turbase de furie. Se dusese după el în mijlocul străzii, atrăgînd atenţia trecătorilor. Liselle alergase după ea, ruşinată, şi-i spusese:

— Bunico. termină.

Bărbatul se uitase la ea şi întrebase mirat:

— Este bunica ta, fetiţo?

Iar Liselle îl aprobase, umilită. Dar incidentul i se întipărise în minte, deşteptîndu-i tot felul de fantezii copilăreşti. Acum, la douăzeci şi unu de ani, îşi aminti de el şi se simţi tulburată.

Se ridică în pat şi îşi strînse genunchii. O să sune gemenii şi o să aranjeze o întîlnire cu ei. Reuşeau întotdeauna s-o înveselească.

Cînd se dădu jos din pat, Kerry găsi biletul lui Liselle. Se duse în living-room, într-un halat verde, de mătase, şi îşi turnă o vodcă mare cu suc de portocale. O bău imediat şi îşi umplu din nou paharul. Apoi luă ziarul şi îşi aprinse o ţigară. Citea News of the World cînd sună telefonul.

Se aplecă să ridice receptorul. Doamna’Harcourt îi prăjea nişte ouă şi

mirosul o făcea să vomite.

— Bună.

— Tu eşti, Kerry?

Scăpă receptorul pe covorul bej, uitîndu-se la el ca la un demon. Apoi îl ridică şi-l duse din nou la ureche.

Dar venise tonul.

Îl puse în furcă, zgîindu-se, nedumerită.

Ştia a cui era vocea.

Nu mai sună. Kerry aşteptă toată ziua, cu sticla de vodcă lîngă ea. Îşi petrecu timpul, pierdută în băutură, muzică de jazz, cluburi pline de fum, visîndu-se în braţele unui bărbat chipeş şi solid, pe nume Evander Dorsey.

Molly stătea în faţa bisericii Sf. Vincent, cu Rosalee. Îşi puseseră cele mai bune pălării, haine şi mănuşi, deşi Rosalee insistase să şi le ia pe cele vechi. Molly îşi ţuguie buzele şi clătină din cap. Abel dormea. La noapte trebuia să se ducă la muncă, la clubul lui Briony, din Soho. Ştia însă că, în felul ăsta, evita să se ducă la slujba religioasă. Îi văzu pe gemeni şi pe Liselle coborînd din maşina Aston Martin a băieţilor, şi se umflă în pene de mîndrie.

Cînd intrară şi se închinară în faţa altarului, Molly simţi că nu trăise degeaba pe lumea asta. Boysie o conduse pe Rosalee în primul rînd, rezervat pentru ei, şi se aşezară cu toţii. Îngenunchează să-şi facă rugăciunile şi apoi îi aşteptară, în linişte, pe preot şi pe Kerry. Liselle se uita tot timpul la uşă. Dacă mama ei nu venise, înseamnă că se îmbătase criţă.

Părintele Tierney intră în biserică şi se ridicară cu toţii. Boysie se uită în jur, răspunzînd la rugăciuni în latină, din obişnuinţă. Lui Boysie şi Danny le plăcea slujba. Veneau de mici la biserică şi le intrase în sînge. Credeau în Dumnezeu şi în ei.

Cînd slujba se apropie de sfîrşit, preotul se rugă pentru cei bolnavi şi pe moarte, iar gemenii se simţeau fericiţi, cu bunica, mătuşa şi cu verişoara lor, Liselle. În biserică se simţeau în largul lor.

Aici, între aceste ziduri înalte şi liniştite, credeau că exista cu adevărat pace pe pămînt şi totul era bine pentru oameni.

Cel puţin pentru ei.

Gemenii o lăsară pe bunica lor la Briony şi o conduseră pe Liselle acasă. Cînd intrară, o auziră pe doamna Harcourt, menajera, strigînd.

Liselle alergă în living-room, unde mama ei zăcea leşinată pe podea, cu telefonul lîngă ea.

— Ah, domnişoară Liselle! Nu pot s-o trezesc. A băut de cînd s-a trezit, n-a mîncat nimic şi acum şi-a pierdut cunoştinţa!

Liselle o repezi.

— Oricum, nu ajută la nimic dacă ţipi la ea. Du-te şi fă un ibric cu cafea.

Danny şi Boysie se uitară unul la altul. Apoi îşi ridicară mătuşa şi o duseră sus, în camera ei. O trîntiră pe pat şi o acoperiră cu o pătură.

— Ar trebui dusă la o clinică, Liselle, nu-i facem nici un bine dacă o încurajăm să bea.

Liselle oftă.

— Nu vrea. Am încercat s-o conving. Este un loc, în Surrey, unde se fac tratamente pentru dezaicoolizare, dar turbează cînd aude. Uneori mă simt groaznic. Nu pot să-mi văd de viaţa mea. O urmăresc zi şi noapte. Uite ce s-a întîmplat cînd am ieşit azi, cu voi.

Danny o compătimea pe această verişoară, care-i era ca o soră. Crescuseră în condiţii asemănătoare - fără tată -, cu Mătuşa Briony, care fusese personajul principal din viaţa lor.

— Haide, acum nu mai ai ce să faci. Să mergem la un club împreună. Ştiu unul grozav.

Boysie îl susţinu:

— Da, Lissy, n-o să se trezească pînă dimineaţa. Nici cafeaua neagră nu-i mai ajută acum.

Auzindu-şi numele din copilărie, Liselle zîmbi.

— Bine. Cred că aveţi dreptate. O să zacă cel puţin douăsprezece ore.

— Grozav! Atunci îmbracă-te şi noi vom fi partenerii tăi în seara asta.

Boysie vorbise în glumă, dar Liselle îi răspunse serios:

— Boysie, voi sînteţi singurii parteneri pe care i-am avut vreodată.

Cînd ieşi din cameră, gemenii se uitară unui la altul, întristaţi. Biata Liselle are grijă de mătuşa Kerry care, în afară de vocea ei, este o epavă, distrusă de băutură şi droguri. Înainte să plece, Kerry se mişcă şi deschise ochii. Apoi se uită la ei şi spuse:

— Evander?

După care, se cufundă din. Nou în somnul ei letargic.

Liselle se schimbă şi plecă, uşurată. Cînd mama ei era inconştientă ca acum, ştia cel puţin unde se afla şi cît o să rămînă în starea aceasta.

Molly îşi sărutase nepoţii, o luă de braţ pe Rosalee şi se îndreptă spre casa lui Briony. Rosalee era înceată, iar Molly de-abia se abţinea să n-o tîrască după ea. La cei patruzeci de ani ai ei, fata asta trăise mai mult decît se aşteptaseră. Era obeză, dar părea fericită şi toţi o înconjurau cu toată dragostea, mai ales gemenii. Cînd intrară, Cissy le şopti, entuziasmată:

— Ghici cine este aici, Molly? Tommy Lane!

Molly rămase cu gura căscată.

— Glumeşti?

Cissy clătină din cap.

— Ba nu. Este aici, cu Briony, Bernie şi Marcus.

Molly se dezbrăcă în grabă, o ajută pe Rosalee să-şi scoată haina şi apoi, luînd-o de mînă, intrară în living-room.

Tommy şi Briony stăteau pe banchetă, iar Bernie şi Marcus, pe fotolii, în faţa căminului. Rosalee lipăi după mama ei, se uită la Briony şi bătu din palme, fericită, spunînd:

— Bri, Bri.

Briony se ridică, o sărută şi o aşeză pe banchetă, între ea şi Tommy. Bărbatul o luă de mînă pe Rosalee şi spuse:

— Bună, Rosie, draga mea.

Era sincer încîntat s-o vadă.

Cînd îl auzi, Rosalee zîmbi cu gura ei mare, fără nici un dinte, şi-i

spuse:

— Tom.

Marcus strigă:

— Măi să fiu al naibii!

Iar Briony, îi răspunse, spiritual:

— Ba să nu fii!

Chiar şi Molly se amuză.

— Nu ţi-am spus eu, mamă, că poate să vorbească mai mult decît credeam?

Briony era atît de fericită, încît pînă şi Molly se bucură.

— Aşa este, Briony. Şi acum, aş vrea să beau ceva în cinstea evenimentului. Cine îmi ţine companie?

Briony plutea de fericire. Rosalee era mai entuziasmată ca oricînd, bea din pahar fără ajutor şi Tommy era Iîngă ea. De-abia aştepta să vină noaptea, ca să se bage în pat cu el şi să repete experienţa minunată din după-amiaza aceea.

— Ce mai face? Întrebă Molly, confidenţial, interesîndu-se de doamna Horlock.

Bernie rîse.

— Am fost sus s-o văd. Este ţeapănă şi ageră ca întotdeauna.

— O să trec şi eu pe la ea, imediat, săraca!

Bernie se ridică să umple paharul lui Marcus şi Tommy observă ce mult îmbătrînise. Se împlinise la faţă şi nu mai avea talie. Se întristă, pentru o clipă, amintindu-şi cum era odată.

Cînd îi aduse paharul soţului ei, Marcus îi făcu cu ochiul şi Tommy zîmbi în sinea lui. Se vedea că erau fericiţi. Ştia că lui Marcus îi plăceau femeile, era un fapt binecunoscut în cercurile lor, dar, evident, Bernie nu aflase. Aşa şi trebuia.

O soţie bună era mai presus de orice. Bernadette se aşează picior peste picior. I se îngroşaseră gleznele şi Tommy le privi, consternat. Cînd o femeie frumoasă îmbătrînea, era ca şi cum sar fi distrus un tablou frumos.

Se uită la Briony. La lumina focului, era la fel cum o cunoscuse. Sigur, moda se schimbase, dar ea rămăsese aceeaşi, numai că acum era femeie cu adevărat, din toate punctele de vedere. Şi intenţiona să rămînă aşa, cît mai mult. Venise la ea în legătură cu gemenii, dar nu era nici o grabă. Va găsi momentul potrivit să discute despre ei.

— Gemenii au venit cu tine la slujbă, mamă?

— Da, Dumnezeu să-i binecuvînteze. Împreună cu Liselle, ca de obicei.

Briony se încruntă.

— Dar Kerry n-a apărut în noaptea aceasta?

Bernie oftă.

— Probabil că e beată criţă. Să ştii că mă îngrijorează, Bri. Ieri, cînd am sunat-o, de-abia vorbea. Nu este drept pentru Liselle. Biata fată trebuie să se ocupe de toate.

Briony îi răspunse după cîteva clipe:

— Kerry are o mulţime de responsabilităţi, după cum ştii. I-am spus să renunţe la concerte, dar nu vrea. Trebuie să discut cu Victor. Recunosc că-i apără interesele, dar cred că îi cere prea mult. Nu-i strică să-i atrag

atenţia.

Molly plescăi din buze şi zise, răutăcios:

— Trimiteţi-i pe gemenii mei la el. O să aibă ei grijă ca tipul acela să n-o mîne de la spate pe Kerry a mea.

Briony rîse.

— Dacă ar fi după tine, gemenii i-ar ameninţa pe toţi care îndrăznesc să respire! Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, Kerry a exagerat întotdeauna cu munca. A devenit mai cunoscută decît însuşi Papa!

Molly era încîntată de renumeie fiicei sale, ca şi de faima gemenilor.

— Nu spun decît că nu i-ar strica puţină odihnă.

Marcus se băgă în vorbă:

— Ar trebui dusă la dezalcoolizare. Unul din barmanii de la The New Yorkes spunea că a dat gata o sticlă de vodcă într-o oră, noaptea trecută. N-o să mai reziste mult, dacă bea aşa.

— Am ţinut mult la Kerry, doar ştiţi, dar, dacă a luat-o aşa de rău cu băutura, trebuie făcut ceva. Mama şi-a distrus ficatul din cauza alcoolului. S-a îngălbenit pînă s-a stins, într-o săptămînă, zise Tommy, în şoaptă.

Bernie tuşi uşor şi-l aprobă:

— Cred că are dreptate.

Briony încuviinţă din cap.

— Atunci, va trebui să discutăm cu ea. Şi, dacă n-o să vrea, o s-o internăm cu forţa.

Molly încremeni. Nu concepea să-şi vadă încă o fiică la balamuc.

— Dar nu-i chiar atît de rău, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-i nebună, nu uriă pe străzi, îi place să bea, atîta tot.

— Da, sigur, îi place să toarne pe gît cu sticla. Cînd a fost în Franţa, imediat după război, Bessie mi-a povestit că trebuiau s-o trezească înainte de fiecare reprezentaţie. Cred că drogurile pe care le ia sînt mai periculoase decît băutura.

Molly, slobodă la gură după cîteva pahare, ripostă:

— S-a schimbat după ce a născut. Bea din cauza copilului, nu a cîntatului.

Fără să ştie nimeni, gemenii şi Liselle intraseră în hol, cu cheia lor. Hotărîseră s-o întrebe pe Briony dacă nu voia să-i însoţească. Vocea lui Molly răsună clar şi încremeniră toţi trei, cînd o auziră. Iar bătrîna îi dădu înainte:

— Nu era destul că avea un copil nelegitim? Mai trebuia să fie şi aşa?

Liselle semăna cu o statuie de bronz. Boysie şi Dannie o priveau, fascinaţi.

Briony o întrerupse pe bunica lor:

— Taci din gură, mamă. Nu ai ştiut niciodată ce vorbeşti la beţie! Kerry iubeşte fata, la fel ca noi toţi. Indiferent de originea ei. Şi acum, las-o baltă!

Molly se ridică.

— Am tot dreptul să-mi spun părerea, cînd este vorba de copilul meu.

Bernie încercă s-o calmeze.

— Mamă... mamă... Stai jos. Linişteşte-te. Totul este de domeniul trecutului.

Briony se duse la bătrînă şi o lovi în piept.

— De ce reacţionezi tot timpul aşa, după cîteva pahare? Vrei ca toată lumea să o asculte pe Molly Cavanagh. Ştim cu toţii că n-ai băgat-o niciodată în seamă pe Liselle. Şi acum, ascultă bine ce am să-ţi spun: Kerry a noastră a fost o sfîntă că a păstrat copilul şi ar trebui să fii mîndră de ea. Oricare alta, în locul ei, ar fi scăpat rapid de el.

Molly izbucni, aţîţată de rom, şi, uitînd unde şi cu cine se afla, o repezi:

— Şi la fel ar fi trebuit să facă şi Kerry! Puteai s-o convingi. Să vorbeşti cu ea. Dar nu, tu n-ai vrut. Afurisita de Briony, femeia minune Cavanagh. Ai primit-o aici cu braţele deschise. Deşi ştiai că s-a culcat cu un nenorocit de negru.

Danny se năpusti în cameră, spre mirarea tuturor. Peste o secundă, se trînti uşa de la intrare şi îl auziră pe Boysie strigînd-o pe Liselle, care o luase la fugă pe alee.

— A auzit tot ce-ai spus, bunico! Ticăloasă bătrînă ce eşti! Ce rău ţi-a făcut ţie? Ce înseamnă asta? Te-ai îmbătat din nou, ca de obicei, nu-i aşa? Mă duc după Boysie, s-o găsim, şi ar fi bine să pleci pînă la întoarcere. N-am chef să te mai văd în noaptea asta.

Tommy urmărea drama care se derula dinaintea lui. Daniel vorbise ca Briony. Mai devreme, în ziua aceea, ea îi spusese: „Sînt băieţii mei” iar Tommy o aprobase.

Ei bine, dacă moşteniseră ceva de la mama lor adevărată şi de la Briony, nu puteau fi răi. Indiferent ce auzise despre ei.

— Du-te acasă, mamă. Hai, du-te acasă, zise Briony, încet.

Marcus se ridică şi o luă de braţ.

— Hai, vino, te duc eu.

Molly se uită la Briony, îngîndurată.

— Jur că n-am ştiut. Nu mi-am imaginat că asculta la uşă. Naş fi vrut pentru nimic în lume s-o jignesc.

Briony rîse amar.

— Bineînţeles că n-ai vrut. Nu vrei niciodată să jigneşti, dar o faci întotdeauna, pe Dumnezeul meu!

Boysie o ajunse pe Liselle în capătul străzii. Plîngea şi o luă în braţe, mîngîindu-i părul. Danny sosi peste cîteva clipe şi încercară s-o ia înapoi, acasă la Briony, dar Liselle îi refuză:

— Nu vreau s-o mai văd niciodată pe bunica!

Danny îi şterse ochii cu o batistă curată şi-i zîmbi.

— Doar o ştii cum este. La beţie, uită de ea. De Crăciun, a jignit-o pe doamna Horlock şi a făcut-o în toate felurile. N-o băga în seamă.

Liselle îl privi drept în ochi şi-i spuse printre dinţi:

— Dacă ar fi spus despre voi doi, ce a spus despre mine, aţi fi uitat?

Boysie şi Danny se uitară unul la altul, cu subînţeles, ştiind că răspunsul era nu.

— Indiferent cine a fost tatăl meu, se vede că i-a impresionat pe toţi. Acum îmi pare rău că n-am ascultat pînă la capăt. Poate că aş fi aflat ce era cu el.

— Hai, urcă-te în maşină să te conducem acasă. Boysie şi Danny

bănuiseră că Liselle avea sînge amestecat.

Dar cum să-i spună, dacă ei nici nu-i trecuse măcar prin minte!

CAPITOLUL 36

Tommy şi Briony îi aşteptau pe gemeni să se întoarcă. Bernadette plecase imediat după ce Marcus le condusese acasă pe Molly şi Rosalee.

Iar acum, în living-room-ul ei, alături de Tommy Lane, Briony îşi dădu seama ce lucru cumplit se întîmplase. Şi se înfurie şi mai rău pe mama ei.

Tommy o luă de mînă.

— Ar fi trebuit să i se spună, pînă acum, Bri...

Briony încuviinţă din cap şi înghiţi în sec. Se albise la faţă.

— Ştiu mai bine ca oricine, Tommy. Dar cum? Cum să-i spui unei fete aşa ceva? Mai ales acum, cînd au defilat atîţia negri prin ţară, în timpul războiului? Şti cum sînt priviţi! Nu este bine, dar nu putem schimba părerea oamenilor. Numai Dumnezeu ştie că am vrut să-i spun încă de cînd avea cincisprezece ani. Dar mi s-a părut nedrept, pentru că nu seamănă cu o negresă. Şi acum, afurisita de maică-mea a declanşat un lanţ de evenimente care o să ne aducă numai ne cazuri. Ah, Tommy, uneori, îmi vine să-i sucesc gîtul!

— Gemenii vor avea grijă de Liselle, linişteşte-te.

Tommy îi sărută mîna, iar Briony îi zîmbi şi-i atinse faţa cu degetele.

— Mă bucur atît de mult că ai venit la Berwick Manor, Tommy. Tu ne cunoşti atît de bine pe toţi!

Bărbatul îi zîmbi. Îmbătrînise şi el. Avea riduri în jurul ochilor şi gurii şi încărunţise. Timpul nu cruţa pe nimeni.

Îşi turnă încă un pahar şi-l sorbi, recunoscătoare.

— Ştii, Tommy, este ciudat, dar, mai de mult, cînd Liselle era mică, am discutat cu o negresă din bordelurile mele. Era foarte drăguţă şi politicoasă. De la ea am aflat că o mulatră poate face copii negri ca tuciul. Am avut chiar şi o negresă cu ochi albaştri. Cred că atunci m-am hotărît să-i ascund adevărul bietei Liselle. Credeam că o să treacă totul, dacă nu mă gîndesc. Uite, însă, că problemele nu dispar, ci se amplifică, după cum s-a văzut în noaptea asta. Şi, pentru prima oară, în viaţa mea, nu ştiu cum să le rezolv.

— O să găseşti răspunsul potrivit, pînă la urmă.

Briony se rezemă de el.

— Pînă acum, n-am simţit. Nimic alături de un bărbat. Şi, îţi spun cinstit, nu m-am gîndit la tine în toţi aceşti ani. Şi nu pentru că aş fi egoistă, ci pentru că nu ştiam cum este să fii cu un bărbat. Henry Dumas şi tata au avut grijă să mă mutileze sufleteşte. Azi, însă, am descoperit o lume complet nouă, care îmi place foarte mult.

— Uite ce este, Briony, îţi dau un sfat; nu poţi rezolva totul în locul altora. Trebuie să te gîndeşti şi la tine. Nu ţi se pare normal? Ai şi tu nevoie de puţină dragoste.

Femeia îl aprobă, oftînd.

Rămaseră unul lîngă altul, lîngă foc, pînă sosiră gemenii.

Liselle nu scoase nici o vorbă în drum spre casă. Boysie stătea cu ea, pe banchetă, şi o ţinea în braţe, ca şi cînd s-ar fi temut să nu se arunce din maşină. Daniel conducea, încruntat. Bunica lor mersese prea departe în noaptea aceasta. Cînd bea, nu mai ştia ce vorbeşte. Dar, de data aceasta, exagerase.

Acasă, Boysie îi făcu o cană cu ceai tare lui Liselle. Nici unul din ei nu ştia ce să-i spună.

În cele din urmă, Liselle începu să plîngă din nou. Gemenii o ţineau în braţe şi-i şopteau cuvinte de alint, promiţîndu-i că vor rezolva ei totul. Şi, cînd se priviră peste capul ei, ştiau că aşa vor face.

Vor afla cine şi ce era tatăl ei. Cel puţin, aşa va şti şi ea.

Sus, Kerry îşi dormea somnul de beţivă, fără să ştie ce se petrecuse în viaţa fiicei sale.

Evander se uită la Skip Paquale, care-i zîmbea. Evander surîse, dar avea ochii trişti.

Observă costumul scump al celuilalt bărbat, aspectul lui îngrijit şi abdomenul suplu, atletic. Skip arăta exact ce era - un afemeiat şi un mafiot de mîna a doua. Era, de asemenea, strănepotul lui Tommy Corolla, un mare gangster, capul unei familii mafiote. La douăzeci şi cinci de ani ai lui, Skip simţea că nu trăia atît de intens pe cît ar fi vrut, aşa că îşi lua acţiuni pe cont propriu.

Ca cea de acum, cu Evander Dorsey.

Acesta se îmbătase rău, într-o noapte. Lucra într-un bar. Cînta la pian anevoios, cu degetele lui deformate, în pauză, cineva pusese o melodie la tonomat. Cînta Kerry. Negrul se aşezase pe un taburet s-o asculte, uitîndu-se la mîinile lui răsucite, cînd un tip de lîngă el se întrebă la ce se gîndea. Era Delroy Burton, un negru, proprietarul clubului unde cînta Evander. Într-un fel, era furios pe Kerry, care ajunsese o mare vedetă, în timp ce el, Evander, era un nimeni, obligat să lucreze în spelunci, din cauza ei. Aşa că îi spuse lui Delroy toată povestea, la cîteva pahare de scotch.

A doua seară, Delroy îl aşteptă. Îi făcu cinste şi-i ceru nume, date, locuri, în concluzie toate amănuntele despre şederea lui în Anglia. Apoi nu-l mai băgă în seamă şi Evander regretase că nu mai putea bea pe gratis.

Pe urmă, într-o noapte, peste cîteva luni, Delroy venise la el acasă. Evander locuia singur de cînd îi deformaseră degetele. La Liverpool, o negresă micuţă, pe nume Rula Demoinge, încercase să i le pună în ghips. Acum putea să cînte într-o anumită măsură, dar degetele îşi pierduseră elasticitatea şi îi amorţeau adesea.

Şi, pe măsură ce îmbătrînea, era din ce în ce mai rău. Delroy venise la coliba unde Evander locuia, cu doi albi. Italieni. Îi prezentase şi scoaseră cîteva sticle de Wild Turkey şi o sută de dolari. Nu voiau altceva decît să audă povestea lui Kerry Cavanagh.

Evander, mirat de bani şi băutură, îi primise cu braţele deschise. Şi le spusese tot, exagerîndu-şi relatarea cu înfloriturі de beţiv. Mai tîrziu, în

noaptea aceea, plecară, lăsîndu-l beat criţă şi cu o sută de dolari în buzunar.

Nu-i mai văzuse apoi şase luni, cînd apăruseră din nou, fără Delroy, cu intenţia „să-l ajute”. Îl duseseră de la Alabama la New York, îi cumpăraseră haine noi, îl aranjaseră, îl obligaseră să bea mai puţin şi acum se afla aici, la Londra, într-o casă frumoasă, din Notting Hill Gate. Se vor folosi de Evander ca s-o şantajeze pe Kerry Cavanagh. În schimb, el se va alege cu bani şi respect, lucruri pe care le pierduse cînd Kevin Carter şi oamenii lui îi zdrobiseră mîinile şi picioarele. Era o răzbunare dulce, pe o femeie care-i distrusese viaţa.

Dar trebuia să admită că fusese şocat să afle de copil. Nu ştia că avea o fată, o mulatră frumoasă, aproape albă, care semăna atît de mult cu tîrfele din New Orleans.

Dar era a lui, fără nici o îndoială. Semăna cu sora lui, Eulalie, care era la fel de albă. Mama lui îi spusese că o făcuse cu un fermier alb, de pe o plantaţie de trestie de zahăr. Şi ajunsese o tîrîtură. Dar Kerry nu era o tîrîtură, ci o femeie plină de bani. Ei bine, cu ajutorul lui Skip Paquale şi al băieţilor lui, va avea grijă să-i între în buzunar cîteva mii de dolari.

Poate o să obţină destul să-şi deschidă propriul lui local. Oricum, n-o să mai poată cînta mult timp la pian. Căpătase reumatism la mîini.

Se sprijini de spătarul scaunului, gîndindu-se ce noroc avusese să dea de Delroy şi Skip. Sau „domnul Skip”, aşa cum trebuia să-i spună.

Auzi, „domnul Skip”, unui italian. Nu erau mai buni ca el, emigranţii dracului! Străbunicul lui venise în Statele Unite cu mult înaintea lui Paquale şi aşa-zisei sale familii.

Ştia că devenea agresiv la băutură şi închise ochii, văzînd din nou picioarele albe ale lui Kerry Cavanagh. Fusese o femeie pe cinste.

Dar îl distrusese şi de-abia aştepta să i-o plătească.

Skip se uită la negrul masiv de lîngă el, ascunzîndu-şi cu greu dispreţul.

— Mîine trecem la acţiune. Aşa că trebuie să încetezi cu băutura.

Evander deschise un ochi şi încuviinţă din cap. Deci, mîine era ziua cea mare?

Şi ce dacă!

Bău ultimul strop de whisky şi se duse la culcare, clătinîndu-se pe picioare.

Liselle se trezi şi se uită pe fereastră. Era la începutul lui decembrie şi ninsese peste noapte. Zăpada se depusese deja peste tot. Era abia cinci şi jumătate. Aţipise doar. În camera mamei sale, auzi radioul cîntînd. Liselle îşi puse halatul şi se duse la ea. Kerry stătea în pat, în halatul verde, mototolit, cu un pahar cu suc de portocale în mînă. Liselle oftă. I-l luă din mînă şi sorbi din el, ridicînd din sprîncene.

Kerry rîse, răguşit.

— Nu-i nimic de băut în toată casa. Cred că ai ascuns toate sticlele, înainte să te duci la culcare.

Liselle se înroşi.

— Ninge.

Kerry rîse din nou.

— Ştiu. Nu pot să sufăr zăpada. Cînd eram mici şi stăteam la subsol, zăpada putea însemna moarte. Serios. Acum ere trează. Era îngrozitor de frig şi umed. Cînd ne-am trezit, într-o dimineaţă, pereţii erau acoperiţi de o pojghiţă de gheaţă. Atunci, au murit, îngheţaţi, mulţi copii mici. Nouă ni se învineţeau picioarele.

Liselle o repezi:

— Încetează, mamă, te rog, încetează! Pentru numele lui Dumnezeu!

Kerry oftă.

— Îmi pare rău, Lissy. M-am trezit cu gînduri morbide. Am senzaţia că o să se întîmple ceva rău. Cred că din cauza ninsorii. Nu pot s-o sufăr. Chiar dacă strigi, îţi astupă glasul.

Liselle clătină din cap.

— Cred că necazurile au început deja.

Kerry se ridică în pat, încruntată. Liselle observă obrajii brăzdaţi de vinişoare subţiri ai mamei sale şi cearcănele de la ochi. Dar machiajul o s-o facă din nou tînără şi frumoasă.

— Ce vrei să spui, draga mea?

— Noaptea trecută, bunica a făcut urît la mătuşa Briony.

Kerry rîse, uşurată.

— Nu-i nimic nou! Dacă bea ceva, nu mai ştie ce spune. Tonul liniştit al lui Kerry o scoase din sărite pe Liselle.

— Ei bine, noaptea trecută, a strigat în gura mare că trebuia să mă avortezi. Era destul că sînt copil nelegitim, nu mai era nevoie să arăt aşa. Acestea au fost cuvintele ei, mamă.

Kerry se agită.

— A mai spus şi altceva? Despre mine? Despre tine, cînd erai mică?

— Dacă te interesează ce a spus despre tata, află că n-a pomenit de el. Însă, dacă nu te deranjează, aş vrea să aflu de la tine. Doar este tatăl meu, cel care m-a făcut. Kerry se albi la faţă. Liselle încercă din nou, ceva mai calmă de data aceasta: Am dreptul să ştiu, mamă. Am aproape douăzeci şi doi de ani şi nimeni nu-mi spune nimic. Nu ştiu nici măcar cum îl cheamă. M-am întrebat întotdeauna.

Kerry îşi umezi buzele şi se uită la frumoasa ei fiică. Fata pe care o iubea, deşi îi amintea mereu ce făcuse şi ce laşă fusese. De-atîtea ori, pe parcursul anilor, îi venise să se urce în primul vapor şi să plece după el. Dar era prea laşă. Fusese mai uşor să se bazeze pe tăria morală a lui Briony, să stea cu familia ei, decît să străbată mii de mile în căutarea unui bărbat, care ar fi putut s- o respingă. Un bărbat care fusese bătut din cauza ei, care o ura probabil, fiindcă îi distrusese viaţa, iată de ce refuzase să dea concerte în Statele Unite. Era încă o rană deschisă.

Şi acum copilul, rezultatul unirii ei cu Evander Dorsey, voia să afle adevărul. Cum să-i spună? „Am vorbit ieri cu el, m-a sunat. Tatăl tău este aproape, dar am senzaţia că a venit aici să ne facă rău, nu să fie primit cu braţele deschise de fosta lui iubită şi de fiica sa”. Nu, nu putea să rostească nicidecum toate aceste vorbe.

În schimb, îi spuse:

— Lasă problemele astea în grija mea. Tatăl tău a fost un om drăguţ, care ne-a părăsit. N-a vrut s-o facă, dar n-a avut de ales. Şi acum, du-te să-mi faci o cafea tare.

Tonul lui Kerry nu lăsase loc comentariilor. Liselle o ştia prea bine. Mai ales cînd era vorba de tatăl ei. Fierbînd de furie, ieşi din cameră, trîntind uşa în urma ei. Kerry se dădu jos din pat şi îşi aprinse o ţigară. Se duse la fereastră şi privi acoperişurile caselor. Fumă în linişte, stăpînindu-se cu greu să nu izbucnească în plîns.

Acolo, undeva, era Evander Dorsey. El fusese ieri. Îi recunoscuse vocea groasă, catifelată. Era pe aproape. O aştepta pe ea şi pe copilul lor.

Boysie şi Danny stăteau în camera doamnei Horlock, cu Cissy şi Briony, ascultînd povestea naşterii lui Liselle. Se aşezaseră pe pat, cu capetele plecate, în timp ce femeile se completau una pe alta, apoi, în momentul în care Briony ajunse la faptul că Kevin Carter zdrobise degetele lui Evander, îşi ridicaseră amîndoi privirile, dînd din cap, ca şi cînd ar fi fost perfect de acord.

Era singura dată cînd schiţaseră un gest. Doamna Horlock îi urmărea cu ochii ei şireţi.

— Tipul a plecat şi ne-am bucurat cu toţii, pentru că nu putea să-i aducă decît necazuri lui Kerry. Ea nu-şi dădea seama pe atunci. Însă, copilul...

Boysie clătină din cap.

— Deci, Liselle este pe jumătate negresă? Tatăl ei era un pianist cioroi, cu care mătuşa Kerry a avut o aventură.

Părea dezgustat. Bănuise ceva, dar era cu totul altceva să i se confirme.

Briony îl contrazise:

— Evander era un bărbat chipeş. Dacă povestea lor s-ar fi petrecut azi, cine ştie? Multe femei au copii mulatri. Americanii au avut grijă de asta, băiete. Dar atunci era în 1920. Nu se putea!

— Bine, dar nu mi-o imaginez pe mătuşa Kerry cu un negrotei!

Boysie era desfigurat la faţă de scîrbă.

Briony îi trase o palmă. Zgomotul răsună în toată camera. Danny se ridică, gata să riposteze, în timp ce Boysie îşi freca obrazul.

Briony îi ameninţă cu degetul.

— Nu uitaţi că vorbiţi despre sora mea. Aţi vrut să aflaţi şi vi s-a spus. Şi, acum, nu mai faceţi pe deştepţii. Liselle este ruda voastră de sînge. Ce contează că tatăl ei este negru? Mare scofală! Era un bărbat talentat şi chipeş.

Danny o privi uimit.

— Dacă era aşa un sfînt, de ce l-au alungat?

— Din cauza atitudinii celor din jur. Uitaţi-vă la voi, cum aţi reacţionat. Credeam că v-am educat mai bine. Mama voastră a iubit-o pe Liselle cînd s-a născut. Dacă n-aţi moştenit nimic de la mine, speram să fi luat ceva din spiritul tolerant al lui Eileen. Sînteţi la fel ca bunica voastră. Totul trebuie să fie alb sau negru. Ei bine, în viaţă nu este aşa. Nu se ştie cine îţi cade cu tronc. Aşteptaţi să vedeţi cum este cînd o să vă îndrăgostiţi. Poate să fie cea mai mare tîrfă din lume, că tot n-o să conteze: Asta-i viaţa, dragii mei. Kerry a mea a înnebunit după el. Negru ca noaptea şi frumos ca diavolul. Era talentat ca ea. Mi se pare normal că s-au îndrăgostit. Doar oameni înguşti la minte, ca voi şi mama - şi ca mine,

bineînţeles - i-au împiedicat să fie fericiţi. Uneori, cînd mă uit la ea cum se distruge cu băutura, simt un cuţit în inimă, i-am despărţit şi am distrus-o. Mă rog, nu de tot. Cel puţin a păstrat-o pe Liselle.

Boysie şi Danny o priveau şocaţi.

— Bine, Mamă, dar cine o s-o ia pe Liselle?

— Cel care o s-o ia, va fi un tip foarte norocos. Ea valorează cît cincisprezece fete. Briony are dreptate. Nu vă lăsaţi măcinaţi de prejudecăţi, băieţi. Este un păcat în ochii Domnului.

Cissy vorbise atît de vehement, încît îi făcu să tresară. Lui Briony îi venea s-o sărute. Tocmai er care se jucase cu ei de atîtea ori, îi pusese la respect, pînă la urmă.

— Este verişoara voastră pe care aţi iubit-o întotdeauna. Nu s-a schimbat dacă are sînge negru. Este doar deosebită faţă de ceilalţi, atîta tot. Şi acum, ce-aţi zice de o cană cu ceai tare?

Cissy risipise încordarea.

— De-abia aştept să beau ceva. Mi s-a năclăit rău gura.

— Ah, doamnă Horiock! Eşti dezgustătoare! exclamă Boysie.

Cissy plecă să prepare ceaiul, iar Briony se aşeză pe pat, oftînd.

— Nu-i spuneţi lui Liselle. Lăsaţi-mă să vorbesc eu cu ea, la momentul potrivit. Şi nu vă schimbaţi atitudinea. N-are rost s-o jigniţi mai mult decît se va simţi cît de curînd.

Danny o aprobă:

— Nu te îngrijora, Mamă. O să avem grijă de ea. Şi, dacă o să se afle, o să ne ocupăm noi de cei care vor strîmba din nas!

Telefonul sună în timp ce Liselle îşi făcea duş. Kerry ridică receptorul, ezitînd.

— Alo?

— Bună, Kerry, iubito. Kerry? Răspunde-mi. Nu te bucuri să mă auzi? Am văzut-o pe fiica mea şi pe tine.

Lui Kerry i se uscase gura.

— Ce vrei, Evander? Hai, spune-mi!

— Să te văd, de dragul vremurilor trecute. N-o să-ţi fac probleme. Am avut destule atunci.

Kerry dădu din cap, ca şi cînd ar fi fost în faţa lui.

— Cînd... cînd vrei să mă vezi?

— Ce zici de azi după-amiază? Ştiu că diseară lucrezi.

Kerry nu se întrebă de unde ştia. În schimb, îi spuse:

— Unde? La ce oră?

— Am închiriat o căsuţă în Notting HilI Gate. Numărul şaisprezece, în Rillington Place. Te aştept la două şi jumătate. Kerry dădu din nou din cap, incapabilă să vorbească. Evander îi spuse, îngrijorat: O să vii, nu-i aşa? N-o să mă faci să te aştept?

— Da. o să vin.

— Bine, atunci, pe curînd, încheie el.

Kerry privi telefonul, îngrozită. Era el. Avusese dreptate. Şi, oricît ar fi vrut să-l creadă că voia doar s-o vadă, avea o senzaţie proastă.

Skip Paquale le dăduse liber gorilelor sale. Stătea cu Evander în

camera din faţă şi o aştepta pe Kerry. Ascunsese un mini- magnetofon în sertarul măsuţei. Îl verificaseră de trei ori, înainte să se declare satisfăcuţi. În cele din urmă, puse o sticlă de Wild Turkey, una de vodcă şi două pahare. Totul era gata.

— Te previn, Dorsey. O să-ţi pară rău dacă strici lucrurile. Vreau s-o mulg de bani. Cere-i cît mai multe amănunte despre fată, ai înţeles? Fata asta este o adevărată mină de aur. Fără ea, n-o să ne alegem cu nici un ban, nu uita.

Evander încuviinţă din cap. În ciuda tuturor celor petrecute, îi era dor s-o vadă pe Kerry. Şi constată că-l interesa copilul. Doar era fiica lui. Nu fusese pregătit să audă vocea lui Kerry, după atîta timp. Îşi aprinse o ţigară ieftină şi apoi i se înceţoşă mintea. Ori de cîte ori îşi privea mîinile, îi venea să înnebunească. Din cauza lui Kerry, îşi distrusese cariera. Nu trebuia să uite asta.

Nimeni nu merită preţul pe care-l plătise el. Ani de zile, petrecuţi în spelunci, cu degetele astea care-i amorţeau din ce în ce mai rău. I se umpluse sufletul de amărăciune în tot acest timp. Pînă acum, cînd se reîntorsese în Anglia. Numai că, de data aceasta, nu venise să dea lovitura şi să se îmbogăţească. Voia să şantajeze o femeie pe care o iubise de cînd dăduse ochii cu ea. Avusese un copil cu ea, dar nu conta. Copilul reprezenta paşaportul lui pentru o lume mai bună, în care banii netezeau totul. Culoarea pielii, originea, chiar şi prietenii pe care-i aveai.

Dacă o să aibă localul lui, va putea fi din nou cineva. Evander Dorsey o să ţină din nou capul sus şi o să-şi clădească un viitor.

CAPITOLUL 37

Liselle o auzi pe mama ei intrînd în casă, la şapte şi jumătate. După paşii de pe scară, îşi dădu seama că Kerry băuse. Îi scoase hainele pentru seară. Cînta la The New Yorker, ca de obicei, o dată pe săptămînă, cînd nu avea concerte. Victor sunase de două ori în după-amiaza aceea.

Voia să afle unde era mama ei. Trebuia să se întîlnească şi să discute despre înregistrări şi turneul în Europa. Victor nu suporta să fie pasat şi, pentru prima oară, lui Liselle îi veni să-i dea dracului. Într-o zi, aşa o să facă. Într-o zi, micuţa şi ascultătoarea Liselle o să-i trimită pe toţi la dracu', inclusiv pe mama ei.

— Ah, draga mea, am avut o zi minunată.

Liselle zîmbi forţat. Nu-i plăcea să se prefacă, dar n-avea încotro.

— În noaptea aceasta, după spectacol, am o mare surpriză pentru tine.

— Bine. Dar acum, ce-ar fi să faci o baie şi să te îmbraci? Am întîrziat, ca de obicei.

Kerry se întristă. Fiica ei se supărase pentru că se îmbătase. N-ar fi tebuit să bea atîta. Dar sărbătoriseră ceva doar!

Intră în baie şi se dezbrăcă, aruncîndu-şi hainele pe jos. În noaptea asta, o să-i facă o mare bucurie fiicei ei. Ideea îi venise în taxi, în drum spre casă. Evander al ei era interesat doar de ea şi de Liselle. Dorise să

vadă dacă erau bine. Îşi făcuse griji fără rost. În timp ce discutaseră, văzuse umbra lui Evander cel tînăr. Bărbatul care o atrăsese. Însă, în taxi, îi venise ideea să-şi ducă fata să-l vadă. O să-i facă plăcere lui Liselle, să-l cunoască şi să audă toată povestea ei şi a lui Evander. Fusese impresionat că-i dăduse numele mamei lui. Îi spusese asta de trei ori. Stînd acolo cu el, fusese ca şi cînd s-ar fi întors în timp. Idila lor fusese scurtă, dar fructuoasă. Dovada era copilul. Şi se gîndise cum putea îndrepta răul făcut lui Liselle şi lui Evander. Îi povestise cît de mult dorise să se ducă la el. Fusese gata să-şi rezerve un loc pe un vapor transatlantic, dar nu avusese destul curaj. Ce păcat că n-o făcuse! Poate că lucrurile ar fi fost cu totul altfel. Era tatăl copilului ei, iar seara aceasta o să le fac un mare cadou, la amîndoi.

O să le facă cunoştinţă unul cu altul.

Skip pusese banda de cinci ori şi Evander ascultase tăcut vocea răguşită a lui Kerry, care-şi descărcase sufletul.

— Te-ai descurcat grozav, Evander. Ticăloasa asta n-o să ştie de unde îi vine beleaua. Materialul ăsta merită o grămadă de dolari. N-o să accepte să-şi distrugă cariera peste noapte.

— Şi... domnule Skip, eu cu cît o să mă aleg?

— Ce-ai zice de douăzeci şi cinci de mii de dolari, negroteiule?

Evander zîmbi.

— Ar fi O.K.

Lăcomia triumfase. În timp ce o asculta pe Kerry depănînd povestea lor, îi venise greu la început. Se simţise ca un şarpe, dar perspectiva celor douăzeci şi cinci de mii de dolari îl înveselise. O să-şi cumpere un local bun, cu acte în regulă şi clientelă serioasă. Negri, bineînţeles.

Gorilele lui Skip intrară în casă. Martin Duval şi Kelvin Tomcola erau tineri şi nu prea isteţi. Exact ce dorea Skip de la oamenii lui.

— Hai să bem ceva, să sărbătorim victoria. Peste cîteva zile vom fi acasă, mai bogaţi decît ne-am fi imaginat. Ce cadou frumos de Crăciun! Şi cel mai grozav este că o s-o stoarcem ani de zile.

Evander se încruntă. Apoi se trezi cu un pahar de Bourbon în mînă şi toastă cu aşa-zişii săi prieteni. Dar cuvintele i se întipăriseră în minte.

În jur de ora unsprezece, se auzi o bătaie la uşa din faţă. Skip se uită pe fereastră şi le văzu pe Kerry Cavanagh şi pe fiica ei.

— Iisuse Hristoase! A venit tîrfa cu plodul!

Împingîndu-i afară pe ceilalţi doi bărbaţi, îi spuse lui Evander să le poftească înăuntru şi să ia jocul de la început.

Lucrurile mergeau mai bine decît se aşteptase. În timp ce se strecura pe scări, alături de ceilalţi, regretă că nu pornise magnetofonul.

Afară ningea din nou şi Liselle se cutremură cînd văzu casa prăpădită.

— Ce căutăm aici, mamă? Care este surpriza cea mare?

Kerry, burduşită de băutură, pilule şi entuziasm, surîse, strîngîndu-şi haina de blană în jurul ei.

— Vei vedea, în curînd.

Evander ezita în faţa uşii. Nu era în program, n-ar fi trebuit să se întîmple aşa ceva. De partea cealaltă a pragului se afla copilul lui. Dacă o

cunoştea şi-i vorbea, trebuia s-o accepte. Iar apoi o să le înşele. Îi venea destul de greu şi cu Kerry, dar ea, cel puţin, îi era datoare. De fapt, băuse ca să uite de sentimentele care-l asaltau. Ruşine, vinovăţie. Şi, cel mai rău din toate, dor. Dorea din tot sufletul s-o revadă.

Kerry bătu din nou. De pe hol, răsună glasul enervat al lui Skip:

— Deschide dracului uşa aia, negrule! Ce mai aştepţi, Crăciunul?

Vocea lui îl aduse la realitate şi-i deschise. Kerry intră, tîrînd-o pe fiica ei după ea. Haina din vulpe roşcată era plină de zăpadă. Părul ei mătăsos şi des semăna cu o căciulă elegantă. Trebuia să se concentreze asupra lui Kerry, pentru că-i era frică să privească fata care avea ochii negri şi pielea cafenie.

Kerry, căreia îi plăceau întotdeauna scenele dramatice, întinse braţul lui Liselle şi-i spuse cu voce tare:

— Draga mea, ţi-l prezint pe tatăl tău.

Atunci, Evander îşi privi fiica drept în faţă şi-i citi în ochi dispreţul, amestecat cu o profundă nedumerire. Iar bărbatul îşi aminti, prea tîrziu, că era doar în ciorapi, desfăcut la curea, din cauza pantalonilor prea strîmţi, şi avea cămaşa pătată de mîncare şi băutură. Dar nu asta o uluise pe fată, ci mîinile cu degetele strîmbe, ca nişte gheare.

Kerry se uită la amîndoi. Cînd observă că Liselle se uita la mîinile lui, o împinse în living-room. Apoi închise uşa care dădea în stradă şi o urmă.

— Da, uită-te la mîinile lui. Sînt opera mătuşii Briony. Ştiu că nu recunoaşte, dar ea i-a făcut-o. I-a rupt degetele şi încheieturile. A fost zdrobit în bătaie, la ordinul lui Briony. Acum ştii de ce nu ţi-am spus pînă azi. Şi nici nu aveam de gînd. Apoi a venit aici şi mi-am dat seama că trebuie să ştii. Mai ales, după noaptea trecută.

Liselle nu deschisese gura. Îl privea, dezgustată, pe bărbatul din faţa ei. Era gras, neîngrijit şi nu se potrivea deloc cu visele ei din copilărie. În adîncul sufletului ei ştiuse că era negru, trebuia să recunoască, dar nu se aşteptase să apară, brusc, dinaintea ei, într-o casă prăpădită din Notting Hill. Îi venea să rîdă. Nu putea crede cum acest om gras, burtos, cu mîini deformate, o atrăsese pe mama ei cea frumoasă şi-i făcuse un copil. Pe ea.

Evander privi fata cu păr negru, mătăsos, obraji proeminenţi şi buze senzuale, sesizînd abia acum ce făcuse. Ce procrease. În Statele Unite şi-ar fi dat seama ce era de cum ar fi deschis ochii şi s-ar fi obişnuit. Dar aici, în această ţară rece şi sobră, nici nu-i trecea prin minte ce o aştepta. În sufletul lui, i se făcu frică. Nu ştia ce o să creadă despre el şi ce o să i se întîmple acestei fete înalte şi superbe, care va atrage bărbaţii fără să vrea, datorită calităţilor moştenite de la el şi strămoşii lui. Aici, în Anglia, va trăi în ţara nimănui. Crescută printre albi, nu va înţelege cultura neagră şi oamenii săi. Pînă va da naştere unui copil. Atunci va suporta moştenirea lăsată de tatăl şi bunicul ei.

Kerry observase că se studiau reciproc. Se apropie de masă şi turnă trei băuturi tari, împărţind cîte una fiecăruia. Nu ieşise aşa cum se aşteptase. Din contră. Nici unul nu scosese nici un cuvînt.

Kerry sorbi din pahar, înecîndu-se cînd simţi gustul Bourbonului ieftin.

Evander stătea tăcut, cu paharul în mînă. N-avea chef să bea, deşi ar fi trebuit să-şi stingă durerea ucigătoare din inimă.

— Stai jos, copilă. Trebuie să discutăm.

Avea o voce profundă. Cînd îl auzi, Liselle îşi reveni din şoc. Puse paharul pe cămin, fără să se atingă de el, se întoarse şi ieşi din cameră. Trînti uşa de la intrare în urma ei şi alergă în zăpadă, alunecînd pe trotuarul plin de gheaţă.

Nu putea fi tatăl ei. Era imposibil. Nu fiindcă era negru, ci pentru că arăta atît de îngrozitor. Era murdar şi duhnea a mîncare stricată şi a băutură ieftină. Ştia că ea provenea dintr-un mediu mult mai bun.

Se întoarse la The New Yorker într-un taxi. Mătuşa Briony va şti ce era de făcut, ca întotdeauna.

Gemenii veniră la unul din cluburile lor de jocuri ilegale, din Stepney. Era aglomeraţie, ca de obicei, iar ei se bucurau de mare trecere, oriunde se duceau în East End. Oamenii se străduiau să se facă remarcaţi în faţa lor. Dacă intrau într-un magazin, ţigările şi orice altceva doreau să cumpere deveneau „daruri”. Vînzătorii ambulanţi şi proprietarii de magazine se întreceau să le facă pe plac. Gemenilor le plăcea, mai ales lui Boysie.

În localul ilegal se intra pe o uşă mare, din fier, după ce erai supravegheat mai întîi prin vizor. Fură primiţi imediat şi se îndreptară spre mesele de joc şi spre bar. Prostituatele care lucrau în astfel de locuri erau, de obicei, femei măritate, care veneau din spirit de aventură şi pentru cîteva lire, cu care rotunjeau veniturile familiei. Nimic nu se petrecea fără ştirea gemenilor. Astă-seară era mare aglomeraţie. Gemenii îşi luară de băut şi se duseră în birou.

Îl aşteptau pe un tînăr evreu, pe nume Isaiah Lipman. Avea douăzeci şi cinci de ani şi era cel mai priceput în afaceri, aşa că doreau să cultive relaţia cu el.

Comunitatea evreiască şi cea irlandeză se asemănau din multe puncte de vedere. Erau emigranţi, dispreţuiţi de toţi, iar bărbaţii evrei, la fel ca şi cei irlandezi, nu aveau decît două alternative: fie se îmbogăţeau, întrecînd orice imaginaţie, fie erau nişte rataţi. Ambele culturi se bazau foarte mult pe respectarea religiei, mai mult decît orice.

Afacerile de acest gen implicau un anumit aspect, închiriai produse ieftine şi îţi deschideai un cont la furnizori. În primele luni, plăteai corect, cu bani gheaţă, pînă căpătai încrederea furnizorilor. Apoi, într-o zi, comandai o cantitate uriaşă pe credit, ca de obicei. Şi, pe urmă dispăreai, cu marfă în valoare de pînă la o sută de lire sterline. De obicei, era vorba de produse electrice sau haine. De orice marfă care se putea vinde repede. Stocul respectiv era plasat pe pieţe, în magazine şi oriunde se comercializa rapid.

Era o operaţiune simplă, care nu cerea decît răbdare. Iar în privinţa răbdării, aveau nevoie de Isaiah. Danny şi Boysie voiau totul, imediat.

Boysie sorbi din băutură.

— M-a şocat ce ne-a spus mătuşa despre Liselle. Deşi bănuiam amîndoi. Însă este cu totul altceva să ţi se confirme.

Daniel se uită în oglinda din spatele biroului. Îşi netezi părul şi îşi umezi un deget, să-şi aranjeze o sprînceană.

— Mda... acum va trebui să reacţionăm imediat la ce se spune la

adresa negrilor, Boysie. Te simţi atins cind este vorba de cineva din familie. Dacă cineva o jigneşte pe Liselie, îi sucesc gîtul cu mîna mea. Deşi nici eu nu-i înghit pe cioroi.

— Asta pentru că n-am cunoscut prea mulţi negri. Pe Bessie, de exemplu, am plăcut-o de cînd eram mic. Mirosea a flori... Şi, de aici înainte, va trebui să avem grijă cum vorbim. S-a terminat cu aluziile jignitoare la adresa evreilor, dacă Isaiah va fi partenerul nostru. Ce dracu', ne internaţionalizăm, nu-i aşa?

Danny rîse.

— Mda. De-abia aştept să-l cunosc pe tipul ăsta. Nu este un dur, dar are creier. Un creier pe care-l putem folosi în avantajul nostru. De îndată ce-l vom lua sub aripa noastră ocrotitoare, o să-l lăsăm să lucreze de unul singur. N-o să ne înşele, te asigur.

Boysie rîse, cînd ieşi din cameră.

— N-o să îndrăznească, Danny.

Briony ascultă, uluită, povestea lui Liselle. Numai Kerry putea fi capabilă de aşa ceva! Oricine altcineva ar fi pregătit terenul cu grijă. Dar nu trebuia să uite că sora ei se afla sub influenţa alcoolului şi a barbituricelor. Dacă ar fi văzut-o acum, dinaintea ochilor, s-ar fi abţinut cu greu să nu-i tragă o palmă.

— Bine, draga mea, linişteşte-te!

— Dar nu mă înţelegi. Nu m-a şocat că era negru. Ştiam asta, am ştiut-o întotdeauna, deşi nu îndrăzneam s-o recunosc. Iar acum, cînd este adevărat, nu-mi pasă. Este vorba de omul în sine. Nu-mi vine să cred că este tatăl meu. Mirosea oribil, a mîncare şi a băutură ieftină. E gras, cu burtă. M-a durut atît de mult să-l văd, mătuşă Briony. Şi mîinile lui. Sînt oribile. Pe urmă, mama a spus că tu ai pus pe cineva să-i frîngă degetele. Dar tu n-ai fi în stare de aşa ceva, nu-i aşa?

Briony se foi pe scaun şi oftă. Afară răsună vocea lui Bessie, clinchete de pahare şi murmur de voci. Măcar dacă s-ar fi aflat în altă parte, acum cînd încercau să lămurească ce se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă. Nişte lucruri care ar fi trebuit să rămînă îngropate pe vecie.

— Ascultă, draga mea, tatăl tău era un bărbat chipeş, cînd a cunoscut-o pe mama ta. Era un Adonis mare şi negru, chiar dacă nu-ţi vine să crezi! Şi era foarte talentat. Împreună, ar fi cucerit lumea. Cînd am scăpat de el, pentru că aşa s-a întîmplat, am făcut-o fiindcă acum douăzeci de ani. Briony înghiţi în sec, apoi continuă: Trebuie să-ţi imaginezi cum era în anii '20. Căsătoriile mixte erau de neconceput. Nu ca acum, cînd atîtea fete s-au măritat cu ofiţeri negri. Era altă situaţie. Mama ta şi cu el n-ar fi avut nici o şansă. Dacă un negru era văzut cu o femeie albă, putea fi omorît în bătaie. Tatăl tău arată în asemenea hal pentru că am trimis pe cineva să-l alunge. Iar tipul acela, Kevin Carter, a mers prea departe, i-a zdrobit degetele, fără să i-o cer. Îţi jur, Lissy. Presupun că, de atunci, n-a mai putut să-şi cîştige existenţa cîntînd şi a decăzut. Odată era un pianist strălucit, te rog să mă crezi. Făcea parte dintr-o formaţie de jazz şi regret din suflet că i-am distrus cariera.

Liselle dădea din cap, încercînd să priceapă ce-i spunea mătuşa ei, să-şi desluşească propriile sentimente, în tristeţea şi uimirea care o

învăluiseră. Mătuşa ei îi prezentase lucrurile într-o aură romantică. Mama ei se îndrăgostise de un negru talentat, care cînta la pian.

Iar acum, după atîţia ani, Liselle se trezise pe cap cu un bărbat schilodit din cauza mătuşii sale, care considerase nimerit să scape de el.

— Vrei să te conduc acasă?

Liselle îi făcu semn că nu.

— Pot să rămîn la tine? Te rog! Nu vreau s-o văd pe mama. Cel puţin deocamdată.

Briony zîmbi şi o îmbrăţişă.

— Poţi sta la mine cît doreşti, draga mea, doar ştii asta.

Gemenii sosiseră de la club imediat după ora unu şi jumătate. Briony o trimisese pe Liselle acasă, cu Tommy. Dar ea era hotărîtă s-o găsească pe Kerry. Nu se întorsese încă. O sunase din zece în zece minute, iar acum porniră cu toţii spre Rillington Place.

Băieţii ascultaseră explicaţiile lui Briony referitoare la evenimentele din noaptea aceea. Boysie clătină din cap, uluit. Mătuşa Kerry era o belea.

Biata Liselle! Ştiau că mama lor nu fusese întreagă la minte, iar acum se ţicnea şi mătuşa Kerry. Mă rog, cel puţin o să-l cunoască, în sfîrşit. Pe cioroiul care declanşase toată această nenorocire. Sperau, pentru binele lui, că nu avea de gînd să le facă necazuri.

Briony îşi exprimase părerea că i se părea ciudat ca cineva să apară după atîţia ani şi să închirieze o casă. Un turist ar fi stat la hotel.

Şi, deodată, avu senzaţia că totul era din cale-afară de suspicios. De unde luase numărul de telefon al lui Kerry, care nu figura în carte? Cine mai ştia că se afla aici?

— Nu te îngrijora, Mamă. Dacă va fi nevoie, o să dărîmăm toate uşile, pînă vom descoperi unde se ascunde.

Boysie mîngîie pistolul Beretta, pe care-l purta tot timpul cu el. Daniel zîmbi la volan. În cizmă, avea o armă, cu care putea ucide un elefant de la o sută de paşi. O să lămurească lucrurile cît de curînd. De fapt, de-abia aştepta.

După plecarea lui Liselle, Kerry se ridică s-o urmeze. Atunci, apărură cei trei bărbaţi, dar ea, beată ca de obicei, de-abia îi observă.

Însă în momentul cînd unul din ei, căruia Evander îi spunea „domnul Skip”, o împinse la loc pe scaun, îşi dădu seama că se afia în pericol.

Îl privi, îngrozită, pe Evander.

— Ce se petrece aici? Ei cine sînt?

Skip rîse cu voce tare.

— Sîntem cel mai cumplit coşmar al tău. Toarnă-i ceva de băut, Martin.

Martin îl ascultă şi Kerry acceptă paharul, recunoscătoare. Dar, în timp ce Skip îi explica despre ce era vorba, încremeni, speriată.

Evander regreta că se afla în camera aceea. Ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, numai acolo nu. Cînd văzu ochii îngroziţi ai lui Kerry, i se făcu rău.

Douăzeci şi cinci de mii de dolari erau o groază de bani. Dar oare

merita? Cînd se degradase atît de rău? Fapta lui era ruşinoasă şi mirşavă.

Cînd Skip îi puse banda s-o asculte, Kerry deschise gura, fără să scoată nici un sunet, ca un peşte pe uscat.

Acum ştia de ce o întrebase de trei ori pentru ce dăduse copilului numele mamei sale.

Şi de ce o pusese să-i povestească despre relaţia lor. Deşi creierul ei era învăluit în ceţurile beţiei, îşi dădu seama totuşi ce proastă fusese. Încercase să îndrepte un rău, cu unul şi mai mare!

Începu să rîdă, din ce în ce mai isteric. Patru perechi de ochi o priveau, uluiţi.

— N-aveţi decît să daţi banda cui vreţi. La ziare, oricui. Puţin îmi pasă! zbieră ea. Nu-mi mai este ruşine. Ce contează! Copilul meu a aflat. Ştie. Iar restul nu are nici o importanţă pentru mine. Aţi făcut-o degeaba... absolut degeaba! Skip o plesni peste gură, dar ea continuă să zbiere: N-aveţi decît să mă bateţi! Nu mă mai doare nimic, pentru că m-a durut toată viaţa.

Acum îi pierise rîsul.

Skip, văzînd că i se năruie toate planurile, trecu la fapte. Începu să-i care pumni, iar Evander se agăţă de. El, încercînd, inutil, să-l oprească. Mîinile sale neputincioase nu-i erau de nici un ajutor. Ceilalţi doi bărbaţi îl priveau cu o fascinaţie morbidă. Evander se întoarse spre ei.

— Proştilor! Este o vedetă. dacă-i faceţi vreun rău, s-a terminat cu voi!

Reuşi să-i convingă şi-l traseră pe Skip afară din cameră, în timp ce acesta îi umplea de ocări pe Kerry şi pe Evander. Îl duseră în bucătărie, încercînd să-l calmeze.

Evander se duse la Kerry. Gura şi unul din ochi sîngerau din abundenţă. Îşi încrucişase braţele, încercînd să se apere. O strînse la pieptul lui, regretînd din suflet necazurile pe care i le pricinuise.

Peste o oră, văzu farurile unei maşini înaintînd pe stradă. Deschisese fereastra să aerisească încăperea. Skip, ceva mai calm acum, rămăsese în bucătărie, încercînd să salveze ce se mai putea din pianul lor. Martin stătea în cameră, cu ei, refuzînd să-i piardă din ochi pe Kerry şi pe Evander.

Kerry era umflată la faţă, cu buza spartă şi un ochi vînăt. Evander o ţinea în braţe.

Şocul celor întîmplate o trezise. Acum era perfect conştientă că se aflau amîndoi într-un mare pericol. Skip intră în cameră, liniştit.

— Uite ce este, femeie. O să vînd benzile alea la cîteva ziare şi, fie că îţi pasă sau nu, o să se termine cu cariera ta. Va şti toată lumea ce este fiica ta şi cine eşti tu. Am zece negri care sînt gata să declare că s-au culcat cu tine şi că aţi practicat relaţii sexuale dezgustătoare şi perverse. Numele tău va fi terfelit în noroi, vei fi terminată, dacă nu-mi plăteşti cît vreau eu, ai înţeles?

Kerry îl aprobă, îndurerată:

— Cît vrei?

— Trei sute de mii de dolari. Am mărit preţul pentru că nu-mi plac tirfele cu gura mare, mai ales cele care se culcă cu negri.

Vorbise atît de vehement, încît îl speriase şi pe Evander.

— N-am atîţia bani.

Acum, era rîndul lui Skip să rîdă, amuzat.

— Atunci, te sfătuiesc să găseşti pe cineva care are.

Maşina pe care o auzise Evander era a gemenilor.

Cînd parcară pe aleea îngustă şi se dădură jos, observară fereastra deschisă. Era singura casă luminată.

— Staţi aici, nemişcaţi, le porunci Danny.

Apoi se strecură în grădină şi se uită în living-room. Perdelele erau cu cîţiva centimetri mai scurte şi o văzu pe Kerry stînd pe canapea, cu faţa scăldată în singe. Lîngă ea, era negrul Evander Dorsey. O ţinea de mînă. Cei trei albi îi păzeau.

Unul avea o armă, aproape de el. Daniel îl măsură din cap pînă-n picioare, îi aruncă o privire mătuşii sale, se uită încă o dată la armă şi se întoarse la Briony şi Boysie.

— Sînt acolo cu încă trei bărbaţi. Unul are o armă. Mătuşa Kerry este desfigurată. A bătut-o cineva.

— Ce? întrebă Briony, uluită.

— Asta este. Negroteiul stă pe canapea cu mătuşa Kerry. Aici se petrece ceva, Mamă, şi nu-mi dau seama ce anume. Dar eu şi Boysie vom afla, într-o clipă.

Îi făcu semn cu capul lui Boysie.

— Vino prin spate. Tu o să ne aştepţi în maşină. Vom deschide uşa din faţă, după ce lămurim lucrurile.

Briony încercă să protesteze:

— Scuză-mă, Danny, dar...

— Mamă, te rog să ne asculţi - acolo se află un pistolar. Danny şi cu mine vom avea grijă de tot. Hai, du-te în maşină.

Scoase Beretta din haină şi o verifică să fie încărcată.

Briony îi smulse pistolul.

— Uite ce este, veţi face aşa cum spun, măcar o dată. Vorbesc serios. Duceţi-vă prin spate şi eu o să intru prin faţă. O să mă ocup de cel cu arma cînd ajung înăuntru.

Boysie clătină din cap.

— Ah, Mamă, las-o baltă!

— Nu las nimic! Înăuntru este sora mea şi se petrece ceva ciudat. N-are rost să ne certăm între noi. Mie o să-mi dea drumul să intru. O să mă prefac că am venit din cauza lui Liselle. Iar voi o să apăreţi peste cinci minute. Ne-am înţeles?

Zicînd acestea, o porni spre casă. Apoi se întoarse şi le făcu semn băieţilor s-o ia prin spate. Cînd dispărură pe alee, îşi băgă pistolul în buzunarul hainei de vulpe şi bătu tare în uşă. Cei dinăuntru încremeniră.

Skip se ridică de la masă şi luă arma.

— Staţi aici, am eu grijă.

Îşi băgă pistolul sub cureaua pantalonilor, îl acoperi cu haina şi ieşi pe hol. Cînd deschise uşa, dădu de o roşcată micuţă şi răsuflă uşurat.

— Sora mea este aici? Nepoata mea a venit acasă cumplit de răvăşită. Kerry este aici...

Briony intră în casă, dîndu-l la o parte fără să stea pe gînduri.

Faţa lui Kerry şi ochii înspăimîntaţi ai lui Evander vorbeau de la sine.

Întorcîndu-se spre cel care-i deschisese, îi spuse, revoltată:

— Ce dracu’ se petrece aici?

Bărbatul înaintă spre ea, zîmbind răutăcios. Dar, cînd deschise gura să vorbească, Briony se mişcă atît de repede, încît îl luă prin suprindere. Într-o fracţiune de secundă, se postă în spatele lui, înfigîndu-i ţeava Berettei în dreptul rinichilor.

— Dacă schiţezi vreun gest, băiete, îţi împrăştii maţele prin casă!

Se uită la ceilalţi doi, care nu se urniseră de pe scaunele din faţa căminului.

— Scoateţi-vă armele şi puneţi-le pe podea, lîngă voi.

Skip încercă să coboare braţele, dar Briony îl împunse din nou în spate.

— Nici să nu te gîndeşti, băiete! Hai, dă-mi mie pistolul! Uite-aşa!

În timp ce vorbea, Daniel şi Boysie intrară în cameră. Cînd îi văzură, cei trei bărbaţi ştiură că nu mai aveau nici o şansă.

Boysie şi Daniel îi priveau, zîmbind.

— N-aş fi crezut că staţi cu uşa descuiată, zise Boysie.

— Mai ales într-un cartier ca ăsta. Mă mir că nu aţi fost jefuiţi. Şi acum, am vrea să auzim ce aveţi de spus.

Danny vorbise calm, cu un glas catifelat. Cînd se uită la cei doi tineri şi la roşcată, Skip ştiu că n-o să mai iasă viu din această cameră. Aşa că dădu din cap, uluit, şi se resemnă. Avea cel puţin o calitate: îşi dădea seama cînd nu mai avea nici o şansă.

CAPITOLUL 38

Briony asculta emoţionată povestea lui Evander. El vorbea calm, fără patimă. Nu încerca să se scuze sau să se justifice, ceea ce îl ridică în ochii lui Briony şi ai gemenilor.

În East End, exista un proverb: „Dacă eşi prins, ridică mîinile”. Cînd le spuse că Skip era rudă cu mafiotul Tommy Corolla, gemenii rîseră, amuzaţi.

Boysie, pus pe glume întotdeauna, îi spuse lui Skip:

— Puţin îmi pasă cine dracu’ este naşul tău, pentru că al meu este Jonathan la Billire, iar tu eşti ca şi mort, nu neapărat pentru ce ai făcut, ci pentru cui ai făcut-o. Voi, mafioţii ăştia, ar trebui mai întîi să vedeţi cu cine aveţi de-a face, înainte să vă apucaţi de jocurile voastre prosteşti.

Şi, ca să-şi sublinieze vorbele, îi trase trei pumni în cap lui Skip, doborîndu-l la pămînt. Boysie se înfuria repede; Briony privi scena, liniştită.

— Lasă-l deocamdată, Boysie, dragul meu. Hai să terminăm mai întîi cu Evander.

— Sînt nişte ticăloşi cu toţii, inclusiv negroteiul ăsta!

Kerry plîngea.

— Încetaţi, vă rog. Acum vreau să plec acasă!

Briony o bătu pe braţ şi zise cu voce tare:

— Ba vrei să bei ceva, Kerry, ştiu eu mai bine, însă, de data aceasta, va trebui să aştepţi, pînă lămurim lucrurile pentru totdeauna.

Apoi se uită la Evander şi-i spuse:

— Înţeleg că acum îţi pare rău, nu?

Evander o aprobă, pironindu-şi privirea în pămînt.

Briony îl studia atentă. Nu mai semăna cu omul pe care-l cunoscuse. De fiecare dată cînd se uita la mîinile lui, se ruşina. Deodată, luă o hotărîre şi se ridică.

— Este vreun telefon pe aici?

Evander făcu semn spre hol.

— Da, acolo.

— Îl sun pe Tommy. O să-l rog să ne ia acasă pe mine, pe Kerry şi pe Evander. Iar voi doi n-aveţi decît să faceţi ce vreţi cu ăştia. Sînt nişte rahaţi şi nu-mi pasă ce se întîmplă cu ei. Apoi se duse la Skip, îi ridică faţa cu un deget, îl privi drept în ochi şi-i spuse:

— Ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta cînd te-ai atins de sora mea. Nimeni, absolut nimeni, indiferent cu cine se înrudeşte, nu are voie să se atingă de mine şi de familia mea.

Cînd se duse să-l sune pe Tommy, se gîndi că era la fel ca pe vremuri, cînd îi cerea ajutorul. Se pare că trecutul se înălţa ca un spectru, gata să te prindă cînd te aşteptai mai puţin.

În cele din urmă, Tommy rămase să dea o mînă de ajutor gemenilor, ca să îngroape cadavrele celor trei americani sub cele cincizeci de tone de ciment care urmau să fie turnate la fundaţia noii fabrici Ford, de la Dagenham. Briony se întoarse acasă cu maşina, împreună cu Evander, îngrozit peste măsură, cele cîteva bagaje ale sale şi cu Kerry, supusă şi şocată. Cînd ajunseră, constatară că Liselle se culcase deja, spre uşurarea lui Briony. Era patru şi jumătate dimineaţa. Cei trei nou-veniţi erau treji şi tăcuţi. Prea tăcuţi.

Kerry îşi turnă vodcă într-un pahar mare, iar Briony pregăti cîte un brandy pentru ea şi Evander. Apoi îl studie un timp pe bărbatul din faţa ei.

Evander arăta ca un om învins, iar Briony bănuia că era aşa de mult timp. Se citea în ochii lui şi în gestul stîngaci cu care apucase paharul.

Briony termină de băut şi o culcă pe Kerry. Nu se temea că Evander o să fugă, pentru că l-ar fi găsit imediat. Kevin îi dăduse o lecţie de neuitat, cu ani în urmă.

Se uită la fata lui Kerry şi, văzînd că nu avea decît cîteva zgîrieturi şi vînătăi, se linişti şi se întoarse în cameră la Evander.

Pregăti alte băuturi, avînd grijă, de data aceasta, să-l servească într-un pahar înalt, mai uşor de ţinut. Cînd termină, se aşeză în faţa lui şi-i spuse:

— Îţi dai seama că i-am lichidat pe oamenii aceia, nu-i aşa? Vocea ei calmă îl îngrozi. Briony se schimbase. Nu mai era tînără şi blîndă, cum o ştia el. Dădu din cap şi Briony oftă adînc. Într-un fel, te înţeleg. Ştiu că ţi-a venit greu în toţi aceşti ani. Îmi dau seama, de asemenea, că ai fost tentat cînd ţi s-a oferit o mare sumă de bani. Şi eu am făcut ceva rău,

demult, şi am fost recompensată substanţial. De îndată ce dispui de ceva capital, poţi să-l înmulţeşti.

— Îmi doream un club al meu. Înainte să fie prea tîrziu.

Briony îl aprobă, dînd din cap, ca şi cînd ar fi fost de acord cu el.

— Dar motivul pentru care te afli în casa asta, Evander, este că nepoata mea, Liselle, ştie că exişti. Te rog să mă crezi că este singurul lucru care te-a salvat. Ai înţeles? Negrul îşi umezi buzele şi încuviinţă din cap, cu convingere. O să-ţi dau bani, o maşină şi nişte haine decente. Vei avea de asemenea o locuinţă potrivită. Iar tu, la rîndul tău, va trebui să te împrieteneşti cu fiica ta sau, măcar, să încerci. Vreau să te vadă aşa cum erai odată. Şi, dacă totul iese bine, o să primeşti destul ca să-ţi deschizi un club. Deci, te sfătuiesc să te gîndeşti bine la ce ţi-am spus. Nu depinde decît de tine. Vreau ca nepoata mea să aibă cîteva amintiri plăcute de la viaţă. Şi tu să fii una din ele.

Numai Dumnezeu ştie ce mult va avea nevoie de ele, după cele ce se petrecuseră în ultimele zile, se gîndi Briony.

La o săptămînă după Crăciun, zăpada se depusese peste tot. Era o iarnă grea, după cum spuneau vînzătorii ambulanţi.

Londra era învăluită într-o mantie albă. Pînă şi locurile devastate de bombardamente arătau pitoresc.

Evander se înţelegea acum destul de bine cu fiica lui, iar Kerry era uşurată că se rezolvase totul.

Cît despre Briony, ea nu se gîndea decît la Evander şi la Liselle. Ştia că discutaseră de cîteva ori, pînă noaptea tîrziu, şi era foarte încîntată.

Dacă Liselle o să afle exact care era situaţia, va suporta mai uşor. Se schimbase vizibil.

Nu mai rîdea tot timpul şi Briony jelea după fata inocentă care dispăruse pentru totdeauna, bucurîndu-se însă pentru noua femeie în plină evoluţie. Molly era boicotată de toţi şi Briony spera că o să se înveţe minte. O neglijaseră chiar şi pe biata Rosalee, încercînd s-o facă pe mama lor să plătească pentru jignirile ei.

Evander îşi revenise de cînd avea bani în buzunar. Bessie sărise în sus de bucurie să-l vadă, iar Liselle fusese plăcut surprinsă, fără să ştie că Briony aranjase totul. Negresa îl copleşise cu complimente, iar el le acceptase.

Kerry, după şocul suferit, bea şi mai mult şi nu mai putea să-şi vadă de contracte. Briony fusese nevoită să facă presiuni asupra lui Victor, prin intermediul gemenilor. După Crăciun, Kerry urna să fie internată, fără voia ei, într-o clinică din Surrey. Satisfăcută că făcuse tot ce se putea pentru familia ei, Briony se dedică lui Tommy, Mariah şi afacerilor. Dar, pînă la Crăciunul lui 1947, aşteptau două evenimente zguduitoare, iar primul se produse în timp ce făcea cumpărături pentru sărbători.

Cînd ieşi din magazinul Fortrum şi Mason, în viscolul de afară, Briony se adăposti sub streaşină, aşteptîndu-l pe Boysie s-o ia cu maşina. Iar cînd se întoarse, dădu nas în nas cu Isabel Dumas şi Benedict: un Benedict matur, cu un băieţel în braţe. Briony îşi dădu seama, imediat, că era nepotul ei şi fu cît pe ce să leşine.

Observînd figura mamei sale, Benedict se încruntă. Apoi se uită la

Briony şi se întrebă unde o mai văzuse.

I se părea că o cunoaşte. Îi zîmbi. Băiatul din braţele lui Benedict avea ochii verzi şi părul roşu al bunicii sale, deşi Briony şi-l băgase în căciulă şi nu se vedea.

— Bună, Isabel, spuse ea, pronunţînd cuvintele cu grijă.

— Briony? Ce mai faci?

Isabel era încordată şi Benedict le privea, consternat, pe amîndouă.

— Nu cred că ne cunoaştem.

Vocea lui blîndă, melodioasă, era ca un vis pentru Briony.

— Aceasta este domnişoara Briony Cavanagh. Domnişoară Cavanagh, ţi-l prezint pe fiul meu, Benedict Dumas.

Briony dădu din cap.

— Iar acest poznaş este fiul meu, Henry - Henry Dumas.

Briony mîngîie băieţelul pe obrajii lui grăsuţi.

Copilul avea o puşcă de jucărie, pe care o îndreptă spre ea şi spuse:

— Bang!

Briony zîmbi. Era un băieţel superb. Nepotul ei! Îi venea să spună adevărul acum, în clipa aceasta. Isabel, sesizînd intenţia ei, îi strînse mîna în grabă şi plecară cît mai repede. Îi urmări dispărînd în zăpadă, cu inima frîntă. Îşi văzuse fiul şi nepotul,

Parcă ar fi fost o copie în miniatură a gemenilor. Aceeaşi formă a capului. Aceeaşi statură. Avea chiar şi o puşcă.

Boysie trase maşina lîngă ea, mirat s-o vadă plîngînd.

Benedict aşteptă să ajungă acasă şi apoi spuse:

— Cine este această domnişoară Cavanagh? Am impresia că am mai văzut-o.

Tatăl lui se înecă în timp ce bea ceaiul şi Benedict îi trase un pumn în spate, să-l facă să-şi revină.

Iar Isabel clătină din cap.

— Ca să fiu sinceră, este o patroană de bordeluri. A făcut multe donaţii caritabile în timpul războiului şi a trebuit să o băgăm în seamă. Dar nu trebuie încurajată.

Benedict o aprobă. Însă femeia aceea i se părea ciudată şi îl obsedă toată ziua.

Celălalt eveniment trăit de Briony, în anul acela, se dovedi şi mai zguduitor.

Molly era în culmea supărării şi-i spunea, tot timpul, bietei Rosalee ce gîndea despre Briony şi banda ei, aşa cum îşi numea fiicele şi nepoţii. Mama Jones se simţea din nou rău şi Molly era foarte ocupată s-o îngrijească. De data aceasta, doctorului i se părea că se îmbolnăvise foarte grav şi o vizita zilnic, chiar fără să fie chemat. Se molipsise de o gripă rebelă. Molly vedea singură de bătrîna prăpădită, care era ţintuită la pat şi făcea pe ea. Şi, pentru că era foarte ocupată, nu observă pasivitatea neobişnuită a lui Rosalee. Fata se îmbolnăvise şi ea. Incapabilă să spună ce o durea, stătea inertă, simţindu-se tot mai rău pe zi ce trecea.

— Ce-o să facem cu bunica? O aducem aici de Crăciun?

Boysie, căruia îi trecea cel mai repede supărarea, voia s-o vadă pe Molly şi pe mătuşa Rosalee, pentru care cumpărase o broşă frumoasă.

Kerry ridică din umeri.

— Ca să fiu sinceră, Boysie, cred că ar fi trebuit să ia legătura cu noi, pînă acum. L-am trimis Mamei Jones un coş cu fructe. Abel este foarte îngrijorat în privinţa ei. Cred că mama este foarte ocupată cu ea.

Briony îşi muşcă buza.

— Uite ce vă propun. Ce-ar fi să trecem amîndoi pe la ea, diseară? În felul acesta, va putea să se poarte ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, sau să înceapă cu ocările. Dar, oricum ar fi, o să-i oferim o şansă. Iar dacă o să vină de Crăciun, trebuie să se abţină de la băutură. Avem destule probleme cu Kerry.

Boysie rîse.

— Ai dreptate. Cum apare Danny, plecăm.

Briony se uită la bărbatul solid din faţa ei şi zîmbi.

— Ţi-e dor de bunica ta, nu-i aşa? Deşi eşti ditamai omul!

Băiatul zîmbi.

— Uneori este imposibilă, dar nu are suflet rău, iar mîine este Ajunul Crăciunului. Astă-seară o să ne lămurim cum stau lucrurile. Şi, oricum, vreau s-o văd pe mătuşa Rosalee.

Briony zîmbi din nou. Gemenii o iubeau pe biata Rosalee. Alţi copii s-ar fi ruşinat cu ea, dar ei o înconjurau cu toată dragostea.

De fapt, tuturor le era dor de Rosalee. Păcat că stătea cu mama lor. Dar poate că Molly îşi plătea păcatele în felul acesta. Da, vor trebui să meargă, măcar de dragul lui Rosalee, dacă nu de altceva.

Bernadette îşi studia soţul, atentă.

— De ce te schimbi la prînz, Marcus? Cămaşa asta era curată azi-dimineaţă.

Se întoarse şi o ciupi de bărbie.

— Mă întîlnesc cu un client foarte important. După cum ştii, Briony şi-a extins clientela şi acum avem de-a face cu oameni de vază. Aşa că trebuie să arăt cît mai respectabil.

Vorbea nesigur, spre disperarea ei.

— Azi-dimineaţă arătai foarte respectabil, Marcus.

Bărbatul îşi dădu ochii este cap şi oftă.

— Uite ce este, Bemie, m-am săturat de atîtea întrebări. Nu fac decît să-mi schimb cămaşa. Doar nu mă îmbăiez să mă întîlnesc cu o femeie. Aşa că lasă-mă în pace, te rog!

Bernadette îşi înghiţi cuvintele care-i stăteau pe buze şi tăcu. Peste un sfert de oră, Marcus ieşi din casă, fără s-o sărute sau să-şi ia la revedere de la ea. În felul ăsta o pedepsea că-l pisase la cap. Intră în dormitorul fiicelor sale şi netezi, absentă, cuvertura. Acum fiicele ei erau prea mari să-i ocupe toată ziua, trebuia să recunoască. Şi, de aceea, avea prea mult timp să se gîndească. Da, se gîndea la Marcus, care se făcea tot mai chipeş.

De ce un bărbat putea să zămislească zeci de copii, fără să-i rămînă vreo urmă? În timp ce o femeie ca ea plătise fiecare naştere cu preţul frumuseţii ei: i se lăsaseră muşchii abdomenului, i se îngroşaseră

şoldurile şi talia. Intră apoi în dormitorul ei şi mirosi cămaşa pe care o dezbrăcase Marcus. Simţi săpunul lui, mirosul de sudoare şi, slavă Domnului, nu depistă nici un parfum de data acesta. Parfum ieftin, care devenise omniprezent în ultima vreme.

Ştia de mulţi ani că Marcus era un afemeiat. Îi plăceau femeile şi lucra într-un loc unde era înconjurat numai de femei. Femei frumoase. Pînă acum, n-o deranjase prea mult ca mamă a copiilor lui; ştia că avea prioritate.

Dar, cu şase luni în urmă, sesizase mirosul persistent de parfum ieftin, care i se îmbibase în haine. Era o aromă stridentă de portocale, tipică tîrfelor. Doar că această tîrfă se menţinea pe poziţie, de şase luni, iar faptul acesta o îngrijora.

N-o deranjau aventurile de-o noapte. Făceau parte din riscurile meseriei lui Marcus. Dar o amantă permanentă era altceva. Însemna că o vizita cu regularitate. Poate că discuta cu ea despre Bernie şi copii.

Sau poate că se îndrăgostise de ea. În concluzie, femeia aceasta reprezenta o ameninţare pentru Bernadette, copii şi viaţa lor de familie. Putea să-i creeze mari necazuri. Puse cămaşa în coşul cu rufe murdare şi se aşeză pe pat.

Casa era exagerat de tăcută. Fetele erau plecate la nişte prietene, iar bucătăreasa şi menajera aveau liber. Singură şi îngîndurată, se uită în oglindă, constatînd că nu prea mai avea cu ce atrage un soţ rătăcit. Izbucni în lacrimi. Iar faţa ei schimonosită de plîns o descumpăni şi mai mult.

Dar cei din familia Cavanagh nu se dădeau bătuţi aşa de uşor. Toate femeile Cavanagh erau nişte luptătoare şi nici ea nu va fi mai prejos. Îşi şterse ochii, ciupindu-se de pleoape. Da, o să lupte pentru el.

Molly gătea un clapon micuţ, îmbibat în sos, ca să-i vină mai uşor Mamei Jones să-l mănînce, cînd auzi maşina oprindu-se în faţa casei sale. Zîmbi în sinea ei.

Deci, veniseră pînă la urmă. Se resemnase să aştepte pînă după Crăciun şi Anul Nou, ca să-şi vadă familia. Puse puţină sare şi gustă din mîncare, înainte să se deranjeze să deschidă uşa.

Rosalee, care stătea lîngă foc, îşi văzu nepoţii şi scoase un sunet gutural de bucurie. Boysie şi Daniel trecură pe lîngă bunica lor şi se duseră direct la ea, vorbind tare, ca de obicei, deşi nu era deloc surdă.

— Bună, mătuşă Rosalee, ce mai faci, draga mea?

Briony intră şi o salută pe mama sa.

— Bună, mamă.

Apoi se duse la Rosalee s-o îmbrăţişeze. Doar că, spre deosebire de gemeni, se uită la sora ei cu luare-aminte.

Molly îşi ţuguie buzele şi îşi văzu mai departe de gătit. Cel puţin veniseră, chiar dacă numai pentru Rosalee.

— Miroase frumos, bunico, zise Boysie, prietenos, ca de obicei.

Molly se abţinu să nu zîmbească şi-i spuse, serioasă:

— Atunci, aşează-te! Mai ai destul de aşteptat pînă va fi gata. Daniel şi Boysie se instalară la masă, iar Briony se aşeză cu sora ei, Iîngă foc, şi îşi aprinse o ţigară.

— Ce mai face Mama Jones? intrebă ea, indiferentă.

Molly clătină din cap şi-i răspunse sincer:

— M-aş mira să dureze pînă la Crăciun, Bri. De data aceasta este râu de tot. Dumnezeu s-o aibă în pază. Preotul vine diseară.

— O să trecem şi noi pe la ea, după ce mănîncă băieţii.

Molly o aprobă şi apoi se făcu din nou linişte. În cele din urmă, îşi înghiţi mîndria şi spuse:

— Ce mai fac Liselle şi Kerry?

Briony trase din ţigară. Dacă mama ei îi punea această întrebare, înseamnă că îşi recunoştea vina.

— Sînt bine, mamă. De fapt, ar putea spune că o duc grozav. Tatăl lui Liselle a venit aici, în vizită.

Briony avu satisfacţia s-o vadă albindu-se la faţă. Cînd auzi, îi scăpă din mînă lingura de lemn.

— Ce-ai spus?

— Că Evander Dorsey a venit în vizită, din Statele Unite. Liselle a fost foarte încîntată să-şi cunoască tatăl.

Briony se mustră pentru satisfacţia pe care o simţea să-i comunice toate aceste lucruri mamei sale, dar Dumnezeu îi era martor că primea exact ce merita.

— Nu m-ar mira să-i facă şi ea o vizită, la anul.

Molly se aplecă să ridice lingura. Apoi o băgă sub robinet şi spuse:

— Iisuse, Mărie şi Sf. Iosif! Cine ar fi crezut aşa ceva! Boysie şi Danny rîseră, amuzaţi de uimirea ei.

— Este un tip simpatic, bunico. Eu şi Boysie l-am îndrăgit. Daniel ştia prea bine că punea sare pe rană. Molly însă era destul de isteaţă să-şi dea seama că glumeau pe seama ei, aşa că se abţinu. Acum, cînd veniseră s-o vadă, îşi dăduse seama ce dor îi fusese de ei, mai ales de gemeni.

— Mă bucur că şi-a cunoscut tatăl. Cred că se simte uşurată. Aş vrea să ştiu însă cum a reacţionat.

Boysie rîse în hohote. Bunica lor îşi ducea penitenţa pînă la capăt.

— Ah, mai bine decît ne-am aşteptat, bunico. Mult mai bine, Molly dădu din cap şi începu să taie bucăţi mari de pîine caldă, scoasă din cuptor pentru gemeni. Apoi le puse în faţa lor şi-i lăsă să înfulece cît pofteau.

— Rosalee arată prost, mamă, a păţit ceva? o întrebă Briony, îngrijorată.

Molly dădu din mînă şi clătină din cap.

— Doar ştii cum este. Nu mai are poftă de mîncare de cîteva săptămîni. Cred că din cauza bolii Mamei Jones. Suportă greu orice schimbare. Şi i-a fost dor de voi.

Reproşul ei merse direct la ţintă, pentru că toţi trei se simţiră ruşinaţi.

Molly, satisfăcută că le plătise glumele făcute la adresa ei, se umflă în pene, încîntată.

Rosalee ghici că discutau despre ea şi scînci. Obrajii ei graşi erau albi şi ochii păreau opaci. Briony îi luă mîna într-a ei şi o strînse uşor.

— Acum sîntem aici. Mă gîndeam că o să vii la noi de Crăciun, mamă, împreună cu Rosalee.

Sora ei scînci şi îşi trase mîna. O lăsă să atîrne într-o parte şi se legănă pe scaun.

— O doare mîna, mamă? S-a lovit?

Molly ridică din umeri.

— Nu cred, dar, dacă stau bine să mă gîndesc, am observat că o ţine aşa de mai mult timp. M-am uitat la ea, săptămînă trecută, şi n-am descoperit nimic. Oricum, n-are nici un os rupt. Probabil, zăpada este de vină. Urăşte frigul. Nu vrea decît să stea lîngă foc, la căldură. Molly se aplecă spre fiica ei şi-i zîmbi. Nu-i aşa, draga mea?

Rosalee zîmbi la rîndul ei şi dădu din cap, păstrîndu-şi aceeaşi figură inexpresivă.

— Voi încerca să venim de Crăciun, dar Mama Jones... Doar n-o s-o părăsim...

— Da, ai dreptate.

Molly puse ibricul pe foc şi întrebă, cu nonşalantă:

— Tatăl lui Liselle... o să vină şi el de Crăciun?

— Da. Vom cina cu toţii, la mine acasă.

Briony se întristă în sinea ei. În momentul de faţă, păşea pe un teren minat în privinţa lui Evander şi a lui Liselle. Fata considera că Briony era vinovată de schilodirea tatălui ei şi, în realitate, era foarte adevărat. Dar trecuse atîta timp de atunci şi Lisele era mult prea tînără să înţeleagă situaţia de atunci.

— Cum este? Vreau să spun. tatăl lui Liselle?

Daniel şi Boysie o priviră compătimitor pe bunica lor. Nu putea nici măcar să-i rostească numele.

— Este O.K. Nu-i aşa, Danny? Şi o iubeşte pe Liselle cu adevărat. Cred că a fost un lucru bun pentru ea să-l întîlnească. Pare mai matură. Mai sigură pe ea.

Molly pregătea ceaiul, încercînd să-şi păstreze calmul. Şi, peste un timp, se duse la Mama Jones cu o farfurie de supă şi nişte pîine, urmată de Briony şi gemeni.

Rosalee rămase lîngă foc. Acum, înţepăturile din braţe începeau să se domolească, dar simţea aceeaşi apăsare peste piept, ca şi cînd ar fi susţinut o mare greutate.

Kerry nu mai cînta. De fapt, nu făcea altceva decît să bea. Şocul evenimentelor recente o afectase mai mult decît voia să recunoască. Tăieturile şi vînătăile păliseră. Îi spusese lui Liselle că se alesese cu ele, în urma unei căzături, iar ea nu făcuse nici un comentariu.

Credea, probabil, că fusese beată şi lucrul acesta o deranja mai mult ca orice. Rănile se vindecaseră, dar cauza lor rămăsese vie în amintirea ei. Evander încercase s-o şantajeze. Abuzase de încrederea ei. Fusese o proastă.

Iar acum, cînd îl vedea împreună cu Liselle, simţea că înnebuneşte. Muriseră trei oameni în urma acestui incident. Era sigură de asta. Gemenii nu-i lăsaseră să scape. Kerry se întreba ce ar fi gîndit Eileen despre băieţii ei, pe care-i lăsase în grija lui Briony.

Eileen, cu sufletul ei bun şi caritabil, Eileen care fusese prea bună să suporte această viaţă dură, Eileen, căreia îi simţeau lipsa tot mai mult.

Ce ar fi zis de băieţii ei, care lichidau oameni?

Lui Briony nici măcar nu-i păsa. N-o interesa atîta timp cît erau teferi.

Atîta timp cît familia ei ieşea triumfătoare. Kerry recunoştea, în sinea ei, că acum era geloasă pe Evander, pe prietenia care se înfiripa între el şi fiica lui. Liselle îi semăna din ce în ce mai mult. Uitase de mamă şi-l acceptase pe tatăl ei. Deşi acesta încercase să le distrugă pe amîndouă.

Briony spusese că Liselle nu trebuia să afle niciodată adevărul. Era bine să-l cunoască pe tatăl ei ca pe un om bun, aşa cum fusese cu douăzeci de ani în urmă, înainte să-i amărască viaţa.

Dar cu viaţa ei cum rămînea? Oare ea nu suferise ştiind ce copil zămislise? Ştiind că va trebui să suporte consecinţele?

Nu regretase destul că nu avusese curajul să-şi urmeze destinul?

Cu fiecare zi, apropierea dintre Evander şi Liselle adîncea prăpastia dintre ea şi fiica ei. Îi venea greu să-l ierte pe Evander pentru ceea ce încercase să facă.

Şi îi venea şi mai greu să accepte faptul că fiica ei se afla la graniţa dintre două lumi diferite.

Se consola, însă, că o să se întoarcă în Statele Unite, de Anul Nou.

Peste cîteva săptămîni, o să plece, şi relaţiile dintre ea şi fiica ei vor reveni la normal. Deşi, în adîncul sufletului ei, ştia că nimic nu va mai fi ca pînă atunci. Liselle şi Kerry făceau parte acum din lumi diferite, separate de culoarea pielii şi prejudecăţi.

Dar nu accepta, încă, acest fapt. Nu era destul de beată.

Da, nu era destul de beată să uite.

Nu încă.

CAPITOLUL 39

— Pomul ăsta este superb, Bri, zău aşa.

Briony zîmbi cînd văzu faţa radiind de fericire a lui Cissy.

— Nu-i rău dele, într-adevăr. Ce mai face doamna Horlock? Crezi că o să coboare mîine la cină?

Cissy pufni:

— N-ar lipsi pentru nimic în lume, mai ales că o să vină şi băieţii. Deşi, trebuie să recunosc, Bri, că s-ar putea să fie ultimul ei Crăciun.

Briony oftă.

— Acum, cînd Mama Jones e pe ducă şi doamna Horlock i-a luat-o pe urme, ne împuţinăm tot mai mult, nu-i aşa?

Cissy aprobă.

— Mă rog, băieţii şi Liselle o să se căsătorească, în curînd. Ca să nu mai vorbim de Becky şi Delia. Aşa că o să ne înmulţim din nou. Cînd îmbătrîneşti, nu te mai temi de moarte. Cel puţin nu la fel de mult ca în tinereţe. Doamna Horlock n-a dus-o prea rău. Iar acum este gata să se prezinte Judecăţii de Apoi. Mi-a spus-o chiar ea.

Briony ştia că Cissy vorbea aşa ca să capete curaj. Pe parcursul anilor, se ataşase foarte mult de doamna Horlock, ca de o mamă. Iar faptul

acesta o impresiona profund pe Briony.

Cissy muncea de mică, iar doamna Horlock fusese singura care-i spunea cîte o vorbă bună. Pînă s-o aibă pe ea, drept stăpînă, nu cunoscuse decît bătăi şi ocări.

Briony puse ultimele cadouri sub pom, zîmbind cînd îl văzu pe cel al lui Evander. Era, într-adevăr, un brad frumos şi va fi un Crăciun minunat. Va avea grijă personal de acest lucru. Liselle împlinea douăzeci şi doi de ani.

Ajunul Crăciunului fusese întotdeauna un moment magic pentru Briony, Chiar şi pe vremea cînd nu era sigură dacă o să găsească măcar o portocală în ciorapul ei. Lui Briony îi plăcea atmosfera sărbătorească. Trăia sentimentul că lua parte la un eveniment venerat în întreaga lume.

I se părea minunat să ştie că milioane de copii aşteptau Crăciunul, cu aceeaşi înfrigurare. Şi tocmai de aceea dona sume importante organizaţiilor de caritate. Participa şi la acţiunea „Cizme pentru copii”, dar cel mai mult se impitca în petrecerea anuală de Crăciun a Bisericii Catolice, la care fiecare copil, indiferent cărei religii aparţinea, primea cîteva dulciuri şi fructe.

Gîndul că o să-i facă fericiţi o entuziasma.

Îi cumpărase lui Rosalee o haină viu colorată, ca în fiecare an. O haină groasă, din lînă, care o să-i placă la nebunie. Mîngîie ambalajul argintiu. De-abia aştepta s-o vadă pe Rosalee cum o să-l rupă, nerăbdătoare.

Va fi un Crăciun fericit.

Evander se simţea din ce în ce mai apropiat de fiica lui. După un început deosebit de dificil, ajunseseră să se respecte şi să-şi cîştige încrederea. Ştia că fetei îi venea greu să-i privească mîinile şi o înţelegea. Nici pentru el nu era uşor.

Acum aproape că nu-i mai foloseau la nimic. Cîntatul la pian devenise un calvar, deşi nu suporta să renunţe. Muzica era sensul existenţei sale. Cînd auzea un ritm sau cîteva note, îl cuprindea nostalgia să cînte sau se întrista, ştiind că n-o să mai cînte niciodată. Îi venea, de asemenea, greu să dea ochii cu Kerry. Dacă ar reuşi să se împace cu ea, ar fi fericit. Dar Kerry nu reuşise să-l ierte şi o înţelegea.

Liselle observă că tatăl ei se schimbase la faţă. Tată! Cuvîntul i se părea ciudat, străin. Deşi ştia că acesta era purul adevăr. Bărbatul cu voce groasă şi degete deformate fusese motivul existenţei ei. Îi venea foarte greu să-l vadă tînăr, chipeş, adorat de femei, ţinînd-o în braţe pe mama ei. Acum nu mai era afectată de originea ei.

Ştiuse din copilărie că era diferită, că avea sînge amestecat. Dar faptul că i se confirmase era o mare uşurare pentru ea. Pe parcursul anilor, i se oferiseră numeroase ocazii să-şi găsească un prieten. Dar îi refuzase pe toţi. Pentru că, în adîncul sufletului, dorise să evite orice complicaţie..

Acum regreta doar că nu era mai neagră, ca să nu mai existe nici o îndoială în privinţa originii ei. Această piele albă, un alb iluzoriu, îi va aduce numai necazuri. Cel puţin cu albii. Îşi dădea seama acum că Bessie şi formaţia lor o recunoscuseră de la început drept una de-a lor. Şi nu pentru că ştiau de Evander, ci fiindcă trăiseră printre mulatri de tot felul.

Doar că mulatrii lor din America proveneau din femei negre şi bărbaţi albi. Mama ei, ca de obicei, trebuia să fie altfel decît toată lumea.

Gîndul acesta o făcu să zîmbească. Îşi respecta enorm mama, mai ales acum, după ce aflase că păstrase copilul, înfruntînd-o pe Molly şi întreaga familie. Kerry, oricît părea de slabă, fusese destul de tare să sfideze lumea. Iar acest fapt era de ajuns să-i cîştige respectul şi admiraţia lui Liselle.

Simţise înstrăinarea dintre părinţii ei şi regretă nespus, pentru că, la început, simţise entuziasmul mamei sale, cînd le făcuse cunoştinţă unul cu altul. Dar se schimbase ceva şi Liselle ar fi dat oricît să afle ce anume.

Sorbi cafeaua rece şi se strîmbă. Evander îi zîmbi. O privea tot timpul şi, în loc s-o deranjeze, îi făcea plăcere. Era privirea unui om care n-o lua drept altcineva.

— De ce mama este atît de pornită împotriva ta? il întrebă ea, în şoaptă, cu un glas răguşit. Evander se gîndi dacă n-ar trebui să-i spună, totuşi. Cred că am dreptul să ştiu.

Parcă ar fi fost Kerry, cu ani în urmă, cînd dorise să afle despre familia şi viaţa lui.

— Uite ce este. Mama ta şi cu mine. Nu pot să-ţi spun decît că i-am făcut ceva rău. Foarte rău. Dacă o să afli, s-ar putea să mă priveşti cu alţi ochi.

— Trebuie să ştiu. Pe mama o cunosc de-o viaţă. Sînt perfect conştientă că bea şi este egoistă, uneori, dar trebuie să aflu totul. Absolut tot ce este în legătură cu noi trei. Doar aşa voi putea să- mi recapăt identitatea.

Evander încuviinţă din cap, înţelegînd logica gîndirii ei. Avea o fiică înţeleaptă. Avea aceeaşi candoare ca mama ei şi semăna puţin cu propria lui mamă, o femeie care îşi pusese la punct băieţii şi soţul.

— Este o poveste lungă. A început cînd m-am întors în Statele Unite.

Îi povesti despre viaţa lui, omiţînd aspectele cele mai sordide, fără să-i ascundă însă adevărul. Îi prezentă lucrurile aşa cum fuseseră în realitate.

Pînă cînd Liselle, cu imaginaţia ei, a sesizat atmosfera sordidă. A simţit declinul acestui bărbat, mîndru odată, într-o ţară în care culoarea pielii era o povară destul de grea, chiar şi fără să fii infirm. A văzut, cu ochii minţii, tragedia sa de pianist ratat, alunecînd într-o existenţă mizeră, greu de imaginat pentru majoritatea englezilor.

Cînd a ajuns la episodul întîlniri cu Skip, a ezitat şi Liselle i-a turnat un pahar cu scotch, aşteptîndu-l să bea, ca să capete curaj.

L-a lăsat să vorbească fără ca ea să scoată un cuvînt. I-a urmărit mîinile mişcîndu-se inconştient, paloarea feţei, l-a povestit totul, în afară de faptul că verii ei gemeni îi uciseseră pe americani.

Ştia, instinctiv, că nu trebuia să afle chiar totul. De exemplu, omisese episoadele cînd cîntase la pian în bordeluri ieftine, pentru tîrfe pline de sifilis. Unele lucruri nu puteau fi scoase la iveală, chiar dacă erau adevărate.

Cînd termină, Liselle îl privi cu luare-aminte cîteva clipe. Îi era imposibil să-i citească gîndurile. Se întrebă dacă o să-i întoarcă spatele pentru totdeauna şi, în clipa aceea, se mişcă.

Îngenunchind dinaintea lui, îşi ridică faţa spre el şi atunci îi citi în ochi

toată tristeţea şi dragostea. Îi cuprinse talia involuntar, primul gest tandru din partea ei. Îşi sprijini fruntea de degetele lui schilodite şi îi simţi lacrimile fierbinţi. O luă în braţe, sărutîndu-i părul parfumat. Era pentru prima oară cînd îşi îmbrăţişa fiica.

Şi, în momentul acela, izbucni şi el în plîns. Pentru fiica lui, pentru el şi pentru Kerry. Frumoasa lui Kerry, care luase tot ce-i oferise, fără să se gîndească măcar o clipă la ea sau la consecinţele iubirii ei. Îi făcuse mai multe necazuri decît ar fi meritat. Mult mai multe decît şi-ar fi imaginat vreodată.

Da, în primul rînd plîngea pentru Kerry a lui, pentru fata care fusese şi femeia care devenise. Avusese o mare influenţă asupra ei şi nu se mîndrea deloc cu acest fapt.

Totul începuse în camera aceea murdară din Stepney. Şi se sfîrşise aici, într-un hotel luxos din Mayfair.

Fiica lui aflase totul şi-l acceptase.

Bernadette îl văzu pe Marcus ieşind din casa din Hyde Park, cu o blondă. Fata, pentru că nu avea mai mult de nouăsprezece ani, era înaltă, mlădioasă, cu părul des, tuns în stil paj, şi picioarele lungi, superbe. Deşi era înfăşurată într-o haină de blană, se vedea că avea sîni mari.

Bernie îi urmărea din taxi, observînd totul. Marcus descuiase portiera maşinii sale, iar blonda se agăţase de braţul lui, în timp ce-i vorbea. Bernadette îşi muşcă buza, furioasă.

Deci, aşa arăta concurenta! Ei bine, se lămurise. Domnişoara era mai frumoasă decît ar fi crezut şi, în adîncul sufletului ei, îl înţelegea pe Marcus. Dacă lucra în casa din Hyde Park, înseamnă că era o tîrfă de lux. Foarte scumpă şi tînără, dar tot o tîrfă. Se culca cu bărbaţi pentru bani. Cu excepţia lui Marcus, bineînţeles. El nu era genul care să-şi cumpere o femeie. În primul rînd, era prea chipeş pentru asta.

Taximetristul îşi răsuci încă o ţigară şi tuşi răsunător, sîcîind-o.

— Ai terminat treaba, iubito?

Bernadette pufni, enervată:

— Nu, n-am terminat-o. Te plătesc, aşa că ţine-ţi gura şi aşteaptă pînă o să-ţi spun încotro s-o iei.

Taximetristul, obişnuit cu tot felul de clienţi ciudaţi, se mulţumi doar să ridice din umeri.

— Bine, iubito. N-are rost să-ţi ieşi din fire pentru asta!

Bernie fierbea de furie. Dacă ar fi fost blonda cealaltă, s-ar fi întrecut în politeţuri. Ei nu i-ar fi vorbit aşa. Ar fi încremenit în taxi pînă în ziua Judecăţii de Apoi, dacă ar fi avut-o lîngă el.

Un ticălos cu două feţe! Toţi erau nişte ticăloşi cu două feţe. Mai ales Marcus. Da, da, mai ales el. Furia ei, inutilă, o înnebunea. O enerva orice: străzile pline de zăpadă, şoferul. Chiar şi faptul că blonda respira.

— Du-mă acasă. Repede!

Fetele se întorseseră, probabil. Trebuiau să împacheteze cadourile. Ce Ajun de Crăciun o să aibă! În timp ce mergeau, se gîndi la Marcus şi la fată. Acum îi părea rău că o văzuse, pentru că nu ştia ce să facă. Cum ar fi putut o femeie de patruzeci de ani să concureze cu ea?

Putea fi mama copiilor lui Marcus, putea să se ocupe de gospodărie şi

să împartă patul cu el. Dar ştia că, în privinţa sexului, adică să trăiască o viaţă sexuală adevărată, aşa cum o trăise în primii ani, înainte să nască, nu mai putea fi vorba. Acum o poseda, uneori, îi spunea că o iubea, îşi vărsa sămînţa în ea, sperînd că va rămîne gravidă şi îi va face un fiu, iar apoi sforăia, visînd-o probabil pe blonda lui cu picioarele lungi.

Bernadette îi plăti taximetristului şi aşteptă să-i dea restul, hotărîtă să nu-i ofere nici un bacşiş. Omul îi trînti banii în mînă şi se uită, cu jind, la casa ei mare. Ştia ce gîndea. Locuieşte într-un asemenea loc şi nu-i în stare să dea un bacşiş de Crăciun! Era convinsă că o să povestească tuturor, la cîrciumă, apoi acasă, soţiei şi familiei. Casa o să crească, exagerînd de fiecare dată, pînă o să-şi imagineze cu toţii că a lăsat-o la Palatul Buckingham.

Se îndreptă spre intrare deprimată şi dezamăgită.

Acum îi era ruşine că se purtase aşa cu taximetristul. Ar fi trebuit să-i lase un bacşiş. Doar era Ajunul Crăciunului. Da, era Ajunul Crăciunului, iar ea avea patruzeci şi doi de ani şi soţul ei se distra cu o amantă tînără.

Aici era problema.

Cînd deschise uşa, se enervă şi mai rău. Rebecca şi Delia se băteau în hol. Delia, agresivă ca întotdeauna, o apucase de păr pe sora ei. Copleşită de tot ceea ce i se întîmplase în ziua aceea, Bernadette le plesni pe amîndouă, cu poşeta ei neagră de piele. Le pocni fără milă, indiferentă la strigătele şi lacrimile lor.

Apoi, ridicîndu-şi geanta ameninţător, le strigă:

— Plecaţi din calea mea, amîndouă.

Delia deschise gura să protesteze şi primi încă o lovitură dureroasă.

Bernie îşi scoase haina, pălăria şi mănuşile şi se trînti pe un scaun. Văzu bradul şi-i veni să-l distrugă. Să distrugă orice îi amintea de Crăciun.

Cina urma să fie servită în curînd, iar Briony şi Tommy pregăteau băuturile pentru întreaga familie. Veniseră cu toţii. Inclusiv Molly, foarte spăşită, privindu-l pe negru - tot nu reuşise încă să-i spună Evander

— Discutînd prietenos cu Liselle. Se cutremura ori de cîte ori îl vedea. Continua să-şi spună că era împotriva firii, dar se controla, ştiind că toţi erau cu ochii pe ea.

Gemenii discutau cu Tommy şi Marcus despre afaceri, aşa cum era normal, după părerea lui Molly. Kerry bea de una singură. De-abia îi răspundea lui Bernadette cînd o întreba cîte ceva.

Delia şi Becky stăteau pe podea, ca nişte iepe tinere, cu picioare lungi, încălţate în şosete albe. Lui Molly îi părea rău că Abel nu venise, dar trebuia să stea cu mama lui. Doamna Horlock urma să coboare de-abia a doua zi, deşi Molly se hotărîse s-o viziteze mai-nainte. Anul acesta erau zgîrciţi cu băuturile. Lui Molly îi dăduseră un fel de apă de ploaie.

Rosalee stătea Iîngă Briony, cu un pahar cu băutură în mînă. Briony observă că îi venea greu să ţină paharul şi i-l duse uşor la buze. Rosalee sorbi, încurajată de sora ei.

— Te simţi bine, Rosalee?

— Bri. Bri.

Vorbea mai încet ca de obicei. Şi îşi ţinea braţul drept, la piept. Se

vedea că suferă.

Briony îşi propuse ca, după Crăciun, s-o ducă imediat la Mile End Hospital, la doctorul Matherson. O plăcea pe Rosalee şi era bun cu ea. Sora ei nu se simţea bine şi Briony se întrebă dacă nu cumva intrase, mai devreme, în menopauză.

Transpira din abundenţă, oricît ar fi fost de frig, şi era umflată la faţă, deşi slăbise. Se părea că o durea şi braţul. Ceva nu era în regulă.

Briony o sărută şi o făcu să surîdă ca altădată. Apoi se uită la Tommy. Împreună, alcătuiau o echipă trăsnet. Răsună o bătaie în uşă şi se duse s-o întîmpine pe Mariah. Acum se adunaseră cu toţii, aşa că puteau să se aşeze la masă.

— Intră şi dezbracă-te. Te-am aşteptat. Ai întîrziat fiindcă ai trecut pe la stabilimente, nu-i aşa?

Briony înălţă din sprîncene şi Mariah rîse.

— Hai să spunem că am dat o raită! Crăciunul este o noapte foarte agitată şi am vrut să încurajez puţin fetele.

— Înţeleg că vii la slujba de la miezul nopţii?

Mariah îşi scoase haina şi rămase într-o rochie albă cu auriu, stridentă şi strîmtă, nepotrivită pentru vîrsta ei.

— Bineînţeles. Dacă Maria Magdalena a fost destul de bună pentru Iisus Hristos, atunci sînt şi eu, mai mult ca sigur.

Briony rîse cînd auzi blasfemia, deşi n-ar fi tolerat-o dacă ar fi rostit-o altcineva.

Bernadette era tăcută şi Briony îi observă privirea tristă în timpul mesei. Nu mîncase aproape nimic şi i se adînciseră ridurile în jurul ochilor. Ar fi vrut ca Bernie să fie mai elegantă. Doar avea tot timpul la dispoziţie.

Remarcase că nu-şi slăbea bărbatul din privire şi oftă. Marcus o înşela de ani de zile. Bernie ştia. Discutase cu Briony de nenumărate ori despre acest subiect. Dar nu o deranjase pînă acum. Fusese sigură că doar pe ea o iubea şi-i era de ajuns. Briony se oferise, odată, să-l ia la rost, iar Bernie se amuzase. Marcus era un bărbat prea chipeş ca să nu atragă atenţia altor femei. Iar pe ea n-o afectase atîta timp cît îşi vedea de casă şi era discret. Şi Briony o admirase. Acum, însă, se întrebă ce o schimbase şi hotărî s-o urmărească mai atent. O s-o ajute, dacă stătea în puterile ei.

Gemenii discutau cu Evander. Briony îi privea. Era ciudat, dar cu cît îl vedeau mai mult, cu atît se ataşau de el. Ascultau, vrăjiţi, poveştile sale despre America. Erau interesaţi de viaţa de acolo, de maşinile şi moda americană. Ce mai, Statele Unite îi fascinau.

La zece, cina aproape se terminase. Rămăsese doar să se servească desertul, cafeaua şi brandy-ul. Briony era încîntată de atmosferă, deşi o îngrijora ceea ce observase. Tommy se uită la ea şi-i făcu cu ochiul.

Bernadette remarcă gestul lui şi se întristă şi mai rău. Toţi o tratau cu dispreţ. Absolut toţi.

I se părea atît de nedrept! Încercase să fie respectată, bună, şi la ce-i folosise? La nimic. Soţul ei întreţinea relaţii sexuale, cu o tipă care ar fi putut să-i fie fiică, iar sora ei, patroană de bordeluri se împăcase cu amantul ei.

Chiar şi beţiva de Kerry, Doamna Voce de Aur stătea la masă cu negrul ăsta solid, care era tatăl copilului ei. Copilului ei nelegitim! Iar cioroiul era tratat regeşte, în timp ce pe ea n-o băga nimeni în seamă. N-o băgau în seamă, ca de obicei, şi o făceau să se simtă inutilă.

Toate, exclusiv Rosalee, duseseră o viaţă pătată, nerespectabilă, iar ea, singura femeie măritată din familie, avea acum cele mai mari necazuri!

Vechea Bernie începea să iasă tot mai mult la suprafaţă. Bernie, care era geloasă pe toată lumea - pe surorile ei, pe prietene, pe toate. Care dorea răul tuturor.

Biserica Sf. Vincent era plină, ca de obicei, în seara de Crăciun. Majoritatea irlandezilor respectau cu stricteţe sărbătorile religioase tradiţionale: Crăciunul, Paştele, zilele sfinte ale Apostolilor şi Miercurea Cenuşii.

În primul rînd, Briony o ţinea pe Rosalee de mînă şi-i arăta ieslea, ca în fiecare an, iar sora ei o asculta, fascinată. Cînd sosi preotul, toţi băieţii erau în altar, serioşi, deşi unii din ei miroseau suspect a ţigări.

Începu slujba. Gemenii şi familia Cavanagh ascultau vrăjiţi. Pacea divină coborîse peste întreaga congregaţie şi lui Briony i se părea că biserica era un colţ de rai pe pămînt.

Lîngă ea, Rosalee respira greoi şi Briony o luă, blînd, de mînă. Era slujba cea mai lungă de sărbători şi cei care veniseră se înghesuiau în număr mare. Rosalee adormi, sprijinită de braţul ei. Ca să n-o trezească, îl puse pe Tommy s-o susţină, în timp ce ea se duse să se împărtăşească.

Bărbatul se uită la ea şi încremeni. Capul lui Rosalee atîrna într-o parte şi ochii, pe jumătate închişi, priveau în gol. Îşi dădu seama, imediat, că murise. O luă în braţe şi o strînse la piept. Rămase aşa, pînă la sfîrşitul slujbei, abţinîndu-se, cu greu, să nu plîngă pentru femeia pură şi inocentă, care nu cunoscuse păcatele lumii.

După ce îi binecuvîntă pe toţi, părintele Tierney îi rugă pe cei adunaţi să asculte cu atenţie ce avea să le spună. Îşi drese glasul şi zise:

— În seara aceasta, în biserica noastră se află o femeie care aparţine acestei comunităţi, încă din copilărie. Toţi se uitară la Briony. După cum ştim, a fost întotdeauna mînă largă. Se auziră rîsete şi Briony se înroşi la faţă. Iar acum, această femeie şi cei doi nepoţi ai ei, gemenii teribili, cum îi numeam cînd erau băieţi de altar, au donat peste douăzeci de mii de lire sterline pentru orfanii mei. Se opri să dea importanţă spuselor sale, conştient de efectul pe care-l produsese, apoi continuă: De aceea, vreau să le mulţumesc de faţă cu toţi şi să-mi exprim respectul faţă de ei. Mai întîi, pentru că sînt buni catolici şi, pe urmă, pentru că sînt nişte oameni cu suflet bun. Da, aceasta este familia Cavanagh.

Ridică vocea să sublinieze ultimele două cuvinte, dezlănţuind un ropot de aplauze.

Briony şi gemenii rămăseseră uluiţi de gestul preotului. Nu se aşteptaseră. Părintele Tierney făcu semnul crucii în faţa altarului şi apoi coborî să dea mîna cu gemenii şi Briony, mulţumindu-le încă o dată.

Tommy o susţinea pe Rosalee, ascunzînd cumplitul secret. Aşteptă pînă ce biserica începu să se golească, iar apoi îi făcu semn lui Boysie şi-i

împărtăşi nenorocirea. Băiatul îngenunche dinaintea lui Rosalee şi îi puse mîna pe faţă. Apoi, spre uimirea preotului, începu să suspine sfîşietor, atrăgînd atenţia celor din jur. Kerry, beată cum era, înţelese mai repede decît toţi ceilalţi. Începu să plîngă singură, pînă cînd Evander, care produsese un adevărat şoc congregaţiei, îi puse un braţ pe umeri şi încercă s-o consoleze.

Briony încremenise în loc. Stătea lîngă sora ei, în timp ce preotul îi întinse un scaun şi şoptea rugăciunile, pentru morţi.

Rosalee a ei murise.

Rosalee a ei, pe care o iubise toată viaţa. O îngrijise şi o hrănise în subsolul îngheţat. Se jucase cu ea şi o alintase. Rosalee, sora şi prietena ei, dispăruse pentru totdeauna.

Săraca Rosalee, spuneau mereu oamenii, fără să-şi imagineze cît era de bogată.

CAPITOLUL 40

— Nu-mi pasă că este Crăciunul. Nu-mi pasă nici dacă însuşi Hristos ar veni aici să joace. Vreau banii mei, Davey. Îi vreau acum.

Boysie era negru la faţă de supărare.

Davey Mitchell îl privea îngrozit, deşi se străduia să-şi ascundă spaima.

— Uite ce este, Boysie, am împrumutat banii de la tine şi îmi ceri dobîndă. O să-ţi plătesc, să n-ai nici o grijă.

Boysie strînse pumnii, ameninţător.

Davey era disperat.

— Nu mă purta cu vorba, Davey, nici să nu te gîndeşti. Ai împrumutat o mie şi acum îmi datorezi două şi jumătate. Vreau banii pînă la Anul Nou. Dacă nu, îţi promit că o să-ţi pară rău.

Davey înghiţi în sec.

— O să-i ai.

Îl privi, nevinovat, iar Boysie începu să pufnească pe nări. Davey Mitchell îl scotea din sărite. Era prea sigur de el. Împrumutase o mie de lire sterline să-şi deschisă propria lui sală de jocuri, iar Boysie şi Daniel îi dăduseră banii, cu toată încrederea. Ştiau, din surse sigure, că-i mergeau bine afacerile, aşa că unde erau banii? Dobînda creştea de la o zi la alta, dar Davey nu părea îngrijorat. Îi purta cu vorba de fiecare dată cînd trimiteau pe cineva să ia datoria. Acum, Boysie îl vizitase personal şi era supărat, foarte supărat. Davey ar face bine să-şi ţină gura aia bogată de jidan şi să lase nasul jos, dacă nu voia să dea de bucluc.

Boysie îl lovi în piept.

— Ai grijă să pregăteşti banii, dacă nu vrei să-ţi împrăştii intestinele în tot cartierul! Ai înţeles?

Davey îl aprobă, dar tot nu părea, cu adevărat, speriat şi Boysie de-abia se abţinea să nu-l plesnească.

Ieşi din birou şi se duse în sala de jocuri. Cînd se urcă în maşină, inspiră adînc, de cîteva ori, să se calmeze. Se gîndi cîteva clipe şi hotărî să-i ceară o contribuţie mai mare lui Davey, după Anul Nou. Poate o să-i ia localul, ca să-l înveţe minte!

Zîmbind, bine dispus acum, porni motorul. Următoarea escală era la Lian O'Docherty, un agent de pariuri, care-i datora două miare. Era un platnic bun, de obicei, dar asta nu-l oprea pe Boysie să-i ceară banii imediat.

Trebuia să facă ceva şi nu găsise altceva mai bun.

Spre deosebire de Daniel, care o jelea pe Rosalee în dormitorul lui, Boysie avea nevoie de acţiune. Şi o s-o găsească, pe Dumnezeul lui, chiar dacă ar fi să-şi frîngă gîtul.

Briony şi Tommy făceau ultimele pregătiri pentru înmormîntarea lui Rosalee. Aleseseră coşciugul, giulgiul era fin, dintr-un material roz cu alb, iar mătăniile din mîna ei, din lemn de măslin, fuseseră aduse tocmai de la Ierusalim şi dăruite de preot lui Briony. Fuseseră binecuvîntate de Papa însuşi.

În timp ce stabilea meniul şi alte amănunte, lui Briony îi venea să urle. Ori de cîte ori se gîndea la Rosalee, moartă în biserică, o apuca nebunia. Urma să fie îngropată lîngă Eileen. Cel puţin, vor fi împreună. Toţi din familia Cavanagh vor fi împreună, pînă

Tommy îi văzu faţa răvăşită şi o sărută, blînd. Briony se cuibări la pieptul lui. Era epuizată de nesomn şi o strînse în braţe. Ce s-ar fi făcut fără el? Fusese ca o stîncă de neclintit. O ajutase cînd crezuse că o să se prăbuşească, pentru că se simţea secată de energii. Forţa aceea fenomenală, care o caracteriza, dispăruse şi acum îi venea greu să ridice pînă şi receptorul. Mariah îi spusese s-o ia uşor şi să lase totul în seama ei, iar Briony îi era recunoscătoare. Nu mai avea chef nici de afaceri, fiindcă n-o ajutau să uite de moartea surorii ei. Rosalee făcuse parte din viaţa ei. Şi îi venea greu să-şi imagineze viitorul, fără ea.

Doctorul spusese că avusese o criză cardiacă. De aceea o duruseră, probabil, braţele şi pieptul. Dar nu ştiuse să spună ce o supăra. Briony se învinuia că n-o dusese imediat la doctor şi nu-şi dăduse seama cît era de bolnavă şi nu se interesase suficient de ea.

Tommy spusese să li se aducă un ibric cu cafea fierbinte şi, cînd îi umplu o cană, îl binecuvîntă din nou pentru ajutorul lui. Cum Dumnezeu rezistase, fără el, în toţi aceşti ani? De ce îl lăsase să plece?

O uimea că-şi imaginase odată, să trăiască despărţiţi.

Davey Mitchell era în localul The Volteer, din Barking, şi bea cu cei doi fraţii Mecain. Erau respectaţi amîndoi pentru duritatea lor, deşi le plăcea să glumească şi îşi atrăseseră simpatia celor din jur. Aveau un simţ al umorului foarte dezvoltat şi se întreceau să spună glume cît mai reuşite.

Lucrau pentru gemeni şi o făceau cu plăcere. Erau prieteni cu Davey Mitchell de cîţiva ani. Acum, Davey stătea la bar, cu un pahar mare de scotch în faţă şi se amuza de glumele lor.

Pete Mecain spunea ceva nostim, ca de obicei:

— Un tip se duce la frizer şi spune: „Vreau să mă tunzi în felul următor: ras în mijlocul capului şi cu margini de cinci lungimi diferite, de jur-împrejur”. Iar frizerul îi răspunde: „Nu pot, domnule!” „Şi de ce mă rog? Doar aşa m-ai tuns ultima oară!”

Jamie Mecain pufni în rîs, la fel ca toţi ceilalţi din bar. Davey comandă încă un rînd de băuturi, în timp ce Jamie Mecain începu să spună:

— Dar de asta, ce părere aveţi? Un tip se duce la înmormîntarea unui bătrîn de optzeci de ani şi vede o mulţime de fete tinere plîngînd la mormîntul lui. „De ce jelesc?” îl întrebă el pe gropar, iar acesta îi răspunse: „Pentru că bâtrînul a fost un amant pe cinste!” „Hai, nu-ţi mai bate joc de mine!”, zise tipul, la care groparul protestează: „Nu-mi bat joc, băiete, află că a trebuit să-i trag un ciocan peste sex, ca să pot închide capacul sicriului”.

Davey şi cei prezenţi hohotiră. Însă Maisie, femeia de la bar, le servi băuturile strîngînd din buze. Jamie o apucă de mînă.

— Iartă-mă, Maisie, gluma a fost cam decoltată, recunosc.

— Bine că ţi-ai amintit că mai sînt şi doamne prin preajmă, Jamie Mecain.

Davey trînti o bancnotă de cinci lire pe bar şi spuse:

— Doamne, pe dracu’! Nu văd nici o doamnă pe aici, iubito!

Maisie smulse banii şi-i trînti restul într-o baltă de bere.

Davey se uită la banii uzi şi Maisie îi zîmbi, sarcastic. Apoi o ameninţă cu degetul.

— Ia-i de acolo imediat, dacă nu cumva vrei să-ţi pară rău!

Pete şi Jamie oftară adînc.

— Lasă pe noi, Maisie. Încetează, Davey, te-ai îmbătat.

Bărbatul se întoarse spre Jamie, zîmbind.

— Să nu-mi spui mie ce să fac, ai auzit! Puţin îmi pasă că lucraţi pentru nătărăii ăia de Cavanagh!

Pete făcu un pas spre Davey, dar Jamie îl opri. Acum le pierise rîsul.

— Eşti beat, aşa că nu iau în seamă ce vorbeşti. Hai, mai bine du-te acasă.

În bar se făcuse o linişte desăvîrşită. Toţi erau atenţi la ce se petrecea.

Davey era beat criţă şi nu mai ţinea cont de ce spunea, aşa că le zise, cu un glas piţigăiat:

— Ce-i cu voi, băieţi? Aţi făcut în pantaloni de frică să nu audă gemenii ce am spus despre ei? Vă temeţi că o să-şi pună mătuşile să mă pedepsească? Nebuna aia grasă a crăpat zilele trecute! Bine a făcut. Păcat că n-au crăpat cu toatele. Fac afaceri în oraşul ăsta, înainte ca ei să vină pe lume!

Toţi rămaseră uluiţi şi Jamie clătină din cap.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile.

— Ce, aveţi de gînd să le povestiţi ce-am spus? Hai, duceţi-vă mai repede, ce mai aşteptaţi? Să vedeţi dacă-mi pasă!

Pete Mecain îl lovi în piept.

— Nu-i’ nevoie să-i spunem, ticălos idiot ce eşti. Te-a auzit toată cîrciuma! Ce te-a apucat, Davey? Te-ai săturat de viaţă?

Davey se îndreptă, clătinîndu-se, spre ieşire. Apoi se întoarae, rîzînd, şi le spuse:

— Nu dau doi bani pe Cavanagh! Nu mă sperie ei pe mine!

Tommy auzi de incidentul cu Davey înaintea gemenilor şi se întristă. Intenţiona mai de mult să discute cu Briony despre ei, dar nu i se păruse niciodată momentul potrivit.

Acum era sigur că Davey îşi semnase condamnarea la moarte. Boysie şi Daniel nu vor accepta să înghită asemenea umilinţă. Iar Davey Mitchell ar fi trebuit să-şi dea seama, oricît de beat ar fi fost.

Însă gemenilor trebuia să li se atragă atenţia că nu puteau omorî oameni, după bunul lor plac.

Erau prea violenţi, fără un motiv temeinic. Chiar şi pentru o datorie cît de mică, reacţionau atît de dur, încît uimiseră întreaga lume interlopă londoneză. Pentru cîteva sute de lire, Boysie sau Daniel schilodiseră diverşi indivizi, pe viaţă.

Pe un tip îl făcuseră praf numai pentru şaptezeci de lire. Erau lipsiţi de orice logică.

Îi lăsau în pace pe cei care le datorau sume însemnate, iar apoi Boysie apărea, pe neaşteptate, şi pretindea să-i dea toţi banii, pe loc. Într-o zi, vor da de dracu'l

O să discute cu ei. Trebuia să facă măcar atîta lucru, de dragul lui Briony.

Erau băieţii ei, indiferent de faptele lor. Oricît de mari ar fi fost, ea îi considera copiii lui Eileen şi le ierta totul.

Briony se îndrepta spre dezastru şi, în adîncul sufletului, Tommy ştia că nu putea s-o oprească.

Boysie intră în capelă. Daniel era deja acolo, lîngă sicriul deschis.

Era palid la faţă şi privea în gol. Îi întinse mîna fratelui său şi Boysie i-o strînse.

— Biata mătuşă Rosalee! Uită-te la ea, Boysie. N-a făcut nici un rău nimănui.

— Da, ştiu. Mătuşa este distrusa.

Boysie vorbea încet. Privi sicriul, timp de cîteva secunde, apoi spuse:

— Ştiam că o să te găsesc aici, Danny Boy. Am trecut şi eu mai devreme, după ce m-am întîlnit cu ticălosul de Mitchell. Presupun că ai auzit.

Danny se întunecă la faţă.

— Da, am auzit.

— Deci, ce-ai zice să-i facem o vizită?

Danny se întoarse pe scaun şi strînse, cu toată puterea, mîna fratelui său, răspunzîndu-i, zîmbind:

— Tu ce crezi?

Gemenii se priviră drept în ochii lor albaştri, adînci. Apoi Boysie rîse din tot sufletul.

— Mă gîndeam că ai să spui asta. Să mergem!

Mariah veni s-o vadă pe Briony în jur de ora şase. O sărută pe obraz, îl salută pe Tommy, apoi, după ce bău un brandy, îi spuse ce avea pe suflet.

— Ascultă, Bri, ştiu ce este pe capul tău, dar trebuie să-ţi vorbesc.

Este vorba de gemeni.

Briony înălţă din sprîncene şi Tommy îşi plecă privirea, mulţumit că Mariah luase iniţiativa înaintea lui. Ştia foarte bine ce o să-i spună.

— Ce s-a întîmplat cu băieţii, Mariah? O întrebă Briony, pe un ton neutru.

— Ticălosul de Davey Mitchell s-a luat de ei, azi după- amiază, la The Volunteer. I-a insultat. Şi a jignit-o pe Rosalee.

Briony se încruntă.

— Continuă, te rog.

Mariah sorbi din pahar.

— Se zvoneşte că gemenii sînt pe urmele lui, însetaţi de sînge. Trebuie să-i opreşti. Am aflat că poliţia este pe urmele lor vor neapărat să pună mîna pe ei, Briony. Dacă se ating de Mitchell, sînt terminaţi. N-o să-i scape toţi judecătorii şi politicienii noştri. Vor să-i acuze de crimă.

Tommy rămase impresionat de felul în care Mariah expusese întreaga situaţie. Nu o luase pe departe, aşa cum ar fi făcut el. Vorbise direct, la obiect.

Briony medita, tăcută, la ce auzise.

— Au scăpat de sub control, Briony. Ţi-am mai spus şi altădată. Trebuie să-i struneşti acum, înainte să fie prea tîrziu. Dacă-l lichidează pe Mitchell, o s-o încurce, iar toate donaţiile tale şi prietenii din East End n-o să le servească la nimic.

— Ce-a spus Mitchell despre Rosalee?

Mariah dădu din mînă.

— Aiureli de beţiv. Ce contează? Cuvintele nu-i mai pot face nici un rău. Acum este departe, Bri...

Briony se ridică şi puse paharul jos. Apoi îşi aprinse o ţigară şi trase adînc fumul, în plămîni.

Mariah oftă.

— Pentru numele lui Dumnezu, Tommy, spune-i şi tu! Poate pe tine o să te asculte.

— Mariah are dreptate, Briony. Nu-i lăsa să se apropie de Mitchell. Toată lumea vorbeşte că o să între la zdup, dacă se ating de el. Voiam să discut cu ei şi nu ştiam ce să fac.

Briony dădu din cap, privind în gol.

— Lasă-i în seama mea!

Bernadette stătea în bucătărie şi mînca o bucată mare de prăjitură. Ştia că obişnuia să înfulece cînd era supărată. Ar fi trebuit să se abţină, pentru că se îngrăşa.

Casa era tăcută ca un mormînt. Fetele erau la mama ei; Mama Jones trăgea să moară şi trebuia îngrijită. Fetelor le plăcea să-şi ajute bunica şi Molly se bucura de compania lor. Liselle de-abia îi vorbea şi gîndul acesta o amuza pe Bernadette.

Liselle era ca o eroină de roman. Sau, cel puţin aşa se credea. Pentru că era tînără şi avea o mamă vestită, considera că este deosebită. Cînd, de fapt, nu era decît o corcitură!

Bernadette îşi dădu seama că era răutăcioasă şi se ruşină în adîncul sufletului, dar îi făcea bine. Cine dracu’ se credeau?

Erau un nimic, nişte persoane lipsite de importanţă. Şi Briony şi Kerry şi Liselle şi tîrfa aia cu picioare lungi, care, în această clipă, era cu soţul ei.

După ce termină de mîncat, Bernadette îşi turnă încă un whisky mare. Îl dădu peste cap şi începu să rîdă, ameţită. Se uită cu ochii împăienjeniţi, prin bucătăria curată, se îndreptă spre raftul de lemn, plin cu ceşcuţe de ceai, minunatele ei ceşcuţe, adunate de-a lungul anilor, care scăpaseră ca prin miracol de bombardamente, şi le distruse dintr-o lovitură. Se zdrobiră de podea, cioburile răspîndindu-se în toate colţurile.

Apoi ieşi din bucătărie şi se duse în living-room. Cînd văzu fotografiile de la nuntă, le scoase din ramă şi le călcă în picioare. Se uită la faţa zîmbitoare a lui Marcus şi o sfîşie cu tocul.

Peste cîtva timp, urcă scările lustruite, clătinîndu-se. Intră în dormitor, deschise dulapul masiv al lui Marcus şi începu să-i scoată lucrurile.

Boysie şi Daniel erau uimiţi s-o vadă pe Briony intrînd în sala de jocuri, din Canning Town.

— Bună, băieţi. Sînteţi surprinşi?

Boysie se ridică şi-i oferi scaunul lui. Briony se aşeză, obosită.

— Am auzit că-l căutaţi pe Davey Mitchell. A vorbit urît despre voi la The Volunteer.

Daniel aprinse o ţigară şi i-o dădu mătuşii sale. Briony o acceptă, recunoscătoare.

— A înnebunit. Trebuie să-i dăm o lecţie, ca să-l învăţăm bunele maniere.

Femeia încuviinţă din cap.

— Sînt perfect de acord. Dar nu acum, băieţi. Mîine este înmormîntarea lui Rosalee. Nu vreau să avem necazuri. Să fie clar. Renunţaţi la violenţă, în felul acesta, o să vă arătaţi respectul faţă de Rosalee.

Daniel deschise gura să protesteze, dar Birony îl opri:

— N-am venit aici să ne certăm. Vreau să vă anunţ doar că n-avem nevoie de violenţă. Lăsaţi înmormîntarea să se desfăşoare în linişte.

Băieţii îşi plecaseră privirile, gîndindu-se la vorbele Mătuşii. Briony era întristată să vadă ce ajunseseră, deşi nu era surprinsă. Semănau cu ea, aveau acelaşi sînge. Erau mai mult copiii ei, decît ai lui Eileen. După ce îl ascultase pe Tommy, în seara aceasta, se întristase.

Se pare că băgaseră groaza în toţi şi nu era bine. Genul acesta de violenţă era lipsit de sens şi nu se potrivea cu ce îi învăţase ea. Dacă le spunea că poliţia era cu ochii pe ei, voiau şi mai mult să pună mîna pe Davey Mitchell. Era convinsă. Şi ştia, de asemenea, că ar fi sfîrşitul lor. După cum îi precizase Mariah, cînd era vorba de crimă, nici unul din „prietenii” lor nu putea săi mai ajute cu nimic. Judecătorii şi politicienii, îndelung cultivaţi, nu vor mişca nici un deget. Şi Briony trebuia să admită că acesta era adevărul.

Davey Mitchell era un dobitoc, o revoltase ce spusese despre Rosalee, dar nu trebuiau să-l omoare pentru asta. Pe parcursul vieţii ei, avusese de-a face cu oameni de diverse categorii şi învăţase un lucru foarte util:

n-avea rost să faci ceva dacă nu aveai nimic de cîştigat. Violenţa inutilă nu-ţi aducea decît ură şi resentimente. Şi ea se folosise, adesea, de violenţă, dar numai cînd nu-i rămăsese altă cale. Aceasta era viaţa adevărată. Dar băieţii ei, dragii ei băieţi, îşi foloseau muşchii fără să ţină cont de realitate.

Ştiuse, în adîncul sufletului, că-i scăpase din mînă.

Iar acum nu spera decît să-i facă s-o asculte, măcar de data aceasta.

— Ei, ce aveţi de spus?

Boysie se uită la Daniel, peste birou. Briony îi studia atent, aşa cum făcea de cînd erau mici. Uneori, i se părea că sînt capabili să comunice între ei, fără cuvinte. Că îşi citeau gîndurile reciproc. Îi văzu dînd din cap, în acelaşi timp.

— Nu vreau nici un fel de probleme la înmormîntarea lui Rosalee. Dacă încălcaţi rugămintea mea, n-o să vă iert niciodată.

Daniel zîmbi cuceritor şi o luă de mînă.

— O să te ascultăm, Mamă, nu te îngrijora. Totul o să fie bine. Îţi promitem.

Briony îi aprobă, uşurată.

Dar Danny îşi spuse, în sinea lui: O să ne ocupăm noi de Davey peste vreo cîteva săptămîni, nici o problemă.

Marcus era cu Davinia într-una din camerele „de lux”. Clienţii nu apăruseră încă, aşa că profitau de această oră mai liniştită. Fata stătea pe marginea patului şi îşi pieptăna părul, iar el o sorbea din privire. De îndată ce Berwick Manor va fi restaurat, va reprezenta una din atracţiile localului.

Şi încă ce atracţie! Era înaltă, cu sîni mari şi talie de viespe. Iar picioarele se întindeau parcă pînă-n gît. Nu mai văzuse în viaţa lui asemenea picioare. Avea părul vopsit - singura ei imperfecţiune, după gustul lui. În schimb, pielea era superbă.

Trase din ţigară şi-i zîmbi cînd se întoarse spre el. Avea ochi albaştri, strălucitori, şi sprîncene castanii, arcuite, care-i dădeau un aer misterios. Gura era perfectă şi se simţi din nou excitat.

Davinia, pe numele ei adevărat Sally Jenkins, ÎI privea, lasciv.

— În noaptea asta eşti foarte energic.

Vorbea încet, insinuant.

Marcus rîse. Ştia toate trucurile tîrfelor, dar trebuia să recunoască faptul că Davinia era foarte bună în meseria ei. Îl deranja, uneori, că îl trata ca pe un client. Sigur, nu era îndrăgostit de ea, dar era vorba de principiu. N-o plătea, aşa că ar fi putut să se comporte normal.

Însă majoritatea fetelor nu ştiau cînd nu mai era nevoie să joace teatru. Chiar şi strigătele de pasiune se transformau în gemete studiate. Era cu el de şase luni, mai mult decît petrecuse cu oricare alta şi, oricît ar fi fost de încîntătoare, zilele ei erau numărate. Dar n-o s-o lase încă.

Bernadette se transformase într-un fel de robot, în ultima vreme. Ştia că era supărată acum, cînd murise sora ei, dar ştia, de asemenea, că ar fi trebuit să fie cu ea, în noaptea asta. Însă Davinia era aici, cu el, şi încerca să-şi găsească fel de fel de justificări. Observă că nu mai era excitat şi îşi aprinse încă o ţigară de la chiştocul de pe scrumieră.

— Azi, am văzut un apartament superb. Mă gîndesc să-l închiriez. Marcus trase din ţigară. De data aceasta, se uită la cuvertura de pe pat. Este superb, dar cam scump pentru mine.

Marcus scoase un rotocol de fum şi o privi din nou. Îşi pieptăna părul uitîndu-se în oglinzile dispuse, strategic, pe pereţi. Vedea vreo douăzeci de Davinia, din diverse unghiuri.

— Trebuie să fie foarte scump, dacă nici tu nu-ţi permiţi să-l închiriezi.

În momentul acela, îl privi drept în ochi.

— Am putea fi împreună mai des. Fără să afle celelalte fete.

Marcus îşi drese glasul şi se uită în jur, după scrumieră. Stinse ţigara şi se ridică. Trupul lui era la fel de suplu şi de musculos ca în tinereţe.

— Uite ce este, Davinia dragă, n-am nevoie de o relaţie permanentă. Am soţie şi doi copii…

Davinia se îndreptă spre el, legănîndu-şi sinii, seducător. Îşi puse mîinile pe umeri lui şi-i privi drept în ochi.

Şi, în momentul acela, izbucni scandalul.

Auziră amîndoi ţipetele de pe culoar şi se priviră, consternaţi. Marcus îşi înşfăcă pantalonii, crezînd că era unul din clienţi sau că se încăieraseră fetele, cînd uşa dormitorului se dădu de perete.

Marcus nu fusese în viaţa lui atît de şocat ca acum, cînd o văzu pe Bernadette în prag, cu două valize. Se uită la el şi apoi la Davinia. El îşi trăsese pantalonii pînă la genunchi şi rămăsese cu gura căscată.

Bernadette se îndreptă de spate şi trînti valizele pe jos, spunînd cu voce tare:

— Dacă-l vrei, n-ai decît să-l iei, scumpo. Îngrijeşte-l tu, de aici înainte!

În spatele ei, se adunaseră femei de toate formele, mărimile, culorile si naţionalităţile, curioase să privească scena.

Apoi, aruncindu-le o privire dispreţuitoare lui Marcus şi Daviniei, ieşi din cameră, împingînd femeile adunate şi încercînd să pară cît mai demnă.

Ziua înmormîntării lui Rosalee era friguroasă. Începuse să ningă din nou, în timpul nopţii, şi străzile se acoperiseră cu un strat de zăpadă, care ascundea mizeria. În timp ce stăteau în jurul. Mormîntului, Briony îşi privi familia şi se cutremură. Se uită la mama ei şi la Abel, albi la faţă, cu buzele strînse. Ştia că Molly o să-i simtă lipsa lui Rosalee.

Apoi se uită la Kerry, încadrată de Evander şi Liselle. Era buhăită de băutură, chiar şi la ora asta matinală. După Anul Nou, o s-o interneze într-o clinică, fără voia ei. Altfel, o să bea pînă o să moară. Briony bănuia că sora ei o să fie mai liniştită, după ce Evander se va întoarce în Statele Unite. Întîlnirea lor ieşise prost. Adevăratul motiv al venirii lui o distrusese. Liselle, însă, părea fericită să-l aibă pe tatăl ei lîngă ea. Şi se gîndea să-l viziteze în America.

Se uită la faţa grasă, scăldată în lacrimi, a lui Cissy. Biata Cissy! Trecuseră prin atîtea împreună, în toţi aceşti ani. O impresiona întotdeauna cînd se gîndea la asta. Apoi se concentră asupra lui Bernadette şi a lui Marcus. Un Marcus tăcut şi spăşit. Briony era încîntată să-i vadă împreună.

Fiicele lor plîngeau, liniştite, după mătuşa lor. Alte două Cavanagh, cu aceleaşi trăsături şi obiceiuri. Se pare că gena Cavanagh era foarte puternică. Toate nepoatele şi nepoţii aveau aerul familiei. Chiar şi Liselle. Erau femei puternice şi bărbaţi puternici. Sigur, nu trebuia să-i uite pe gemeni.

Băieţii erau distruşi. Briony îi privea cu o detaşare de neimaginat, de cîteva zile. O parte din lucrurile spuse de Tommy o făcuseră să-şi schimbe atitudinea faţă de ei. Sigur, ştia că o să-şi revină din şocul pe care-l suferise, cînd aflase despre firea lor sadică şi răzbunările lor cumplite. Dar erau băieţii ei, indiferent ce ar fi făcut. Şi îi plăcea să creadă că putea să-i influenţeze. Oricum, va încerca să-i schimbe.

Jonathan stătea alături de gemeni. Fusese frumos din partea lui că venise tocmai de la Hollywood, pentru înmormîntare. Fusese un prieten bun şi va fi în continuare.

Se uită la coşciug, văzînd-o pe Rosalee cu ochii minţii, zîmbind şi bătînd din palme, cu picioarele ei durdulii, vinete de frig, în pivniţa îngheţată. Briony se vînduse ca să-i scoată de acolo, să le ofere o viaţă mai bună. Şi la ce folosise, pînă la urmă, sacrificiul ei? Eileen şi Rosalee muriseră, iar noua generaţie se confrunta cu probleme mult mai grave decît frigul şi foamea.

Oare meritase?

Era o întrebare la care nu putea răspunde cinstit. Cel puţin nu acum, cînd o copleşise nefericirea şi îşi simţea inima grea.

Doar viitorul va găsi un răspuns. Va aştepta să vadă ce va fi.

Toată viaţa ei aşteptase ceva. Pe fiul ei, de exemplu. Aşa că ce mai contau cîţiva ani.

CARTEA A PATRA

CAPITOLUL 41

1968

Delia plesni picioruşul grăsuţ al fiicei sale şi-i lăsă o urmă roşie.

— Dacă te mai atingi de obiectul ăsta, Faith, te omor în bătaie.

Faith îşi privi mama, tremurînd, şi puse la loc scrumiera viu colorată a lui Briony.

Iar Briony o luă imediat în braţe şi fetiţa începu să plîngă acum, cînd i se arăta puţină înţelegere.

— Mătuşă Briony, o răsfeţi!

Femeia rîse.

— Sigur că o răsfăţ. Nu are decît trei ani, Delia, şi nu deosebeşte binele de rău! Las-o în pace!

O spusese calm, dar Delia ştia că se înfuriase. Nu suporta să vadă un copil maltratat. Se întrebă ce ar fi făcut Briony, în locul ei, într-un apartament ieftin, cu un bărbat de doi bani.

Dar îşi alungă gîndul. O preveniseră cu toţii în privinţa lui Jimmy Sellars, dar refuzase să-i asculte. Şi acum, după ce se lipsise de ajutorul lor, era legată de un bărbat a cărui unică ocupaţie în viaţă era să se îmbete, să asculte benzi cu Jimmy Hendrix şi să facă dragoste cu oricine, în afară de ea. Şi cel mai rău din toate era că-l iubea. Ba chiar era vrăjită de el. Se mira şi ea că-l dorea, deşi ştia prea bine cu cine avea de-aface.

Iată rezultatul unei societăţi moderne, îngăduitoare.

Bătrîna ei mătuşă Briony era şi mai îngăduitoare, cu afurisitele ei de bordeluri şi alte afaceri necurate, însă o îndrăgea. Deşi avea în jur de şaizeci de ani, arăta superb. Nu-şi vopsea părul, spre uimirea tuturor, iar faţa ei ridată avea un aspect tineresc. Îşi păstrase silueta şi n-avea nici o jumătate de kilogram în plus. Delia îşi privi trupul masiv şi oftă. Nu era drept. Chiar şi mama ei arăta mai bine decît ea, dar îşi aranjase faţa. Faţa şi ochii, la vîrsta ei! Ce jenant.

O văzu pe Briony sărutînd-o pe Faith şi zîmbi. Toţi o iubeau. Era bucuroasă. Briony sărută, lacom, degetele fetiţei, făcînd-o să rîdă. Apoi o văzu, încruntînd-se. Mătuşa ei dăduse la o parte pardesiul copilului şi descoperise o vînătaie mare.

— Cum dracu' s-a ales cu aşa ceva?

Delia sesiză revolta din glasul lui Briony şi clătină din cap, împăciuitor.

— Ştii doar cum sînt copiii. S-a prins în zăbrelele pătuţului.

— Atunci, ar fi timpul să-i cumperi un pat ca lumea, Delia! Cred că s-a lovit rău, pentru numele lui Dumnezeu. Te doare, biata mea Faithey?

Faith zîmbi şi Briony o sărută din nou, strîngînd-o la piept. Iar Delia răsuflă uşurată. Fusese cît pe ce s-o dea în vileag.

Boysie şi Daniel erau în vizită la bunica lor. Locuia tot în Oxlow Lane şi treceau des pe la ea. Acum ei o gasira singură. Mama Jones murise în 1950, iar Abel, în 1966, de cancer. Molly avea optzeci de ani şi, cu toate că locuia la parter, fiindcă îi venea greu să urce scările, rămăsese la fel de ageră şi independentă. Voia să stea în casa ei, în ciuda rugăminţilor lui Briony, care încercase s-o convingă să locuiască împreună.

Le făcu gemenilor o oală cu ceai şi-i ascultă în timp ce povesteau. Erau băieţii şi nepoţii ei. Nepoţii preferaţi. Reputaţia lor era binecunoscută în toată Londra, dar, ori de cîte ori îi privea, o vedea pe blînda lor mamă, care murise dîndu-le naştere.

I se umeziră ochii. În ultima vreme, se gîndea tot mai des la cei care muriseră.

Abel, Mama Jones şi chiar doamna Horlock. Morţii i se păreau mai reali decît viii.

Cu excepţia nepoţilor ei. Acum, deveniseră sensul existenţei sale. Preluaseră mare parte din cluburile şi bordelurile lui Briony.

Stăpîneau tot, de la cimitire şi maşini, la mari firme care se ocupau cu angajarea personalului. Îşi băgaseră nasul peste tot şi Molly nu mai putea de bucurie.

Începu să moţăie pe scaun, lîngă focul care duduia în cămin, chiar acum, la sfîrşitul primăverii.

Boysie şi Danny se uitară la ea, zîmbind.

— Bunico. bunico. înainte să adormi, vreau să-ţi dau o veste, zise Boysie.

Molly tresări.

— Nu dormeam, obraznic ce eşti! Mă gîndeam!

Boysie rîse.

— Bine, atunci gîndeşte-te la asta: mă însor.

Chiar şi Daniel izbucni în rîs, cînd văzu ce faţă făcuse bătrîna.

— Cu cine, cu poama aia de Emerald?

Emerald era o tîrfă de lux, pe care Boysie o frecventa de un an.

Clătină din cap.

— Nu! Mă însor cu Suzannah Rankins. Bunica ei avea salonul de lîngă biserică. Îţi aminteşti?

Vorbise tare, iar Molly îl plesni peste braţ.

— Să ştii că nu m-am ramolit. Mi-am păstrat judecata! Bineînţeles că-

mi amintesc de Jessie Rankins. Eram prietene. A ajuns la azil, amărîta.

— Ei bine, eu mă însor cu nepoata ei, fiica fiului ei. Îţi aminteşti de fiul lui Jessie, Frankie Rankins?

Molly se uită la Daniel şi clătină din cap.

— Vrei să-i explici zevzecului ăstuia că nu sînt surdă?

Danny rîse.

— Bine, bunico, nu te enerva.

— Şi cîţi ani are Suzannah asta?

Boysie se ruşină.

— Douăzeci şi unu, bunico.

— Mult mai tînără decît tine. Adu-o aici duminică, la cinci şi un sfert, să-ţi spun ce părere mi-a făcut.

— O să-i aduc eu, pe amîndoi, bunico.

Gemenii se urcară în Rolls-Royce-ul lor alb, fără să bage de seamă privirile vecinilor. Sponsorizau un campionat de box pentru copii, în Wapping, şi se îm- brăcaseră frumos, ştiind că vor fi fotografiaţi: costume negre, impecabile, tunsori moderne şi cravate simple, gri. Acum se învăţaseră să zîmbească fără efort. Erau bărbaţi mari şi puternici la trup şi la minte.

Se credeau de neînvins.

— La ce oră te întîlneşti cu Suzannah?

Boysie ridică din umeri.

— Pe la şapte. În seara aceasta, trebuie să discut cu părinţii ei, în legătură cu nunta.

Danny rîse.

— Mi se pare ciudat să te văd însurat.

Boysie rîse şi el.

— Vreau o familie, Danny băiete, o familie, o casă şi o soţie frumoasă. Şi serioasă, bineînţeles. Am pus ochii pe Suzannah de cînd era la şcoală. Este un copil bun.

— Da, tocmai asta voiam şi eu să-ţi spun. Că este un copil. O să te înnebunească, omule. O să te trezeşti, fără să-ţi dai seama, cu un plod care face pe el şi trebuie să-i schimbi scutecele!

Boysie dădu ochii peste cap, extaziat.

— De-abia aştept!

Danny îi trase un pumn în braţ.

— Ai grijă să nu te înmoi!

Lui Boysie îi pieri rîsul.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme!

Avuseseră o mică discuţie şi o ştiau amîndoi. Lui Daniel nu-i convenea că fratele lui se însura, că va exista o femeie între ei. Dar o să-l lase, atîta timp cît n-o să se schimbe nimic. Vor rămîne împreună, cel puţin aşa îi promisese Boysie.

Detectivul-inspector Harry Limmington se uita la omul din faţa lui, în camera de interogatorii.

— O să iei doisprezece ani, băiete, şi o să mor de rîs cînd o să-ţi citească sentinţa.

Larry Barker îşi răsucea o ţigară şi Limmington observă că-i tremurau

mîinile. Poliţistul zîmbi în sinea lui. Băgase frica în el, nu glumă. Îl ţineau de douăzeci şi opt de ore la poliţie şi nu-l lăsaseră să doarmă. Îl interogaseră tot timpul şi-i dăduseră doar o cană cu cafea. N-o să mai reziste mult.

— Cîţi copii ai, Larry? Cinci, nu-i aşa?

Bărbatul îl aprobă.

— Da, domnule Limmington. Cinci băieţi.

Limmington rîse.

— Alţi pungaşi în devenire! Voi, borfaşii, de ce nu faceţi niciodată fete?

Larry îşi aprinse ţigara subţire, cu mîini tremurînde.

— Nu ştiu, domnule Limmington.

Poliţistul se ridică şi bătu cu pumnul în masă.

— „Nu ştiu, domnule Limmington”. „Da, domnule Limmington”. Vreau fapte concrete, băiete, şi le vreau acum! Am început să-mi pierd răbdarea!

Zicînd aceasta îl lovi cu bastonul în cap şi-l trînti pe podea. Tînărul poliţist dn colţul camerei se făcea că nu vede. Larry fu ridicat cu brutalitate şi trîntit la loc, pe scaun. Lipsa de somn, foamea, excesul de nicotină şi loviturile îşi făcuseră efectul. Era terminat.

— Ascultă, Barker, dacă-mi spui tot ce ştii despre Cavanagh, te duc într-o celulă curată, îţi dau să mănînci nişte ouă cu şuncă şi te las să dormi. Apoi zbieră la el: Aşa că nu mă prosti, băiete! Ştiu că au fost în spatele întregii acţiuni sau că au avut, oricum, un amestec în toată această poveste. Vreau nişte răspunsuri. Dacă nu, îţi promit că o să te snopesc din bătaie.

Larry îşi şterse, cu o mînă tremurîndă, sudoarea de pe frunte, lăsînd o dîră neagră.

— N-am nimic de spus despre Cavanagh, domnule Limmington. Absolut nimic. Vreau să mărturisesc, cu tot respectul, că mă tem mult mai mult de ei, decît de dumneavoastră, Oricît aţi încerca să mă îngroziţi. Găsiţi pe altcineva care să-i trădeze. Eu, unul, prefer să stau doisprezece ani în puşcărie, dar să rămîn în viaţă, decît să scap şi să intru în pămînt.

Limmington oftă adînc. Acum ştia sigur că Barker n-o să sufle o vorbă. Dar meritase să încerce.

Dorea cu disperare să-i înfunde pe Cavanagh. Pe gemeni şi pe afurisita de Briony.

Erau un gunoi, o ruşine, şi voia să-i radă de pe suprafaţa pămîntului, pentru totdeauna.

Kerry o privea pe femeia care-i pusese un sandviş şi un pahar cu lapte pe masă, în faţa ei.

— Haide, doamnă Cavanagh, mănîncă ceva şi o să te simţi mai bine.

Kerry zîmbi palid şi muşcă din sandvişul cu şuncă şi roşii, săi facă plăcere acelei femei. Apoi luă laptele, cu un gest exagerat, ca şi cînd ar fi închinat paharul în cinstea acelei femei solide, cu părul tuns scurt, şi bău.

— Eşti o mare belea, doamnă Cavanagh.

Femeia, Betty Bradley, clătină din capul ei încărunţit şi ieşi din cameră. Kerry dădu tava la o parte şi se uită pe fereastră.

Avea nevoie să bea ceva, o nevoie imperioasă. Ar fi în stare să omoare pe cineva pentru un pahar de băutură.

Dar Briony, femeia minune, care ştia tot şi era omniprezentă, avusese grijă să-i trimită pe cap o menajeră solidă şi lesbiană. Betty o păzea zi şi noapte. Era dezgustător.

Kerry se posomori, dezamăgită.

Nu mai lucrase din 1949. Şi, de atunci, nu mai cîntase în public, ci doar foarte rar, între cunoscuţi. Se cufundase într-o lume a drogurilor şi alcoolului, după ce Briony, minunata Briony, considerase nimerit s-o trimită în locul acela, la dezalcoolizare.

Sigur, o vindecaseră, dar nu aşa cum ar fi vrut.

Peste şase luni, ieşise din frumosul şi pitorescul sanatoriu din Fairhaven, Surrey, suplă, trează şi golită pe dinăuntru. Golul sufletesc i se văzuse în prestaţia artistică şi i se citea pe faţă. Pierduse tot, dorinţa de a cînta, dragostea pentru muzică, absolut tot ce o făcea deosebită, şi asta din cauza tratamentului'.

În decurs de un an, de cînd sosise acasă, încercase toate drogurile disponibile, de la heroină, barbiturice, haşiş, la absolut orice putea face rost.

Ultimul doctor, pe care-l consultase, îi spusese acelaşi lucru ca ceilalţi: se autodistrugea. Şi, atunci, de ce n-o lăsau dracului să se distrugă singură?

Suzannah Rankins se îmbrăcase în cele mai bune haine ale ei. Purta o rochie scurtă, cu broderie albă, şi ciorapi de culoarea pielii.

Se fardase discret, din cauza tatălui ei. Lui nu-i plăcea nimic, nici legătura ei cu Boysie, iar asta îl făcea pe tînăr şi mai atrăgător. Boysie era un bărbat adevărat şi, cînd o alesese, fusese în culmea fericirii.

Se simţise deosebită şi se gîndise la lucrurile lui frumoase, la maşinile şi bijuteriile sale, ameţită de bucurie. Îl plăcea foarte mult. Nu putea spune că-l iubea, dar aşa era foarte bine. Acum, o să se mărite cu el şi se bucura că urmase sfatul mamei sale.

Dacă s-ar fi culcat cu Boysie, ştia că s-ar fi folosit doar de ea. Îl atrăseseră tocmai virginitatea şi prospeţimea ei.

În curînd, se va căsători, aşa cum visase întotdeauna, într-o biserică frumoasă, într-o rochie scumpă, la braţul unui soţ bogat. Era un vis care se transforma în realitate.

După ce va deveni doamna Boysie Cavanagh, va putea face ce dorea. O să asculte discuri, cu sonorul dat la maximum, la ce oră voia, fără să se teamă de părinţii ei. Va fi o femeie respectabilă.

Briony şi Tommy veniseră în vizită la Mariah. Acum se retrăsese într-un apartament mic, dar elegant, la parterul unei clădiri din Hampstead. Era adulată de cîntăreţi rock, fotomodele şi alţi artişti vestiţi, dar nonconformişti, şi se simţea foarte bine.

Faţa ei, machiată strident, îi scotea în evidenţă ridurile. Dădea petreceri mari şi zgomotoase, iar gemenii şi celelalte nepoate o adorau.

Era foarte apropiată mai ales de Delia, fiica cea mică a lui Bernadette. Rebecca se căsătorise cu un contabil şi locuia la Brighton, îmbătrînită

înainte de vreme.

Delia, pe de altă parte, era plină de viaţă şi preferata tuturor, inclusiv a lui Bernadette şi Marcus. Bernie se întreba, adesea, cu voce tare, cum dracu' ieşise Rebecca atît de băţoasă şi la locul ei.

Molly spusese, întotdeauna, că Rebecca semăna cu Eileen. Nu avea nevoie de plăcerile lumeşti şi era o fată respectabilă.

Toţi dădeau ochi peste cap cînd Molly începea cu ale ei, dar vîrsta ei înaintată îi obliga s-o asculte cu respect. Briony sorbi din băutură şi se uită cu plăcere la grădina micuţă a prietenei sale.

Tinerii care locuiau la etaj deschiseseră fereastra şi muzica rock se revărsa în valuri. Mariah, spre amuzamentul lui Briony şi Tommy, ţinea ritmul cu piciorul.

— Cum mai merg lucrurile la Berwick?

Briony luă o înghiţitură de vin alb şi oftă.

— Gemenii se descurcă foarte bine. Este, în principal, un cazino. Fetele s-au împrăştiat în tot oraşul şi la reşedinţele de la ţară. Dar scot venituri însemnate.

Mariah rîse.

— Bine, asta-i tot ce mă interesează. Atîta timp cît n-o uită pe bătrîna lor mătuşă Mariah şi cele zece la sută din profituri, care i se cuvin!

Tommy rîse.

— Cine poate să te uite pe tine! Ai aflat că Boysie se însoară?

— Nu! Cine, Boysie? Cel mai prezentabil holtei din oraş! Cu cine?

Briony se grăbi să-i răspundă:

— Cu o domnişoară foarte tînără, pe nume Suzannah Rankins. Are numai douăzeci şi unu de ani, dar pare o fată bună. Marele eveniment va fi în iunie. Boysie de-abia aşteaptă.

— Cred şi eu, dacă este atît de tînără! Afurisitul! Iar Danny, cum a suportat vestea?

— Ca să fiu sinceră, mai bine decît ne-am aşteptat. Credeam că o să sară-n sus. Erau amîndoi burlaci convinşi, dar Boysie s-a îndrăgostit şi eu una sînt foarte încîntată. Vrea copii, o casă, o familie.

— Era şi timpul. El şi Danny sînt atît de apropiaţi. Prea apropiaţi, uneori.

Briony trînti paharul pe masa ornamentală, din fier forjat şi spuse pe un ton sec:

— Doar nu-i împotriva legii să fii aşa!

Mariah se îndreptă de spate şi rîse, amuzată.

— N-o să te schimbi niciodată, Briony Cavanagh! Au crescut, sînt ditamai bărbaţii, nu mai au nevoie de protecţia ta. Sînt în stare să-şi poarte singuri de grijă. Nu mai căuta tot timpul nod în papură. În ultima vreme, a devenit din ce în ce mai greu să se discute cu tine. Cred că din cauza vîrstei!

Briony clătină din cap şi oftă.

— Îmi pare rău, Mariah.

— Ai şi de ce. Şi acum, hai să schimbăm subiectul.

Cum merg celelalte localuri?

Tommy se lansă într-o discuţie lungă cu Mariah, iar Briony îi urmări, tăcută şi îngîndurată.

Băieţii începuseră din nou să exagereze şi o îngrijorau.

Auzise că zilele lor erau numărate. Poliţia îi urmărea îndeaproape, iar lor puţin le păsa. Se credeau invincibili.

Iar ea ştia, din experienţă, că nimeni nu era de neînvins.

Absolut nimeni. Şi cel mai rău era că nu putea face nimic. Glasul lui Tommy o readuse la realitate.

— Ce? Iartă-mă, Tommy, mă gîndeam la altceva.

— Cred că este timpul să plecăm, dacă vrei să mai ajungem la ceai, la Kerry.

— Ah, da, am uitat.

Cînd îşi luară la revedere şi se urcară în maşină, Briony observă, pentru prima oară, umerii aplecaţi ai lui Tommy şi părul lui încărunţit.

În timp ce-i deschidea portiera, se întrebă cînd îmbătrînise oare, fără ca ea să observe.

Doreen Rankins nu mai putea de bucurie să-l aibă în casă pe Boysie Cavanagh.

Ori de cîte ori vedea Rolls-Royce-ul parcat la bordură, o cuprindea entuziasmul.

— Mai ia un sandviş, Boysie.

Îi pronunţase numele, timid.

Bărbatul băgă încă o felie în gură.

— Sînt cele mai bune sandvişuri pe care le-am mîncat vreodată, doamnă Rankins.

Doreen îşi aranjă părul proaspăt coafat şi chicoti ca o şcolăriţă.

— Spune-mi Doreen. Nu-mi plac formalismele.

Suzy înălţă din sprîncene, mirată de vorbele manei sale.

Dar Boysie avea efectul acesta asupra oamenilor.

— Sîntem foarte încîntaţi, Boysie. Fetiţa noastră ne-a făcut fericiţi, nu-i aşa, Frank?

Doreen se uită, disperată, la soţul ei masiv, care stătea tăcut în fotoliu. Frank o aprobă:

— Da, fiule. Sîntem foarte fericiţi.

Boysie zîmbi şi-i făcu cu ochiul lui Doreen, înainte să ia încă o prăjitură.

— Şi acum, îndrăznesc să vă cer încă o cană din excelentul dumneavoastră ceai, doamnă, adică, Doreen.

— Bineînţeles. Anul trecut am fost în Spania şi acolo au o zicală: „Mi casa, tu casa”. Sau cam aşa ceva. Înseamnă...

— Casa mea este şi a ta.

— Ah, Suzy, ce inteligent este! Ştie şi spaniola.

Boysie şi Suzy rîseră.

O plăcea pe Doreen. Tatăl însă era cam ciudat şi tăcut.

Dar atîta timp cît n-avea nici o obiecţie asupra nunţii, nu-i păsa.

— O să ne căsătorim la biserica Sf. Vincent, Doreen. Mătuşa mea va avea grijă de tot. O să ia, în curînd, legătura cu voi, să vă hotărîţi ce doreşte Suzy. Sper că n-o să vă simţiţi ofensat, domnule Rankins, dar insist, de la început, să achit toate cheltuielile pentru nuntă.

Suzy îl văzu pe tatăl ei schimbîndu-se la faţă. Acum era încîntat. Nu-i

plăcea să arunce cu banii.

Frank Rankins se aplecă să-şi ia pipa.

— Te rog să-mi spui Frank, fiule, zise el, fericit.

Peste o oră, Boysie era la uşă cu Suzy şi o sărută de rămas bun. Trebuia să plece să-şi vadă de afaceri.

— Totul a mers bine, draga mea.

— Ah, Boysie, de-abiaaştept.

O sărută pe buze şi zîmbi.

— Şi eu la fel, draga mea. Şi eu la fel.

CAPITOLUL 42

Jimmy Sellars se trezi istovit. Ziua trecută fusese foarte agitată şi acum îi bătea inima să-i sară din piept din cauza drogurilor. O auzea pe Delia respirînd lîngă el şi pe Faith plîngînd în dormitorul alăturat. Din cauza ei, se trezise. Scrîşni din dinţi. Copilul îl călca pe nervi. De fapt, toată situaţia îl călca pe nervi.

Aplecîndu-se de pe saltea, îşi aprinse un chiştoc de ţigară din scrumiera plină, trăgînd adînc în plămîni aroma canabisului. Îi simţi efectul şi încercă să se relaxeze.

Apoi se uită prin cameră la afişele şi tablourile de pe pereţi. Se opri asupra posterului său favorit, care repezenta o fată, pozată de la spate, într-o rochie scurtă de tenis, cu o rachetă în mînă. În timp ce cu cealaltă mînă îşi scărpina fesa bronzată. Nu purta chiloţi. Excitat, îşi derulă în gînd scenariul său sexual obişnuit: fata se întorcea spre el, îşi ridica rochia şi-l invita s-o posede.

Se răsuci în pat şi o privi pe Delia. Sînii ei se revărsaseră peste cuvertură, în lumina după-amiezei, părînd brăzdaţi de dungi cenuşii. Îşi pierdu erecţia şi îşi dori să fi fost burduşit de droguri. Doar atunci o suporta. Din punct de vedere sexual, nu-l mai atrăgea de mult. Se întrebă de ce oare se încurcase cu ea. De la naşterea lui Faith, era o adevărată belea. De fapt, fusese întotdeauna o belea. Însă, cel puţin avusese bani. Şi, ţinînd cont de faptul că drogurile se ridicaseră la şaizeci de lire mia, în Picadilly, îi furnizase capitalul necesar să-şi înjghebe propria afacere.

Acum, însă, locuiau într-un apartament cu chirie şi nu mai lua bani de la familia ei. Se baza pe el s-o întreţină împreună cu copilul. Ce enervant! Risipea atîţia bani pe ele şi plodul ăla afurisit plîngea în cealaltă cameră.

Se uită la ceas. Era trecut de unu şi un sfert şi căţeaua dormea încă. Ar fi trebuit să hrănească fetiţa de nu ştiu cînd. Nu-i de mirare că plîngea. Uneori, copilul se culca la cinci, după ce fusese treaz doar trei-patru ore. O înghionti în coaste s-o trezească.

— Ce s-a întîmplat?

Ochii erau plini de fard şi rimei şi părul încîlcit.

— Scoală-te şi îngrijeşte de afurisitul ăla de copil. N-a mîncat de nu ştiu cînd.

Delia se întoarse pe spate şi oftă.

— Dă-mi mai întîi ceva de fumat.

Jimmy îi dădu chiştocul şi, cînd ea trase din el, îşi arse degetele. Sări din pat şi îşi scuturǎ de pe piept scrumul încins.

— Aşa-ţi trebuie, căţea grasă ce eşti. Fă-mi o cafea mai repede şi ocupă-te de copilul ăla.

Delia se ridică greoaie din pat, ameţită de LSD-ul şi canabisul din noaptea trecută. Jimmy închise ochii, să n-o vadă.

Se îmbrăcă într-un halat cam murdar şi o auzi lipăind, în picioarele goale, prin dormitor.

Jimmy aştepta încordat. Peste puţin timp auzi ţipătul sfîşietor al fetiţei. Sărind de pe saltea, se năpusti în dormitorul fetiţei. Faith stătea în pătuţul mult prea mic pentru ea, cu obrazul înroşit. Îi curgea nasul şi i se umpluseră ochii de lacrimi.

O înşfăcă de păr pe Delia şi o plesni de trei ori peste faţă, cu dosul palmei, dîndu-i capul pe spate. Apoi o apucă de bărbie şi îşi apropie faţa de a ei.

— Într-o zi, Delia, o să spun preţioasei tale familii cum îţi maltratezi copilul. O să le povestesc ce fel de mămică este Delia. Şi acum, dă-i dracului să mănînce, ca să-mi găsesc liniştea! Am de lucru azi după-amiază.

Se uită la bărbatul bărbos, cu părul lung, şi îşi muşcă buzele, stăpînindu-şi lacrimile.

Ştia ce treabă avea în fiecare după-amiază. Se învîrtea pe stradă, vindea droguri, trăgea cîte o ţigară cu opiu sau canabis şi se culca, pînă la urmă, cu una din tîrfuliţele acelea tinere, fără sutien.

Îşi adună salivă în gura ei uscată de droguri şi-l scuipă drept în faţă.

Iar din momentul acela începură, cu adevărat, să se bată.

Detectivul inspector Limmington aştepta să fie primit în biroul secretarului ministrului de interne. Îi tremurau mîinile vizibil în timp ce îşi scutura nişte scame inexistente de pe costumul său bun, bleumarin, pe care-l purtase, ultima oară, la înmormîntarea fiului său. Unicul său fiu murise la datorie, într-un accident stupid, care prezentase o semnificaţie doar pentru părinţii victimelor şi pentru cei care au fost martori.

O femeie de o vîrstă greu de precizat îi zîmbi de la biroul ei uriaş şi-i spuse:

— Acum, puteţi să intraţi.

Harry Limmington deschise uşa din dreapta lui şi o închise la loc. Bărbatul masiv de la birou îl pofti să ia loc şi Harry se aşează, aşteptîndu-l să termine de vorbit la telefon.

— O.K. Da. O.K., vin pe la opt şi jumătate. Da, la Lord’s Bar, ca de obicei.

Puse telefonul în furcă şi zîmbi bărbatului înalt, cu părul cărunt, din faţa lui. Apoi se ridică şi-i întinse o mînă mare. Era o mînă de muncitor, nu de gentleman, cel puţin aşa îi făcea impresia lui Limmington.

— Scuză-mă, dar e o afacere urgentă. Pot să-ţi ofer ceva de băut? Cafea, ceai, o tărie?

Limmington zîmbi.

— Ceai este de ajuns, domnule, mulţumesc.

Omul apăsă pe unul din butoanele telefonului şi spuse:

— Două ceaiuri, te rog, domnişoară Pritchard.

Limmington se întrebă cîte ceaiuri bea pe zi acest şef, ţinînd cont că avea atîtea întîlniri. Omul dinaintea lui, în ciuda camaraderiei pe care o afişa, era un tip puternic. Îl văzuse de nenumărate ori la televizor, iar acum, cînd se afla în compania lui, sesiză forţa pe care o emana.

Discutară despre fleacuri pînă cînd li se aduse ceaiul - o fiertură slabă - în căni de carton. Apoi, după ce domnişoara Pritchard închise uşa în urma ei, i se adresă, zîmbitor:

— Îi vrei pe Cavanagh, la fel ca şi mine. Cred că ne putem ajuta reciproc.

Limmington înălţă din sprîncene şi sorbi din ceai, gîndindu-se ce să-i răspundă. Se întrebase tot timpul de ce îl alesese tocmai pe el. Mirosea imediat cînd ceva nu era în ordine.

Omul de la birou era uluit de indiferenţa pe care o afişa detectivul, spre satifacţia acestuia.

— Vreau să-mi dai mie, personal, toate informaţiile pe care le deţii despre ei. Cred că noi doi vom reuşi să-i înfundăm.

— Serios, zise detectivul, în şoaptă.

Bărbatul zîmbi acum, fericit că primise un răspuns.

— Bineînţeles. După cum ştii, probabil, clanul Cavanagh are spioni în toate secţiile de poliţie. Ştiu totul, sau, mă rog, mătuşa lor ştie, înainte să apuci să faci ceva. Dacă vrei să-i prindem, trebuie să ne trezim cu noaptea în cap, înţelegi ce vreau să spun. Iar tu îmi pari un tip căruia îi place să se trezească de dimineaţă.

Limmington surîse şi el de această dată.

— Cred că am priceput, domnule.

Omul îşi frecă mîinile mari, încîntat.

— Toţi prietenii lor importanţi au început să bată în retragere. Clanul Cavanagh şi-a făcut o mulţime de duşmani şi, acum, prietenii lor vor să-i înlăture, la fel de mult ca noi. Dar trebuie s- o facem cu diplomaţie şi aici intervine rolul tău.

Harry Limmington se rezemă de spătarul scaunului. Acum se simţea în largul lui. Ştia pentru ce fusese chemat şi era încîntat. Nu conta pe cine trebuia să dărîme, în goana lui după Cavanagh. Dorea din tot sufletul să pună mîna pe ei şi nu se simţise nicicînd mai aproape de ţinta lui.

Henry Dumas îşi dădu sufletul la selecta clinică Sunnyside Nursing, din Torquay, de faţă fiind soţia şi fiul său. Nu veniseră neapărat din compasiune, ci mai degrabă de dragul aparenţelor. Acum, Benedict, împreună cu soţia şi cu mama lui, se aflau în biroul avocatului, aşteptînd deschiderea testamentului.

Isabel, care părea mai tînără de cînd îi murise soţul, se aşezase liniştită, cu mîinile în poală, dorind să se termine totul cît mai repede.

Domnul Otterbaum, avocatul, îi privi pe toţi trei peste ochelari şi inspiră adînc.

— Acest testament a fost redactat în 1951. Este scurt şi la obiect. Soţul dumneavoastră n-a fost niciodată un om căruia să-i placă vorba multă, după cum bine ştiţi, doamnă Dumas.

Isabel dădu din cap, gîndindu-se: Treci mai repede la treabă, dobitoc bătrîn ce eşti. Înainte să-şi dea seama că bărbatul era mai tînăr ca ea.

„Eu, Henry Dumas, în deplinătatea facultăţilor mele mintale, las tot ce am fiului meu natural Benedict. Iar el va avea grijă de mama lui, după cum va considera de cuviinţă".

Cei trei oameni tresăriră, scandalizaţi.

„Şi, deoarece mama lui este domnişoara Briony Cavanagh, sper că va şti ce este de făcut, fnsă soţia mea, Isabel Dumas, nu va primi nimic, fiindcă tatăl ei a avut grijă să nu-i lipsească nimic".

Domnul Otterbaum îi privi, stînjenit.

— V-am citit doar ce a scris soţul dumneavoastră, îmi pare foarte rău. Tatăl meu a redactat conţinutul..

Isabel strînse ochii şi izbucni:

— Ticălosul! Ticălos împuţit!

Nu-şi dăduse seama că rostise cuvintele cu voce tare.

Benedict îşi privi soţia şi apoi mama, uluit.

— Ce dracu' se petrece aici?

Isabel îl luă de mînă şi clătină din cap, cu ochii plini de lacrimi.

Peste o oră şi jumătate, Benedict află toată povestea. Isabel era atît de furioasă pe soţul ei decedat, încît i-o redase cu lux de amănunte.

Benedict ascultase, cu o figură gravă, istoria unei fetiţe, care născuse la treisprezece ani, simţind că i se întoarce pe gît păstrăvul mîncat la prînz. Acum, ştia de ce nu-l plăcuse niciodată pe tatăl lui şi îl dezgustase întotdeauna. De ce între ei nu existase o relaţie adevărată, ca între un tată şi fiul lui. Benedict aflase adevărul şi, pentru că nu avea tăria morală a mamei sale naturale, izbucni în plîns.

În schimb, soţia sa, Fenella Dumas, ascultase povestea cît se poate de liniştită. Exista un singur lucru în favoarea Fenellei. Indiferent cît de mult o dezaproba Isabel, trebuia să admită că pe această femeie n-o uluia nimic. Absolut nimic.

Ba chiar de-abia aştepta să le spună copiilor. Natalie, în special, care era o fată a anilor '60, va fi încîntată să afle că bunica lor adevărată era o madamă de bordeluri. Parcă ar fi fost un reportaj de scandal din News of the World.

Benedict însă, gîndea cu totul altfel.

Briony, Kerry şi gemenii beau cafea slabă şi discutau despre nuntă. Era prima oară cînd Kerry se arăta interesată de ceva, după ani de zile. Voia să ştie upde o să se ţină, cum o să se îmbrace. Voia să afle fiecare detaliu. Era foarte agitată, iar Briony o văzu pe Kerry cea din tinereţe şi se întristă.

Boysie sorbi din cafea şi muşcă din sandvişul cu brînză.

— Mă întrebam, mătuşă Kerry, dacă n-ai vrea să cînţi în biserică, la nunta mea. Ştiu că lui Suzannah i-ar plăcea foarte mult.

Briony o privi atentă pe sora ei.

— Ah, nu ştiu.

— Haide, Kerry, nu se poate să nu cînţi la un eveniment atît de important. Ai cîntat la toate, o îndemnă Briony.

Kerry îşi aprinse o ţigară şi clătină din cap.

— N-am mai cîntat de ani de zile, Bri... Nici nu ştiu dacă mai sînt în stare.

Briony se apucă de braţele fotoliului şi hohoti.

— Hai să încercăm amîndouă, o să te ajut. Vom exersa zilnic. Ce spuneţi, băieţi?

— Cred că nunta lui Boysie n-ar avea farmec dacă mătuşa lui preferată n-ar cînta pentru el. O să aducem formaţia lui Bessie. Ultima oară, i-am auzit la Ronnie Scott. Ce părere ai?

Kerry se entuziasmă:

— Să încercăm. Am auzit o melodie bună, ieri. S-a transmis la radio. Nu ştiu, băieţi, să vedem dacă o să pot.

Boysie şi Daniel îi zîmbiră.

— Bineînţeles că poţi. Noi, clanul Cavanagh putem orice!

Kerry zîmbi şi trase din nou din ţigară. O parte din Cavanagh putea face orice, dar nu toţi, se gîndi ea.

Eu nu, de exemplu.

— Evander o să vină şi el? se interesă ea, indiferentă.

Boysie deveni, brusc, serios.

— Te-ar deranja? Dacă nu vrei, n-o să-l invităm. Lissy va înţelege.

Kerry oftă.

— Nu mă deranjează, Boysie. Invită pe cine vrei, dragul meu, doar este nunta ta.

Boysie o sărută pe obraz. Simţi aroma de lămîie a after- shaveului său şi scotch-ul pe care-l băuse la prînz.

Dacă ar bea ceva, ar cînta ca o privighetoare. La nuntă, va fi suficientă băutură şi nu vor reuşi s-o supravegheze tot timpul.

Nici măcar familia Cavanagh nu putea face asta.

— V-am spus că BBC-ul a solicitat-o pe mătuşa voastră într-o emisiune de-a lor? ii întrebă Briony pe băieţi, cu mîndrie. De cînd melodia Miss Otis Regrets a fost folosită ca reclamă pentru parfumul acela, a revenit în atenţia publicului.

Danny clătină din cap.

— De ce nu profiţi de ocazie, mătuşă Kerry? Te-am auzit cîntînd de una singură şi mi s-a părut O.K. Cred că o să te invite la o mulţime de emisiuni. Poate o să apari şi în show-ul lui Simon Del.

Kerry rîse, nervos.

— Uită-te la mine, Danny Boy, sînt femeie bătrînă. Cine s-ar mai interesa de mine?

Briony ţîţîi, dar vorbele lui Danny îi dăduseră o idee.

— Să fii gata mîine, la ora nouă şi jumătate, Kerry. Noi două o să avem puţină treabă.

— Unde, Bri? O întrebă Kerry, suspicioasă.

— O să afli mîine dimineaţă. Va fi o surpriză.

Marcus şi Bernadette o ascultau, total uluiţi, pe fiica lor. Delia se dovedi şi mai convingătoare, ridicîndu-şi tricoul şivarătîndu-le părinţilor vînătăile de pe piept şi de pe umeri.

— M-a bătut măr şi a trebuit să-l opresc s-o distrugă pe cea mică.

Toţi se uitară la Faith, care stătea pe canapea şi mînca o prăjitură.

Marcus se înfurie şi îşi duse mîna la inimă, instinctiv, să-i calmeze bătăile nebuneşti.

— Vrei să spui că te-a bătut pe tine şi pe copil? Pe amîndouă?

Delia încuviinţă din cap, întristată.

— Şi n-ai spus nimănui pînă acum?

Lui Marcus nu-i venea să creadă că trecuse atîta timp.

— De asta nu voiam să veniţi pe la mine. Jimmy aducea fel de fel de oameni... traficanţi de droguri... M-a obligat să vă ţin departe. Dar azi, şi-a ieşit din minţi. Am crezut că o să mă omoare pe mine sau pe micuţa Faith.

Bernadette înghiţi în sec. Instinctele materne o îndemnau să- şi protejeze fata şi nepoata, dar intuiţia ei feminină îi spunea că Delia, pe care o iubea, în ciuda greşelilor ei, era o mincinoasă neruşinată. Observase această trăsătură a ei încă din copilărie. Înflorea totul şi ajungea, pînă la urmă, să creadă şi ea ce spunea. Bernadette se uită la soţul ei, care începuse să se plimbe prin cameră, cu pumnii încleştaţi.

— Dacă Jimmy te bătea pe tine şi copil, de ce nu ne-ai spus pîni acum? O întrebă mama ei. Ultima oară, cînd te-si certat cu el, ai stat aici două săptămîni. De ce n-ai suflat nici o vorbă? N- am bănuit nimic.

Bernie o văzu pe fiica ei înroşindu-se la faţă. Delia ezita. Nu se aşteptase s-o ia cineva la întrebări. Dar Marcus o scoase din încurcătură.

— Ce dracu', Bernie. Îi era frică de el, nu-ţi dai seama?

Bernie ridică mîna.

— Nu spun decît că avea destule ocazii să ne informeze, oricît ar fi fost de speriată. Gîndeşte-te, Marcus. Nu provine dintr-o familie prea uşor de înspăimîntat, mai ales că te are pe tine drept tată şi pe gemeni ca veri. Acest Jimmy Sellars trebuie să fie nebun dacă şi-a imaginat că poate face ce pretinde ea, acum!

Delia sări de pe scaun, isterică.

— De-asta n-am spus nimic, tată, pentru că mama i-a luat partea întotdeauna. Ştiam că n-o să vrea să mă creadă.

Se năpusti în hol, tîrînd-o pe Faith după ea.

— Dacă aici nu sînt binevenită, o să mă duc în altă parte, dar la nenorocitul ăla nu mă mai întorc.

Marcus se duse după ea şi luă copilul îngrozit, în braţe. Apoi, strîngînd-o la piept pe Faith, îi reproşă soţiei sale:

— Uneori, mă uimeşti, Bernie! Fata ta a venit plină de vînătâi din cap pînă-n picioare, copilul are un ochi umflat şi tu ţii cu gunoiul ăla! Iisuse, femeie, probabil că ţi-au tăiat, din greşeală, o parte din creier, ultima oară cînd ţi-ai aranjat faţa!

Se întoarse spre fiica lui înlăcrimată.

— Stai aici, draga mea, şi lasă-l pe nemernicul ăla în seama mea şi a verilor tăi. N-o să mai bată pe nimeni, mult timp de aici înainte. Este acasă?

Delia se smiorcăi, să-şi dea importanţă.

— Acum nu este, dar va fi la noapte, tîrziu.

— Atunci, eu şi cu verii tăi o să ne ocupăm de el. Şi acum, ia- o pe micuţa Faith şi duceţi-vă sus. Dacă ai nevoie de bani, discutăm mai tîrziu, da?

Delia încuviinţă din cap şi, luîndu-şi fiica, ieşi din cameră, după ce-i aruncă o privire peste umăr mamei sale.

Marcus clătină din cap, dezgustat.

— Nu cred că poţi să reacţionezi aşa, Bernadette!

Femeia ridică din umeri.

— Evident. Pentru că o crezi pe ea.

— Bineînţeles că o cred! Pletosul ăla nenorocit a ridicat prea des mîna asupra ei. Dar în noaptea asta o să-şi primească răsplata. Nimeni nu se atinge de mine sau ai mei, fără să fie pedepsit.

Bernadette rîse.

— Sînt încîntată să aud asta, dar ascultă-mă bine, Marcus. Fetiţa noastră este o tîrfă şi încă una mincinoasă: crede-mă, o cunosc mai bine ca oricine. Aşa că gîndeşte-te de două ori înainte să-l vizitezi pe tipul ăsta. Nu-i chiar atît de rău pe cît pretinde ea. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori mi-a venit s-o omor în bătaie!

Marcus o privi, încruntat.

— Şi de unde are vînătăile astea? Hai, te rog, răspunde-mi!

— Nu spun că n-a bătut-o, Marcus, dar poate că a meritat. Este în stare să scoată şi un sfînt din sărite, cînd o apucă.

Marcus clătină furios din cap şi ieşi din cameră, în goană.

Bernadette oftă adînc.

Îşi iubea fiica, de fapt, le iubea pe amîndouă. Oricît de ticăloasă era, Delia fusese întotdeauna preferata ei. Dar ştia ce enervantă era.

Sus, Delia o băgă pe Faith în patul ei - patul de cînd era mică - şi mîngîie părul roşcat al copilului. Jimmy plecase, după scandal, şi o anunţase că nu voia s-o mai vadă cînd se întorcea. Îi spusese că era o căţea grasă şi urîtă şi nu putea s-o mai vadă în ochi.

Îi spusese că era greţoasă, ca o balenă, şi nespălată. Asta o duruse cel mai mult, fiindcă ştia că spusese adevărul. O informase, de asemenea, că trăia de şase luni, cu Olivia Sands, aşa-zisa ei prietenă. Ei bine, o să i-o plătească, pentru că nimeni nu avea dreptul să-i vorbească aşa. Mai ales un nenorocit ca Jimmy Sellars.

Cînd Faith adormi, îi mîngîie părul roşcat, moştenit de la mătuşa Briony, şi îi zîmbi fetiţei, cutremurîndu-se cînd se uită la ochiul ei vînăt. Mai bine să n-o atingă, ca să nu-i dea de bănuit mamei sale.

Apoi se duse să-şi facă o baie bună şi se privi critic în oglindă. Îi venea să plîngă. După ce o născuse pe Faith, pierduse bătălia cu kilogramele în plus şi asta se vedea.

Acum, cînd se întorsese acasă, trebuia să ia doar amfetamine şi să renunţe la canabis. Amfetaminele îi tăiau pofta de mîncare, în timp ce canabisul i-o stimula. O să-şi recapete silueta, imediat.

Fredonînd fericită, îşi spălă părul şi îşi rase picioarele, cu lama tatălui său, care nu mai era bună de nimic.

Păcat că nu putea să vadă ce mutră vor face Jimmy şi Olivia, cînd tatăl lor o să apară în noaptea aceea cu gemenii.

Baia arăta ca lovită de bombardament, după ce Delia termină cu spălatul. Bernadette adună lenjeria murdară a fiicei sale şi prosoapele folosite. Apoi se uită la jegul gros, lăsat în cadă, şi oftă.

Se vedea că Delia se întorsese acasă.

Daniel şi Boysie înnebuniseră de furie. Cu fiecare vorbă a lui Marcus, se înfuriau şi mai rău şi se aşezară toţi trei să plănuiască, împreună, răzbunarea. Marcus era bucuros că îşi găsise susţinători. Vor avea grijă ca Jimmy Sellars să nu-i mai maltrateze vreodată fiica şi nepoata. Sau oricare altă femeie. Dacă supravieţuia după noaptea aceasta, nu va mai fi un om întreg, iar gîndul acesta îl calmă pe Marcus.

Peste zece minute, erau în drum spre apartamentul Deliei. Cînd parcară lîngă trotuar, numeroşi puşti cu plete, călări pe motociclete, se zgîiră la ei. Un RollsRoyce alb nu era ceva obişnuit în cartierul acela.

Boysie şi Daniel îi priviră cu dispreţ, dezgustaţi de hainele şi atitudinea lor. Un băiat înalt, cu plete lungi şi ochi albaştri, îi privi sfidător, la rîndul lui.

— La ce te zgîieşti? il repezi Daniel.

În lumina obscură a felinarelor, îl văzu pe băiat tresărind cînd îl recunoscu.

— La nimic, domnule Cavanagh.

Îi pierise curajul după ce se lămurise cine i se adresase.

— Tăceţi din gură şi aveţi grijă de maşina mea. Dacă văd cea mai mică zgîrietură, vă omor cu mîna mea. Aţi priceput?

Băieţii încuviinţară din cap, îngroziţi.

Cei trei bărbaţi se îndreptară spre intrare. Ambele ascensoare erau la parter şi se urcară într-unul din ele. Boysie strîmbă din nas, cînd simţi mirosul de urină, excremente şi murdărie.

— Ce loc superb! Nu-i de mirare că Delia nu a lăsat pe nimeni să vină aici.

Boysie apăsă pe butonul corespunzător etajului zece şi maşinăria învechită se puse în funcţiune, scîrţîind. Toţi trei erau tăcuţi, cu gîndul la răzbunare. Liftul se opri, zguduindu-se. Coborîră toţi trei, oftînd încordaţi. Stăteau în holul îngust, căutînd numărul apartamentului. În pragul unei uşi din stînga, văzură un copil negru, o fetiţă de vreo opt ani, jucîndu-se cu pietricele pe ciment.

Din apartamentul de vizavi, unde locuise Delia, răsuna un cîntec interpretat de Janis Joplin, iar dincolo de uşa deschisă, unde stătea fetiţa, se auzea muzică regae. Fetiţa îi privi sumbru. Nu-i era frică. În ochii ei se citea doar curiozitate copilărească.

Îşi adună pietricelele, se ridică şi intră în casă, urmărindu-i de acolo.

Daniel bătu la uşa apartamentului Deliei.

Dar nu primi nici un răspuns.

Bătu din nou şi mai tare.

O femeie albă, în jur de douăzeci şi cinci de ani, ieşi din apartamentul de vizavi, trase fetiţa şi încuie uşa.

Boysie se dădu un pas înapoi şi dădu un picior uşii, care se deschise imediat. Apoi ridică braţele şi intră. La prima bătaie în uşă, Jimmy ieşise pe culoar, văzuse cine erau, pe vizor, şi chemase poliţia.

Dar exact cînd puse telefonul în furcă, Boysie dărîmă uşa. Acum Jimmy stătea în camera din faţă şi aştepta bătaia care va urma. Frica îl trezise din beţia canabisului.

— Bună, Jimmy, am auzit că ai fost un băiat foarte ocupat.

Daniel vorbise calm şi scoase din haină un topor, înfăşurat în hîrtie, de genul celei folosite de electricieni, să izoleze firele. Jimmy îl privi, îngrozit.

— Jur că n-am atins-o.

Boysie rîse.

— Şi cu micuţa Faithey cum rămîne? I-ai învineţit ochiul, zise el trăgîndu-i un pumn.

Jimmy căzu pe canapea şi îşi acoperi obrazul cu o mînă tremurîndă.

— Recunosc că am trăsnit-o, dar de copil nu m-am atins. Ea i-a făcut vînătaia, Delia. De asta ne-am şi certat!

— Mincinos nenorocit! suieră Marcus şi începu să-l lovească pe Jimmy, cu toată puterea.

Peste cîteva minute, Boysie şi Daniel i se alăturară. Prima izbitură de topor îl pocni în ceafă. Jimmy îşi pierdu cunoştinţa şi nu şi-o mai recăpăta niciodată. Ultima voce pe care o auzi fu cea a lui Janis Joplin, interpretînd melodia sa preferată: la încă o bucată din inima mea. Sellars muri peste trei ore, pe masa de operaţie a spitalului King George.

Poliţia sosi la cinci minute după ce cei trei bărbaţi furioşi ieşiră din bloc. În mod miraculos, nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. Dar poliţiştii nu se aşteptaseră la altceva.

Limmington se uită la trupul zdrobit, cărat în ambulanţă, şi scrîşni din dinţi. O să pună mîna pe Cavanagh şi o să-i bage la răcoare pentru totdeauna.

CAPITOLUL 43

— Sper că eşti încîntată de ceea ce ai făcut! Îţi dai seama ce a ieşit?

Delia era albă la faţă. Îşi mişca buzele, fără să scoată nici un sunet. Jimmy a murit? Jimmy, Jimmy al ei?

— Tatăl tău poate fi acuzat de crimă din cauza ta! Da, tatăl şi verii tăi. Şi ştii ce mă deranjează cel mai mult, Delia? Că băiatul acela nu merita să moară. Ai vrut să i se dea o lecţie. Ei bine, uite ce s-a întîmplat!

Delia se ridică în pat.

— Vrei să spui că Jimmy a murit, cu adevărat, mamă?

— Da, este ţeapăn, iar tatăl tău şi gemenii au fost arestaţi. M-a sunat avocatul lor. Să ştii că, dacă iese prost, te previn că eu voi fi acuzată de crimă. Fiindcă o să te omor cu mîna mea. Şi acum, dă-te jos din pat, e aproape ora prînzului. Încearcă cel puţin să te comporţi ca o amantă îndurerată, măcar de dragul tatălui tău, dacă de tine nu-ţi pasă!

Zicînd acestea, Bernadette ieşi trîntind uşa. Delia rămase în pat, uluită. Jimmy murise. Ucis de tatăl ei. Auzi un zgomot sacadat şi îşi dădu seama că era inima ei. Iisuse Hristoase, ce făcuse!

La parter, Briony şi Bernadette stăteau împreună, îngrijorate şi furioase pe Delia. Faith se aşezase în poala lui Briony. Ochiul era la fel de vînăt, dar fetiţa zîmbea veselă. Bernadette îngenunche pe covor şi o luă de mînuţe.

— Hai, draga mea, spune-i bunicii ce s-a întîmplat cu feţişoara ta.

Faith, la cei trei ani ai ei, se purta deja cu diplomaţie. Îşi linse buzele,

fragede ca un boboc de trandafir, şi chicoti.

— Nu! exclamă ea.

— Haide, păpuşo, spune-i bunicii şi o să primeşti o ciocolată mare, numai pentru tine.

Fetiţa se înveseli. Îi sclipeau ochii, era entuziasmată.

— O ciocolată mare? Pentru mine?

Deschise ochii mari, iar Bernadette şi Briony îşi ţinură respiraţia.

— Spune-i bunicii dacă te-a bătut tăticul.

Faith hotărî să mărturisească adevărul, fie ce-o fi. Deşi nu era numai asta. Simţise că bunica ei dorea neapărat să afle şi, în plus, îi promisese o ciocolată.

— Tăticu' a pocnit-o pe mămica.

Bernadette o aprobă, nerăbdătoare.

— Ştiu asta, draga mea, dar cine ţi-a învineţit ochişorul, tot tati?

Faith clătină din cap, timidă acum, şi îşi ascunse faţa la pieptul lui Briony.

— Nu. nu te-a lovit tati? Atunci cine? Spune-i mătuşii Briony.

Faith se uită la Briony şi apoi la bunica ei.

— Mami m-a lovit. Îi tremură buza timp de cîteva secunde şi adăugă: Rău de tot!

Briony o privi pe Bernadette. Erau întristate şi pline de ură, în acelaşi timp.

— Jur că o ucid pe căţeaua aia, Bri!

Briony strînse fetiţa în braţe şi-i sărută părul.

— Liniştеşte-te. Nu cîştigi nimic, dacă-ţi pierzi cumpătul. Trebuie să ne gîndim bine de tot la ce avem de făcut.

Îşi muşcă buzele, simţind gustul rujului Max Factor.

— Dar îţi pormit, Bernie, că va fi cea mai mare plăcere pentru mine să-i rup gîtul iepei ăleia împuţite, dacă băieţii intră la zdup. Nici nu-ţi imaginezi cu cîtă satisfacţie o s-o fac.

Bernadette sesiză încordarea surorii sale şi, cu toate că era furioasă şi îngrijorată pentru soţul ei, i se făcu frică. Delia mersese prea departe, de data aceasta.

Lui Harry Limmington nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el, în timp ce stătea la bufetul secţiei de poliţie, din Barkingside.

Gemenii lăsaseră nu numai amprente, dar şi toporul plin de sînge, în portbagajul Rolls-Royceului lor. Acum n-o să-i mai scape.

Sorbind din ceaiul fierbinte, zîmbi încîntat, în sinea lui.

Îi căzuseră direct în plasă. Era o senzaţie minunată. Jimmy Sellars fusese un gunoi, un traficant de droguri, un pierde-vară, care nu cîştigase un ban cinstit în viaţa lui. Dar moartea lui nu fusese zadarnică. Nu, pe Dumnezeul lui.

Decesul său era băţul cel mare cu care Harry o să învineţească fundurile celor din clanul Cavanagh. Era sigur de asta. Sorbi din nou din ceai, ca dintr-o şampanie scumpă. La urma urmei, avea ce sărbători.

Ruby Steinmay era un evreu corpolent, avînd o vîrstă şi un temperament greu de precizat. Acum se afla la secţia de poliţie din

Barkingside, cu gemenii şi cu Marcus.

Era avocatul lor, de mulţi ani, şi se remarca prin inteligenţa şi isteţimea lui.

Ruby dădu din degetele sale încărcate de inele. Diamante şi rubine sclipiră în lumina fluorescentă.

— Uite ce este, băieţi, am totul sub control. O să vă ţină peste noapte, dar pînă mîine dimineaţă o să rezolv tot ce trebuie. Sigur că apartamentul este plin de amprentele voastre. Doar aţi fost acolo de atîtea ori. A rămas doar arma crimei, dar presimt că se va rezolva în cel mult douăsprezece ore. Aşa că staţi cuminţi şi, mai ales, păstraţi-vă calmul.

Sublinie ultimul cuvînt, uitîndu-se la Daniel şi la Boysie. Apoi se sculă de pe scaun, trîntindu-şi servieta de piciorul gras.

— Şi, acum, vă spun noapte bună.

Fără să se deranjeze să dea mîna cu ei, dădu din cap şi ieşi, în grabă, din cameră.

Limmington află imediat că cei trei suspecţi se întîlniseră cu avocatul lor şi sări în sus, înfuriat.

— Vrei să spui că s-au întîlnit toţi trei cu avocatul? Dar sînt acuzaţi de crimă, pentru numele lui Dumnezeu!

Sergentul, un bărbat mic de statură, ridică din umeri.

— Ce-mi pasă mie? N-am făcut decît să respectăm ordinul inspectorului-şef, domnule Limmington. Credeam că ştiţi.

Limmington îşi muşcă buza şi se întoarse brusc. Deci, inspectorul-şef?

Va trebui să-l informeze pe secretarul ministrului de interne. Dar un glas, în adîncul sufletului, îi spunea că aflase deja.

Se îndreptă spre sala de interogatorii, cu o figură împietrită.

Avea senzaţia că se bucurase prea devreme. Făcuse aceeaşi greşeală ca mulţi alţii, în privinţa clanului Cavanagh.

Vînduse pielea ursului din pădure.

— Bună, domnule Limmington. Avem vreo şansă să primim o cană cu ceai?

Boysie avea o fire atît de deschisă şi de bonomă, încît Harry Limmington zîmbi, fără să vrea. Dintre gemeni, îl plăcuse întotdeauna pe Boysie. Chiar şi în adolescenţă fusese simpatic. Complet diferit de fratele său, care era plămădit din alt aluat.

— O să ţi se aducă ceaiul imediat, Boysie, nici o grijă. Dar am vrut să discutăm, mai întîi, între patru ochi.

Boysie se sprijini de spătarul din lemn şi îşi încrucişă mîinile peste piept, înălţînd din sprîncene, ca şi cînd ar fi fost numai ochi şi urechi. Harry Limmington se aşează vizavi de el, îi făcu semn sergentului să iasă din cameră şi zîmbi.

— Sper că-ţi dai seama, Boysie, că vei intra la zdup, pentru ani mulţi. Crima este o acuzaţie gravă. Şi acum, vreau să fiu cinstit cu tine. Ştiu că fratele tău este un tip foarte ciudat. Ştiu mult mai mult despre voi, decît poţi să-ţi imaginezi. Unchiul tău este în vîrstă şi n-o să mai iasă viu din închisoare. O să moară, probabil, într-un pat, ia infirmierie, singur, fără familie. Se opri, să-i lase timp să se gîndească. Cred că noi doi am putea

ajunge la o înţelegere. Verişoara ta, Delia, şi fetiţa ei sînt pline de vînătăi. Iar eu, dacă vreau, pot să vă scot basma curată.

O să spun că tu şi Danny aţi trecut pe la el, să-i faceţi o vizită prietenească şi situaţia v-a scăpat de sub control. Dar, în schimb, vreau semnătura ta pe o bucată de hîrtie. Poţi să-ţi salvezi pielea şi să-ţi scuteşti familia de necazuri, dacă ţii capul plecat şi faci ce ţi se spune. Ce părere ai, Boysie?

Bărbatul îl privi rece. Apoi îşi întinse mîinile, încet. Cînd vorbi vocea lui era calmă:

— De ce nu-mi aduci o cană cu ceai, domnule Limmington, ca apoi să mă laşi dracului în pace? Ai inceput să mă calci pe nervi. Eu, fratele şi unchiul meu n-o să păţim nimic şi o ştii prea bine. Încerci să ne tragi pe sfoară, dar nu-ţi merge. Găseşte-ţi alţi proşti.

Limmington îl privi mirat şi-l întrebă, duşmănos:

— Încerci să mă ameninţi, Boysie?

Bărbatul îşi roti privirea, prin cameră. Avea nişte ochi sălbatici, cumpliţi, cum nu mai văzuse pînă atunci.

— Ce ţi-ai imaginat? Pe mine nu mă sperii, amice. Nici măcar nu contezi pentru mine. Eşti un rahat. Aşa că n-ai cum să mă impresionezi cu costumul tău de trei parale şi pantofii tăi uzaţi. Nu eşti decît un poliţist prăpădit, adică un gunoi sub talpa mea. Ai priceput? Aş putea să te rad de pe faţa pămîntului, dacă aş avea chef, aşa că te sfătuiesc să nu mă provoci. Cheamă-ţi prietenul şi hai mai bine să uităm că această conversaţie a avut loc vreodată.

Lui Limmington i se făcu frică, fără să vrea. Boysie Cavanagh îi precizase foarte clar că viaţa lui putea fi în pericol. Că era gata să-i sfărîme ca pe un gîndac. Şi Harry Limmington o văzu, pentru o fracţiune de secundă, pe soţia lui, pe Violet, jelindu-l la fel ca pe fiul ei.

Abia atunci, aflat în mica încăpere cu cel mai puţin fioros dintre cei doi gemeni, îşi dădu seama cu cine avea de-a face.

Sergentul Dillinger era un bărbat slăbănog, cu urechi mari, clăpăuge. Mea treizeci şi şase de ani, era necăsătorit şi lucra în poliţie de zece ani, fără să fi înaintat în grad. În momentul acela, se afla în posesia toporului plin de sînge, principala dovadă împotriva familiei Cavanagh.

Fusese scos din laboratorul de dovezi, de către alt poliţist, un sergent pe nume Rustiton şi îi fusese dat lui, în parcarea The Oaks, din Ilford, acum o jumătate de oră. Şi, acum, stătea în Zefir-ul său negru, în London Road, lîngă Chequers, Dagenham, aşteptînd să vină cineva să-l ia. După aceea, se va alege cu cinci sute de lire sterline, pe care se gîndise deja cum să le cheltuiască.

Se va opri, mai întîi, la Berwick Manor, unde va alege o fată drăguţă şi va juca la ruletă. Apoi va pune ceva deoparte pentru mama lui şi va da cincizeci de lire pentru căsătoria surorii sale.

Fu trezit din visare de o bătaie în geamul maşinii. Coborî, înmînă pachetul, luă plicul cu bani, se urcă la loc şi plecă.

Schimbul se produsese în tăcere. Zîmbind în sinea lui, sergentul Dillinger coti la stînga, spre Rainham, Berwick Manor, unde se trăia bine.

Briony arse mînerul toporului cu mîna ei, pînă nu mai rămăsese decît cenuşa. Apoi zîmbi omului din sala cuptoarelor companiei Ford, îi strecură banii şi se urcă la loc, în maşina ei. Jimmy Nailer porni motorul şi o conduse acasă, la Bernadette.

Delia nu ieşise din dormitor, nu mîncase şi nu vorbise cu nimeni. Bernadette o lăsase acolo. Se temea să n-o omoare în bătaie, dacă zăbovea mai mult timp lîngă ea. Cînd Briony se întoarse, Bernadette alergă pe hol, dînd peste Cissy.

— Totul este în ordine, Bri?

Briony zîmbi pentru prima oară, după o zi întreagă.

— Da, acum s-a rezolvat totul. Dimineaţă se vor întoarce acasă.

Îşi scoase haina şi o atîrnă în cuier.

— Cissy dragă, nu te mai zgîi la mine şi fă-mi un ceai tare şi dulce. Unde este Delia, Bernie?

Cissy alergă să prepare ceaiul, agitată. Bernadette o urmă pe Briony în living-room, bîlbîindu-se:

— N-a coborît. Nu pot să mă duc la ea, Bri. Mi-e frică să n-o stîlcesc în bătaie. N-am fost atît de distrusă, în viaţa mea.

Briony încuviinţă din cap, înţelegătoare.

— Unde este Faithey?

— Doarme, Dumnezeu s-o binecuvînteze. Am culcat-o acum o oră.

— Mă duc la Delia. Trebuie să aibă grijă ce-o să spună. Poliţia poate apărea oricînd, cu un mandat de arestare pentru ea. O s-o întrebe de ce s-a certat cu Jimmy. N-aş vrea să strice totul.

Briony o luă la fugă pe scări şi se năpusti în dormitorul Deliei.

Femeia tresări înspăimîntată, cînd îşi văzu mătuşa lîngă pat, ca un înger al răzbunării.

— Mi-ai făcut multe necazuri, dar mă bucur că le-am rezolvat.

Briony îi vorbea dur, ca niciodată, şi se înspăi- mîntă.

— Ah, mătuşă Bri...

Briony o întrerupse, ridicînd mîna:

— Taci din gură, Delia, nu mă interesează explicaţiile tale. Cel puţin nu acum. Vreau să, mă asculţi cu mare atenţie. Poliţia te-a căutat deja aici. Delia rămase cu gura căscată. Mama ta i-a expediat, dar o să se întoarcă. Le-a spus că ai suferit un şoc şi ţi-au dat sedative, să dormi. Au crezut-o; dar, după cum ţi-am mai spus, o să se întoarcă. Explică-le că te-ai bătut cu Jimmy. Dar, după ce ai plecat de la el, ai fost aici, cu verii şi tatăl tău, toată ziua şi noaptea. Eu, tu şi mama ta vom fi alibiul lor. Şi Cissy, bineînţeles. Va susţine că a servit cina. Trebuie să ne punem de acord, ai înţeles? Delia o aprobă, cu ochii mari de uimire. Şi acum, fii foarte atentă, Delia. Dacă băieţii şi tatăl tău intră la închisoare, va fi numai din vina ta. Aşa că încearcă să repari lucrurile, da?

Delia o aprobă, înspăimîntată. Briony ştia că trebuiau să fie cu ochii pe ea. Putea să strice totul. Dovezile dispăruseră. Va ieşi scandal, dar poliţia nu mai avea cu ce să-şi susţină acuzaţiile. Cît despre amprente, era normal să existe în apartamentul verişoarei lor. Jimmy Sellars era un cunoscut traficant de droguri. Oricine avea un dinte împotriva lui sau îi datora bani putea să-l fi ucis.

Dacă susţineau acelaşi lucru, cei trei băieţi vor fi acasă de dimineaţă.

Ruby pregătea deja actele necesare ca să acuze poliţia de hărţuire, în caz că voiau să continue investigaţia, în lipsa dovezilor. Toate amănuntele legate de existenţa toporului se aflau în pose sia lui Ruby: dosare, documente, absolut tot. Tommy avusese grijă de asta, iar Briony le va lichida personal, la momentul potrivit.

În afară de Delia, situaţia se afla sub control.

O ameninţă cu degetul pe nepoata sa.

— Ştiu că tu ai bătut-o pe Faithey, nu Jimmy. Prietenul tău a murit din cauza ta. Nu credeam că o să-ţi spun vreodată aşa ceva, dar, pe viitor, să mă scuteşti de prezenţa ta. Să te ţii cît mai departe de noi, pentru că nu ştiu cît timp voi putea să mă stăpînesc. Ai priceput? Gemenii vor afla adevărul, aşa cum este normal, de altfel. Te-ai folositele ei şi n-o să-ţi mai permit aşa ceva. Gîndeşte-te. Din vina ta, a murit tatăl copilului tău. Iar tatăl şi verii tăi au fost arestaţi sub acuzaţia de crimă. Eu, una, n-o să te iert. Şi nici mama, tatăl sau verii tăi. Aşa că ai grijă ce vorbeşti cu poliţia. Trebuie să le repeţi exact ce ţi-am spus eu. Arată-te şocată. Explică-le că Jimmy avea mulţi duşmani, din cauza afacerilor pe care le învîrtea. Doar tu poţi să-l scoţi pe tatăl tău din rahatul în care l-ai băgat. Doar tu. Ai înţeles?

Delia încuviinţă din cap, înlăcrimată.

Lui Briony nu-i era milă de ea. De fapt, de-abia se abţinea să nu-i tragă o palmă s-o ţină minte toată viaţa.

N-avea încredere în nepoata ei. Iar faptul acesta, pe lîngă celelalte, o întristă mai mult ca orice.

— Cum adică. dovada a dispărut?

Lui Limmington nu-i venea să creadă.

— Domnule Limmington, eu nu vă spun decît că mînerul toporului s-a evaporat, iar portbagajul Rolls Royceului este curat ca ţîţele unei călugăriţe.

— Nu înţeleg! Ai înnebunit?

Limmington începea să se întrebe dacă nu cumva tînărul din faţa lui îşi pierduse minţile.

Detectivul oftă. Refuzase să-i dea această veste, dar nu avusese încotro.

— Este vorba de mînerul toporului, domnule. Cel folosit de Cavanagh, să-l ucidă pe Jimmy Sellars. Limmington încuviinţă din cap. Ei bine, la un moment dat, în intervalul de după miezul nopţii şi pînă azi-diminaţă, a dispărut din dulapul cu dovezi. Împreună cu toate însemnările şi dosarele. Ca şi cînd n-ar fi existat niciodată. Nu mai avem nimic împotriva gemenilor Cavanagh şi a domnului Dowling.

— Dar am încuiat toporul cu mîna mea! Nu înghit aşa ceva. Mă duc la comisarul-şef.

Tînărul încuviinţă din cap, ca şi cînd ar fi ştiut c-o să spună asta.

— Vă aşteaptă, domnule.

Harry Limmington o luă la goană, revoltat. Se năpusti în biroul şefului său, fără să bată la uşă - ceea ce nu mai făcuse în viaţa lui.

— Ah, Limmington, bine ai venit, zise Christopher Whiteside, comisarul, pe un ton prietenos, la loc, te rog. Urîtă treabă, omule. O să

mă ocup personal, te asigur.

— Am pus toporul cu mîna mea, domnule. Am semnat pentru el. După părerea mea, n-ar trebui să renunţăm la acuzaţia de crimă. Sînt gata să explic ce s-a întîmplat oricui are urechi să asculte.

Christopher Whiteside sesiză ameninţarea voalată şi zîmbi. Îl privea la fel ca Boysie Cavanagh, iar lui Limmington i se făcu frică. Doar că privirea comisarului avea ceva în plus, era amestecată cu dispreţ.

— Sînt în posesia unei declaraţii, de fapt, o copie, care te acuză personal. Se arată că, în şaisprezece ocazii diferite, i-ai agresat pe gemenii Cavanagh, culminînd cu această înscenare, nesusţinută de dovezi. Hai să fim serioşi. N-avem nici un obiect pe care să ne bazăm şi există această declaraţie care te acuză direct. Cei de la News of the World de-abia aşteaptă să ne facă necazuri. Eşti un poliţist bun, Limmington. Chiar dacă te încăpăţînezi să dai curs acestui caz, o să cazi foarte de sus. Las-o baltă. Fii cu ochi pe ei şi pîndeşte altă ocazie.

Limmington era dezamăgit. Totul fusese în zadar. Simţea că-i vine rău.

— Deci, o să le dai drumul.

Vorbise în şoaptă.

Whiteside zîmbi, înţelegător.

— Au fost eliberaţi acum două ore.

Harry se întoarse să plece.

Era un om învins. Cînd ajunse în biroul lui, luă receptorul şi formă un număr de telefon. Dar i se spuse că secretarul ministrului de interne nu era disponibil.

Iar Harry presimţea că nu va fi disponibil mult timp de aici înainte.

Boysie se dusese direct acasă, la Suzannah, s-o asigure că totul era în ordine. Iar Marcus şi Daniel se intoarseră la Manor Park.

Bernadette şi Briony se arătară atît de încîntate să-i vadă, încît îi copleşiră cu sărutări şi îmbrăţişări. Cissy izbucni în lacrimi şi începu să le pregătească un mic dejun, cum nu mai mîncaseră în viaţa lor.

Apoi, în timp ce beau ceai, le ascultară, încruntaţi, pe Briony şi pe Bernadette, care le istorisiră tot adevărul despre Sellars. Marcus era distrus, iar Daniel, pe de altă parte, se înfuriase atît de rău, încît Briony credea că o să se năpustească pe scări, să comită încă o crimă.

— Ce-a făcut?

— Este cît se poate de adevărat, Danny, zise Bernie, ruşinată. Jimmy nu s-a atins de copil. A lovit-o pe Delia din cauză că maltrata fetiţa. Delia ne-a mărturisit tot, noaptea trecută. Voia să-i dea o lecţie lui Jimmy. O izgonise de acasă. Şi s-a răzbunat.

— Deci, vrei să spui că am stat o noapte la zdup, pentru că scroafa asta a vrut să i-o plătească amantului ei? Era cît pe ce să fiu acuzat de crimă şi mătuşa a alergat să ne salveze numai pentru că tîrfa de vară-mea a ţinut neapărat să-l înveţe minte pe Jimmy Sellars? Iisuse Hristoase! Puteam să luăm cîte zece ani, fiecare, din cauza ei! Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Unde este?

Briony îl apucă de braţ, înfigîndu-şi unghiile cu toată puterea.

— Linişteşte-te, Danny, linişteşte-te! Dacă te legi de ea acum, o faci praf. Te rog să mă crezi că s-a învăţat minte. Ştie ce-a făcut. N-are rost să

mai strigi la ea.

Marcus vorbi pentru prima oară de cînd venise:

— Ştiţi, am iubit-o întotdeauna pe Delia, mai mult ca pe Rebecca. Dar în clipa asta i-aş rupe gîtul cu cea mai mare plăcere!

— Calmează-te, Marcus. Briony are dreptate. Delia nu şi-a revenit încă. Dacă o baţi, cine ştie de ce va fi capabilă. Regret că trebuie să spun, dar fata asta este o adevărată belea.

Delia auzise scandalul de la parter şi-i bătea inima să-i sară din piept.

Cel mai rău era, nu că murise Jimmy, deşi îi părea foarte rău, ci că se făcuse de rîs. Aflaseră cine era, cu adevărat. Şi, cu cît se gîndea la acest fapt, cu atît simţea mai mult nevoia să ia ceva, care s-o facă să uite. Danny, Boysie şi tatăl ei ştiau acum că era o mincinoasă, o belea, şi mai ales o mamă de doi bani, care-şi maltrata propriul copil. Bernie o informase deja că fetiţa va rămîne la ea. Mă rog, n-o să sufere prea mult. Faithey era un copilaş drăguţ, dar o încurca. O făcuse ca să-l lege pe Jimmy Sellars de ea, atîta tot.

Acum, însă, Jimmy nu mai era, iar Delia îşi stricase reputaţia şi trebuia să înceapă o viaţă nouă.

Boysie era încîntat de felul cum îl întîmpinase Suzannah. Se aruncase de gîtul lui şi el o luase în braţe pe scări, ia intrare, sub privirile încîntate ale lui Doreen Rankins, care-i privea de la fereastră, bucuroasă.

Fiica ei se comportase înţelept.

Boysie o sărută cu pasiune, zdrobindu-i sînii mici de pieptul lui.

— Ştiam că nu puteai fi capabil de aşa ceva, Boysie. Le-am spus şi părinţilor mei!

— A fost o greşeală, draga mea. Şi acum, hai să. Mergem la plimbare cu maşina şi să discutăm despre nuntă.

Suzy zîmbi.

— Ar fi minunat, Boysie.

O duse la Hatton Garden, unde îi cumpără un inel de logodnă, exagerat de scump şi ţipător.

Suzy, încîntată că el scăpase din închisoare şi vor face nunta în curînd, privi bijuteria cu mîndrie şi teamă, în acelaşi timp.

Acum era a lui Boysie, pe vecie. De fapt, ceva îi spunea că va fi proprietatea întregului clan Cavanagh.

Dar înghiţi în sec şi-l sărută pe Boysie direct pe gură, în faţa bijutierului bătrîn. De-abia aştepta să arate inelul prietenelor şi rudelor ei.

CAPITOLUL 44

— Deci, pe unde ai umblat, Boysie? Ai plecat, fără să spui nimic, şi ai lipsit toată noaptea. Vreau să ştiu unde ai fost. Şi, mai ales, Boysie Cavanagh, cu cine.

Suzy vorbise tare, strident. I se părea că, de un an, de cînd se

căsătoriseră, era din ce în ce mai cicălitoare.

Boysie încercă, fără succes, să cuprindă pîntecul umflat al soţiei sale.

— Nu mă atinge, vreau să ştiu unde ai fost.

Boysie scrîşni din dinţi, apoi spuse încet, ameninţător:

— Suzy dragă, am avut de rezolvat nişte afaceri, atîta tot. Nu discut niciodată cu tine despre problemele mele. Cu cît ştii mai puţine, cu atît mai bine. Şi acum, tacă-ţi fleanca şi dă-mi ceva de mîncare. Sînt mort de foame.

Suzy ştia, după tonul lui, că mersese prea departe. Aşa că îi aruncă o privire rece şi se duse în bucătărie, să pregătească ouă cu şuncă. Faţa ei nu trăda nimic, dar fierbea pe dinăuntru.

Locuia într-o casă impunătoare, mobilată după gustul ei, avea mai mulţi bani decît îi trebuiau şi era gravidă. Soţul ei o adora, era convinsă de asta. Şi atunci, de ce se simţea atît de nefericită?

Pentru că nu putea să sufere viaţa asta. Se plictisise, după cîteva luni, şi îşi dăduse seama cum va fi de aici înainte.

Nu putea ieşi singură, cu prietenele ei. Era însoţită doar de soţul ei, la localurile sale, unde erau mai mult decît bineveniţi.

Mătuşile lui o vizitau tot timpul şi se aşteptau din partea ei să facă acelaşi lucru.

Boysie o păzea ca un uliu. Pe prietenele care veneau la ea, nici nu le băga în seamă, spunînd că n-avea ce să discute cu nişte puştoaice.

Dar şi ea era o puştoaică, nu?

Voia să trăiască aşa cum îi plăcea, dar nu avea voie nici măcar să asculte melodiile ei preferate, pentru că Boysie nu suporta muzica stridentă.

Chiar şi faptul că era tratată ca o prinţesă, cînd mergea la cumpărături, o călca pe nervi. Ieri, cînd intrase la băcănie, vînzătorul îşi lăsase clienta dinaintea ei, ca s-o servească pe ea. Văzuse ura din ochii femeii, invidioasă pe hainele ei elegante, pe poşeta de piele şi pe atenţia care i se acorda.

Lui Suzy îi venise să ţipe la ea: „N-ai vrea să fii în locul meu, îţi garantez. Totul pare frumos pe dinafară, dar nu este. Trăiesc ca o pasăre în colivie. Dacă fac un singur pas, sar cel puţin şase oameni să mă întrebe ce fac şi de ce fac lucrul respectiv”.

Chiar şi afurisita lui de bunică, bunicuţa Moly, cum îi spunea, era nelipsită. Îşi băga tot timpul nasul unde nu-i fierbea oaia. Iar mătuşa Briony îl asculta vrăjită, la fel ca pe plodul ăla de Faithey. Auzi, Faithey! Ce nume idiot!

Trînti în tigaie cîteva felii de şuncă. Grăsimea era atît de încinsă, încît îi sări pe obraji şi, de durere, i se umeziră ochii albaştri, ca de porţelan.

Nu-i plăcea să fie gravidă şi măritată. Mai ales cu un bărbat care o trata ca pe o păpuşă. O lua şi se juca cu ea cînd avea chef, pentru ca apoi să o pună la loc, în dulapul cu jucării, pînă avea din nou nevoie de ea.

Peste zece minute, îi puse mîncarea dinainte, îi turnă două căni cu ceai şi se aşeză să-l privească în timp ce înfuleca.

Iar în clipa aceea, se gîndi că începea să-l urască.

Bessie şi Liselle o ajutau pe Kerry să se îmbrace pentru spectacolul de

televiziune. După ce apăruse în Music Show, la BBC 2, îndemnată de Briony, Kerry îşi recăpătase faima din trecut. Acum, după aproape un an, începuse să lucreze din nou. Liselle era în culmea fericirii. Devenise managerul mamei sale şi fusese nevoită să-şi reducă vizitele la New York, dar acest fapt n-o deranja deloc.

— Costumul verde te avantajează, mamă. Îţi luminează ochii. O să arăţi bine în faţa camerelor de luat vederi.

Kerry oftă. Nu-i păsa cum arăta. O interesa mai mult să ajungă în camera verde, înainte de spectacol, şi să ia o vodcă. Făcu totuşi efortul să zîmbească.

— Mulţumesc, draga mea. Cred că, de data aceasta o să şochez publicul cu cîntecul pe care l-am ales: Old Grey Whistle Test! La vîrsta mea!

Rîse, amuzată.

— Ascultă-mă, mamă, John Peel se pricepe mai bine. Jazz-ul din anii ’50 este din nou la modă. N-o să mai treacă mult pînă să-şi amintească de tine. La vremea ta, ai fost cea mai bună cîntăreaţă de blues şi jazz. Vocea ta nu se compară cu cea a cîntăreţelor de azi. Nu mă mir că ai ajuns din nou în frunte. O meritai.

Kerry zîmbi. Lissy era o fiică grozava, în multe privinţe. De exemplu, credea orbeşte în talentul mamei sale. Liselle o respectase întotdeauna pentru vocea ei, orice-ar fi fost, iar acum o conducea cu o voinţă de fier. Nimeni nu se atingea de Kerry Cavanagh, atîta timp cît fiica ei era lîngă ea. Absolut nimeni.

Semăna cu Briony. Dădea dovadă de aceeaşi hotărîre ca mătuşa ei, cînd dorea ceva, neapărat. Briony se ţinuse de cuvînt acum un an, o luase pe Kerry, o îmbrăcase din cap pînă-n picioare şi-i aranjase să apară în Music Show.

O dusese personal la televiziune şi-i dăduse să bea două vodci mari, ca să prindă curaj. Liselle se împăcase cu gîndul că mama ei avea nevoie de un pahar, ca să poată cînta. Era foarte simplu. Dacă îi controla băutura, dădea un spectacol de calitate. Fusese invitată deja la Ronnie Scofs şi Bessie cîntase cu ea pe la diverse localuri londoneze.

Kerry bea din nou, dar o făcea cu măsură. Chiar şi doctorul ei, din Harley Street, recomandat şi plătit de Briony, nu avea nimic împotrivă. După cum spusese chiar el, mulţi oameni aveau nevoie de cîteva pahare, zilnic.

Kerry îl plăcea pe doctorul Montgomery. Era genul ei de doctor. Nu spusese nimănui că-i administra demeral, pentru patruzeci de lire doza. La urma urmei, n-o întrebase nimeni, aşa că de ce să strice un aranjament atît de bun?

Briony şi Tommy stăteau în studioul de televiziune, împreună cu toată familia. Ea se uită la Boysie şi la soţia lui, aşezaţi în capătul rîndului. Oftă adînc. Era sigură că mariajul lor nu mergea bine. Daniel stătea lîngă ea, cu noua lui iubită, Christabel - ce nume oribil!

— Care trăncănea întruna. Briony zîmbi în sinea ei. N-o să dureze mult.

Bernadette era cu Marcus. Pielea ei, întinsă ca pergamentul pe obraji,

era fardată cu grijă. De la moartea lui Rosalee şi aventura lui Marcus, din vremea aceea, începuse să se preocupe foarte mult de înfăţişarea ei. Acum cheltuia o avere pe chirurgia cosmetică şi pe tot felul de produse care o făceau să arate tînără. Dar bietul Marcus era prea bătrîn să umble după femei. Bernie ar trebui să revină cu picioarele pe pămînt şi să nu-şi mai ascundă vîrsta.

Lîngă Bernie şi Marcus, stăteau Rebecca şi soţul ei, John. Briony observă ce băţoşi erau şi îşi ascunse zîmbetul. Aproape că semănau unul cu altul. Aveau pârul negru, ochii căprui şi nasurile drepte, romane. Rebecca îşi păstrase haina de blană, deşi era foarte cald în studio, iar Briony remarcă just că era nouă. La a doua mînă, dar cumpărată de curînd. În felul acesta, le arăta că John se descurca. Iar faptul acesta o încîntă pe Briony, spre surprinderea ei. Rebecca o ducea bine şi se bucura pentru ea. Dacă nu voia ajutorul familiei, era cu atît mai de admirat.

Ochii lui Briony se întunecară cînd o văzu pe Delia. Venise cu alt nespălat. Dar era tăcută. Se schimbase mult după incidentul cu Jimmy. Avea pupilele mărite şi Briony se întrebă cu ce drog se îndopase în noaptea aceasta.

Era ciudat ce rol important jucau drogurile şi băutura în viaţa femeilor Cavanagh. Mai întîi, fusese Kerry. Iar acum, Delia. Ce ruşine! Cum puteau fi atît de lipsite de voinţă?

Asta o uimea pe Briony, care nu putea înţelege de ce oamenii nu erau tari ca ea şi capabili să înfrunte viaţa. Toţi din jurul ei înţelegeau, numai ea nu. Pentru că avea o personalitate atît de puternică, încît dispreţuia slăbiciunea.

Se uită la mama ei şi apoi îi zîmbi lui Tommy, care clătină din cap şi-i răspunse la fel. Molly stătea între cei doi nepoţi ai ei. Haina ei de castor răspîndea o aromă puternică de naftalină şi lavandă. Briony trebuia să recunoască, acum, că era o femeie şi jumătate, în ciuda vîrstei sale înaintate. Cissy era în capătul şirului, smiorcăindu-se deja. Biata de ea, plîngea din orice.

Luminile studioului îi învăluiau în căldură şi Briony se aşează pe scaun. Toţi cei din jurul ei, tineri sau bătrîni, aveau un singur lucru în comun: s-o asculte pe Kerry Cavanagh. Briony se simţea sigură pe ea. Familia aceasta trecuse prin atîtea, dar rămăsese neclintită.

John Peel apăru şi începu să le vorbească celor adunaţi, în faţa camerelor de luat vederi:

— În seara aceasta, invitata noastră este o femeie care a cîntat timp de aproape cincizeci de ani. După o întrerupere de vreo douăzeci de ani, a revenit pe scenă, dovedind că este o artistă de excepţie. V-o prezint pe Kerry Cavanagh!

Luminile se aprinseră, scoţînd-o în relief pe Kerry şi formaţia ei. Aplauzele răsunară asurzitor şi se liniştiră abia după trei minute. Cînd se făcu linişte, Kerry se adresă publicului, cu glasul ei melodios:

— Vă mulţumesc, tuturor. În seara aceasta, voi interpreta cîteva melodii vechi, dar vreau mai întîi să vă cînt un cîntec pe care l-am auzit acum cîţiva şi m-a impresionat foarte mult. Sper să vă placă.

Un tînăr începu acompaniamentul la o chitară acustică şi Kerry luă

microfonul în mînă şi bătu ritmul cu piciorul, timp de cîteva secunde. Apoi începu să cînte Me and Bobby Megee. Publicul o asculta, uluit.

Chitaristului i se alăturară doi interpreţi la chitare electrice, un toboşar şi un pianist. Vocea lui Kerry răsuna clară şi limpede:

Ah, libertatea nu este decît un simplu cuvînt, cînd nu mai ai nimic de pierdut.

Briony o asculta, vrăjită. Kerry le dovedise tuturor că putea cînta pînă la epuizare. Avea peste şaizeci de ani, dar dădea noi dimensiuni cîntecului, iar orchestra, care cînta acum din tot sufletul, se considera privilegiată să o acompanieze.

Cînd termină, publicul se ridică în picioare şi o ovaţionă pe femeia slabă de pe scenă, cu voce îngerească. John Peel apăru pe scenă şi se alătură ovaţiilor. Toţi erau extaziaţi. Pînă şi operatorii începură să bată din palme.

Briony se uită la Cissy şi o văzu plîngînd, bineînţeles.

Mai fericită ca oricînd, se rezemă de spătarul scaunului şi strînse mîna lui Tommy. Iar el se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Poate să cînte, Bri, nimeni nu i-a răpit talentul.

Iar Briony îl aprobă, cu convingere. Tommy avea dreptate. Nimeni nu putea să-i răpească talentul. Nici măcar Kerry însăşi. Şi numai Dumnezeu ştie cît încercase.

Briony fredona de una singură, a doua zi. Melodia i se întipărise în minte. O auzise de multe ori, dar i se păruse un cîntec pentru tineret. Acum, însă, era pe gustul tuturor.

Cînd ieşi din casă, gata să se urce în maşină, continuă să fredoneze. Simţea că pluteşte de fericire. Parcă întinerise. Gîndul acesta o făcu să rîdă. Tommy se dusese la cursele cu cîini, împreună cu Boysie, Daniel şi Marcus. Era distractiv şi profitabil, în acelaşi timp, deoarece gemenii se ocupau şi de această afacere. Iar ea hotărîse să le facă o vizită lui Kerry şi Liselle. Cel puţin aşa intenţionase, pînă să-l vadă pe bărbatul care stătea pe alee.

Îi bătea soarele în ochi şi clipi furioasă, îndreptîndu-se spre omul în haină închisă. I se părea cunoscut, deşi nu-i distingea faţa. Dar, cînd se apropie de el, i se opri inima-n loc.

Bărbatul observă ce reacţie îi provocase prezenţa lui şi întinse mîna, s-o liniştească. Briony îl apucă de degete, cu înfrigurare, aşa cum se agaţă un înecat de-un pai; simţi, pentru prima oară după atîţia ani, căldura mîinii fiului ei.

— Doamna Briony Cavanagh.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Briony fu cît pe ce să leşine.

— Benedict.

De îndată ce rosti numele, Benedict Dumas ştiu că era adevărat. O urmărise pas cu pas, de un an. Angajase detectivi particulari să afle totul despre afaceri şi tot nu-şi astîmpărase curiozitatea. Oricît de cumplit era ce aflase despre ea şi oricît de cumplită i se părea, continua să-l fascineze. Iar acum trebuia să-i vorbească.

O privea cu un amestec de curiozitate şi dispreţ. Era mama lui

naturală, care-i dăduse viaţă.

— Intră. vino în casă.

Briony îşi găsea cu greu cuvintele. O căutase, aşa cum se rugase în sinea ei, întotdeauna. O căutase şi iată-l în casa ei. Fericirea ei era neţărmurită. O urmă, tăcut.

Cissy îi aruncă o privire bărbatului şi rămase cu gura căscată. Era leit Briony. Avea aceiaşi ochi verzi, aceeaşi formă a feţei şi aceeaşi nuanţă roşiatică a părului. Fiul lui Briony venise acasă.

Briony închise uşa şi-i făcu semn să se aşeze.

Bărbatul se instală prudent pe scaun, ca şi cînd s-ar fi temut să nu-l rupă. Briony pregăti două brandy-uri mari.

Fiul ei luă paharul, fără să scoată nici un cuvînt.

Se studiară mult timp. Se simţeau atraşi unul de celălalt, dar nu voiau s-o arate. În cele din urmă, Briony rupse tăcerea:

— Cine ţi-a spus?

— Tatăl meu.

Briony îi savura vocea ca pe o mîncare delicioasă sau...ca pe un pahar cu apă rece mult aşteptat.

— Henry? El ţi-a spus?

Benedict încuviinţă din cap.

— A murit anul trecut. A menţionat în testament că eşti mama mea. N-am ştiut nimic pînă atunci. Nici n-am bănuit măcar.

Briony sesiză ce îndurerat şi şocat fusese. Era evident că nu-i făcuse plăcere ce aflase.

— A trecut mult timp, peste cincizeci de ani. Dar ştii foarte bine acest lucru.

— Erai un copil, o prostituată - copil, de fapt.

Briony auzi cuvintele şi le primi ca pe o lovitură puternică. Vorbise cu atîta dispreţ! Şi atunci, se înfurie.

I se urcă sîngele în cap şi-l repezi, revoltată:

— Ascultă, Benedict Dumas, aveam treisprezece ani cînd te-am născut, treisprezece ani! Tatăl meu m-a vîndut tatălui tău. A fost un aranjament, atîta tot. Mai întîi, a dat-o pe sora mea mai mare, Eileen, Dumnezeu s-o odihnească, şi ea nu şi-a mai revenit niciodată de atunci. A murit din cauza lui Henry Dumas. A murit nebună! Fii atent ce-ţi spun. Mama ta te-a cumpărat. Mi-a oferit bani, iar eu nu eram decît un copil. Nu ştiam ce înseamnă viaţa, nu ştiam nimic. Tatăl tău mă terfelise. Te-am purtat în pîntecele mele şi te-am iubit mai mult decît orice pe lume, dar am fost nevoită să te dau. A fost alt aranjament al familiei Dumas. Tatăl tău era incapabil să se culce cu o femeie matură, îi plăceau fetiţele fără sîni şi inocente. Le cumpăra şi le plătea, aşa cum fac alţi bărbaţi cu o prostituată matură. Îmi pare rău că ţi-am zdrobit iluziile în privinţa lui, dar acestea sînt faptele adevărate. Henry Dumas mi-a modelat viaţa şi m-a distrus sufleteşte. Ani de zile am fost femeie numai pe jumătate. N-a trecut nici o zi, fără să mă gîndesc la tine, Ben. Eşti unicul meu copil. Regret că nu corespund pretenţiilor tale, dar n-am ce face.

Benedict o privi drept în faţă şi spuse:

— L-am urît pe Henry Dumas toată viaţa mea. Este ciudat... dar tatăl mamei mele... mamei mele adoptive... a fost singurul bărbat la care am

ţinut vreodată. Iar acum, ştiu că nu eram nici măcar rude.

Briony îşi regretă ieşirea, dar acest bărbat solid şi rafinat o speria, deşi îi plăcea să-l privească şi să-l audă. O înspăimînta, fiindcă ştia că se uita de sus la ea. Ştia că i-ar fi ruşine cu ea, că îi era ruşine, de fapt. Iar gîndul acesta o îndurera nespus.

— De ce ai venit aici, să mă vezi?

Îi puse întrebarea, deşi se temea de răspuns.

— Trebuia să te cunosc, să te văd şi să vorbesc cu tine. Voiam să ştiu de unde mă trag, să aflu dacă eşti atît de josnică, pe cît mi s-a spus.

Briony rîse amar.

— Şi, ce părere ai, sînt?

Benedict dădu paharul peste cap, dintr-o înghiţitură, şi o privi drept în faţă.

— Da, eşti.

Zicînd acestea, se ridică şi ieşi din cameră.

Briony îi auzi paşii - scîrţîitul cizmelor sale scumpe, în timp ce se îndepărta tot mai mult de ea.

Şi atunci, izbucni în hohote de plîns, de ruşine şi umilinţă. Era fiul ei, fiul ei. Şi-l iubea din tot sufletul.

Benedict ieşi din casa mamei sale şi o porni pe alee, îngrozit şi şocat. O văzuse şi îi vorbise. Stătuse în casa ei. Cel mai mult îl impresionase faptul că păreau cam de aceeaşi vîrstă. Puteau fi frate şi soră.

Cînd deschise portiera maşinii şi se urcă la volan, începu să se liniştească. Acum nu-i mai bătea inima atît de tare şi inspiră adînc, să se calmeze.

Era atît de tînără!

Frate şi soră.

Gîndurile i se învîrteau în cap, într-un vîrtej ameţitor. O văzu, cu ochii minţii: o fetiţă de numai zece sau unsprezece ani. Şi-l imagină pe tatăl lui, aşa cum îl văzuse în nenumărate fotografii vechi, tratînd fetiţa ca pe o femeie. Doar era dreptul lui, o plătise. Îşi imagină faţa ei înspăimîntată, părul roşu şi ochii aceia verzi, uriaşi.

Scena care i se derula dinaintea ochilor îl îngreţoşa la fel de mult ca faptul că o jignise. Dar dorise s-o jignească din tot sufletul, pe această femei-copil, care-l născuse. Voise s-o vadă suferind, aşa cum suferise el timp de un an.

Dar oare ea nu suferise în aceşti cincizeci de ani? Mai mult de cincizeci de ani, de fapt, de cînd îl cunoscuse pe tatăl lui. Voise s-o rănească pentru că-l abandonase, îl dăduse lui Isabel şi Henry Dumas, deşi era carne din carnea ei. Doar erau mamă şi fiu, nu?

Voise s-o rănească pentru toate chinurile îndurate de la tatăl lui, care nu putea să-l vadă în ochi şi-l torturase de mic, numai pentru că era fiul lui Briony Cavanagh. Pentru că mama lui fusese un copil, iar soţia lui Henry, Isabel, îi cumpărase fiul, fiindcă îşi dorea un copil.

Iar acum, cu mintea şi judecata sa raţională, de adult, Benedict îşi dădu seama că fusese, de asemenea, un instrument folosit de mama lui adoptivă, ca să se răzbune pe Henry Dumas pentru căsătoria şi viaţa ei stearpă.

Iată de ce ţinuse neapărat s-o jignească pe adevărata lui mamă. Pentru că, din cauza ei, suferise toată viaţa lui.

Iar acum, după ce o întîlnise, va continua să sufere, doar că, de acum încolo, va fi apăsat, în plus, de povara remuşcării şi a ruşinii.

Totuşi, datorită ei, beneficiase de atîtea avantaje. O educaţie aleasă, o căsătorie bună, doi copii sănătoşi, mai mulţi bani decît avea nevoie şi un loc în societate, care culminase cu moştenirea titlului de lord, de la bunicul lui. Benedict Dumas era acum lord Barkham. Zîmbi amar. Un lord Barkham zămislit din apetitul pervers al unui bărbat pentru fetiţe.

Era o povară grea, dar ştia că v-a trebui s-o care de dragul copiilor săi.

Îi venea să alerge înapoi, în braţele acelei femei, să plîngă pe umerii ei şi să-i asculte glasul răguşit, în timp ce ar încerca să-l aline. Însă porni motorul maşinii şi se întoarse acasă, la Fenella, Natalie şi fiul lui, Henry Dumas al doilea. Acasă, la viaţa lui adevărată, care nu era, de fapt, viaţa lui şi nu fusese niciodată.

La cei peste cincizeci de ani ai lui, se simţea ca un orfan şi, oricît de ciudat i se părea, după revelaţiile de anul trecut, se simţea bine.

Delia era la Jack Spades, un mic club din Soho, unde se cînta jazz, se servea bere caldă şi se tolerau ţigările cu canabis. Se uită la puştiul de lîngă ea. Avea în jur de nouăsprezece ani şi un puf de adolescent pe bărbie. Regreta deja că îl cunoscuse.

Îl încîntase să afle că era rudă cu Kerry Cavanagh. Numele de Cavanagh îi adusese numai necazuri Deliei. Jimmy Sellars fusese încîntat că intrase într-o asemenea familie, pe care o admira; îi admira mai ales pe gemeni. Păcat că ea nu impunea acelaşi respect ca verii şi mătuşile ei. Poate ar fi mai fericită.

Luă bucăţica de sugativă de la Andy şi o privi o clipă, înainte s-o bage în gură. Avea o faţă zîmbitoare imprimată pe ea. LSD se numea Soarele Californiei şi era un drog foarte bun.

În noaptea aceasta, avea mare nevoie să ia ceva tare, dar această dorinţă nu avea nici o legătură cu Andy, mătuşile sau verii ei.

Trebuia să se liniştească. Gîndul acesta o făcu să zîmbească.

Oriunde se uita, îl vedea pe Jimmy Sellars. Toţi fumau ţigări cu canabis, făceau trafic cu droguri şi miroseau, de la o poştă, a chimicale. Probabil că le intrase în pori. Dar îi era dor de Jimmy.

Peste o oră, drogul îşi făcu efectul. Acum vedea totul în roz. Ridică braţul, în ritm cu muzica. Cincisprezece braţe se mişcau, într-o armonie perfectă. O ceaţă albastră se ridica din trupurile dansatorilor. Trupuri înlănţuite, care se mişcau cu o claritate uimitoare şi, totuşi, nu se mişcau deloc. Soarele Californiei o purta departe.

Andy îi pusese un pahar în mînă şi sorbi, recunoscătoare. Fiecare nerv era viu. Îşi simţea fiecare por. Asta îi plăcea cel mai mult la LSD. Numai cînd se droga, simţea că trăieşte cu adevărat.

Altfel, era ca şi moartă.

Cel care inventase LSD-ul ar trebui să primească Premiul pentru pace, să fie venerat şi înălţat pe un piedestal. Pentru că cel care crease această fericire sintetică se cuvenea să fie răsplătit.

Aşa gîndea Delia cînd dădu peste tipul cu părul lung şi zîmbetul

poznaş.

Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, se trezi afară din club, într-o maşină, apoi într-un apartament din Ilford, în care răsuna Pink Floyd, în timp ce ea vorbea tare, să acopere muzica.

Îi povesti despre viaţa ei, despre copilul pe care-l avea şi despre moartea celui care-l zămislise.

Bărbatul ascultă atent, punîndu-i întrebări, din cînd în cînd.

Delia, ameţită de droguri, răspunse cinstit, fără să ezite nici o clipă.

Mai tîrziu, făcu dragoste cu ea.

Iar momentul acela fu cel mai grozav dintre toate.

CAPITOLUL 45

Tommy o privi pe Briony dînd farfuria la o parte. O urmărea atent, observînd fiecare detaliu: părul strîns în vîrful capului, gîtul suplu, aproape fără riduri, unghiile roşii.

Îmbrăcată într-o rochie verde-închis, pînă la jumătatea gambei, cu sandale asortate, i se părea o adevărată doamnă.

Ochii erau machiaţi discret şi ridurile din jurul lor o făceau să pară mai muit interesantă, decît bătrînă.

Îşi dorea din toată inima să-i spună ce o frămînta. Ceva o preocupa de-o săptămînă. Stătea lîngă el, în pat, prefăcîndu-se că doarme, dar el, care petrecuse atîtea nopţi albe, ştia că este trează.

— Haide, Bri. Spune-mi ce s-a întîmplat. Pînă acum, ne-am împărtăşit toate necazurile. Briony tresări. Îl privi, uimită, şi citi durerea în ochii ei. Cred că ar trebui să-mi spui ce ai. O să te uşurezi.

Briony încercă să surîdă. Tommy era destul de isteţ să ştie că o apăsa un necaz mare.

Dar oare ar trebui să-i spună?

Să-şi deschidă sufletul? Să-i destăinuiască tot chinul vieţii ei - vinovăţia, frica, da, frica, pentru că se temea de fiul ei. Se temea de ceea ce gîndea, de ceea ce simţea pentru ea.

Închise ochi şi clătină din cap.

— O să-ţi spun cît de curînd, dragul meu, îţi promit.

— Este chiar atît de rău? O problemă de familie?

Era adevărat, într-un fel.

— Nu, Tommy Lane. Nici gînd. Este vorba de ceva care s-a întîmplat cu ani în urmă şi acum a ieşit la suprafaţă.

Atunci, Tommy îşi dădu seama.

Exista un singur lucru în trecutul ei, care putea declanşa un asemenea impact.

Fiul ei.

Dădu din cap şi continuă să mănînce excelenta budincă din rinichi şi carne, gătită de Cissy.

Şi îşi propuse să se informeze în privinţa lui Henry Dumas. Dacă băiatul ăla îi făcea necazuri, voia să afle despre ce era vorba.

Însă abia la desert îşi dădu seama că „băiat” era cuvîntul nepotrivit.

Fiul lui Briony era doar cu treisprezece ani mai tînăr ca ea.

Gîndul acesta îl frămîntă toată noaptea. Văzu, parcă aievea, o fată frumoasă, îmbrăcată în catifea albastră Şi, deoarece era un gentleman, îşi spuse că fata aceea nu s-a schimbat deloc.

Daniel îşi pieptăna părul, uitîndu-se în oglinda din hol, acasă la Boysie. Auzi vocea stridentă a lui Suzy şi închise ochii. Avea o gură, cît o şură. Dacă ar fi nevasta lui, i-ar trage una peste bot, s-o amuţească.

— Deci trebuie să mă descurc de una singură în noaptea aceasta, nu-i aşa, Boysie Cavanagh? Asta intenţionezi să faci, nu-i aşa?

Boysie se uită la micuţa lui soţie şi oftă.

— Am treabă, Suzy, voi încerca să vin devreme.

Femeia îl întrerupse:

— Ah, nu-ţi face griji în privinţa noastră. Eu şi copilul tău o să stăm aici şi o să ne uităm la televizor, ca de fiecare dată, fir-ar al dracului. În timp ce tu o să te distrezi.

Boysie îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi se grăbi să plece.

Suzy, însă, n-avea de gînd să-l lase să scape aşa de uşor. Se năpusti în hol, după el, sărind cu unghiile la faţa lui.

— Ticălos ce eşti! Ieşi mai repede din casa asta! S-a terminat totul între noi, vorbesc serios.

Boysie o apucă de mîini şi o împinse.

— Gata, ajunge! exclamă Daniel, revoltat. N-am mai auzit aşa ceva în viaţa mea!

Boysie şi Suzy îl priviră uimiţi. Intrase el in actiune. Ieşise mama lui Suzy. Aşteptase în hol, să se termine scandalul, dar se săturase de mofturile lui Suzy Rankins, pentru că n-o considera o Cavanagh.

— Uite ce este: te-ai măritat cu un bărbat adevărat, dacă ştii ce înseamnă asta. Dacă voiai un funcţionar, cu program de la nouă la cinci, trebuia să stai în Ilford Palais sau altă fundătură plină de hîrţogari şi agenţi de asigurări. Ai vrut să fii doamna Cavanagh, aşa că rabdă. Taci din gură şi lasă-ne în pace!

Suzy încremeni în loc, uluită de ura întipărită pe faţa cumnatului ei.

Se uită la Boysie, aşteptîndu-se s-o apere, dar acesta o privea la fel de duşmănos. Ştia că se umilise în faţa fratelui său şi îl durea. Simţea că se sufocă de frică. Boysie ştia ce înspăimîntată era.

Dar era atît de furios că fratele lui asistase la acest incident, încît îi venea să-i rupă gîtul cu mîna lui.

— Boysie. îl imploră ea.

Soţul ei se întoarse brusc şi ieşi din casă. Danny clătină din cap şi o împinse cu degetul în piept.

— O să-l scoţi din sărite, pînă la urmă, şi o să-ţi pară rău. Dar dacă te mai aud vreodată vorbind aşa, o să ai de-a face cu mine, nu uita. Te-a ridicat din gunoi, cînd s-a însurat cu tine, dar poate să te trîntească la loc, oricînd.

Sergentul Sefton stătea dinaintea inspectorului Belling, îmbrăcat în travestiul lui obişnuit. Îşi prinsese părul lung la spate, într-o coadă de cal, şi îşi scosese cercelul din ureche. Acceptă ceaşca de cafea oferită şi sorbi

din lichidul fierbinte.

— Deci, cum mai merge treaba pe străzi, Sefton?

Omul ridică din umeri.

— Ca de obicei. Am notat în raportul meu numele traficanţilor, furnizorilor şi ale unor clienţi principali. Majoritatea sînt nişte gunoaie. Se opri să audă rîsul lui Belling, apoi continuă: Totuşi, am găsit ceva, domnule, de care nu am menţionat în raport. M-am gîndit să discutăm mai întîi.

Belling îl aprobă.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Păi, am cules o fată. Pe Delia Dowling, Este foarte cunoscută în toate localurile şi poate să mă pună în legătură cu persoane importante. Verii ei sînt gemenii Cavanagh, iar tatăl ei este Marcus Dowling.

Exclamaţia lui Belling îi răsplăti eforturile.

— Problema este că, sub influenţa LSDului, mi-a povestit despre uciderea unui anume Jimmy Sellars. Se pare că tatăl ei şi gemenii Cavanagh l-au ucis, dar şi-au unit forţele să-i protejeze. Am impresia că, de atunci, nu se mai înţelege cu familia ei. Din cîte am înţeles, ea l-a dat pe Sellars pe mîna lor. Şi acum are remuşcări. Sellars este, sau mai bine-zis, a fost tatăl copilului ei.

Belling se încruntă.

— Ştiam. Limmington este un vechi prieten de-al meu. Ai făcut bine că n-ai consemnat nimic în raport, băiete. Crezi că ar da din gură, dacă am strînge-o cu uşa?

Stefton zîmbi.

— Ca să fiu sincer, este în stare de orice. Este genul de femeie căreia îi place să fie în centrul evenimentelor. Cunoşti categoria. Este capabilă chiar să creeze un necaz, dacă nu există nici unul. După părerea mea, şi-ar vinde şi bunica, dacă ar avea ceva de cîştigat.

— Îţi repet, domnule Cavanagh, că acestea au fost vorbele lui.

Vince Barlet se temea de Boysie, dar trebuia să-i spună adevărul. Voia să se asigure că Boysie nu-l credea vinovat. Îşi şterse nasul cu dosul palmei şi, văzînd expresia dezgustată a lui Boysie, se grăbi să-şi frece palma de costumul său din mohair.

Vince observă că bărbatul dinaintea lui se schimbase la faţă şi oftă. De ce îi reveneau numai lui misiunile cele mai neplăcute?

— Deci, Vince, vrei să spui că Pargolis încalcă teritoriul nostru. Cine este în spatele lui?

— Nu ştiu exact, domnule Cavanagh. Dar am auzit că a fost văzut cu Mitchell, Davey Mitchell.

Acum îi mărturisise totul şi Boysie putea face ce dorea cu această informaţie.

— Cară-te de aici, Vince.

Îi vorbise calm, ba chiar amabil, iar Vince nu aşteptă să fie invitat a doua oară, ci ieşi din cameră în mare grabă.

Boysie îl umări din privire. Îi era greaţă de el. În spate, îl porecleau „Mîneci argintii”. Nu-l plăcea nimeni, ba chiar îl urau, dar el îl cunoştea şi de aceea băieţii lui îl tolerau. Era un escroc, dar nu îndrăznea să-i

escrocheze pe ei. Nu avea curajul.

Mitchell, însă, era altceva. Dispăruse de pe faţa pământului, după înmormîntarea lui Rosalee. Pentru că, deşi îi promiseseră Mătuşii, gemenii l-ar fi lichidat pe loc. Aveau cîteva lucruri de lămurit, iar acum se adunaseră şi mai multe. După toate necazurile pe care le avea acasă, Boysie era aproape bucuros că i se ivise ocazia să se răzbune.

Limmington discutase cu Belling şi era în culmea fericirii. Daca ce spusese era adevărat, de data aceasta puteau să-i înfunde, definitiv, pe cei din clanul Cavanagh. Delia Dowling era o femeie neserioasă şi o consumatoare de droguri, dar numai ea ştia de ce era capabilă familia ei. Dacă ar putea fi o martoră credibilă. Nu-i venea să creadă. Era prea frumos să fie adevărat.

Clanul Cavanagh îi scăpase pînă acum, dar chiar şi ei puteau să calce strîmb. O să aştepte, pînă vor face o greşeală.

Un tînăr sergent intră în cameră, zîmbind.

— O femeie vrea să vă vorbească, domnule. Este bătrînă, mică de statură şi pretinde că este ceva important, în legătură cu Briony Cavanagh. O cheamă Heidi Thompkins.

— Spune-i să între.

Limmington avea senzaţia că o să dea de un fir interesant. Era vorba de Briony Cavanagh, patroana de bordeluri, mătuşa şi mama adoptivă a gemenilor.

O privi, uimit, pe femeia sărmană, care apăru în birou. Mirosea a sărăcie. Era mică şi îmbrăcată în haine de căpătat. După mirosul de cidru, intui corect că era o beţivă care dormea pe sub poduri. Dar cel mai surprinzător lucru erau ochii ei. Clipea tot timpul şi simţea că ameţeşte, dacă se uita ia ea.

Ridicîndu-se, Limmington o aşează pe scaun şi deschise fereastra în spatele lui. Apoi se instala la loc şi-i zîmbi, încurajator, sperînd că povestea ei nu era prea lungă.

Avea o voce guturală, după ce fumase, ani în şir, ţigări ieftine şi băuse alcool. Zîmbea şi lui Limmington îi venea foarte greu să-şi ascundă dispreţul.

— Am nevoie de nişte bani, domnule Limmington, şi o prietenă de-a mea mi-a spus să vin la dumneavoastră.

— Cu tot respectul, domnişoară Thompinks, dar de ce credeţi că v-aş da vreun ban?

Vorbise mai dur decît ar fi vrut, dar n-avea chef de prostii.

Femeia îi răspunse, clipind din ochi:

— Pentru că pot s-o acuz pe Briony Cavanagh de două crime comise cu mulţi ani în urmă. În copilărie, am lucrat ca servitoare pentru domnişoara Cavanagh, în casa ei din Hyde Park. Sigur, eram foarte tînără, dar nu atît de naivă pe cît mă credeau. Poate ai auzit de Billy Bolger. Era un peşte care a tăiat-o pe una din fetele lui Briony, Ginelle. Briony şi Tommy Lane l-au făcut să se sinucidă şi, în noaptea aceea, l-au lichidat pe Ronnie Old. Ştiu tot ce s-a întîmplat. Amintirile din copilărie ţi se întipăresc în minte. Ştiu, de asemenea, că Briony Cavanagh are un copil, cu un anume domn Henry Dumas. Aşa că vezi, domnule

Limmington, pot să-ţi ofer o mulţime de informaţii.

Detectivul îşi stăpînea cu greu entuziasmul.

— De unde ştii că a omorît pe cineva?

Heidi zîmbi.

— Pentru că m-am interesat. În noaptea aceea, am văzut trupul ciopîrţit al lui Ginelle în lada pe care ne-au trimis-o. Iar Briony a spus de faţă cu mine: „Bolger este ca şi mort”. Mai tîrziu, s-a auzit că s-a împuşcat, dar eu nu cred. Apoi s-a discutat mult depre familia Old. Ea şi Tommy Lane au devenit stăpînii East End-ului după moartea lui. S-au dus în Victoria Park şi l-au lichidat acolo. Sînt gata să declar în faţa instanţei.

— Serios?

Heidi începu din nou să clipească.

— Pentru un preţ bun. De fapt, voi spune că am văzut tot, domnule Limmington. Voi spune tot ce doriţi. Pentru că, trebuie să recunoaştem, ei au răspuns la toate. Şi, uneori, ca să prinzi un hoţ, trebuie să fii la fel ca el.

Limmington se rezemă de spătarul scaunului, relaxat. Femeia aceasta îşi spusese cuvîntul. Era gata s-o răstignească pe Cavanagh ca pe Hristos pe cruce. Putea fi învăţată ce să vorbească. Cu ajutorul ei, o s-o bage la zdup pe Briony, pentru o lungă perioadă. Era dezgustat de propriile lui gînduri, dar dorinţa de a-i înfunda pe gemeni şi pe mătuşa lor, Briony, era mai puternică decît onestitatea lui.

— Cînd au avut loc aceste crime?

— În anii ’20. Eram o fetiţă pe atunci. Sînt mai tînără decît Cavanagh, chiar dacă nu vă vine să credeţi, dar n-am avut parte de viaţa ei. N-am acceptat să mă vînd.

Rostise ultimele cuvinte cu mîndrie, iar Limmington de-abia se abţinu să nu-i spună: „Numai un nebun ar fi plătit să se culce cu tine!”

Dar se abţinu şi-i zîmbi.

— Nu vrei o ceaşcă cu ceai, domnişoară Thompkins?

— Ba da şi cîteva sandvişuri, dacă se poate! Sînt atît de înfometată, încît aş mînca şi un cal.

Limmington se înveseli.

— Cai nu avem. Doar şuncă şi roşii.

Bătrîna rîse.

— Orice. Numai comestibil să fie. Pe urmă, putem trece la treabă.

Isabel Dumas tricota. În ultima vreme, îşi petrecea timpul tricotînd sau brodînd. Nu-şi găsea locul, dacă nu avea ceva de făcut. Nepoata ei, Natalie, venea pe la cinci şi voia să termine spatele puloverului de caşmir pînă atunci.

Se uită la ceas şi oftă. Era trecut de ora unu. Văzu telefonul. Se abţinu cu greu să nu ridice receptorul şi să-l sune pe Benedict. Dar relaţiile dintre ei se răciseră. Trecutul era mereu prezent.

Auzi o bătaie în uşă şi strigă:

— Intră, Catriona.

O femeie, avînd o vîrstă greu de precizat, veni şi făcu o mică plecăciune.

— A venit o doamnă. Mi-a spus să vă dau cartea ei de vizită. Isabel o

citi şi se albi la faţă.

— Pofteşte-o, Catriona.

Servitoarea ieşi, uimită. Doamna era foarte elegantă, dar accentul ei nu se potrivea cu înfăţişarea. Părea din clasele inferioare.

— Bună, Isabel.

Se uită la Briony, încîntată, într-un fel, s-o vadă. Probabil fiindcă îmbătrînise. Feţele din trecut erau binevenite. Dar nu putea s-o întîmpine cu braţele deschise.

— Ce vrei?

Briony clătină din cap, cînd o auzi vorbind aşa.

— Ce crezi?

Se apropie de Isabel şi fu uimită să constate cît de mult se schimbase. Nu mai semăna deloc cu ce fusese în tinereţe. Briony îşi zise că Isabel îmbătrînise înainte de vreme şi îşi afişa maturitatea ca pe un standard care impunea respect.

— Ben nu va accepta să te vadă, Briony, îi zise ea, pe un ton rece.

Briony o compătimi din nou pe această femeie care nu avusese parte de o bucurie adevărată. Continua să se agaţe de rămăşiţe, pentru că erau tot ce mai avea. De aceea nu putea să se supere pe ea. Avea un atu în plus asupra ei, chiar şi după aceşti ani, şi acesta o făcea să se simtă în largul ei.

Aşa că se aşeză pe scaun, în faţa ei, şi-i spuse:

— L-am văzut deja.

Isabel rămase cu gura căscată, iar Briony citi frica în privirea femeii pudrate masiv, să-şi ascundă ridurile.

— A venit la mine cu puţin timp în urmă.

Isabel lăsă capul în jos.

— Cum ţi s-a părut, cînd l-ai văzut? o întrebă ea, renunţînd să se mai prefacă.

Briony oftă.

— Nefericit, foarte nefericit. Din cauza ticălosului de Henry.

Isabel o aprobă.

— A fost un om dificil, Briony, după cum ştii foarte bine. Mă întreb, adesea, în timp ce stau aici, ce aş fi făcut dacă mi-aş fi trăit tinereţea în vremurile de acum. Atunci, însă, te măritai şi gata.

Briony îi spuse exact ce gîndea:

— Ben a venit la mine acasă şi s-a purtat destul de ciudat. Părea pornit să mă dispreţuiască, deşi îi stîr- neam curiozitatea. Cred că este normal. Şi aş vrea să ştiu dacă i-ai spus ceva.

Isabel clătină din cap.

— Absolut nimic. Nici măcar n-am ştiut că te-a vizitat. Nu mai vorbeşte cu mine, de mult. Copiii au început să observe. Fenella, soţia lui, înţelege situaţia. Este o fată bună. A vrut să le spună adevărul copiilor, dar, slavă Domnului, Benedict i-a interzis.

Briony zîmbi, maliţios. Ultimele cuvinte, rostite fără să se gîndească, o jigniseră profund. Deci, asta gîndea femeia aceasta despre ea, după tot ce se întîmplase?

— Ah, da, slavă Domnului! Nu trebuie să ştie de unde se trag, nu-i şa? Nu trebuie să se simtă prost că bunicii lor au fost un bărbat pervers şi un

copil de numai treisprezece ani? Nu trebuie să afle aşa ceva! Mi se pare, Isabel, că ai ajuns în această situaţie tocmai pentru că ai ascuns adevărul atîţia ani. Te temeai să nu afle cineva ce soţ ai şi care este adevărata ta viaţă. Mi-ai furat fiul, cu dragoste şi bunătate. Te-am respectat şi te-am lăsat să-l iei, iar tu te-ai grăbit s-o faci, nu-i aşa? Dacă îmi amintesc bine, l-ai luat de îndată ce l-am născut. Nu mai aveai nevoie de mine. Te temeai să nu-l întinez în vreun fel. Ei bine, este întinat, oricum, l-am dat naştere şi acum ştie adevărul. Şi a ieşit prost, pentru că ai crezut că minciuna va dura la nesfîrşit. Dar iată că n-a fost aşa.

Briony clocotea de furie. Dorise să-i arunce aceste vorbe de atîtea ori, pe parcursul anilor. Se gîndise, în repetate rînduri, cum o să i le spună, în timp ce stătea în pat, înainte de culcare! Numai că îşi imaginase că o să vină şi o să ia copilul cu ea. Dar copilul era acum un om matur, care avea propriii lui copii şi totul se întîmplase prea tîrziu. Da, era prea tîrziu, pentru ei toţi.

Briony clătină încet din cap.

— Şi eu l-am iubit, după cum ştii prea bine, iar ce ai făcut, n-a fost neapărat pentru el, Isabel. Hai, recunoaşte cinstit. A fost pentru tine.

Briony îşi dădu seama, în acel moment, că vizita aceasta fusese o pierdere de timp şi pentru ea şi pentru Isabel. Aşa că îşi luă geanta şi se pregăti să plece, cînd simţi o mînă pe braţul ei. Era o mînă zbîrcită, dar avea o forţă surprinzătoare.

— Ascultă, Briony, hai să îndreptăm lucrurile. Prin tine, mi-aş putea recăpăta fiul. Poate o să-l faci să înţeleagă.

Vorbise încet, disperată.

Briony se desprinse, brutal.

— L-am pierdut din cauza ta şi n-o să-l recapăt niciodată. Ce te face să crezi că o să te ajut? Ai tupeu, nu glumă, pe Dumnezeul meu. Am vrut să te văd pentru ultima oară, fiindcă ştiam că n-o să ne mai întîlnim. Şi vrei să-ţi mărturisesc ceva? Mă bucur din toată inima, pentru că mă dezgusti, Isabel Dumas. Ai trăit în minciună, închisă în turnul tău de fildeş. Ei bine, acum minciunile s-au răzbunat şi sînt încîntată că nu sînt singura care am de suferit.

Daniel ascultă, îngîndurat, tot ce-i spusese Vince lui Boysie şi, cînd fratele său termină de vorbit, clătină din cap, încet.

— Ştii ce înseamnă asta, Boysie, nu-i aşa? Trebuie să-i scoatem pe toţi din joc. Şi îţi spun, cu mîna pe inimă, că ticălosul ăla de Mitchell este al meu.

Boysie îl aprobă.

— Cred că ar fi bine să ne interesăm unde se ascund. Pe urmă, vom plănui atacul.

— O să-i doborîm împreună, Boysie. Va fi o baie de sînge, ca de obicei. Nu suport ca javra aia de Pargolis să calce pe teritoriul meu. El sau nemernicul de Mitchell. Sînt atît de furios, încît aş fi gata să ucid pe cineva chiar acum.

Daniel încleştă pumnii, încordat.

— S-o luăm încet, Danny. O să-l strîng cu uşa pe Vince şi, în cîteva ore, vom afla tot ce dorim. Pe urmă, vom şti ce avem de făcut.

Danny se ridică şi îşi aprinse un Dunhill.

— Cred că ar trebui să-i chemăm la ordine pe oamenii noştri. Dacă Pargolis şi-a băgat coada, aş vrea să aflu de ce n-am fost anunţaţi. Poate că i-a cumpărat pe cîţiva din prietenii noştri. Poate vrea să locuiască la noi în casă! Sau n-ar fi mai bine să facem un testament şi să-i lăsăm tot ce avem? Grecul ăla împuţit vrea munca noastră de-o viaţă? Ei bine, să vedem cît de departe o să ajungă, fără picioare!

— Linişteşte-te, Danny, pentru numele lui Dumnezeu!

— Să mă liniştesc? Nu cumva afurisita aia de Suzy ţi-a mîncat puţinul creier pe care-l aveai? Aminteşte-ţi de vechea noastră glumă, Boysie. Dintre noi doi, doar eu gîndesc. Eu sînt capul, Daniel Cavanagh. Eu stabilesc cînd trecem la acţiune, şi-i vreau pe toţi în noaptea aceasta. O să-l lichidăm pe ticălosul ăla şi pe prietenii lui, pentru totdeauna.

— Mulţumesc foarte mult, Danny, că mi-ai spus ce gunoi sînt. Era tot ce aveam nevoie în noaptea aceasta.

Daniel îşi privi fratele geamăn şi se ruşină.

— Îmi pare rău, Boysie, zău aşa. Mi-am ieşit din fire.

Boysie rîse amar.

— Dacă tu ţi-ai ieşit din fire, eu ce ar trebui să fac? Crezi că sînt prea greu de cap să mă înfurii. Tu şi Suzy gîndiţi la fel. Ar trebui să locuiţi împreună. Păcat că staţi în case diferite. Fiindcă aveţi aceeaşi pasiune: să mă înnebuniţi.

Daniel îl apucă de umeri şi-l scutură uşor, privindu-l drept în ochi.

— Nu mai sînt eu, Boysie. Nu pot să trăiesc fără tine, frăţioare. Noi doi sîntem un singur om. Sînt un nimic fără tine. Un nimic. Pentru mine, nu contează decît două fiinţe pe lumea asta: tu şi cu mătuşa.

Boysie îşi muşcă buza şi apoi se îmbrăţişară.

— O să punem mîna pe ticăloşi, Danny. O să-i vînăm împeună şi o să-i spulberăm de pe faţa pămîntului.

Peter Pargolis stătea în cîrciuma The Two Puddings, din Stratford, cu un brandy mare într-o mînă şi o femeie solidă, pe nume Cynthia, în cealaltă. Era o tîrfă deosebită.

Putea face nişte lucruri, cu sînii ei uriaşi, care depăşeau nu numai capacităţile fizice ale multor oameni, ci şi ale celor mai destrăbălaţi pasionaţi ai sexului. Davey Mitchell i-o oferise bunului său prieten, să se distreze.

Davey îl urmărea pe Pargolis care sorbea, pretenţios, din băutură. Orice s-ar spune despre grecotei, erau amici de nădejde, dacă te asociai cu ei.

Ştia că Pargolis intenţiona să preia o parte din afacerile gemenilor Cavanagh, în East End, şi considera că avea toate şansele să-şi împlinească visul. Davey urma să se aleagă şi el cu o parte însemnată, altfel nu l-ar susţine pe grec.

Burduşit de bere şi voie bună, îşi roti privirea prin cîrciumă şi-l văzu pe unul din oamenii fraţilor Cavanagh, Dick D’Arcy, stînd cu un negru, pe care nu-l cunoştea.

Şi, vrînd să se ridice în ochii lui Pargolis, se luă de D’Arcy. Gura spartă a lui Mitchell i-a adus întotdeauna numai necazuri.

— Ah, D’Arcy! Unde sînt gemenii în noaptea asta? Acasă cu mămica, nu-i aşa? Afurisiţii. Boysie ce mai face?

— Am auzit că soţia lui este supărată rău de tot. A aflat probabil că gemenii sînt lipiţi fund în fund, nu-i aşa?

Pargolis şi oamenii lui rîseră, dar Cynthia rămase serioasă.

Îi cunoştea prea bine pe fraţii Cavanagh, ca să se amuze pe seama lor.

Dick D’Arcy ridică două degete spre Mitchell.

— De ce nu-ţi ţii gura, dacă ţii la pielea ta? Ce, ţi s-a suit băutura la cap?

Mitchell deveni, brusc, serios şi-l ameninţă pe D’Arcy cu degetul lui pătat de nicotină.

— Spune-le rahaţilor ălora că zilele lor sînt numărate. Nu mă înspăimîntă ei pe mine. Au împuţit străzile. Ei bine, în curînd străzile acelea vor fi ale noastre. Spune-le asta din partea mea.

D’Arcy îi răspunse, în bătaie de joc, subţiindu-şi glasul:

— A vorbit cineva? Apoi, rotindu-şi privirile în jur, adăugă: Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Trezeşte-te, Mitchell. Eşti un om mort, după ce Daniel o să afle ce s-a întîmplat aici, în noaptea aceasta.

Apoi, întorcîndu-i spatele lui Mitchell, îşi văzu de băutură ca şi cînd celălalt n-ar fi existat.

Mitchell porni spre el, dar Pargolis îl opri.

— Toate la timpul lor, Davey. În curînd, o să ciripească pe altă limbă.

Cynthia Mailing îşi luă geanta şi îşi scutură sînii masivi, dintr-o mişcare.

— Unde te duci? întrebă Pargolis.

Fata zîmbi, maliţios.

— Cît mai departe de voi. N-am chef să am probleme cu Cavanagh, din cauza unora ca voi.

Zicînd acestea, ieşi din cîrciumă, opri un taxi şi se duse acasă, fără să cîştige nici un ban în noaptea aceea. Dar, cel puţin, ştia că plecarea ei fusese remarcată. Nu voia să fie implicată în aşa ceva.

Vince o urmă, fluierînd printre dinţi.

Trebuia să ia legătura cît mai repede cu gemenii, înainte ca ei să afle ce se petrecuse acolo, de la D’Arcy şi jumătate din clientela de la The Two Puddings.

Îi promiseseră o recompensă şi nu voia s-o rateze.

CAPITOLUL 46

— De ce cauţi prin dosarele vechi? Îl întrebă caporalul.

Limmington zîmbi şi-i făcu semn cu mîna să-l lase în pace.

— Din curiozitate, băiete, nimic mai mult.

Îl văzu pe tînăr ieşind din cameră şi îşi continuă căutările. Cavanagh îi scăpaseră din mînă o dată. Dar de data aceasta va avea grijă să-i înfunde definitiv. Cînd va porni să-i ridice pe Briony Cavanagh şi pe Tommy Lane, va fi pregătit cum se cuvine. Şi, după ce o să o bage la zdup pe ea, va

veni şi rîndul gemenilor.

Se entuziasmă la gîndul acesta. Cînd o să-i bage în puşcărie, o să danseze nebun de fericire în tot East End-ul.

Auzise că intenţionau să-l lichideze pe Pargolis. N-aveau decît. Pargolis era alt gunoi nenorocit. Gemenii puteau să-l ucidă cum doreau, ba chiar de-abia îi aştepta s-o facă şi să-i ofere un motiv să-i bage după gratii. Se pare că Davey Mitchell se întorsese în oraş şi zbiera în gura mare prin cîrciumi şi baruri. Ei bine, îşi spuse el, fraţii Cavanagh o să-l amuţească în curînd.

Se uită la hîrtiile din faţa lui. Se pare că domnul Ronnie Old fusese găsit în Victoria Park, într-un cort, cu intestinele în mînă. Da, era într-adevăr stilul clanului Cavanagh. Pe Bolger îl găsiseră în spatele unei case, cu creierii împrăştiaţi peste tot. Sigur, era posibil să se fi sinucis, sau să fie tot mîna domnişoarei Cavanagh şi a domnului Tommy Lane.

Scoase, de asemenea, articolele decupate din ziare, referitoare la Henry Dumas. Fusese o forţă în anii ’20. Îi plăceau fetiţele, din cîte înţelese de la Heidi. Dacă o lăsase gravidă pe Briony, înseamnă că aceasta avea doar treisprezece ani pe vremea aceea. I se făcu greaţă. Păcat că murise. Ar fi discutat cu ei, cu tatăl copilului lui Briony Cavanagh, copilul adoptat de Isabel, soţia lui Dumas. Această Isabel era plămădită din alt aluat.

Fată de nobil, ce mai, iar odrasla lui Briony Cavanagh era acum lord Barkham, un om de afaceri respectabil şi influent. Limmington se întrebă dacă îşi cunoştea oare originea. Trebuia să calce cu grijă, dar n-o să dea înapoi, în nici un caz.

Heidi Thompkins avea dreptate. Dacă nu reuşea să găsească nişte acuzaţii plauzibile, o să inventeze unele. Era gata s-o facă, dacă în felul acesta reuşea să-i bage pe toţi la zdup.

După părerea lui Harry Limmington, scopul scuză mijloacele, iar toţi cei din familia Cavanagh erau nişte gunoaie.

Briony era obosită. În ultima vreme, se simţea tot timpul istovită. Îşi pieptăna părul, privindu-se cu un ochi critic în oglinda comodei. I se părea ciudat să se vadă aşa cum arăta acum. Îşi aminti cum era în tinereţe. Dar acum se simţea bătrînă. Mai ales de cînd îl văzuse pe fiul ei.

Fiul ei adevărat. Dar trebuia să recunoască, sincer, că se uşurase după ce discutase cu Isabel. Simţise nevoia de mult timp să poarte această conversaţie şi o satisfăcuse. Isabel fusese cauza întregii ei nefericiri. Isabel şi Henry.

Zîmbi, trist. Acum avea un nepot pe care-l chema

Henry Dumas. Ce ciudat! Viaţa te loveşte fără să-ţi dai seama. Se întrebă cum se simţise oare Henry să-i vadă chipul zi de zi, pentru că Benedict îi semăna leit, erau ca două picături de apă, cum se spune în jargonul din East End.

Probabil că fusese cumplit să-l aibă pe Benedict lîngă el şi să ştie că nu era nimic de făcut. Bănuise just că-i otrăvise viaţa băiatului. Mă rog, se aşteptase la asta. Henry nu suporta să fie în inferioritate şi Isabel îl pusese exact în această poziţie. Dar era exact ceea ce îşi dorise şi ea, nu?

Dar cine ieşise prost, pînă la urmă? Chiar ea, Briony. Fiul ei era furios

pe ea şi n-avea cum să-l domolească. Iar acest fapt cumplit îi dădea această senzaţie de oboseală permanentă şi de letargie.

Toată viaţa ei sperase şi se rugase să-l regăsească. Iar acum speranţele ei se spulberaseră şi nu mai avea la ce să se aştepte. I se umplură ochi de lacrimi şi îşi înfipse peria în păr, fără milă. Uşa dormitorului se deschise şi apăru Tommy. Briony îl privi prin oglindă. I se părea atît de ager azi! Ce mult şi-ar fi dorit să soarbă din energia lui.

— Haide, Bri, revino-ţi. Nu-ţi stă în obicei să zaci în pat.

Ceva în tonul lui o făcu să cedeze şi izbucni în lacrimi, zguduindu-se de plîns.

Tommy alergă la ea. O întoarse şi o strînse la piept.

— Haide, draga mea. Spune-mi ce este cu tine, pentru numele lui Dumnezeu!

Briony îşi sprijini capul de umărul lui, simţindu-i forţa şi energia. Azi avea atîta nevoie de puterea lui! Doar Tommy putea s-o ajute, la fel ca în copilărie. Îi povesti încet, printre sughiţuri. Tommy o mîngîie, furios pe Benedict şi pe nedreptăţile vieţii. După ce că fusese vîndută de mică şi obligată să renunţe la copilul ei, acum trebuia să plătească pentru nişte lucruri care nu stătuseră în puterea ei, la vremea aceea. „Viaţa este o ticăloasă”, obişnuia să spună mama lui, şi nicicînd nu i se păruse mai adevărat ca acum.

O luă în braţe şi o duse în pat. Apoi se întinse lîngă ea şi-i murmură vorbe de alint. Vorbiră despre necazurile ei, în şoaptă, ca doi îndrăgostiţi. Tommy îi împărtăşi durerea. O ascultă în timp ce îşi depăna suferinţele. Apoi, cînd se linişti, o sărută cu pasiune şi începu s-o dezbrace.

Briony îl privi cum se aplecase peste ea. Avea părul cărunt acum, dar pentru ea rămăsese acelaşi băiat brunet şi chipeş din tinereţe. Făcură dragoste ca doi adolescenţi, abandonîndu-se unul în braţele celuilalt, cu o disperare pe care numai bătrîneţea ţi-o poate aduce. Tommy, la rîndul lui, o vedea cu ochii minţii pe fata în rochie albastră de catifea, cu părul incendiar şi ochii verzi. Fata cu care se întîlnea în fiecare după-amiază, pe o bancă din parc. Azi, Briony era din nou acea fată. Pentru el, nu va îmbătrîni niciodată. Făcură dragoste în tihnă, pînă după-amiază, iar după aceea îşi depănară amintirile lor comune, veseli, vorbind despre oameni şi locuri care nu mai existau.

Discutară despre momente fericite şi reuşiră să-şi aline suferinţele, aşa cum se aşteptaseră. Briony adormi în braţele lui, iar cînd se trezi, mai tîrziu, se simţi plină de forţe noi. Letargia se spulberase. Îl văzu pe Tommy lîngă ea, îi citi dragostea şi blîndeţea din priviri şi-i fu de ajuns.

Jimmy Granger îşi verifică arma.

— Mergem?

Daniel îi zîmbi.

— Bineînţeles, amice. Dar nu uita că Mitchell este al meu. Ai priceput?

Se uită la oamenii din maşină şi îl aprobară cu toţii.

Boysie rîse.

— Atunci, eu mă ocup de Pargolis. Deci, voi o să staţi şi o să priviţi. Fiţi cu ochii pe cei din cîrciumă. Dacă vreunul din oamenii lui Pargolis încearcă ceva, lichidaţi-l. Acelaşi lucru este valabil pentru oricine vi se

pare suspect. Trageţi şi gata.

Boysie simţea adrenalina pompîndu-i în vene. Peste două minute, Daniel dădu semnalul şi ieşiră cu toţii din Rolls-Royce. Şase bărbaţi solizi, cu arme sub haine şi gînduri ucigaşe.

În cîrciumă The Two Puddings, Davey Mitchell era în mare vervă. Îi spunea glume lui Pargolis, care rîdea cam exagerat.

Proprietarul localului se uita tot timpul spre uşă, în timp ce îşi servea clienţii şi discuta cu ei. Cîrciumă era plină doar pe jumătate şi se simţea încordarea.

Oamenii vorbeau tare uneori, pe un ton agresiv. Clientela era un amestec de muncitori şi derbedei, tineri şi bătrîni, care voiau să se dea tari că erau văzuţi nişte bandiţi de clasă, ca Pargolis sau Cavanagh.

Cînd Daniel şi Boysie intrară în local, cei patru oameni ai lor se năpustiră imediat, ajutaţi de femeia de a bar, aşa cum se înţeleseseră.

Apariţia gemenilor îi amuţi pe toţi. Nu se mai auzea nici un sunet.

Bărbaţii se lipiră de ziduri, cît mai departe de raza de acţiune a armelor, cu paharele în mînă, ameţiţi de alcool. Era un eveniment deosebit şi de-abia aşteptau să fie martori.

— Bună, Davey, nu te ştiam aşa de tăcut. De obicei, trăncăneşti ca o moară stricată, îi spuse Daniel, pe un ton jovial.

Îşi puse pistolul în capătul barului, departe de Pargolis, Davey şi cei trei oameni ai lor.

Davey înghiţi în sec, cu ochii la armă. Pargolis se uită în jur, şocat.

— Nu te îngrijora, Davey băiete, n-o să te împuşc.

Zicînd aceasta, Daniel se îndreptă spre el şi scoase din haină un cuţit cu lamă lungă. Făcu un semn şi doi din oameni săi îl ţintuiră pe Davey Mitchel cu braţele de bar.

— Haideţi mai bine să discutăm, murmură Pargolis.

Se întîmpiase exact pe dos, se gîndi. Era imposibil. Gemenii ar fi trebuit să fie în locul lor. Doar le cumpăraseră oamenii şi pregătiseră terenul. El era marele Peter Pargolis, ce Dumnezeu!

Boysie rîse, zgomotos, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile.

— Ai un mare defect, trăncăneşti la fel de mult ca prietenul tău. Dar n-ai nici o şansă cu noi, amice!

— Danny. Danny Boy, nu face asta... hai să ne înţelegem...

Mitchell tremura înspăimîntat. Lama sclipi în lumină, cînd o apropie de gura lui.

— O să te amuţesc, Davey, o să te amuţesc, pentru vecie, aşa cum ar fi trebuit să fac atunci cînd a murit mătuşa mea. îţi aminteşti, nu-i aşa, ticăiosule?

Zicînd acestea, îi băgă lama în gură şi începu să taie cu rîvnă. Omul urla sfîşietor, în timp ce Daniel îi despica faţa, înaintînd spre creier.

Daniel dădu din cap şi cei doi oameni îi dădură drumul lui Mitchell, care se prăbuşi pe podea. În cele din urmă, Daniel scoase cuţitul plin de sînge şi-l şterse de costumul elegant al lui Davey Mitchell. Pargolis privea scena cu o fascinaţie morbidă. Apoi îl văzu pe Boysie înaintînd în direcţia lui, cu arma îndreptată spre burtă şi ştiu, în clipa aceea, că n-o să-şi mai vadă niciodată nevasta şi copiii.

Briony fu trezită de o bătaie răsunătoare în uşă. Tommy se ridică şi se uită pe fereastra dormitorului, pe jumătate adormit.

— Cine este, Tommy, dragul meu?

— Poliţia.

Se ridică în pat, albă la faţă.

— Poliţia? Ce dracu' vor?

Se dădu jos în grabă şi îşi puse halatul. Auzi tîrşîitul papucilor lui Cissy, care se ducea să deschidă, şi se ciocni de Daniel, cînd ieşi pe hol.

— Este poliţia, Danny. Ce aţi făcut?

Bărbatul îi zîmbi senin şi ridică din umeri.

— Nimic, Mamă, jur că nimic.

Apoi surîse, îşi strînse halatul şi coborî scările, nonşalant.

Briony şi Tommy îl urmară. Briony avea un presentiment cumplit, care se amplifică văzînd cîţi poliţişti se adunaseră.

— Ce se întîmplă? De ce aţi venit la ora asta?

Vorbea surprinzător de calm, încruntîndu-se la detectivul slăbănog, îmbrăcat într-un pardesiu uzat.

Limmington zîmbi şi îşi scoase pălăria, în semn de salut.

— Scuzaţi-mă că v-am trezit din somn, domnişoară Cavanagh. Am venit după nepotul dumneavoastră.

Se întoarse spre Daniel, care-l privea impasibil.

— Daniel O'Malley, te arestez pentru uciderea lui Davey Mitchell. Ai dreptul să nu spui nimic, iar tot ce vei spune va fi folosit împotriva ta, ca dovadă. Ai înţeles?

— Da, am înţeles, însă mă cheamă Cavanagh, nu O'Malley, este clar, amice?

Limmington se uită la bărbatul solid şi chipeş din faţa sa şi zîmbi fără să vrea. Îşi propusese să-i distrugă pe gemeni, dar, pînă la urmă, şi-o făcuseră cu mîna lor. N-aveau cum să scape după asemenea măcel, oricîţi prieteni influenţi ar avea. Avea martori şi o groază de amprente pe cuţit. Daniel i-l dăduse unuia din oamenii săi, să-l arunce. Ar fi trebuit să scape de el imediat, în loc să-l lase în portbagajul maşini sale. Îi prinsese, ce mai? În curînd, o să vină din nou aici, s-o aresteze pe femeia din faţa lui, care stătea acum cu mîna la gură şi-l privea cu ochii ei mari, verzi, atît de inocenţi. Va fi acuzată de crimă.

Îi puse cătuşele lui Daniel, fără să întîmpine nici o rezistenţă, şi-l duse la maşină. Briony îi urmări pe poliţiştii, care se retrăgeau dezamăgiţi. Se aşteptaseră ca ea să protesteze, mai mult ca sigur.

Tommy o luă de mînă şi o strînse. Apoi ridică telefonul şi formă un număr. O să afie ce se întîmplase noaptea trecută şi o să vadă dacă se mai putea face ceva.

Era două şi jumătate. La trei, o informă pe Briony despre ce era vorba.

Lui Suzy nu-i venea să creadă ce se întîmpla. Se uita, uimită, la soţul ei, care era tîrît din casă. Spre deosebire de Daniel, Boysie nu se lăsa prins. Făcu un tărăboi îngrozitor şi sculă toată strada. Vecinii urmăreau spectacolul de după perdele, uitîndu-se la casa impunătoare de vizavi, unde locuiau doi doctori respectabili. Boysie le strigă pe fereastră:

— Uitaţi-vă pînă nu mai puteţi, nenorociţilor!

Apoi, zbătîndu-se în mîinile poliţiştilor, îl pocni în tîmplă pe cel dinaintea lui. Băiatul căzu şi Boysie îi trase un picior în cap. Ieşi în curte, se uită la ceilalţi douăzeci de poliţişti adunaţi şi îşi încleştă pumnii, gata de luptă.

— Haideţi, nemernicilor, veniţi după mine, dacă sînteţi în stare. Apoi rîse, dîndu-şi capul pe spate. Haideţi, ce s-a întîmplat? Mămicile voastre v-au spus să nu vă jucaţi cu băieţii răi, nu-i aşa?

Caporalul Canningfield clătină din cap, uluit. Băiatul acesta era nebun de legat. O să-l bage acolo unde-i era locul.

Boysie înainta cu pumnii încleştaţi.

— Haideţi. ce-i cu voi? Aveţi şi spectatori! Arătaţi-le de ce sînteţi în stare.

O luă la fugă, pe stradă, cu poliţiştii după el. Cînd se apropie de capătul aleii, văzu drumul blocat. Veniseră pregătiţi.

Se întoarse şi sări în curtea unei vecine. Femeia îl privi, fascinată, cum escaladă intrarea laterală. Alergă în curtea din spate, călcînd în bazinul ei ornamental. Se umpluse de apă şi noroi. Apoi escaladă gardul din spate şi fugi prin cealaltă curte. Pe urmă, ieşi în strada paralelă cu cea pe care locuia, năpustindu-se pe o poartă de lemn. În timp ce alerga din răsputeri, cu poliţiştii pe urmele lui, care strigau să se oprească, dădu în şoseaua principală.

Rîzînd din nou, vru să traverseze drumul şi fu izbit din plin de o maşină de poliţie.

Poliţistul, care-l urmărea, îl văzu ridicîndu-se în aer şi căzînd pe cealaltă parte a străzii, cu un sunet înfundat. Capul îi atîrna în dreapta, într-o poziţie nenaturală, grotescă.

Poliţiştii îl înconjurară şi se uitară la el. Deschise gura să vorbească şi i se prelinse un fir subţire de sînge, din nas.

Pronunţă: „Ticăloşilor, înainte să fie cuprins de un spasm şi să-şi dea sufletul. Un tînăr sergent îl văzu zbătîndu-se în ghearele morţii şi îşi duse mîna la gură, să-şi oprească voma.

Inspectorul îşi făcu loc printe oamenii săi şi, zîmbind în sinea lui, îi trase un picior lui Boysie Cavanagh, ridicîndu-l de pe trotuar.

Tînărul sergent îşi privi superiorul uluit, şi îngreţoşat.

— A mai dispărut un nemernic de pe faţa pămîntului. Timpkins, cheamă o ambulanţă.

Zicînd aceasta, se întoarse la maşină şi îşi aprinse o ţigară. Boysie Cavanagh zăcea pe asfaltul rece, cu un zîmbet încremenit. Se pare că un Cavanagh era triumfător chiar şi în moarte.

Daniel nu scosese nici un cuvînt, de cînd aflase de moartea fratelui său.

Limmington, în ciuda antipatiei sale, ştiind ce apropiaţi fuseseră cei doi fraţi, îl compătimea pe bărbatul solid din faţa lui!

— Bea-ţi ceaiul, băiete. Haide. o să-ţi facă bine.

Daniel se uită la ceai şi apoi la bărbatul, în vîrstă, din faţa lui. După care, luă cana de carton, se zgîi la lichidul fierbinte, timp de cîteva secunde, apoi îl aruncă în obrazul lui Limmington. Detectivul îl atacă

imediat. Îl apucă de haină şi începu să-i care pumni în cap.

Totul se termină în cîteva secunde. Ofiţerul din cameră declanşă alarma şi cinci oameni îl imobilizară pe Daniel, îngenunchind peste el. Îl ţineau cu faţa lipită de podeaua rece. Apoi, spre uimirea celor prezenţi, începu să plîngă zguduitor. Lacrimile se amestecau cu mizeria de pe obraji. I se zguduiau umerii şi pronunţa la nesfîrşit numele fratelui său.

Vestea cumplită a morţii lui îl izbise cu forţa unui ciocan uriaş. Boysie al lui, cealaltă jumătate nu mai era. Dispăruse pentru totdeauna. Fuseseră împreună de cînd se născuseră, uneltiseră, visaseră şi plănuiseră împreună, gîndindu-se unul la celălalt. Iar acum, Boysie nu mai era. Daniel regreta că nu murise odată cu el.

Limmington îşi aranjă hainele şi îngenunche pe podea. Dădu părul la o parte de pe faţa lui Daniel, scoase o batistă din buzunar şi-i şterse lacrimile şi mizeria.

— Hai, linişteşte-te. Ne pare rău.

Sergentul Dawson îl privi cu respect pe Limmington.

— Nu consemnaţi incidentul nicăieri. Oricare din noi am fi reacţionat la fel, în asemenea situaţie. O să chem doctorul, să-i administreze un sedativ. Acum nu poate fi interogat. O lăsăm pe mai tîrziu.

Zicînd acestea, se ridică şi ieşi din cameră, cu haina mototolită şi ochiul umflat.

Afară, Briony şi Tommy stăteau în sala de aşteptare. Briony se simţea golită de sentimente. Era o senzaţie ciudată. Ca şi cînd murise ceva în ea, odată cu Boysie.

Tommy o ţinea protector de umeri, cenuşiu la faţă.

Briony nu vedea decît două mogîldeţe aşezate în pat, lîngă blînda lor mamă. O mamă care i-ar fi iubit la nebunie şi i-ar fi crescut mai bine decît femeia căreia îi încredinţase.

Briony identificase cadavrul lui Boysie, fiindcă soţia lui nu fusese în stare. Se uitase la trupul neînsufleţit al bărbatului care fusese ca un fiu pentru ea. Pe care-l îngrijise şi-l iubise atîta timp. Oh, da, îl iubise, chiar şi cînd nu meritase.

Dar acum ştia că nu-i stăpînise niciodată cu adevărat. Că îşi văzuseră de drum, mînaţi de firea şi caracterul lor imposibil.

Şi, drept rezultat, unul era mort, iar celălalt arestat pentru o crimă sîngeroasă, lipsită de sens. În ciuda trecutului şi felului ei de viaţă, nu găsea nici o justificare nebuniei comise de gemeni, în noaptea aceea. Uciseseră cu sînge rece, de faţă cu martori, doi oameni cunoscuţi şi dispreţuiţi. Ca să faci aşa ceva, în văzul tuturor, trebuia să fii instabil psihic sau nebun de legat. Iar gemenii, se pare, fuseseră şi una şi alta. Daniel va trebui să plătească şi n-avea cum să-l ajute.

Chiar dacă ar fi vrut.

Iar un lucru o întrista mai mult ca orice: nu voia să-l ajute pe Daniel. Bănuia că el avusese ideea să-i ucidă în cîrciuma The Two Puddings, din Stratford, de faţă cu toţi. Da, sigur, recunoştea stilul de neconfundat al lui Daniel. Fusese o mişcare calculată pentru a-i garanta supremaţia asupra East Endului. Pentru a fi sigur că n-o să mai fie provocat. Boysie, Dumenzeu să-l odihnească, murise din cauza lui. Iar Daniel va intra după

gratii.

O uimea că-şi imaginaseră măcar că vor putea scăpa basma curată. Erau în 1969, nu în anii Vestului sălbatic. Creierul remarcabil al lui Daniel ar fi trebuit să intuiască acest fapt, atît de evident. Dar avea o obsesie de neclintit, care-l făcea să creadă că erau invincibili. Şi fuseseră, într-adevăr, pînă la acest ultim act nebunesc.

Îşi îngropă faţa în haina lui Tommy, alinată de prezenţa acestuia. Limmington îi privi din mers. Şi interpretă greşit tristeţea lui Briony drept durere pentru pierderea gemenilor. Se înşela.

Era o durere amestecată cu vinovăţie şi mirare. Ca mulţi alţi părinţi, înaintea ei, se întreba unde dracu' greşise.

Liselle se uită la titlul de pe prima pagină din Daily Mirror şi simţi o greutate în piept: BAIE DE SÎNGE ÎN EAST END. Văzu fotografia gemenilor şi citi articolul:

Noaptea trecută, în Stratford, doi oameni de afaceri din vecinătate au fost omoriţi cu singe rece. Domnul Peter Pargolis a fost împuşcat cu două focuri de armă, în stomac şi picioare, fiind rănit mortal.

Davey Mitchell a fost măcelărit cu un cutit cu lamă lungă.

Gemenii Cavanagh, Daniel şi Dennis, au fost arestaţi pentru crimele comise noaptea trecută, la o oră tîrzie, după o amplă acţiune polipenească. Dennis Cavanagh, cunoscut sub numele de „Boysie," a murit, în timp ce încerca să evadeze de sub escorta polipei.

Liselle închise ochii strîns. Mătuşa Briony nu-i spusese nimic. Iar faptul acesta o durea. Se întreba cît de afectată va fi mama ei de această catastrofă şi de campania din presă care se va declanşa, mai mult ca sigur.

Liselle răsfoi ziarul cu degete tremurînde. Erau o mulţime de fotografii ale ei, ale mamei sale şi ale întregii familii, făcute de Barking and Dagenham Post, de-a lungul anilor.

Sus, deasupra textului, trona un titlu de-o şchioapă: NOAPTE BUNA, DOAMNĂ.

Urma povestea caselor de toleranţă ale lui Briony, din Londra şi Essex.

O fotografie a reşedinţei Berwick Manor le arăta pe Briony şi Kerry zîmbind, în prag. Liselle începu din nou să citească, sorbind fiecare cuvînt, în timp ce căuta numele ei şi al mamei sale.

Gemenii Cavanagh s-au născut în Barking, unde mama lor, Eileen, a murit după ce le-a dat naştere şi i-a încredinţat surorii sale, Briony Cavanagh. Briony s-a impus ca vestită patroană de bordeluri, conducînd o reţea de localuri, împreună cu prietena ei, asociata sa Mariah Jurgens. Cariera ei a început cu aproape cincizeci de ani în urmă, cînd a deschis primul stabiliment, la numai cincisprezece ani. Este o persoană binecunoscută în East End-ul londonez, fiind considerată o femeie dreaptă şi generoasă. Multi din cei intervievaţi, inclusiv preotul parohiei, nu au avut decît cuvinte de laudă pentru familia Cavanagh, inclusiv pentru gemeni.

Kerry Cavanagh, sora lui Eileen şi Briony, este o binecunoscută cîntăreaţă de jazz, care a revenit în atenţia publicului, după ce melodia ei

Miss Otis Regrets a fost aleasă pentru fondul sonor al reclamei unui prestigios parfum.

Mai puţin cunoscut este faptul că Kerry a născut un copil nelegitim, acum patruzeci şi trei de ani, al cărui tată este pianistul de culoare Evander Dorsey, proprietarul celebrului Jazz Club, din New York.

Liselle îşi acoperi faţa cu mîinile. Plînse cînd privi fotografia lui Boysie şi apoi, încercînd să-şi revină, o sună pe mătuşa Bernadette. Acolo se va aduna familia şi acolo trebuia să fie şi ea cu mama ei.

Ca întotdeauna, clanul Cavanagh se simţea mai bine împreună. Parcă ar fi căpătat forţa necesară să înlăture orice obstacol.

Doar că, de data aceasta, lui Liselle i se părea că obstacolul era prea mare şi prea public.

Delia zăcea în pat, cu ochii roşii de plîns. Bătaia în uşă o făcu să încremenească în loc. Era trează, foarte trează, şi tocmai de aceea îşi derula în minte, la nesfîrşit, evenimentele legate de moartea vărului ei. Îşi amintise de Jimmy şi retrăise tot ce se întîmplase atunci. Se duse la uşă şi o deschise, uitîndu-se prin crăpătura dintre perete şi lanţul de siguraţă. Era mama ei şi îi dădu drumul să între.

Bernadette pătrunse în apartamentul mic şi se strîmbă cînd sjmţi duhoarea. N-o crescuse pe Delia ca să locuiască în asemenea mizerie, ca o hippy afurisită!

Dar îşi înghiţi reproşurile şi-i spuse:

— Presupun că ai aflat de verii tăi.

Delia încuviinţă din cap şi îşi muşcă buzele, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

— Nu mai juca teatru, că n-am nici un chef! o repezi Bernadette şi Delia simţi toată forţa furiei mamei sale. Te culci cu un tip pe nume Dave, nu-i aşa?

Delia o urmărea pe mama ei. Se învîrtea prin living-room-ul murdar şi o făcea să se ruşineze. Apartamentul ei era groaznic de împuţit.

— Tatăl tău a aflat ceva despre el. Ca şi cînd n-am avea şi aşa destule necazuri! Se pare că este sergent de poliţie. Foarte inteligent din partea ta, n-am ce zice! Dar ne-ai făcut întotdeauna numai necazuri, Delia! Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva: dacă sora mea va afla vreodată ce ai vorbit cu el despre moartea lui Jimmy, o să mai fie o crimă, ai priceput?

Delia se uita în ochii mamei sale. O priveau fără nici o urmă de durere maternă pentru halul în care ajunsese fiica ei frumoasă şi talentată. Dispăruse şi zîmbetul acela iubitor, care-i spunea Deliei că se putea baza pe mama sa, orice-ar fi. În schimb, văzu o duşmănie nemărginită, care o înspăimîntă.

— N-am... spus o vorbă, mama...jur!

— Vreau să-ţi spun ceva, Delia. Ai fost întotdeauna preferata mea. Tu, nu biata Becky. Îţi aminteşi cum ne băteam joc de ea şi de aerele ei puritane? Ştiam cu toţii că va fi o femeie respectabilă şi mă bucuram în adîncul sufletului. Dar tu, domnişoară, ai fost viaţa mea. Însă s-a terminat. Mai ales după ceea ce ai făcut cu Jimmy şi cu micuţa Faithey. Puţin îţi pasă de bietul copil. Eu şi tatăl tău sîntem părinţii ei, acum. Nici măcar nu mai întreabă de tine. Dar vreau să-ţi fie foarte clar un singur

lucru de aici înainte: dacă mai creezi probleme acestei familii, Briony nu va apuca să te pedepsească, pentru că o să-ţi rup gîtul cu mîna mea. Jur pe ce am mai sfînt. Fiindcă eşti o tîrfă împuţită. Mi-e ruşine că te-am purtat în pîntecele meu.

Delia plecase privirea, incapabilă să se uite în ochii mamei sale.

— Ar fi bine să-ţi între în cap ce ţi-am spus. Scapă mai repede de tipul ăla. Nu-mi pasă dacă ţii neapărat să te distrugi, te priveşte. Dar familia asta are destule necazuri şi fără tine.

Zicînd acestea, Bernadette se pregăti să plece şi o auzi pe Delia în urma ei:

— Îmi pare rău, mamă. Te rog să mă crezi. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat, cu Jimmy, Faithey.

Bernadette se întoarse s-o privească. Se uitară mult timp una la cealaltă, înainte să-i răspundă:

— Nu este de ajuns să-ţi pară rău, ca să fii iertată. Trebuie să-ţi cîştigi respectul. Şi, dacă mă gîndesc la felul în care trăieşti, no să reuşeşti nici într-o sută de ani!

Apoi ieşi din apartament, trîntind uşa în urma ei. În timp ce cobora scara împuţită, plină de prezervative folosite, siringi murdare şi garouri, îşi ţinu respiraţia. Iar cînd ajunse în stradă, trase adînc aerul în piept, să se purifice.

CAPITOLUL 47

Briony se uita prin cameră. După ce îşi revenise din şocul provocat de moartea lui Boysie, îşi recăpătase instinctul de supravieţuire. Daniel n-o mai interesa. Considera că îl ajutase destul pînă acum. Era preocupată, în schimb, să-i protejeze pe ceilalţi din familie. Pe mama ei, de exemplu.

Molly stătea cocoşată lîngă foc, cu o cană cu rom fierbinte în mînă. Din cînd în cînd, îşi ştergea cîte o lacrimă, cu un şerveţel mototolit, clătinînd din cap. Citise mereu în ziare despre viaţa nepoţilor ei. Chiar şi acum, cînd unul din ei murise şi celălalt era în închisoare, acuzat de crimă, tot îi plăcea să citească despre ei. Bernadette era albă la faţă şi tăcută. Cei doi nepoţi ai ei îi umpluseră viaţa. O să le simtă lipsa din tot sufletul. Briony o aprecia pentru sentimentele ei.

Delia nu venise şi nici Suzy, soţia lui Boysie, preocupată să-şi vîndă povestea oricui dorea s-o cumpere: VIAŢA MEA ALĂTURI DE UN GANGSTER UCIGAŞ.

Ticăloasa! Ar face bine să nu vină la înmormîntarea lui Boysie. Chiar dacă era gravidă, Briony nu s-ar putea abţine să nu-i tragă o palmă.

Kerry stătea singură, pe un taburet, cu un pahar de vodcă, nefardată şi inertă.

Liselle se aşezase lîngă ea, pe covor, tristă şi tăcută. Iar bărbaţii, Marcus şi Tommy, erau în bucătăria lui Bernadette.

Îngrijitoarea şi bucătăreasa nu apăruseră şi nici nu era de mirare.

Fotografii şi reporterii se înghesuiseră pe trotuar ca vulturii.

Mariah apăruse îmbrăcată în cele mai stridente haine ale ei, exagerat de machiată, şi se postase în faţa casei lui Bernadette, timp de douăzeci de minute, să se lase fotografiată şi să răspundă la întrebări.

— Nu, zise ea. Nu cred nimic din ce se spune în ziare despre gemeni. Erau nişte oameni de afaceri harnici, care susţineau o mulţime de acţiuni caritabile.

Un reporter o întrebase obraznic dacă fusese, într-adevăr, o prostituată vestită la vremea ei. Iar Mariah îi răspunsese la fel de obraznic:

— Dacă ai cinci bancnote nou-nouţe, de douăzeci de lire sterline, poţi să te convingi şi singur, băiete!

Această replică fusese transmisă la ştirile de la ora nouă, spre amuzamentul locuitorilor din East End.

Procesul Cavanagh urma să fie subiectul principal al ziarelor şi posturilor de televiziune. Gemenii aprinseseră imaginaţia întregii ţări şi Briony dădea, oriunde se ducea, peste titlul din ziare, scris cu litere de-o şchioapă: NOAPTE BUNĂ, DOAMNĂ. Îi dezgropaseră trecutul şi-l înfloriseră, zugrăvind-o ca pe un fel de monstru. Îl găsiseră chiar şi pe Joshua O'Malley şi-i prezentaseră povestea în New of the World, descriind cum Briony Cavangh îi cumpărase fiii, după ce îl ameninţase cu moartea dacă nu-i dădea. Această relatare făcuse senzaţie. Briony devenise o adevărată Lucrezia Borgia.

Fotografia, făcută în faţa bisericii Sf. Vincent, în ziua botezului gemenilor, apărea în toate ziarele, cu Jonathan la Billiere, ea şi întreaga familie, zîmbind lumii întregi. Cine şi-ar fi imaginat atunci că aceşti doi copilaşi inocenţi vor provoca asemenea scandal?

Cel mai rău era că Benedict citea toate aceste mizerii: că fusese o tîrfă, o patroană de bordeluri. Ziarele o prezentau ca pe o fiinţă dură şi rea, deşi multe din fetele ei declaraseră că se purtase frumos şi avusese grijă de ele. Dar pe reporteri îi interesa doar un singur aspect.

Poveşti despre Berwick Martor, înainte de război, cînd era frecventat de politicieni şi alţi oameni binecunoscuţi, apăreau zilnic în ziare. Se scoteau în evidenţă aluzii la diverse scandaluri în care fuseseră implicaţi miniştri şi diplomaţi. Majoritatea relatărilor aveau un sîmbure de adevăr, dar erau scrise cu unicul scop să şocheze. Erau redactate de oameni care voiau să creadă tot, ţineau neapărat să creadă că cei bogaţi, vestiţi sau care se ocupau de destinele ţării se zbenguiau goi, cu fete tinere, într-o piscină caldă. Unul din ziare insinuase chiar că avusese loc un scandal internaţional, în care fuseseră implicaţi ruşii, asemănător cazului Profumo, de la începutul anilor '60.

Briony ar fi avut multe de spus, dar n-o făcu: n-ar fi servit la nimic.

Daniel era tratat regeşte la Wormwood Scrubs. Chiar şi durii îl priveau cu respect, conversau cu el şi-i spuneau „domnul Cavanagh". Primise o celulă proprie şi avea un om care-i făcea curăţenie şi care-i aducea mîncarea.

Acest tratament îl mai alina. Era convins că, după proces, va fi un om liber.

O umbră întunecă scrisoarea pe care o citea şi îşi ridică privirea.

Un bărbat înalt stătea dinaintea lui. Era slab ca un ţîr.

— Mă întrebam dacă nu doreşti companie.

Vocea care i se adresase era subţire şi ascuţită.

Daniel îl privi cîteva secunde, revoltat. Aproape că nu-i venea să creadă. Cum îndrăznise acest homosexual să apară în faţa lui?

— Dacă aş ajunge pînă acolo, să am nevoie de compania ta, aş prefera să mă regulez de unul singur.

Se ridică din pat furios şi omul alergă la el. În celulă, înspăimîntat.

Cînd ajunse în patul lui, Bernard Campion, cunoscut sub numele de Gloria, de-abia îşi stăpîni tremuratul.

Colegul şi confidentul său, Jan Snelling, cunoscut prietenilor săi drept Pearl, clătină din cap, supărat.

— Nu ţi-am spus eu să nu te duci?

— Ce vrei, o fată trebuie să încerce, nu?

Gloria visa cum ar fi fost dacă s-ar fi bucurat de protecţia unuia ca Daniel Cavanagh. În locul acesta, era la fel de preţios ca un cont în bancă.

Daniel nu reuşi să se calmeze după vizita Gloriei şi puse scrisoarea deoparte.

Un afurisit de homosexual să vină la el! Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se enerva.

În celula mică, de şase pe opt, incidentul prostesc luă proporţii în mintea lui. Începu să-l considere un afront adus lui personal, ca om bogat şi important. Era Daniel Cavanagh. El şi fratele lui erau regii de nedisputat ai Londrei. Băieţii cei Mari. Erau cei mai temuţi indivizi de la Jack Spintecătorul şi acest rahat credea că va avea nevoie de el. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît insulta i se părea mai cumplită.

În cele din urmă, se ridică şi ieşi din celulă. O porni pe culoar, deschizînd uşile cu piciorul. Îl căuta pe slăbănogul care îl deranjase şi-i insultase bărbăţia.

Îi găsi pe Gloria şi pe Pearl în celula lor. Gloria se lumină la faţă, crezînd că se răzgîndise şi-i accepta oferta. Dar se lămuri imediat cînd Daniel îl tîrî din celulă şi începu să-l bată cu o curea lungă de piele, în capăt cu o cataramă de metal, ca să aibă mai mult efect. Bărbatul ţipa ca din gură de şarpe.

Deţinuţii ieşiră din celulele lor să privească spectacolul care îi scotea din monotonia vieţii cotidiene.

Mai tîrziu, îl informară pe Daniel că Bernard Campion fusese dus la infirmeria închisorii, pe motiv că alunecase pe scări.

Cam aşa decurgea viaţa la Wormwood Scrubs. Lui Daniel Cavanagh îi convenea. Era exact ce-i trebuia după moartea fratelui său şi arestarea sa. Şi aici era un om de temut. I se va acorda respectul cuvenit, pînă îşi va recăpăta libertatea.

Limmington dusese declaraţiile făcute de Heidi Thompkins însuşi secretarului ministrului de interne. Voia să nu existe nici o problemă. Iar secretarul îl autoriză să-i aresteze pe Briony Cavanagh şi Thomas Lane, sub acuzaţia de crimă. Heidi Thompson va jura în faţa instanţei că se afla

în casa unde a murit Bolger şi i-a văzut pe Briony Cavanagh şi Thomas Lane împuşcîndu-l. Va jura, de asemenea, că discutaseră în prezenţa ei. Thomas Lane îi despicase burta lui Ronnie Old cu un cuţit cu lamă lungă. Atîta timp cît o ţinea departe de Cavanagh şi de băutură şi îi promitea cîteva lire, era dulce şi supusă.

Limmington stătea acum în faţa fotografilor şi reporterilor de lîngă casa lui Bernadette Dowling, cu mandatul de arestare în mînă.

Cissy îi dădu drumul înăuntru. Avea ochii roşii şi umflaţi de plîns. Detectivul intră în living-room, însoţit de doi ofiţeri, şi fu uimit să vadă cîţi oameni erau acolo.

Briony se ridică şi-l salută dînd din cap.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule Limmington?

Fu uimit de tristeţea care se citea în glasul ei răguşit. Parcă îmbătrînise brusc, de la moartea nepotului ei. În timp ce se uita la ea, cît de mică şi distrusă era, îl cuprinse remuşcarea, pentru o clipă.

Willy Bolger fusese un peşte nenorocit, care vindea copii, nu un stîlp al comunităţi. Dar dorinţa lui de a înfunda această femeie era mai puternică.

— Domnişoară Cavanagh şi domnule Thomas Lane, am un mandat de arestare pe numele vostru.

Briony îl privi, uimită. Auzi vocea lui Tommy ca de la mare depărtare:

— Pentru ce dracu’ ne arestezi?

— Pentru uciderea lui William Bolger şi a lui Ronald Old.

Tommy rîse, amuzat.

— Nu mai spune? De ce nu mă acuzi şi de moartea lui Abel, fratele lui Cain, din Biblie?

Limmington zîmbi.

— Vă rog să mă însoţiţi la poliţie.

Tommy îl apucă de braţ, dar cei doi poliţişti îl înşfăcară la rîndul lor.

Briony oftă.

— Haide, Tommy, o să ne întoarcem acasă, pînă diseară.

Îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Limmington.

— N-am mai auzit asemenea tîmpenii în viaţa mea. Trăieşti într-o lume ireală, domnule Limmington, şi vei afla în curînd ce păţesc cei care mă supără. O să te dau în judecată pe tine şi superiorii tăi, chiar dacă ar fi să cheltuiesc ultimul ban. Sper că eşti bine pregătit, pentru că avem alibiuri tari.

Limmington o privi atent, în timp ce îşi lua haina din hol.

— Sînt foarte pregătit, domnişoară Cavanagh.

— Vrei să-ţi spun ceva, domnule Limmington? Mulţi au încercat să mă doboare, dar iată-mă!

Limmington îi zîmbi la rîndul lui.

— Da, însă pentru cît timp?

Înainte să apuce să-i răspundă, Molly începu să ţipe:

— Ticăloşi nenorociţi! Nepotul meu nici nu s-a răcit bine şi aţi început să hărţuiţi pe toată lumea.

Briony îşi îmbrăţişă mama şi o sărută.

— O să ne întoarcem acasă, nici o grijă!

Limmington privi scena şi murmură ca pentru sine:

— Chiar aşa?

James Mequiddan era considerat un avocat de excepţie. Sau cel puţin aşa i se spusese lui Briony. Stătea cu Tommy în sala tribunalului, în timp ce încerca să-i elibereze pe cauţiune.

Mequiddan era un tip solid. Chiar şi mîinile lui păreau uriaşe. Întreaga lui prezenţă era ameninţătoare.

Judecătorul, domnul Justice Melrose Deakins, asculta atent pledoaria lui Mequiddan, spusă cu o voce pigmentată de un uşor accent scoţian.

— Înălţimea Voastră, avem aici doi oameni care se bucură de cel mai mare respect. Şi, totuşi, azi sînt acuzaţi de două crime comise acum patruzeci de ani. Una din aşa-zisele victime s-a sinucis, de fapt. Cum puteţi să refuzaţi cauţiunea? Briony Cavanagh este o membră stimată a comunităţii, care a contribuit cu fonduri însemnate la acţiunile de caritate, şi este, de asemenea, o femeie foarte respectată. Tommy Lane se bucură, de asemenea, de cea mai înaltă apreciere. Nici unul din ei nu a avut probleme cu poliţia. Aşa că nu înţeleg de ce vă opuneţi eliberării pe cauţiune.

— Domnule Mequiddan, am ascultat cu interes expunerea dumneavoastră şi nu pot să vă spun decît un singur lucru: domnişoara Cavanagh şi domnul Lane, stîlpi ai comunităţii, participanţi activi la acţiunile de caritate, cetăţeni de vază, sînt acuzaţi de crimă, nu de depăşirea vitezei legale. Omuciderea este un delict grav. Şi, în virtutea acţiunilor de caritate, n-am dreptul să acord cauţiunea.

Briony rămase împietrită şi Tommy închise ochii.

Mequiddan clătină din cap dramatic şi se ridică din nou, fîlfîindu-şi roba neagră.

— Înălţimea Voastră, mă văd nevoit să protestez.

Domnul Justice Deakins ridică mîna lui zbîrcită.

— Cred că aţi protestat destul pe ziua de azi, domnule Mequiddan.

Afară, cînd se aflară veştile, inspectorul Limmington zîmbi şi se grăbi să dea lămuriri reporterilor.

Briony era încă ameţită, în închisoarea Holloway. Fusese convinsă că va fi eliberată pe cauţiune, iar hotărîrea judecătorului o zguduise pînă în adîncul sufletului. În timp ce stătuse în duba închisorii, între două femei-ofiţer, se simţise împietrită. Uşile metalice care se trîntiră în utena ei, cînd intrară pe poarta închisorii, îi răsunară în cap.

Cea mai în vîrstă dintre cele două poliţiste o ajută să coboare.

— Hai, draga mea.

Briony le zîmbi, reţinut.

N-o să le arate că era înspăimîntată. Dacă o condamna pentru o perioadă lungă.

Îşi stăpîni teroarea şi intră, nesigură, în camera de primire a deţinuţilor. Încăperea era întunecată. Avea doar o fereastră mică, aproape opacă, din cauza geamului securizat.

Simţi, şocată, nişte mîini care îi scoaseră în grabă haina de blană. Fără ea şi fără poşetă, se simţi, deodată, foarte vulnerabilă. Nu putea să i se întîmple aşa ceva. Trebuia să fie o greşeală.

O femeie, pe nume Marylin, gardiană de peste douăzeci de ani, îi zîmbi, răutăcios.

— Hai, draga mea, vino să te dezbrăcăm, să te spălăm, să te îmbrăcăm şi să te încălţăm. Pe urmă, te vom escorta în celula ta. Vei sta cu două tîrfe pe măsura ta.

Briony se îndreptă de spate şi-i spuse pe un ton glacial:

— Hai să ne lămurim de la bun început. Nu sînt draga ta. De fapt, numai dacă mă gîndesc la aşa ceva, mi se face greaţă. Oi fi tu mare şi urîtă, dar nu mă sperii aşa de uşor.

Marilyn o privi cu dispreţ pe bătrîna micuţă - pentru că era bătrînă, evident - şi o cuprinse furia.

— Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească aşa!

Briony, care-şi revenise din şoc şi îşi recăpătase încrederea în sine, zise mîndră:

— Există un început în toate. Am avut de-a face cu gorile toată viaţa mea, aşa că una în plus nu mai contează. Şi acum, continuă ea, uitîndu-se la celelalte gardiene, spuneţi-mi unde este duşul, ca să terminăm mai repede.

O femeie tînără, pe nume Tracy, o luă de braţ.

— Te conduc imediat, după ce o să te înscriem în registru.

Marilyn înregistră, tăcută, lucrurile lui Briony, înfuriindu-se şi mai rău cînd văzu inelele şi colierul de diamante. Şi, cînd Briony plecă la duş cu Tracy, îi spuse celeilalte fete:

— Trebuie să-i dea cineva o lecţie.

— Să presupun că tu vei fi aceea?

Marilyn o privi şi încuviinţă din cap, zîmbind, răutăcios.

Briony făcuse duş, fusese dezinfectată şi acum era îmbrăcată într-o fustă şi o bluză, cu părul ud, lipit de cap. Arăta bine şi fără fard, spre uimirea lui Tracy. În timp ce străbătea coridoarele, spre aripa A, observă totul în jur.

Fu dusă într-o celulă de la ultimul etaj şi, cînd se deschise uşa, o izbi mirosul de ţigară şi urină. Ezită cîteva secunde, înainte să între, iar Tracy, simţind reţinerea ei, o împinse uşor peste prag.

— Hai, du-te. Servim ceaiul la cinci şi jumătate şi atunci scoatem toate deţinutele.

Briony rămase în celulă în timp ce uşa se trînti în urma ei şi, inspirînd adînc, se uită la celelalte două femei.

O negresă înaltă, de nici nouăsprezece ani, se ridică şi-i întinse mîna.

— Bună. Eu sînt Letiţia, iar ea este Marla.

Marla era mică de statură, durdulie şi blondă. Avea în jur de patruzeci de ani.

— Aşează-te, te aşteptam. Vrei o ţigară?

Letiţia era deschisă şi prietenoasă. Briony încuviinţă din cap şi, aşezîndu-se pe patul de jos, luă o ţigară subţire, răsucită de mînă.

— Tracy o să-ţi aducă o cană cu cafea, imediat.

Belinda a avut grijă de tot. O s-o vezi la ceai. Nu ne dau decît un sandviş, dar trebuie să-l mănînci, pentru că nu mai primeşti altceva pînă dimineaţă.

Briony o lăsă pe Marla să-i aprindă ţigara şi încercă din răsputeri să se relaxeze.

Celula era prea mică, duhnea şi, oricît de frumos se purtau cele două femei, Briony ar fi preferat să fie oriunde decît aici.

Marla zîmbi, ghicindu-i gîndurile.

— Ştiu din proprie experienţă că este cumplit la început. Dar îţi dau un sfat. Cînd ieşi din această celulă, fă-o cu demnitate. Eşti cineva. Numele tău este binecunoscut. Aici sînt o mulţime de ticăloase care de-abia aşteaptă să-ţi pună beţe-n roate. Ai înţeles ce vreau să spun?

Briony trase cu sete din ţigară.

— Da, Marla, şi n-ai de ce să te agiţi. Ştiu să-mi port singură de grijă.

Ceva din atitudinea şi tonul ei le lămuri că spunea purul adevăr.

Marla zîmbi.

— Obişnuieşte-te cu locul acesta. Pute, este plin de lepădături, dar te ataşezi de el, oricît de imposibil ţi se pare. Eu, una, aştept să fiu transferată. Nu cred că o să fie prea rău la Cookham Wood!

Briony se relaxă.

— Pentru ce te-au închis?

— Furt, prostituţie şi escrocherie. Ca de obicei. Însă Letiţia noastră este acuzată de crimă, la fel ca tine, aşa că ar trebui să vă înţelegeţi bine.

Letiţia rîse.

— N-am fost judecată şi n-au cum să dovedească, deocamdată, că eu am făcut-o!

Briony zîmbi. Aceste două femei, de care ar fi tre buit să se ferească mai rău ca de ciumă, îi îndulciseră venirea şi le era profund recunoscătoare.

— Şi pe cine ai omorît?

Letiţia surîse.

— Pe peştele meu. Îl chema Delroy Lafayette, da- că-ţi vine să crezi.

Briony trase din nou din ţigară.

— Cu asemenea nume, merita să fie omorît!

Letiţia şi Marla se zguduiră de rîs.

— O să te adaptezi foarte uşor, domnişoară Cavanagh.

Briony se amuză şi ea.

Tracy, care aducea trei ceşti cu ceai, auzi rîsetele de pe culoar şi dădu din cap, încîntată. Briony Cavanagh începea să se acomodeze. Dacă putea să rîdă, va fi în stare să reziste, cît va trebui. Mariah Jurgens îi strecurase o mie de lire, printr-o prietenă comună, să aibă grijă de Briony, iar Tracy intenţiona să-şi onoreze înţelegerea. Puse un pachet de ţigări pe tavă şi intră în celulă.

Belinda, sau Marea Belinda, cum i se spunea, o urmări pe noua deţinută cînd li se dădu drumul, la ora ceaiului. Stătea, nonşalantă, la ultimul etaj, studiind feţele din jurul ei. Zări o claie de păr roşu între Letiţia şi Marla şi se apropie încet de ele. Belinda fusese arestată pentru jaf armat. Era mare, grasă şi avea un chip deosebit de frumos.

În timp ce se îndrepta spre Briony, femeile se dădeau la o parte, instinctiv, din calea ei.

Zîmbi şi întinse o mînă durdulie.

— Belinda Crane, încîntată de cunoştinţă.

Briony îi strînse mîna, surîzînd.

Cele patru femei porniră împreună spre cantină.

Briony sesiză privirile celorlalte deţinute. Cînd intrară, văzu o fată care fusese apucată de păr şi trîntită pe una din mesele de lemn. Nimeni nu spuse nimic. Gar- dienele se făceau că nu văd.

Belinda zîmbi şi spuse:

— Este Mary Molinero. Şi-a înecat copilul. Briony o văzu, tîrîndu-se pe un scaun, cu faţa plină de sînge şi suspinînd. De asta o torturează toată lumea. A băgat bebeluşul în apă clocotită. Crezi că ăştia se pot numi oameni?

Briony clătină din cap.

Belinda continuă să vorbească, de parcă nu s-a fi întîmplat nimic:

— Mariah Jurgens a avut grijă să fii întîmpinată frumos, iar eu fac parte din comitetul de primire. Conduc toată această aripă. Dacă vrei ceva, spune-mi şi te susţin imediat. Dar, deocamdată, nu ai fost judecată, aşa că o să aştept pînă după proces. După ce vei fi condamnată, vom trece la fapte. Oricum, n-o să se atingă nimeni de tine. Reputaţia ta este binecunoscută şi se ştie că te sprijin şi eu. Există, totuşi, destule ticăloase pe aici, care ar fi în stare să-şi ucidă şi bunica pentru un pliculeţ cu droguri! Aşa că păzeşte-te, la fel cum facem toate!

Briony luă o cană cu ceai şi un sandviş şi se duse la o masă din spate. De acolo, se vedea toată cantina. Zgomotul era asurzitor. Briony remarca fiecare detaliu şi acum, după ce îşi revenise din şoc, îşi dădu seama că trebuia să judece foarte bine ce avea de făcut.

— Belinda, lasă-mă să mănînc sandvişul. Vreau să mă gîndesc, da?

Belinda o aprobă, aruncîndu-le o privire celorlalte două femei de la masă. Briony muşcă din sandvişul tare şi se strîmbă. Vorbele Belindei o îngrijoraseră.

„O să aştept pînă vei fi condamnată”. Ca şi cînd nu mai exista nici un dubiu asupra vinovăţiei ei. Sorbi din ceaiul dulce şi fierbine, care o făcu să se simtă mai bine. Avea acelaşi gust ca cel din copilărie. Îşi aminti de trecutul ei şi i se puse un nod în gît. Dar îl înghiţi repede şi spuse:

— Cine este omul de încredere al lui Mariah? Tracy, gardiana? Belinda o aprobă. Spune-i că vreau să-i transmit azi un mesaj. Vreau să-mi văd dosarul, cît se poate de repede.

Belinda o aprobă din nou. Atitudinea impozantă a micuţei femei impunea tot respectul.

Treptat, începură să discute amical, pînă sună soneria. Trebuiau să se întoarcă în celule. Necazul începu în timp ce urcau scările la etaj. Marylin, cea mai temută grdiană din Holloway, se postă cu mîinile în şold, în faţa lui Briony. Se făcu linişte în cîteva secunde. Deţinutele încremeniseră. Briony simţi că i se ridică părul pe ceafă, în timp ce se uita la mutra cîinoasă a femeii. Celelalte gardiene stăteau cu deţinutele, aşteptînd, curioase, rezultatul confruntării.

— Nu te înghit deloc, doamnă, ai auzit? pufni Marilyn, veninoasă.

Briony îşi înălţă încet capul.

— Este foarte bine că-mi spui doamnă. Şi acum, piei din faţa mea.

Chiar şi Belinda se dădu la o parte cînd Marilyn ridică braţul. Briony o înşfăcă de uniformă, se întoarse şi, agăţîndu-se de ea cu toată puterea, o

rostogoli pe scările de fier. Apoi coborî, calmă, după ea, îngenunche pe podea şi-i spuse în şoaptă:

— Nici eu nu te înghit, grăsano. Şi te previn să nu mă scoţi din sărite, dacă ţii la viaţa ta.

Zicînd acestea, se ridică, îşi aranjă părul şi urcă scările înapoi. Zumzetul conversaţiei se dezlănţui de îndată ce ajunse în celulă.

Închisoarea se cufundase în tăcere. Răsunau doar gemetele femeilor, în somn, şi, din cînd în cînd, un acces de tuse.

Briony stătea în pat, albă la faţă şi epuizată. Trebuia neapărat să scape de aici!

Ziua de azi fusese un adevărat coşmar! Violenţa clocotea în fiecare ungher. Totuşi ea avea un ascendent asupra tuturor. Era Briony Cavanagh, mătuşa gemenilor şi iubita lui Tommy Lane.

Chiar şi faptul că sora ei era o vestită cîntăreaţă înfierbînta imaginaţia deţinutelor, iar publicitatea stîrnită de presă îi garantase un loc de frunte în ierarhia închisorii, care-i asigura protecţia. Dar Briony nu avea nevoie de aşa ceva. Voia să fie acasă, în patul ei, cu Tommy.

Înainte să adoarmă, îi apăru dinainte faţa lui Benedict. Aflase deja, mai mult ca sigur.

Se anunţase la ştirile de seară. Oare ce o să creadă?

Ah, Doamne, ajută-mă, se rugă ea.

Tommy fu trezit de un strigăt. Se frecă la ochi şi căscă.

— Taci din gură!

Colegul lui de celulă, Timmy Carlton, lovi perna cu pumnul, furios.

— Nu mai suport. Mîine dimineaţă, la prima oră, o să-l înec pe ticălosul ăsta în propria lui găleată cu excremente!

Tommy rîse, blînd.

— Este doar un copil, Timmy. Îi este frică.

— Să vezi ce frică o să-i fie mîine dimineaţă. O să-i dau eu motive să strige de-a binelea!

— Ah, încetează cu răutăţile şi dă-mi o ţigară.

Timmy scoase o cutie de conserve de sub pernă şi-i întinse lui Tommy o ţigară.

Lane şi-o aprinse şi protestă:

— Mă mir că nu poţi să le faci mai subţiri. Parcă aş fuma un băţ de chibrit!

— Aşa-ţi trebuie, Tommy. Dacă nu ţi-ai fi dat pachetul cu ţigări ticălosului ăstuia, care zbiară de-mi împuie urechile, n-ai fi avut de ce să te plîngi!

Tommy zîmbi.

— Timmy şi Tommy, parcă am fi un cuplu comic.

Timmy trase cu sete din ţigara lui şi-l întrebă, serios:

— Nu ţi-e frică deloc, Tommy? Ştii, s-ar putea să intri pe viaţă.

Tommy clătină din cap, în beznă.

— Nu pentru mine mă tem, ci pentru femeia mea.

Timmy îşi scărpină părul tuns.

— Îmi amintesc de ea. Era tare frumoasă.

— Este şi acum, Timmy.

Bărbatul rîse.

— Nevastă-mea arată ca dracu', dar este o femeie de treabă. Mă vizitează mereu şi aduce şi copiii. Îmi place să-i văd. Dar au deşelat-o pe biata Grabby. S-a făcut cît o casă. Era drăguţă, în tinereţe.

Tommy rîse din nou.

— Îţi aminteşti cîţi copii ai, sau le-ai pierdut numărul?

— Nouă. Cinci băieţi şi patru fete. Fiica mea cea mare, Susan, a ajuns bine. Lucrează într-un birou din West. Băieţii îmi seamănă însă. Unul este în puşcărie pentru atac deosebit de grav, altul, pentru jaf armat, iar ceilalţi trei nu vor să se ducă la şcoală, în ruptul capului. Cînd o să ies de aici, o să le bag minţile în cap. Le prefer pe fete de-o mie de ori. Tu n-ai copii, nu-iaşa?

— Nu. Deşi aş fi vrut. Însă eu şi Briony n-am găsit niciodată momentul potrivit. Uneori, ca acum, de exemplu, mi-aş fi dorit să fi avut un băiat ca mine.

Timmy sesiză regretul din vorbele lui şi îşi drese glasul.

— Băieţii nu-s buni de nimic, ascultă-mă pe mine.

Tommy se întoarse în pat, să se culce.

— Noapte bună, Timmy.

Cînd omul începu să sforăie, Tommy se gîndi la viaţa lui cu Briony. Renunţase la copii pentru ea. Îşi înăbuşise atîtea dorinţe. Şi întrebarea era dacă meritase, cu adevărat. Şi, cînd se lumină de ziuă, zîmbi în sinea lui. Nu era nevoie să răspundă la această întrebare. Nu trebuia decît s-o privească, pentru a şti răspunsul. Ar face orice pentru ea, pentru că o iubea din tot sufletul. Tînărul începu din nou să zbiere în somn. Teama lui de închisoare îi declanşa coşmaruri cumplite. Tommy închise ochii şi încercă să doarmă. Era prea bătrîn să ducă o asemenea viaţă.

CAPITOLUL 48

Briony şi Mariah se îmbrăţişară strîns.

— Ah, Briony, ce mai faci, draga mea?

Briony ridică din umeri. Stăteau la vorbitor. Era de-o săptămînă la Hollowayşi aceasta era prima vizită a prietenei sale.

— Nu este prea rău, dacă te obişnuieşti, Mariah. Dar n-aş refuza dacă mi-ar da drumul, înţelegi ce vreau să spun?

Mariah rîse, încîntată.

— Ştiam că n-o să te dai bătută. Pe urmă, deveni brusc serioară, şi-i spuse: Am încercat totul ca să te scoatem pentru înmormîntarea lui Boysie.

Briony o aprobă.

— Ascultă, Mariah, vreau să faci ceva pentru mine. Va trebui să soliciţi nişte favoruri care mi se cuvin.

Mariah surîse şi o întrerupse:

— Ştiu ce vrei să spui şi am venit să te anunţ că totul este sub control. Chiar azi, multe persoane vor avea un mare şoc. Mai ales ticăloasa aia de Heidi! Cine şi-ar fi închipuit că tocmai căţeaua aia o să ne facă necazuri? Nu-mi vine să cred, pur şi simplu. Este într-o casă a poliţiei, în nordul Londrei, iar azi va primi o vizită care o s-o facă să-şi schimbe imediat declaraţiile. Am nişte veşti proaste şi pentru cîţiva din iluştrii noştri clienţi. Ah, era să uit. Jonathan vine mîine să te vadă. Prezenţa lui o să-ţi folosească. Este încă o personalitate, mai ales după ce a fost înnobilat de regină, cu ocazia Anului Nou. Aşa că nu te îngrijora. O să ieşi de aici cît de curînd.

— Trebuia să-mi imaginez că tu o să te ocupi de toate!

Mariah o apucă de braţ şi-i spuse, cu blîndeţe:

— Doar am parcurs un drum lung, împreună, Bri.

Briony o aprobă, tristă.

— Sîntem vechea generaţie, Mariah. Într-o săptămînă, de cînd sînt aici, mi s-au oferit mai multe droguri decît într-o viaţă întreagă. Am văzut nişte femei care nu merită să fie considerate fiinţe umane şi-am cunoscut nişte fetiţe faţă de care Ma Baker poate să treacă drept Scufiţa Roşie!

— Dar rezişti, nu-i aşa? o întrebă Mariah, îngrijorată acum.

— Ah, rezist, bineînţeles, nu te teme, şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru primirea care mi s-a făcut. Dar Tommy ce mai face? Ce ştii despre el şi restul familiei?

Mariah se rezemă, relaxată, de spătarul scaunului şi-i povesti tot ce dorea să audă.

Amîndouă femeile erau fericite acum cînd ştiau că erau pe calea cea bună.

Peter Hockley rămăsese încremenit. În faţa lui era o femeie, o femeie înfricoşătoare, care avea în mînă o fotografie de-a lui, gol, făcînd amor cu tînărul său prieten, Percy Parkinson.

Bernadette zîmbea în timp ce-i vorbea:

— Sora mea va face o declaraţie completă referitoare la evenimentul petrecut în anii ’20, cînd tu şi domnul Rupert Charles v-aţi făcut vinovaţi de moartea unui tînăr, în timpul unei orgii. Iar aceste fotografii, cu noul tău iubit, vor întări credibilitatea relatării ei. Domnul Jonathan la Billire este, de asemenea, dispus să afirme că tatăl tău a plătit o mare sumă de bani, pentru a muşamaliza totul. Briony spune că o să tragă pe mulţi după ea, dacă va fi să cadă.

Peter îi răspunse, cu un glas gîtuit:

— Dar eu ce pot să fac?

Bernadette puse fotografiile pe birou şi-i spuse prietenos:

— Poţi să le păstrezi. Sînt doar nişte copii, lată ce vreau de la tine. O să te duci la vărul tău, ministrul de justiţie, care este rudă, prin căsătorie, cu secretarul ministrului de interne. Mi se pare că sînt cumnaţi, nu? Ce coincidenţă! Vreau să-l informezi că aceste foto grafii vor fi publicate în Daily Mirror, News of the World şi People. De fapt, oriunde ar apărea, ar

avea acelaşi efect dezastruos. Ai priceput, Peter, băiete?

Îi venea să plîngă. Devenise membru al Parlamentului pentru Rochford East şi adjunct al ministrului apărării, iar aceste fotografii i-ar distruge cariera şi ar păta reputaţia familiei. Briony Cavanagh era gata să reînvie trecutul pe care el îl uitase atît de convenabil, după ce tatăl lui îl scosese din cea mai mare încurcătură a vieţii sale.

Privi femeia care se îndrepta spre uşă şi o văzu întorcîndu-se, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva.

— Ah, era să uit, ai patruzeci şi opt de ore la dispoziţie.

Zicînd acestea, Bernadette ieşi din cameră, lăsîndu-l pe Peter cu fotografiile şi conştiinţa sa încărcată. Parcă-l vedea dinaintea ochilor pe tînărul legat, cu căluş în gură şi gîtul tăiat ca la un animal.

Heidi, aranjată acum din cap pînă în picioare, într-o fustă de tweed şi un pulover, se uita, îngrozită, la femeia din faţa ei. Mariah era atît de nepotrivită în această cameră micuţă, cu calorifer electric şi perdele de nylon. Părea prea masivă şi de stridentă, într-un loc atît de conservator.

Mariah vorbi din nou:

— Deci, înţeleg că te-ai băgat de bunăvoie, în porcăria asta? Îţi trebuiau cîteva lire, nu? Dar, pentru că nu posedai dovezile de care avea nevoie Limmington, ţi-ai aranjat declaraţiile, ca să se potrivească.

Heidi o aprobă, temătoare:

— Da, cam aşa a fost. Eram atît de strîmtorată, Mariah. Nu aveam nimic.

Femeia ridică mîna şi o întrerupse:

— Încetează cu tîmpeniile. Ai fi putut să vii la mine sau la Briony şi ne-am fi ocupat de tine. Am avut întotdeauna grijă de fetele noastre. Ei bine, acum o să povesteşti tuturor despre escrocheria lui Limmington şi o să fii plătită pentru asta. Heidi înălţă din sprîncene, interesată. Da, aşa cum ai auzit. O să ai destui bani să te îmbeţi pînă n-oi mai putea. Dar cu o condiţie. După ce se termină toată povestea, dispari imediat.

— O să dispar, nici o grijă. Treaba asta mă apasă deja pe ţîţe!

Mariah se uită la sînii ei mari, strînşi în rochia de lurex şi zîmbi.

— În orice caz, nu mă apasă pe mine.

Sir Geoffrey Dance, ministru de interne şi un om de afaceri foarte respectabil, îşi muşca unghiile manichiurate - un obicei deprins din adolescenţă. Soţia şi cele şase fiice ale sale îl priveau din fotografia de pe birou. În mînă, avea însă altă fotografie. Fusese făcută de Crăciun, acum trei ani, la Berwick Martor. Se dăduse o petrecere la care toţi bărbaţii se costumaseră în piticii lui Moş Crăciun. Dar chiar şi cu barbă falsă, oricine l-ar fi recunoscut pe Geoffrey. Ţinea în braţe o fată în jur de şaptesprezece ani, fiind în costum de Moş Crăciun. Picioarele ei suple erau încolăcite în jurul taliei sale şi purta ciorapi-plasă. Fotografia fusese luată din lateral şi, deoarece era gol de la brîu în jos, se putea înţelege orice. Cît despre fată, era clar, după fesele roz din poala lui, că n-avea chiloţi.

Simţea că se sufocă. Berwick Manor i se păruse atît de discret, întotdeauna. Nu-şi făcuse griji niciodată că se va afla ceva. Camera de la

etaj era rezervată numai pentru oameni ca el, care se puteau deda la orice fantezie, fără teamă. Sumele uriaşe de bani asi gurau această discreţie şi ştia că plătise destul, de-a lungul anilor. Acum, însă, cînd Briony Cavanagh şi Tommy Lane vor apărea în faţa instanţei, multe secrete vor ieşi la suprafaţă. Şi nu era implicat numai el.

Gîndul acesta îl făcu să zîmbească.

Se uită din nou la fotografie şi-l văzu clar, în planul îndepărtat, pe actualul ministru de finanţe. Apoi ridică receptorul, surîzător.

Era în rahat pînă la gît, dar, cel puţin, nu era singur.

Fenella Dumas intră în „vizuină", aşa cum îi spunea Benedict biroului său de acasă. Îi puse o cană cu cafea pe masă şi-i spuse:

— Cred că ar trebui să-ţi fie ruşine, Ben.

Benedict îşi trecu mîna peste faţă, oftînd.

— Lasă-mă în pace, Fen.

Fenella pufni pe nasul ei roman.

— Este mama ta, orice-ar fi. Nu înţeleg de ce eşti atît de pornit împotriva ei. Gîndeşte-te! Era o biată fetiţă. ori de cîte ori mă gîndesc la tatăl tău. Se întrerupse, apoi continuă: Acum ştiu de ce mama ta nu-l lăsa niciodată singur, cu Natalie. Era un pervers mizerabil şi tu te laşi încă influenţat de judecata lui îngustă. Ei bine, află de la mine: prefer să mă înrudesc cu Briony Cavanagh, decît cu Henry Dumas. Ai înţeles? Nu-ţi dai seama că această femeie are nevoie de tine, cu adevărat? Nu trebuie neapărat s-o vizitezi public, dar poţi pune o vorbă bună pe lîngă prietenii tăi.

Benedict zbieră, înfuriat:

— Ah, mai lasă-mă în pace, Fen!

Fenella îşi muşcă buzele, să-şi stăpînească lacrimile. Trăise ani de zile alături de acest om. Îl iubea, avusese doi copii cu el şi credea că-l cunoaşte. Dar, de cînd aflase cine era adevărata lui mamă, el murise spiritual, se uscase sufleteşte. Acum, avea de-a face cu un om din ce în ce mai dur, şi nu-i plăcea deloc. Nici nu ştia dacă o să reziste.

— Ascultă, Benedict, sîntem în 1969, nu în Evul Mediu, ce dracu'! În mod legal, eşti fiul lui Henry şi al lui Isabel. Nimeni nu se poate atinge de ce-i al tău. Nici de bani, nici de titlu. Dar n-ai fi avut nimic din toate acestea, dacă biata fată, care ţi-a dat naştere, te-ar fi păstrat lîngă ea. Gîndeşte-te. Poate că a făcut-o ca să-ţi ofere ce-i mai bun. N-a venit niciodată la uşa ta, pentru nimic, nu-i aşa? N-a încercat să-ţi ceară bani... Ah, mă scoţi din sărite!

Benedict n-o mai văzuse pe soţia lui atît de furioasă. Îi făcea impresia că se ataşase mult de Briony Cavanagh. Fenellei nu-i păsa ce scria în ziare. Legăturile de sînge erau foarte importante pentru ea şi, dacă sîngele lui BrionyCavanagh curgea prin venele copiilor ei, înseamnă că nu putea fi atît de rea.

Încercă să zîmbească.

— Ştii, îmi amintesc de ea, Fen. Venea în Regent Park, unde mă duceam zilnic cu doica mea. Parcă îi văd părul roşu şi ondulat. Şi acum este la fel. Parcă m-aş fi uitat într-o oglindă, dar, pe atunci, nu-mi dădeam seama. Însă acum, cînd îi privesc pe Nat şi Henry, o revăd în ei. Da, o

revăd, de fapt, de fiecare dată cînd mă uit în oglindă. Nu-mi vine să cred că este mama mea. Pare de-o vîrstă cu mine, pentru numele lui Dumnezeu! Parcă ar fi sora mea!

Fenella îi puse o mînă pe umeri.

— Este mama ta, indiferent cum arată. Încearcă să înţelegi.

Benedict rîse, încet.

— Tot încerc, din ziua cînd am aflat. Cred că cel mai rău lucru este că aşa-zisul meu tată a aşteptat atît de mult să mă rănească pe mine şi pe Isabel. Este o aberaţie.

Fenella pufni:

— Tatăl tău a fost un om bolnav, credeam că ne-am lămurit în această privinţă. Îl rodea propria lui ură. Nu aluneca şi tu în aceeaşi greşeală.

Benedict se aplecă peste birou.

— Dar nu o urăsc, Fen, tocmai aici este problema.

Fennella oftă şi-i spuse, blînd:

— Bea-ţi cafeaua cît este fierbinte, Ben.

Briony stătea în patul ei şi le asculta pe tovarăşele sale de celulă. Marla vorbea în şoaptă şi Briony o compătimea în sinea ei.

— Fiica mea este la un orfelinat. N-aveam unde să stau, aşa că mi-au luat-o. Stăteam cu un tip, în Canning Town. Îi plăteam chirie şi-i făceam şi alte servicii, dar nu era el proprietarul. Ci altul, un pakistanez, pe nume Pardel, care m-a dat afară cu copil cu tot. Aşa că cei de la asistenţa socială au venit şi mi-au luat-o. Asta s-a întîmplat acum nouă ani. Noaptea următoare, m-au ridicat din King’s Road, pentru că ieşisem la agăţat. Şi, cînd am ajuns în faţa instanţei, mi-au ridicat dreptul asupra copilului, pe motiv că sînt imorală. Dar o făceam doar ca să cîştig ceva bani să-mi cumpăr de mîncare şi să am unde să dorm. Nu eram prea bătrînă pentru meseria asta, dar m-am lăsat, oricum, după aceea. Sînt pentru a şaptea oară aici. Sper să mă lase să-mi ispăşesc restul pedepsei în libertate. Dacă îmi dau drumul, o să-mi iau fata.

Briony o întrebă, cu blîndeţe:

— Cîţi ani are?

Marla oftă, în beznă.

— Doisprezece. Este foarte frumoasă, ca tatăl ei. Era indian din America. Are sînge amestecat.

— Sînt sigură că este frumoasă. Nepoata mea, Liselle, este foarte atrăgătoare.

— Adică fiica surorii tale, nu? Cîntăreaţa. Sînteţi o familie vestită. Jonathan la Billire este bun prieten cu voi, iar sora ta se bucură de mare faimă. Gemenii...

Briony sesiză o ezitare în glasul femeii şi-i spuse:

— Băieţii mei, pentru că au fost ai mei, nu erau răi, de fapt. Doar că...

— Hai, continuă, o îndemnă Marla.

— Nu contează, las-o baltă!

Dar se gîndi la gemeni toată noaptea. Îi văzu la toate vîrstele, zîmbitori şi hotărîţi.

Harry Limmington era acasă. Mînca un sandviş cu şuncă şi bea ceai,

în timp ce se uita la emisiunea Z Cars. Auzi o voce groasă şi îşi desprinse ochii de la ecran.

— Ce-aţi spus? o auzi strigînd pe soţia lui.

Un poliţist în uniformă o dădu la o parte şi intră în cameră.

— Domnule Harry Limmington, eşti arestat pentru modificarea declaraţiei unui martor şi tentativă de a obstrucţiona cursul Justiţiei.

Limmington se ridică, uluit, şi scăpă farfuria cu sandvişuri din mînă.

— Ce fel de glumă mai este şi asta? intrebă el, neîncrezător.

Poliţistul, cu părul cenuşiu, îi spuse cu părere de rău:

— Nu-i nici o glumă, omule. Ai fost denunţat, i-aţi haina şi urmează-mă.

Peste cinci minute, Harry Limmington stătea pe bancheta din spate a unei maşini, în drum spre secţia de poliţie din Barkingside.

Briony le sărută de rămas bun pe Marla şi Letiţia. Cînd ieşi pe culoar, se trezi în braţele Belindei, care-i spuse, emoţionată:

— Să nu ne uiţi!

Briony rîse.

— Nici n-aş putea.

Ieşi cu Tracy, din aripa A, şi, cînd se închise uşa în urma ei, oftă uşurată. Pleca şi nu mai putea de bucurie. În curînd, va respira aerul poluat al Londrei şi-l va trage în piept cu lăcomie. În curînd, va fi cu familia ei şi cu Tommy. Şi pe urmă, va da uitării tot ce se întîmplase. Peste douăzeci de minute, se îmbrăcă, semnă pentru lucrurile ei şi ieşi din închisoare, asaltată de fotografi şi de reporteri. Simţi o mînă pe braţ şi, cînd se întoarse, dădu cu ochii de Bernadette.

— Haide, Bri, vino în maşină. Marcus s-a dus să-l ia pe Tommy.

Se îndreptară spre Rolls-Royce şi trîntind portiera, se îndreptară spre casă.

— Cum te simţi, Bri?

— Grozav, Bernie. Pot să-ţi spun că n-am fost niciodată atît de bucuroasă să văd pe cineva. Acum, nu-mi doresc decît să fac o baie bună şi să scap de duhoarea asta mizerabilă de puşcărie.

Bernadette rîse.

— Toată familia te aşteaptă acasă.

— Bănuiam eu.

Briony intră în casa lui Bernadette şi o văzu pe Cissy plîngînd, pe mama ei bînd şi pe Kerry şi Liselle desfăcînd două sticle cu şampanie. Jonathan venise cu avionul tocmai din SUA, special ca s-o întîmpine. Cînd îl sărută pe obraz şi familia se strînse în jurul ei, se simţi cu adevărat acasă.

Mariah apăru din living-room s-o salute şi se îmbrăţişară.

— Bine ai venit, Bri! L-am învins pe ticăloşi, nu ţi-am spus eu?

— Aşa este, Mariah. Acum, aş vrea un brandy mare şi o ţigară bună. Pe urmă, mă duc să fac o baie şi să-mi spăl părul.

Mariah îi turnă brandy într-un pahar mare, burduhănos.

— Noroc la toată lumea.

Briony dădu băutura peste cap. Apoi se aşează pe scaun, zîmbind.

— Pe Dumnezeul meu, ce bine este acasă!

Dar i se frînse glasul şi izbucni în plîns, spre uimirea tuturor. În cele din urmă, Molly se duse la ea şi o îmbrăţişă, spunîndu-i:

— Haide, draga mea. După ce o să-l scoatem pe Daniel, vom fi din nou împreună cu toţii.

Din fericire, Marcus şi Tommy intrară în casă şi o scutiră să-i dea un răspuns.

Tommy se repezi la ea, o luă în braţe şi o sărută pe buze.

— Ah, Bri, ce dor mi-a fost de tine!

Şi apoi începu, cu adevărat, petrecerea.

Briony şi Tommy stăteau împreună, în pat, fericiţi şi epuizaţi după ce făcuseră dragoste.

— Ah, Tommy, cît am visat la clipa aceasta, să fim din nou împreună. Credeam că o să intrăm la zdup pentru vecie.

Tommy o strînse în braţe.

— Să ştii că şi eu mă temeam, Briony. Dar Mariah a ştiut pe cine să ameninţe. Şi-a dat seama care erau cei mai vulnerabili şi înclinaţi să ne ajute.

— Ştii, Tommy, nu mi-aş fi imaginat că Harry Limmington ar fi în stare să modifice o declaraţie. Îl credeam un om corect. Ştiu că pare o prostie, dar m-am întristat cînd am aflat de arestarea lui.

Tommy rîse.

— Nu-mi vine să cred, Briony! Voia să ne bage după gratii, pentru tot restul vieţii, iar pe tine te deranjează că a încurcat-o puţin? Sper să ia pe puţin zece ani!

Se zbătu în braţele lui.

— Nu vreau să mai ajung după gratii, Tommy. Cred că o să mă retrag din afaceri.

Bărbatul rîse, zgomotos.

— Nici tu nu crezi ce spui.

— Ba o să mă retrag, Tommy Lane. Sînt prea bătrînă pentru asemenea emoţii.

Tommy se oglindi în ochii ei verzi.

— Pentru mine, n-o să fii niciodată o bătrînă, Bri. În sufletul meu, ai rămas aceeaşi fată în rochie albastră, de catifea.

Briony îl sărută din nou.

— Eşti un ticălos, Tommy Lane, dar te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Briony, mai mult decît îţi imaginezi.

Rămaseră tăcuţi un timp, bucurîndu-se unui de celălalt. Apoi Tommy o întrebă:

— Ce-o să facem cu Daniel?

Briony inspiră adînc.

— Ce să facem? N-avem cum să-l ajutăm. Acuzaţia este prea gravă. Noi am fost închişi pentru crime care s-au întîmplat acum zeci de ani. El însă a comis o faptă oribilă, într-o cîrciumă plină de oameni. A mers prea departe, Tommy. A depăşit orice limită. Noi am fost violenţi pentru că aşa trebuia, ca să ne atingem scopul. Însă nu ne plăcea ce făceam. Dar lui Danny şi lui Boysie, Dumnezeu să-i aibă în pază, le plăcea, în mod

deosebit, să ucidă. Mai ales lui Daniel. Au comis o greşeală de neiertat. Sau crezut mai presus de lege. Degeaba am încercat amîndoi să le atragem atenţia, în toţi aceşti ani. Nu intenţionez să ridic nici un deget pentru Daniel. O să-i plătesc un avocat bun şi atîta tot.

Tommy îi mîngîie părul rebel, pe care-l iubea atît de mult, şi-i spuse sincer:

— Mă bucur.

Briony oftă.

— Serios? Eu nu. Mă întreb ce ar fi spus Eileen dacă ar fi văzut ce au ajuns băieţii ei. Mi i-a încredinţat şi eu i-am distrus. Am făcut aceeaşi greşeală ca întotdeauna. L-am iubit prea mult.

Tommy o strînse la piept.

— Nu poţi iubi niciodată prea mult, Bri.

Dar ea nu-i răspunse.

Briony auzi soneria de la uşă. Era devreme, după-amiaza, imediat după masă. Ieşise din bucătărie cu o tavă mare de prăjituri proaspete, coapte de dimineaţă de Cissy pentru Tommy, care mînca tot timpul de cînd ieşise din puşcărie. Puse tava pe masa din hol şi deschise uşa, zîmbitoare. Se aştepta să-l vadă pe unul din reporterii staţionaţi, în permanenţă, lîngă casa ei. Îi servea cu ceai de cîteva ori pe zi, şi ei îi mulţumeau întotdeauna, politicos. Dar, cînd deschise uşa, îi îngheţă zîmbetul pe buze.

— Bună. Sper că nu deranjez.

Briony se înfierbîntă din cap pînă-n picioare şi încremeni în loc, cu ochii la fiul ei.

— Benedict?

Se priviră mult timp, înainte ca Tommy să dea buzna în hol. Şi îi fu de ajuns să se uite la bărbatul de la uşă, ca să-şi dea seama cine era. Văzu aceiaşi ochi, aceiaşi formă a feţei, chiar şi aceeaşi nuanţă roşiatică a părului.

— Benedict! Să fiu al dracului, Bri, semănaţi ca două picături de apă!

Glasul uluit al lui Tommy dezgheţă atmosfera. Benedict intră în casa mamei sale.

Briony îşi măsură fiul din cap pînă-n picioare. Era atît de înalt, încît trebui să-şi înalţe gîtul să-l privească. Era la fel de mare ca Tommy. Cei doi bărbaţi dădură mîna unul cu altul şi Tommy îl strînse atît de tare, de parcă s-ar fi temut să nu fugă.

— Ce plăcere! Mă duc înăuntru să-i întreţin pe ceilalţi, zise el. Presupun că voi doi vreţi să discutaţi între patru ochi.

Benedict îi zîmbi bărbatului simpatic, care se duse în sufragerie şi-i lăsă singuri.

— Vino în living-room, Benedict.

Bărbatul o urmărea. Părea uimitor de tînără din spate. Avea acelaşi mers ca fiica lui şi acelaşi păr roşu şi aceiaşi ochi verzi.

În living-room, Briony se întoarse cu faţa spre el.

— Sper că ai venit cu gînduri paşnice, Benedict.

Stătea în faţa lui, ca o şcolăriţă, cu mîinile în poală şi ochii plecaţi. Parcă i-ar fi înfipt cineva un cuţit în inimă, aşa de mult îl durea s-o vadă.

Apoi zări peste umărul ei, fotografia lui într-o ramă masivă de argint. Poza era îngălbenită de vreme.

— Sally m-a dus la fotograf, îmi amintesc perfect. Şi acum, îmi dau seama că ţinea legătura cu tine.

Briony îşi umezi buzele uscate.

— Ştiam tot despre tine, Benedict. Aflam de la ea, bineînţeles, dar nici nu ştii ce mult însemna pentru mine. Nu te-am uitat niciodată. Nu trecea o zi fără să mă gîndesc la tine, te rog să mă crezi.

— Să ştii că te cred. Îmi dau seama cît m-ai iubit, îmi pare rău că te-am jignit. I se frînse glasul. Dar am fost şocat să aflu atît de brusc.

Briony dădu din mîna ei încărcată de bijuterii.

— Cu ce pot să te ajut, Benedict?

Îi zîmbi timid şi ridică din umeri.

— Ai putea, de exemplu, să-mi povesteşti despre viaţa ta. Pe urmă, dacă vrei, o să-ţi povestesc şi eu de soţia mea, Fen, de Henry şi de Natalie, nepoţii tăi.

Briony simţea că se sufocă de emoţie.

Se îmbrăţişară afectuos şi simţi aroma tutunului fin. Pentru prima parâ, era în braţele fiului ei, despre care credea că o urăşte şi o dispreţuieşte. Era un început pentru amîndoi..

— Ah, fiul meu drag! Am aşteptat toată viaţa această clipă.

Rămaseră aşa, mult timp, în tăcere. Nu se auzea decît tic-tac-ul pendulei din colţ.

În cele din urmă, Briony se desprinse şi-i zîmbi.

— Ce te-a făcut să vii la mine, după tot ce s-a întîmplat în ultimele săptămîni?

Benedict surîse.

— Pentru că eşti sînge din sîngele meu, mamă, oricît de ciudat ar suna. Eşti mama mea, care m-a născut. Sîngele tău curge prin venele mele şi ale copiilor mei. Crezi că vorbesc prea exagerat? Briony clătină din cap, incapabilă să răspundă. Am ştiut de la bun început, dar nu îndrăzneam să recunosc. Apoi soţia mea, draga de Fen, m-a făcut să văd realitatea. Noi doi sîntem o singură fiinţă. Am vrut să mă întorc chiar în ziua aceea, să-mi cer scuze. M-am răzbunat pe tine pentru că mă simţeam jignit de felul cum procedase tatăl meu. Aflasem prea brusc din testament. Nu pot să-ţi spun cît de mult regret vorbele mele.

Briony îi luă mîna şi o apropie de obrazul ei.

— Acum eşti aici, Ben, şi este de ajuns pentru mine.

— Am încercat să te ajut. Am intervenit pe lîngă prietenii şi colegii mei.

Cuvintele lui o bucurară mai mult ca orice pe lume. Îl privi, înspăimîntată să nu dispară la fel de repede cum apăruse.

— Îţi mulţumesc, Benedict. Îţi mulţumesc.

În timp ce stăteau încremeniţi, Molly dădu buzna în cameră, clipind din ochii ei obosiţi şi bătrîni.

— Ce se petrece aici? intrebă ea, neîncrezătoare.

Briony zîmbi.

— Benedict, vreau să ţi-o prezint pe bunica ta maternă.

Se duse la bătrînă, o luă de braţ şi o conduse spre Benedict, spunîndu-

i cu mîndrie:

— Mamă. Acesta este fiul meu, Benedict Dumas.

Molly zîmbi.

— Am şi eu ochi să văd, nici o grijă. Semănaţi ca două picături de apă. Vino încoace, băiete, să-ţi săruţi bunica!

Benedict se aplecă şi-i sărută pielea subţire ca de pergament. Apoi camera se umplu dintr-o dată. Era înconjurat de toată familia. Îl priveau zîmbitori şi curioşi. Le văzu pe Bernadette şi pe Kerry; îşi recunoscu propriii copii în trăsăturile şi gesturile acestor femei.

Da, aceasta era adevărata lui familie. Le luă în braţe pe mama şi bunica lui, făcu cunoştiţă cu aceşti oameni, care erau o parte din el.

Indiferent dacă-i plăcea sau nu, acesta era neamul din care se trăgea. Îl atingeau cu toţii, dorind să-l cunoască pe fiul lui Briony. Îl acceptară imediat, pe faţă, iar pentru el era o experienţă unică.

În ciuda necazurilor de săptămîna trecută şi a durerii pricinuite de Boysie şi Daniel, lui Briony i se părea că pluteşte de fericire.

Singurul lucru pe care-l dorise mai mult decît orice, toată viaţa ei, se împlinise. După aproape cincizeci de ani de necazuri şi dureri, cînd nu-i tihnise pe deplin nici o sărbătoare petrecută în familie, din cauza absenţei lui, îl avea dinaintea ochilor.

Benedict era lîngă ea. Fiul ei se întorsese acasă.

Briony stătea vizavi de Daniel, în închisoarea Wandsworth. Bărbatul se aşezase picior peste picior, faţa lui frumoasă fiind desfigurată de ură. Îl ascultă atentă.

— După ce o să ies, o să mă răzbun pe toţi. O să distrug tot East End-ul, dacă va fi nevoie, şi tot o să-i găsesc. Pînă la ultimul om. Briony oftă. Vorbea ca de obicei. Cît despre gunoiul ăla de Limmington, am auzit că a încurcat-o. Dar o să i-o plătesc, oricum, pentru Boysie al meu. Vei vedea. L-ai auzit vineri la proces pe nenorocitul ăla? A declarat, în faţa instanţei, că am băgat cuţitul în gura lui Mitchell. Îl cunosc. Ştiu cum îl cheamă şi unde locuieşte. O să-l torturez pe el şi pe copiii lui. O să-i torturez, de faţă cu el.

Briony ridică mîna.

— Ajunge! Pentru numele lui Dumnezeu, Daniel! Ştii vechea zicală, nu? „Dacă nu poţi ispăşi pedeapsa, nu comite crima”. Ai făcut o mare greşeală. Credeai că eşti mai presus de lege. Ei bine, nu este adevărat. Îl ai pe Mequiddan ca avocat. Este foarte bun, dar n-o să scapi, Danny, băiete. Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu gîndul ăsta.

Danny se schimonosi la faţă.

— Tu şi Tommy n-aţi fost condamnaţi? Aţi scăpat!

Briony încuviinţă din cap.

— Am fost acuzaţi de o crimă foarte veche, Danny, băiete. Ştiu ce înseamnă violenţa. Dar noi am fost violenţi în anii ’20, cînd n-aveam de ales, te rog să mă crezi. Tu însă nu trebuia să faci aşa ceva. Atunci nu era ca azi, cînd clasa muncitoare are dreptul la educaţie. Eu nu aveam decît două soluţii: să văd de mine şi de familia mea sau să duc o viaţă mizeră, ca mama. Nu ştii ce înseamnă, de fapt, violenţa. Sigur, ai rănit oameni, i-ai împuşcat. Dar habar n-ai ce este sărăcia, pentru că acolo se coace

violenţa. Sărăcia înseamnă selecţie naturală. Nu supravieţuiesc decît cei mai bine adaptaţi. Eu şi Tommy provenim dintr-un mediu în care mîncarea şi căldura erau principalele preocupări. Tu, în schimb, ai avut totul. Te-am trimis chiar şi la Ampleforth. Şi la ce-a folosit? La nimic. Ai refuzat să scapi chiar şi de accentul tău din East End. Eu sînt de vină. Trebuia să vă fi pus la punct de mici. Dar v-am iubit prea mult să vă văd greşelile. V-am găsit întotdeauna scuze. Şi voi aţi fost nişte ticăloşi. N-am rănit niciodată pe cineva, din plăcere, sau ca să fac pe grozava. Nu reacţionez decît pentru un motiv grav. Asta-i diferenţa dintre noi. Latã de ce tu eşti după gratii şi eu nu.

Daniel rîse răutăcios.

— Briony Cavanagh, înţelepciunea în persoană! Vrei să-ţi spun ceva? Eu şi Boysie rîdeam, adesea, în spatele tău şi al lui Tommy. Vă aveam în buzunar pe amîndoi.

Briony clătină din cap, întristată.

— Chiar nu pricepi nimic, Danny? Nu vezi că acum trăim în altă lume? S-a terminat cu vremea cînd puteai intra într-o cîrciumă, cu un pistol, fără să te denunţe nimeni. Ai greşit că ţi- ai făcut prea mulţi duşmani. Te credeai grozav. Ei bine, uite unde ai ajuns. Puţin îmi pasă că rîdeai în spatele nostru, pentru că Tommy Lane este, oricum, de o sută de ori mai grozav ca tine. Merită să fie respectat. Dacă ai fi avut puţină minte, i-ai fi urmat exemplul. După cincizeci de ani, este încă stimat şi, mai ales, continuă să-şi vadă de afaceri. În schimb tu, n-o să mai vezi lumina zilei nici în anul 2000.

— Cel puţin, acum ştiu cum stăm amîndoi.

Briony îl aprobă:

— Într-adevâr. Te consider răspunzător pentru moartea lui Boysie. Te-a urmat întotdeauna. Îţi dau un sfat: apleacă-ţi capul şi ispăşeşte-ţi pedeapsa. Fără izbucniri sau ameninţări în faţa instanţei, dacă nu vrei să pari un ţînc răsfăţat.

Danny o privi cu ochii sclipind de mînie.

— Le ştii pe toate, nu? Îţi convine, bineînţeles. Doar nu eşti în locul meu. Tu şi Tommy aţi scăpat basma curată şi acum faceţi pe sfinţii!

Briony se aplecă peste masă şi-i spuse printre dinţi:

— Ţi-am explicat că avem alt stil. Cel al anilor’20. Tu şi Boysie nu ne-aţi înţeles niciodată. Şi vrei să-ţi mărturisesc ceva? Nu mi-a plăcut. Dar mi-am văzut de treabă, timp de cincizeci de ani. Voi însă aţi fost violenţi fără să fie nevoie.

Daniel se ridică de pe scaun, furios.

— N-am de gînd să mai ascult asemenea tîmpenii. Prefer să mă întorc la mine în celulă. Este sîmbătă şi putem asculta radioul. De fapt, asta facem mereu. Dar tu ştii prea bine. Aşa că te rog să mă scuzi. Am lucruri mai bune de făcut.

Briony îl privi, impietrită, cum se îndepărta. Oamenii se uitau la ei. Auziseră ultimul lor schimb de cuvinte.

Apoi se ridică şi ieşi din cameră, cît mai demnă.

Făcuse tot ce se putea.

Domnul judecător Martin Panterfield se uită la deţinut. Se şterse la

gură cu o batistă impecabilă, înainte să dea sentinţa în faţa tribunalului înţesat de oameni.

— Domnule Daniel O'Malley, ai fost găsit vinovat de o crimă atroce. N-am mai întîlnit pînă acum atîta violenţă barbară şi inutilă. Ai luat un cuţit şi l-ai lichidat, cu sînge rece, pe Davey Mitchell, în faţa întregii cîrciumi. Tu şi fratele tău geamăm aţi îngrozit tot East End-ul londonez şi aţi fost implicaţi în tot felul de afaceri ilegale. Ai fost un criminal atroce şi ai crezut că poţi face ce doreşti. Eşti rezultatul înspăimîntător al unei societăţi prea tolerante. De aceea, trebuie să-mi fac datoria şi să cer pedeapsa maximă, aşa cum dictează legea. Prin urmare, eşti condamnat la închisoare pe viaţă, cu recomandarea să stai închis cel puţin treizeci de ani. Ai ceva de spus?

Daniel se ridică încleştînd pumnii, golit de expresie. Apoi se uită drept în ochii judecătorului şi spuse clar:

— Da, un singur lucru: Mă numesc Cavanagh!

Judecătorul clătină din capul său acoperit cu perucă şi porunci:

— Luaţi-l de aici.

În momentul acela, Molly se ridică, zbierînd înlăcrimată:

— Afurisiţilor, acesta este băiatul meu. Al meu! Danny, dragul meu! Danny, Danny!

Vocea ei răsuna în toată sala, în timp ce Daniel era escortat de doi poliţişti solizi. În drum spre celulă, ridică braţele în sus, într-un gest victorios, şi exclamă:

— Asta este, bunico! Dar o să mă întorc. O să mă întorc!

Limmington se uită la Briony, care-i făcu semn cu capul, aproape imperceptibil. Îşi făcuse bine treaba.

CAPITOLUL 49

Suzy se uită prin camera mamei sale, inspirînd lustrul de mobilă tip Airwick. Îşi pusese mîinile pe burtă, abţinîndu-se cu greu să nu ţipe. Mama ei băgă capul pe uşă şi spuse:

— Vrei ceva de băut, draga mea?

— Nu vreau nimic, lasă-mă în pace.

Femeia intră în cameră şi încercă s-o ia de mînă. Suzy o respinse.

— Ah, mai lasă-mă în pace, mamă!

Doreen se aşează pe scaun şi-i spuse cu blîndeţe:

— Ştiu că suferi, dar trebuie să te aduni. Copilul o să te facă să uiţi. Aşa se întîmplă întotdeauna. Îmi dau seama că eşti supărată din cauza morţii lui Boysie. Şi eu sînt la fel. Îşi şterse colţul ochilor cu un şerveţel. L-am iubit ca pe fiul meu, Dumnezeu să-l odihnească.

Suzy înălţă ochii în tavan şi apoi îi spuse printre dinţi:

— Încetează, mamă. N-are cine să te vadă, în afară de mine. Cît despre afurisitul de copil, ştii bine că nu-l vreau. Nu suport să fiu gravidă şi să stau aici. Îşi muşcă buza să-şi oprească tremuratul şi izbucni: Mă

bucur că a murit. L-am urît. Am urît totul.

Doreen se rezemă de spătarul scaunului. Apoi, pe neaşteptate, o plesni pe Suzy peste faţă.

— Ticăloaso! Dacă se află ce vorbeşti, vei avea mari necazuri. De-abia aşteptai să te ducă în faţa altarului. Cînd mă gîndesc la ruşinea pe care a trebuit s-o îndurăm, din cauză că te-ai băgat în neamul Cavanagh, îmi vine să te sugrum, dar copilul pe care-l porţi n-are nici o vină. Dumnezeule, mă întreb uneori unde vrei să ajungi. Ai grijă să nu afle mătuşa Briony!

— Ah, lasă-mă în pace, mamă!

— Ba nu te las. Ai plecat din casa aia frumoasă, cu mobilă splendidă. Eu şi tatăl tău puteam să ne fi mutat acolo, să avem grijă de tine, dar n-ai vrut. Ai alergat acasă, ca un copil prostănac.

Suzy se simţea triumfătoare. Doreen se şi văzuse în casa cea mare, educîndu-şi nepotul, cu o pensie alimentară grasă şi o locuinţă elegantă. Iar Suzy îi spulberase visele.

— N-o să locuieşti niciodată în casa aceea, mamă, să-ţi intre bine în cap.

Doreen o repezi:

— Eşti o căţea, Suzy Rankins, o căţea, Cînd mă gîndesc cum t-am crescut! Nu ţi-a lipsit niciodată nimic.

Tirada lui Doreen fu întreruptă de sonerie.

Suzy zîmbi, sumbru. „Salvată de clopoţel”, ca-n serialul cu acelaşi nume. Dacă mama ei ar şti cît primise pentru interviul acordat ziarelor, ar paraliza, dar faptele ei aveau un scop. După ce va naşte copilul, va pleca imediat şi o va lua de la început. Numele de Cavanagh, care o entuziasmase atît de mult, cînd îl cunoscuse prima oară pe Boysie, o dezgusta acum. Toată lumea carata cu degetul şi bîrfea pe seama ei, cînd ieşea pe stradă.

I se opri inima-n loc cînd auzi glasul mamei sale:

— Ah, bună, Briony, poftim, te rog. Mă duc imediat să pregătesc o cană cu ceai.

Briony intră în cameră.

— Bună, Suzy dragă.

Suzy se strădui să salute femeia micuţă.

— Bună, Briony.

Doreen, copleşită de prezenţa ei, ca de obicei, se retrase în grabă să pregătească ceaiul. Briony se aşează pe scaunul eliberat de Doreen şi zîmbi.

— Ce mai faci?

Suzy îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul într-un nor, deasupra capului.

— Cred că bine.

Briony o bătu pe mînă şi o făcu să tresară violent.

— Linişteşte-te, Suzy! Dai impresia că ai de ce să-ţi fie frică. Briony vorbea pe un ton amar. Îmi dau seama că eşti distrusă din cauza lui Boysie, la fel ca noi toţi. A fost un băiat bun, Boysie al meu. Îmi lipseşte foarte mult. Suzy trase din nou din ţigară, fără să scoată o vorbă. Te-ai dus la doctor, să vezi cum merge sarcina?

— Sînt bine. Aş vrea doar să se termine mai repede.

— Te înţeleg, dar o să se termine mai repede decît crezi.

Doreen intră cu ceaiul şi începu să trăncănească.

— I-am spus să se întoarcă la casa ei. Aici nu este loc pentru copil. M-am oferit să stau cu ea. La urma urmei, este casa ei, nu?

Doreen vorbea sincer şi Briony închise ochii, pentru cîteva secunde.

— Da, este casa ei, Doreen, dar poate că îi trezeşte prea multe amintiri neplăcute. Nu-i aşa, Suzy?

Fata îi zîmbi, recunoscătoare.

— Exact. Nu vreau să mă întorc acolo. Nu suport să dau ochii cu vecinii, după tot ce s-a întîmplat.

Briony sorbi din ceai şi încuviinţă din cap.

— Mă întrebam dacă nu vrei să stai cu mine, pînă se naşte copilul.

— Nu, nu! Vreau să fiu cu mama. Nu vreau să plec nicăieri...

Ridicase glasul, agitată.

— Bine, Suzy, linişteşte-te. A fost doar o sugestie. Ai vrea să fii aproape de cei dragi, în momentele grele, te înţeleg. Doar că tu porţi în pîntecele tale tot ce mi-a mai rămas. Este ca şi nepotul meu, pentru că i-am considerat întotdeauna pe gemeni drept fiii mei. Ai mai discutat cu reporterii? Mă gîndeam dacă nu te-au întrebat de ce n-ai venit la înmormîntare. Suzy lăsă ochii în jos. Nu voia să-i răspundă. Dacă aveai atîta nevoie de bani, ar fi trebuit să vii la mine, Suzy. Mai ales că urmează să naşti. Atîta timp cît mă vei lăsa să văd copilul mereu, n-o să-ţi lipsească nimic. Ţi-am rezervat loc într-o clinică privată, ca să nu fii asaltată de presă, cînd va veni vremea. Nu cred că ai nevoie de publicitate. Deschise geanta şi scoase o carte albă de vizită. Este adresa clinicii şi numărul de telefon. Sună-i şi fixează programul de consultaţii. Nu te îngrijora. Plătesc eu totul. Aici a născut şi prinţesa Margareta. Vreau ce-i mai bun pentru Boysie al meu. Zicînd acestea, se ridică şi o sărută pe obraz. Ai grijă de tine. O să ne revedem în curînd.

Suzy îşi pironi ochii în ceaşca de ceai, studiind frunzele care pluteau în lichid. N-o să scape niciodată de clanul Cavanagh.

Briony intră în casă, cu inima grea. Îi părea rău că nu se înţelegea cu Suzy, dar trebuia să se bage pe sub pielea ei, dacă voia să vadă copilul.

Tommy vorbea la telefon, în birou. Zîmbi cînd îl auzi rîzînd. Stătea cu spatele la ea.

— Nu te îngrijora, dragă, o să vin. Briony mă urmăreşte ca un vultur, dar nu poate să stea tot timpul cu ochii pe mine!

Rîse din nou.

Briony simţi un cuţit în inimă. Era gata să leşine. Se dădu înapoi, întorcîndu-se în hol. Glasul lui Tommy răsuna pînă acolo.

— Bine, pe curînd.

Adunîndu-şi toate puterile, intră în birou.

-- Cu cine vorbeai, Tom? il întrebă ea cu glasul sugrumat.

Tommy rîse, vesel.

— Bună, Bri! Veni la ea şi o strînse la piept. Cum a mers cu Suzy?

Briony se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Bine. Cine era la telefon?

Tommy dădu din mînă.

— Ah, Peter cel Gras. Fac o afacere cu el. Te-ai întors mai devreme.

— Mda, vreau să trec pe la Bernadette.

— I-am scris lui Danny de dimineaţă. Mîine, îl mută pe insulă, aşa că m-am gîndit să-i transmit cîteva rîn- duri, să-l înveselesc. Se uită la ceas. Trebuie să plec peste cinci minute. Vrei să bei ceva?

Telefonul sună din nou şi Tommy se repezi să răspundă.

— Bună Bernie. Stai puţin, este aici.

Îi dădu receptorul, o sărută pe obraz şi ieşi din cameră, lăsînd-o mai neliniştită ca oricînd.

— Te sun mai tîrziu, Bernadette.

Îşi muşcă buza. De cînd îi spunea lui Peter cel Gras dragă?

Bernadette stătea întinsă în pat, în penumbră, cu o cîrpă rece peste ochi.

— Ah, Bri, ce chin! exclamă ea, printre dinţi.

— Cine te-a pus să-ţi aranjezi faţa? Lui Briony nu-i era deloc milă de ea. Ţi-a tăiat pielea pînă la os.

— Ah, mai taci din gură, Bri! Sufăr ca un cîine.

— Atunci, de ce n-ai rămas la clinică? Eşti acasă de-o săptămînă şi te vaiţi încontinuu.

— Ştii foarfe bine de ce. Nu pot să-l las singur pe Marcus, mai mult de cinci minute. Ce, ai uitat?

Briony nu mai rîse, ca de obicei, ci o întrebă, serioasă:

— Tot mai are aventuri?

— Nu ştiu, dar nu-l slăbesc din ochi. Toţi bărbaţii sînt la fel - nişte picioare, o pereche de ţîţe şi gata.

Briony o repezi pe un ton glacial:

— Nu toţi sînt aşa.

Bernadette rîse uşor.

— Zău? Atunci de ce crezi că ai făcut avere cu localurile tale? Majoritatea bărbaţilor îşi înşală nevestele: doar că unii sînt mai isteţi. Cît despre Marcus al meu, el este fascinat pînă şi de spectacolele sexy de la televizor. Ascultă-mă ce-ţi spun: dacă ar gîndi cu sula, ar fi un geniu!

— Tommy nu m-ar înşela.

Bernadette îşi luă cîrpa de pe frunte şi se sprijini în coate.

— Cine a spus ceva de Tommy?

Briony ridică din umeri.

— Nimeni, dar mă gîndeam doar că el nu mi-ar face aşa ceva.

— Mă rog, zise Bernie, cu părere rău, este un bărbat cumsecade. Gîndeşte-te numai, Bri. N-are nici un copil, nimic al lui. A renunţat la tot pentru tine. Este un om de aur şi nu l-ai apreciat niciodată la adevărata lui valoare.

— Eu una nu m-aş chinui ca tine. Nici un bărbat nu merită asta.

Bernie zîmbi, săgetată de dureri.

— Peste o săptămînă, o să arăt grozav, „să moară lumea”, cum spunea Boysie. Şi atunci, vei vedea că a meritat efortul.

— Boysie spunea, de asemenea, că, într-o zi, o să ieşi din clinica de înfrumuseţare cu barbă şi cu buricul cusut pe frunte!

Bernadette oftă adînc.

— Credeam că o să mă înveseleşti. Dar văd că stai aici şi torni paie pe foc!

Marcus intră în cameră şi o scuti pe Briony să-i răspundă.

— A sunat Cissy. Te caută mama ta, Bri.

Briony se ridică, îşi luă la revedere de la Bernadette şi coborî scările cu Marcus.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală, Marcus?

— Bineînţeles.

— Mai ai aventuri amoroase?

Marcus rîse, pentru ca apoi să dea într-o tuse groasă, de fumător.

— Ar fi bine, Briony, dar crezi că se mai poate la vîrsta mea?

Briony zîmbi şi ieşi din casă. Trebuia s-o ducă pe mama ei la biserică, aşa că grăbi pasul. De-abia aştepta să meargă ia slujbă, după-amiaza aceasta.

— Eşti sigur că nu vrei să vii, Tommy? Şi numele tău este trecut în permisul de vizitare. Este a doua oară cînd lipseşti luna aceasta.

— Zău, Briony, mă simt rău. Traversarea cu feribotul îmi întoarce stomacul pe dos. Du-te cu Delia şi transmite-i lui Danny numai bine din partea mea.

— Bine, o să trec s-o iau pe Delia. Ne vedem.

Zicînd acestea, ieşi din casă, se urcă în maşină şi demară în trombă. Tommy clătină din cap şi Cissy ţîţîi.

— O să-ţi vină tare greu să reuşeşti, Tommy Lane.

— Fii dreaptă, Cissy, ar fi pentru prima oară cînd fac aşa cum vreau eu! Te-ai gîndit că-mi doresc ceva mai mult de la viaţă decît am deja? Că vreau o femeie care să-mi aparţină şi să-mi poarte numele?

— Bine, dar pînă acum nu te-a deranjat. Ce Dumnezeu, tu şi cu Briony sînteţi împreună de peste cincizeci de ani, mai mult decît durează majoritatea căsătoriilor!

— Mda, însă poate nu-i de ajuns!

— O să te refuze.

— Vom trăi şi vom vedea.

Delia era tăcută. Stătea şi privea oamenii de pe feribot. Copiii rîdeau şi se jucau. Femeile, în haine modeme, cu părul făcut permanent, încercau să-i liniştească.

— Ai mai văzut-o pe Faithey?

Delia încuviinţă din cap.

— Da, am trecut chiar ieri. Tata a avut grijă de ea cît timp mama şi-a făcut operaţia estetică. Zău, mătuşă Briony, cred că mama exagerează. Arată mai bine ca mine.

Briony o măsură din cap pînă-n picioare şi-i spuse sincer:

— Pînă şi Cissy arată mai bine ca tine. Ai putea să te străduieşti puţin. Ai luat din nou proporţii!

Delia inspiră adînc.

— Pentru că sînt din nou gravidă.

— Ce?

— În patru luni. Trebuie să-i spun mamei.

— Cine este tatăl, de data aceasta?

— Ray Stockyart. Vrea să se însoare cu mine.

— Nu mai spune? Şi cu ce se ocupă? Tot cu droguri?

— Este şomer. Ştii, nici mie nu-mi convine, dar n-am încotro. Doctorul mi-a spus că nu mai pot să fac întrerupere de sarcină.

Briony clătină din cap, cu tristeţe. Prefera o prostituată cinstită decît pe această nepoată grasă şi fără minte.

— Nu ştiu ce s-a întîmplat cu această familie. Boysie a murit, Danny este după gratii şi acum aud că ai rămas gravidă. Un copil este la mama ta, pentru că nu eşti în stare să vezi de el. Iar altă fiinţă nevinovată este pe drum. Sper că ai renunţat la droguri. Dacă îi faci vreun rău copilaşului, te ucid cu mîna mea.

Rămaseră tăcute pînă ajunseră acasă. Briony era destul de supărată din cauza comportării lui Tommy şi a atitudinii lui Suzy faţă de ea. Se pare că familia ei nu mai scăpa de necazuri şi ea era prea bătrînă să le facă faţă.

Molly şi Briony stăteau lîngă foc. Molly îşi bea romul fierbinte, iar Briony sorbea din scotch.

— Unde este Tommy?

— A ieşit puţin. Spunea că se întoarce imediat.

Briony se uită la pendula care bătea ora opt. Lipsea de două ore.

— În ultima vreme, este tot timpul plecat! Ce mai face Bernadette?

Briony ridică din umeri.

— De-abia şi-a revenit din şoc. Prietenul Deliei este un neisprăvit, ca toţi ceilalţi. Marcus a sărit în sus de furie. Zău, mamă, nu ştiu ce se întîmplă cu copiii ăştia!

Molly rîse.

— Toţi părinţii-spun aşa, la un moment dat. Dă drumul la televizor. Nu vreau s-o pierd pe Kerry.

Briony se ridică şi-i făcu pe plac.

Molly oftă, mulţumită.

— Nu mai pot după Morecombe şi Wise. Kerry mi-a promis autografele lor!

Briony auzi cheia lui Tommy în uşă, peste douăzeci de minute, şi ieşi pe hol.

— Te-ai întors?

Tommy rîse.

— După cum vezi. Dă-mi mai bine un scotch cu sifon. Sînt însetat.

— Unde ai fost, Tommy?

Bărbatul îşi scoase haina şi zîmbi.

— Am ieşit cu un prieten. Hai, nu mă mai pisa atît şi lasă-mă să văd spectacolul cu Kerry.

Dar Briony nu se dădu bătută.

— Vreau să ştiu unde ai fost, Thomas Lane, şi te poftesc să- mi spui imediat.

— Ţi-am explicat deja că am ieşit cu un prieten! Semeni tot mai mult cu o nevastă, pe zi ce trece. Ai uitat ce spuneai? Nu vrei să te măriţi, pentru că n-ai nevoie de un act care să dovedească lumii întregi cu cine eşti... Căsătoria este o instituţie depăşită, după părerea ta. Aşa că nu mai

vorbi ca o nevastă cicălitoare şi lasă-mă s-o văd pe Kerry. M-am întors special ca să prind programul cu ea.

Zicînd acestea, o împinse uşor şi intră în sufragerie.

— Bună, Molly dragă. Am pierdut emisiunea?

— Nu, Tom. N-a început încă.

— Vrei un pahar, Molly?

Briony rămase în hol, distrusă. Urcă încet scările şi intră în dormitorul ei. Toată viaţa ei, Tommy fusese lîngă ea, iar acum, deodată, nu mai era sigură de el. Avea senzaţia chiar că îl dorea mai mult pe Tommy Lane, decît o dorea el.

Şi era un sentiment cumplit.

Kerry vorbea agitată:

— Hai, grăbeşte-te, Briony. Liselle va veni aici într-un minut.

— Bine, Kerry, linişteşte-te. Oricum, nu înţeleg de ce ai nevoie de mine.

Kerry dădu ochii peste cap.

— Hai să n-o luăm de la început, te rog. Ştii ce nervoasă sînt cînd dau un spectacol televizat. N-o să dureze mult, vei vedea.

Briony îşi perie părul, privindu-se critic în oglindă.

— Arăţi minunat, Briony.

Cele două surori îşi zîmbiră.

— Nu, nu ştiu de ce te preocupă atît de mult cum arăt eu. Doar tu eşti cea care o să apară la televizor!

— Hai, pune-ţi repede pălăria. O aud pe Lissy claxonînd!

Briony se îmbrăcă şi ieşiră pe uşă, în grabă.

În maşină, Lissy zîmbi.

— Arătaţi superb, amîndouă, zise ea şi porni motorul. Delia aia este o vacă. Ştiai că Bernie o să-l ia şi pe cel de-al doilea copil, după ce o să nască fiica ei?

Briony încuviinţă din cap.

— Trebuie să recunosc că Bernie se ocupă foarte frumos de Faithey. Dacă Delia ar fi fost fata mea, aş fi omorît-o în bătaie.

Liselle rîse.

— Delia nu-i fată rea, dar este prea zăpăcită.

Briony oftă.

— Nu ştiu cum de-a ieşit aşa. Uită-te la Becky, o fată la locul ei. Şi doar au amîndouă aceiaşi părinţi. Stai puţin, de ce o iei spre Barking?

— Le-am promis bunicii şi lui Cissy că o să le duc la slujbă.

— Nu crezi că aglomerezi prea mult programul?

— Nu te îngrijora, avem tot timpul!

Cînd se apropiară de biserica Sf. Vincent, Briony se uită la Kerry şi-i spuse:

— Ce se petrece aici? Uitaţi-vă cîte maşini sînt.

Liselle parcă lîngă biserică.

— Iată-l pe Tommy!

Briony coborî şi privi mirată, oamenii adunaţi în jurul bisericii, îmbrăcaţi elegant. Era şi Mariah, cu mama, surorile şi nepoatele ei. Cissy plîngea, ca de obicei. Văzu femei care lucraseră pentru ea ca prostituate,

de-a lungul anilor. Le văzu pe Bessie şi formaţia Velveton. Venise chiar şi Jonathan la Billire, înconjurat de reporteri şi fotografi. Parcă ţoată viaţa ei s-ar fi ridicat din praful uitării, dinaintea ochilor ei.

Tommy se îndreptă spre ea, zîmbind.

— Deci ai ajuns, pînă la urmă?

Liselle deschise portbagajul maşinii ei şi scoase un buchet de flori. Apoi i le dădu lui Briony şi o sărută pe obraz. Briony se uită la flori şi deschise gura să vorbească, dar nu scoase nici un sunet.

— Pentru prima oară în viaţa ta, ai rămas fără cuvinte!

Zicînd acestea, Tommy o luă hotărît de braţ şi o conduse spre biserică. Briony înaintă şovăielnic, privind marea de oameni din faţa ei, zîmbind şi rîzînd. Cînd intră în holul bisericii, Benedict o aştepta şi-i întinse braţul.

— O să te conduc în faţa altarului, mamă.

Tommy scoase din buzunar o cutiuţă de catifea, luă diamantul pe care i-l cumpărase cu ani în urmă şi i-l legă la gît.

— Sper că n-o să spui „Nu”, Bri. A costat al dracului de mult să pregătesc totul.

Femeia îl privi şi citi îngrijorarea din privirea lui.

— De-abia aştept să devin doamna Thomas Lane. Să mergem!

Înaintă mîndră spre altar, radiind de fericire la braţul fiului ei. Abia acum, la şaizeci şi cinci de ani, înţelese ce era viaţa.

Tommy o sărută, blînd, pe buze.

— Te iubesc, Bri.

— Şi eu te iubesc, dar nu mi-am dat seama pînă acum cît de mult.

Îi puse mîna pe sân şi Briony îi trase o palmă peste braţ.

— Te rog, Tommy Lane! Acum sînt o femeie respectabilă!

Tommy rîse, amuzat.

— Să ştii că mi-a fost tare frică, Briony. Mă gîndeam ce-o să mă fac, dacă tu o să mă respingi de faţă cu toţi.

Briony îl privi drept în ochi.

— Iar eu am crezut că ţi-ai găsit pe altcineva.

— Ştiu, te-am lăsat să crezi asta, Bri. Recunoaşte că altfel n-ai fi fost de acord. Iar eu îmi doream atît de mult! De-a lungul anilor, te-am ajutat adesea, fără să ştii. Eşti o femeie foarte greu de iubit, Briony. Puternică şi autoritară. Uneori, am impresia că trăiesc alături de un bărbat.

Briony îl sărută pe piept.

— După tot necazul pe care l-am avut cu băieţii, mi-am dat seama că am nevoie de tine mai mult decît orice pe lume. Indiferent ce s-a întîmplat în trecut, ne avem unul pe celălalt. Şi dacă asta înseamnă căsătorie, atunci îmi place.

Tommy o sărută din nou.

— Cum ai aranjat totul, fără să bănuiesc nimic?

— Mulţumită lui Mariah, lui Cissy şi întregii familii. Dar să ştii că a fost greu.

— Mă bucur că ai făcut-o. Este cel mai grozav lucru care mi s-a întîmplat vreodată.

Tommy o strînse la piept şi-i spuse:

— Vino în braţele mele, soţia mea iubită!

Briony izbucni în rîs.

— Mi-ai spus multe de cînd ne cunoaştem, dar nu mi-am imaginat vreodată că o să aud aceste cuvinte din gura ta: „soţia mea”.

Rîseră amîndoi.

— Dar sper că-ţi dai seama cel puţin de un singur lucru, Tommy Lane: m-ai luat printr-o escrocherie!

— Cum adică?

— Eram şocată!

— O să fii şi mai şocată, imediat, dacă nu-ţi dai cămaşa jos!

— Femeile măritate dorm îmbrăcate!

Tommy hohoti.

— Nu în casa asta.

CAPITOLUL 50

1970

Kerry aştepta să fie anunţată; era ameţită de vodcă şi agitaţie. Auzea murmurul publicului. Simţi mîna lui Liselle şi o strînse uşor.

— Este O.K., mamă?

Kerry încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească. Aşa era întotdeauna înainte de spectacol. Apoi, cînd începea să cînte, uita de toate şi desfăta publicul. În noaptea aceasta, însă, emoţiile erau mai intense ca oricînd. Venise de departe pentru acest spectacol şi era bucuroasă că o făcuse, mai ales, acum, după tot ceea ce se întîmplase în ultimul an. I se părea normal.

Briony fusese cea care o îndemnase şi îi explicase că era prea bătrînă să ţină supărarea atîta timp. Erau destul de bătrîni şi înţelepţi cu toţii, ca să alunge fantomele trecutului.

Iar Kerry va face exact acest lucru, în noaptea asta.

Fantoma era Evander Dorsey şi, după toţi aceşti ani, după toate necazurile pe care le avusese cu el şi din cauza lui, va cînta în clubul său din America. Televiziunea CBS o aştepta şi spectacolul se va transmite în toată America. Kerry Cavanagh, legenda vie, aşa i se spunea acum. Gemenii insuflaseră un avînt nesperat în cariera ei. După procesul lui Daniel, discurile ei fuseseră lansate din nou şi primise nenumărate oferte să apară în diverse spectacole şi interviuri. Reclama aceasta exagerată o înspăimîntase. Dar Briony, draga de Briony, şi Bernadette îi spuseseră: „Nu rata ocazia. Dacă poţi profita, în urma morţii lui Boysie şi a nenorocirii lui Daniel, nu sta pe gînduri. Cel puţin, o să ne bucurăm cu toţii că a ieşit ceva bun din treaba asta.” Aşa că acceptase ofertele, participase la interviuri, la spectacole, făcuse turnee prin ţară şi cîntase peste tot în Marea Britanie.

Iar acum era la New York, în clubul de jazz al lui Evander. Publicul era nerăbdător s-o audă şi Evander însuşi urma s-o prezinte.

În săptămîna de cînd sosise, reuşiseră să reînnoade mare parte din vechea lor prietenie. Şi era inevitabil, cînd aveau o legătură comună... copilul lor.

Kerry ştia că se apropiase momentul să apară pe scenă şi înghiţi în sec, agitată. I se uscase gîtul şi îi ardeau ochii.

Liselle o sărută pe obraz şi zîmbi.

— Hai, du-te, mamă, şi arată-le de ce este capabilă o Cavanagh.

Kerry auzi apoi glasul lui Evander, vocea lui groasă, profundă, pe care o iubise atît, cu ani în urmă. Şi, în timp ce-l asculta, îşi aminti de frumosul ei iubit din tinereţe.

Evander apăru pe scenă, în smoking, elegant şi stăpîn pe sine. Mîinile în care strîngea microfonul erau acoperite cu mănuşi negre, de mătase.

— Doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe femeia căreia îi spuneţi Legenda vie, femeia care poate cînta ca un înger, pe care o respect sincer, din tot sufletul, de ani de zile. Ridică braţul, într-un gest dramatic. Doamna Kerry Cavanagh!

Se dezlănţuiră aplauze furtunoase.

Kerry apăru pe scenă, suplă, îmbrăcată într-o rochie argintie de seară, despicată lateral, pînă aproape de şold. Îmbrăcămintea, părul negru, prins în coc, şi machiajul o făceau să arate mult mai tînără.

Cei prezenţi rămaseră uimiţi. Kerry luă microfonul de la Evander şi, cînd acesta se pregătea să plece de pe scenă, îl apucă de braţ, oprindu-l lîngă ea.

— În primul rînd, vreau să vă mulţumesc pentru primirea pe care mi-aţi făcut-o. New York-ul a fost foarte bun cu mine. Zîmbi şi aşteptă să se liniştească aplauzele şi ovaţiile. În al doilea rînd, aş vrea să-i mulţumesc acestui bărbat mare şi chipeş de Iîngă mine. Mi-a dăruit ceva preţios, care mi-a desăvîrşit viaţa. Mi-a dăruit un copil - fiica noastră, Liselle.

Îi făcu semn fetei să vină pe scenă.

Apăru în luminile reflectoarelor, cu ochii umezi, impresionată. Se aşeză între părinţii ei, în aplauzele frenetice, iar orchestra începu să cînte primele măsuri ale melodiei lui Kerry.

Apoi Evander o sărută blînd pe buze, o luă de mînă pe Liselle şi coborîră, mîndri, de pe scenă.

Kerry rîse cu glasul ei profund, răguşit, atît de asemănător cu cel al lui Briony, şi le spuse:

— Şi acum, să cîntăm ceva! Este o melodie care îmi place în mod deosebit. Iar în seara aceasta, o voi: nterpreta pentru toată familia mea, atît de aici, din SUA, cît şi de acasă, din Anglia.

Orchestra răsună limpede, luminile păliră şi glasul ei deosebit se auzi ca o vrajă:

Te iubesc atît de mult, încît mă doare.
De aceea sînt atft de tristă, dragul meu,
Mi-e frică să mă culc în noaptea aceasta
Mi-e frică să nu te pierd..”

Liselle şi Evander o priveau pe Kerry. Cîştigase publicul şi îi fascinase pe toţi. În timp ce o urmărea, Evander îşi dădu seama ce femeie grozavă

era. Stătea şi o privea cu un amestec de dragoste şi respect.

Era, într-adevăr, o legendă vie şi se simţea onorat că permisese să facă parte, din nou, din viaţa ei.

Briony stătea în beznă şi asculta respiraţia regulată a lui Tommy. Îşi duse mîna la inimă. Bătea în acelaşi ritm cu cea a lui Tommy.

Uneori, avea probleme cu cordul. În noaptea aceasta, se gîndea la gemeni. Crezuse că o să se îmbolnăvească, ştiind că Danny era închis pentru atîţia ani, dar, în schimb, se liniştise.

Mersese prea departe cu violenţa. Trebuia să plătească. Treizeci de ani. Ar vrea să fie moartă, cînd o să iasă din puşcărie.

Tommy se întoarse în somn şi-i simţi braţul în jurul taliei. Soţul ei! Încă nu se obişnuise să-i spună aşa. Sforăia în perne, ridicol şi totuşi atît de obişnuit, încît i se umeziră ochii.

— Ah, Eileen, murmură ea, în beznă. Mi-ai dat copiii în dar şi am încercat să le ofer tot ce-i mai bun. Zău că am încercat.

Îl văzu pe Henry Dumas, cu ochii minţii, cu mustaţa lui stufoasă, hilară. Prin el, obţinuse cel mai important lucru din viaţa ei: copilul. Henry fusese cel care-i apropiase, fără să vrea. Gîndul acesta o încînta mai mult decît orice, fiindcă îi plăcea să- şi imagineze că, undeva, Henry Dumas se răsucea în mormînt, înnebunit că ea şi Benedict erau împreună din cauza faptei lui prosteşti.

— Henry, ticălosule, zise Briony, în şoaptă. Te-am învins, pînă la urmă. Tu eşti vinovat de toate nenorocirile din viaţa mea, dar am triumfat.

Apoi închise ochii şi se gîndi la gemeni, ca la băieţii ei. Nici nu se putea altfel.

Fiica lui Boysie, Deidre, născută fără tată, în mijlocul unei acerbe campanii de presă, dormea în camera alăturată.

Suzy era foarte încîntată s-o lase cu Briony şi cu Tommy, la sfîrşit de săptămînă. În felul acesta, încerca să compenseze felul în care se purtase după moartea lui Boysie. Briony se împăcase cu ea, ca să poată vedea copilul.

Se ridica o nouă generaţie. Faithey şi Deidre erau, amîndouă, orfane de tată, cu nişte mame incompetente. Se pare că aveau nevoie de Briony, de Bernadette şi chiar de Kerry, să vegheze asupra lor.

Molly n-o să mai trăiască mult. Moartea lui Boysie şi condamnarea pe viaţă a lui Daniel o distruseseră. Pierduse dorinţa de a trăi şi îmbătrînise peste noapte. Briony se lipi de spatele lui Tommy.

Toţi îmbătrîneau dar, atîta timp cît existau copiii, aceştia dădeau un sens vieţii.

Se întrebă ce făcea Kerry în America şi zîmbi. Cel puţin, se bucura de viaţă. Era din nou o mare vedetă. Briony spera să cucerească America şi, probabil, aşa va fi.

O Cavanagh. Chiar şi Daniel insistase la proces că era un Cavanagh. O să-i scrie mîine. Creierul i se deteriora foarte repede, dar psihiatrii închisorii îi spuseseră că abia acum conştientizase moartea fratelui său geamăn.

Săptămînă viitoare, îl trimiteau la Broadmorr, aşa că, în loc să se ducă pe Isle of Wight, în fiecare lună, vor merge la Berkshire. Daniel se

considera şi acum o persoană importantă şi probabil în închisoare era. N-o să-i elibereze niciodată.

Atacase deja doi deţinuţi, pentru jigniri imaginare. Psihiatrul spusese că era psihopat. Şi ea de-abia se abţinuse să nu-i răspundă: „Mie îmi spui”!

Îşi simţea ochii grei de somn. În cele din urmă, adormi şi fu trezită, peste cîteva ore, de plînsul lui Deidre. Briony o luă în braţe şi o legănă, fericită acum că avea un copil la pieptul ei. Deidre îi umplea golul provocat de pierderea gemenilor. Mîine o să-l vadă pe Benedict.

O vizita mereu. Spera că, într-o zi, o să aducă şi copiii. Dar nu discutaseră încă despre acest subiect. Deocamdată, încercau să-şi cîştige iubirea şi încrederea unul în celălalt.

Legăna fetiţa încet, o sărută pe frunte şi-i spuse:

— Cine ştie ce ne mai rezervă viitorul, draga mea. Pentru mine, pentru tine sau pentru noi toţi.

Fetiţa semăna leit cu Boysie.

Da, genele Cavanagh erau foarte puternice. Poate prea puternice. Cine ştie? Îşi zise.

Briony legăna copilul, urzind planuri pentru el. Ca de obicei, se gîndea la viitor. Un viitor care va fi influenţat de trecut, după cum ştia prea bine, din proprie experienţă.

EPILOG

1989

— Crezi că ar trebui s-o trezim?

Asistenta blondă încuviinţă din cap şi zîmbi.

— Cred că s-ar supăra rău de tot dacă n-am face-o. A aşteptat toată ziua să vă vadă. Bărbatul intră în cameră, urmat de ceilalţi.

Se apropie de pat şi strînse mîna femeii. Bătrîna deschise un ochi şi apoi pe celălalt.

— Gata deja?

Vorbise pe un ton plîngăreţ, specific bătrînilor, iar bărbatul izbucni în rîs.

— Sîntem cu toţii aici, bunico, zise un adolescent ştrengar.

— Haide, bunicuţo, nu-ţi stă în obicei să zaci în pat. Cuvintele îi umeziră ochii reumatici. Erau vorbele lui Tommy.

— Veniţi încoace, dragii mei, şi daţi-mi cîte un pupic.

O sărutară pe rînd. Mai întîi, Faithey, apoi cei doi copii al ei. Pe urmă, Deidre, cu uluitorul ei păr roşu, atît de asemănător cu al ei. Briony observă că venise cu un tînăr, şi-i zîmbi. Apoi Becky, cu copiii şi nepoţii ei. Delia, cu fiul ei, Daniel, un băiat solid, care nu-i semăna deloc.

Aducea mai degrabă cu bunicul lui, Marcus. Lui Briony i se puse un nod în gît. Moartea lui Bernie fusese o mare lovitură pentru ea; murise la

cinci zile după infarctul lui Marcus.

Se pare că tot n-avusese încredere în el, dacă-l urmase atît de repede. Toţi cei bătrîni dispăreau pe rînd, dar aşa trebuia să fie. Deşi ei nu-i venea să se desprindă încă de cei dragi.

Liselle o sărută cu afecţiune. La aproape şaptezeci de ani, era ageră ca o adolescentă. Moştenise Jazz Club-ul la moartea tatălui ei, acum zece ani. Kerry cîntase acolo în noaptea în care a murit. Uneori, îi venea greu să creadă că mătuşa Briony era singura care supravieţuise dintre toate surorile.

— Lăsaţi-o pe Lissy să se aşeze, este obosită.

Vorbise serios şi Lissy le zîmbi celor din cameră.

Briony îşi uita întotdeauna propria ei vîrstă.

Apoi veni Natalie, nepoata lui Briony, şi cei doi băieţi ăi ei.

Erau nişte ştrengari, după părerea lui Briony. O sărutară afectuos pe străbunica lor. O găseau grozavă. Le plăcea să se laude cu ea. Briony îi ciupi de obraz cu degetele ei pline de inele.

— Voi doi trebuie să fiţi supravegheaţi îndeaproape. Aveţi prea mult sînge Cavanagh în voi.

Rîseră cu toţii cînd o auziră.

Pe urmă, apăru preferatul ei, ultimul la care se aşteptase să-i fure inima. Stătea Iîngă tatăl său şi-i zîmbea. Benedict se lumină la faţă cînd fiul lui îşi îmbrăţişă bunica. O iubea foarte mult, iar cele două fete ale sale şi băiatul lui stăteau în jurul patului, aşteptîndu-şi rîndul.

Pe Briony o uimise întotdeauna că un bărbat pe care-l chema Henry Dumas putea s-o sărute în felul acesta şi să nu-i trezească altceva decît dragoste. Dragoste pentru nepotul ei. Numele acesta simboliza acum fericirea.

Îi cuprinse pe copiii lui Henry în braţele ei şi le spuse:

— Anul viitor, o să mergem cu toţii undeva. Ma gîndeam să cumpărăm o casă mare, la ţară, şi să dam o petrecere.

Îi văzu zîmbind, fără să spună ce gîndeau, de fapt. Aşa că le spuse Briony în locul lor:

— Ştiu la ce vă gîndiţi - că s-ar putea să nu mai fiu pînă atunci. Mi-a trecut şi mie prin minte. Dar hai sa o luăm în felul următor. Se opri, cu ochii sclipind, apoi continuă: Am cincizeci la sută şanse să mor. Se opri din nou, uitîndu-se în jur la familia ei, la toţi acesti oameni care erau sînge din sîngele ei şi adăuga vitează: Dar am, de asemenea, cincizeci la sută şanse să trăiesc şi să mă bucur de voi.

— Să dea Dumnezeu să trăieşti, Bri!

Tommy se aplecă şi o sărută, blînd, pe buze.

— Noi doi, Tommy Lane, se pare că n-o să murim!

Sfîrşit